

Nhất Định ! Chị Sẽ Phải Yêu Tôi

Contents

Nhất Định ! Chị Sẽ Phải Yêu Tôi	3
1. Chương 1: Hoa Khôi Trường Amsterdam	3
2. Chương 2: Bàn Về Chuyện Tương Lai	5
3. Chương 3: Cuộc Thi Vietnam Idol	5
4. Chương 4: Chuẩn Bị Đi Thi	6
5. Chương 5: Cuộc Đối Đầu Ở Vòng Sơ Tuyển	7
6. Chương 6 : Một Ngày May Mắn	8
7. Chương 7 : Không Lẽ Đã Động Lòng	10
8. Chương 8 : Nhóc Con ! Cậu Dám Lừa Tôi	10
9. Chương 9: Không Được Gọi Tôi Là Nhóc	12
10. Chương 10: Cảm Ơn Cậu Vì Ngày Hôm Nay	13
11. Chương Thông Báo Truyện	14
12. Chương 11: Đây Có Phải Cuộc Thi Công Bằng Không Vậy?	14
13. Chương 12: Đừng Làm Tôi Khó Xử	16
14. Chương 13: Trò Chơi Bắt Đầu	17
15. Chương 14: Bạn Cùng Phòng Rắc Rối	18
16. Chương 15: Nụ Hôn Đầu	20
17. Chương 16: Không Được Động Vào Người Con Gái Của Tôi.	21
18. Chương 17: Hãy Về Bên Anh Đi!!!	22
19. Chương 18: Không Cần Chị Lo	23
20. Chương 19: Tôi Thích Chị! Tôi Muốn Quên Chị.	24
21. Chương 20: Bắt Cóc	25
22. Chương 21: Cậu Thật Quá Đáng	26
23. Chương 22: Đừng Khiến Tôi Phải Lo Lắng Cho Chị	27
24. Chương 23: Chăm Sóc Tốt Cho Bản Thân Nhé!	28
25. Chương 24: Xuất Viện	29
26. Chương 25: Đến Thăm Mẹ Anh	31
27. Chương 26: Rốt Cuộc! Cậu Đang Ở Đâu?	33
28. Chương 27: Chung Kết	34
29. Chương 28: Tôi Sẽ Bảo Vệ Chị	35
30. Chương 29: Chị Ấy Có Lỗi Gì Chứ?	36
31. Chương 30: Lần Đầu Về Ra Mắt	38
32. Chương 31 : Lần Đầu Về Ra Mắt (2)	41
33. Chương 32: Rắc Rối Đến Với Mẹ	44
34. Chương 33: Sẽ Ổn Cả Thôi	47
35. Chương 34: Thứ Gọi Là Hạnh Phúc	50
36. Chương 35: Tìm Nhà	51
37. Chương 36: Oan Gia Ngõ Hẹp	53
38. Chương 37: Ác Quỷ	55
39. Chương 38: Em Không Thích Bạn Trai Gọi Mình Là Chị	58
40. Chương 39: Bình Yên	60

41. Chương 40: Lời Tỏ Tình Của Diệp Thảo	62
42. Chương 41: Hạnh Phúc Luôn Ngắn Ngủi	67
43. Chương 42: Những Chuyện Tình Rắc Rối	71
44. Chương 43:	74
45. Chương 44: Có Những Hạnh Phúc Không Trọn Vẹn	76
46. Chương 44: Có Những Hạnh Phúc Không Trọn Vẹn	78
47. Chương 45: Chị Lừa Gạt Tình Cảm Của Tôi	80
48. Chương 46: Khởi Đầu Mới	82
49. Chương 47: Học Viện General ” Nhân Vật Quan Trọng ”	84
50. Chương 48: Chạm Mặt	87
51. Chương 49: Diệp Thảo Chuyển Đến General	89
52. Chương 50: Bữa Tiệc Sinh Viên	93
53. Chương 51: Du Lịch Korea	98
54. Chương 52:	102
55. Chương 53:	104
56. Chương 54: Trò Chơi Tại Seoul (1)	108
57. Chương 54: Trò Chơi Tại Seoul (1)	111
58. Chương 55: Trò Chơi Tại Seoul (2)	114
59. Chương 56: Nhật Ký	116
60. Chương 57: Phiên Muộn	119
61. Chương 58: Yêu Thương Quay Về	123
62. Chương 59:	126
63. Chương 60: Xác Nhận Từ Phía Cảnh Sát	129
64. Chương 61: Cuộc Sống Đau Khổ	132
65. Chương 62: Tạm Biệt Việt Nam Mảnh Đất Thân Quen	136
66. Chương 63: Thành Công	140
67. Chương 64: Đổi Đầu	144
68. Chương Thông Báo Dừng Viết Truyện	149
69. Chương Thông Báo Viết Lại	149
70. Chương 65: Tình Tay Ba	149
71. Chương 66: Em Là Loại Người Ghê Tởm	153
72. Chương 67: Sống Một Cách Sung Sướng	158
73. Chương 68: Muốn Yêu Nhưng Không Thể Yêu	162
74. Chương 69: Khó Xử	167
75. Chương 70: Tình Bạn Một Thứ Xa Xỉ	172
76. Chương 71: Nói Lời Yêu	176
77. Chương 72: Chụp Ảnh Cưới	181
78. Chương 73: Sự Cố Trong Lễ Đính Hôn	184
79. Chương 74: Kết Thúc Tất Cả	190
80. Chương 75: Đêm Tân Hôn	194
81. Chương 76: Tuần Trăng Mật (1)	199
82. Chương 77: Tuần Trăng Mật (2)	204
83. Chương 78: 2000 Ngày Yêu Em	207
84. Chương 79:	212
85. Chương 80:	216
86. Chương 81: Khoảng Cách	220
87. Chương 82: Chấm Dứt	224
88. Chương 83: Ly Hôn	228
89. Chương 84: Chính Thức Đổi Đầu	234
90. Chương 85: Trở Mặt	237
91. Chương 86: Sự Phản Bội Không Thể Ngờ	243
92. Chương 87:	246
93. Chương 88: Yên Chi - Hạ Vy	247
94. Chương 89: Đã Trở Thành Quá Khứ	252

95. Chương 90: Ngừng Yêu Anh Là Điều Em Không Thể	257
96. Chương 90: Du Lịch (1)	261
97. Chương 92: Du Lịch (2)	264
98. Chương 93: Bất Ngờ Gặp Nguy Hiểm	267
99. Chương 93: Bất Ngờ Gặp Nguy Hiểm	270
100. Chương 94: Người Lạ Mặt	275
101. Chương 95: Cậu Là Ai?	279
102. Chương Thông Báo Truyện	284
103. Chương 96:	284
104. Chương 97: Mẹ Đừng Ngủ, Đừng Xa Con...!!!	287
105. Chương 98:	292
106. Chương 99: Lại Thêm Một Người Thích Em	297
107. Chương 100:	303
108. Chương Thông Báo Đổi Tên Truyện	307
109. Chương 101: Duyên Phận Đưa Ta Đến Với Nhau	307
110. Chương 102: Buông Bỏ Quá Khứ Để Sống Hạnh Phúc	313
111. Chương 103: Manh Mối Đầu Tiên	318
112. Chương 104: Valentine Ngọt Ngào	323
113. Chương 105:	327
114. Chương 106: Nguy Hiểm Cận Kề	334
115. Chương 107:	340
116. Chương 108:	347
117. Chương Thông Báo	351
118. Chương Thông Báo	351
119. Chương 109: Kết Thúc (1)	351
120. Chương 110: Kết Thúc (2)	357
121. Chương Ngoại Truyện (1)	367
122. Chương Ngoại Truyện (2)	370
123. Chương Ngoại Truyện (3)	372

Nhất Định ! Chị Sẽ Phải Yêu Tôi

Giới thiệu

Trong cuộc sống mỗi người có một số phận của riêng mình. Ai cùng phải chấp nhận số phận đó. Như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dinh-chi-se-phai-yeu-toi>

1. Chương 1: Hoa Khôi Trường Amsterdam

-Huyền My ! Anh yêu em...Anh yêu em

Những tiếng hò reo vang lên không ngớt. Nhưng My hình như đã quen với những việc này. Cô cứ lặng lẽ bước đi kiêu sa trước những ánh mắt thèm muốn của những nam sinh. Còn những nữ sinh thì nhìn cô đồ kị ghen ghét. Cũng đơn giản thôi vì cô có khuôn mặt rất đẹp mà. Mặt V-line, mũi sọc dừa, làn da trắng, dáng người cũng chuẩn. Đủ tiêu chuẩn của một hoa hậu. Có được khuôn mặt như vậy biết bao nữ sinh mơ ước mà không được. Người đẹp không hề để ý đến mọi thứ xung quanh, cứ thế là bước vào lớp. Cô ngồi xuống bàn và đeo tai phone nghe nhạc

Lát sau, tiếng hò reo lại vang lên. Cô không còn lạ gì vì ở trường này không phải riêng cô là hot girl mà còn bạn thân của cô nữa Diệp Thảo. Cô thầm nghĩ :“Lòng dạ đàn ông thật khó lường”. Diệp Thảo đến ngồi bên cạnh My một mỗi, than vãn:

- Tớ chán cái cảnh ngày nào đến trường cũng bị bao vây làm phiền như này. Tại sao ông trời bắt công cho ta khuôn mặt quá đẹp như vậy làm gì chứ T.T

My nghe vậy liền chọc ngoáy

- Thế cậu muốn xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn à :P

Thảo nghe vậy không nói được câu gì. Cô nàng đúng là có phúc mà không biết hưởng.

Tiết học đầu tiên bắt đầu

Đó là môn toán. Môn mà Huyền My ghét nhất. Ngược lại với cô bạn thân Diệp Thảo lại rất hứng thú với môn này.

Tiết đầu tiên mà My cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nằm dài xuống bàn đánh một giấc ngon lành.

Đến khi, Diệp Thảo lay lay người My mới tỉnh:

- Năm cuối mà sao bà lười học quá vậy, sau này công việc không tốt đâu

My vẫn còn ngái ngủ,ngáp ngáp dài nhưng vẫn cố trả lời:

- Biết sao được, tại mình không giỏi môn này nên học cũng chả vào đâu, thôi thì ngủ cho lành

Khi tất cả các tiết học của buổi sáng kết thúc. Đôi bạn thân xinh đẹp này lại xuống cantin của trường để tìm thứ gì đó lót dạ cho bữa trưa. Đang nói chuyện vui vẻ thì giọng nói đùa cợt vang lên. My biết người đằng sau là Huy Nam và có chuyện sẽ xảy ra, cô nàng nhếch mép.

- Hot girl của trường mà cũng ngồi ở nơi đông đúc này ăn trưa sao?

My quá quen với việc bị cậu bạn này bắt bẻ, nên cô không ngần ngại trả lời:

- Dù gì tôi cũng là nữ sinh của trường, việc tôi ăn trưa ở đâu có cần cậu lo không

Huy Nam lông mày nhíu lại, khó chịu nhưng vẫn không chịu thua:

- Con nhỏ thấp bé, tôi đã bảo cô nên gọi tôi là anh cơ mà. Tại sao cô vẫn cứ ngang ngạnh vậy. Chả lẽ cô tức vì tôi không thích cô à. Xin lỗi Huy Nam này có bạn gái rồi

Nụ cười nửa miệng lại hiện lại, phản kháng chống đối

- Sao tôi lại phải thích người vô sỉ và xấu xa như anh

Huy Nam muốn chửi thẳng vào mặt của My rất nhiều. Nhưng một cái tát đã được in trên mặt anh. Đó là Diệp Thảo. Cô nàng bênh bạn nói:

- Đúng là loại ấu trĩ. Không biết nên nói gì và không nên nói gì. My chúng ta đi thôi!

2. Chương 2: Bàn Về Chuyện Tương Lai

Hôm nay My lại đến trường như mọi khi

Các tiết học cứ thế bắt đầu rồi lại kết thúc. Đến khi cô giáo chủ nhiệm bước vào và đưa cho từng học sinh một tờ giấy, học sinh phải điền nghề nghiệp mà mình muốn để hoàn thành hồ sơ tốt nghiệp. Lớp học yên tĩnh trở nên rầm rộ hơn bao giờ hết. Ai cũng vui, hớn hở kể về ngành nghề mà họ đăng ký.

Riêng My cô nàng lười biếng, thờ ơ ngẩn thờ dài. Một hồi. Bạn thân của cô bé lên tiếng hỏi:

- My này! Bà định đăng ký trường gì?

My chán trường trả lời:

- Cũng chả biết nữa. Mình chả giỏi về cái gì cả. Còn bạn học kinh doanh phải không. Nhà bạn có công ty thời trang như thế cơ mà

Diệp Thảo lắc đầu:

- Không! Công việc kinh doanh do anh trai mình quản lý rồi, và mình cũng đâu có thích việc này. Mà bạn cũng phải tìm ngành nghề phù hợp chứ đâu phải cứ dựa dẫm vào ba mẹ được

My nghe vậy càng chán hơn

- Ừ! Biết vậy. mà bạn đăng ký trường gì ?

- Đại học sân khấu và điện ảnh - Diệp Thảo trả lời

My sững sờ trước câu trả lời của bạn thân. My không nghĩ một tiểu thư danh giá như vậy mà muốn nổi tiếng

- Gì cơ? Bà muốn thành diễn viên hả?

Diệp Thảo không nói gì chỉ cười trừ. Người bạn nam gần bàn My nghe thấy vậy cũng lên tiếng

- Phải rồi! Hai bạn quá xinh đẹp để trở thành người nổi tiếng

Diệp Thảo chu mỏ đáng yêu. - Cảm ơn

- Mà My này! Chả phải bạn hát rất hay sao ? Bạn đi học để trở thành ca sĩ đi

My nghe thấy thế trong lòng cũng thầm nghĩ đến việc đó. Nhưng vẫn khiêm tốn nói

- Thôi mà! Hát như vậy có gì mà hay đâu. Ca với chả sĩ

Diệp Thảo làm mặt xấu. Vẫn cố thuyết phục

- Biết sao được. Thử mới biết chứ! Thôi Bạn học hát đi. Mình đảm bảo bạn hát hay lắm đấy!

My bị những lời nói thuyết phục của Thảo dụ dỗ.

- Được rồi tớ sẽ đăng ký học ở Học viện âm nhạc

Thảo mỉm cười vui sướng, có lẽ đã quá hiểu tính bạn rồi. Nên muốn định hướng cho bạn một con đường tốt

3. Chương 3: Cuộc Thi Vietnam Idol

Hai năm đại học đã trôi qua.

Mặc dù không còn là hot girl của Amsterdam, nhưng vừa vào đại học được khoảng mấy ngày. My lại được mang danh hot girl của Học viện âm nhạc.

Diệp Thảo nhờ gia đình có bề thế, tiền của nên đã được mời tham gia một bộ phim đang hot hiện nay. Ai cũng khen cô diễn viên này xinh đẹp, diễn xuất đạt, chiếm được rất nhiều cảm tình của khán giả. mặc dù ở vai phụ nhưng cô vẫn nổi bật không kém gì diễn viên chính. Sắp tới cô được mời làm nữ diễn viên chính trong một bộ phim của teen. Tình yêu tuổi học đường.

Còn Huyền My cô nàng vẫn chưa định hướng được tương lai của mình. Vẫn cứ đi học cho bằng bạn bằng bè thôi chứ chả được hát hò gì. Cứ thế này làm sao mà nổi tiếng. Hôm nay Diệp Thảo hớn hở đến gặp cô như vừa thấy được chuyện lạ vậy.

- Bà sao vậy? cứ như vừa vớ được 100 tỉ vậy - My ngây thơ hỏi

-Mình có một tin cực cực cực...tốt muốn nói cho bạn nghe đây

My tò mò hỏi

- Là thế này sắp tới có C.ước...Th...i VietNam....I....D...O...L - Diệp Thảo nói không ra hơi, do vừa nãy chạy nhiều quá đi tìm My

-Bà nói gì thế? Tôi Không hiểu - do các từ không rõ ràng nên đến cả cô bạn thân lâu năm cũng không hiểu được điều Diệp Thảo muốn nói

- Sắp tới có cuộc thi VietNam idol. Bà đi đăng ký tham gia đi. Đây là cơ hội tốt

My không tin mình vừa nghe được điều gì nữa. Quá bất ngờ, Cô tưởng cô chỉ đi học để mọi người nể phục thôi. Nhưng giờ cơ hội đã ở ngay trước mắt cô mà không nhận lấy thì quá tiếc

- Cái cái gì cơ? vietnam idol á. Có phải bà lừa tôi không?

- Tôi mà rảnh để lừa bà à, người nổi tiếng như tôi có ít thời gian lắm- Tự tin vào bản thân cô nàng diễn viên này lại sang chảnh trả lời

- Thế thì tốt quá rồi, tôi đợi cơ hội này rất lâu rồi - My mừng rỡ đáp

- Hôm nay là ngày 17-1, còn 2 ngày nữa để đăng ký tham gia thôi

Người nổi tiếng mà thu thập thông tin chậm quá. Cuộc thi được phát động 3 tháng rồi mà gần đến ngày hết hạn đăng ký mới biết. Đúng là hết nói

- Sao giờ bà mới nói, không phải quá muộn à. Người nổi tiếng gì mà thông tin chậm quá đi! - My trách móc

- Tại tui không quan tâm đến chuyện bên ngoài mà toàn diễn xuất thôi. Xin lỗi nhé - Thảo giải thích

My chán nản đáp

- Thôi bây giờ tôi đăng ký luôn !

4. Chương 4: Chuẩn Bị Đi Thi

Phù! Cuối cùng cũng đăng ký xong.Bây giờ mình có thể về nhà và ngủ rồi người ta nói 25-1 này bắt đầu thi rồi! nghĩa là còn 8 ngày nữa thôi. Thôi chết bây giờ mình phải đi tập hát

Vì quá vui mừng nên cô nàng đã quên mất việc quan trọng này. Ngốc nghếch quá

My cứ loay hoay mãi với cái laptop của mình mà không tìm được bài nào phù hợp. bắt đầu dĩ cô lại gọi Diệp Thảo giúp.

Diệp Thảo biết trước người bạn này của mình sẽ gọi đến nhờ giúp đỡ nên thầm nghĩ:“Mình tính toán không sai mà, haha không mất công thuê người luyện thanh, dạy hát rồi” cô nàng tự đắc ý. Một lát sau chạy thẳng xuống gara để xe, chọn chiếc xe ô tô phù hợp nhất với quần áo hôm nay rồi mới khởi hành. Vừa mới bước vào phòng, Thảo không nhận nổi cười. Cảnh cô đang nhìn thấy đúng là hạ thấp danh dự của người đẹp mà.

My lúc này rất xơ xác, đầu tóc rối bời, đồ ăn vứt lung tung vãi quanh giường. Quen My bao nhiêu năm, đã quen với tính gọn gàng sạch sẽ rồi. Đây là lần đầu tiên Thảo thấy thế, hiểu kỳ hỏi

- Bạn làm gì mà căn phòng như bãi chiến trường thế kia

My chán nản, miễn cưỡng trả lời

- Thì tại tìm bài hát thôi mà, khó quá mình muốn phát điên

Đúng là cô nàng này đợi lâu lắm rồi. Diệp Thảo mỉm cười nói.

- Không sao! mình có mời đến đây hai cô giáo sẽ dạy bạn hát và luyện thanh

- Đúng rồi! Mình còn không nhớ ra là mời người dạy - My đáp

Hai cô giáo trẻ đẹp bước vào nhìn họ rất có phong thái của ca sĩ

- Đây là cô Hoàng Anh sẽ dạy bạn hay, và cô giáo Thu Hà sẽ dạy bạn luyện thanh tốt - Thảo giới thiệu

My mỉm cười xinh xắn. - Cảm ơn bạn iu nhiều nhiều

- Thôi tập cho tốt vào để còn thi, mình mong chờ lắm đó nha ! - Thảo đáp

Trong không gian của căn phòng bắt đầu vang lên tiếng nhạc và tiếng hát ngọt ngào du dương.

5. Chương 5: Cuộc Đối Đầu Ở Vòng Sơ Tuyển

8 ngày trôi qua như gió thổi. phút chốc đã đến ngày thi. Hôm nay Huyền My mặc một chiếc áo crop màu hồng phấn bó sát người khoe vòng eo thon thả. Chiếc áo được thiết kế đơn giản mà không kém phần nhạy bén trong việc tạo sức hút của người mặc. Kết hợp với váy trắng, làm cho cô nàng rất ưa nhìn. Mái tóc xoã thướt tha mềm mại.

Đi đến đâu ai cũng trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp tuyệt vời này của cô. Cô đang đi đến phòng chờ thì “Rầm”. Cô như vừa dẫm vào cái gì đó. rất thơm, mùi hương nam tính, tươi mát và gợi cảm.

Vừa nghĩ cô đã biết ngay đó là loại nước hoa Arnami Code. Loại nước hoa rất nổi tiếng. trong khi đó cô rất am hiểu về thời trang và đặc biệt là các loại nước hoa. Ngược lên nhìn cô không tin vào mắt mình, cô đã từng gặp qua rất nhiều đàn ông, nhưng sao lại có người đẹp đến như vậy. Cô thầm nghĩ ” Những thứ đẹp là những thứ nguy hiểm nên tránh xa”

.....

Người bên cạnh cũng không khác gì cô. Cúi xuống anh đã bị thu hút bởi đôi mắt đen láy to tròn, trong mắt vuông góc với chiếc mũi sọc dừa. Đôi môi trái tim màu đỏ rất gợi cảm. Khuôn mặt rất tinh tế. Anh như là bị cô gái đó mê hoặc vậy. Theo trực giác anh buông My ra và nói:

- Lần sau đi đứng cẩn thận nhá

My cũng như vừa bị thôi miên. vẫn ngang ngạnh trả lời

- Anh là ai? Mà bắt tôi phải đi đứng cẩn thận

- Tôi là Hoàng Bảo Duy - anh đáp

My sững sờ gần như không nói nên lời

- Tôi đâu có hỏi tên anh mà anh nói vậy

- Thì cô hỏi tôi là ai mà! Bây giờ cô biết tên tôi rồi. Cô hãy cho tôi biết tên cô đi.

- Duy không ngần ngại bắt quen

My trầm nghĩ :” Sao trên đời lại có loại người vô duyên như vậy, không xin lỗi thì thôi lại còn hỏi tên”. Nhưng cô vẫn là người lịch sự nên không từ chối nói tên của mình

- Sao vậy cô không định nói à? - Duy đáp. Giọng nói lại vang lên khiến My giật mình

- Trần Huyền My - cô trả lời

- Đã ghi nhớ, hẹn gặp lại sau - trước khi đi anh chàng không quên nở nụ cười

Vẫn còn gặp lại sao, người như vậy không gặp lại thì càng tốt.

6. Chương 6 : Một Ngày May Mắn

Sau một hồi chờ đợi mệt mỏi. Cuối cùng đã đến My lên sân khấu. Vừa bước ra cô nàng đã được khán giả vỗ tay rầm rộ. Còn ban giám khảo phía dưới đang mỉm cười, nhìn nhau rồi bàn luận. Dưới ánh đèn sân khấu, một cô gái xinh đẹp. Có khuôn mặt V-line, đôi mắt, to tròn đen láy, đẹp như hoa, có thể ngang Tây Thi, Chiêu Thuyền,...Tiếng nhạc lại nổi lên bài hát Con tim mong manh. My cất lên từng giọng hát ngọt ngào.khiến tất cả mọi người im bật lắng nghe.

Những chiếc lá rụng vàng

Rớt rơi bên hiên nhẹ nhàng

.....

Giờ em khóc nước mắt nhạt nhòa

Kỷ niệm vỡ tan bao ngày qua

.....

“Em cần anh.”

Khi bài hát kết thúc khán giả lại vỗ tay lần nữa. Ban giám khảo thì đã bắt đầu nhận xét, miệng ai cũng nở nụ cười nhưng không biết trong lòng họ như thế nào. Huyền My lo sợ lắng nghe nhận xét.

Giám khảo 1

- Bạn tên gì? bao nhiêu tuổi

- Trần Huyền My ạ - My trả lời nhưng giọng có run

Giám khảo 2

- Huyền My bạn có chất giọng rất tốt, tôi đánh giá cao bạn

Giám khảo 3

- Bạn sử lý âm thanh rất tốt, các đoạn cao trào bạn rất biết cách lấy hơi. Và bạn có giọng hát ngọt ngào, bẩm sinh, rất ít người được như vậy. Chúc mừng bạn

Bây giờ là giây phút ban giám khảo đưa ra kết quả và cũng là giây phút My như muốn chết đi vì sợ. Ba giám khảo cùng đồng thanh:

- Bạn có thể.....

Những lời nói hồi hộp như vậy làm My càng sợ hơn. Sợ ban giám khảo sẽ nói My có thể về nhà.

- Bạn có thể vào vòng loại trực tiếp của chúng tôi

Sau khi nghe xong My mừng rỡ, phát khóc. Ban giám khảo như vui mừng thay My cũng vỗ tay khích lệ.

Bước ra khỏi phòng thi. Anh phóng viên liền hỏi: - Cảm giác của bạn thế nào khi chờ đợi kết quả

- Tôi rất run, rất sợ, sợ mình có thể sẽ bị loại - My trả lời trong nước mắt vui mừng

Anh phóng viên mỉm cười và chúc mừng. Ngay sau đó giọng nói giễu cợt lại vang lên. My hoàn toàn sốc vì cậu bạn thời cấp 3 chuyên gây rối ình cũng đi thi và điều đáng ngạc nhiên hơn là cậu cũng vào vòng loại với My.

- Sao nào? Được vào vòng loại vui mừng thế cơ à

My định phớt lờ đi. Nhưng lại có một giọng nói lạnh lùng, cãi lại hộ My

- Cô ấy vui hay không? Không cần cậu giễu cợt. Con trai gì mà thích bắt bẻ con gái.

Huy Nam tức lắm nhưng không nói được gì. Tại khuôn mặt lạnh lùng kia như muốn giết người vậy rất đáng sợ.

- Cảm ơn anh- My nói

- Không có gì. Lần sau em không cần sợ loại người như vậy - anh đáp

- Mà em tên gì ý nhỉ?

My lại ngược lên nhìn. Lại sốc. Khuôn mặt này còn đẹp hơn cả người vừa nãy cô gặp, thật là đẹp quá đi. Cô thầm nghĩ ” Hôm nay là ngày may mắn gì mà gặp được nhiều người đẹp trai vậy, lại còn được hỏi tên chứ”. Hoa khôi xinh đẹp mà cũng có lúc tự sướng

- Trần Huyền My. Còn Anh?

- Nguyễn Nhật Anh - anh đáp

- Tên em rất đẹp, và em cũng rất xinh. Lần đầu anh gặp người xinh đẹp như em đấy

My cười tủm tỉm, vui sướng vì được trai đẹp khen mình xinh. Mặc dù cô nàng được khen xinh rất nhiều nhưng cô không nghĩ người đẹp trai mà cũng khen mình như thế.

- Vậy sao? Anh cũng rất đẹp, đẹp hơn cả người vừa nãy em gặp.

- Em nói cái tên bất lịch sự kia hả? - Nhật Anh hỏi

- Không Phải! cái tên đấy mà đẹp. Ý em là anh chàng khác cơ - My khẳng định

Nhật Anh biết vậy không hỏi thêm nữa. Nhưng anh chàng lại bắt quên

- Bây giờ thi xong rồi! Em rảnh chứ? Mình đi ăn trưa

Hiếm khi được đi ăn với người đẹp trai My làm sao nỡ từ chối

- Ok, em cũng đang đói

Chiếc xe Infiniti dừng lại trước nhà hàng sang trọng Charm Cham. Trong bữa ăn, My thấy anh chàng này rất ga lăng. Anh tự động kéo ghế cho cô, cắt thức ăn cho cô. thật là người đàn ông hoàn hảo

- Nhà em ở đâu? anh đưa em về.

- Thôi em tự bắt taxi về cũng được - My đáp

Nhật Anh biết ý nên không ép My về cùng. Nhưng trước khi về Nhật Anh còn nói

- Anh muốn tìm hiểu em! Được chứ

My sững sờ trước lời nói đó của Nhật Anh. Phải mất vài phút cô nàng mới bình tĩnh được.

- Anh vừa nói gì cơ? - My vẫn chưa hiểu rõ câu nói của Nhật Anh

- Anh nói muốn tìm hiểu em - Nhật Anh nói

My không khỏi bất ngờ. Nhưng theo trực giác cô vẫn đồng ý cho anh tìm hiểu.

7. Chương 7 : Không Lẽ Đã Động Lòng

Về đến nhà, My không quên chào ba mẹ. Rồi chạy thẳng lên phòng. Nằm úp ặt xuống giường. Nghĩ ” Mới gặp lần đầu mà anh ta đã đòi tìm hiểu rồi ư? Không lẽ đã thích mình. Người đẹp trai như vậy làm gì dễ dàng thích ai đó được chứ. Khó hiểu quá”.

- Thôi nghĩ sau đi! Phải đi tắm cái đã.

Ở một nơi khác

Có bóng dáng cao kều đứng trước cửa sổ. Nhìn từ đằng sau hình dáng đó thật đẹp, rất giống một người mẫu quốc tế. Nhưng khuôn mặt lại nở nụ cười nửa miệng

- Em hay động lòng và yêu tôi đi. Rồi tôi sẽ bắt em trả giá đắt

....

Không giống như hồi sáng, con người này đã khác, như trở thành một ác quỷ vậy. Lạnh lùng băng giá. Khắp người toát ra hơi lạnh đến ghê người.

Tại nhà của cô gái xinh đẹp Huyền My vừa tắm xong. Lại nằm xuống giường nhẹ nhàng nghĩ về những chuyện xảy ra sáng nay. Tại sao mới gặp lần đầu mà cô đã dễ dàng đồng ý như vậy, dễ dàng đi chơi với người đó như thế. Thường thì cô không phải người đồng ý đi chơi với người mới quen, vì xinh đẹp nên sang chảnh ý mà. Trong anh ngoài vẻ đẹp trai và ga lăng ra còn có gì đặc biệt mà để cô nghĩ nhiều thế. “Không lẽ mình đã động lòng rồi ư?”. Cô nằm nghĩ rất lâu rất lâu, sau đó chìm vào giấc ngủ của mình.

Trong một căn biệt thự rộng lớn, lại có một chàng trai khác nữa. Anh chàng này cũng đẹp, khiến bao người con gái gặp lần đầu đã yêu. Nhưng anh hình như cũng đắm chìm vào suy nghĩ. “Hình ảnh cô ấy, người con gái tên Huyền My cứ hiện lên trong anh” Tại cô ấy xinh đẹp, hay tại ngang bướng mà để lại ấn tượng sâu sắc cho anh như thế. Anh tò mò cầm điện thoại lên gọi

- Điều tra người có tên Huyền My mà hồi sáng vừa gặp cho tôi

- Vâng, thiếu gia.

8. Chương 8 : Nhóc Con ! Cậu Dám Lừa Tôi

3 Ngày trôi qua rất nhanh. Nhưng đối với My nó dài như 3 năm vậy. Rất buồn chán, vì không có ai chơi cùng. Diệp Thảo thì luôn bận cho bộ phim mới, lúc nào cũng phải lưu diễn. Hôm nay, Chủ Nhật My định ngủ nướng hết cả buổi sáng để giết thời gian. Nhưng ông trời đâu cho cô thoải mái như vậy. Tiếng điện thoại của My vang lên làm phiền giấc ngủ của cô. Cô miễn cưỡng cầm điện thoại lên nhìn lướt qua là số lạ, cô vội tắt máy rồi lẩm bẫm : “Mấy loại người như này đúng là quá phiền”

Cô không có thói quen bắt máy đối với những số lạ. Vì cô rất xinh đẹp nên nhiều người để ý, lần mò tìm số điện thoại của cô. Mong muốn được nói chuyện, làm quen với người đẹp. Cô nghĩ như thế là mọi việc đã ổn thỏa. Nhưng thật trớ trêu, con người đó không gọi được lại nhắn tin làm phiền cô.

- Cô mất lịch sự thế hả? Sao dám cúp điện thoại của người quen thế kia?

Cô vẫn còn mơ màng, cầm điện thoại đọc tin nhắn. Bỗng cô bật dậy, những cơn buồn ngủ biến đi hết. Cô gọi lại vào vừa nãy vì cô nghĩ đó là Nhật Anh, nhưng không hiểu sao anh nhắn tin khó nghe thế.

- Alo! Là anh đấy à

- Đúng là tôi đây - Duy đáp

- Tôi thắc mắc rất điều, không biết sao lần đầu tiên gặp mặt mà anh đã muốn tìm hiểu tôi? Chẳng lẽ người đẹp trai như anh mà chưa có bạn gái sao?

Duy phì cười

- Cô hỏi ngớ ngẩn quá. Đúng Vậy! người đẹp trai như tôi mà không muốn có bạn gái đây.

Đến đây My thấy rất kỳ lạ và nghĩ không phải là Nhật Anh. Định chờ cho tên kia một trận, nhưng vì phép lịch sự cô nhẹ nhàng hỏi

- Vậy người đẹp trai đây là ai?

- Bảo Duy - đầu dây bên kia trả lời

Cái tên nghe quen quen. Cô không thể nhớ nổi Duy vì cô có nghĩ đến anh ta đâu

- Cô quên rồi sao? Người cô đâm vào lúc ở vòng sơ tuyển đấy.

Lúc này cô mới lơ mơ nhớ ra anh chàng đẹp trai đó.

- Sao nói tôi đâm vào anh là anh đâm vào tôi mà.

- Thôi cô nói nhiều quá ! Hôm nay là Chủ Nhật cô có muốn ra ngoài chơi không.

Anh ta là lừa đảo sao có nên tin không đây. My nghĩ vẫn vợ

- Cô không phải lo, chúng ta là người quen tôi sẽ không làm gì cô đâu. Cô còn không xuống ngay thì sẽ hối hận đấy. Vì tôi rất ít rủ con gái đi chơi.

Trong đầu My hiện lên hàng đống suy nghĩ, My nghĩ không nên nhận lời. Nhưng ở nhà nhiều ngày buồn chán quá nên cũng muốn ra ngoài thay đổi không khí.

- Được! Mấy giờ ? Ở đâu? Tôi đợi.

- Tôi đang ở trước cửa nhà cô - Duy đáp

Lúc này My mới giật mình nhìn ra cửa sổ. Đúng là dưới cổng đang có một anh chàng cao ráo, nhìn rất thu hút đang đứng đợi cô.

- Anh đã đứng đó bao nhiêu lâu rồi hả?

- Khoảng 30 gì đấy. Cô còn không nhanh lên tôi phá cửa xông vào nhà đấy. - Duy mỉm cười, đe dọa

- Ở đâu ra cái loại người như anh, đợi tôi một lát, tôi xuống ngay.

Cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi chọn một chiếc váy bò, bó sát ở phần eo thon gọn. xòe ở phần chân váy. Kết hợp với đôi xăng - đan đế bệt. Vì hôm nay có muốn đi khu vui chơi giải trí.

Vừa bước ra khỏi cổng cô không khỏi ngỡ ngàng, người hôm nay cô gặp còn đẹp hơn hôm trước nước. Cách ăn mặc của Duy rất ưa nhìn. Cậu Mix đồ theo kiểu layer sành điệu. Sơ mi dài tay mix với áo pull cổ tròn và quần short jeans rách gấu năng động. Rất lọt vào mắt của My.

- Được rồi! hôm nay cô muốn đi đâu

- Khu vui chơi giải trí - My ngây thơ trả lời như đứa trẻ con vậy

- Mà trước khi đi, anh hãy nói tuổi của anh đi. Để tôi còn biết dùng kính ngữ

Duy bị câu nói này chặn họng. Không muốn nói ra sự thật vì lý do gì đó. Nhưng anh vẫn phải miễn cưỡng nói ra vì rất chiều con gái.

- Tôi 18

- Gì cơ? 18 á? Kém tôi một tuổi. Tôi 19 - My đáp

- Ừ

- Nhóc con! Cậu Dám Lừa Tôi!

9. Chương 9: Không Được Gọi Tôi Là Nhóc

-Tôi đâu có lừa chị! Tại chị cứ thích gọi tôi bằng anh đấy chứ.

- Cậu.....

My không thể nói được lời nào nữa. Đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất của cô trong 19 năm qua. Gọi một cậu con trai kém tuổi bằng anh.

Đến nơi My vẫn ngồi im không chịu xuống xe. Không biết cô nàng đang nghĩ gì.

- Đến rồi! Chị không định xuống sao? hay là chờ tôi mở cửa xe cho.

- Thôi khỏi! Tôi có chân tôi tự đi được. - My vẫn ầm ứ chuyện hồi nãy, nói chuyện không được thoải mái.

Duy chỉ mỉm cười nhìn cô gái ngốc nghếch giận dữ. Nhưng không ai ngờ, cô nàng này rất mau hết giận. Rủ Duy đi chơi đủ mọi trò. Cô nàng cứ bước đi tung tăng như một bé gái được bố mẹ cho đi chơi vậy. Đến tàu lượn siêu tốc My thích lắm. Duy hiểu ý.

- Muốn đi phải không? Tôi có thể đi nữa.

Duy định bước vào thì My kéo tay Duy lại

- Tôi thích lắm! Nhưng....Nhưng

- Nhưng gì nữa. Không phải thích sao. Đi thôi! - Duy đáp

- Tôi sợ độ CAO

Duy phì cười, một cô gái ngang bướng, tính cách như trẻ con mà cũng sợ độ cao sao

- Thế thôi! ta đi chơi trò khác

- Không! Nhưng tôi vẫn muốn đi - My trả lời

Duy thấy cô chị gái này thật khó hiểu quá, muốn đi nhưng lại sợ độ cao, nên cậu đành dùng cách thông dụng nhất

- Vậy thì thế này! Lên đây chị chỉ cần nhắm chặt mắt vào và ôm lấy tôi

My giật mình trước lời đề nghị của Duy

- Này cậu đừng có được đằng chân lên đằng đầu nhé

- Không phải muốn đi sao? Không đi thì thôi vậy.

Từ bé vì sợ nên My chẳng dám chơi bao giờ. Hôm nay có cơ hội để chơi một lần. Mà người bên cạnh đưa ra một đề nghị khó đồng ý như vậy làm sao có thể chấp nhận nổi. Cô nàng tính cách giống trẻ con, luôn tò mò những thứ chưa thử qua nên đã đồng ý.

- Được rồi! Lần này thôi

Duy mỉm cười tuyệt đẹp

Khi tàu bắt đầu khởi động, chưa xuất phát. My đã nhắm chặt mắt ôm thật chặt lấy Duy. Khiến Duy muốn thở cũng không nổi

- Này chị! Sao phải ôm chặt thế? tôi không thở nổi đây này.

- Xin lỗi! Vì tôi rất sợ - Mặt My tím tái trả lời

Duy rất chiều con gái nên đành phải chịu khổ một lần. Càng lên đến cao cô nàng càng ôm chặt. Nhìn lúc này cô rất đáng yêu. Như một đứa trẻ muốn được bảo vệ vậy.

....

Trò chơi kết thúc. My không quên cảm ơn Duy nhưng không được lịch sự

- Cảm ơn cậu nhé! Nhóc

Duy tức giận thầm nghĩ cảm ơn được rồi mà còn gọi người ta là nhóc

- Chị không được gọi tôi là Nhóc

Duy tức tối đi thẳng bỏ My lại. My nhìn mà bật cười. Rồi lẻo đẻo chạy theo, cậu bé khó tính

10. Chương 10: Cảm Ơn Cậu Vì Ngày Hôm Nay

Vẫn thế. My chạy lon ton đằng trước, Duy đi sau. Bỗng My ngã xuống đất. Duy tưởng cô nàng này vô tình ngã. Đến trêu trọc

- Thấy chưa? Ai bảo chạy cho lắm vào

- Cậu là loại người gì vậy? Thấy con gái bị như vậy còn trêu trọc sao - My tức giận đáp

- Thế chị bị làm sao?

- Hình như tôi bị chập khớp rồi- My méo mào trả lời vì đau

Những giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã lăn xuống từng giọt

- Chị có phải trẻ con không mà đau một tý đã khóc

- Cậu thử xem có đau không mà nói như vậy hả - My gào thét vào mặt Duy

Duy thấy tình hình đã không ổn, đổi giọng ngọt ngào

- Thôi được rồi! để tôi công chị về.

- Không cần! - My thẳng thắn trả lời

- Thế tôi để chị tự bò về nhé

My không nói gì nữa. Chỉ lẳng lặng bò lên lưng của Duy để cậu em này công.

My cảm thấy rất ngại vì chưa ai công cô như vậy trừ ba mẹ cô. Không gian giữa hai người rất kỳ lạ, yên tĩnh vô cùng. Để phá bỏ không gian này, Duy lên tiếng

- Chị đã chuẩn bị gì cho vòng loại chưa

My lơ ngơ đáp

- Cậu nói đến cuộc thi Vietnam Idol đó hả? Tôi đã tập hát xong rồi. Mà cậu cũng được vào vòng loại à.

Duy đáp

- Ừ! Là lắm sao

- Đúng! Rất lạ, Cậu hát dở như thế mà cũng được vào. Đúng là ban giám khảo không đủ trình độ

Duy cười thầm nói

- Dở sao? Chị đang chê tôi hát không hay à?

- Chứ còn sao nữa - My đáp

- Rồi chị sẽ thấy.

My không hiểu ý nghĩa của câu nói này đành im lặng không lên tiếng. Đến nơi để xe Duy mở cửa xe rồi nhẹ nhàng đặt My xuống

- Tôi đưa chị về nhà để hoàn thành trọng trách của tôi nhé!

- Ừm - My không cãi lại vì bây giờ chỉ có Duy mới đưa được cô về thôi

Về đến cửa nhà cô lại cảm ơn Duy nhưng không gọi cậu là Nhóc nữa

- Cảm ơn cậu vì ngày hôm nay rất tuyệt

Duy mỉm cười, rất đẹp tựa như thiên thần vậy

- Nếu muốn cảm ơn thì chị làm cho tôi một việc

- Việc gì? - My hỏi

- Lúc cần tôi sẽ nhờ chị. Thôi chị vào nhà đi. Chắc chị tự đi vào được rồi.

- Ừm. Tạm biệt nhé. Good night - My chào tạm biệt ngọt ngào

- Chúc ngủ ngon.- Duy đáp

11. Chương Thông Báo Truyện

Chipi hứa là mỗi ngày sẽ up không ít hơn 5 chap...mọi người tha hồ mà đọc nha

Đọc xong nhận xét truyện để Chipi có thêm nghị lực để viết truyện hay hơn nhé

Chân thành cảm ơn các bạn

12. Chương 11: Đây Có Phải Cuộc Thi Công Bằng Không Vậy?

Thoắt cái đã lại đến vòng loại. Hôm nay My ăn mặc rất cá tính, không thướt tha như vòng sơ tuyển. Nhìn là biết cô không hát những bài ngọt ngào rồi. Cô ngồi xuống ghế ở phòng chờ luyện hát lại cho chắc chắn. Giọng nói quen thuộc lại xuất hiện:

- Chị chịu khó tập hát quá nhỉ.

My cười mỉm như muốn tiết kiệm lời

- Hôm nay chị sẽ phải bắt ngờ về tôi. Chị cứ đợi đấy. Tôi vào thi đây

My ngơ ngác không hiểu ý nghĩa câu nói của chàng trai kém tuổi.

Tiếng nhạc vang lên, My cũng bắt ngờ vì đây là bài “Trót Yêu” rất khó điều chỉnh cao độ. Bài này đâu phải dễ mà một người như cậu ta lại chọn. Đúng là tuổi trẻ nông cạn. Nói người ta mà không nghĩ đến mình chỉ hơn người ta mỗi một tuổi.

Có chút bối rối chạm tay anh rồi

Vì anh đang mơ giấc dịu dàng

.....

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy

.....

Cô thật sự ngỡ ngàng. Tại sao một người hát dở ở vòng sơ tuyển như vậy mà giờ lại hát hay như vậy. Như ca sĩ nguyên gốc vậy. Điều chỉnh cao độ, âm thanh rất tốt. Đúng vậy, Duy hát rất hay. My dường như bị cuốn theo giai điệu ngọt ngào của bài hát, không biết người đằng sau đã đứng nhìn mình rất lâu.

- Hay vậy sao? - Giọng nói trầm lặng

Cô bối rối quay lại thì thấy bóng dáng người cô luôn nghĩ đến, nhớ mong rất nhiều. Đó là Nhật Anh

- Không! em chỉ là đang học lại bài hát của mình thôi. - My phủ nhận

- Em định lừa tôi sao? Tôi sau em rất lâu rồi. Khi Bảo Duy cất giọng hát lên em như người mất hồn vậy My đỏ mặt. Nhưng có điều rất kỳ lạ

- Sao anh biết Bảo Duy

Duy khẽch mép đáp

- Nó là em họ của tôi.

Câu trả lời rất ngắn gọn. Nhưng dường như Nhật Anh không vui vẻ vì có người em họ như này. Cô biết là không nên hỏi nữa, chỉ lặng lẽ nhắm tiếp bài hát của mình.

....

Nhật Anh thấy vậy, anh liền bắt chuyện để phá vỡ không khí yên tĩnh bây giờ giữa anh và My.

- Em hát bài gì?

My lại mỉm cười đáp

- Until you của Shayne Ward

Nhật Anh rất thích ngắm My cười. Khi cô cười nhìn cô đẹp hơn bao giờ hết. Luôn khiến trái tim anh loạn nhịp. Anh vẫn cố lấy lại bình tĩnh

- Tỷ thi xong anh đưa em về nhé!

Vẫn cái giọng nói đó. Giọng nói mà My thích nghe nhất. Mẫu người mà My thích nhất. Đang ngỡ lời muốn đưa My về. Lần trước My đã từ chối nên lần này cô muốn giữ phép lịch sự của mình

- Vâng. Thôi em vào thi đây. Lát nữa chúc anh may mắn. Fighting

- Chị còn làm gì nữa? Còn không mau vào thi. - Duy vừa bước ra khỏi sân khấu thấy cảnh này liền bày đặt nhắc nhở

- Tôi biết rồi. - My đáp

Cuối cùng lại là lúc lắng nghe kết quả. Lại là lúc các thí sinh lo sợ hơn bao giờ hết. Giờ khắc này đã đến. Khán phòng im bật. Chị MC bắt đầu giải thích

- Kết quả đang nằm trong tay tôi. Trong 40 người ở đây. Sẽ chỉ có 20 người được đi tiếp và sống trong ngôi nhà chung. Và những người được đọc tên hãy bước lên phía trước. Và tôi sẽ đọc ngẫu nhiên

- Người được khán giả yêu thích nhất là.....Hoàng Bảo Duy.

My sốc nặng, chỉ vì một bài hát này mà người hát dở hôm vòng sơ tuyển trở thành người đầu tiên của danh sách sao? Không thể tin nổi. Từng tên từng tên được nêu ra. Và cả Nhật Anh cũng được đi tiếp. Điều My cảm thấy khó chịu hơn là có cả cậu bạn Huy Nam của mình nữa.

- Phạm Yến Nhi - Chị MC đọc tên

Oh my god! Đây có phải cuộc thi công bằng không vậy? Huy Nam đã được vào mà ngay cả bạn gái cậu ta cũng vào luôn là sao. Không lẽ dứt lốt ban giám khảo hả?

Những cái tên thứ 15,16,17,18 dần được công khai. và chỉ còn hai người cuối cùng được chọn

Phía bên trên trong dãy những người được chọn. Có hai khuôn mặt đang lo lắng cho My, nếu My không được chọn họ cũng rất buồn.

Những giọt nước mắt nóng hổi đã lăn trên khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo của My. Thấy vậy chàng trai nào cũng muốn lại gần an ủi cô bé. Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, My cũng không để ý chị MC đọc tên mình.

- Thí sinh số 48 xin mời bước lên phía trước bạn đã được chọn

Lúc này My mới lấy lại tinh thần, vui sướng bước lên, tự hào.

13. Chương 12: Đừng Làm Tôi Khó Xử

Vòng loại 1 kết thúc các thí sinh đều quay trở về nhà và chuẩn bị đồ đạc để ngày mai chuyển đến sống tại Ngôi nhà chung của VietNam Idol. Còn My định bước lên xe và đi về cùng Nhật Anh. Nhưng ngay lúc đó một bàn tay khác kéo My lại:

- Chị hãy về cùng tôi

- Nhưng tôi hẹn trước với Nhật Anh rồi. - My đáp

- Chị còn nhớ hôm nọ chị vừa hứa sẽ làm bất cứ một việc gì nếu tôi yêu cầu không?- Duy hỏi

Lúc này My mới sực nhớ ra lời hứa đó. Nhưng không biết phải làm thế nào? My là người con trọng lời hứa nên đành chấp nhận.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ thực hiện lời hứa này. Chỉ một lần thôi. Chúng ta hết nợ

Duy mỉm cười mãn nguyện

- Xin lỗi Nhật Anh! Để khi khác được không - My cố gắng chuộc lỗi

Nhật Anh vẫn cười hiền lành, ầm ập

- Không sao cả! Sáng mai anh đến giúp em chuyển đồ đạc đến Ngôi nhà chung

- Ok anh. Hẹn mai gặp lại. Goodnight - My trả lời

Trong xe lúc này là một cô gái xinh đẹp và một mỹ nam. Trông họ rất đẹp đôi. Không ai nghĩ cô gái đó hơn mỹ nam kia 1 tuổi. My đang loay hoay với cái iphone của mình. Lướt facebook đọc caption của mọi người khen ngợi mình. Cười tủm tỉm một mình.

Duy nhìn cô đáng yêu vô cùng. Chỉ muốn ngắm mãi.

- Chị nhiều lúc cũng như trẻ con vậy

- Thì sao nào? Tôi muốn sống mãi như trẻ con đây - My chu mỏ đáng yêu cãi lại

- Hết nói nổi! Mà mai chị đừng đi cùng Nhật Anh được không

- Tại sao? - My hỏi

- Vì sáng mai tôi cũng muốn chị đi cùng tôi mà. Hôm trước chị nợ tôi không ít đâu. - Duy trợn ngoáy My thực sự rất khó chịu, miễn cưỡng trả lời.
- Cậu đừng làm tôi khó xử. Không thì tôi sẽ không bao giờ đi cùng cậu nữa đâu.

14. Chương 13: Trò Chơi Bắt Đầu

Chiếc xe ô tô thể thao dừng trước cửa một căn biệt thự sang trọng. My mỉm cười chào tạm biệt.

- Cảm ơn cậu đã đưa tôi về. Hẹn mai gặp lại
- Miệng Duy hiện lên một đường cong hoàn mỹ.
- Được rồi! Chị vào nhà đi.

Ở một nơi khác. Có một chàng trai đang ngồi vắt chân lên ghế. Tay cầm ly rượu vang đỏ. Miệng nở nụ cười nửa miệng. Khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh. Dù thể nhưng người đó vẫn rất đẹp, tinh tế, sắc sảo. Tay còn lại cầm điện thoại bấm số ai đó. Giọng nói lạnh lùng vang lên

- Mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả chứ
- Cậu yên tâm! Tôi sẽ cố hết sức. Nhưng cậu phải giữ đúng lời hứa của mình. - Người đàn ông ở đầu dây bên kia trả lời
- Tôi là người đã nói thì sẽ làm. Ông không cần lo. Cứ làm tốt việc của ông là được rồi.
- Nói chuyện xong. Anh cúp điện thoại. Khóe miệng lại nhếch lên
- Huyền My trò chơi bắt đầu rồi.

Vừa bước chân vào đến nhà, My đã nghe thấy tiếng la lối om sòm. Ba mẹ đang ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên. Họ như đang bàn luận về một chuyện gì đáng sợ vậy.

- Ông đừng mơ tôi sẽ thay đổi quyết định, làm sai thì phải chịu. Đây là kết quả ông phải nhận sau những gì mình đã làm.
- Khốn khiếp. Mấy người nhố nhầy! Tôi sẽ khiến hai người phải hối hận - Người đàn ông đó tức giận nói
- Được thôi! Để xem ông làm được cái gì. - Ba My đáp
- Người đàn ông đó đứng lên, bước đi. Khi nhìn thấy My. Ông dùng ánh mắt căm phẫn nhìn My như muốn giết người vậy.
- Tôi và cô sẽ còn gặp lại - Người đàn ông trung niên thì thào vào tai My. Một giọng nói đáng sợ
- My không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng lo sợ và bất an. My bước gần đến ghế sofa. Tò mò hỏi ba mẹ
- Ba mẹ! Có chuyện gì xảy ra sao
- Mẹ My nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, đẹp đẽ không có một vết chai sạn của My. Nói giọng ảm áp, trĩu mến, tràn ngập tình yêu thương của người mẹ
- Không sao đâu! Còn không cần quan tâm chuyện người lớn.

My khẽ gật đầu. Biết là không nên hỏi nữa. Nên cô lặng lẽ bước về phòng. Nằm úp mặt xuống giường. Sau đó màn hình điện thoại hiện lên một cái tên đã quá quen thuộc ” Diệp Thảo ”

- Alo.

- Chúc mừng bạn nha!!! - Diệp Thảo vui sướng thay cho bạn

My lặng lẽ đáp

- Thôi bạn ngủ sớm đi. Mình mệt rồi!

Thảo thấy rất kì lạ. Có chuyện vui mà sao cô bạn thân của mình lại tỏ ra như vậy. Nhưng Thảo không phải người nhiều chuyện. Lặng lẽ cúp máy.

My ném điện thoại sang một góc. Đắm chìm trong dòng suy nghĩ dài miên man. Lo sợ có nhiều điều không hay sẽ xảy ra. Ánh mắt? Lời nói vừa nãy của người đàn ông đó là sao?. Thật sự là không muốn nghĩ điều đó nữa. Cô nàng nhanh chóng nghĩ ra một cách để giải tỏa nỗi buồn của mình. Cô nàng cầm ipad lên hành động rất kỳ lạ.

-“Xong rồi” - My kêu lên vui sướng

- Xem phim hài.

Lát sau trong phòng tràn ngập những tiếng cười ha hả. Xem được một lúc lâu, My ngủ lúc nào cũng không biết. Chắc My đã quá mệt mỏi vì ngày hôm nay rồi.

.....

15. Chương 14: Bạn Cùng Phòng Rắc Rối

Sáng hôm sau. Khi những tia nắng yếu ớt chiếu xuống cửa sổ căn phòng của một cô gái. Hôm nay My dậy rất sớm, chuẩn bị sẵn mọi thứ để chuyển nhà. Hôm nay cô không mặc váy, mà cô mix áo blazer mùa hè với quần short jeans xắn gấu. Làm điệu mái tóc màu vàng nâu là chiếc băng đô xinh xắn. Trông cô rất đáng yêu. Bởi vì My rất đẹp, nên mix đồ theo phong cách gì cũng làm cô nổi bật

Chuẩn bị xong mọi thứ, cô bắt đầu đứng trước cửa sổ hấp thụ nắng sớm, rất tốt cho sức khỏe

- “Oa” thật thoải mái - My tràn đầy năng lượng

Nhưng cô không chịu đứng im. Cứ đi đi, đi lại rồi nhím chăm chăm vào điện thoại như đang đợi điều gì đó. Điện thoại My rung, màn hình hiện lên tên ” Nhật Anh“. Cô nàng trẻ con này nhẩy cẫng lên vui sướng. ” Ôi cuối cùng đã đến”

- Chào buổi sáng! Tiểu thư xinh đẹp đã dậy chưa? - Giọng nói ngọt ngào ấm áp khiến My dao động, rung rinh

- Em...em đợi anh lâu rồi - My dường như bị câu nói hồi nãy mê hoặc, nói ấp a ấp úng.

Duy phỉ cười. - Vậy thì em xuống đi, anh đang đợi sẵn trước cổng rồi.

- Ok! Em xuống ngay đây - My đáp

My định chạy thật nhanh ra cổng. Nhưng khi vừa bước ra khỏi phòng. My gặp rắc rối với cái vali hello kitty xinh xắn. Nó quá nặng. Bởi, bên trong chứa rất nhiều quần áo. Ba mẹ My thì đã đi làm, cô giúp việc chắc là đi siêu thị nên không ai giúp đỡ My cả. Bất đắc dĩ My mới gọi Nhật Anh vào giúp.

- Xin lỗi anh! Nhưng anh giúp em chuyện này được không?

Nhật Anh giúp My mang đồ đạc lên xe. Xong xuôi mọi thứ. Anh cười

- Tại sao? Em mang nhiều đồ quá vậy

- Có mấy thứ này em mới sống được - My đáp

Tại ngôi nhà chung, vừa bước vào My đã bất ngờ. Cậu con trai đang ngồi trên ghế là Duy. Không biết cậu đã đến từ bao giờ mà xung quanh chỉ có mình cậu.

- Duy! Cậu đến sớm vậy sao?

- Đến sớm để gặp Chị - Duy trêu trọc

Nhật Anh vào sau, nhưng vẫn đủ để nghe thấy lời Duy vừa nói

- Cô ấy hơn tuổi! Cậu hãy lịch sự hơn tí đi.

Duy đang ngồi trên ghế ngắm nhìn khuôn mặt My sau khi vừa bị Duy trêu trọc. Nhìn đáng yêu lắm. Nghe câu nói của Nhật Anh xong. Duy đứng dậy nhìn thẳng vào mặt Nhật Anh nói

- Không phải việc của anh

- Cậu vẫn ngang ngược như xưa - Nhật Anh đáp

Duy túm cổ áo Nhật Anh, muốn cho anh một đấm vào mặt. Đằng sau My kéo tay Duy nói

- hai người làm gì vậy? dù gì cũng là anh em. Mới chuyển đến sống cùng nhau mà đã gây gổ sao

Duy buông tay ra nhìn sang phía My

- Thế để tôi giúp chị chuyển đồ vào.

- Không cần cậu giúp. Tôi cũng hộ cô ấy được - Nhật Anh chen ngang

- Hai người thôi đi! Tôi sẽ tự làm - My khó chịu, miễn cưỡng nói

Sau khi tất cả thành viên đã đến đủ. Chị quản lý bước vào nói

- Bây giờ mọi người sẽ chọn bạn cùng phòng bằng cách ngẫu nhiên, bốc thăm

Chị quản lý vừa dứt lời, đã có nhiều ý kiến phản đối.

- Sao phải ở cùng phòng...Chúng tôi không quen - Các thành viên nói

- Tôi biết các tiểu thư, cậu ấm ở đây đều không thích. Nhưng đây là cuộc thi mọi người phải tuân thủ. - Chị Quản lý đáp

Mọi người dù không muốn nhưng vẫn phải làm theo những lời chị quản lý nói. Từng người một bước lên bốc thăm ngẫu nhiên. Nam bốc thăm của nam, nữ bốc thăm của nữ. Không có chuyện nam nữ cùng phòng. Khi Huy Nam bốc thăm, trúng Bảo Duy. My phì cười, không biết giữa hai người ngang ngược này sẽ xảy ra chuyện gì. Đến lượt My cô nàng bước lên phía trước bốc thăm một phiếu.

- Phạm yển Nhi - Chị quản lý đọc to.

My bất ngờ. " Tại sao lại ở cùng phòng với bạn gái của Huy Nam chứ". Ông trời thật là bất công mà.

Công việc chọn bạn cùng phòng kết thúc. Mọi người ai cũng mang đồ đạc mình vào đến phòng mà ban tổ chức sắp xếp. My cũng vậy. Nhưng vừa bước vào phòng được không lâu. Giọng nói choe chóc vang lên:

- Tôi không quen ở với người khác. Đây là miễn cưỡng. Mong chị đừng làm phiền tôi quá nhiều

My dường như không hiểu mình vừa nghe được cái gì. Đưa em gái ít tuổi xất xược.

- Cô đang ra lệnh cho tôi đấy à. Tính cô với Huy Nam chả khác gì nhau, vô sỉ. hai người hợp nhau lắm.

Yển Nhi bị My chọc tức. Đứng lên định tát thẳng vào mặt My. Nhưng có một bàn tay giữ lại.

- Cô hãy tự trọng - Nhật Anh lên tiếng.

Lát sau chị MC có thông báo quan trọng, mời tất cả các thành viên tập hợp

- Tối nay, dưới bể bơi. Ban tổ chức sẽ có một buổi party, để chào đón các bạn.
Nghe xong cả nam lẫn nữ đều hò reo cuồng nhiệt.

16. Chương 15: Nụ Hôn Đầu

Tối nay có party. Nên ai cũng hớn hở chuẩn bị. Phục trang dự tiệc, trang điểm thật nổi bật. Riêng My, cô nàng ghét kiểu trang điểm lòe loẹt. Cô trang điểm nhạt, tươi trẻ. Mặc dù không trang điểm nổi bật nhưng cô vẫn rất xinh trong chiếc váy dạ tiệc kiểu dáng Peplum với những nếp gấp bông xòe hoàn hảo, làm lộ đôi chân thon dài, vóc dáng hoàn mỹ.

Chuẩn bị xong, My bước ra ngoài. mới phát hiện. Nhật Anh đang đợi trước cửa phòng.

- Hôm nay em là partner nhập tiệc với tôi được không?

My suy nghĩ hồi lâu “Anh đang mời mình làm partner nhập tiệc cùng anh ấy” có nên đồng ý không. Không phải mình luôn chờ đợi điều này sao. Không chần chừ. My mỉm cười khoác lấy tay anh.

Ngoài này, tất cả các thành viên đang hòa mình vào không khí sôi động của âm nhạc.

Nhật Anh đưa My ra chỗ của Bảo Duy, Huy Nam, Yến Nhi đang trò chuyện vui vẻ.

- Chị rất xinh - Duy mỉm cười

Đến bây giờ My mới biết, Bảo Duy và Yến Nhi là bạn hồi cấp 3 của nhau. Nhưng trông Yến Nhi cũng rất xinh. Mái tóc xõa tự nhiên, Nhi còn để mái bằng. Rất giống Kim Ji Won, như hai chị em sinh đôi vậy. Nhưng My vẫn thầm nghĩ :” Giống thôi! Sao xinh bằng Kim Ji Won được cơ chứ”.

Trên sân khấu, một cậu con trai bước lên thông báo.

-Mọi người lát nữa đèn sẽ tắt, sẽ có một trò chơi. Mọi người hãy đi tìm một nửa của mình trong bóng tối, khi đèn sáng, hãy tặng cho người bên cạnh một nụ hôn. Vì đây là trò chơi nên mọi người hãy thông cảm.

Vừa dứt lời, đèn đã vụt tắt. My bước đi chầm chậm trong bóng tối. Sợ rằng sẽ bị người lạ nào đó bắt được. Bỗng My lại đâm vào người nào đó. Người đó có mùi hương rất quen thuộc. Theo phản xạ cô nàng hoảng sợ lùi bước. Bàn tay đó kéo cô lại. Thì thầm vào tai cô

- Đừng sợ. - giọng nói ấm áp, rất giống Nhật Anh.

Lát sau ánh đèn đầu tiên sáng. Có một cặp nam nữ. Đó không ai khác là Nhật Anh và người bạn nữ sống chung nhà với My.

Huy Nam và Yến Nhi rất may mắn. Họ không bị lạc nhau

Vậy người bên cạnh My sẽ là ai? Đèn ở chỗ My sáng lên. Nhưng cô sợ hãi không dám mở mắt để nhìn mặt người đó.

1,2,3....

My sững sờ, người đó vừa đặt lên môi cô một nụ hôn. Đó là nụ hôn đầu của cô. Cô muốn gạt người đó ra nhưng bàn tay đó ôm cô thật chặt. Lấy lại bình tĩnh My mới dám mở mắt nhìn người bên cạnh. Không ai khác chính là Bảo Duy

My tức giận đánh liên tục vào người cậu.

- Cậu muốn chết hả? Dám hôn tôi

Duy giữ chặt hai tay của My, miệng hiện lên đường cong thật đẹp. Giọng mỉa mai

- Chẳng phải từ đầu đã nói chỉ là trò chơi sao?

Phía bên kia, có ánh mắt sắc lạnh đang nhìn chăm chăm vào hai người, trên người đó tỏa ra rất nhiều hơi lạnh. Ai đứng gần cũng phải rùng mình

- Khốn khiếp, Bảo Duy cậu phải được cảnh cáo một lần - Nhật Anh chửi thề rồi buông bạn gái bên cạnh ra.

Khi đèn sáng hết. My mới giật mình chạy đi tìm Nhật Anh.

- Đang tìm anh sao?- Nhật Anh đứng trước mặt My hỏi

- Anh biết em sợ lắm không? Anh bỏ đi đâu vậy - My giận dữ

- Đèn tắt hết mà, anh không thấy gì ! Xin lỗi em - Nhật Anh ôm cô vào lòng, an ủi.

Dường như không ai để ý đến My và Nhật Anh. Ai cũng hò reo theo tiếng nhạc sôi động.

17. Chương 16: Không Được Động Vào Người Con Gái Của Tôi.

Bữa tiệc kết thúc. Ai nấy đều trở về phòng. Nằm xuống và đánh một giấc thật sâu.

Nhật Anh kéo Duy ra ngoài. túm lấy cổ áo cậu, và tặng cho cậu một cú đấm giáng trời. Duy bất ngờ về cú đấm này, ngã lộn ra đất. Duy vẫn cố lấy lại sức đứng lên.

- Anh đang làm gì vậy? Sao dám đánh tôi

Nhật Anh nhìn Duy bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Tôi cảnh cáo cậu một lần. Không được động vào người con gái của tôi. Không thì dù cậu có là em họ tôi cũng không tha đâu.

Nghe xong, Duy nhếch mép. - Anh có thể khiến chị ấy hạnh phúc sao?

- Tất nhiên! Cô ấy thích tôi? không phải cậu. - Nhật Anh tự đắc ý

- Được thôi! Nếu chị ấy hạnh phúc khi ở bên cạnh anh thì tôi sẽ từ bỏ - Duy đáp

Nhật Anh nhếch mép thỏa mãn

- Nhưng nếu chị ấy phải đau khổ, phải khóc. thì tôi sẽ cướp lại chị ấy bằng bất cứ giá nào. - Duy nói giọng đáng sợ

- Dĩ nhiên! Cô ấy sẽ không phải khóc

Duy quay người ra đi trong lòng nặng trĩu. Như vừa từ bỏ một thứ quan trọng với cậu ấy.

Đằng sau là Nhật Anh nham hiểm đầy mưu mô. " Em trai à! Đừng dây dưa vào làm gì. Không em sẽ chịu khổ như con bé đó thôi! Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cảnh báo nhé!". Nhật Anh rút điện thoại bấm số.

Ở bên bờ hồ Hoàn Kiếm. Một chàng trai mái nâu rủ xuống che một bên mắt. Cậu ấy rất đẹp, cô gái nào đi qua cũng mở miệng khen. Ngồi đã lâu ở nơi này suy nghĩ miên man. Duy bước đến xe moto của mình. Phì hết tốc lực đến quán Bar.

Cậu đến đây uống rượu. Mặc dù cậu là người rất ít khi uống rượu. Chỉ có chuyện gì thật buồn cậu mới uống. Có lẽ trong lòng cậu, My đã chiếm một vị trí quan trọng nào đó.

- Anh đẹp trai. Em ngồi cạnh anh được không - Một cô gái đẹp ở quán bar lại gần ngỏ lời

- Cút! - Duy lạnh lùng đáp

Cô gái sợ hãi đứng lên, tránh xa khỏi Duy. “Một con người lạ lùng”

Duy cứ thế uống, cậu uống rất nhiều. Uống đến khi ngất đi.

18. Chương 17: Hãy Về Bên Anh Đi!!!

Sau khi Nhật Anh bấm điện thoại. Gọi My. Mặc dù đã muộn nhưng cô bé chưa ngủ, vẫn còn suy nghĩ về nụ hôn đầu tiên của mình.

- Alo. Anh có chuyện gì cần tới em sao? - My hỏi

- Em ra ngoài gặp anh được không. Anh có chuyện cần nói - Duy đáp

- Vâng - My rất kì lạ nhưng vẫn đồng ý

Dưới hàng ghế đá. Nhật Anh đang ngồi đợi My. Không khí ban đêm rất dễ chịu, mát hơn ban ngày.

- Em đến rồi - My nói

Nhật Anh không nói gì, chỉ đứng lên rồi lặng lẽ đặt lên môi My một nụ hôn ngọt ngào. My sốc lắm ” Ôi trời! Sao hôm nay bị hôn nhiều quá vậy?”. Nhưng không biết tại sao cô không muốn gạt anh ra như Duy.

Anh hôn mãnh liệt, bao hận thù, giận dữ trút hết lên cánh môi mỏng mảnh của My. Cô vẫn không biết gì, chỉ nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh. Anh ôm lấy eo cô, đỡ lấy cổ cô. Anh hôn rất lâu, đến khi My sắp không thở được nữa, anh mới chịu buông

- Đừng chạy theo người con trai khác nữa ! Về bên anh đi.

My vẫn chưa lấy lại được tinh thần sau nụ hôn đó. Khi nghe thấy câu nói đó cô lại càng ngỡ ngàng hơn

- Anh...anh vừa nói gì cơ?

- Anh không nhắc lại đâu. Chẳng lẽ em không yêu anh sao - Nhật Anh nhíu mày, nghiêng đầu hỏi My

My không trả lời. Thực chất lúc này cô không biết phải làm như thế nào.

- Được rồi! Nếu em không thích anh sẽ không miễn cưỡng - Chưa để cho My kịp trả lời anh đã xoay người bước đi.

My theo phản xạ, vòng tay ôm lấy anh từ đằng sau

- Em yêu anh. Từ lần đầu gặp em đã cảm giác thích anh rồi - My nói nghẹn ngào

Nhật Anh nhếch mép. Đúng như anh dự tính. My rất dễ mềm lòng. Nhất là đối với anh. Anh quay người lại ôm lấy My.

- Hãy để anh là người trong trái tim em nhé

Nhật Anh lại hôn cô. Nụ hôn ngọt ngào hơn trước. Nhưng trong cái sự ngọt ngào đó, là thứ rất đáng sợ. Cô không biết, khi yêu anh rồi, cô sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ. Mà anh sắp cho cô hứng chịu.

19. Chương 18: Không Cần Chi Lo

Sáng hôm sau

Duy lơ mơ thức giấc. Hình như cậu vẫn chưa hết say. Cậu cảm giác khắp người mủi rờ. Không để ý đến người phụ nữ bên cạnh mình. Người phụ nữ đó trông rất sang trọng, quý phái. Cất giọng hiền từ hỏi han

- Con trai! Sao đêm qua con uống say đến vậy.

Duy tuy mệt mỏi nhưng vẫn cười nhạt

- Không có gì đâu mẹ. Chỉ là giải tỏa mọi ưu phiền thôi - Duy đáp

Người phụ nữ đó là mẹ Duy, cử chỉ hành động đó cho thấy bà rất yêu quý và chiều chuộng con mình. Khuôn mặt hiện rõ nét lo lắng, đau lòng khi thấy con như vậy.

- Tại sao con lại về nhà thế này?- Duy hỏi

- Là thế này...Hôm qua có người nói thấy con nằm ngủ ở quán bar. Nên mẹ đã cho người đến đón con về. - Mẹ Duy

Duy cứ thế bước xuống giường, khoác áo rồi đi thẳng ra chỗ gara để xe riêng của mình.

- Con lại định đến nhà chung luôn sao? - Mẹ Duy kéo cánh tay cậu. Hỏi

- Vâng thưa mẹ - Duy đáp

- Nơi đó không tốt. Tại sao mẹ lại để con sống chung với người lạ được? - Mẹ Duy phản đối

- Mẹ à! Đây là cuộc thi mà

Nói rồi Duy cứ thế mở cửa xe bước vào.

Tại nhà chung

Duy vừa bước vào. Thì thấy Nhật Anh đang vòng tay qua eo My. Cả hai đang say sưa đọc sách. Duy không muốn làm phiền, cậu định lặng lẽ bước đi.

- Đêm qua cậu không về sao?

Duy nghe thấy. Nhưng cậu cứ vờ như không biết, quay người bước đi. Đúng lúc cậu định mở chốt cửa phòng. My lại nói

- Cậu định phớt lờ tôi sao? trả lời đi sao cậu không về

Duy không dám quay mặt lại nhìn My. Sợ My nhìn thấy nét mặt tiều tụy của mình

- Chuyện của tôi không cần chị lo - Duy lạnh nhạt đáp.

" Rầm " Tiếng đóng cửa rất mạnh. My không dám tin vào mắt mình nữa, Duy dám lờ My đi sao? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

2 tuần trôi qua. Đối với cặp đôi nam thanh nữ tú. My- Nhật Anh thì là một khoảng thời gian hạnh phúc. Còn Duy, ngày nào cũng thấy cậu ra ngoài muộn, hoặc không về nhà. Đến tận sáng sớm hôm sau mới quay lại.

Tối nay, sẽ diễn ra vòng loại 2 được truyền hình trực tiếp trên vtv3. My đã rất tự tin về mình, ngày nào cũng tập hát cùng Nhật Anh, cô nàng đã có tiền bộ vượt bậc.

Trên sân khấu nhà hát rộng lớn. Những giọng ca trong trẻo cất lên hòa từng giai điệu nhạc. Trong tất cả các tiết mục ngày hôm nay, riêng chỉ có tiết mục của Duy tràn ngập bao tâm trạng, có vẻ câu đang buồn. Cậu hát rất hay, rất xúc động với bài hát Chút nắng chút mưa

My lại không biết được rằng, bao nỗi buồn, mọi tình cảm của mình. Bảo Duy đổ dồn vào lời bài hát đó. Thực sự Bảo Duy rất muốn quên My.

Hôm nay My rất tự tin, lắng nghe kết quả. Đúng như dự tính. My, Nhật Anh, Bảo Duy đều được vào và đương nhiên có cả Huy Nam, Yến Nhi.

20. Chương 19: Tôi Thích Chị! Tôi Muốn Quên Chị.

Tại nhà chung.

12 thành viên còn lại đang vui sướng, mở một bữa tiệc nhỏ chúc mừng thành tích ngày hôm nay. Riêng Duy, cậu lại lặng lẽ bước đi trên phố nhỏ. Đằng sau là tiếng nói quen thuộc.

- Duy. Tại sao cậu trốn tránh tôi? - My hét lên

Duy không muốn người lại, vì biết rõ đằng sau mình là ai. Cậu sợ khi mình quay lại sẽ không tìm lòng được mà làm chuyện quá đáng.

- Cậu trả lời tôi đi? Đừng như vậy. Cậu làm tôi buồn lắm, biết không?

Thật sự thì Duy không thể chịu đựng được nữa. Trong lòng muốn chạy đến ôm My thật chặt, nhưng lại sợ sẽ làm My không vui. Cậu biết trong lòng My không có cậu.

- Chị hỏi tại sao ư? - Duy lạnh nhạt

- Đúng! sao cậu lại tỏ thái độ như vậy với tôi? Tại sao hả đồ điên? - My lại gào thét trong không gian tĩnh mịch. Chỉ có hai người

- Tôi thích chị! Tôi muốn quên chị được chưa hả? - Duy đáp

My như người mất hồn vậy. Cô mất thăng bằng sau câu nói đó.

- Cậu,...cậu nói thích tôi sao?

Duy không trả lời. Chỉ quay đi chỗ khác. không thèm liếc My lấy một cái

- Giữa chúng ta không thể mà. Cậu cũng biết tôi hơn tuổi cậu. Bảo Duy cậu đẹp như vậy có sao phải thích người như tôi? Trên thế giới này thiếu gì người để cậu thích.

Duy quay lại, khóe miệng nhếch lên. Thật sự My chưa bao giờ thấy cậu như vậy, chưa bao giờ nghĩ cậu sẽ cười với mình như vậy.

- Tôi biết rõ câu trả lời của chị. Nên tôi mới phải như thế này. Chị tránh xa tôi đi! Thật khó chịu - Duy phải cố gắng lắm mới nói được những điều này. Làm tim cậu đau nhói.

- Giữa tôi với cậu cũng có thể tồn tại tình chị - em mà.

Duy không nói gì, bước đi. Có lẽ cậu đã quá đau để chấp nhận từ bỏ My.

Phía bên kia một bóng dáng cao, khuôn mặt anh tuấn. Đang nhìn họ. Miệng khẽ nhếch lên.

- Muốn diễn thì phải diễn cho tốt. Bắt đầu đi - Giọng điệu ra lệnh, đáng sợ

- Vâng thiếu gia - Người đầu dây bên kia trả lời

Dường như sắp có chuyện đáng sợ xảy ra.

21. Chương 20: Bắt Cóc

My bất lực, nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Bảo Duy. Có thứ gì mặn chát đang chảy trên mặt cô. My đã khóc, khóc vì Duy. Cô không nghĩ sẽ có ngày Duy lại đối xử với cô như vậy. Cô không biết đây là lỗi của mình đã không vạch rõ ranh giới giữa cả hai từ đầu, hay là tại Duy đã thích cô nữa. Cô gào khóc trong đêm tối. Bỗng nhiên My cảm thấy có thứ gì đó đáng đứng sau mình. Một người đàn ông vạm vỡ, đang lấy khăn bịt thật chặt miệng My lại, khiến cô không thể gào thét kêu cứu.

Một lúc sau cô đã lịm đi do thuốc mê. Người đàn ông đó bế My lên ô tô. Luôn miệng nói

- Bố mẹ cô sẽ phải hối hận...haha - Giọng nói kèm theo tiếng cười đáng sợ

Tại nhà chung

Duy hôm nay qua đêm ở ngoài nữa, cậu đã về nhà. Nhưng cậu không biết My đã không về. Mãi đến lúc Yến Nhi, đang xem phim bên cạnh Huy Nam than vãn

- Huyền My, chị ta là con gái mà đêm khuya không thấy về nhà. Định qua đêm ở ngoài sao - Yến Nhi mỉa mai

Duy nghe vậy, giật mình lay lay người Yến Nhi

- Cô vừa nói gì? My vẫn chưa về sao.

Yến Nhi không hiểu chuyện gì chỉ lặng lẽ “Ừ” một tiếng

Duy luống cuống rút điện thoại ra bấm số Huyền My. Nhưng không ai bắt máy cả.

Điện thoại cứ đổ chuông rồi “....tút...tút...”. Duy gọi cho Nhật Anh. Anh cũng không bắt máy. Duy cảm thấy có điều không lành rồi khoác áo chạy đi tìm. Dù bây giờ đã rất muộn. 11h30.

- Rột cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chị?

Tại một nơi khác

Nhật Anh đang nghe điện thoại dặn dò người ở đầu dây bên kia

- Nhẹ nhàng một chút! Dù sao cô ta cũng là con gái.

My lơ ngơ, tỉnh dậy. Mở mắt nhìn xung quanh, thấy mình đang ở trong một căn nhà hoang.

- Cứu với! Có ai không cứu tôi - Cô bất lực kêu cứu xen lẫn nước mắt

Lát sau một người đàn ông trung niên bước vào. Nhìn ông ta rất quen mặt. Lúc này My mới sực nhớ ra. Đó là người đàn ông đáng sợ My đã gặp ở nhà mình.

- Ông...ông định làm gì?

- Mày định giả ngu sao? Ba mẹ tao sẽ khiến họ phải trả giá đắt - Giọng ông đe dọa

Trên tay ông đang cầm gậy. Ông liên tiếp đánh My. Tra tấn cô gái đáng thương. Xung quanh là một đám người xấu xa mặc đồ đen đứng cười vẻ như thỏa mãn. My bị đánh đến nổi ngất đi. My còn cảm thấy như chết đi sống lại nhiều lần. Hễ cô bị ngất, họ lại lấy nước hắt thẳng vào mặt cô để cô tỉnh

Người đàn ông đó cầm điện thoại lên bấm số.

- Mày là bạn trai nó sao? Nhật Anh. Tao sẽ để mày nghe giọng nó. Nếu mày không đến thì không còn cơ hội đâu

Người đàn ông đó cầm điện thoại đi về phía My

- Nói đi! Gọi người yêu mày đến cứu đi

- C...ứ...u...em - Giọng cô yếu ớt cố gắng nói như vẫn còn hy vọng

- Giờ tao sẽ nói địa điểm ày. Nhưng mày chỉ được đến một mình. Trong vòng 1 tiếng mày mà không đến nó sẽ chết trong tay tao. - Người đàn ông đó đe dọa

Xong xuôi, ông ta ngồi xuống ghế. tay cầm đồng hồ bấm giờ, đủ 1 tiếng đồng hồ. Ông ta rất đáng sợ, bàn tay dính đầy máu của My.

40 - 50 phút. ..trôi qua...vẫn không thấy Nhật Anh đến. Ông ta mĩa mai

- Có lẽ bạn trai mày sợ chết nên không đến chẳng?

My bất lực không còn nói được gì. Bỗng nhiên có tiếng đập cửa xông vào. My ngất đi, nhưng vẫn đủ để nhìn thấy khuôn mặt của Nhật Anh.

“Anh đến rồi”

Những chuyện xảy ra My không hề biết? Chỉ biết khi tỉnh dậy Nhật Anh đã nằm trên người My. Trên người anh có dính máu

- Xem ra đây là ngày chết của hai bọn mày rồi - Ông ta lên tiếng

Người đàn ông đó đang cầm một cái ghế gỗ. Định phang thẳng vào người My. Nhưng Nhật Anh đã nhảy lên đỡ hộ. My lại khóc:

- Sao anh lại như vậy? Sao không để em chết đi - My nói rất nhỏ, vì cô đã quá yếu, nhưng vẫn đủ để Nhật Anh nghe thấy.

My biết rằng lát nữa người tiếp theo sẽ là My. Trong đầu đã nghĩ đến cái chết. Lát sau một nhóm người mặc đồ vest đen xông vào, cuối cùng là Bảo Duy. Chỉ trong nháy mắt họ đã thu dọn hết đám người xấu xa.

- Chị không sao chứ? Chị nhất định không được xảy ra chuyện gì. - Duy gào lên

My không kịp trả lời đã lịm đi trong vòng tay Bảo Duy.

22. Chương 21: Cậu Thật Quá Đáng

Trong căn phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng

Hàng mi cong vút khê rung. My từ từ mở mắt, nhìn khung cảnh lạ xung quanh.

- Mình chưa chết sao? - My lơ ngơ, khắp người đau ê ẩm.

- Ui, da sao toàn thân mình đau như thế này.

My than vãn, mệt mỏi. Không để ý Duy đang ngủ bên cạnh giường bệnh. Cô định vươn vai, nhưng cánh tay đau nhức không dơ lên được. Cô ngoảnh lại đằng sau, cô thấy Duy. Cậu đang ngủ, khuôn mặt chan chứa đầy mệt mỏi. Cô lặng lẽ cúi xuống nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp đẽ của Duy.

” Cậu cũng thật đẹp! Lông mi cậu dài quá. Tôi còn phải ghen tị ” My tự ti thầm nghĩ.

Chưa bao giờ cô được nhìn Duy kĩ như vậy

.....

Duy cảm thấy hơi thở ai đó đang kề sát mặt mình. Cậu mở mắt, đôi mắt đen huyền sâu thẳm

.

My bối rối quay ra chỗ khác. Duy mỉm cười ngọt ngào.

- Tỉnh rồi sao? Chị ổn chứ? - Duy hỏi

- Ừ! Chỉ là khắp người đau ê ẩm - My nhăn nhó đáp

Lúc này mới ra mình đã quên một thứ rất quan trọng.

- À! Nhật Anh không sao chứ.

- Ổn - Câu trả lời ngắn gọn, khiến My phát điên

- Cậu đang tiết kiệm lời với tôi đấy à? Đồ điên - My đáp, ném thẳng một chữ ”Điên” vào mặt Duy

.

Duy không tức giận. - Chị bị thương như vậy mà vẫn còn muốn quan tâm anh ta sao? Anh ta chỉ gãy tay thôi. Chỉ e là phải rời khỏi cuộc thi vì vấn đề sức khỏe.

.

Cả thế giới của My như sụp đổ xuống, vì cứu mình mà anh phải bỏ thi sao. My có làm gì cũng không thể đền bù hết được ngày hôm qua

- Sao? Cậu vừa nói cái gì? Có phải là sự thật không - My bối rối.

- Tôi đùa chị làm gì? Nhưng may mắn cho chị, ban tổ chức đã hoãn thi 2 tuần đợi chị bình phục. - Duy không quan tâm đến Nhật Anh, chuyển chủ đề khác

- Tôi lại nợ anh rồi. Chắc cả đời này tôi không chả được hết. - My kể nể

.

Vừa nghe thấy My nói vậy. Không hiểu sao, tim anh đau nhói, giống như bị cắt ra thành từng khúc vậy.

- Tôi có thể đi thăm anh ấy chưa? - My hỏi

- hiện tại là chưa. Anh ta đang được chăm sóc đặc biệt, có thể mai mới được gặp- Duy đáp

- Còn bây giờ hãy lo cho bản thân chị đi. Ăn cháo nào?

- Tôi không muốn ăn - My phụng phịu

Duy không dỗi dành, nịnh nọt mà ngược lại, cậu đứng lên bước ra phía cửa

- Tùy chị! Bao giờ chị đói tự lấy mà ăn.

- Nè, sao cậu đối xử với con gái như vậy? Có phải quá đáng lắm không. - My rất yếu nhưng vẫn còn đủ sức để mắng duy một trận

Duy không nói gì, chỉ giữ khuôn mặt y như khúc gỗ bước đi

”Càng ở bên chị! Tôi sẽ không làm chủ được cảm xúc của mình. Xin lỗi chị tôi chỉ có thể chăm sóc chị bằng cách này. Tôi muốn chị hạnh phúc”

23. Chương 22: Đừng Khiến Tôi Phải Lo Lắng Cho Chị

Trong phòng bệnh

My ngồi đọc mấy cuốn sách mà Duy mang đến, tuy My không phải là người thích đọc nhưng vì quá chán cô mới phải tìm đến việc cô không thích. Tiếng gõ cửa vang lên

- Mời vào - My nói

Sau cánh cửa kia, là Diệp Thảo. Cô bạn thân như cứu tinh của My vậy

- A! Bạn đến rồi. Mình chán muốn chết đây.

.

Diệp Thảo cốc đầu My. Nói

- Bạn ngốc quá vậy. Sao bị thương đến mức độ này

- Chỉ là không may thôi mà - Giọng My trầm xuống

- Mình có mang rất nhiều hoa quả đến đây. Bạn thích ăn không? - Thảo hỏi

My chu mỏ đáng yêu, khuôn mặt sưng sửng y như đứa trẻ vậy

- Ừm.

—

Tại phòng bệnh khác, sát phòng của My. Là Nhật Anh, với cánh tay đã được bó bột do lúc đỡ hộ My, vô tình bị thương. Cậu nhấc điện thoại lên nói chuyện với ai đó

- Ông được lắm. Dám đánh tôi bị thương như thế này

- Xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi cậu chủ. - Người đầu dây bên kia trả lời

- Nhưng không sao? Ông đã diễn rất tốt. Con trai ông đã được thả ra như tôi đã hứa. Giờ ông biến đi nơi nào đó thật xa được rồi - Nhật Anh ra lệnh

- Vâng, tôi sẽ đi ngay - Người đó trả lời rồi cúp máy

—

Duy quay trở lại phòng bệnh thăm My. Cô không có ở đây, Duy lo lắng lại vội chạy đi tìm. Cậu chạy mãi chạy mãi, hết tầng 1 rồi lại đến tầng 2, tầng 3,...sân thượng. Cậu chạy hết bệnh viện mà không tìm được gì, cậu bắt lực về phòng của My.

.

Lúc này, My đang ngồi nghịch iphone trên giường. Duy cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Nhưng không khỏi tức giận vì cô đã đi đâu đó? Khiến cậu phải tìm mãi

- Chị đi đâu mãi vậy? Biết tôi đi tìm chị mệt đứt hơi không? - Duy thở hổn hển, vẫn lớn giọng quát

- Tôi chị đi vệ sinh thôi mà. - My nhún mày không hiểu cậu đã lo lắng đến mức nào

.

Khuôn mặt anh tuấn của Duy lại lạnh băng

- Chị đừng khiến tôi phải lo lắng cho chị nữa. - Duy đáp, rồi lại quay người bước đi. Không ai biết cậu đi đâu.

24. Chương 23: Chăm Sóc Tốt Cho Bản Thân Nhé!

—

Đã 5 ngày trôi qua, My ở bệnh viện. Cô bé đã phát chán cái mùi ghê tởm của bệnh viện rồi. đêm nào cũng ngủ không ngon. Nhưng đã 5 ngày Duy không đến thăm cô, kể từ buổi tối hôm đó.

.

Cũng may, Diệp Thảo ngày nào cũng đến chơi với cô. Giúp cô đỡ chán hơn. Không thì ở đây 2 ngày cô trốn viện về nhà mất.

9h tối. trên hành lang bệnh viện vắng tanh , bóng dáng một thanh niên sắp xỉ 20 tuổi bước đi nhẹ nhàng, không gây ra tiếng động. Từng bước chân uyển chuyển bước tới phòng 0428.

.

Vừa bước đến cửa phòng. Chỉ cần đứng ở ngoài thôi, đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của nam lẫn nữ. Cậu biết rõ bên trong không chỉ có My mà còn có Nhật Anh.

Hai người đó đã được chuyển đến cùng một phòng. Và đây cũng chính là lý do, Duy không đến thăm My. Cậu không muốn bị coi là người cản trở hạnh phúc. Cậu khẽ mở một khe hở nhỏ, đủ để nhìn thấy tất cả.

.

Bên trong là hai bệnh nhân, đang chơi một trò chơi rất vui vẻ ” Búa, bao, kéo ”, ai thua bị nhéo tai.

.

Dường như My thua rất nhiều, mới nhìn đã biết trình tự Búa, búa, kéo, bao, búa....Cô thật ngốc nghếch.

.

Mặc dù thua, nhưng nụ cười trên khuôn mặt luôn hiện hữu. Có vẻ cô rất hạnh phúc khi ở bên Nhật Anh.

- Anh đáng ghét. Sao cứ thắng mãi vậy? - My phụng phịu

- Tại em ngốc chứ. Chỉ ra theo một thứ tự, thì ai chả thắng em. - Nhật Anh cười đáp

Nói rồi Nhật Anh ôm My vào lòng dỗ dành. My cũng đáp trả, ôm thật chặt Nhật Anh

Phía bên ngoài, chàng trai đứng nhìn mà lòng đau như cắt. Khẽ mỉm cười ” Tôi có thể yên tâm rồi! Chị hãy chăm sóc tốt cho bản thân của mình nhé ”. Cậu lại bước đi, trong đêm tối.

.

Bước chân nhẹ nhàng, nên không ai để ý đến cậu. Không biết cậu rất buồn. Nhưng ông trời không thương cậu, Bất chợt mưa rơi, cậu vẫn đi, đi mãi. Không dừng lại, cũng không tìm chỗ trú mưa.

Mưa rất to, mưa không trút nước. Ngoài đường vắng tanh bóng người, chỉ có xe cộ đi lại trong mưa.

Mưa như vậy, không ai để ý thấy cậu đã khóc, nước mắt mặn chát hòa vào mưa. Đây là lần đầu tiên cậu khóc. Khóc vì một người con gái hơn tuổi.

.

Cậu cũng không hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì. Bao lần cậu cố quên đi My, nhưng trái tim ngang bướng không nghe lời. Giá như một lần được hoán đổi cho nhau, thì cô sẽ hiểu được tình cảm của Duy sâu nặng đến mức nào.

.

” Khoảnh khắc đau khổ nhất của con người không phải là chia tay người yêu , mà là Yêu đơn phương”

25. Chương 24: Xuất Viện

1 tuần trôi qua, My cuối cùng đã được xuất viện. Cô đợi ngày này lâu lắm rồi

Trước cổng bệnh viện, là ô tô của gia đình. Mẹ cô đang đứng trước xe đợi

- Huyền My! Ta về nhà thôi

- Mẹ! Con có một người cần giới thiệu. - My nói

- Đây là Nhật Anh là người đã cứu con hôm trước

Nhật Anh biết ý, lễ phép chào hỏi:

- Chào cô! Rất vui được gặp cô, cháu là bạn trai của Huyền My - Nhật Anh nở nụ cười tuyệt đẹp, nhưng từ sâu trong đôi mắt là sự thù hận. Nhìn mẹ của My

Mẹ My bất ngờ.

- Đây là bạn trai con sao? Con có bạn trai sao không nói ẹ biết?

My không trả lời gì hết, chỉ làm mặt xấu nũng nịu

- Chào cháu! Ta tên là Trịnh Vân Khuê. - Mẹ my đáp

Có vẻ mẹ My có cái nhìn rất tối đối với Nhật Anh. Bà mỉm cười hiền hậu.

- Nếu cháu rảnh! Hãy đến nhà ta dùng bữa. - Bà đón hậu, thành khẩn mời

- Dạ, vâng. - Duy lễ phép đồng ý,

—

Chiếc xe Toyota Camry dừng lại trước một căn nhà được xây theo kiểu Mỹ. Được bao quanh bởi rất nhiều cây cảnh

.

Bước vào trong, căn nhà được bài trí rất đẹp, Ngụy nga. Có sử dụng hệ thống tự động. Trần nhà thạch cao, có lắp thêm đèn chùm. Xung quanh bốn bức tường được treo rất nhiều bức tranh đẹp, quý giá. Cách bài trí căn nhà rất đẹp. Bước ra một phòng nhỏ, có thể nhìn thấy khu vườn xanh, và rất nhiều loại hoa đẹp qua cửa kính cường lực.

” Bà khiến mẹ tôi ra nông nổi như vậy mà vẫn còn muốn sống sung sướng như vậy sao”.

.

Nhật Anh đi một vòng thăm quan ngôi nhà lộng lẫy. Riêng phòng My anh chưa được bước vào

- My này! Anh có thể vào xem qua phòng em không.

My có hơi thắc mắc. Nhưng vẫn gật đầu đồng ý

.

Khác vật khung cảnh bên dưới. Phòng My được bài trí rất đáng yêu, chắc đây là phong cách của cô, thật đáng yêu. Phòng cô không lắp cửa ra vào, cô dùng tường gương. Cài đặt mật mã, chỉ cần ghi đúng mật mã. Chỉ cần đẩy là có thể ra vào dễ dàng.

Cô thật giống trẻ con. Trong phòng có rất nhiều gấu bông.

.

Trên bàn là rất nhiều ảnh của cô hồi nhỏ. Cô rất đẹp, đẹp từ khi còn bé. Anh bật miệng cười, khi thấy bức ảnh nào của cô cũng nhăn nhó. Không giống bây giờ tí nào, lúc nào cô cũng cười.

- Anh đang cười gì vậy? - My bất thành linh đứng sau anh hỏi.

- Không có gì - Nhật Anh bị My dọa hết hồn, anh cố giấu bức ảnh của cô sau lưng.

- Anh đang giấu gì vậy? - My hỏi

- O không...không có gì đâu mà - Nhật Anh vẫn phủ nhận

Bất chợt cô nhìn thấy một phần của tấm ảnh. Cô tức giận nói

- Sao anh dám xem ảnh em vậy hả? Trả lại đây

Duy biết là không giấu được nữa, nên cố gắng dơ cao bức ảnh lên. Do cô chỉ cao 1m67 còn anh 1m81 nên muốn lấy được ảnh cũng thật khó khăn.

- Có giỏi thì lấy đi này - Nhật Anh trêu chọc

Cô nhảy lên để với tới bức ảnh. Nhưng thật không may, cô vô tình ngã vào người anh. Lát sau, cả người cô đang nằm lên người anh. Cô đỏ mặt, nhịp tim đập rất nhanh, như muốn bắn ra ngoài vậy.

.

Nhật Anh hiểu hoàn cảnh bây giờ, nhưng anh không đẩy cô ra, nhẹ nhàng tiến sát mặt cô hơn. Cô giật mình, vô thức đẩy anh ra, rồi đứng lên. Đáng ra cô không nên như vậy, nhưng cô không hiểu tại sao mình lại từ chối nụ hôn vừa nảy của anh.

.

Đúng lúc, tiếng cô giúp việc bên ngoài vang lên

- Mời tiểu thư và Nhật Anh thiếu gia xuống dùng cơm.

My mặt đỏ bừng bừng, chạy ra ngoài trước. Nhật Anh ra theo sau, khoe miệng khe nhếch lên. " Em dám từ chối tôi, tôi sẽ khiến em phải chịu khổ thay mẹ em gấp nhiều lần"

26. Chương 25: Đến Thăm Mẹ Anh

—

Tại phòng ăn nhà họ Trần. My vẫn chưa hết ngại ngùng sau hành động đó của anh

Suốt bữa ăn. Cô không dám ngóc đầu lên nhìn anh.

.

Còn Anh và mẹ cô trò chuyện rất vui vẻ. Không ai thêm quan tâm đến cô.

.

Cô vội vàng ăn thật nhanh, đứng dậy. Cô ước hôm nay ba mình ở nhà, để dạy cho anh một bài học nhớ đời. Nhưng tại công việc của Phát thanh viên quá bận rộn, nên ba cô rất ít về nhà vào buổi trưa.

—

Cô ra sân sau, hít thở không khí trong lành. Sau đó, cô bước đến xoa xoa đầu con Beagle. Thú cưng của cô. Chú chó rất lâu mới được gặp cô, nên nó tỏ ra mừng lắm, vẫy đuôi quăn quít.

- Nó thuộc loại chó Beagle phải không? - Nhật Anh

My giật mình trước sự xuất hiện của anh

- Vâng.

- Tên nó là gì vậy? - Nhật Anh hỏi

- Venus - My đáp

- Một vị thần sao - Nhật Anh

My mỉm cười, xinh xắn

- Đúng vậy! Đối với em nó như một vị thần vậy.

- My này! Em đi với anh đến nơi này. - Nhật Anh nói

- Nơi nào vậy anh? - My hỏi
- Đi rồi sẽ biết - Nhật Anh
- Nhưng anh đang gãy tay. Không tiện cho việc lái xe- My khuyên
- Không sao, anh vẫn lái xe được - anh đáp

.

My không hỏi nữa, chỉ im lặng đi theo. Anh mở cửa xe Q470, đi thẳng ra quốc lộ 1A, rồi anh lại đi vào một ngã rẽ.

- Chả phải đây là đường đi đến nghĩa trang thành phố sao? - My ngỡ ngàng hỏi,

Nhật Anh không nói gì, chỉ tập trung lái xe. Trên đường đi, anh có dừng lại để mua hoa, một bó hoa thạch thảo trắng tuyệt đẹp.

.

Bước xuống xe, anh chỉ bước đi. Cô lặng lẽ đi theo. Đến một ngôi mộ, anh nhẹ nhàng đặt hoa xuống. Anh mắt có gì đó buồn.

Trên bia mộ có một tấm ảnh, là một người phụ nữ. Bà ta rất đẹp, nếu nhìn kĩ thì rất giống anh. Đang nở nụ cười tuyệt đẹp

- Đây là mẹ anh - Giọng Nhật Anh vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh

My bất ngờ, vì biết đây là mẹ Nhật Anh. Bà ấy đã mất.

- Cái gì? Mẹ anh đã mất rồi sao.
- Đúng! từ khi anh còn rất nhỏ - Nhật Anh đáp
- Bà ấy bị bệnh gì sao? - My ngập thơ hỏi
- Không. - Nhật Anh nói
- Vậy sao bà ấy ra đi?- My lại hỏi

Nhật Anh nhưng lảng tránh câu hỏi của My. Anh không trả lời.

My nghĩ có chuyện gì rất buồn nên anh mới như vậy, ít khi cô thấy anh thành ra thế này. Cô nhìn anh đang ngồi bên tấm bia mộ, anh mắt ánh lên vẻ buồn bã. Cô đau lòng thay anh. Cô nhìn thẳng vào ảnh trên bia mộ, nói

- Chào cô! Cháu là bạn gái con trai cô! Cháu hứa sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy! Vì vậy cô không cần buồn.

Nhật Anh đưa ánh mắt nhìn thẳng vào My, tò mò nếu cô biết được hết mọi sự thật cô có còn ở bên anh và nói những lời này không.

Nhiều lần cô khiến anh dao động, anh đã nghĩ đến việc thôi không trả thù nữa. Nhưng anh không muốn có lỗi với mẹ anh đang ở trên trời. Bao năm qua, chưa từng có ai khiến anh phải suy nghĩ và day dứt nhiều như vậy.

.

Cô đang mỉm cười với mẹ anh thì anh đứng lên, cầm tay cô và kéo đi.

- Chúng ta về thôi! - Nhật Anh nói nhưng không được vui vẻ

My chỉ biết đi theo. Cô biết hôm nay tâm trạng anh không tốt

27. Chương 26: Rốt Cuộc! Cậu Đang Ở Đâu?

Hôm nay, my đã trở về nhà chung. Nhật Anh đã rời khỏi cuộc thi, vì tình trạng sức khỏe. My thấy trống vắng lắm. Cô ra phòng khách tham gia cuộc trò chuyện của các thành viên.

- Có ai thấy Bảo Duy đâu không? - My hỏi

Ai cũng lắc đầu lia lịa. Riêng Yến Nhi chịu trả lời cô

- Chị không biết là cậu ấy đã bỏ thi rồi sao?

My không hiểu mình vừa nghe được gì nữa. Nhật Anh đã đi, ngay cả Duy cũng bỏ cô đi là sao?.

- Tại sao?

- Tôi không biết - Yến Nhi đáp

Một mình My nằm trên chiếc giường lớn. Cô cầm điện thoại bấm đi bấm lại số Duy, nhưng cậu không bắt máy.

- Rốt cuộc cậu đang ở đâu? - My nói

- Thôi không nghĩ nữa, đi tập hát.

My đang tập hát đến đoạn cao trào, thì tiếng chuông điện thoại kêu.

- Alo

- Em rảnh không, ta đi chơi nhé. - Nhật Anh nói

- Không được, em đang tập hát. Mai thi rồi, xin lỗi anh. để hôm khác nhé - My nói

- Ừ - Nhật Anh lặng lẽ.

“Liệu Anh có giận không ta?” My cứ suy nghĩ vẩn vơ. Nên cả ngày hôm đấy chả tập trung được vào việc gì

Tại biệt thự Hoàng Duy

- Duy này! Con quay lại Havard học đi.

- Con chưa muốn. Thời gian 1 năm vẫn chưa hết - Duy đáp.

- Con định học khóa sau sao?

- Vâng - Duy

- Sao con lại thế này cơ chứ?

- Mẹ à! Là ba gọi con về mà, nên con mới phải tạm nghỉ một năm chứ - Duy đáp

.

Người phụ nữ bên cạnh cậu nhún mày

- Ba gọi con về để thay thế vị trí giám đốc, ai ngờ con lấy cuộc thi ra làm cái cớ. Bây giờ không cần nữa, con quay lại Anh không phải tốt hơn sao?.

- Thôi mẹ ra ngoài đi! Con muốn yên tĩnh - Nói rồi cậu đẩy mẹ ra ngoài.

Trong căn phòng rộng lớn. Duy nằm xuống giường mệt mỏi.

- Bây giờ chị đang làm gì? - Duy tự hỏi

” Mai là chung kết rồi, tôi sẽ xem chị biểu diễn, lặng lẽ thôi. Có lẽ là lần cuối tôi được thấy chị.”

28. Chương 27: Chung Kết

Duy mệt mỏi đánh một giấc thật sâu. Trong mơ cậu thấy My, đang chạy đến ôm thật chặt lấy mình. Hai người họ yêu nhau, còn hẹn ước sẽ không bao giờ xa cách. Bỗng nhiên tiếng điện thoại kêu, đưa Duy ra khỏi giấc mơ tuyệt đẹp đó. Duy muốn ngủ mãi, không muốn tỉnh lại nữa.

- Chết tiệt - Duy chửi thề

- Duy! Ta có làm phiền cháu không? - Người đàn ông đầu dây bên kia ồn ồn hỏi thăm

- Dạ không! Bác có chuyện gì sao? - Duy đáp

- Cháu có thể đến nhà ta một lát được không? Ta có việc quan trọng muốn nhờ cháu- Ông hỏi

- Chủ tịch General muốn gì được nấy, có thể hô mưa gọi gió mà còn cần đến cháu sao - Duy đáp

Người đàn ông đó thở dài. Giọng nặng nhọc đáp

- Chỉ có cháu mới giúp được ta? Coi như ta cầu xin cháu lần này

Duy thấy rất hiếu kỳ, có chuyện gì mà ông ta lại cần tới sự giúp đỡ của Duy

- Vâng! 1 tiếng sau cháu sẽ đến - Duy đáp

- Ừm

1 tiếng sau

- Bác trai cháu đã đến - Duy

- Chắc cháu quen người con gái tên Huyền My phải không

- Cháu ngồi đi. Rồi nghe ta kể hết mọi chuyện - Người đàn ông đó đáp

“.....”

Một câu chuyện dài được phơi bày ra trước mắt Duy. Cậu Không tin được mình vừa nghe được chuyện gì nữa.

- Bác nói sao? Anh ta đang diễn kịch sao? Tất cả vì nguyên nhân này. - Duy ngỡ ngàng hỏi

- Đúng! Tất cả do ta. Do ta khi còn trẻ nông nổi mà gây ra những chuyện đáng buồn về sau. Chính ta cũng không ngăn cản được nó nên mới nhờ đến cháu.

Duy không nói gì chỉ lẳng lặng bước đi thật nhanh.

Lát nữa, sẽ diễn ra đêm chung kết VietNam Idol. My đã chờ đợi rất lâu, chờ ngày My có thể vinh dự bước lên sân khấu.

Tùng tiết mục diễn ra rất nhanh. Phút chốc đã đến My, cô đưa mắt nhìn tất cả khán giả, cô thấy Duy. Cậu đang đứng đó nhìn cô mong chờ.

Tùng tiếng hát ấm áp ngọt ngào tràn ngập khắp khán phòng.

.

Thời khắc quan trọng nhất đã đến. Tất cả mọi thành viên đều run sợ, không ai dám đối mặt với kết quả. Riêng My, cô tự tin bản thân có thể là người đạt được kết quả cao nhất. Chị MC giông dặc nói

- Sau đây là người đạt giải quán quân. Trước khi công bố, tôi xin nhắc mọi người một điều. Dù kết quả có thế nào, mọi người vẫn phải tự hào vì mình đã vượt qua hơn nghìn thí sinh để vào chung kết.

Mọi người như được lời nói khích lệ của chị MC đã bớt đi phần nào lo lắng

- Phạm Yến Nhi là quán quân VietNam idol mùa đầu tiên - Chị Mc nói to

Cả thế giới của My như sụp đổ xuống. Cô nghĩ người được vinh dự đó phải là cô. tại Sao lại là Yến Nhi. Cô cố kìm nén lòng mình lại, dù rất buồn vẫn bước đến chúc mừng quán quân.

.

Duy ở phía dưới hàng ghế khán giả, ánh mắt không vui, dường như cậu đang buồn thay cô.

—

Tất cả mọi thứ đã kết thúc. Mọi người đều thu dọn đồ đạc ra về. Lúc này My mới dám khóc. Nhưng cô chỉ khóc thút thít, cô không dám khóc to vì sợ mọi người chê cười. Đang bước đi, cô cảm giác trước mặt mình có ai đó đứng cản. My ngước lên. Đôi mắt đầm nước mắt, long lanh nhìn người trước mắt

- Ngốc quá! Sao chị lại khóc? Đây chỉ là cuộc thi thôi mà - Duy nói

- Chỉ là một cuộc thi? Cậu nghĩ đơn giản vậy sao? - My gào lên trong đêm tối

- Tôi đã quyết định chọn ca hát. Vì tôi luôn nghĩ mình hát rất hay, mình có thể là người giỏi nhất. Tôi luôn tự tin vào bản thân mình. Tôi không nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Cậu thì làm kinh doanh, Nhật Anh cũng vậy. Diệp Thảo thì được làm diễn viên. Còn tôi, tôi làm cái gì? Tôi không thể dựa dẫm vào cha mẹ mình mãi được

Duy nhìn thấy cô như vậy lòng càng buồn hơn. Những lúc như này cô cần Nhật Anh nhất, anh ta đã đi đâu. Duy kéo cô vào lòng an ủi

- Không sao! Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Chị chỉ mới 19 tuổi đừng nghĩ nhiều như vậy. - Duy nói

- Nào, để tôi đưa chị về nhà - Duy càng ngọt ngào hơn

29. Chương 28: Tôi Sẽ Bảo Vệ Chị

My khóc rất lâu. Hiện tại, cô đã nằm ngủ say sưa trong lòng Bảo Duy.

.

Lúc My ngủ, cô yếu đuối. Khiến ai cũng muốn bảo vệ.

” Nhất định tôi sẽ bảo vệ chị”

—

Xe thể thao dừng lại trước cửa nhà My. Vệ sĩ ra bấm chuông, còn Duy đang bế My ngủ say sưa.

.

Cô giúp việc ra mở cửa. Ngỡ ngàng, trước hành động đó.

- Tôi sẽ đưa tiểu thư vào nhà.

Cô giúp việc không nói gì, chỉ gạt đầu đồng ý

.

Tại phòng khách ba mẹ My đang ngồi đợi con gái về. Họ có vẻ cũng không được vui. Nhìn thấy con gái mình đang nằm trong vòng tay của một người con trai lạ, họ lo lắng.

- Cậu là ai? - Vân Khuê hỏi

- Cháu là bạn của My. Cô ấy đã khóc rất nhiều và ngủ thiếp đi. Nên cháu đưa cô ấy về nhà - Duy đáp

- Nhật Anh đâu? Nó có cùng đưa My về không - Bà lại hỏi

Duy im lặng, lắc đầu.

- Vậy thì phiền cậu bế nó về phòng giúp tôi - Vân Khuê

Duy không đáp, chỉ đi theo cô giúp việc dẫn đường. Duy nhẹ nhàng đặt My xuống, đắp chăn cho cô. Rồi hôn lên trán cô ” Sẽ không ai có thể làm hại chị”. Xong xuôi mọi việc anh trở về nhà.

Xuống đến phòng khách là nụ cười cảm ơn của Ba mẹ My

- Cảm Ơn cậu đã đưa nó về

- Không có gì ạ. Đây là việc nên làm - Duy đáp

Cậu trở về nhà, lên phòng đóng kín cửa lại

- Hủy vé máy bay đi Anh cho tôi - Duy ra lệnh rồi cúp luôn điện thoại

“Bằng mọi giá tôi sẽ khiến chị về bên tôi”

30. Chương 29: Chị Ấy Có Lỗi Gì Chứ?

Duy cầm điện thoại lên bấm số

- Anh ra ngoài gặp tôi một lát - Duy nói

Rồi cúp nhanh điện thoại

30 phút sau. Bên bờ hồ là bóng dáng mỹ nam. Nhật Anh vừa bước đến, Duy tặng một cú đấm ngay giữa mặt Nhật Anh.

- Cậu đang làm gì vậy - Nhật Anh hỏi

- Tất cả chỉ là anh bày ra phải không? -Duy

- Chuyện gì? - Nhật Anh

- Trả thù - Duy

- Cậu đã biết hết rồi sao? Là ông già nói phải không? - Nhật Anh

Lúc này Duy tức giận hơn, ánh mắt cậu sắc lạnh

- Chị ấy đã có lỗi gì chứ ? - Duy quát

- Chuyện của tôi cậu không nên tham gia - Nhật Anh

Duy nhếch mép

- Ngay từ đầu, tôi không nên để chị ấy về với anh. Bây giờ bằng bất cứ giá nào tôi phải bảo vệ chị ấy

- Tôi có thể đợi xem cậu có thể làm được gì - Nhật Anh

.

Duy lẳng lặng bước đi, khuôn mặt lạnh lùng. Tóc có hơi rũ xuống che hết mắt. Hai tay cậu nắm chặt. Trông thật đáng sợ.

Sáng hôm sau

Mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp xuống căn phòng của My. Cô nàng mới bừng tỉnh, biết mình đang ở nhà.

- Oa! Đau đầu quá

Điện thoại rung

- Chị đã dậy chưa? Hôm qua vì chị mà tôi mệt mỏi lắm biết không - Duy hỏi

- Tôi vừa dậy! Cảm ơn hôm qua đã đưa tôi về - My đáp

- Muốn cảm ơn thì hôm nay hãy ra ngoài đi chơi với tôi - Duy

- Này! Cậu có thể không làm quá lên như vậy được không - My đáp

- Tôi chỉ muốn chị đi chơi để tâm trạng tốt hơn thôi - Duy

My nghĩ lại, thấy tâm trạng mình cũng không ổn định, cô đồng ý

- Được thôi. 1 tiếng sau đến đón tôi.

Duy phì cười

- Giờ còn đòi tôi đón sao

My nhún mày. - Không được sao?

- Không. Chỉ là tôi trêu chị tý thôi

1 tiếng sau. Chiếc xe thể thao, đã đỗ trước cửa nhà cô.

chính cô cũng đã đợi ở đây rất lâu rồi.

- Đến rồi sao? - My hỏi

- Hôm nay tôi nguyện làm nô lệ cho chị sai khiến - Duy nói

My bật cười

- Nô lệ sao? Có làm được không đây

- Bảo Duy tôi đã nói là sẽ làm

.

My mỉm cười chui vào trong xe. Hôm nay Duy đưa cô đến Times City. Nơi mà cô thích nhất

- Thật tuyệt. - My nói.

Thời gian cứ thế trôi. Duy có một ngày vô cùng thoải mái, mặc dù cái gì cũng đến tay cậu. Bữa trưa, vé xem phim, tiền ăn uống đều do cậu trả. Lúc về hai người chưa về hẳn, mà còn đi dạo, tản bộ. Không khí mát mẻ của buổi tối, My vừa đi vừa dang hai cánh tay ra như ôm lấy gió vậy.

- Chị hạnh phúc khi bên cạnh Nhật Anh chứ - đột nhiên Duy hỏi

- Tất nhiên - My không ngần ngại trả lời

- Chị có nghĩ sẽ có ngày Duy làm tổn thương hay phản bội chị không? - Duy hỏi

.

My đang bước đi, nghe thấy câu nói đó liền đứng lại. Nhìn thẳng vào Duy nói

- Không! Tôi tin anh ấy

My vẫn không biết gì. Vẫn ngây thơ tin vào người xấu xa đó. Trong lòng cậu cảm thấy có chút không vui, liền chuyển chủ đề

- Chị đã có dự tính gì chưa?

- Tôi sẽ đi học tại Mỹ - My nói

- Đại học New york?- Duy

- Đúng vậy! Nó là dự tính của tôi sau cuộc thi. - My nói

Duy không hỏi gì thêm về vấn đề đó

- Thế trong lòng chị đã từng có tôi không?

- Trước kia thì có nhưng giờ thì không - My vẫn không ngần ngại

Duy cảm thấy như có thêm hy vọng nào đó

- Tốt! Tôi sẽ khiến chị phải yêu tôi? - Duy

My bật cười

- Tôi không yêu một cậu nhóc đâu

Duy nghe vậy liền tụt hứng, trước kia cậu đã từng nhắc nhở không được gọi cậu là Nhóc vậy mà....Cậu tức giận bước đến gần My đe dọa

- Chị vừa gọi tôi là Nhóc? - Ánh mắt sắc lạnh nhìn My

-Không! Tôi nhầm - My sợ hãi

Thái độ đó của My càng làm Duy thêm thích thú. Phút chốc cậu không làm chủ được bản thân. Tiên gần hơn, chiếm lấy bờ môi mỏng manh của cô chị.

.

My sốc trước cái hôn bất ngờ đó. My dùng toàn lực đẩy Duy ra, nhưng bàn tay Duy đã ôm My thật chặt khiến cô không thể phản kháng.

- Chị sợ tôi sao? - Duy hỏi

- Cậu là đồ vô liêm sỉ. Từ nay tôi sẽ không gặp lại cậu nữa - My hét lên rồi chạy thật nhanh

Duy bất lực đứng dựa vào bức tường. Cậu không biết mình vừa làm gì nữa. Cậu đã đi quá giới hạn sao. Giờ cậu chỉ biết nhìn bóng dáng My khuất dần. Tim cậu khẽ nhói ” Chị sẽ phải yêu tôi ”

31. Chương 30: Lần Đầu Về Ra Mắt

—

” Hừ, cậu dám hôn tôi sao? Thật đáng chết”

My bực tức mang bộ ấm ức về nhà.

.

Tại phòng khách nhà họ Trần

- Phu nhân, tiểu thư đã về - Giúp việc
- Cho gọi nó xuống đây - Vân Khuê phu nhân

My định về phòng, nằm xuống đánh một giấc thật sâu để quên đi mấy suy nghĩ vớ vẩn. Ai ngờ, vừa bề tới đã bị ba mẹ cho gọi

- Mẹ gọi con
- Đúng! Con muốn chuyên ngành nào của đại học New York.
- Ngành luật - My đáp ngắn gọn
- Luật ư? Mẹ nghĩ con không hợp với ngành đó đâu - Vân Khuê
- Con thích mà ! - My đáp

Ba mẹ My là người vốn chiều con, nên nhu cầu nào cũng đáp ứng

- Con không cần phải đi học ! Ta đã mua sẵn cho con một bằng tốt nghiệp ĐH New York rồi. Nhưng ba năm sau con mới được đi làm

My cảm thấy thật kì lạ, tại sao có bằng rồi mà không được đi làm ngay

- Tại sao hả ba?
- Con mới 19 nếu bây giờ đi làm luôn họ sẽ biết con chưa tốt nghiệp đại học bao giờ

.

Lúc này My mới hiểu ra, ba mình thật thâm sâu, từ lâu ông đã tính sẵn sẽ có ngày này

- vâng! Ba mẹ con hơi mệt nên con đi nghỉ trước

.

Ba mẹ khẽ cười nhìn My yêu thương trêu mếu.

—

Điện thoại My đặt trên giường có 8 cuộc gọi nhỡ của Duy và 1 cuộc của Nhật Anh. My không gọi lại cho Duy, cô theo phản xạ bấm gọi lại cho Nhật Anh

- Xin lỗi em! Mấy hôm nay anh có việc bận nên không thể ở bên em được
- vâng không sao. em ổn mà - My khẽ cười

.

Nhật Anh ở đầu dây bên kia cũng nhẹ nhõm hơn. Không biết từ bao giờ anh lại có thói quen quan tâm đến mấy việc vặt như vậy.

- My này! Mai em đến ra mắt ba anh nhé

My ngỡ ngàng sau câu nói đó 1,2,3 giây

- My em còn nghe không đó?
- Em có! Nhưng bây giờ đến gặp ba anh không phải quá sớm sao. - My hỏi
- Không đâu! Anh là người thừa kế. Nên phải nghĩ đến hôn nhân sớm, không sau này muốn quan tâm cũng chả có thời gian đâu

.

Trong lòng My vẫn chưa muốn, chưa sẵn sàng. Nhưng biết sao được, cô yêu anh lắm nên dù có thế nào vẫn đồng ý.

- Vâng

- Được! Tối mai anh sẽ đến đón em. EM ngủ sớm đi - Nhật Anh

.

My trần trọc mãi, nghĩ đến mai sẽ phải đối mặt với ba anh như thế nào. Cô không phải là người giỏi trong khoản đối thoại giao tiếp với người lớn. Bây giờ đã là 11 giờ. Cô lại cầm điện thoại lên bấm số quen thuộc

.

Phía bên kia là ai đó đang ngủ rất say sưa nhưng bị tiếng điện thoại quấy rối muốn phát điên

- Ai đấy? Nửa đêm mà không cho người ta ngủ. Còn làm phiền thích chết hả

My phì cười

- Tiểu thư của tôi ai, nếu là fc gọi đến bạn cũng nói như vậy à

- Là My hả? Bà có điên không. Bây giờ đã là nửa đêm rồi còn gọi gì nữa - Diệp Thảo ngái ngủ, lơ mơ đáp

- My có việc cần Thảo giúp. Mai My sẽ đến ra mắt ba của Nhật Anh. Nhưng My không biết phải làm thế nào. Không biết phải nói cái gì, không biết phải ăn mặc như thế nào cho vừa mắt người lớn

- Trời ơi. Về khoản ăn mặc chẳng phải bạn rất giỏi sao, bây giờ còn nhờ tới mình - Thảo nói

- Đây là phong cách ăn mặc của thế hệ trẻ thôi, còn ăn mặc lịch sử nhả nhận thì My thật sự không biết - My đáp

Thảo thở dài, than vãn

- Muốn làm gì thì phải thế sáng mai chứ. Bây giờ Thảo buồn ngủ lắm. Sáng mai mình sẽ đến sớm. Oke nhá. Cúp đây

Nói xong Thảo vội vã tắt máy, chắc cô diễn viên đáng yêu này thật sự mệt mỏi lắm.

—

Sáng hôm sau

Lúc Diệp Thảo đến My vẫn chưa dậy tại đêm qua cô ngủ muộn quá

- My, my, my ơi! Thảo đến rồi nè, dậy đi nhanh lên

.

My nhăn nhó, cố gắng bò dậy.

- Sớm vậy à?

- 9h rồi sớm gì nữa. Bà muốn chết hả? Hẹn tôi đến mà giờ còn chưa dậy. Mau đi vsen, rồi ăn sáng đi tui đợi

.

My mệt mỏi bước từng bước nặng nhọc đến nhà tắm. Mỗi khi chuẩn bị ra ngoài thì công việc vsen phải tăng thêm 10 phút so với hằng ngày chỉ có 30. Gần 1 tiếng sau. Thảo chờ đợi lâu quá cũng đã lăn ra ngủ trên giường My

.

My buột miệng cười. Rồi ngồi vào bàn trang điểm. Cô trang điểm gam màu tươi mát hợp với mùa hè năng động. Xong xuôi cô mới gọi Thảo dậy.

- Bà làm gì mà mệt mỏi vậy?- my hỏi

- Mấy ngày trước tôi toàn phải thức cả đêm để đóng phim. Vậy mà có mỗi hôm qua thoải mái lại bị bà quấy rầy vào lúc đêm khuya.

My cười tinh nghịch

- Sorry. Ta đi thôi.

Thảo tưởng được đi mua sắm yên ổn. Vậy mà, đã vào rất nhiều shop thời trang, Thảo đã mua được hàng đông đồ rồi mà My vẫn chưa mua được gì.

.

Cô bạn trẻ con không hiểu được nỗi khổ tâm của mình. Do là người nổi tiếng, nên vào shop thời trang nào ít nhiều cũng bị FC bao vây xin chữ ký, ngay 2 tên vệ sĩ sau cô cũng chẳng cản được sự hung hăng của FC cuồng.

.

- Bà mau mau chọn một bộ đi. Tôi thật sự rất chán rất chán rồi.

- 30 phút nữa thôi. - My đáp

hết 30 My đã chọn xong tưởng được yên ổn về nhà. Hóa ra My còn muốn đến salon. Tại nơi này rất gần CLB fan. Vừa bước đến cửa tiệm. Đám fan đã hung hăng lao vào.

- Diệt Thảo! Chúng em yêu chị.

.

Lúc này Thảo không thể chịu nổi nữa về trước. Mặc dù chưa thực hiện được hết lời hứa nhưng cũng là bất đắc dĩ.

32. Chương 31 : Lần Đầu Về Ra Mắt (2)

Tại biệt thự Nhật Anh

My đã có mặt tại đây để ra mắt ba Nhật Anh

- Em cảm thấy sợ quá

Nhật Anh mỉm cười yêu thương

- Không sao.

Lát sau Hoàng Chấn Phong bước ra. Khắp người ông toát lên vẻ quý phái, sang trọng.

- Là bạn gái con sao Nhật Anh? - Ông hỏi

- Vâng. Nhìn cô ấy ổn chứ. Đây là người con gái con sẽ lấy làm vợ

Chấn Phong tức giận, nhưng vẫn cố kìm nén

- Mày, mày.....Sao dám tự ý quyết định mọi chuyện vậy hả? Có còn coi người ta ra gì không?

- Ba! Có chuyện gì để sau rồi nói. Bạn gái con đói rồi. - Nhật Anh

.

My mở to đôi mắt nhìn về Nhật Anh. Có vẻ quan hệ giữa anh và ba không tốt lắm.

Tại phòng ăn

Một bàn ăn sang trọng, và rất nhiều món ăn được bày ra trước mắt. Đúng phong cách của nhà giàu. Nhật Anh ân cần, kéo ghế cho My. Anh còn cắt cả thức ăn cho cô nữa.

.

Chấn Phong thấy vậy, ông luôn tỏ vẻ không vui suốt bữa ăn.

- Cháu yêu nó thật sự chứ? - Ông hỏi

My ngơ ngước trước câu hỏi của Chấn Phong

- Dạ! Vâng - My đáp

Chấn Phong thở dài, không thèm nhìn My lấy một cái. Ông chỉ chăm chú vào thức ăn của mình, ông vừa cắt thức ăn vừa nói.

- Ta thấy hai đứa không hợp nhau! Nên chia tay đi

.

My thật sự sốc chưa câu nói của ông. Ở My có điểm nào không tốt chứ? Tại sao ông lại nói như vậy?

- Bác! Bác vừa nói gì thế ạ? - My ngây thơ

- Ba! Đây là người con gái con yêu. Ba sẽ không thể ngăn cản chúng con đến với nhau. - Nhật Anh

.

Ông nhú mày, vứt luôn chiếc đĩa trên tay xuống, rồi cầm khăn lên lau miệng.

- Dọn bàn đi! Bữa ăn kết thúc

.

Ông hành động thật kì lạ. My còn chưa ăn được gì mà ông đã kêu dọn rồi sao

- My! Cháu ra phòng khách ngồi chơi. Còn Nhật Anh, theo ta vào phòng, ta có chuyện cần nói.

.

My không nói gì, chỉ gật đầu. Nhật Anh thì đi theo ba mình vào phòng ông.

My vốn là người hay tò mò, cô không chịu ngồi yên một chỗ, cứ đi qua đi lại. Ngắm nhìn các đồ vật trong nhà " Thật quý giá". Toàn những đồ mà trong nhà My không có, mặc dù nhà My không nghèo và đồ vật trong nhà cũng không thiếu thứ gì, còn ở đây toàn những đồ cổ vô giá.

Bỗng nhiên, trong phòng của Chấn Phong vang lên những tiếng động kì lạ, tiếng chửi bới. My hiểu kỳ bước lại gần để nghe rõ hơn

- Mày còn muốn gì nữa đây? Tại sao mày phải làm khổ con nhỏ đó? - Chấn Phong

.

Nhật Anh nhếch mép

- Tại sao ư? Tôi phải cho ông thấy, người phụ nữ mà ông yêu và cả con gái bà ta sẽ phải trả giá như thế nào? - Nhật Anh không ngần ngại, ném thẳng vào mặt cha mình những lời ghĩa độc địa

- Tất cả chỉ là quá khứ! Đó là chuyện của thế hệ trước. Tại sao mày cứ can dự vào làm gì? Mọi chuyện đang yên ổn, đừng làm nó xấu thêm nữa - Chấn Phong

- Chính mắt tôi đã nhìn thấy mẹ tôi tự tử. chính mắt tôi cũng đã nhìn thấy ông đánh đập mẹ. Vì quá đau khổ nên bà đã tìm đến cái chết, trước khi chết bà còn nói tôi phải trả thù cho bà. Đây là nguyên nhân, tất cả là do ông. Ông tạo nên chuyện ngày hôm nay - Nhật Anh quát

Chấn Phong kích động, dơ tay lên tát thẳng vào mặt anh " Bốp "

- Mày nói gì? Do tao? Do mẹ mày đã không biết tốt xấu ngay từ đầu. Bầy trò để ta kết hôn với cô ta. Là do mẹ mày tự chuốc khổ vào thân. Không thể trách ta

.

My đứng bên ngoài đủ để nghe rõ hết mọi chuyện. Cả bầu trời của cô như muốn sụp đổ xuống. Vô thức, cô lùi từng bước từng bước ra đằng sau. Không giữ được thăng bằng cô ngã xuống sàn nhà

- Tiểu thư cô không sao chứ - Tiếng chị giúp việc chạy ra hỏi thăm

Nhật Anh nghe được tiếng động bên ngoài cũng chạy ra.

.

Nhìn thấy Nhật Anh, My đứng dậy. Chạy thật nhanh ra khỏi nhà anh. Nhật Anh nhìn theo bóng dáng cô đang đi xa dần. Anh không đuổi theo, chỉ đứng nhìn.

” Em biết sự thật quá sớm! Ngày em biết được sự thật thì tôi sẽ càng tàn nhẫn hơn! Xin lỗi em”

Cô cứ chạy, rồi vấp ngã. Lúc này, không thể đứng lên được nữa. Đầu gối cô đang rỉ máu, từng giọt từng giọt máu rơi xuống nền gạch của vỉa hè. Cô không còn cảm giác đau ở thân thể. Cô gào lên trong đêm tối

- Tại Sao chứ? Bấy lâu nay chỉ là anh lừa tôi sao?

Cô gào khóc thảm thương, người đi đường chỉ liếc nhìn cô với ánh mắt thương hại. Cô càng khóc to hơn. Bỗng nhiên đằng sau cô có ai đó tiến đến gần đỡ cô dậy. Người đó tỏa ra một làn hơi ấm áp mà quen thuộc.

- Tại sao chị lại thành ra thế này chứ?

My đưa mắt nhìn ra sau. Ánh mắt đầm nước mắt, rất đáng thương

- Có phải cậu biết rõ hết mọi chuyện không?

- Chuyện gì?- Duy trả lời ngọt ngào

- Nhật Anh lợi dụng tôi - Cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào

- Đúng! Tôi biết mọi chuyện

Lúc này My lại gào to hơn, cô nghĩ không còn ai thương hại mình, không có ai đối xử tốt với mình.

- Nào đứng lên tôi đưa chị về

- Không! Tôi không cần cậu quan tâm! Tôi không muốn trở về nhà, không muốn để bố mẹ nhìn thấy bộ dạng này của tôi.

.

Duy nhìn thấy cảnh tượng này mà đau lòng. Đáng ra ngay từ đầu cậu không nên nhường cô ấy dễ dàng như vậy, cũng không nên giấu My chuyện này.

- Rồi! Rồi!...Không về nhà, tôi đưa chị đi băng bó vết thương.

- Tôi không cần! Cậu bỏ tôi ra - My hét to

.

Duy không muốn đứng nhìn nữa, không muốn để cho My tự quyết định mọi chuyện nữa. Cậu bế My lên đưa vào trong xe.

- Cậu đưa tôi đi đâu - My

- Nơi mà chị cảm thấy an toàn

My không nói gì. Chỉ tại không còn sức lực nào mà nói nữa.

—

Chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà có thiết kế đẹp bên ngoài rất đơn giản. Duy không để cho cô xuống, cứ thế là bế My vào nhà. Đặt My xuống ghế sofa

- Đây là đâu ? - My đã nín khóc, nhưng giọng vẫn còn nghẹn ngào

- Nhà tôi

- Không phải cậu ở cùng ba mẹ sao - My

- Đây là nhà riêng của tôi. Tôi thích sống tự lập

- Một mình cậu sống trong căn nhà rộng này sao - My hỏi

- Có vấn đề gì à? - Duy

- Không

Duy quay người bước đi. Lúc quay lại cậu hình như đang cầm vật gì đó.

- Để tôi băng vết thương vào cho chị

My không chống đối như vừa nãy. Chỉ ngoan ngoãn cho Duy băng vết thương ỉnh. Vì quá đau nên cô khẽ kêu " Ầ...đau"

- Chị còn biết đau sao? - Duy

- Sao không? Tôi là người mà. - My

Duy không trả lời chỉ cười, miệng tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp.

33. Chương 32: Rắc Rối Đến Với Mẹ

Trong không gian yên tĩnh chỉ có hai người.

- Duy này! Đêm nay cậu cho tôi ngủ nhờ được không! Tôi không thể về nhà - My giọng nhẹ nhàng

Duy cười

- Chị là con gái mà ngủ ở nhà người khác dễ dàng vậy sao

My bĩu môi. - Bất đắc dĩ thôi mà.

- Chị ngủ ở sofa tôi ngủ ở giường

- Cậu đối xử với khách như vậy sao? Nhà thì giàu mà có mỗi một cái giường - My đáp

.

- Đây là phong cách của tôi .Tôi chỉ ở có một mình. Không cần thiết phải có nhiều giường - Duy nói kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch

.

My ảm ức trước cái cách đối xử của Duy. Nhưng vẫn phải kìm nén, vì đây là nhà cậu ta. My bước đi, đến một tủ chứa đến rượu. Toàn những rượu nổi tiếng, có đủ hết.

- Tôi có thể uống chứ - My hỏi

- Tất nhiên là được! Nhưng đừng lấy loại hiếm nhất là được - Duy đáp.

.

My cầm chai rượu ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, rồi cô đặt rượu lên bàn

- Cậu có muốn uống không? - My

- Tôi không hứng - Duy đáp

- Này nhá! Tôi rất ít khi mời con trai uống rượu. Người như cậu là lần đầu tiên đấy - My

- Vậy sao? Thế tôi từ chối là không được rồi

.

Nói rồi My mở nắp chai rượu. Từ từ rót xuống hai cái ly.

1 tiếng sau.

- Cậu là ai? Đây là đâu? - My vừa uống vừa nói lẩm bẩm, hình như cô đã say rồi.

- Chị ổn không đấy

- Tôi. Từ nhỏ chưa phải chịu ảm ức. Chưa bị ai lừa gạt tình cảm. Vậy mà cái tên Nhật Anh đó dám đối xử với tôi như vậy. - My vừa nói vừa cầm chai rượu lên uống

- Chị say rồi! Không nên uống nữa. - Duy

- Tôi không say! Cậu là ai mà dám bảo tôi không uống nữa. Cậu không có quyền

- À nhìn kĩ trông cậu thật đẹp. À không những thứ đẹp thường rất độc. Nhưng thôi, em trai đến đây chị nhìn kĩ nào

.

My tiến đến gần, giữ mặt Duy. Rồi càng tiến gần lại. Đặt lên môi cậu một nụ hôn. Mùi rượu hennesy hòa lẫn vào nhau. Cô hôn rất mãnh liệt, như là người làm chủ, dần dần chiếm đoạt vị trí, tiến vào sâu bên trong

Đáng ra Duy nên đẩy cô ra. Nhưng cậu không muốn, vòng tay ôm My thật chặt. Nụ hôn kéo dài rất lâu, cho đến khi My lặng lẽ gục xuống trên vai Duy. Cậu mới nhẹ nhàng bế cô lên và đặt xuống giường. Kéo chăn cho cô

- Chị sẽ là của tôi thôi

—

Sáng hôm sau, My thức dậy. mê man, cô còn chưa hết say hẳn. Không biết là mình đang ở đâu. Đến khi nhìn thấy Duy cô mới nhớ tối qua có xin ngủ nhờ, nhưng sao lại ở trên giường. Không lẽ trong lúc cô say cậu có làm điều gì mờ ám.

- Đây là trà giải rượu! Chị uống đi

- Không cần! Tôi ổn rồi. Mà tối qua cậu có làm gì tôi không đó? - My hỏi

Duy ngồi xuống bên cạnh giường. Đưa tay lên ấn đầu My

- Chị nghĩ tôi là loại người gì?

My không trả lời, chỉ quay ra cầm lấy điện thoại

10 cuộc gọi nhờ của ba. My theo phản xạ bấm gọi lại

- Ba! Có chuyện gì mà ba gọi con mãi vậy

Ba My ở đầu dây bên kia có chút lo lắng, tối tắt hỏi

- Tối qua con làm gì mà không về nhà? Lại còn tắt điện thoại. Ta không thể nào liên lạc được với con.

- Con có ngủ nhờ ở nhà Diệp Thảo. - My

- Giờ không phải lúc nói chuyện đó. Con mau về nhà đi, mẹ con tối qua đã bị bắt đi rồi. Họ vu khống bà tham ô.

My sốc lắm, tại sao lại xảy ra chuyện này. Vô thức điện thoại trên tay cô rơi xuống. My lại khóc. Bước xuống giường

- Cậu có thể đưa tôi về gấp không? - My

- Có chuyện gì vậy

- Chuyện rất quan trọng. Mẹ tôi bị bắt đi rồi - My

Duy nhanh chóng cầm tay My dắt đi. Cậu lái xe rất nhanh phút chốc My đã về tới nhà. Cô chạy thật nhanh vào để xem tình hình nhà, Duy đi theo

Vào đến nhà. Trước mắt cô chống không mọi thứ, chỉ còn bốn bức tường. Đồ đạc đã bị lấy đi hết

- ba? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra - My

- Mẹ con hôm nọ có đi ký kết một bản hợp đồng. Nhưng sơ ý không đọc kỹ, mà bà đã ký kết hợp đồng với công ty ma đó. Tối qua cảnh sát đã đưa mẹ con đi rồi. Còn đồ vật trong nhà đều bị lấy đi hết cả nhà cửa cũng vậy, phải lấy hết mọi thứ để bồi thường. Ta có nhờ luật sư Trần đi đàm phán, đang đợi kết quả

.

Cả thế giới như sụp đổ. Tại sao chứ. Tại sao mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy, cô biết rõ Nhật Anh là người gây ra chuyện này. Nhưng lại không thể làm gì ẹ. Cô ngã xuống, Duy đưa tay đỡ lấy cô.

- Luật sư Trần mọi chuyện thế nào rồi

Đầu dây bên kia

- Tôi xin lỗi! Không thể giúp được gì. Phu nhân sẽ phải chịu 6 năm tù. Ông và tiểu thư hãy dọn ra ngoài.

.

Ba cô vốn bị bệnh đã lâu, hôm nay phải chịu sự đả kích lớn như vậy ông không thể chấp nhận được. Đã ngất đi

- ba! Ba tỉnh lại đi - My

- Để tôi giúp đưa bác đến bệnh viện

.

Nói rồi Duy đỡ ba my dậy rồi đưa ông lên xe tới bệnh viện.

—

Trong bệnh viện

- Ai là người nhà của bệnh nhân

- Là tôi - My

- Người nhà bị bệnh tăng huyết áp từ lâu, nếu không cẩn thận có thể mất đi tính mạng - Bác sĩ

- Vâng lần sau tôi sẽ cẩn thận - My

Nói rồi My bước thật nhanh vào trong phòng bệnh. Ba my ông đã tỉnh, vậy My lại gần.

- Là thằng Nhật Anh đó! nó muốn trả thù đã làm mẹ con đến nông nỗi này - Ba

- Sao ba biết được chuyện này - My

- Tối qua ở đồn cảnh sát, chính miệng nó đã nói cả gia đình ta sẽ phải trả giá. - Ba

My không nói gì, chỉ nhìn Ba đang cố gắng nói từng chữ. Bác sĩ bước vào.

- 3 ngày nữa có thể xuất viện. Mong người nhà chăm sóc tận tình.

34. Chương 33: Sẽ Ổn Cả Thôi

- Chị đừng quá buồn, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi - Duy

- Ổn? Nhà không có để về. Tiền không có để sống qua ngày. Cậu nói tôi phải sống thế nào đây. Còn cả ba tôi nữa, ông đang bệnh tôi phải làm thế nào để chăm sóc ông ấy đây.

.

Duy nhìn cô, ánh mắt đẫm buồn. Anh chưa bao giờ thấy cô suy nghĩ nhiều về chuyện sau này như vậy. Có lẽ đây là cú sốc quá lớn, tất cả là do Nhật Anh.

” Tôi sẽ không để anh ta gây tổn hại cho chị ” - Duy nghĩ

- Hãy về với tôi! Tôi sẽ cho chị cuộc sống tươi đẹp - Duy

.

My nhìn sang phía Duy. Cô chưa sẵn sàng yêu thêm một ai đó, có lẽ tình cảm cô dành cho Nhật Anh quá sâu đậm, cô yêu anh, yêu rất nhiều. Vậy mà giờ đây, anh chỉ lợi dụng để trả thù.

- Cậu là em họ của Nhật Anh. Cậu cũng giống anh ta, tất cả đều xấu xa. Không coi tôi ra gì - My nói

Duy nhúm mày

- Tôi không giống anh ta. Tôi sẽ bảo vệ chị dù thế nào đi nữa.

.

My lại dao động vì Duy. bởi vì trước đây cô đã từng thích cậu. Nhưng bây giờ hoàn cảnh không cho phép cô nghĩ đến những điều hạnh phúc, bây giờ là lúc cô phải đấu tranh để bảo vệ chính mình và ba của cô.

- Ba tôi đang bệnh nằm trong kia! Tôi ở đây còn có thể nghĩ đến chuyện yêu đương sao? Để sau đi. Việc quan trọng bây giờ là phải tìm được chỗ ở.

.

Duy nghe thấy vậy không đề cập đến vấn đề đó nữa.

- Khuya rồi! Chị hãy về nhà tôi ở tạm. Mai ta đi tìm nhà.

- Về nhà cậu sao? Vậy ai chăm sóc ba tôi - My

- Đây là phòng chăm sóc đặc biệt. Đã có y tá túc trực ngày đêm rồi. Chị đã ở đây cả ngày, bây giờ về nghỉ ngơi chút đi. - Duy

My không trả lời, chỉ gật đầu. Rồi đi theo Duy về nhà cậu.

—

Lát sau

- Chị nghỉ ngơi sớm đi! Tôi còn có việc phải đi - Duy

- Muộn lắm rồi cậu còn muốn đi đâu? - My

Duy mỉm cười

- Chị đang quan tâm tôi sao? - Duy

.

My sững sờ, cánh tay đang nắm tay áo của Duy bỗng rút về thật nhanh

- Không có! - My nói

.

Trong không gian yên tĩnh của căn phòng, nổi lên từng tiếng lạch cạch lạch cạch

Lúc này Duy đã bước ra khỏi cửa. Bỗng nhiên trong phòng vang lên tiếng hét thất thanh. " Á á á á á "

.

Duy vội vã đập cửa xông vào

- Có chuyện gì vậy ? - Duy tới tập hỏi

- Có cái gì đó, đằng sau cánh cửa - My

.

Duy tiến đến gần cánh cửa phòng tắm. Gạt sang một bên thì thấy

- Đây là mèo của tôi. Chị không phải sợ - Duy

.

Lúc này My mới thở phào nhẹ nhõm. Duy lại bước đi, nhưng có cái gì đó níu lại

- Cậu đừng đi nữa! Tôi sợ - My nói

Duy quay sang nhìn cô, miệng lại nở nụ cười.

- Không phải chị nói cái gì cũng không sợ sao? - Duy

- Ai nói thế chứ? Tôi sợ ở một mình trong bóng tối? Tôi sợ ma sợ rất nhiều thứ. Tôi không mạnh mẽ như cậu nghĩ - My

Duy mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường

- Tại sao chị cứ tỏ ra yếu đuối như vậy? Khiến ai cũng muốn bảo vệ.

.

My không nói gì, chỉ cúi mặt xuống.

- Nếu chị sợ thì hãy trở về bên tôi. Rồi sẽ không sợ nữa

.

Lúc này My mới ngược lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Duy. Đôi mắt to tròn tìm hiểu

- Tôi xứng sao? - My

- Tất nhiên! Chị là người duy nhất khiến tôi có cảm giác và muốn ở bên. - Duy

.

My mỉm cười tuyệt đẹp

- Cái cậu nhóc này! Thật biết đùa - My

.

- Về bên anh rồi! Em muốn gọi anh thế nào cũng được. - Duy nói nhẹ nhàng, ấm áp

- Cái gì? Cậu dám thay đổi cách.....- My

Cô chưa kịp nói hết câu đã bị cánh môi kia chặn lại, từ từ chiếm đoạt hết vùng miệng của cô. Cô đáp trả nhẹ nhàng, thăm dò đối phương. Cảm giác thật ngọt ngào ấm áp, khác hẳn với Nhật Anh. Hai con người thuộc hai thế giới khác nhau, tuổi tác cách biệt, họ đã biết yêu. Đã bắt chấp tất cả để đến với nhau

—

- Em ngủ sớm đi. Mai còn đi tìm nhà. - Duy

- Anh sẽ đi sao ?- My nói

Nhật Anh bật cười

- Chẳng lẽ em muốn anh ngủ cùng em à. - Duy

- Không! Anh ngủ trên ghế đi. - My nói

.

- Được lắm! - Duy nói

Cậu tuy không thích ngủ trên ghế nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo những lời My nói.

” Con người khi yêu thật khác, họ giống như trở thành nô lệ của tình yêu vậy”.

—

Trong căn phòng yên tĩnh. Cả hai đang chìm trong giấc ngủ say sưa. Bỗng

- Ba...ba...mẹ đừng đi! đừng rời xa con - My nói trong cơn mơ

Cô bật dậy, trán đầm đìa mồ hôi. Duy chạy đến cạnh cô hỏi han

- Em sao vậy

.

- EM vừa gặp ác mộng. Rất đáng sợ. Em thấy ba mẹ đang rời xa em - My

Duy cười ấm áp

- Tất cả chỉ là ác mộng thôi! Em ngủ tiếp đi - Vừa nói cậu vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán cô.

- Em không dám ngủ nữa. Sợ cơn ác mộng vừa nãy sẽ trở lại

- Anh sẽ ngủ cùng em! Cùng nhau sẽ không sợ nữa - Duy nhấn mạnh câu sau

- Sao cơ? Anh muốn chết hả - My nói

- ANh chỉ muốn tốt cho em thôi.

Nói rồi Duy nằm xuống cạnh My. Đuối thế nào cũng không đi. Hai khuôn mặt đối diện nhau, bốn mắt nhìn nhau.

- Nhìn kĩ thì em thực sự rất rất rất đẹp - Duy nói tay đặt lên má của My

My cười nhẹ

- Em vốn đẹp sẵn mà.

.

Duy khẽ cốc nhẹ vào đầu cô.

- Tự tin quá mức này.

My lè lưỡi trêu trọc

.

Hai con người này cứ trò chuyện mãi, đến nỗi ngủ lúc nào không biết.

35. Chương 34: Thứ Gọi Là Hạnh Phúc

Thời tiết bây giờ sắp chuyển giao mùa thu. Không khí không còn nóng lắm. Từng giọt sương sớm còn đọng trên từng chiếc lá. Mặt trời vừa mới nhô lên ở một nơi xa xa, từng tia nắng yếu ớt chiếu xuống căn phòng tình yêu. Bên cạnh My, một người đã dậy từ rất sớm, nằm ngắm cô rất lâu. Nắng chiếu vào mặt cô, cô mới từ từ mở cặp mắt to tròn nhìn sang khuôn mặt đối diện

- Anh dậy sớm vậy sao?

Duy mỉm cười ngọt ngào

- Đúng vậy! Khi em ngủ, em như một thiên thần vậy.

.

My từ từ ngồi dậy, nhẹ nhàng vươn vai chào nắng sớm. Cô bước xuống giường, rồi đi từng bước đi đến nhà tắm. Như thường lệ, mỗi lần vscn của cô phải mất đến 30 phút.

.

Phía bên ngoài, Duy đang cầm điện thoại của cô, trượt trượt. Rồi tự cười một mình.

My bước ra, tiến lại gần Duy. Nhìn vào màn hình điện thoại của mình.

- Đồ điên! Ai cho anh xem ảnh của em hả? - Cô vừa nói vừa cầm lấy gối đập vào người Duy.

.

- Anh muốn tìm hiểu bạn gái. Có gì sao sao - Anh nháy mắt trêu chọc

- Anh còn không biết sai sao? Trả đây và biến đi làm vscn nhanh còn kịp.

.

Duy không có ý định đi. Chỉ ngồi ôm chặt lấy My

- Cho anh 5 giây. Còn không nhanh đứng dậy thì em bỏ đi luôn đấy. - My đe dọa

“1, 2,3,.....4”

- Rồi! Không cần đếm nữa. Anh đi đây.

.

Chưa hết thời gian cậu tự giác đứng lên. Đúng là rất nghe lời bạn gái. Trước khi đi không quên đặt lên má của bạn gái một cái kiss chào buổi sáng.

.

My nhìn theo Duy cười thầm.

Biệt thự Nhật Anh

- Thiếu gia! 2 ngày nay tiểu thư Huyền My luôn ở nhà cậu Bảo Duy ạ!

- Chết tiệt! Bảo Duy mày dám cướp bạn gái anh sao? - Nhật Anh chửi thề sắc mặt tràn đầy sự tức giận.

.

Anh cứ ngỡ là không có tình cảm với cô. Nhưng tại sao, buổi tối hôm đó, cô chạy trốn khỏi anh. Lại làm anh đau lòng như vậy. Mục tiêu của anh là mẹ của cô, nay đã trả được thù, coi như mọi thứ đều được xóa sạch. Anh muốn đến bên cô và được yêu thương cô như lúc trước. Nhưng mọi thứ giờ đã quá xa vời

- Tôi tin! Em vẫn còn yêu tôi. Bằng mọi giá tôi sẽ cướp em về. Huyền My, người con gái đầu tiên tôi thích
- Nhật Anh.

Anh cầm điện thoại lên bấm số gọi cho ai đó.

- Elly, anh có chuyện muốn nhờ em! Em đến gặp anh chút được không?

- Em rất hân hạnh! Dù anh nhờ vả điều gì em sẽ đáp ứng hết.

36. Chương 35: Tìm Nhà

Ngoài Phố

- Tại sao chúng ta không đi taxi hay để anh lấy xe chở em đi không phải nhanh hơn sao My? - Duy hỏi

- Phải đi bộ tìm nhà mới dễ - My nói

Duy mỉm cười

- Tùy em vậy

Trên Phố đôi nam nữ đang nắm tay đi trên phố, trông rất hạnh phúc. Ánh mắt của ai cũng đổ dồn vào họ, một người con gái xinh ngang hoa hậu, một chàng trai đẹp ngang hiên thần. Trời sinh một cặp. Khiến ai cũng ngưỡng mộ.

.

Đang đi thì một đám người mặc đồ đen từ trong xe bước ra. Đến trước mặt Bảo Duy

- Thiếu gia, chủ tịch bảo cậu về ngay - Vệ sĩ

- Tối nay tôi sẽ về- Duy

- Nếu cậu không về ngay bây giờ thì chúng tôi không còn cách nào khác sẽ phải lôi cậu về.

Bàn tay Duy nắm chặt lại, ánh mắt giận dữ như muốn đánh nhau.

- Anh về trước đi. Em tìm nhà một mình cũng được - My

- Một mình em ổn chứ ?

- Không sao mà. - My

Vệ sĩ mở cửa xe. Duy mỉm cười bước vào xe.

.

Hai chiếc xe ô tô chuyển bánh lao đi vun vút. My nhìn theo, bóng hai ô tô khuất dần. Điện thoại cô rung

- Chào cô! Tôi là Elly, thấy cô đăng trên mạng cần tìm thuê nhà. Nên tôi mới mạo muội gọi cho cô. - Elly

- Đúng vậy! Cô ở văn phòng nhà đất nào? - My hỏi

- Không! Tôi là người cho thuê nhà. Vì tôi cần ra nước ngoài gấp. Nếu cô muốn thuê nhà của tôi thì hãy đến đường Trần Hưng Đạo ngay, tôi sẽ đưa cô tham quan qua nhà tôi. - Elly

- Được! Tôi sẽ đến ngay - My đáp rồi cúp điện thoại ngay .

20 phút sau. tại đường Trần Hưng Đạo

My bước xuống rồi nhìn thấy một cô gái đang đứng đợi mình vẫy tay mỉm cười. Người con gái đó có vẻ ngoài rất cao quý, xinh đẹp, thông minh, già dặn như một người hiểu biết nhiều. My tiến đến gần hỏi

- Cô là Elly

- Đúng là tôi - Elly mỉm cười

- Vậy chúng ta đi được chưa? - My hỏi

Elly đưa cô bước vào nhà 2 tầng. Bên trong rất rộng lớn tất cả đồ đạc cần thiết đều có đủ. Tầng 1 có phòng khách và nhà ăn. Tầng 2 có phòng ngủ và nhà tắm.

- Trong nhà này. Chỉ có hai phòng ngủ, mỗi phòng có 1 tivi và điều hòa. Phòng khách cũng có tivi. Nhà bếp thì có đủ mọi đồ dùng cô sẽ không phải mua gì thêm nữa. Toàn bộ ngôi nhà này có lắp đặt hệ thống đèn tự động, và wifi do cô đặt lại mật khẩu và tên.

- Còn ngoài kia có một nhà để xe riêng. Chỉ chứa đi 5 xe. Không biết nhà cô có bao nhiêu xe cần để

My thấy thật kì lạ. Mọi đồ đạc đều có hết sao. Còn biết rõ ba My có 5 chiếc xe nữa.

- Đồ đạc đầy đủ, nhà để xe rộng như vậy chắc giá thuê cũng đắt lắm nhỉ. - My hỏi

Elly cúi xuống cười

- Giá thuê cũng không phải đắt lắm. Chỉ có 5 triệu một tháng.

My sững người. 5 triệu bằng một nửa tháng lương của ba, quá đủ để thuê nhà và còn đủ cho My mua sắm nữa.

- Rẻ vậy sao? Chị đang đùa phải không?

- Không! Tôi nói giá thật. Vậy cô có thuê không?

- Được! Tôi thuê từ hôm nay. - My

Elly đưa ra một bản hợp đồng để My khởi nghi ngờ. Khi mọi thỏa thuận đã xong Elly lặng lẽ rời khỏi. Còn My thì đến bệnh viện đón ba.

Lát sau, My lái chiếc xe Civic màu đỏ của mình đến bệnh viện. Đã lâu cô không lái xe nên cảm thấy có gì đó ngượng ngịu. Trước kia đi đâu toàn có người đưa người đón. Bây giờ toàn phải tự mình làm mọi việc.

Vào đến bệnh viện, My đi làm mọi thủ tục để xuất viện. Rồi vào phòng bệnh đỡ ba ra vào trong xe. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi bệnh viện

- My này! Ba sẽ đi làm mọi thủ tục chuyển nhượng tài sản của ba cho con.

My ngạc nhiên

- Sao phải làm sớm như thế ạ?

- Vì ba sợ ba sẽ mất sớm, không kịp chuyển giao tài sản cho con. Số tài sản này tuy không được nhiều bằng số tài sản đã bị lấy đi của mẹ con nhưng nó đủ để cho con du học tại Mỹ.

- Ba đừng nói những điều gở nữa được không? Con thấy thật khó chịu.

Ba My ngồi đằng sau đưa mắt nhìn con gái yêu quý của mình ánh mắt có gì đó buồn rầu.

Tại biệt thự Nhật Anh

- Sao anh lại bỏ một số tiền lớn như vậy ra để mua nhà rồi lại còn cho Huyền My thuê với giá rẻ như vậy chứ - Elly

Nhật Anh đưa anh mắt nhìn ra phía khu vườn.

- Anh nợ cô ấy - Elly

- Trước kia anh còn nói sẽ trả thù cô ta mà - Elly

- Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm nhỏ, bây giờ Vân Khuê bà ta đã phải vào tù coi như mọi hiểu lầm phải được gỡ bỏ.

Elly quay sang nhìn Nhật Anh, đôi mắt hiếu kỳ

- Anh vẫn thích cô ta sao?

- Ừm - Một câu nói nhẹ nhàng mà khiến lòng người ta đau nhói

- Chẳng lẽ anh không biết tình cảm bao năm nay của em sao?

- Anh biết nhưng em cần ở bên người khác xứng đáng hơn.

Nói rồi anh quay lưng bước đi.

37. Chương 36: Oan Gia Ngõ Hẹp

Trải qua đêm đầu tiên ở nhà mới. My cảm thấy chưa quen lắm. còn chút bỡ ngỡ

- Oa! Ngủ không ngon tý nào - My vươn vai mệt mỏi.

Sau khi bước xuống giường cô lại vào nhà tắm. VSCN

30 phút sau

Điện thoại rung.

- Hello, my love! đêm qua ngủ nhà mới có tốt không? - Duy

My nhăn mặt

- Không tốt cho lắm - Giọng mệt mỏi, hình như vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn

- Vậy sao? Em ăn sáng chưa? - Duy hỏi

- Em chưa! Hôm nay không nấu bữa sáng được đành phải ra ngoài ăn, anh muốn đi không? - My

Duy dơ tay nhìn đồng hồ

- Bây giờ thì không được rồi! xin lỗi em nhé.

- Vâng! Không sao - Nói rồi My cúp máy

Chán nản vì phải đi ăn sáng một mình, cô thở dài. Nhưng vẫn cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho ai đó.

- Diệp Thảo à! Bạn đi ăn sáng với mình được không

Đầu dây bên kia trả lời

- Ok! Cả sáng hôm nay tớ rảnh. Ăn xong ta đi mua sắm nhé.

tút....tút....tút

Diệp Thảo nói xong tắt máy luôn không cần biết My sẽ trả lời thế nào.

.

My lại thở dài, bước đi trong làn gió hiu quạnh chớm lạnh của mùa thu. Bỗng nhiên trước mặt mình lại xuất hiện một hình bóng quen thuộc lạnh lùng

- Anh theo dõi tôi sao? Mẹ tôi đã phải vào tù. Bây giờ cứ coi như mẹ tôi đã trả hết nợ ẹ anh. Xin anh đừng làm khổ tôi nữa. - My khấn khoản

- Tôi đâu có ý định làm khổ em. Chỉ là nhà tôi gần đây. - Nhật Anh

My nghe như sét đánh ngang tai. Hàng xóm của mình là tên ác độc này sao?

- Cái? Cái gì?

Nhật Anh đưa mắt nhìn từ dưới chân lên đến đầu My.

- Em mặc như vậy mà không lạnh sao? - Nhật Anh

My chỉ khoác một chiếc áo cardigan dáng dài. Bên trong mặc một chiếc áo crop và quần short bò.

- Không! Tôi ổn - my

Thấy My miệng nói “ổn” nhưng bàn tay cứ bám chặt lấy khuỷu bên kia. Nhật Anh mang áo khoác của mình, khoác lên người My

- Này! Tôi không cần nhé. Dù anh làm gì thì tôi cũng không có ý định thích anh lại đâu. - My kiên quyết

- Mặc vào đi. Phải biết giữ gìn sức khỏe. Em mà cứ chống đối tôi sẽ khiến em phải đau khổ - Nhật Anh đe dọa

My không nói gì chỉ bước đi, rồi mới sực nhớ ra điều gì. Đứng khựng lại, cởi áo khoác trên người trả cho Nhật Anh

- Sao không mặc

- Tôi với anh không cùng đường - My

- Tôi cũng đi ăn sáng - Nhật Anh

- Sao anh biết tôi đi ăn? - My hỏi

Nhật Anh mỉm cười

- Do vừa nãy em nói chuyện rủ Diệp Thảo đi ăn. Nhân tiện tôi cũng chưa có gì bỏ vào bụng nên đi luôn cùng em. Đi thôi sắp muộn rồi

Nói rồi Nhật Anh lại cầm lấy áo khoác, khoác cho My. Rồi lôi cô vào xe. Lao đi vun vút

—

Lát sau tại quán ăn

Diệp Thảo đã chờ ở đây lâu. Có chút bức dọc, nhưng khi nhìn thấy My đang bước đến bên cạnh còn có một người con trai, Thảo hiểu kì

- Ai đây My? - Diệp Thảo

- À! Hàng xóm ý mà. - My

- Hàng xóm sao? Thế cái áo khoác kia của ai? Một anh chàng bí ẩn à ? - Thảo càng hỏi nhiều hơn

- Là bạn trai cũ - Nhật Anh chữa cháy

Diệp Thảo đưa mắt nhìn sang Nhật Anh.

- À! thì ra là Nhật Anh sao? - Thảo

Nhật Anh không nói gì, lại kéo My ngồi xuống bàn. Diệp Thảo lại không khỏi bất ngờ trước hành động đó, dán mắt vào hai người.

.

Lát sau trên bàn ăn là 3 đĩa thức ăn đơn giản cho bữa sáng, bánh mì sandwich, trứng cuộn, bánh kem và cộng thêm cả sữa.

.
- Tôi vào nhà vệ sinh chút - Nhật Anh.

Hai cô nàng xinh đẹp như chẳng để ý đến anh vẫn tiếp tục nói chuyện

- Anh ta đẹp trai quá đi! Hơn hẳn Bảo Duy

- Kệ chứ! Đẹp nhưng mà độc - My

Thảo không hiểu rõ ý nghĩa câu nói của My, chỉ mở to đôi mắt nhìn cô.

.
Một lúc sau Nhật Anh quay trở lại.

- Lát ăn xong! Anh có thể đi mua sắm với chúng tôi không? Hôm nay tôi không mang vệ sĩ - Thảo hỏi

.
Nhật Anh quay ra nhìn My rồi mới khẽ đồng ý.

38. Chương 37: Ác Quỷ

Việc tiếp theo là đi mua sắm.

My và Thảo tung tăng bước đi trên con phố nhỏ. Nhật Anh tay dắt vào túi quần, bước đi chậm rãi.

Khi tiến đến gần xe Lexus của Nhật Anh. Anh ga lăng mở cửa xe cho hai tiểu thư. Rồi khởi động xe lao đi nhanh như chớp.

Tại Hà Nội 36 phố phường

Chiếc xe Lexus vừa dừng. Hai cô gái trong xe nhanh chóng mở cửa xe chạy đi thật nhanh. Nhật Anh bước ra sau, nhìn thấy dáng vẻ kì lạ đằng trước anh thắc mắc

- Hai người cứ như là lần đầu tiên đến phố cổ vậy.

My và Thảo đang đi quay lại cười rạng rỡ

- Thì đúng là lần đầu mà - Cả hai cùng đồng thanh.

Nhật Anh bàng hoàng trước câu nói đó. Cùng là người Hà Nội đến một thiếu gia nhà giàu như anh cũng đã từng đến đây vậy mà hai tiểu thư kia chưa một lần đặt chân đến. Nhật Anh tiến đến gần My, cầm lấy tay cô kéo đi.

- Anh làm gì vậy? Tôi có bạn trai rồi. Làm như vậy mọi người sẽ hiểu lầm - My nói

Nhật Anh quay sang

- Chẳng phải tôi cũng đã từng là bạn trai cũ của em sao?

- Cũ là cũ. Bây giờ khác rồi.

Ngay sau câu nói vừa kết thúc. Đợi cho Diệp Thảo bước đến Hàng Bè. Nhật Anh đẩy My vào tường.

- Từ bây giờ em phải nghe lời tôi! Tôi có thể tăng số năm ở tù của mẹ em lên và cũng có thể giảm. Chỉ cần em bướng bỉnh tôi sẽ không nương tay đâu.

My sững sờ, mở to đôi mắt

- Sao anh có thể ác độc vậy chứ. Anh không thể tha cho tôi sao? - My

Nhật Anh không nói gì, chỉ cầm tay My kéo đi. Diệp Thảo nhìn thấy hai người như vậy đôi mắt không thể hết tò mò. Trước lúc hai người rời khỏi chỗ đó, Thảo đã nhìn thấy hết, tự mình cười thầm.

- Nơi này rất đơn giản nhưng nó độc và lạ đó. Phải chụp ảnh kỷ niệm mới được. My chụp với tớ nhé

Nói rồi thảo rút Iphone chụp ảnh. Hai người tạo dáng đẹp dễ trong mọi tấm hình. Chụp xong, Thảo lấy máy ảnh kỹ thuật số, chụp lại Hàng Bè, Hàng gai, Hàng Nón,.....Đi đến đâu cô cũng chụp.

My đi đằng sau với Nhật Anh, cứ như một đứa trẻ không thể thoát khỏi sự không chế. Ngoan ngoãn bước đi

.

Diệp Thảo tràn đầy năng lượng, nhưng cuối cùng cũng đuối sức.

- Muộn rồi ta tìm nhà hàng nào đó ăn. Rồi trở về nhà nhé

- Tìm nhà hàng thì tớ đồng ý nhưng về nhà thì không đâu. Phải đốt hết thời gian của ngày hôm nay.

My và Thảo ngược lên nhìn Nhật Anh.

- Không sao. Anh có thể đi tiếp - Nhật Anh trả lời

- Anh biết nhà hàng ở đây. bây giờ anh sẽ dẫn hai người đến đó

—

Lát sau tại Nhà hàng Phố cổ

- Nơi này trang trí bên ngoài đẹp nhưng bên trong không được rộng lắm - Thảo nói

Nhật Anh đáp

- Ở một nơi như vậy còn muốn đòi nhà hàng sang trọng sao? Hảo huyền.

Diệp Thảo nghe vậy như bị sỉ nhục.

- Anh....Anh....- bâng hoàng không nói nên lời, tay thì liên tục chỉ về phía Nhật Anh

Nhật Anh coi như không thấy gì, ngồi xuống bàn ăn.

- Thôi nào! Nhịn đi, anh ta là ác quỷ đấy - My nói

Thảo nghe vậy đành phải ầm ức nuốt trôi cơn tức. Nhưng ánh mắt cứ nhìn về phía anh, lườm.

.

Nhật Anh thấy vậy càng thích thú.

- Bản chất của diễn viên là vậy sao? Tôi tưởng cô phải hiền lành đáng yêu như trong phim chứ - Trêu chọc

Thảo càng tức hơn

- Anh là đồ điên. - Thảo nói

Nhật Anh mở to đôi mắt, tay chỉ vào Diệp Thảo

- Chuyện gì đang xảy ra? Diễn viên hot nhất hiện nay đang chửi fan sao? Nếu tôi mà công khai chuyện này thì coi như cô xong. - Nhật Anh nói

Thảo đập bàn, ánh mắt căm thù không nói được gì.

.

Trong suốt bữa ăn đến khi kết thúc không khí rất căng thẳng.

- Bây giờ ta đến Royal City nhé! - My gợi ý.

Thảo mỉm cười với My

- Ok - Lại tràn trề sức sống, vui vẻ trở lại. Đã hết giận.

Xe lexus lại chuyển bánh, đến Royal City

.

Bên Trong Royal City, tập trung rất nhiều người. Từ người trẻ đến người già, đủ hết.

Diệp Thảo đi đến đâu mọi người cũng đưa ánh mắt nhìn vào chăm chăm, có người còn lao vào xin chụp ảnh và chữ ký. Thảo vẫn cứ cố tỏ ra thoải mái vì không muốn mất hình tượng trước fan.

.

Ở Cafeteria đang tập trung rất đông. Hiếu kỳ, nên mọi người tiến đến gần để xem. Hóa ra là Yến Nhi quán quân VietNam Idol đang có buổi offline fan. Diệp Thảo tiến đến gần Yến Nhi.

- Chào em! Lại gặp mặt. - Diệp Thảo

- Chào chị

Hai người chào hỏi nhau kèm theo một cái ôm giữa diễn viên và ca sĩ.

Thảo vừa bước ra như thu hút mọi sự chú ý. Fan đến càng đông hơn, bao vây Diệp Thảo, buổi offline fan của Yến Nhi dường như biến thành của Diệp Thảo.

My và Nhật Anh đứng ngoài nhìn cảnh tượng hải hùng của đám fan hưng hăng. Yến Nhi tiến đến gần chào hỏi.

- Chào chị! Lâu lắm mới gặp lại và cả anh nữa - Yến Nhi thân thiện

- Cô quen Thảo sao? - My hỏi

Yến Nhi cười

- Chị ấy là bạn tôi. Cùng là người trong ngành giải trí nên vô tình quen biết nhau, sau một thời gian tiếp xúc dường như chị ấy trở thành một người bạn thân, một người chị vậy.

My không nói gì chỉ nhìn Yến Nhi.

- Tôi nghe nói chị là bạn thân của Diệp Thảo từ hồi cấp 2. và tôi cũng là bạn chị ấy, giờ hai chúng ta có thể làm bạn được không? - Yến Nhi hỏi.

- Được! Tôi rất hân hạnh được làm bạn với ca sĩ - My nói.

—

2 người đang đứng trò chuyện vui vẻ, thì đằng sau vang lên tiếng nói quen thuộc.

- Mọi người vui quá nhỉ? - Bảo Duy

Cả ba người quay lại thì thấy Bảo Duy.

My chạy đến gần Bảo Duy

- Sao anh ở đây?

Duy mỉm cười

- Anh có việc ở gần đây? Nhưng xong rồi - Duy nói

- Em đi cùng Nhật Anh sao?

My đáp

- Vâng. Chỉ là vô tình gặp rồi đi thôi, có cả Thảo mà.

My vừa nói xong Duy lại kéo cô đi

- Đi cùng anh đến một nơi.

.

Khi cả 2 người vừa bước đi. Thảo đã hoàn tất mọi thủ tục với fan của mình, quay ra thì thấy My đi rồi.

- Họ đi đâu vậy? - Thảo hỏi

Nhật Anh lạnh lùng không vui. Nhưng vẫn mỉm cười nói với Diệp Thảo.

- Tôi có thể đưa cô đi chơi được chứ? Cứ coi như là chuộc lỗi vậy. - Nhật Anh

Thảo vui vẻ đồng ý.

- Được thôi nhưng đến nơi nào vắng vẻ hơn được chứ.

- Ừm

39. Chương 38: Em Không Thích Bạn Trai Gọi Mình Là Chị

Sau khi rời khỏi Royal City, Bảo Duy đưa My đến một nơi đẹp đẽ. Xe vừa dừng, Duy đã lấy tay che mắt cô lại.

- Anh sẽ cho em một bất ngờ. Giờ thì cứ đi theo chỉ dẫn của anh - Duy nói

My không nói gì chỉ chậm rãi bước đi, sợ bị vấp ngã. Càng tiến đến gần, My càng cảm thấy dễ chịu, nhưng làn gió thoảng thoảng mùi thơm của hoa, gió len lỏi từng lọn tóc My.

- Em mở mắt ra đi. - Duy

.

My từ từ mở đôi mắt to tròn của mình ra, ngắm khung cảnh xung quanh.

Vừa mở mắt cô đã bất ngờ, cứng đờ trước toàn cảnh ngay trước mặt. Một cánh đồng hoa cúc trắng hiện rõ trước mắt cô. Một nơi rộng lớn, chứa đựng loài hoa mà cô thích nhất. Bỗng cô quay sang nhìn Duy nhưng tay lại chỉ về hướng hoa cúc trắng.

- Sao anh biết một nơi đẹp như vậy? - My hỏi

Duy mỉm cười.

- Nơi đây là do anh trồng từ mùa xuân. Có phải đây là loại hoa em thích nhất. - Duy hỏi

My bàng hoàng

- Anh trồng được một cánh đồng rộng lớn rải rác hoa như vậy sao? Lại còn biết đây là hoa em yêu thích nhất.

- Vì em nên anh mới bỏ một khoản tiền lớn ra để mua nơi này, trồng một rừng hoa đấy - Duy nói

Sau khi nghe thấy câu nói này. My ôm chầm lấy Duy

- Đẹp quá đi! Em thực sự rất thích. - My xúc động

Duy đưa tay ra sau, vỗ vỗ vào lưng My

- Vì Chị tôi có thể làm tất cả - Duy nói.

My đẩy Duy ra.

- Này! Em không thích bạn trai gọi mình là chị đâu nhé.

Duy bật cười.

- Được Rồi!

Nói xong My chạy thật nhanh ra phía trước, hòa mình vào những bông hoa cúc trắng tinh khiết.

Tại một nơi khác.

- Mua sắm lâu chán quá à! Anh đi với tôi đến nơi khác được không? - Thảo hỏi

Nhật Anh đưa mắt sang nhìn Diệp Thảo

- Hai người là bạn thân. Quả là giống y hệt nhau. Trẻ con - Nhật Anh nói rồi bước đi trước

Thảo sững sờ, mồm chữ “a” miệng chữ “o” đi theo Nhật Anh

- Này! Anh cứ phải gây sự với tôi mới chịu được à

Nhật Anh dừng lại nói

- Đó là một lời khen.

Nhật Anh chỉ nói vậy không giải thích gì thêm, Thảo không thể hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó. Đứng im bất động.

.

Sau một lúc bước đi một mình, Nhật Anh mới quay lại thấy Thảo không hề di chuyển mà đang cách mình rất xa. Nhật Anh thở dài rồi tiến lại gần.

- Đi thôi! Tôi đưa cô đến một chỗ vui lắm. - Nhật Anh nói.

Thảo vừa nghe vậy như nạt đầy năng lượng.

- Chỗ nào? bây giờ đi luôn chứ - Thảo hỏi

Nhật Anh thấy tình hình ổn hơn, nên đi trước. Diệp Thảo nhảy chân sáo đi đằng sau. Ở đâu cũng tỏ ra đáng yêu được. Bên ngoài là đám fan cứ nhìn chăm chăm vào cô. Thảo hòa đồng nơi nào cũng vẫy tay chào fan thân thiện.

Lát sau.

- Anh đưa tôi đi trượt Patin sao? - Thảo hỏi.

- Thì như cô thấy đấy. Đến rồi còn không mau vào đi - Nhật Anh nói, cầm hắt lên về phía sân trượt. Anh đi vào trước, Thảo kéo anh lại.

- Nhưng tôi không biết trượt - mặt nhăn nhó.

Nhật Anh bật cười

- Lắm chuyện! Cứ vào đi. Tôi sẽ dạy cô.

Diệp Thảo miễn cưỡng bước vào. Nhật Anh đi thuê giày trượt

- Cô đi vào. Rồi bắt đầu học - Nhật Anh nói

Thảo ngồi xuống đi đôi giày trượt màu hồng phấn vào. Nhưng khi đi xong cô gặp chút khó khăn, không đứng lên được. Ánh mắt van lơn nhìn sang Nhật Anh.

.

Anh thở dài, đưa tay ra kéo cô dậy.

- Đứng thẳng! Rồi cố gắng bước đi vài bước nhỏ. - Nhật Anh

Thảo làm theo, nhưng vừa di chuyển một chân đã mất thăng bằng và lại ngã xuống đất. Nhật Anh đang trượt nhìn thấy cảnh đó bật cười. Thảo nhìn Nhật Anh trượt, rất đẹp mắt, anh trượt theo vòng tròn, điêu luyện. Đến gần cô, anh ấn giày xuống để dừng.

- Phải kiên trì thử nhiều lần mới được - Nhật Anh nói rồi lại đưa tay ra kéo cô lên.

Một lúc sau.

Đã thử năm, sáu, bảy,...lần rồi mà vẫn thất bại. Do bị ngã nhiều quá Thảo bực dọc.

- Không trượt nữa! Đi về. - Thảo kiên quyết.

Nhật Anh nhìn xuống.

- Cô mất kiên nhẫn như vậy sao?

Thảo tức giận

- Anh thử xem. Rất đau đó.

Nhật Anh thở dài. - Được rồi! Tôi sẽ giúp cô. Lần đầu tiên cũng là lần cuối đấy.

.

Thảo được Nhật Anh đỡ dậy. Đứng lên, cô không phải tự mình giữ thăng bằng nữa. Bàn tay của Nhật Anh để ở hai bên bấp tay Thảo, giữ thăng bằng cho cô. Rồi nhẹ nhàng ẩn đi. Anh bước theo từng bước. Thảo trượt từng bước nhỏ rồi lớn dần lớn dần. Nhật Anh bỏ tay ra, Thảo tự trượt hăng say, không còn ngã nữa.

.

Thảo không biết là không ai đỡ mình. Lúc để ý mới biết Nhật Anh đã đứng rất xa mình, cô sững sờ, mất thăng bằng rồi ngã. Nhật Anh tiến đến gần

- Anh không giữ tôi sao? - Thảo

- Cô tự trượt được rồi thì tại sao tôi phải giữ? - Nhật Anh

Mỹ bất ngờ, reo lên sung sướng

- Thật vậy sao? Tôi biết trượt patin rồi. Vui quá - Thảo tự đứng dậy rất nhanh, ôm chầm lấy Nhật Anh cảm kích.

Anh muốn đẩy cô ra, nhưng cô ôm anh chặt quá. đành phải chịu đựng đến khi cô buông anh ra.

- Cô là người nổi tiếng không nên ôm tôi ở trốn đông người này

Thảo vô thức đẩy anh ra, khuôn mặt vẫn hiện lên nét vui sướng.

- Dù sao cũng cảm ơn anh.

Nhật Anh mỉm cười.

- Nếu cô muốn cảm ơn thì có thể đưa tôi đến nơi nào yên tĩnh một chút được không? - Nhật Anh hỏi.

- Ok! Tôi biết rất nhiều. - Thảo nói

Sau khi ra khỏi sân trượt. Chiếc xe lexus lại chuyển bánh.

40. Chương 39: Bình Yên

Tại cánh đồng hoa cúc trắng.

My vui chơi đã đủ, mệt mỏi tựa vào vai Duy. Ngắm nhìn cảnh hoàng hôn rực rỡ đang dần buông xuống trên cánh đồng.

- Những khoảnh khắc hạnh phúc như thế này có thể kéo dài được bao lâu? - My hỏi

Duy quay sang nhìn. Mỉm cười ngọt ngào

- Cả đời. Đến bao giờ chúng ta chết. Anh có thể vì em mà làm tất cả. - Duy nói.

My khẽ cười.

- Muộn rồi em có muốn về không? - Duy hỏi.

My nhắm mắt, cảm nhận sự thoải mái.

- Ở lại thêm một chút nữa đi. Em thích cảm giác yên bình này.

Tại một nơi khác

Đôi nam nữ đang nhẹ nhàng bước đi vồn vện trên từng viên gạch ở vỉa hè.

- Tại sao cô đưa tôi đến đây? - Nhật Anh hỏi

Diệp Thảo mỉm cười, nhìn sang phía hồ nước và bước đi.

- Đây là nơi yên tĩnh, đẹp đẽ. Mỗi khi tôi buồn tôi thường đến đây, mọi mệt mỏi đều tan biến hết. Nơi này còn có một ý nghĩa rất đẹp. Anh biết không? - Thảo hỏi

.

Nhật Anh tay đặt lên lan can quanh hồ. Mặt hướng ra phía trước, gió như trêu đùa lướt qua khuôn mặt đẹp trai của anh.

- Tôi chỉ biết người ta gọi đây là con đường Hàn Quốc. Còn ý nghĩa thì không quan tâm lắm. - Nhật Anh nói.

Thảo bật cười. nhẹ nhàng nói

- Đúng vậy. Nó được gọi là con đường Hàn Quốc, nhưng nó còn được mệnh danh là con đường Tình Yêu. Nếu hai người cùng đi với nhau hết con đường này là sẽ trở thành chân mệnh thiên tử của người kia, bên nhau suốt đời suốt kiếp. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết tôi không biết đúng không nữa.

Nhật Anh nhếch mép.

- Cô tin vào những thứ hoang đường đó sao?

Thảo cười, chuyển sang chủ đề khác.

- Cũng không biết được có phải hoang đường không? Nhưng anh đã cùng ai đi hết con đường này chưa.

Nhật Anh quay sang nhìn. Khuôn mặt chuyển sang vẻ lạnh lùng.

- Chưa bao giờ. Toàn tôi tự đi một mình.

Thảo bất ngờ.

- Anh như vậy mà chưa có bạn gái đi cùng sao? My chưa đi cùng anh bao giờ sao? - Thảo hỏi

Bầu trời Hà Nội quanh Hồ Tây được nhuộm một màu vàng rất đẹp. Mùa thu, càng về tối thời tiết càng lạnh, gió thổi từng đợt. Lạnh buốt.

Thảo vừa bước đi, vừa xoa xoa cánh tay của mình vì lạnh. Nhật Anh thấy vậy định mặc kệ, nhưng lương tâm anh không cho phép. Anh lại lấy áo khoác của mình khoác cho cô như đã làm với My. Thảo ngược lên nhìn, ánh mắt thắc mắc.

- Muộn rồi! Tôi đưa cô về. Người nổi tiếng như cô nếu đi cùng tôi quá lâu sẽ tạo nên Scandal đấy. - Nhật Anh vẫn cái tính đấy, vẫn bước đi trước không thèm đợi ai.

.

Lát sau, trên chiếc xe Lexus đã được đóng mái xe. Chiếc xe di chuyển trên thành phố lung linh. Thảo nhìn ra cửa sổ, ngắm cảnh thành phố. Bất chợt cô hỏi

- Anh đã thích ai chưa?

Nhật Anh không ngần ngại trả lời.

- My. Bạn cô

Thảo tròn xoe mắt nhìn.

- Thích My sao? Anh vẫn còn tình cảm sao.

.

- Chia tay rồi mới bắt đầu thích. - Nhật Anh nói

Thảo định mở mồm hỏi thêm một câu. Nhưng đã bị Nhật Anh chặn lại

- Cô chỉ cần biết thế thôi! Đừng hỏi thêm gì nữa.

- Đến nhà rồi cô mau xuống đi.

Thảo bàng hoàng. “Nhanh vậy sao” từ Hồ Tây đến nhà cô cũng phải mất 5-7 km mà chưa đến 20p anh đã về rồi. Cô nhanh chóng xuống xe. Khi cô vừa bước chân ra khỏi xe. 3 giây sau xe đã khởi động, lao đi nhanh như cắt. Cô đứng một mình nhìn theo.

- Anh đúng là người thú vị - Cô vừa nói vừa mỉm cười mãn nguyện

41. Chương 40: Lời Tỏ Tình Của Diệp Thảo

Sáng hôm sau.

Tại Nhà My.

Trong căn phòng rộng, tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên. My lơ ngơ cầm điện thoại lên trả lời.

- Ai vậy? Mới sáng ra đã làm phiền người ta. Phiền - My tức giận vì vừa bị phá mất giấc ngủ ngon lành.

Đầu dây bên kia trêu trọc.

- Mấy giờ rồi mà chưa dậy hả? Định làm heo à.

Lúc này Mỹ mới nhận định là ai quấy rối giấc ngủ của mình đó vừa nãy không nhìn tên.

- Là anh sao? Mới sáng sớm đã gọi làm gì vậy? - My hỏi.

Duy trả lời.

- Hôm nay ta đi chơi đi! Mai anh phải đi sang Canada có chút việc rồi. Phải 1 tuần sau mới về được.

My vẫn đang trong cơn buồn ngủ, còn gật gù. Nhưng vẫn ý thức được điều gì đó.

- Bao giờ anh đến? - My hỏi

Duy đáp

- Anh đang ở trước cửa nhà em rồi. Còn không nhanh lên

My vừa nghe xong, sững sờ, đôi mắt to tròn mở to.

- Nhanh vậy sao? lát nữa em xuống ngay - Cô vừa nói chuyện điện thoại vừa chạy thật nhanh vào phòng tắm

Duy đứng trước cửa nhà My, khi nghe thấy giọng hồ hởi liền bật cười. Định mở cửa xe bước vào trong, nhưng đằng sau vang lên một giọng nói.

- Cậu đến đây sớm như vậy làm gì - Nhật Anh.

Duy quay người lại.

- Đến đón bạn gái đi chơi chả nhẽ không được. - Duy đáp

Nhật Anh nhếch mép.

- Tại sao anh ở đây? - Duy hỏi.

Nhật Anh định quay người bước đi nhưng khi nghe thấy câu hỏi đó liền đáp.

- Nhà tôi gần đây.

Duy bất ngờ, ánh mắt chuyển sang vẻ khác

- Anh có ý đồ gì với My?

Nhật Anh giữ nguyên ánh mắt sắc lạnh, quay lưng lại đáp.

- Chả có gì! Chỉ là tôi muốn bảo vệ người con gái mà tôi thích.

.

Cuộc nói chuyện đang dở dang bỗng nhiên My chạy ra.

- Chào buổi sáng - My mỉm cười, chào hai anh chàng đẹp trai.

Duy vuốt mái tóc màu socola của My. Nhẹ nhàng hỏi

- Ngủ ngon chứ! - Vừa nói anh vừa mở cửa xe cho cô.

My mỉm cười bước vào.

.

Lát sau chiếc xe nhanh chóng chuyển bánh. Bên này là một người con trai cô đơn nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần trong chiếc ngõ nhỏ.

Một tiếng sau.

Diệp Thảo đứng trước cửa nhà My. Bấm chuông liên hồi. Nhà Nhật Anh ngay cạnh nghe thấy bấm chuông nhiều lần như vậy, đang đọc sách anh đi xuống thật nhanh, xem kẻ nào phá đám. Vừa nhìn thấy Thảo anh liền nhếch mép.

- Sao cô còn đứng đấy? Bạn cô đi chơi rồi. - Duy trợn ngoáy.

Thảo đưa ánh mắt màu xám tro nhìn Nhật Anh.

.

Anh sững sờ một lúc, anh không quen con gái nhìn anh như vậy. Đôi mắt xám tro huyền bí, khuôn mặt mang nét đẹp của người phương Tây, sắc sảo. Thảo cũng rất đẹp, không kém gì My cả. Thấy cô không nói gì, anh tiếp lời.

- Tại sao không nói gì? Cô coi thường fan đấy à. - Nhật Anh nói.

Lý do Thảo im lặng là vì vẻ đẹp đằm trước cũng mê hoặc cô. Anh đứng dựa vào tường, khóe môi khẽ nhếch lên, khuôn mặt tựa như thiên thần, xung quanh tỏa ra một sắc u ám lạ thường, điều đó càng làm cho anh thêm nam tính. Sau khi anh nói lần thứ hai, cô mới được đưa ra khỏi cái thôi miên đấy, giật mình trả lời.

- Bực quá! Tôi chờ rất lâu mà không ai mở cửa. - Thảo đánh trống lảng.

.

- Cô được ca ngợi là diễn viên trẻ đẹp, thông minh, xinh đẹp mà điều dễ dàng nhất mà không biết sao?. Cô không biết gọi điện thoại à - Nhật Anh chế giễu

Thảo dường như bây giờ mới nhớ ra mấy thứ đúng để liên lạc. Cô nhanh chóng rút điện thoại ra gọi.

- My! Bạn đang ở đâu vậy?

My trả lời, giọng thích thú, vui sướng,

- Tôi đang ở Kaengnam

Thảo bực dọc.

- Tôi đứng đợi trước cửa nhà bạn bao nhiêu lâu mà bạn đi chơi như vậy sao.

Đầu dây bên kia, như là hồi lỗi.

- Xin lỗi! Bạn có thể đến đây chơi mà. Đang rất vui đấy

Thảo đáp

- Được sao!

- Ừm

Vừa dứt lời như thường lệ Thảo cúp máy luôn.

.

Vừa cất điện thoại xong. Nhật Anh đã vội vàng hỏi.

- Họ đang ở đâu?

Thảo ngược lên nhìn.- Kaengnam! Thôi chào anh tôi đến đó đây

- Cô đi cùng tôi - Nhật Anh nói.

Thảo miễn cưỡng lên xe.

Lát sau tại Kaengnam.

Chiếc Lexus vừa dừng, Thảo định bước xuống nhưng bị ngăn lại.

- Cô định làm gì mà cản mũi sao? Người ta đi chơi cô đi theo làm gì chứ

Thảo nghĩ ngợi một lúc

- Thế anh đến đây không phải để đi cùng họ sao?

Nhật Anh thở dài.

- Không đi cùng mà đi theo

Thảo mở to đôi mắt, bất ngờ

- Theo dõi sao? Tôi không làm được

Nhật Anh quay mặt đi lạnh lùng.

- Cô không muốn thì thôi! Tôi chỉ muốn xem chân mệnh thiên tử của tôi làm gì thôi?
Nói rồi anh bước xuống xe, một mình bước vào.

—
Lát sau, đang bước một mình. phía sau dồn dập tiếng bước chân đến gần mình.

- Đợi tôi! Đợi tôi với - Thảo nói

Nhật Anh quay lại nhìn thì thấy cô gái rắc rối đang đi theo mình.

- Sao? Đổi ý rồi à

Thảo đáp

- Không! Tôi chỉ muốn đi chơi thôi.

Nhật Anh không hỏi gì nữa, bước vào kaengnam.

.

Bên Trong

Thảo vừa đi vừa ngắm nhìn. Trầm trồ khen ngợi.

- Nơi này dù có đi bao nhiêu lần tôi vẫn thấy đẹp.

Nhật Anh như không để ý, chỉ mãi đi tìm My.

Thảo tức giận vì bị lơ đi.

- Đây! Chụp với tôi một kiểu - Vừa nói cô vừa níu lấy tay anh.

Nhật Anh cố ý hất tay cô ra, nhưng vì cô nhiệt tình quá. Nhất quyết bắt mình chụp cùng, nên anh phải chiều theo ý con gái.

- Anh xem! Chụp bao nhiêu ảnh 3d đẹp như vậy mà anh không thích sao? Được chụp ảnh với tôi là phúc của anh đấy - Thảo lải nhải

Nhật Anh khó chịu

- Cô có thể yên lặng 1 phút được không? Nói nhiều quá đi. Lo mà tìm bạn cô đi.

Thảo đứng lại, chờ thềm anh từ đằng sau.

- Sao anh không nói sớm! Tôi định vị được My ở đâu mà. - Nói rồi thảo rút điện thoại ra. Tìm vị trí

- Cô ấy cách chúng ta 2 căn phòng nữa.

Nghe thấy vậy Nhật Anh bước đi tìm ngay. Thảo lại mệt mỏi đi theo.

.

Đến gần, Nhật Anh đã nghe thấy tiếng trò chuyện vui vẻ. Khi hai người vừa bước ra, anh quay đi chỗ khác, để họ không thấy mặt.

.

Cứ thế là bám theo. Bất chợt, My và Duy quay người lại, không kịp trốn. Anh lấy cớ rủ Diệp Thảo chụp ảnh.

- Nhìn hình này đẹp đấy! Chụp với tôi một tấm

Thảo vốn rất thích chụp ảnh. Nhất là ảnh 3d cô đồng ý luôn, tạo dáng đẹp để trước điện thoại Nhật Anh.

.

Phía bên kia, My nhìn thấy cảnh này bật cười. Nói

- Hai người thân nhau từ khi nào vậy? Đi chơi còn đi cùng nhau nữa. - My trêu trọc.

.

Diệp Thảo nghe thấy thế, liền chạy đến bên cạnh My. Khoác tay cô rồi tiếp tục chụp ảnh.

.

Nhật Anh tức giận vì bị phát hiện, nhanh chóng kéo Diệp Thảo đi. Vừa đi Thảo vừa nói

- Anh làm gì vậy? Để tôi đi chơi chứ.

Nhật Anh lạnh lùng nói.

- Đến nơi khác! Nơi này làm tôi khó chịu.

—

Tối đến.

Khi My và Duy đã trở về nhà.

Ở một nơi khác. Vẫn còn hai người đang gặp rắc rối

- Đi với anh thật phiền phức. Đã không được chơi nhiều rồi bây giờ lại phải đi bộ tìm taxi.

Nhật Anh nhú mày nhìn sang người bên cạnh

- Cô tưởng tôi thoải mái sao? Chỉ là tôi không để ý, nên xe mới hết xăng thôi mà.

Thảo không thèm trả lời, đứng lại cởi giày, xách lên đi bộ cho dễ dàng. Đi được một lúc, thì cô mới thấy bị cái gì đó cứng cứng đâm vào chân, cảm giác đau nhói liên hồi. Cô ngửa bàn chân lên thì mới thấy, bị chảy máu do đâm phải mảnh thủy tinh.

- Á aaaaaaaa! Đau quá!

Nhật Anh đang đi, nghe thấy tiếng kêu gào, mệt mỏi quay lại.

- Lại làm sao nữa? Tôi chán lắm rồi đấy.

Thảo đưa ánh mắt tức giận nhìn anh.

- Tôi bị thương rồi.

Nhật Anh có vẻ không quan tâm. Quay người đi tiếp.

Thảo cảm giác như không đứng dậy nổi. Cô ngồi luôn ở đấy.

.

Lát sau. Lương tâm cắn dứt, không cho phép anh làm như thế. Anh quay lại nói

- Lên tôi công! Đẳng nào sắp ra đến ngã 4 rồi, đến đó bắt taxi dễ hơn đó.

Diệp Thảo ngược nhìn Nhật anh, mắt long lanh nước mắt.

- Tôi không thể đi taxi. Sẽ bị dị nghị đó.

Nhật Anh cười.

- Thì đến đó tôi sẽ mượn điện thoại gọi người đến đón. Cô không cần lo.

Diệp Thảo trèo lên lưng Nhật Anh công. Như hoàng tử và công chúa. Rất đẹp đôi.

- Thật ra! Tôi nghĩ những cảnh này chỉ có trong phim, và trong truyện cổ tích. Bây giờ mới được trải nghiệm. cảm giác thật lạ.

Nhật anh cười nhạt trâm trọc. - Nói như vậy không lẽ cô muốn tôi là hoàng tử, còn cô là công chúa sao.

Thảo im lặng một hồi.

- Nếu tôi muốn như vậy thật thì sao.

Không khí căng thẳng hơn.

- Cô không nên nói những lời này với tôi. Tôi thích bạn cô - Nhật Anh nói.

Thảo có hơi buồn.

- Rất khó để tôi nói những lời này! Nhưng tôi cảm giác tôi thật sự thích anh. Từ bé đến lớn, tôi chưa yêu ai bao giờ. Tôi không biết cảm giác thích một người như thế nào? Anh giúp tôi nhiều như vậy. Tôi đã rung động, thật sự rất khó điều khiển cảm giác của mình.

Nhật Anh vẫy taxi cho Thảo, nhẹ nhàng nói

- Thích chỉ là nhất thời thôi! Rồi tất cả sẽ hết. Cô không nên thích và cũng không nên yêu tôi. Giờ chưa lần quá sâu vẫn có thể quay lại được. - vừa nói anh vừa mở cửa xe cho cô.

- Về rồi ngủ sớm đi! Chúc cô ngủ ngon.

Tại nhà Mỹ.

Cô đã yên vị trên chiếc giường êm ái, cầm điện thoại bấm bấm nhắn tin.

- My love! Ngủ chưa.

- Chưa! Mai em tiễn anh ra sân bây nhé - Tin nhắn của Duy.

- ừm! Vậy thì em phải ngủ sớm đây. Bye nhé

42. Chương 41: Hạnh Phúc Luôn Ngắn Ngủi

Tại sân bay quốc tế.

Hôm nay Mỹ đi tiễn Duy. Từ rất sớm. Đang trò chuyện vui vẻ tiếng thông báo chuyến bay vang lên. Cả hai cùng đứng lên. Duy vòng tay qua ôm cô.

- Anh nhớ về sớm nhé - Mỹ nói

Duy ấm áp, ôm chặt cô khẽ “ừm”.

.

Duy bước đi, vẫn còn ngoảnh lại. Mỹ đứng một mình ở sân bay nhìn đến khi máy bay cất cánh mới thôi. Cô quay người trở về.

.

Bỗng nhiên một đám người mặc đồ đen đứng trước mặt cô, kính trọng nói.

- Tiểu thư! Chủ tịch muốn gặp cô.

Mỹ tò mò, vẫn chưa biết rõ người muốn gặp mình.

- Chủ tịch? Ba của Nhật Anh sao.

Một tên áo đen lên tiếng.

- Không là ba của Bảo Duy thiếu gia. Mời cô đi cùng chúng tôi một chuyến.

Mỹ biết nên làm gì và không nên làm gì. Cô lặng lẽ đi theo.

Lát sau tại biệt thự Bảo Duyệt.

- Chủ tịch! Tiểu thư Huyền My đã đến.

.

Bên Trong là một người đàn ông, trung niên. Ông đã ngoài 40 tuổi, có thể gần bằng tuổi ba mình. Khắp người tỏa ra một khí thế sang trọng, cao quý. Nét mặt gian xảo, thông minh, những nét đó cho thấy ông là một người tài giỏi. Ông ôn tồn nói.

- Cháu ngồi đi! Ta có chuyện muốn nói với cháu.

My im lặng ngồi xuống, nhìn thẳng vào mặt ông vẻ tò mò.

.

- Ta là ba của Bảo Duyệt. Tên của ta là Hoàng Minh Đức. Nhưng cháu cứ gọi ta là chủ tịch Minh Đức được rồi để dễ phân biệt với ba của Nhật Anh.

My khẽ gật đầu.

- Dạ! Vâng.

.

Minh Đức nhìn lướt qua khuôn mặt của Huyền My nhận xét.

- Nhìn bề ngoài cháu thật xinh đẹp và thông minh. Trách con trai ta và cháu ta mê mết như vậy.

.

My cười mỉm cho lời khen vừa rồi.

- Ta biết chuyện của cháu và Duyệt. Thật sự ta không có ý chê trách gì cháu cả. Nhưng cháu có biết là cháu đang ngăn cản tương lai của nó không?

My đang cúi mặt xuống, rồi ngược lên nhìn Minh Đức ánh mắt thắc mắc.

- Cháu không biết cháu đã làm sai điều gì - My nói

.

Minh Đức thở dài, rồi ông mệt mỏi nói.

- Vì cháu mà nó không định quay lại học ở Havard. Vì cháu mà nó đã cãi nhau với ta bao nhiêu lần vì chuyện đi du học này. Nếu nó không đi thì không giúp gì được cho tập đoàn Dream Star cả.

My như hồi lỗi. Đáp

- cháu thật sự xin lỗi! Bao ngày qua cháu không biết cháu lại gây ra nhiều rắc rối vậy.

Ông quay đi chỗ khác miễn cưỡng nói

- Vậy thì cháu chia tay với Bảo Duyệt đi. Đừng cản trở nó nữa - Minh Đức ép buộc.

My trợn trừng đôi mắt.

- Chủ tịch.....!- Cô không nói nên lời

Minh Đức đã nói hết những thứ cần nói. Ông chống gậy đứng lên, trước khi đi ông không quên bảo cô giúp việc tiễn khách.

Nhật Anh vừa xuống xe, bước vào trong cổng Biệt thự Bảo Duyệt. Thì anh nhìn thấy My từ trong bước ra. khuôn mặt cúi xuống, tối sầm lại. Anh thấy kì lạ, chạy đến gần xem tình hình.

- Em sao vậy? My - Anh đặt tay lên vai cô hỏi han

.

My ngược lên nhìn, đôi mắt dần chuyển sang màu đỏ, đầm nước mắt.

- Sở thích của mấy người nhà giàu các người là vậy sao? Sao ai cũng lấy tôi ra làm trò đùa. Không ai quan tâm cảm giác của tôi sao? Mấy người thật là ác độc. - My gào lên trong đau khổ.

.

Nhật Anh nhìn My như vậy, trong lòng có chút buồn. Anh nhẹ nhàng ôm cô an ủi.

- Không sao? Có anh quan tâm em mà. Có chuyện gì từ từ nói.

Thấy My không nói gì nữa, anh đỡ cô lên xe. Khởi động xe đi đến một nơi nào đó.

Tại Hồ Tây.

Sau khi xuống xe. My tiến đến ghế đá ngồi xuống. Mặt cúi sầm xuống, ánh mắt đầm buồn.

.

Nhật Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

- Đã có chuyện gì xảy ra ở nhà Bảo Duy?

My không trả lời.

- Em bây giờ có thể tin tưởng ở tôi! Tôi không làm gì bất lợi cho em đâu - Nhật Anh nói.

Lúc này My mới mở miệng nói ra tất cả sự việc.

.

Nghe xong, Nhật Anh dường như đã hiểu hết.

- Rời xa Bảo Duy. Em vẫn còn có tôi mà

My chán nản đáp.

- Tôi không muốn bị rơi vào trò chơi của các người nữa. Tôi thật sự mệt mỏi.

Nói rồi cô đứng lên. Chạy ra lề đường vẫy taxi. Đi thật nhanh. Nhật Anh nhanh chóng lấy xe bám theo, nhưng đằng sau mình lại có ai đó giữ lại.

- Anh! Sao ở đây? Vừa rồi anh nhìn gì vậy - Elly hỏi.

Nhật Anh tức giận hất tay Elly ra.

- Phiền phức! Tại cô mà tôi mất dấu của My rồi.

Elly đáp.

- My! My lúc nào cũng là cô ta. Cô ta có chân đi rồi tự biết về. Anh không cần lo như vậy.

Nói xong Elly quay người bước đi nặng nhọc.

.

Nhật Anh biết là đã không tìm được nữa. Anh quay xe trở về nhà.

4 tiếng sau.

Nhật Anh đang đọc một đồng tài liệu đặt trên bàn thì có một cuộc gọi đến. Màn hình điện thoại hiện lên ” Diệp Thảo Phiên Phúc”. Anh chán nản bấm trả lời.

- Cô có việc gì mà gọi tôi suốt vậy?

Diệp Thảo gấp gáp.

- Anh đi tìm My nhanh lên. Cô ấy nói ở quán Bar, tôi không thể đến đó được nên anh đến đón cô ấy giúp tôi.

Nhật Anh vội vã đứng lên

- Quán Bar nào! Cô mau nói nhanh.

.

- Tôi không biết! Tôi không định vị được My ở đâu.

Nhật Anh tức giận cúp điện thoại nhanh. Bấm một số khác

- Đi tìm cho tôi. Huyền My ở đâu? Nhanh - Nhật Anh ra lệnh.

Đầu dây bên kia lễ phép.

- Dạ vâng! Tôi sẽ tìm kiếm trong thời gian nhanh nhất.

—

30 phút. 1 tiếng trôi qua. Nhật Anh sốt ruột, đầu như muốn nổ tung vì đợi điện thoại quá lâu. Anh đứng ngồi không yên, đi lại trong phòng hơn chục vòng.

Bỗng nhiên điện thoại kêu. Anh lao nhanh hết sức có thể đến bàn làm việc cầm điện thoại lên bấm " Nghe"

- Tìm được chưa?

Đầu dây bên kia

- Dạ rồi. Tiểu thư My ở Bar Haley Club.

Nhật Anh cúp nhanh điện thoại. Chạy ra gara khởi động xe rồi đi với tốc độ khó tả. Trong đầu Thầm nghĩ " Chết tiệt! Em dám đến cái Bar vớ vẩn đó sao? Đừng xảy ra chuyện gì cả!"

.

30 phút sau

Tại Bar Haley Club.

Bên trong là một đám người, đang nhảy theo từng điệu nhạc DJ cảm giác mạnh. Vì đây là bar được thiết kế theo kiểu Phương Tây nên ai đến đây cũng có suy nghĩ không lành mạnh " Thoát y theo điệu nhạc".

Tại quầy phục vụ. My đang nằm gục ở đấy. Xung quanh là có mấy tên đàn ông trêu trọc. My thì liên tục xua tay để họ đi ra chỗ khác

- Bién đi! - Nhật Anh quát to.

Mấy tên thanh niên không biết sợ. cộng thêm thuốc kích thích nên tức giận điên cuồng vì bị phá đám.

- Mày là ai mà dám nói như vậy tại đây! Cô em xinh đẹp này là của bọn tao. Hiểu chứ?

Một tên thanh niên vừa dứt lời. một cú đấm nhanh chóng được tặng cho hắn.

.

Tên đó nằm lăn ra đất, tay chỉ thẳng vào Nhật Anh

- Mày.! Mày dám đánh tao.

Đám đàn em của hắn lao vào đánh Nhật Anh.

.

Nhưng một lúc sau. Tất cả đều nằm lăn ra đất vì bị Nhật Anh đánh cho không đứng lên được. Đám vệ sĩ của anh bước vào.

- Thiếu gia! Để chúng tôi xử lý

Nhật Anh bước đến nhắc bổng My lên. Đưa ra khỏi quán Bar

43. Chương 42: Những Chuyện Tình Rắc Rối

Trong căn phòng rộng thênh thang, lạnh lẽo.

.

Nhật Anh đang nằm gục xuống giường vì mệt. Bên cạnh là một chậu nước lạnh và chiếc khăn lau mặt.

.

My mệt mỏi, hàng mi cong vút khê rung. Cô mở mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Cảm thấy toàn thân mệt rã rời. Đầu đau như búa bổ. Khắp người nóng ran.

.

Cô ngỡ ngàng với cảnh lạ.

- Đây không phải là phòng mình. - My khẽ nói.

.

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói của My cũng đủ để làm Nhật Anh thức giấc.

- Em dậy rồi sao? Em làm gì mà để bị sốt cao như vậy? - Nhật Anh quan tâm.

My nghiêng đầu nhìn anh.

- Đây là đâu?

.

- Nhà tôi - Nhật Anh giọng lạnh băng.

My sững sờ.

- Tại? Tại sao anh không đưa tôi về nhà.

.

- Nhà em không có ai ở đó. Tôi không yên tâm để em ở một mình.

My nhanh chóng bước xuống giường, chạy ra khỏi cửa. Lát sau, cô hét thất thanh.

- Quần áo tôi đâu? - My hét to.

Nhật Anh từ trong phòng bước ra. Đưa cho cô một túi quần áo mới.

- Mồ hôi thấm hết vào quần áo. Nên tôi vứt đi rồi. Em không cần lo. Tôi chưa nhìn gì đâu.

Sau khi thay quần áo xong. Cô bước xuống phòng ăn. Bắt gặp hình ảnh hiếm thấy.

.

- Anh biết nấu ăn sao? - My hỏi vì tò mò.

Nhật Anh cười dịu dàng. My ít thấy anh như vậy. Anh chưa bao giờ có một nụ cười hoàn hảo với cô như bây giờ. Anh như trở thành một người khác.

- Em ngồi xuống ăn đi.

.

My ngoan ngoãn ngồi xuống. Cầm thìa xúc từng thìa cháo. Nhật Anh ngồi đối diện cô, mải miết ăn. Anh làm gì cũng thật cuốn hút, anh đẹp lắm. Đẹp hơn Bảo Duy, vẻ đẹp thiên thần đó nhanh chóng mê hoặc cô.

- Em đã làm gì sau khi rời khỏi tôi? - Nhật Anh hỏi đột ngột.

.

My ngẩn người, vài giây sau mới hoàn hồn được.

- À thì!...Tôi về nhà, nhưng không nhớ mật mã để mở cửa. Nên tôi đi Bar.

Nhật Anh đang ăn vẫn không ngước lên hỏi.

- Những lần trước em về nhà kiểu gì?

.

My ấp úng.

- Ba tôi mới đổi mật mã mới. Tôi không nghe nên không nhớ được gì. Bây giờ Ba tôi đi công tác không liên lạc được nên tôi định sang nhà Diệp Thảo ở nhờ vài ngày.

Nhật Anh đặt đôi đũa xuống bàn, nhìn thẳng vào my kiên quyết.

- Tôi không an tâm để em đến đó.

My đáp

- Thế tôi phải ở đâu? Chẳng lẽ ở nhà anh suốt sao?

.

- Tớ em phải đi cùng tớ nên một nơi khác. Nhưng tớ nói trước, em mà không đi thì không xong đâu.

.

My không dám cãi vì cô biết một khi anh đã quyết định điều gì thì ai cũng không thay đổi được.

Việt Nam: 4 giờ chiều

—

Tại Canada: 6 giờ sáng.

Múi giờ chênh lệch nhau là 14 tiếng, khiến Duy chưa làm quen được. 6 giờ sáng, anh đi tản bộ một mình trên con đường của thành phố Vancouver - Canada.

.

Anh bước đi, hít thở không khí trong lành buổi sáng ở Canada. Đang đi, anh bất chợt gặp người quen.

.

Yến Nhi đang tựa vào lan can của ven hồ, 2 tay dang rộng, đón gió. Từng cơn gió tinh nghịch len lỏi qua kẽ tóc của cô. Mùi hương của nước hoa Eternity tỏa ra từ người cô, thơm mát, ngọt ngào.

.

Duy bước đến gần, trò chuyện.

- Tại sao cậu ở đây? Yến Nhi

.

Yến Nhi nhẹ nhàng đáp.

- Chỉ là đi du lịch để giải tỏa thôi. Múi giờ ở Canada chênh lệch với Việt Nam quá lớn, khiến tớ không ngủ được.

Duy hướng mặt về phía mặt trời đang mọc. Bình minh tại Vancouver - Canada lãng mạn tuyệt đẹp.

- Cậu là bạn của mình hơn 10 năm rồi phải không. - Yến Nhi hỏi.

.

Duy đang thư giãn, khẽ ” ừm”

- Nếu tớ sớm nói ra bí mật của mình thì mọi chuyện đã khác rồi phải không?

.

Duy quay sang tò mò, không hiểu được Yến Nhi muốn nói gì.

- Bí mật gì mà thay đổi được mọi chuyện thế?

.

- Từ năm 12 tuổi tớ đã thích cậu. Từ lúc đó, không một giây phút nào tớ có thể quên được cậu.

.

Duy bật cười.

- Đừng đùa như vậy. Cậu đã có Huy Nam rồi mà.

Yến Nhi lặng lẽ đáp.

- Tớ chia tay rồi! Anh ấy chỉ là một cái cớ, giúp tớ quên được cậu thôi Bảo Duy ạ. Nhưng mọi thứ thật quá khó.

.

Duy dường như đã biết, mọi thứ đang diễn ra là thật

- Xin lỗi! Mình có bạn gái rồi.

.

Yến Nhi vừa nghe thấy vậy, cô tiến lại gần Duy. Nhẹ nhàng kiễng chân rồi đặt lên môi Duy một nụ hôn. Duy sững sờ trước cái hôn bất ngờ đó, lắp bắp không nói nên lời.

- Cứ coi nụ hôn này là thứ để bắt đầu cuộc chiến đi. Tớ sẽ giành lại cậu bằng mọi giá. - Nói rồi cô quay người đi.

.

Duy không ý thức được điều gì trong một khoảng thời gian ngắn. Rồi anh chạy theo Yến Nhi giữ lấy tay cô.

- Cậu giờ đã là người nổi tiếng! Lần sau đừng làm những thứ ngớ ngẩn như vậy nữa.

Yến Nhi đáp

- Vì cậu! Tôi có thể từ bỏ cái gọi là nổi tiếng. Vì cậu tôi có thể làm những thứ ngớ ngẩn hơn.

Yến Nhi hất tay Duy ra, đi một mình. Thật nhanh.

.

Duy đứng sau, lặng lẽ nhìn cô. Không biết rằng sau này sẽ có những rắc rối gì sẽ xảy ra với người anh yêu

44. Chương 43:

- Bỏ tay tôi ra! Anh định đưa tôi đi đâu vậy - My gào thét trong vô vọng.

.

Bàn tay cương quyết vẫn lôi cô vào xe. Khuôn mặt lạnh băng, không biểu cảm.

Chiếc xe chuyển bánh, băng trên những con đường dài của thành phố, tiến vào một con ngõ lớn. Một hàng dài cây cảnh trải khắp đường đi vào, một cánh cổng to lớn, kang trang hiện lên. Trước cổng là hai vệ sĩ đứng sẵn để mở cổng, họ cung kính cúi chào.

.

Xe lexus tiến qua cổng vào bên trong. Một căn nhà to lớn hiện ra, nhà được xây theo phong cách hiện đại trang trọng.

.

My đang ngược nhìn ngôi nhà thì Nhật Anh mở cửa xe lôi cô ra. Ép buộc cô vào nhà.

- Đây là nhà tôi! Em cứ yên tâm ở đây cho đến lúc ba em về đi.

.

My nhìn sang Nhật Anh ánh mắt căm phẫn. Tay phải giữ lấy cổ tay trái vì bị nắm quá chặt.

- Tại sao anh nhiều nhà quá vậy? - My hỏi

.

Nhật Anh như phớt lờ câu hỏi ngây ngô đó. Cứ thế bước vào nhà.

Bên ngoài nhà đã được xây cao lớn như vậy mà bên trong còn được thiết kế theo phong cách tầng hầm.

.

My chỉ biết đi sau Nhật Anh. Đi đến đâu người giúp việc cúi đầu chào đến đó. Bước xuống bậc thang dài loằng ngoằng là phòng khách đặt bên dưới tầng âm.

.

Trong phòng khách thiết kế còn đẹp hơn. Đón nắng rất dễ. Trên ghế Sofa là một cô gái trẻ trung, tầm tuổi học sinh cấp 3 đang đọc báo, quan sát kĩ thì thấy cô gái đó có rất nhiều điểm giống Nhật Anh . Nhìn thấy Nhật Anh nhanh chóng chạy đến bên cạnh nói chuyện.

- Anh! Lâu lắm mới thấy anh về nhà

Nhật Anh mỉm cười xoa đầu cô bé. Rồi quay sang nhìn My giới thiệu.

- Đây là Nhật Linh! Em gái tôi.

My di chuyển ánh mắt từ chỗ Nhật Anh sang nhìn Nhật Linh. Mỉm cười rồi cúi đầu chào trang trọng.

.

Nhật Anh kéo Linh ra một chỗ khác.

- Cô ấy sẽ ở đây một thời gian! Em chăm sóc cô ấy tốt một tý nhé. BẠN GÁI anh - Nhật Anh vừa nói vừa nhấn mạnh từ Bạn Gái, ánh mắt nấn nỉ em gái khó tính.

.

Nhật Linh đánh nhẹ vào người anh, cười gian xảo.

- Vậy sao? Phải xem em và chị ấy có hợp nhau không đã.

Linh nói xong cô tiến vào phòng khách, bắt chuyện thân mật với My.

- Chào chị! Trong thời gian chị ở đây có gì cần thì cứ gọi em. Em sẵn sàng giúp đỡ.

My chỉ cười không biết nói gì.

.

Nhật Anh lại lấy áo khoác, đi ra ngoài. Trước khi đi, anh còn quay lại nói một câu.

- Tối nay anh sẽ về muộn!

- Tớ tớ sẽ bảo Diệp Thảo đến chơi với em - Nhật Anh nhìn My nói nhẹ nhàng.

Vừa dứt câu anh tiến ra ngoài gara lấy xe.

.

Trong phòng khách, Nhật Linh vừa nghe được tên " Diệp Thảo" ánh mắt hiện rõ sự tò mò, bất ngờ.

- Diệp Thảo sao? Chị diễn viên đang hot hiện nay.

My gật đầu.

.

Nhật Linh càng khó tin, hai tay nắm lấy tay My. Hỏi dồn

- Chị vào chị ấy có quan hệ gì mà như vậy?

My đáp

- À. Ừ thì là bạn thân

.

Nhật Linh như cảm xúc tuôn trào, ôm trâm lấy My.

- Chị đúng là thần may mắn. Thế là em có thể gặp thần tượng rồi.

Đang đến đoạn cao trào thì TV thông báo đến phim truyền hình của Diệp Thảo.

.

Nhật Linh nhanh chóng chuyển kênh để theo dõi. Còn My thì đang có hàng vạn suy nghĩ trong đầu, " Họ là anh em sao? Sao tính cách khác biệt nhau vậy?".

.

My không thích xem phim truyền hình nên cô đứng lên thăm quan căn nhà đẹp đẽ. Trên tủ kính sang trọng có rất nhiều ảnh được đặt lên đó. Cô bước đi xem từng tấm một, có cả ảnh hồi nhỏ của hai anh em, Nhật Anh đẹp từ nhỏ. Cô bật cười khi nhìn thấy những tấm ảnh quá khứ đó. Bỗng nhiên trong dãy ảnh xuất hiện hình ảnh của một người phụ nữ. Bà ta rất đẹp, bà đang ôm Nhật Anh trong tay, họ rất giống nhau. My hiếu kỳ quay lại hỏi Nhật Linh.

- Đây là mẹ em sao?

Nhật Linh đang xem phim quay người lại đáp.

- Đúng vậy. Mẹ em đẹp phải không?

My khẽ gật đầu, nhìn xuống bên dưới bức ảnh là một dòng tên đẹp đẽ " Lăng Nhã Đoan". Ký ức chợt ùa về, cô nhớ cái tên này mẹ cô thường nhắc đến rất nhiều, đến tận bây giờ cô mới biết đó là mẹ của Nhật Anh.

- Em không hận mẹ chị sao Nhật Linh?

.

Linh nghiêng đầu nhìn cô vẻ ung dung

- Không! Chẳng có gì mà phải hận cả. Ân oán của đời trước là của người lớn, thế hệ sau không nên can dự vào.

.

My sững sờ sau câu nói tọc mạch của Linh. Cô bé nghĩ thật đơn giản, ngây thơ không thâm sâu như Nhật Anh chút nào.

.

Tiếng chuông cửa vang lên, chị giúp việc nhanh chóng mở cánh cửa to lớn. Phía bên ngoài là Diệp Thảo tiến vào.

Lát sau. Tiếng hét của Nhật linh vang lên khắp phòng khách vì được gặp người nổi tiếng

45. Chương 44: Có Những Hạnh Phúc Không Trọn Vẹn

—

Tại phòng khách. Sau khi làm quen được với tất cả mọi thứ. Ba cô gái dường như đã tự nhiên với nhau hơn, cùng ngồi bàn luận về phim truyền hình của Diệp Thảo.

.

Thời gian cứ thế trôi. Trong không gian vui vẻ, tiếng cười đùa vang khắp gian phòng.

Bỗng nhiên điện thoại rung. Nhạc chuông quen thuộc vang lên. My cầm điện thoại lên, do dự không biết làm thế nào ” Bảo Duy ”

.

Diệp Thảo và Nhật Linh thấy phản ứng lạ cũng tiếp lời.

- Sao bạn không nghe? My - Thảo hỏi.

My đắn đo

- Mình phải cắt đứt mối quan hệ này. Nhưng không biết phải làm thế nào?

Nói rồi cô đứng lên, đi về phía ban công trên tầng. Cô bắt máy.

.

Đầu dây bên kia vui vẻ

- Em đang làm gì? 2 ngày nữa anh sẽ về Việt Nam.

My sững sờ. ” Không phải nói là đi 1 tuần sao? 2 ngày là quá nhanh với cô. Phải làm thế nào để đối diện với Duy. Làm thế nào để cậu có thể dễ dàng buông tay.

.

My không trả lời. Duy càng thêm kì lạ.

- Sao vậy? Em đang bận gì sao - Duy hỏi dồn.

My bây giờ mới lấy lại tinh thần. Cô hít một hơi thật sâu, can đảm nói

- Mình chia tay nhé Duy. Chúng ta sẽ lại làm chị em như trước kia

Duy sốc sau câu nói đó. Cậu không hiểu có chuyện gì đã và đang xảy ra, My đang nói gì vậy.

- Tại sao? Anh có chỗ nào không ổn sao? Nói đi. Nói - Duy gấp gáp

My đã không còn thể mạnh mẽ nữa. Giọng nói cô hơi run.

- Tôi không chắc về tình cảm của mình. Tôi vẫn thích Nhật Anh. Xin lỗi vì thời gian qua đã lừa gạt tình cảm của cậu - Nói rồi My vội vàng cúp máy. Cô khóc. Khóc trong lặng câm, cô không dám khóc to, vì cô sợ mọi người sẽ thấy bộ dạng này của mình. Thật đáng thương, thật thảm hại.

—

Bên dưới phòng khách.

Nhật Linh không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Chị My và Bảo Duy có gì sao? Lạ quá

Diệp Thảo thở dài đáp.

- Họ đang yêu nhau. Nhưng bây giờ kết thúc rồi.

Nhật Linh càng khó hiểu hơn.

- Không phải là anh em sao? Sao lại có thể là Bảo Duy.

Thảo mỉm cười đáp

- Em gái! Có những chuyện em không nên biết quá nhiều.

Hai người không còn nhắc đến chuyện của My nữa, họ lại nhập tâm vào bộ phim đang chiếu.

.

Cách cửa phòng khách đột nhiên mở ra, Nhật Anh bước vào. Khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi.

- My đâu rồi ?

Nhật Linh đáp

- Ở ban công. Chị ấy muốn ở một mình.

Nhật Anh nhanh chóng chạy đi tìm My. Anh thấy cô đang đứng tựa vào lan can của ban công, đôi mắt đỏ hoe.

.

Ngoài này trời rất lạnh, gió thổi rất nhiều. My đang mặc rất ít áo. Nhật Anh quan tâm, lấy áo khoác cho cô từ đằng sau.

- Em vẫn chưa khỏi ốm! Ra đây sẽ bị nặng thêm đó.

My vừa nghe xong vội vàng lấy tay lau nước mắt rồi ngược lên nhìn Nhật Anh.

- Nhật Anh! Giờ em phải làm gì để đối mặt được với Duy. Em phải giải thích như thế nào bây giờ

.

Nhật Anh hiểu được tâm trạng cô bây giờ, nhẹ nhàng ôm cô an ủi.

- Không sao! Anh sẽ giúp em, không cần lo lắng.

My dường như yên tâm hơn, cô dựa vào vai Nhật Anh khóc, rồi lịm đi lúc nào không biết.

—

Bây giờ đã là khá muộn. Diệp Thảo ý thức được giờ giấc nên cô tạm biệt Nhật Linh rồi đứng lên

- Tạm biệt em! Muộn rồi chị phải về đây. Rồi chị sẽ lại đến.

Thảo mỉm cười quay đi. Trước khi đi cô không quên tiến lên ban công chào My.

.

Nhưng vừa bước đến ban công. Ngăn cách giữa một tấm kính, có thể thấy tất cả.

Thảo không hiểu tại sao trong lòng mình cảm thấy có gì đó không vui. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ thấy khó chịu như thế này. Có lẽ do cô chưa yêu ai bao giờ cũng không biết được tình yêu có thể làm con người ta thay đổi mọi thứ.

.

Bây giờ cô như một đứa trẻ, chỉ muốn giành lấy mọi thứ là của riêng mình. Nhưng người trước mắt là bạn cô, làm sao cô có thể như vậy được chứ? Cô nhanh chóng đưa mình ra khỏi mấy cái suy nghĩ vẩn vơ, cô quay người bước đi. Đi thật nhanh để thoát khỏi đây.

46. Chương 44: Có Những Hạnh Phúc Không Trọn Vẹn

—

Tại phòng khách. Sau khi làm quen được với tất cả mọi thứ. Ba cô gái dường như đã tự nhiên với nhau hơn, cùng ngồi bàn luận về phim truyền hình của Diệp Thảo.

.

Thời gian cứ thế trôi. Trong không gian vui vẻ, tiếng cười đùa vang khắp gian phòng.

Bỗng nhiên điện thoại rung. Nhạc chuông quen thuộc vang lên. My cầm điện thoại lên, do dự không biết làm thế nào ” Bảo Duy ”

.

Diệp Thảo và Nhật Linh thấy phản ứng lạ cũng tiếp lời.

- Sao bạn không nghe? My - Thảo hỏi.

My đắn đo

- Mình phải cắt đứt mối quan hệ này. Nhưng không biết phải làm thế nào?

Nói rồi cô đứng lên, đi về phía ban công trên tầng. Cô bắt máy.

.

Đầu dây bên kia vui vẻ

- Em đang làm gì? 2 ngày nữa anh sẽ về Việt Nam.

My sững sờ. ” Không phải nói là đi 1 tuần sao? 2 ngày là quá nhanh với cô. Phải làm thế nào để đối diện với Duy. Làm thế nào để cậu có thể dễ dàng buông tay.

.

My không trả lời. Duy càng thêm kì lạ.

- Sao vậy? Em đang bận gì sao - Duy hỏi dồn.

My bây giờ mới lấy lại tinh thần. Cô hít một hơi thật sâu, can đảm nói

- Mình chia tay nhé Duy. Chúng ta sẽ lại làm chị em như trước kia

Duy sốc sau câu nói đó. Cậu không hiểu có chuyện gì đã và đang xảy ra, My đang nói gì vậy.

- Tại sao? Anh có chỗ nào không ổn sao? Nói đi. Nói - Duy gấp gáp

My đã không còn thể mạnh mẽ nữa. Giọng nói cô hơi run.

- Tôi không chắc về tình cảm của mình. Tôi vẫn thích Nhật Anh. Xin lỗi vì thời gian qua đã lừa gạt tình cảm của cậu - Nói rồi My vội vàng cúp máy. Cô khóc. Khóc trong lặng câm, cô không dám khóc to, vì cô sợ mọi người sẽ thấy bộ dạng này của mình. Thật đáng thương, thật thảm hại.

Bên dưới phòng khách.

Nhật Linh không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Chị My và Bảo Dục có gì sao? Lạ quá

Diệp Thảo thở dài đáp.

- Họ đang yêu nhau. Nhưng bây giờ kết thúc rồi.

Nhật Linh càng khó hiểu hơn.

- Không phải là anh em sao? Sao lại có thể là Bảo Dục.

Thảo mỉm cười đáp

- Em gái! Có những chuyện em không nên biết quá nhiều.

Hai người không còn nhắc đến chuyện của My nữa, họ lại nhập tâm vào bộ phim đang chiếu.

Cách cửa phòng khách đột nhiên mở ra, Nhật Anh bước vào. Khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi.

- My đâu rồi ?

Nhật Linh đáp

- Ở ban công. Chị ấy muốn ở một mình.

Nhật Anh nhanh chóng chạy đi tìm My. Anh thấy cô đang đứng tựa vào lan can của ban công, đôi mắt đỏ hoe.

Ngoài này trời rất lạnh, gió thổi rất nhiều. My đang mặc rất ít áo. Nhật Anh quan tâm, lấy áo khoác cho cô từ đằng sau.

- Em vẫn chưa khỏi ốm! Ra đây sẽ bị nặng thêm đó.

My vừa nghe xong vội vàng lấy tay lau nước mắt rồi ngược lên nhìn Nhật Anh.

- Nhật Anh! Giờ em phải làm gì để đối mặt được với Dục. Em phải giải thích như thế nào bây giờ

Nhật Anh hiểu được tâm trạng cô bây giờ, nhẹ nhàng ôm cô an ủi.

- Không sao! Anh sẽ giúp em, không cần lo lắng.

My dường như yên tâm hơn, cô dựa vào vai Nhật Anh khóc, rồi lịm đi lúc nào không biết.

Bây giờ đã là khá muộn. Diệp Thảo ý thức được giờ giấc nên cô tạm biệt Nhật Linh rồi đứng lên

- Tạm biệt em! Muộn rồi chị phải về đây. Rồi chị sẽ lại đến.

Thảo mỉm cười quay đi. Trước khi đi cô không quên tiến lên ban công chào My.

Nhưng vừa bước đến ban công. Ngăn cách giữa một tấm kính, có thể thấy tất cả.

Thảo không hiểu tại sao trong lòng mình cảm thấy có gì đó không vui. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ thấy khó chịu như thế này. Có lẽ do cô chưa yêu ai bao giờ cũng không biết được tình yêu có thể làm con người ta thay đổi mọi thứ.

.

Bây giờ cô như một đứa trẻ, chỉ muốn giành lấy mọi thứ là của riêng mình. Nhưng người trước mắt là bạn cô, làm sao cô có thể như vậy được chứ? Cô nhanh chóng đưa mình ra khỏi mấy cái suy nghĩ vẩn vơ, cô quay người bước đi. Đi thật nhanh để thoát khỏi đây.

47. Chương 45: Chì Lừa Gạt Tình Cảm Của Tôi

2 ngày sau.

Tại sân bay quốc tế.

Duy đã xuống máy bay. Tâm trạng vô cùng mệt mỏi, vừa xuống máy bay, một đám người mặc đồ đen cung kính cúi chào. Duy cướp lấy chìa khóa đang ở trong tay một tên vệ sĩ rồi lên xe lao đi.

.

Tại nhà Nhật Anh

Qua 2 ngày dường như My đã khỏe hơn nhiều và cô cũng đã biết được cách đối diện với Duy thế nào. Hôm nay là ngày cậu trở về, cô không vui, lo lắng rất nhiều.

.

Nhật Anh thấy cô như vậy bước đến động viên.

- Em nên tin ở anh. Anh sẽ giúp em.

.

My chỉ mỉm cười không đáp lại.

Phía bên ngoài, Duy đã đến. Anh bước xuống xe xông thẳng vào trong ngôi nhà.

.

Nhật Linh đang đọc sách, thấy thái độ của Duy như vậy liền cảm thấy không vui.

- Cậu không định chào chị họ sao?

Duy liếc qua Nhật Linh. Ánh mắt sâu thẳm như giết người.

- Chị nên dùng kính ngữ với tôi. Dù là anh em nhưng tôi vẫn hơn tuổi chị. Biết chưa?

.

Lần nào cũng thế. Nhật Linh không thể cãi nổi Duy. Bởi vì tính cố chấp của em họ khiến cô phát ngán.

.

Duy chạy vào phòng khách, chạy lên chạy xuống la hét khắp căn nhà.

- My ra đây! Tôi biết chị ở đây. Ra đây tôi cần nói chuyện.

.

Trong phòng, My không biết tại sao mình lại phải trốn tránh. Không phải cô đã chấp nhận đối diện được với mọi thứ sao?. Nhật Anh đứng sau cô, vỗ vai.

- Em không nên trốn tránh. Càng như vậy thì mọi chuyện càng xấu đi.

My nghe vậy, lặng lẽ gật đầu rồi bước ra.

- Cậu tìm tôi sao? - My hỏi

.

Duy quay người lại, bộ mặt đầy gấp gáp. Cậu tiến đến gần, lay lay người My.

- Chị nói đi! Tại sao lại như vậy? Tại sao vẫn là anh ta. Tôi có gì không tốt - Duy gào thảng vào mặt My.

.

Hiện tại, trong lòng cô đau như cắt. Nhưng vẫn phải gồng mình lên mạnh mẽ để chống cự với Duy. Cô biết, cô càng mềm yếu thì sẽ càng cản trở cậu. Nếu nghĩ cho Duy thì bắt buộc cô phải thật tàn nhẫn.

My ngược lên nhìn Duy, khuôn mặt lạnh băng.

- Tôi thích anh ấy! Không phải là cậu.

.

Duy càng khó chấp nhận được sự thật. Anh lùi vài bước ánh mắt chan chứa nước mắt tức giận nhìn My.

- Tại sao tôi lại cảm thấy như chị đang nói dối vậy? Chị đừng như thế được không? Nói cho tôi biết là chị đang nói dối đi.

.

My như bất lực không thể nói thêm được gì, cô chỉ cúi gầm mặt xuống để trốn tránh ánh mắt của Duy. Đứng trước cậu khiến cô mềm lòng, khiến cô xao xuyến.

Nhật Anh từ trong bước ra.

- My đã nói như vậy cậu không nên miễn cưỡng. Cậu có thể yên tâm để tôi chăm sóc My.

.

Duy bước lên, túm lấy cổ áo Nhật Anh.

- Tại sao tôi phải nhường anh? Chẳng phải anh muốn trả thù sao.

Nhật Anh dùng hai tay đẩy Duy ra. Ánh mắt thay đổi thần sắc.

- Đó là chuyện trước kia không nên nhắc lại.

Duy lúc này, mới nhìn sang chỗ My. Đang cố nén nước mắt.

- Chị nói đi! Giờ chị muốn tôi hay anh ta?

.

My không ngần ngại trả lời.

- Chúng ta không hợp nhau! Ở bên Nhật Anh tôi vui vẻ hơn.

Cả bầu trời như sụp đổ trước mắt Duy. Người con gái cậu yêu thương đang nói sẽ ở bên người con trai khác. Bao ngày qua tất cả chỉ là lừa gạt tình cảm sao?

- Chị được lắm! Bao ngày qua chị biến tôi thành trò đùa. Bây giờ lại muốn trở về bên Nhật Anh. Chị đúng là đứa con gái lẳng lơ

.

My như bị động vào lòng tự trọng. Cô tiến lên, tát thẳng vào mặt Duy. Đôi mắt chứa đầy giận dữ.

- Cậu không được xúc phạm tôi.

Duy thấy đau đớn tận cùng. Cậu lấy lại tinh thần, rồi cương quyết nói một câu.

- Từ bây giờ Bảo Duy tôi và Chị không còn là gì của nhau. Có gặp cũng đừng tỏ ra quen biết.

Nói rồi cậu bước đi thật nhanh. Lần đầu tiên cậu dám nói những lời đó với My. Khi nói ra Duy biết cậu không hề làm được, nhưng cậu vẫn phải nói. Không thể để My thấy được sự yếu đuối gục ngã của mình.

Bên trong.

Khi duy vừa bước ra. My ngã gục xuống đất, lúc này cô mới dám gào khóc thật to. Cô hận mình, tại sao vừa nãy lại làm như vậy với Duy. Có phải cô quá đáng lắm phải không.

Nhật Anh buồn lòng. Chỉ biết ôm cô thật chặt, không để cô rời khỏi mình lần nữa. Nhất định anh phải bảo vệ, che chở cho cô.

48. Chương 46: Khởi Đầu Mới

Đã 3 ngày trôi qua kể từ ngày My gặp Duy.

.

My dường như vẫn chưa khá hơn. Sắc mặt vẫn tràn đầy mệt mỏi. Cô bước xuống phòng ăn. Đã gần được 1 tuần cô ở nhà Nhật Anh. Lát nữa cô có thể về nhà, có lẽ đây là bữa ăn cuối cùng ở nhà họ Hoàng

.

Cô ngồi xuống bàn ăn, nặng nhọc xúc từng thìa cơm. 3 ngày này cô không muốn nghĩ đến Duy nên cô suy nghĩ sang chuyện khác, một khởi đầu mới.

- Em định sẽ làm gì? Không lẽ định dùng bằng luật sư đã mua sao? - Nhật Anh hỏi

My đang ăn ngược lên nhìn

- Em đang có ý định học thiết kế!

Nhật Anh mỉm cười

- Ý kiến không tệ. Anh có thể giúp em

My thắc mắc không hiểu rõ câu nói

- Giúp? Anh giúp được gì

.

- Chẳng lẽ em chưa được nghe nói tập đoàn General. Còn có trường học đào tạo nhân tài sao? Trong đó có đủ các ngành. Những người tốt nghiệp đại học danh tiếng hoặc là con nhà quý tộc mới được nhận vào đào tạo đó. Nếu em muốn thì anh sẽ sắp xếp cho em một chỗ.

My nghe thấy vậy liền vui vẻ hẳn lên.

- Vậy sao? Được thế thì tốt quá.

Nhật Anh đáp

- Nhưng ngày nào em cũng sẽ phải chạm mặt Bảo Duy.

- Học chung lớp sao? - My hỏi

- Không! Chỉ là học chung một mái trường sẽ không tránh khỏi.

My cười trừ.

- Không sao cả! Trước sau gì chả phải gặp nhau

.

Trò chuyện kết thúc. Nhật Anh rút điện thoại ra, gọi cho quản lý. Xong xuôi mọi việc, Nhật Anh nói.

- Được rồi! Từ mai em có thể đi học tại học viện đó.

—

Bữa ăn kết thúc.

- Để anh đưa em về - Nhật Anh nói

My mỉm cười đáp

- Thôi! để em tự về. Tuần qua làm phiền anh nhiều quá rồi.

Dù My nói vậy, Nhật Anh vẫn cương quyết đưa cô về.

—

Lát sau, chiếc xe dừng lại trước cửa căn hộ của My.

.

Cửa xe mở, My bước xuống, Nhật anh xuống theo.

- Anh không cần tiễn nữa.

Nhật Anh bật cười.

- Anh không tiễn. Chỉ là anh về nhà.

My sưng sờ. Anh đúng là người kì lạ. tùy tiện đổi nhà như vậy sao.

- Sáng mai anh sẽ đưa em đi học sớm.

My xua tay.

- Thôi để em tự đi! Đã lâu em không được đi xe rồi.

Lần này Nhật Anh không ép, chỉ từ từ bước đến, ôm cô rồi đặt lên trán My một nụ hôn.

.

Vì hành động quá nhanh khiến My không kịp phản ứng. Cả người cô cứng đờ. Trợn trừng mắt nhìn Nhật Anh..

Mọi việc hoàn tất, mặc kệ My có làm gì, Nhật Anh vẫn thản nhiên bước đi, mãn nguyện.

.

Còn My thì tức tối bước vào nhà.

Trong phòng khách, Ba My đã về và hình như đang đợi cô.

My hớn hở bước đến khoe với Ba.

- Ba! Từ mai con sẽ học thiết kế tại học viện general.

Ba My nhẹ nhàng xoa đầu con.

- Tốt lắm! Từ giờ con phải học tự chăm sóc bản thân. Có thể ba sẽ không sống được lâu với con.

My thắc mắc.

- Ba! Ba đang nói gì vậy? Không lẽ bệnh của ba tái phát sao?

Ba My đáp

- Không đâu! Ba biết là sẽ có người hại ba. Mấy ngày qua, ba đã viết di chúc rồi chuyển hết tài sản sang cho con. Số tài sản đó mặc dù không nhiều bằng mẹ con nhưng đủ để con sống hết phần đời còn lại.

My nghe vậy không hiểu sao trong lòng cảm thấy bất an. Cô không hỏi gì nữa, chỉ đứng lên bước đi hệt hăng.

49. Chương 47: Học Viện General ” Nhân Vật Quan Trọng ”

Ngày đầu tiên, My chuyển đến học viện. Cô tự đi xe đến trường, cô mặc những bộ quần áo chỉnh tề nghiêm túc của một sinh viên. Cô biết là để được vào học viện này rất khó, mà một người kiến thức ít như cô chỉ được khuôn mặt này thì sẽ chẳng là gì trong học viện rộng lớn. Cô vào được đây là do có Nhật Anh giúp đỡ.

.

Cô lái chiếc xe di chuyển đến nhà để xe của sinh viên. Nơi này cực kì rộng lớn, chứa đựng rất nhiều xe đắt tiền của sinh viên ở đây. Học viện này đúng là cao quý.

.

Đỗ xe xong xuôi, cô rút điện thoại ra gọi cho Nhật Anh.

- Em đến rồi! Giờ phải làm gì?

Nhật Anh đáp

- Em không cần làm thủ tục nhập học nữa. Anh đã lo hết rồi. Giờ em chỉ cần lên lớp học tiết đầu tiên thôi. My nhẹ người hơn hẳn.

- Tốt quá! Nhưng học viện này rộng lớn quá em không biết được khoa thiết kế ở đâu nữa.

.

- Được rồi! Em đang ở đâu? Anh sẽ đưa em đi.

My nhìn qua khung cảnh xung quanh mình

- Em đang ở khu vực để xe A4

Nói rồi Nhật Anh chạy thật nhanh đến khu vực My vừa bảo. Lúc này My cũng vừa bước từ nhà để xe ra, cô gặp ngay Nhật Anh.

- Tìm em thật dễ dàng - Nhật Anh nói

- Đi thôi! Anh sẽ đưa em lên lớp.

My đáp

- Cảm ơn anh

.

Đối thoại kết thúc. My bước đi theo Nhật Anh, đi được một lúc, cô đã thấy mệt rã rời mà vẫn đến nơi. Cô đứng lại than vãn

- Sao xa quá vậy! Em mệt rồi.

Nhật Anh quay lại nhìn cô, hai tay chống hông, bật cười

- Ai bảo em đỗ xe xa lớp học quá! Từ mai sang khu vực F mà đỗ. Gần hơn nhiều

My nhăn nhó. Đúng là lính mới, cái gì cũng không biết.

.

Lát sau, tấm bảng cuối cùng cũng hiện ra ” Khoa thiết kế ”

- Đây rồi! Anh đã đăng ký cho em vào lớp cao cấp nhất. Nền độ khó cũng rất cao, em cố gắng. Bây giờ em chỉ cần đi thẳng, đến lớp cuối cùng ở hành lang nhé.

- Dãy bên kia là khoa của anh. Rất gần em thôi.

Nhật Anh nói xong, anh mỉm cười vẫy tay chào My

.

Bỗng nhiên từ đâu đến một đám nữ sinh chạy ra, la hét om sòm

- NHẬT ANH! ĐẸP TRAI QUÁ ĐI

Cả đám ai cũng hét lên, trầm trồ khen ngợi. Nghe giọng điệu cũng biết là fan cuồng rồi. My đứng ở một góc lắt đầu nhìn theo

- Không ngờ! Ở học viện này anh lại có vị trí cao như vậy - My thầm nghĩ.

Sau khi Nhật Anh rời đi hẳn. Đám nữ sinh chuyển ánh mắt sang My, đổ kị ghen ghét.

.

My biết mình đã bị chú ý, nên cô nhanh chóng rời khỏi. Bước vào lớp, nhanh chóng ngồi xuống bàn ghi tên mình.

—

Tiết học đầu tiên bắt đầu.

Lớp học ồn ào náo nhiệt bàn luận về giảng viên mới. My nghe đám nữ sinh viên cạnh mình nói.

- Giảng viên cũng từng là nhà thiết kế nổi tiếng.

My cũng không thấy gì lạ. Cô cũng am hiểu thời trang không kém, nhìn phong cách ăn mặc của giảng viên trên bục cô cũng đoán được. Tiết học cứ thế trôi qua, đám sinh viên cứ lén lút bàn luận, không chịu nghe giảng.

.

Hết tiết đầu, My nằm gục xuống bàn. Cô đi học mà y như hồi cấp 3. Cứ mỗi lần tiết học kết thúc cô đều như vậy.

.

Đột nhiên, từ đâu đến một bạn gái ngồi xuống bên cạnh My.

My quay sang nhìn, người bạn đang mỉm cười với mình. Nhìn bạn thật duyên dáng, đáng yêu. Cũng đúng thôi, trong học viện này toàn cậu ấm tiểu thư con nhà giàu, ai cũng mang nét đẹp cả. Vì thế, hoa khôi hồi cấp 3 như My đây cũng chả có gì nổi bật.

- Xin chào! Lần đầu được gặp bạn. Mình là Ngọc Hân.

My hơi bất ngờ. Cô cứ nghĩ trong học viện này không có ai thân thiết cả. Vậy mà, cô bạn trước mặt đang làm quen với cô. Cô hơi lúng túng, nhưng vẫn nhiệt tình đáp lại.

- ừ! Còn mình là Huyền My. Mới chuyển đến học viện này.

.

- Thì ra mới chuyển đến.

My mỉm cười.

Ngọc Hân im lặng một hồi rồi lại bắt chuyện

- Mới đến mà bạn thân thiết với Nhật Anh như vậy sao?

.

- À! Bọn mình quen biết lâu rồi.

Hân càng kích động hơn. Nắm lấy tay my

- Thật sao? Bạn thật là có phúc lớn.

My hiểu kỳ, không hiểu chuyện gì xảy ra

- Bạn nói vậy là sao?

Hân buông tay My ra, yên vị tại chỗ ngồi. Rồi từ từ nói

- Bạn mới chuyển đến không biết được nhiều chuyện trong học viện này. Nên mình cũng tiện kể cho bạn.

- Trong học viện này tồn tại 3 giai cấp. Giai cấp cao nhất là Thượng lưu. Tiếp đến là trung lưu và cuối cùng là dân đen. Nhưng cũng tồn tại một tầng lớp nữa đó là hạ lưu, nếu bạn là người bị chú ý và bị anti nhiều bạn sẽ vào tầng lớp này.

- Còn về các nhân vật được quan tâm nhất trong học viện mà các sinh viên khó tiếp xúc. Đó là Nhật Anh, người được mệnh danh mang vẻ đẹp lạnh lùng, thiếu chút bao trái tim của nữ sinh viên. Đứng trước anh khoảng 3 giây có thể bạn sẽ rung động. Nhưng anh cực kỳ tàn nhẫn.

- Một người nữa là Bảo Duy. Người này khác với Nhật Anh, cậu ấm áp, ngọt ngào và sở hữu vẻ đẹp của thiên thần. Mặc dù cậu mới có 18 tuổi kém rất nhiều nữ sinh viên. Nhưng ai cũng thêm khát người đó, họ như đều bị mê hoặc không hề quan tâm đến tuổi tác.

My nghe xong như muốn chết đi liền. Cô không ngờ, ở học viện rộng lớn này mà hai người bạn trai cũ của cô lại chiếm vị trí lớn đến vậy. Nếu sinh viên nữ trong trường mà biết được chuyện của cô, chắc cô không sống nổi ở đây.

.

Ngọc Hân đang nói dở dang thì loa thông báo vang lên. Là phát thanh viên của học viện, cô không ngờ ở Việt Nam cũng áp dụng phương thức này. Ngọc Hân mỉm cười rồi nói tiếp

- Người vừa nói là Elly! Phát thanh viên xinh đẹp của General. Chuyên ngành " Âm thực" Cô ta là tâm điểm chú ý của nam sinh viên. Chính cô ta cũng thích Nhật Anh lâu rồi nhưng tình cảm chưa bao giờ được đáp lại. Nhân tiện mình cũng sẽ nói về nhân vật khác cũng quan trọng không kém chắc bạn cũng biết rõ người này. Đó là ca sĩ mới nổi " Yến Nhi" chuyên ngành " Âm nhạc ".

.

50. Chương 48: Chạm Mặt

Các tiết học buổi sáng của ngày đầu tiên tại Học viện nhanh chóng kết thúc. My thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà. Vì cả ngày hôm nay cô đã hết tiết. Cô vừa bước ra khỏi cửa đã bắt gặp ngay Nhật Anh đang đứng dựa vào tường, vừa nhìn thấy My. Môi anh hiện lên một đường cong tuyệt đẹp. Khiến đám nữ sinh viên xung quanh la hét om sòm

- Aaaaaaaa! Đẹp trai quá đi. - Tiếng hò reo vang lên không ngớt, nhanh chóng gây sự chú ý cho các lớp học lân cận.

- Em định về sao? - Nhật Anh nói.

My đáp

- Vâng! Hôm nay em hết tiết rồi.

Nhật Anh bật cười

- Xin lỗi em trước! Nhưng anh đã đăng ký cho em học thêm cả lớp ngoại ngữ và giao tiếp.

My nghe xong mồm chữ a, miệng chữ o

- Sao lại như vậy? Tiếng anh của em đâu phải kém.

Nhật Anh bước đến xoa đầu cô.

- Quan trọng là phải biết 7 thứ tiếng cơ bản. Như thế mới xứng làm phu nhân tương lai của anh.

My càng sốc hơn trước những lời nói Bom tấn của anh. Cô không nói được gì trước bao người như thế.

.

Đám sinh viên nghe xong, ánh mắt chuyển sang vẻ ghen ghét, đố kỵ như muốn ăn tươi nuốt sống My

- Sao cơ ? Con nhỏ xấu xí đó, mới chuyển đến mà thân thiết với Nhật Anh như vậy sao - Một đám sinh viên bàn luận.

Nhật Anh không quan tâm, nhanh chóng nắm lấy tay My kéo đi.

.

Ngược lại với nữ sinh viên. Nam sinh viên nhìn thấy cảnh tượng này hò reo tán thưởng rất nhiều. Một số còn chạy đến vỗ nhẹ vào vai Nhật Anh.

Bình thường Nhật Anh là người không muốn người khác động vào mình như vậy. Mà hôm nay trước mấy hành động đó, anh vẫn thản nhiên, như thỏa mãn.

My cố gắng rút tay lại, nhưng Nhật Anh nắm quá chặt khiến cô muốn buông cũng chẳng được.

- Anh đưa em đi đâu vậy? Bỏ ra - Cô phản kháng.

Nhật Anh quay sang nhìn cô rồi nhẹ nhàng đáp

- Đi ăn.

.

Nhật Anh đưa cô xuống canteen.

Canteen của học viện rất rộng lớn. Nơi đây có hàng trăm thứ đồ ăn nhanh. Bây giờ là buổi trưa nên nơi đây đang rất đông đúc. Nhật Anh đưa cô sang khu vực Vip. Ngồi xuống một bàn lớn. My thắc mắc

- 2 người ăn sao phải ngồi bàn này.

Nhật Anh không ngần ngại trả lời

- Lát nữa sẽ không ít người đâu.

.

Sau tiếng chuông báo đến giờ nghỉ trưa. Sinh viên kéo đến càng đông hơn. Đột nhiên, Elly và Yến Nhi bước đến ngồi xuống bàn của My. Elly ngồi xuống bên cạnh Nhật Anh, trước khi ngồi xuống. Elly vòng tay qua cổ Nhật Anh, đặt lên má một nụ hôn. Cả Canteen vừa nhìn thấy, lại ”Ồ” lên ngạc nhiên. Nhưng thái độ của họ với Elly khác với My, họ không có ánh ghen ghét, mà còn mỉm cười.

.

Nhật Anh vẫn bình tĩnh như không có gì xảy ra. Anh nhìn sang Yến Nhi đang ngồi cạnh My, bắt chuyện.

- Huy Nam thế nào rồi?

Yến Nhi vẽ mặt không quan tâm, thản nhiên đáp

- Sau một tháng chia tay. Huy Nam đi Hong Kong rồi. Ba mẹ anh ta gọi về học kinh doanh, quản lí khách sạn tại đó.

Bỗng nhiên, ngay tại bàn ăn xuất hiện một người quen thuộc. Bảo Duy ngồi xuống cạnh Yến Nhi. Cậu đã nhìn thấy My ở đằng xa. Mặc dù, cậu hận My nhiều lắm. Nhưng vẫn không phủ nhận được là cậu không còn yêu cô. Có lẽ tình yêu trong Duy quá lớn, khiến cậu không kiểm soát được cảm xúc của bản thân. Duy định bỏ đi, nhưng đôi chân không nghe lời vẫn bước đến bàn ăn. Duy nhìn My, ánh mắt vô hồn, thù hận.

.

Cả bàn đang ngồi ăn vui vẻ thì một nữ sinh bước đến.

- Chị Yến Nhi! Em cực kì hâm mộ chị. Chị có thể cho em xin chữ ký được không? Cô bạn vừa nói, vừa dơ tờ giấy trắng và cây bút xinh xắn ra trước mặt Nhi.

.

Yến Nhi là người thân thiện, nên cô vui vẻ đồng ý. Ký xong, nữ sinh mỉm cười mãn nguyện, rồi quay người bước đi. Trước khi đi, cô bạn còn nói

- Chị và anh Bảo Duy thực sự rất đẹp đôi. Em mong hai người thành một cặp lắm.

Yến Nhi đã thích Duy từ lâu, nghe được như vậy càng thích thú. Mừng thầm, còn Duy thì chẳng quan tâm.

My nghe xong trong lòng có chút buồn. Nhưng cô vẫn phải bỏ qua, vì cô đã làm khổ Duy như vậy, cô không còn xứng đáng với tình yêu của cậu. Bây giờ cậu có yêu ai, thích ai cô không nên quan tâm.

Còn Nhật Anh thấy thái độ của My thay đổi. Anh nhanh chóng chữa cháy.

- Nếu em cảm thấy không thoải mái có thể đứng lên. My

My giật mình, lơ ngơ đáp

- À không! Em chỉ là hơi mệt nên không muốn ăn thôi.

.

Duy ăn xong, vội vàng đứng lên.

- Cậu ăn nhanh vậy sao? Duy - Yến Nhi hỏi.

Duy khẽ ”ừm”, cậu định đi luôn. Nhưng vừa liếc nhìn qua My, anh lại tiến đến gần Yến Nhi. Cúi xuống, hôn trán Yến Nhi. Lại một lần nữa, không khí canteen trở nên náo nhiệt.

.

Yến Nhi vừa bị hôn nên cũng có phần nào bất ngờ. Nhưng theo phản xạ, cô vẫn mỉm cười. Mãn nguyện.

—

Tiếng thông báo hết giờ nghỉ trưa vang lên. Hội sinh viên, vội vàng rời khỏi canteen, trở về lớp học.

Nhật Anh thì không cho My rời khỏi anh. Anh lại một lần nữa nắm tay cô, kéo đi.

Mọi chuyện cứ thế lặp đi lặp lại suốt 1 tuần dài đằng đẵng

51. Chương 49: Diệp Thảo Chuyển Đến General

Đã được 1 tuần kể từ ngày My đến học viện.

Ngày qua ngày, mọi thứ cứ lặp đi lặp lại theo một trình tự nhất định. Đầu tiên My bước vào lớp, phải vượt qua mọi ánh mắt khuôn mặt ghen ghét của các nữ sinh viên, còn nam sinh viên hầu như đã có cảm tình hơn với cô bởi vì khuôn mặt xinh đẹp. Tiếp đến, sau khi kết thúc mọi tiết học. My lại bị Nhật Anh lôi xuống canteen, nên ngày nào cũng chạm mặt Bảo Duy. Vì thế My cảm thấy càng khó chịu hơn. Bảo Duy thì càng ngày càng quá đáng, ngày nào cậu cũng cố tỏ ra thân mật với Yên Nhi trước mặt cô.

May có Nhật Anh luôn chữa cháy đúng lúc, anh cực kì quan tâm, chiều chuộng My. Khiến cô gần như sắp rung động lần nữa. Nhưng My luôn tự nhắc nhở bản thân, không được có bất kì quan hệ gì với hai anh em Duy và Nhật Anh, mặc dù hơi khó hơn nhưng cô phải cố gắng.

.

Mỗi lần cô bước vào lớp học, ở đâu cũng có từng đám sinh viên bàn luận sôi nổi. Nhưng hôm nay thì khác, vô số sinh viên đang tụ tập tại cổng trường. Còn một phần thì đứng từ trên nhìn xuống. My cũng hiếu kỳ, chạy xuống nơi đông đúc đó xem qua.

.

Sau khi chen chúc được qua đám sinh viên, thì My gặp ngay Diệp Thảo đang đứng trước cửa xe mỉm cười thân thiện chào mọi người. Ngay sau khi nhìn thấy My, Diệp Thảo đến gần nắm lấy tay cô vui vẻ bắt chuyện

- Từ giờ mình với bạn lại học chung trường rồi.

My hết sức bàng hoàng trước lời tuyên bố đột ngột của Diệp Thảo. Bạn thân mà chuyển đến học cùng trường cũng không nói lời nào. Thật sự rất sốc.

.

Còn đám sinh viên vừa nghe được, tất cả đều hét ầm ĩ.

- Diệp Thảo sẽ học trường mình sao? Thật không thể tin nổi. Đạo này nhiều người nổi tiếng đến đây học vậy sao?.

.

Mẹ của Diệp Thảo bước đến gần và giới thiệu

- Thảo! Đây là giám đốc Học viện General

Cô giám đốc đáp

- Chào em! Chị là Đặng Khánh Ngân giám đốc Học viện. Rất vui vì một tiểu thư danh giá như em lại nhập học vào đây.

Mẹ của Diệp Thảo tiếp lời

- Sau này mong cháu có thể nhờ vả các thầy cô trong học viện dạy bảo nó nhiều hơn. Con bé này chỉ biết có diễn xuất, bây giờ học kinh doanh chắc hơi khó.

Giám đốc cười mỉm rồi đáp

- Vâng! Tập đoàn General và Fashion Group còn hợp tác lâu dài. Nên học viện cần phải cố gắng để đào tạo người thừa kế tương lai tài giỏi nhất chứ.

Sau khi cuộc đối thoại kết thúc, đích thân giám đốc dẫn Diệp Thảo lên lớp.

.

Vừa nhìn thấy giám đốc học viện. My thấy thật tò mò, giám đốc học viện bề ngoài trẻ trung xinh đẹp, hình như chưa đến 30 tuổi. Vậy mà, đã trèo lên được chức vụ cao như vậy. Cũng may, Ngọc Hân đang đứng bên cạnh, My quay ra hỏi luôn.

- Giám đốc học viện tại sao lại trẻ như vậy đã lên được chức vụ cao như vậy?

Ngọc Hân đáp

- Giám đốc chỉ có 27 tuổi thôi. Và cô ta là vợ chủ tịch tập đoàn Genera. Mẹ kế của Nhật Anh. Có rất nhiều tin đồn, cô ta vì có thai nên mới được làm vợ chủ tịch. Con trai cô ta bây giờ mới có 4 tuổi, là người mai sau sẽ tranh giành quyền lực với Nhật Anh.

.

My như chết đi sau câu nói của Ngọc Hân. Gia đình của Nhật Anh rắc rối vậy sao? Trong nhà lại còn có mẹ kế chỉ hơn con trai có 7 tuổi. Mà điều kì lạ hơn là Nhật Anh còn có em trai cùng cha khác mẹ, tại sao không thấy Nhật Anh nhắc đến.

- Tại sao bạn biết được những thứ này

Ngọc Hân quay ra cười trừ.

- Chỉ là vô tình biết thôi! Trong học viện này ai cũng biết hết mà.

Nói xong Ngọc Hân đi luôn. My thì đứng như trời trồng, thì ra ở trường này mỗi cô là kẻ ngốc. Thu thập thông tin chậm nhất, vào học được một tuần rồi mà cái gì cũng không biết.

.

Bỗng dưng sau cô vang lên tiếng nói quen thuộc.

- Chị không định lên lớp sao? Còn 5 phút nữa là bắt đầu rồi. Khoa của chị xa như vậy mà nhảy xuống tận đây làm gì chứ? Rảnh rồi.

My vừa nghe cũng biết được đó là ai? Thật sự cô muốn phang thẳng đôi giày đang đi dưới chân vào mặt tên đó rồi. Nhưng vẫn phải cố nhịn

- Tôi làm gì kệ tôi chứ? Không phải việc của cậu.

Duy nhếch mép

- Tôi cũng chả muốn quan tâm. Nhưng tại chị đứng đó cứ đập vào mắt tôi. Tôi không chịu nổi.

Nói rồi Duy vẫn bước đi, mặc kệ My đằng sau chửi bới mình thế nào. Càng đứng trước My, cậu lại càng không kìm nén được tình cảm của mình. Chỉ có thể lạnh lùng như thế, để My biết không có cô, Duy vẫn sống tốt.

.

Tất cả chỉ lại lòng kiêu hãnh. Quá yêu nhưng không dám nói, sợ mình sẽ thành trò cười. Cứ mỗi lần Duy rung động trước My, cậu lại nghĩ lại khoảng thời gian đó, khoảng thời gian bị đem ra làm trò chơi, bị lừa gạt tình cảm tàn nhẫn. Nhưng cậu đâu biết được chính ba mình là người chia rẽ hai bọn họ.

Khoa kinh doanh

Lớp học kinh doanh KD1 rộng lớn. Chỉ đào tạo những người thừa kế tương lai của tập đoàn, hay công ty có tiếng. Nên lớp học được thiết kế trang trọng, và giảng viên dạy học cũng có trình độ cao nhất. Mặc dù trong học viện, chỉ có những người thuộc tầng lớp giàu có, ngay cả sinh viên nước ngoài đăng ký học cũng đông mà muốn vào lớp này còn khó. Số sinh viên chỉ dao động trong khoảng 25-30

Hôm nay, trật kín người. Hàng ngày chỉ có nhiều nữ sinh đến đó, vì trong lớp đó có tận 2 nhân vật hot của Học Viện. Nhật Anh và Bảo Duy. Nhưng hôm nay, có cả nam sinh kéo đến. Từng người từng người bước vào xin chữ ký, chụp ảnh cùng diễn viên Diệp Thảo. Lớp học như trở thành nơi ký tặng của người nổi tiếng.

Nhật Anh và Bảo Duy thấy lớp học tấp nập như vậy, ngồi sau bật cười.

- Diệp Thảo. Cô nổi tiếng như vậy mà học kinh doanh làm gì chứ? Chỉ cần đi bán chữ ký cô cũng đủ sống rồi - Nhật Anh.

Diệp Thảo quay lại mỉm cười.

- Anh tôi là con trai, không hợp trong ngành kinh doanh về thời trang. Nên chuyển sang Bất động sản rồi. Bây giờ tôi phải chuyển sang quản lý công ty thời trang của tập đoàn.

Khoa thiết kế.

Lớp thiết kế TK1. Khác hẳn với lớp của Diệp Thảo. Vắng vẻ, vắng vẻ đến nỗi My còn nghe được cả tiếng lá cây. Cô nằm gục xuống bàn, than vãn

- Đúng là người nổi tiếng. Giờ mọi người tập trung hết vào đó rồi. Thật là chán.

Reng! Reng. Tiếng thông báo, báo hiệu giờ nghỉ trưa đến.

Như thường lệ, Nhật Anh đến bắt My đi xuống canteen cùng. Nhưng hôm nay có thêm cả Diệp Thảo. Thảo chạy đẩy khoác tay My rồi kéo xuống canteen.

Tại canteen.

Sau khi Diệp Thảo, Nhật Anh và My bước vào. Tiếng hò reo lại vang lên, chào đón người nổi tiếng.

Diệp Thảo vẫy tay chào các sinh viên, rồi theo Nhật Anh ngồi xuống bàn.

- Ai cho cô ngồi đây chứ? - Nhật Anh nói.

Diệp Thảo hồn nhiên đáp

- Tôi ngồi gần bạn tôi. Có gì sai sao?

Nhật Anh không nói gì nữa chỉ khoanh tay vào rồi nhìn ra hướng cửa sổ. Hôm nay, My nhận thấy, sinh viên đến đông hơn mọi ngày. Canteen sắp phải đóng cửa lại vì không chứa nổi bằng này sinh viên. Trường có hai canteen A1 và A2. Chắc tại hôm nay có Diệp Thảo nên sinh viên tại canteen A2 kéo đến Canteen A1.

Lát sau Bảo Duy, Elly và Yến Nhi bước vào.

Bảo Duy như thường lệ, kéo ghế cho Yến Nhi. Rồi mới ngồi xuống. Yến Nhi vừa gặp Diệp Thảo đã mỉm cười, nói chuyện nhiệt tình vì cùng là người trong ngành.

Mặc dù là giờ ăn, nhưng vì quá nổi tiếng nên Diệp Thảo vẫn có fan xin chữ ký. Nhật Anh thì cảm thấy không thoải mái

- Elly! Cùng Anh lên phòng phát thanh của Canteen.

Elly thắc mắc

- Có việc gì hả anh?

- Lên rồi nói sau.

Nói xong cả hai đi lên phía phòng phát thanh. Lát sau, tiếng thông báo vang lên.

- Trong giờ ăn! Đừng có ai xin chữ ký tại bàn của tôi. Đó là luật mới của tôi.

.

Các sinh viên vừa nghe cũng đủ biết giọng đó là của Nhật Anh. Họ chỉ biết ngoan ngoãn làm theo. Có điều gì đó, khiến họ không dám trái lời anh.

.

Được khoảng một lúc, thì Nhật Anh đã yên vị tại bàn ăn. Vẻ mặt đã thoải mái hơn. Còn Diệp Thảo thì đỡ mệt mỏi hơn nhiều. Bữa ăn của các sinh viên đình đám trong học viện cứ thế kết thúc trong yên bình.

Hai tuần sau

Sự nổi tiếng của Diệp Thảo gần như đã giảm. Cô không còn bị làm phiền xin chữ ký nhiều như tuần đầu tiên nữa. Bây giờ cô đã thoải mái, đi lại trong giờ giải lao. Cô bước xuống sân trường đi dạo một vòng. Đám sinh viên trên tầng của từng khoa đổ dồn ánh mắt vào Thảo một lúc rồi thôi.

.

Thảo đi men theo con đường trồng xen lẫn các loại hoa đẹp. Phía trước là bảng thông báo của sinh viên. Thảo bước đến nhìn qua, có vẻ như sinh viên sắp chuẩn bị một bữa tiệc lớn. Bên cạnh bảng thông báo, có một người đang ngồi ngủ, quyển sách che hết mặt nên Diệp Thảo không nhìn rõ. Nhưng dáng người cao ráo quen thuộc này càng khiến cô hiếu kỳ hơn. Thảo tiến đến gần, từ từ lấy quyển sách xuống. Vừa bỏ xuống, cô mới nhận ra Nhật Anh. Cô ngồi xuống bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt anh. Những đường nét sắc sảo đẹp đẽ, nhất là đôi lông mi, dài và đẹp biết mấy, dù Thảo là con gái điều đó còn khiến cô ghen tị. Cô trầm nghĩ

- Con trai gì mà lông mi dài vậy?

.

Nhật Anh dường như đã ngủ đủ. Đôi mắt khẽ rung. rồi từ từ mở ra. Sau khi mở mắt, hình ảnh Diệp Thảo hiện ngay trước anh. Thảo đang ngồi đó, nhìn anh đắm chiêu. Khuôn mặt mang những đường nét lai của người phương Tây, quyến rũ, xinh đẹp. Môi hiện lên đường cong tuyệt đẹp.

- Dậy rồi sao?

Nhật Anh khẽ “ừm”

Diệp Thảo nói tiếp

- Bữa tiệc sinh viên là gì vậy?

- Là bữa tiệc do sinh viên trong học viện tự tổ chức để kỉ niệm ngày thành lập trường. Sau bữa tiệc là những lớp đăng kí đi du lịch thì sẽ đi.

Diệp Thảo thắc mắc

- Tôi biết General rất giàu. Nhưng hào phóng đến nỗi đầu tư cho sinh viên đi du lịch cơ à?

Nhật Anh bật cười.

- Đâu có! Số tiền đi du lịch là do phụ huynh tự bỏ ra chứ. Học viện chỉ sắp xếp nơi mà từng lớp đến thôi.

- Nhân tiện anh có thể giới thiệu qua về học viện được không? Tôi đã học hai tuần mà không biết gì hết.

Nhật Anh đáp

- Trong học viện có tất cả 5 khoa: Văn Hóa Nghệ Thuật, Ẩm Thực, Âm Nhạc, Thiết Kế và Kinh Doanh. Mỗi khoa được chia làm 5 lớp. Mỗi năm chỉ nhận 1000 học sinh.

Diệp Thảo càng tò mò

- Vậy trong 1000 học sinh đó đều là con nhà giàu hết sao?

Nhật Anh bật cười

- Không hẳn. Mỗi năm General thường có một kì thi chọn ra người xuất sắc để vào học, còn nếu gia đình có tiền thì có thể xin vào học viện được. Nhưng với học phí gấp đôi những người trúng tuyển.

52. Chương 50: Bữa Tiệc Sinh Viên

Lớp Thiết Kế A1

Huyền My đang yên vị tại bàn, đeo tai phone nghe những bài hát quen thuộc. Bỗng nhiên Ngọc Hân bước đến, ngồi xuống bên cạnh.

- My! Bạn đã chuẩn bị gì cho bữa tiệc sinh viên chưa?

My đang nằm ra bàn, cố bò dậy đáp

- Chưa hề. Mà tiệc sinh viên gì vậy. Mình tưởng chỉ có du lịch thôi.

Ngọc Hân mỉm cười.

- Trước ngày đi du lịch. Sinh viên các khoa đều chuẩn bị một bữa tiệc lớn để kỉ niệm đó.

- À! Ra là vậy. Học viện này nhiều nghi lễ quá nhỉ?

Ngọc Hân quay ra nhìn đám sinh viên đang tám chuyện, đột nhiên nhớ ra thứ gì đó.

- À mà dưới bảng thông báo của trường đã dán danh sách những lớp đi chung trong chuyến du lịch đó. Bạn xuống xem đi.

Nói rồi, My bước đi ngay, cô thật sự tò mò vì đây là năm đầu của cô.

Phía dưới chỗ đang tụ tập đông là bảng thông báo được dán ngay ngắn. My tiến đến gần, soi từ trên xuống dưới. Lớp Thiết Kế A1 được xếp gần cuối bảng

”Du lịch Korea: Lớp Thiết Kế A1 và Lớp Kinh Doanh A1

Vừa xem xong My bàng hoàng, trong đầu cô hiện lên hàng trăm thắc mắc không giải đáp được hết. Cô quay đi về phía Khoa của mình, trong miệng lẩm nhẩm vài chữ:

- Tại sao trùng hợp vậy?

Đang đi, bỗng nhiên cô đâm sầm vào thứ gì đó. To lớn, cô ngược lên nhìn thì thấy Nhật Anh đang đứng trước mặt mình. Anh mỉm cười tuyệt đẹp. Đám nữ sinh gần đó mê mẩn gần hết.

- Đang nghĩ gì vậy?

My đáp

- Tại sao chuyến du lịch lại trùng hợp vậy chứ?

- Là do anh sắp xếp - Nhật Anh không ngần ngại trả lời.

My cũng sờ hơn, Đúng là trong học viện này Nhật Anh nắm quyền rất cao. Ngay cả chuyến du lịch phải do giám đốc quyết định, vậy mà Nhật Anh làm được điều này.

- Tối nay em sẽ đến dự tiệc chứ?

My lơ ngơ đáp

- Dự tiệc? À....Có chứ

Nhật Anh nghe thế trong lòng vui sướng hơn cả. Anh nháy mắt bí ẩn

- Em sẽ có bất ngờ.

Nói xong anh đi luôn. Để lại My ở đằng sau, bấn khoăn với nhiều câu hỏi.

Lên đến lớp thiết kế

Đám nữ sinh viên vui mừng khôn siết. Vì đây là lần đầu tiên được đi du lịch chung với "Hoàng tử trong mơ" của mình. Ai cũng lo về ngoại hình, quần áo, trang điểm,...để xuất hiện với một mình ảnh đẹp nhất.

Chiều ~ Tại phòng My.

Cô đang đứng trước gương thử từng bộ váy. Cô gặp chút rắc rối, bởi vì cô có quá nhiều váy dự tiệc bộ nào cũng được thiết kế tỉ mỉ, chuyên nghiệp, mặc dù My cực kì am hiểu về thời trang mà cũng không chọn được. Cô đành chọn bữa một bộ.

Chiếc váy tinh tế, màu trắng tinh khiết, không dài qua đầu gối làm lộ ra đôi chân dài thon thả. Phần giữa chiếc váy là đai đen bó sát vòng 2 thon gọn, phần dưới váy xòe bông bênh. Nhìn đã biết dạng váy này là "Style Công Chúa" của các tiểu thư sang chảnh, nhẹ nhàng.

Mái tóc màu socola, thẳng, mượt mà đã được thay bởi mái tóc xoăn nhẹ phần đuôi. Với "Style Công Chúa" cô kết hợp với mũ nấm đen, và giày cao gót. Với phong cách ăn mặc này, càng toát ra vẻ trẻ trung, xinh đẹp của tuổi trẻ.

Trang điểm, phục trang đã hoàn tất. My tiến đến Gara để xe, cô chọn chiếc xe xa hoa nhất, mà mình thích nhất. Xe Lexus white, dường như khi chọn xe cô không nghĩ đến điều gì đó.

30 phút sau

Xe Lexus White dừng lại ở nhà để F1 của sinh viên trong học viện. Vừa bước ra khỏi xe, Nhật Anh đã ở ngay trước mặt. My giật mình lùi lại vài bước. Còn Nhật Anh thì bật cười.

- Bây giờ tôi mới biết nhà em giàu hơn so với dự tính. Ba em làm nghề gì mà em sống xa hoa như vậy?

My không hiểu Nhật Anh đang nói gì, chỉ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh.

- Ý anh là sao?

Nhật Anh đập nhẹ vào đầu My.

- Ngốc thế! Tại sao em có thể bỏ ra số tiền 5 tỷ để mua cái xe này.

Lúc này My mới hiểu. Nhìn sang chiếc xe, cô chẳng thấy gì kì lạ, nhưng giá tiền anh nói có hơi lớn.

- Là ba tặng e, ngày sinh nhật năm ngoái. Nhưng tại sao đại thiếu gia hôm nay lại quan tâm đến xe của em vậy?

.

Nhật Anh mỉm cười đáp

- Thì là em có xe đôi với anh chứ sao. Trong học viện này chỉ có riêng anh đi loại xe này, bây giờ thì có thêm em. Không phải tốt sao?

My sững sờ, trước những lời nói bom dội của Nhật Anh. Lấp bắp không nói thành lời.

- Tại....Tại sao chứ?

Nhật Anh thấy hành động của My lúc bối rối cực kì đáng yêu, vì không kìm lòng được anh nhanh chóng ôm lấy My.

Còn My thì đang bối rối, ngay khi bị ôm cô càng không biết phải làm gì, chỉ biết dẫy dựa.

- Anh đang làm gì vậy? Sinh viên nữ trong học viện mà nhìn thấy là em chết đó.

Nhật Anh vẫn ôm chặt My, giọng nói thì ấm áp lạ thường.

- 1 phút thôi hãy để anh ôm em. Anh thật sự chờ ngày như thế này lâu lắm rồi. Anh muốn cứ mãi được ôm em như vậy, che chở em, bảo vệ em. Muốn được đền bù bao lỗi lầm trước kia của mình.

My đã không còn dẫy dựa nữa, cô từ từ đưa tay ôm lấy Nhật Anh. Dường như cô cũng đồng cảm với anh. Nhiều lúc, cô không chắc chắn về tình cảm của mình. Cô muốn dễ dàng đáp trả lại tình cảm của Nhật Anh. Nhưng mỗi lần đứng trước Duy lại khiến tim cô loạn nhịp. Ngay cả cô, cũng chẳng biết trong lòng mình có ai nữa.

.

Ở một nơi nào đó của nhà xe. Diệp Thảo đang ở đó, đang nhìn hai người mà lòng chua xót. Thảo đã vào đây trước, sau đó là My. Cô nhìn thấy Nhật Anh bước vào, cô hối hận vì đã không xuống xe ngay, để bây giờ nhìn người mà cô thích đang ôm bạn rất thân của mình. Dù có cố gắng, nhưng Thảo vẫn biết không quên được Nhật Anh, nhưng phải làm thế nào khi người đang nhận được hạnh phúc là My? Tại sao không phải ai khác mà chính là My? Suốt ngày cô dằn vặt mình, luôn nhắc nhở mình phải sớm quên được Nhật Anh. Nhưng sao tình cảm nó cứ lớn dần lên, đến nỗi không thể kiểm soát được. đành vậy, nhường hạnh phúc lại cho người bạn tốt của mình.

Sau khi mở cánh cửa của phòng tập võ đạo. Bước vào bên trong là gần 1000 sinh viên đang ở đó. Phòng tập võ đạo là nơi lớn nhất của học viện, chỉ dành cho sinh viên khoa Nghệ Thuật. Vậy mà nơi đây đã trở thành nơi dự tiệc của các sinh viên.

.

Nhật Anh và My bước vào. Tiếng khen ngợi của các nữ sinh lại vang lên không ngớt

- Ôi hoàng tử của học viện. Thật là đẹp quá đi.

Còn đám sinh viên nam thì khen ngợi My. Cũng đúng thôi, My đã từng là hoa khôi của Amsterdam trường học danh tiếng mà đến đây cô chỉ là dân đen. Không có gì nổi trội, may mắn là cô sánh bước cùng Nhật Anh nên hôm nay nổi bật hơn hẳn, vì vậy mới được chú ý. Thường ngày, học viện này có hàng trăm sinh viên nữ xinh đẹp, toàn thiên kim tiểu thư, hầu như đều đẹp tuyệt trần, nếu không may mắn thì có thể phẫu thuật thẩm mỹ.

Tiếp đến, là hai ngôi sao bước vào. Diệp Thảo và Yến Nhi, ánh nhìn của mọi người nhanh chóng đổ dồn sang hai người đẹp. Cả hai thì từ từ chậm rãi bước đến bàn tiệc nơi mà Nhật Anh và My đang đứng.

My thì cứ ngó ngang ngó dọc. Nhật Anh hiểu kỳ nên hỏi

- Em đang tìm gì vậy

- Bảo Duy! Sao không thấy cậu ấy?

Yến Nhi trả lời họ

- Chắc là đi chơi đâu đó vì không thích dự tiệc rồi.

.

Nhật Anh nhìn sang My rồi nói

- Em ở đây đợi anh không được đi đâu đấy.

Nói rồi Nhật Anh đi thẳng về phía sân khấu, thì thầm với bạn sinh viên dẫn chương trình. Rồi tiến đến phía ban nhạc. Bạn nam sinh đó giới thiệu

- Sau đây! Hoàng tử của Học viện sẽ gửi đến các bạn một bài hát.

Giới thiệu xong Nhật Anh bước lên.

- Sau đây! Tôi sẽ gửi đến người tôi yêu trong đám sinh viên nữ của học viện một ca khúc.

Đám nữ sinh bên dưới vừa nghe xong đã gào thét đến chói tai. Còn đám người My, Diệp Thảo và Yến Nhi chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Từng giai điệu ngọt ngào, bay bổng của bài hát nhanh chóng chấn ngập khắp căn phòng rộng lớn.

Bài hát kết thúc. Nhật Anh có nói thêm vài lời.

- Trong số nữ sinh của học viện. Có một người tôi yêu. Sau khi tôi nói xong em hãy bước lên đây nhé!

1,2,3,...Thời gian đang trôi. Đám nữ sinh hồi hộp đến nghẹt thở, cầu nguyện.

- Trần Huyền My khoa thiết kế! Tôi Yêu Em.

.

- Không thể nào! Không được. Tại sao lại là cô ta?Em đẹp hơn mà.....Cô ta không xứng - Hằng trăm lời phàn nàn cứ vang lên.

My thì nghe như sét đánh ngang tai. Cô bàng hoàng đứng ngay tại chỗ. Diệp Thảo nhìn cô ánh mắt vô vọng, nhưng bên ngoài vẫn mỉm cười chúc mừng cô thầm nghĩ:” Mình vì bạn mà hy sinh hạnh phúc đầu tiên. Nhất định bạn sẽ hạnh phúc”

.

Yến Nhi thì cứ đẩy Huyền My bước lên phía trước, đến phía Sân Khấu. My mới hoàn hồn, vô thức bước lên. Đến nơi, Nhật Anh mỉm cười, tiến đến gần My, đặt lên trán một nụ hôn ngọt ngào. Rồi tuyên bố

- Từ giờ! Cô ấy là bạn gái tôi. Bất cứ ai cũng không được động đến.

Cả học viện đau lòng. Nhưng vẫn phải tuân thủ.

Tổ tình kết thúc, Nhật Anh đưa My trở lại bữa tiệc. My thì tức giận, xấu hổ đến đỏ mặt. Không nói lời nào, chỉ lẳng lặng bỏ đi. Lấy lý do đi tản bộ và muốn ở một mình. Nhật Anh nghĩ mình vừa gây áp lực nên cũng chiều theo ý My.

—

Bên ngoài. My tản bộ một mình, trong miệng lẩm bẩm

- Đồ điên! Tại sao cứ tự quyết định mọi chuyện. Lại còn hôn giữa bao người thế cơ chứ.

Đang bước đi, thì My thấy Phòng nghỉ đặc biệt của sinh viên đang sáng. My hiếu kỳ bước đến mở cửa ra xem. Trong phòng này chỉ có những người đặc biệt, có quan hệ tốt với Nhật Anh và có thể thành viên mới được vào. My thì cũng đã được Nhật Anh làm ột cái rồi ra vào thoải mái. Bước vào, cô thấy Duy đang ngồi đó đọc sách, đeo tai phone nghe nhạc. Thấy tiếng động, Duy ngước lên nhìn. Rồi lại cúi xuống đọc tiếp

- Cậu không dự tiệc sao?

- Tôi không thích ồn ào.

My nói tiếp

- Cậu thay đổi nhiều quá! Không giống ngày xưa.

Duy nhếch mép, lạnh lùng

- Tôi không phải Duy của ngày xưa. Không phải thằng hề để chị đùa giỡn tình cảm.

- Giờ chị đến đây làm gì! Để khoe với tôi về việc tỏ tình vừa nãy sao? Chị đừng lo, ở đây tôi cũng có thể nghe được.

My như muốn bật khóc trước mặt Duy. Nhưng cô đang nén nước mắt, cô phải thật mạnh mẽ đối diện với cậu. Như thế mới dễ dàng quên hết mọi thứ.

- Cậu thật sự nghĩ vậy sao?

Duy không trả lời.

Còn My, vừa nói chuyện với Duy, vừa nhìn về phía phòng Vũ đạo.

- Nếu chị sợ Nhật Anh biết thì không nên đến đây.

My giật mình.

- Không hề!

Nói rồi My bỏ đi luôn.

.

Duy ở trong phòng nhìn cách cửa vừa bị đóng sầm lại, chỉ nhếch mép rồi nói

- Không nên tin và yêu bất cứ ai thật lòng.

Tiệc kết thúc, tất cả các sinh viên quay trở về nhà, thu dọn đồ đạc cho chuyến du lịch ngày mai. My vừa bước đến nhà để xe thì thấy Nhật Anh đang đứng dựa vào cửa xe ô tô của mình.

- Sao anh lại ở đây? - My hỏi

Nhật Anh đáp

- cho bạn trai về cùng.

My thở dài

- Anh hơi quá rồi. Thật sự em chưa sẵn sàng để yêu một ai đó. Anh hãy cho em thời gian, em cần quên hết mọi thứ với Duy.

Sắc mặt của Nhật Anh nhanh chóng biến đổi. Lại lạnh như khối băng ngàn năm.

- Đối với em! Anh không bằng cậu ta sao?

- Không phải! Em đã nói anh cho em thời gian. Nếu có thể em sẵn sàng đáp lại tình cảm của anh

Nhật Anh quay người bước đi

- Thôi bỏ đi! Anh không ràng buộc em nữa. Sau chuyến du lịch anh sẽ thông báo lại với tất cả học viện.

.

My đứng nhìn bóng Nhật Anh khuất dần. Có phải cô đã nói quá đáng không? mà khiến anh như vậy. Cô muốn đáp lại tình cảm của anh nhưng trái tim không nghe lời. Trước kia, cô đã rất yêu anh, vậy mà giờ đây cô luôn muốn trốn tránh. Mọi thứ thật là không dễ dàng.

Cô vừa bước vào xe thì lại bị dọa cho giật mình. Duy lại đang ngồi đó

- Cậu vào xe tôi lúc nào vậy.

- Lúc Nhật Anh quay đi. Đúng là cảnh phim đẹp.

My tức giận hỏi

- Thế cậu vào đây làm gì

- Cho tôi đi nhờ

.

My không nói gì, chỉ khởi động xe rồi đi. Cô không biết từ bao giờ mình lại có thói quen nghe lời Bảo Duy như vậy.

53. Chương 51: Du Lịch Korea

Nhật Anh bực bội tiến ra phía cổng học viện. Định rút điện thoại ra gọi tài xế, nhưng may là Diệp Thảo vừa mới đi đến cổng. Cô dừng xe lại, hạ cửa kính xuống.

- Có cần tôi cho đi nhờ không?

Nhật Anh quay lại nhìn người con gái trong chiếc xe xa hoa màu đỏ.

- Được đi cùng diễn viên tôi rất hân hạnh.

Nói rồi, Diệp Thảo mở khóa cửa xe. Nhật Anh mở cửa rồi bước lên. Trên đường về, Nhật Anh chán nản tựa vào cửa xe. Khuôn mặt buồn chán, cầm điện thoại lên, vào mạng xã hội. Đăng một loạt ảnh rồi để một status :” Nơi nào có em! Luôn có anh ở đằng sau. Bảo vệ em”. Chỉ trong khoảng 5-10 phút, một loạt album ảnh mới đăng đã được số lượng like trên 100. Nhưng số lượng ment cũng nhiều.

Comment 1: Tại sao con nhỏ đó may mắn quá vậy. Tức gần chết.

Comment 2: Cô ta không xứng đáng với Nhật Anh.

Comment 3: Trước kiếp trước nó làm được việc tốt gì lớn lao lắm. Nên kiếp này mới được như vậy.

Hàng loạt ment của các Girl cứ ồ ạt hiện lên. Số lượng cực kì đông đảo, đang đáp đáp.

Diệp Thảo hiểu kỳ khi thấy thái độ đó của Nhật Anh. Chả phải anh vừa tỏ tình, vừa có bạn gái, tại sao lại như vậy?

- Thái độ đó là sao? Cãi nhau với My à?

Nhật Anh càn nhàn

- Không gì cả! Giữa chúng tôi chưa tồn tại tình yêu. Cô ấy chưa quên được Duy

.

Thảo nghe được không biết nên vui hay nên buồn. Buồn cho bạn mình bỏ lỡ tình yêu tốt, hay là vui vì mình sẽ có cơ hội với Nhật Anh. Càng nghĩ cô càng thấy mình thật tệ.

Chiếc Civic dừng lại trước cổng biệt thự to lớn, khang trang.

- Diệp Thảo. Cảm ơn em đã cho tôi đi nhờ - Nhật Anh lịch sự nói câu cảm ơn. Phong cách xưng hô cũng đã thay đổi dễ nghe hơn nhiều.

.

Còn Diệp Thảo bị đóng băng vài giây. Cô lại rung động vì Nhật Anh. " Tại sao tên mình phát ra từ miệng Nhật Anh lại dễ nghe như vậy chứ? Vừa nhẹ nhàng, vừa ấm áp. Thật khiến người ta mê mẩn."

Nhật Anh bước xuống, định kéo cánh cổng rồi bước vào. Nhưng Diệp Thảo lại gọi anh lại.

- Nhật Anh! Em có chuyện muốn nói.

Nhật Anh quay người lại. Đáp

- Ủm! Em nói đi.

Diệp Thảo im lặng vài giây. Rồi từ từ chậm rãi tiến đến gần Nhật Anh. Cô nhẹ nhàng kiễng chân, đặt lên môi của Nhật Anh một nụ hôn. Nụ hôn đó đối với cô là lần đầu tiên, tuy không ngọt ngào, nồng cháy nhưng trong đó mang bao tình cảm, bao tâm sự, bao sự rung động của cô. Còn Nhật Anh thì vẫn bình thường, anh không có gì bất ngờ. Bởi vì việc này ở học viện hay xảy ra với anh. Đôi khi nữ sinh tỏ tình, thường hôn. Diệp Thảo lùi lại vài bước rồi nói.

- Từ hôm nay em sẽ chính thức theo đuổi anh.

Nhật Anh vẫn giữ nguyên sắc mặt, lạnh băng.

- Em nghĩ như vậy là tốt sao? Em muốn đổi đầu với bạn thân của mình sao?

- Chẳng phải My vẫn còn thích Duy sao? Em sẽ làm mọi thứ để anh yêu em. Vì chỉ có anh mới khiến em rung động vào điên đảo như thế này.

Nói xong Thảo bước vào xe, rồi khởi động đi luôn. Nhật Anh đứng đây, nhìn theo, ánh mắt chứa đầy tâm sự.

" Em thật ngốc! Một người hoàn hảo như em tại sao thích dính vào tình tay ba chứ?"

Ở một nơi khác.

Chiếc xe Lexus White đang chạy băng băng trên đường cao tốc. Trong xe Duy đang tựa vào chiếc ghế êm ái, nhắm mắt, đeo tai phone nghe nhạc. My thì thỉnh thoảng liếc nhìn sang bên cạnh.

- Tại sao chị cứ nhìn tôi mãi vậy? Tập trung lái xe đi.

My sững sờ. " Cậu ta là thánh sao? Đang nhắm mắt mà cũng biết mình nhìn cậu ta?"

- Cậu là ai mà cứ ra lệnh cho tôi! Cậu nên nhớ tôi là đàn chị.

Bảo Duy nhếch mép

- Thật sao? Giờ tôi sẽ nói cho chị một sự thật. Nhưng ngay sau đó chị phải thay đổi cách xưng hô.

- Thật ra! Từ nhỏ tôi sống bên Mỹ. Năm 7 tuổi mới về Việt Nam. Thời gian đó, đáng ra tôi đã lên lớp 2 rồi. Nhưng vì phải biết đọc - nói - nghe tiếng mẹ đẻ, nên mới phải đăng kí vào học lớp 1. Xét về lí lịch thì tôi với chị hoàn toàn bằng tuổi nhau,.

My nghe như sét đánh ngang tai. Cô không thể tin vào sự thật mình vừa nghe được. Thật là quá " Phũ phàng" mà. Hóa ra bấy lâu nay cô tỏ vẻ đàn chị, lại thành trò cười với Duy. Bây giờ lại phải thay đổi cách xưng hô, thật là quá khó.

- Đến nhà rồi! Cậu xuống xe đi.

- Cảm ơn! Từ ngày mai phải thay đổi cách xưng hô đi nhé.

Duy định bước vào nhà luôn nhưng cậu vẫn quay lại nói gì đó

- Chị chưa từng yêu tôi phải không?

My bối rối không biết phải trả lời như thế nào. Với tính cách của Duy. Cô biết nếu nói sự thật là cô rất yêu cậu thì cô sẽ là người cản trở tương lai của Duy.

- Chưa hề

Duy lại nhếch mép, nụ cười nửa miệng đẹp đẽ.

- Vậy thì tôi sẽ khiến cho chị Nhất Định! Chị sẽ phải yêu tôi.

- Và hôm nay sẽ là ngày cuối cùng tôi gọi chị bằng Chị. Từ ngày mai sẽ khác. Được rồi chị về ngủ sớm đi. Mai tôi sẽ đến đón chị đến sân bay.

.

My lặng lẽ nhìn theo, cô khẽ thở dài ” Cậu càng như vậy càng khiến tôi khó xử! Giờ tôi phải làm thế nào với cậu đây”

Sáng hôm sau

Chuyến bay của My là 8 giờ. Nên hôm nay cô đã dậy từ sớm, trước giờ bay hai tiếng để chuẩn bị mọi thứ. Khi đã hoàn tất, cô bước xuống nhà. Ba cô đang ngồi đó, hình như là đợi cô.

- My này! Con ngồi xuống nghe ba nói chuyện một chút

My ngoan ngoãn nghe lời. Ngồi xuống như ba nói.

- Mọi tài sản của ba đã chuyển hết sang cho con rồi. Đây là danh sách

My cầm danh sách lên đọc qua một lượt. Cô thật sự choáng trước số tài sản đã tăng lên vùn vụt của Ba mình. Mọi đất đai, nhà cửa, biệt thự,..... đứng tên ba cô đều sẽ được cô thừa kế. Số tài sản này còn vượt cả mức cao nhất của mẹ cô, phần đời còn lại của cô tiêu còn không hết. Trừ khi cô tiêu xài phung phí thì hết chứ nếu tiêu tiền bình thường thì thoải mái.

- Ba! Tại sao nhiều quá vậy?

Ba cô cười hiền hậu.

- Chỉ là ba muốn cố gắng vì con một chút thôi.

- Mà nếu mà có đi sang thế giới bên kia. Khi mẹ con ra tù, con phải chăm sóc cho bà ấy. Và phải nhớ cái chết của ba là do có người đứng đằng sau. Hiểu chứ?

My nghe ba nói mà nước mắt lần lượt tuôn ra.

- Ba! Ba sẽ không sống được với con sao? Có ai đang muốn giết ba sao?

- Con gái ngốc! Đừng nên khóc. Con phải mạnh mẽ lên. Sống trong xã hội vì tiền bạc, của cải, thù hận mà con người ta mất hết nhân tính. Ba đang gặp nguy hiểm, vì con mà ba sẽ nhận lấy tất cả. Nhưng ba biết trong tương lai, tấm rèm bí mật sẽ được buông xuống. Lúc đó, con sẽ cực kì thất vọng vì Ba. Nhưng con phải ghi nhớ ba không hề làm gì phạm pháp như họ nói.

My càng đau lòng đến tận cùng. Mặc dù cô có ngây thơ không hiểu chuyện, nhưng cô biết được tình hình bây giờ không ổn và ngày nào đó ba sẽ ngủ mãi không còn về với cô nữa. Ba cô thấy con gái mình đầm nước mắt như vậy, trong lòng cũng buồn thay. Ông đưa tay ra sau, vỗ nhẹ vào lưng cô, an ủi phần nào. Điện thoại My rung lên ” Bảo Duy”. Cô bắt máy.

- Có chuyện gì vậy?

Duy đáp

- Bạn có thể đừng bắt tôi đợi lâu như vậy không. Đã 30 phút rồi đó.

.

Cách xưng hô đã thay đổi như Duy đã nói hôm qua.

- Tôi quên! Tôi sẽ xuống ngay. B...Bạn đợi chút - Vì phải thay đổi cách xưng hô đột ngột nên My thấy chút ngượng ngịu.

My bước xuống phía dưới. Đúng là Duy đang đứng đợi cô ở đó.

Duy vừa thấy cô, với bộ dạng cực kì đáng thương. Đôi mắt đỏ hoe, sắc mặt thì hơi tái đi.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

My không trả lời.

Như vậy Duy càng lo lắng hơn. Cậu tiến đến gần ôm lấy My. Vừa được ôm, My cảm thấy ấm áp vô cùng. Nhưng vô thức, cô có dây dụa vì nhớ tới mình sẽ cản trở Duy. Càng dây dụa cậu càng ôm chặt

- Tôi đã biết sự thật! Là vì ba tôi mà bạn rời bỏ tôi phải không?

My càng khó xử

- Bạn làm vậy tôi khó xử lắm! Đừng như thế.

- Đừng sợ! Nhất định tôi sẽ bảo vệ, che chở bạn. Ba tôi ông ấy sẽ không làm gì đâu.

My mệt mỏi, không còn sức kháng cự. Cô đành phải ngoan ngoãn. Nhưng vẫn cố gắng đẩy Duy ra.

- Tôi cảm thấy! Một mình vẫn tốt hơn. Tôi cần thời gian để mọi thứ trở lại bình thường.

Duy nhìn My cương quyết khiến cậu không làm được gì. Khi cậu vừa biết được sự thật. Cậu càng hối hận vì đã đối xử với My như vậy. Bây giờ muốn bù đắp mà khó quá.

Tại nhà Diệp Thảo.

Thảo vừa bước ra khỏi nhà thì bắt gặp ngay Nhật Anh.

- Tại sao anh lại ở đây

- Chỉ là muốn có người đi cùng thôi. Lên xe - Anh nói ngắn gọn, nhanh chóng bắt Diệp Thảo lên xe.

Thảo từ từ bước lên xe. Khuôn mặt hiện rõ hai từ " Khó Hiểu".

Trên đường đi.

- Thảo! Hôm qua em đã nói sẽ theo đuổi tôi phải không?

- Tôi sẽ đáp ứng! Nhưng tất cả chỉ là ảo thôi.

Thảo giờ mới lơ ngơ hiểu ra

- Ý anh là diễn sao? Yêu ảo sao? - Thảo cảm thấy như bị đùa giỡn với lòng tự trọng của diễn viên

- Em không thích sao? Vậy thôi. Chả qua là tôi thấy em phù hợp nên mới nhờ em. Chứ sau tôi có rất nhiều người đó.

Diệp Thảo dù không thích nhưng không hiểu sao vẫn nói đồng ý

Lát sau tại sân bay quốc tế Nội Bài.

My và Duy đã đến trước và yên vị tại hàng ghế chờ của sân bay. My trong giây phút đợi chờ, rút điện thoại ra, lướt một vòng Facebook của mình. Bỗng nhiên hiện lên một dòng status với album ảnh hơn 1.000 like. Đó là của Nhật Anh và hàng loạt ảnh chụp từ đằng sau My. Mọi nơi cô đi đến, Nhật Anh đều chụp được cô từ phía sau. " Tại sao? Đọc xong status này lại khiến mình vui đến thế. Chả lẽ mình lại rung động lần nữa vì Nhật Anh sao? Không được không thể yêu ai nữa.

Nhật Anh bước vào cùng Diệp Thảo. Rất thân mật, Diệp Thảo khoác lấy tay Nhật Anh, vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Vừa thấy cảnh đó My lại cảm giác khó chịu ” Mình đang ghen sao? Không được. Không được ghen với Diệp Thảo. Từ sáng đến giờ My cứ loay hoay mãi với đồng suy nghĩ vớ vẩn. Diệp Thảo thì tiến đến gần My, trò chuyện.

- Bạn đã chuẩn bị xong hết chưa?

- Mọi thứ đã đầy đủ hết.

Bỗng nhiên từ phía cửa sân bay. Yến Nhi và Elly bước vào. Đám sinh viên của Khoa TK 1 vào KD 1 bắt ngờ, mồm chữ ”A ” miệng chữ ”o”.

- Tại sao hai người ở đây? Không phải Elly sẽ đi Nhật bản còn Yến Nhi đi Hong Kong sao - Thảo hỏi.

- Nhật Anh đi Hàn Quốc. Tại sao tôi phải đến Nhật Bản - Elly chu ngoa đáp

- Bảo Duy đi đâu thì Yến Nhi này phải đi cùng chứ

Diệp Thảo thì bó tay bó cả chân với hai con người này. Ngang bướng hết sức

.

Tiếng thông báo vang lên: các hành khách đi chuyến bay Korea lúc 8 giờ chuẩn bị.

Tất cả các sinh viên của hai lớp, tiến đến khu vực kiểm tra hộ chiếu rồi lên bước lên máy bay. Vượt qua Thái Bình Dương sang xứ ” Kim Chi ” Nơi hội tụ hàng trăm ngôi sao kpop, Hallyu. Có lẽ đây là nơi thích hợp nhất với hai ngôi sao hàng đầu Yến Nhi và Diệp Thảo

54. Chương 52:

* Chú ý: Các bạn đang đọc truyện tại sẽ không xem được ảnh nhân vật nên các bạn hãy truy cập để xem nhé

Link:

/nhat-dinh-chi-se-phai-yeu-toi-chuong-anh-nhan-vat-ZGZoYmgw.html

Máy bay từ từ hạ xuống sân bay quốc tế Gimpo - Korea.

Thời gian xuất phát là 8 giờ sáng và bay đến Hàn Quốc mất 4 tiếng 30 phút. Vậy thời gian hiện tại là 2h30 (chênh lệch múi giờ Việt - Hàn 2 tiếng).

Thời tiết của Hàn bây giờ đã là mùa thu, ban ngày mát mẻ. Nên đám sinh viên vừa xuống máy bay vẫn tràn đầy sức sống. Chào xứ Hàn xinh đẹp

.

Ngay sau khi xuống máy bay, Nhật Anh và Duy nhanh chóng ra khu vực lấy hành lý của sân bay. Hành lý được khu vực an ninh kiểm tra một lượt rồi được chuyển ra ngoài. Khi việc lấy hành lý đã hoàn tất, Nhật Anh quay lại chỗ Diệp Thảo đang đứng.

- Thảo! Đi thôi.

Thảo nhìn quanh, ngó ngang ngó dọc.

- Phiên anh đưa em cái kính đen.

Nhật Anh nhìn bộ dạng lén lút của Thảo mà bật cười.

- Trời không nắng, cần gì phải đeo kính.

- Anh nói nhiều quá. Mau đưa đi, không lát nữa lại bị fan bao vây. Bây giờ danh tiếng của tôi vang đến tận các nước ngoài nữa đó.

.

Nhật Anh nhếch mép, rồi lấy từ trong túi ra một chiếc kính màu đen sang trọng. Diệp Thảo vội vã cầm lấy kính rồi đeo vào thật nhanh. Nhưng thật không may, khi vừa bước đến cửa sân bay, không biết từ đâu đến một đám fan cuồng chạy đến chỗ cô.

-

(Nữ diễn viên Việt Nam đó đã đến Hàn Quốc)

-

(Cho tôi xin chữ ký)

Mặc dù cô ngày càng kín đáo như vậy, Fan Hàn Quốc vẫn nhận ra cô. Trước sự nhiệt tình của fan, cô lúng túng không biết làm gì. Vì mới chỉ học tiếng Hàn, nên cô không hiểu họ đang nói gì. Cô quay sang Nhật Anh cầu cứu.

- Họ đang nói gì vậy

Nhật Anh gần như thông thạo 7 thứ tiếng cơ bản. Anh hiểu rất rõ tiếng của người bản địa. Thấy Diệp Thảo mặc dù là diễn viên nổi tiếng mà vẫn ngu ngơ không hiểu fan nói gì, anh bật cười trước sự ngốc nghếch của cô.

- Như cũ! họ nói Xin chữ ký

- Hóa ra vẫn là xin chữ ký sao? - Diệp Thảo giờ mới hiểu ra, cô vội vã cầm lấy từng tờ giấy của fan và ký tặng.

.

Một lúc lâu sau, khi tất cả các sinh viên đã rời khỏi hết. Thì đám fan cuồng mới rời đi, vì đã giải quyết xong vụ Chữ ký của thần tượng. Sân bay chỉ còn Diệp Thảo và Nhật Anh. Sắc mặt của cả hai hiện rõ nét mệt mỏi, vừa chống chọi với đám fan hung hăng.

- Đi với em thật rắc rối! Ai bảo nổi tiếng quá làm gì? Bây giờ đi du lịch còn khó.

- Tôi có muốn đâu chứ! Tại các đạo diễn ở các nước khác cứ để ý tôi đó chứ.

Nhật Anh bức bối tiến ra lề đường, bắt một chiếc taxi rồi đi đến khách sạn gần nhất.

—

20 phút sau.

Taxi dừng lại trước khách sạn gần sân bay nhất Park Hyatt Seoul

Đứng trước khách sạn rộng lớn, một dãy nhân viên lịch sự chào đón khách. Một nhân viên chạy đến, nhanh chóng xách hành lý cho khách. Nhật Anh và Diệp Thảo tiến vào trong quầy tiếp tân. Chị quản lý khu vực đại sảnh trang trọng chào đón.

- (Xin chào)

Diệp Thảo thấy chị tiếp tân đang nhìn chằm chằm vào mình, biết là đang đối đáp với mình. Cô lúng túng lay người Nhật Anh. Anh hiểu ý ngay, nhanh chóng xử lý tình huống.

- !

(Xin chào! Cho tôi 2 phòng đơn)

-

?

(Anh dự định sẽ ở đây mấy hôm)

-7

(Tôi ở đây 7 ngày)

- ?

(Phòng bao nhiêu vậy)

Chị tiếp tân đáp rồi nhanh nhẹn đưa chìa khóa phòng cho hai người

- 1027, 1028

.

Sau khi giải quyết xong việc với chị tiếp tân. Nhật Anh quay ra chế giễu diễn viên điện ảnh Diệp Thảo.

- Diễn viên nổi tiếng mà vậy sao? Ngay cả ngôn ngữ Hàn cũng không biết. Phải như Yến Nhi thông thạo tiếng gần hết 7 thứ tiếng cơ bản. Như vậy mà em định theo đuổi tôi sao?

Diệp Thảo ghét nhất là bị đem ra so sánh với người khác. Cô chỉ muốn mình được khen ngợi và được đánh giá cao nhất thôi.

- Thì sao chứ? Em sẽ học dần mà. Yến Nhi giỏi hơn vì cô ấy học ở General trước.

Nói xong cô bỏ đi luôn. Chưa bao giờ cô thấy mất mặt như vậy, từ nhỏ khi nào cũng được đánh giá cao. Vậy mà trước mặt người mình thích lại bị một phen bẽ mặt.

—

Phòng của My và Bảo Duy cũng gần Thảo và Nhật Anh. Số phòng 1030,1031.

Hiện tại, My đang trong phòng. Sắp xếp đồ đạc cho chuyến du lịch. Xong xuôi, My kéo rèm cửa rồi vươn vai một cái. Hét thật to, vì đây là khách sạn 5 sao nên cách âm rất tốt. Ngay cả phòng bên cạnh cũng không nghe được.

-

(Tôi yêu Hàn Quốc)

Vừa tận hưởng được không khí Hàn Quốc, qua cửa sổ. My lại bị làm phiền bởi tiếng gõ cửa. Cô bực dọc bước từng bước nặng nhọc đến cửa phòng. Mở cửa!

- Bạn biết tiếng Hàn chứ? Ra ngoài chơi thôi.

- Tôi biết! Nhưng cậu không một sao Duy - Cách xưng hô mới thay đổi của cả hai đã bớt ngượng ngịu hơn.

Duy không trả lời, vội vã kéo My đi luôn.

.

55. Chương 53:

—

Ban đêm, Thời tiết Seoul se lạnh dần, vì bây giờ đã là mùa thu.

Trên con đường tấp nập của thủ đô Seoul. Diệp Thảo đi từng bước nhẹ nhàng ngắm Seoul về đêm. Đẹp tuyệt vời, lung linh, sắc màu. Dòng xe cộ ồn ào hòa vào cảnh đêm kì diệu tại nơi đây. Mặc dù đã về đêm, nhưng người bản địa đi chơi vẫn còn nhiều. Hầu hết là những cặp đôi. Họ đều nhìn lướt qua Diệp Thảo rồi thì thầm to nhỏ. Thật may mắn, họ không lao đến như đám fan cuồng ở sân bay Gimpo.

Thảo bước đi một mình trên con đường rộng thênh thang. Bàn tay thì xoa xoa cánh tay bên kia vì lạnh. Hiện tại cô chỉ mặc một chiếc áo cộc tay, và quần sooc bên ngoài khoác một chiếc áo brazel. Áo khoác không cản nổi gió của xứ Hàn lạnh lẽo. Phút chốc mặt cô có phần tím tái vì lạnh. Đột nhiên từ đằng sau, có ai đó đã khoác cho cô một chiếc áo ấm áp. Tuy chưa nhìn mặt, nhưng mùi hương quen thuộc cô cũng đoán được đó là ai.

- Không biết tiếng Hàn sao lại thích đi lung tung một mình vậy?

Diệp Thảo cười nhạt

- Cảm ơn chiếc áo của anh! Giờ tôi đỡ lạnh hơn rồi.

- Vậy thì về thôi. Lát nữa đến giờ điểm danh, nếu không có mặt thì sẽ bị phạt đó.

Thảo nhìn xung quanh, vẻ tiếc nuối.

- Sớm vậy sao? Em còn chưa chơi hết.

Nhật Anh nhún mày.

- Chính vì sự ngang bướng của em. Nên tôi mới không hề có dao động. Tại sao em không thể được như My.

Diệp Thảo cúi gầm mặt xuống như đứa trẻ có lỗi

- Hầu như các quốc gia của Châu Á, em gần như đã đi hết tất cả. Nhưng chỉ có Hàn Quốc em chưa hề được tới. Em tưởng nơi này chẳng có gì ngoài kpop. Lúc đến đây rồi mới biết, nó đẹp như mơ vậy.

Nhật Anh nhìn bộ dạng của Thảo mà buồn cười. Anh bước ra lề đường bắt taxi, rồi kéo Thảo lên xe.

- Anh làm gì vậy? Không về sao?

- Chẳng phải em muốn đi chơi sao?

- Đúng là em muốn đi! Nhưng lát nữa điểm danh bị phạt thì sao?

Nhật Anh nháy mắt

- Sợ gì chứ? Cùng lắm là chịu phạt chung.

.

Chiếc taxi dừng lại ở Sông Hàn. Dòng sông lớn được mệnh danh là mạch máu của Korea. Diệp Thảo bước xuống taxi, đứng ngơ ngàng trước phong cảnh này.

- Ôi đẹp quá! Đây là Sông Hàn sao? Thật kì diệu.

Nhật Anh vừa nói vừa chỉ tay về phía trước

- Ta lên phía cầu Panbo đi! Rất đẹp đó

Diệp Thảo vui sướng, chạy thật nhanh. Nhật Anh thì cười cô như một đứa trẻ con.

Nước được phun trào ra từ bên trong, kết hợp thêm đèn sáng. Khiến cho sông Hàn trở lung linh, đẹp đẽ.

—

Tại khách sạn Seoul Park Hyatt.

Ở mãi trong phòng buồn chán, My đi loay quanh tại hành lang. Bỗng nhiên ở phía trước cô nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Vì tính tò mò nên bước lên phía trước nghe. Trước mắt cô là Giám đốc xinh đẹp của General đang nói chuyện cùng Elly. Trong đầu My, lại bắt đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ ” Họ quen nhau sao, tại sao họ có vẻ thân thiết như vậy?”

- Bằng Hy! Em đã sắp xếp kĩ lưỡng hết rồi chứ. Nếu lần này mà bỏ lỡ thì sẽ phải chờ rất lâu đó. - Giám đốc General.

Elly nhếch mép, thâm độc.

- Đại tỷ yên tâm. Bao năm này Băng Hy đã làm tỷ thất vọng bao giờ chưa?

Cô giám đốc General mỉm cười rồi vỗ nhẹ vào vai Băng Hy.

- Tốt lắm! Thật may lần này ông ta ra tay giúp. Sau khi về Việt Nam chị sẽ giao hết cho em xử lý

.

Càng nghe càng khó hiểu ” Người đàn ông họ đang nhắc đến là ai?. Bỗng nhiên từ đằng sau có một con mèo chạy đến. “Meo! Meo” . Vì mèo gây ra tiếng động, nên My định chạy đến bắt nó lại, ai ngờ lại bị vấp ngã, nên gây ra tiếng động to.

Elly và cô giám đốc vừa nghe thấy tiếng động lạ, liền chạy ra xem. Vừa thấy My, Elly hoảng hốt lôi My dậy rồi tra hỏi.

- Cô đã nghe được những gì.

My lúng túng, không biết nên trả lời thế nào? Không lẽ lại nói cho họ sự thật là mình đã nghe thấy tất cả.

- Không! Em chỉ nghe được lúc giám đốc gọi tên Băng Hy. Mà Băng Hy là ai vậy? - My giả nai.

- Thật không ?- Elly hỏi.

- Đúng vậy mà.

Elly từ từ buông tay ra khỏi My. Giọng đã dịu đi nhiều

- Băng Hy là tên thật của tôi. Còn Elly chỉ là tên tiếng anh thôi.

My kì lạ trước câu chuyện vừa rồi. Có gì mờ ám, mà thái độ của Elly lại như vậy. Ngay sau khi Elly bước vào phòng, My cũng vào theo sau. Bởi vì họ là bạn cùng phòng ở đây. Mới đầu, mỗi sinh viên đều ở phòng đơn, nhưng vì số lượng du khách đến đây và dùng phòng đơn quá đông nên tất cả phải chuyển sang dùng phòng đôi. Ngay cả Nhật Anh không thích ở chung cũng phải ngậm đắng nuốt cay trước sự quyết định của mẹ kế. Trong phòng, Elly đang sắp xếp lại đồ đạc và chuẩn bị đi ngủ. My bước đến rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Elly! Tên chị là Băng Hy rất hay đó

Elly đáp

- Cảm ơn.

- Tên hay như vậy là ai đặt cho chị vậy. Chắc chắn là Ba rồi, bởi vì tên Băng Hy này mang ý nghĩa thông minh và mạnh mẽ. Ba luôn hy vọng con mình có thể sống tốt, tự bảo vệ mình mà.

Elly tay đang làm việc, bỗng nhiên dừng lại. Sắc mặt, cử chỉ, lời nói lạnh ngắt.

- Tôi không có ba.

My bàng hoàng, và có chút thương cảm với Elly.

- Em xin lỗi! Em không hề biết chị không có ba.

- Không sao?

Elly không đáp lại. My tiếp tục trò chuyện.

- Gia đình em không có anh chị em nào, em thấy rất buồn chán! Em thấy chị và em cũng hợp nhau lắm, nên em gọi chị là Hy tỷ nhé!

Elly vẫn giữ nguyên cái vẻ lạnh nhạt đó.

- Đừng gọi tôi thân mật thế! Tôi không muốn có một người em nhiều chuyện như cô.

.

My cứ ngỡ mình nói điều gì không đúng làm Elly không vui, nên cô im lặng bước lên giường đi ngủ.

Sau khi My ngủ được một lúc lâu sau, Elly mới bắt đầu chìm vào giấc mơ của mình. Trong mơ :

” Trước cửa một ngôi nhà sang trọng, 3 người: một phụ nữ, một người đàn ông và một đứa trẻ. Trên môi nở nụ cười vui vẻ, từng người phụ giúp nhau chuyển đồ đạc lên xe. Có vẻ đang chuẩn bị đi du lịch. Bé gái xinh xắn, đáng yêu, đôi mắt to tròn, mái tóc đen mượt đang ôm gấu bông nhỏ, nhìn ba mẹ mình làm việc. Cô bé ngây thơ hỏi:

- Ba mẹ! Chúng ta lại được đi chơi sao.

Người mẹ dịu dàng xoa đầu con gái.

- Đúng vậy! Gia đình ta. Cả ba người sẽ lại cùng nhau ăn uống, ca hát, và mua nhiều đồ chơi nữa.

.

Ở sau hàng rào sắt đối diện căn nhà. Một bé gái đứng nhìn mà nước mắt tuôn trào. Bàn tay nhỏ xinh, khẽ đưa lên lau nước mắt.

- Băng Hy! Con ở đây sao? Mẹ tìm con mãi. Lần sau đừng đi lung tung như vậy nhé.

Đôi mắt long lanh, nước mắt ngược lên nhìn mẹ.

- Mẹ! Bao giờ ba mới đến gặp con? Con nhớ ba, con yêu ba lắm. Nhưng tại sao lúc nào con cũng phải đứng nhìn ba từ phía xa vậy!

Người mẹ đau xót nhìn đứa con bé bỏng. Ôm vào lòng vỗ về.

- Tiểu Hy! Con đừng khóc. Rồi ba sẽ lại về chơi với con thôi. Chả phải một năm ông ấy về với con 5 lần sao? Thôi nín đi.

—

Sáng sớm, nắng đẹp. Băng Hy mặc đồng phục học sinh cấp 1. Khuôn mặt xinh xắn, nở nụ cười tươi đẹp, bước xuống nhà.

- Chào mẹ! Con đi học đây

Người mẹ hiền nở nụ cười dịu dàng vẫy tay chào con gái của mình.

.

Băng Hy là học sinh giỏi xuất sắc nhiều năm. Hôm nay là ngày cô bé đến trường nhận kết quả ” Băng Hy! Học sinh giỏi ”. 5 năm, liên tiếp đạt học sinh giỏi. Băng Hy vui sướng chạy về nhà để khoe mẹ.

Nhưng vừa bước vào nhà, cảnh bữa bộn hiện ra trước mắt. Mẹ cô bé, đang treo cổ ở đó. Khuôn mặt mẹ đã nhạt hết đi, không còn sức sống, vô hồn. Băng Hy òa khóc nức nở ôm lấy chân mẹ. Vì còn quá nhỏ, cô không thể làm gì cả, không thể giúp mẹ xuống, bất lực cô ngồi xuống một góc nhà tối tăm khóc.

Từ cửa bước vào một người đàn ông cao ráo, ông từ từ tiến đến gần ôm lấy Băng Hy.

- Con gái! Không sao cả. Có ba ở đây với con.

Vô thức Băng Hy biết được ba mình, cô bé ôm lấy ông khóc to hơn.

.

2 ngày sau. Tang lễ hoàn tất. Băng Hy trở về nhà, cô quạnh, trống vắng hơn xưa. Vừa về, ba đã bắt cô chuẩn bị đồ đạc đi đâu đó. Có lẽ ba đón cô về ở chung với dì. Cô bé nhanh nhẹn xếp hết đồ của mình vào chiếc balo bé nhỏ, cô đã dùng từ khi nhập học lớp 1 đến tận cuối lớp 5 bây giờ. Bỗng nhiên, trên bàn cô có đặt một lá thư ” Gửi Tiểu Hy! Con gái yêu của mẹ ” Là thư của mẹ. Cô bé đang định mở ra xem thì tiếng ba mình gọi, Băng Hy vội cất thư vào cặp rồi chạy xuống nhà với Ba.

- Tiểu Hy! Đi thôi, mẹ con đã mất nên ba sẽ đưa con đến một nơi tốt hơn.

Băng Hy ngây thơ

- Đi đâu ba?

- Đi rồi sẽ biết.

Băng Hy cùng ba tiến tới chỗ ô tô riêng. Ba của Băng Hy rất giàu, nên mỗi lần đến chơi với Hy đều có quà đắt tiền, mặc dù mỗi năm Băng Hy chỉ được gặp ba 5 lần.

Xe của ba nhanh chóng di chuyển. Và dừng lại trước ” Trại trẻ mồ côi ”

Ba dắt Băng Hy vào trại trẻ mồ côi. Băng Hy cố gắng kéo ba lại.

- Tiểu Hy! Đi thôi vào đây con sẽ sống tốt.

- Ba! Ba không thương Băng Hy sao?

Ba không trả lời nhất quyết đưa Băng Hy vào trong.

- Giám đốc Vương. Kia đứa trẻ mồ côi. Mong ông có thể nhận nó vào trại.

Băng Hy đứng nhìn ba mình từ bên ngoài. Bây giờ cô bé đã lớp 5 cũng ý thức được phần nào là sắp có điều không hay xảy ra.

.

Sau khi nói chuyện xong, Ba đi luôn. Mặc kệ Băng Hy có gọi tha thiết cỡ nào. Hy biết từ giờ cô bé phải ở lại đây như những bạn khác. Trong căn phòng của trại trẻ mồ côi, những bé khác đều đã say giấc ngủ. Băng Hy ôm chặt cái balo không cho ai bỏ ra hết, lúc này cô bé lấy từ trong túi ra lá thư của mẹ.

- Tiểu Hy! Xin lỗi con nhưng mẹ không thể sống tiếp nữa. Vì ba con mà mẹ đã đau khổ quá nhiều. Có lẽ nếu mẹ chết đi, ông ấy sẽ đón con về và sống tốt hơn. Mẹ xin lỗi, mẹ chịu đựng quá nhiều rồi, mẹ không chịu được khi mỗi lần ông ấy đến rồi lại đánh đập mẹ khi con không ở nhà. Mẹ xin lỗi vì không ở bên cạnh chăm sóc cho con nữa. Mẹ chân thành xin lỗi con Tiểu Hy à! Mẹ yêu con.

Băng Hy vừa đọc xong lá thư của mẹ, lại gào khóc thảm thiết. Những đứa trẻ còn lại đều bị đánh thức hết.

- Mẹ! Mẹ đừng rời bỏ con như thế. Mẹ tại sao lại thế chứ? Tại sao tại sao

—

Elly tỉnh giấc, cô bật dậy, mồ hôi đầm đìa. Có lẽ cô vừa trải qua ác mộng kinh hoàng của tuổi thơ. Elly bước xuống giường, tiến vào nhà tắm rồi lấy nước hắt vào mặt, để quên đi ác mộng vừa rồi. Nhưng sau khi tỉnh giấc, Elly không còn ngủ được nữa, cô đi ra phía ban công, khoác mỗi chiếc dày vì trời lạnh, cầm cốc cafe.

Hiện tại đã là 4 giờ sáng, không cần thiết để ngủ nữa. Elly nhìn cả thành phố Seoul đang ngủ yên, mà trong lòng thao thức.

- Mẹ! Con sẽ trả thù ẹ. - Elly khẽ nói. Ngay lúc đó, một giọt nước mắt mặn đắng lăn trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô lấy tay lau nước mắt rồi cười nhạt.

- Đã rất lâu Elly không phải rơi nước mắt như Băng Hy của ngày xưa. Giờ thì càng không thể khóc nữa - Elly tự an ủi mình.

.

Vì ngoài ban công gió lạnh thổi vào nhiều lạnh buốt. Khiến cho My thức giấc, cô khó chịu xoay người về phía ban công. Thì thấy Elly đang đứng đó, bộ dạng huyền bí, nguy hiểm. Lúc này, My lại nhớ về tối qua tại hành lang. Cô thầm nghĩ ” Họ có liên quan sao? ”

” Thôi không nên nghĩ nữa ” My cố gắng đưa mình ra khỏi mấy suy nghĩ vẩn vơ

56. Chương 54: Trò Chơi Tại Seoul (1)

7 giờ sáng

Khách sạn Park Hyatt Seoul.

Các sinh viên vẫn còn đang yên giấc ngủ. Bỗng nhiên tất cả đều nhận được một tin nhắn, phá giấc ngủ của họ. Nội dung tin nhắn:

“ Các em hay tập trung tại công viên Olympic Seoul. Trong vòng 1 tiếng nữa nếu không có mặt sẽ không được tham gia trò chơi hôm nay do các giáo sư trong học viện tổ chức”

Sau khi đọc xong tin nhắn, ai cũng nhanh chóng bật dậy trong trạng thái ngái ngủ. Đến khi làm VSCN vẫn còn chưa tỉnh táo.

.

My vừa tỉnh dậy đã thấy Elly ngồi đó, đọc qua tin nhắn. Có lẽ Elly đã thức từ 4 giờ sáng đến bây giờ. My chạy thật nhanh vào phòng tắm làm vsen 15 phút, nhanh hơn bình thường. Lúc ra khỏi đó, Elly đã đi trước mà không để lại lời nhắn. My thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng, ngay lúc đó cô gặp ngay Nhật Anh và Diệp Thảo. Tình trạng của hai người này vẫn chưa ổn lắm, dưới mắt họ đều có quầng thâm. Tối qua, lúc điểm danh thì không thấy mặt hai người này, chắc không ở khách sạn.

- Đêm qua hai người đi đâu mà đến giờ điểm danh vẫn chưa về vậy? – My hỏi

Diệp Thảo ngáp ngáp ngắn ngủi rồi trả lời.

- Ồ thì! Hôm qua bọn tớ đến Sông Hàn. Chơi lâu quá nên về muộn. Hôm nay lại phải chịu phạt.

My bật cười cô bạn ham chơi của mình vẫn tính nào tật nấy, không hề thay đổi. Nhưng kì lạ Diệp Thảo lại đi cùng Nhật Anh, và cùng về muộn với nhau.

- Tại sao Nhật Anh lại đi cùng bạn ?

Diệp Thảo chưa kịp trả lời đã bị Nhật Anh tranh mất.

- Tại cô bé này ham chơi , lại không biết tiếng Hàn nên anh chỉ giúp thôi. Chứ thật ra giữa bọn anh không có gì cả, em đừng hiểu lầm.

My không nói gì chỉ cười thầm rồi đi trước. Nhật Anh chạy theo, bỏ lại Diệp Thảo phía sau.

- My! Cùng đi đi – Vừa nói anh vừa khoác vai My trông rất thân mật.

Diệp Thảo đi sau chỉ lặng lẽ nhìn rồi chửi thầm Nhật Anh “Vừa gặp người tình là bỏ rơi tôi ngay”. Cả ba người cùng đi bộ ra phía đại lộ Gangnam, trên đường đang có hàng trăm chiếc ô tô đang di chuyển. Nhật Anh đang định bước ra bắt Taxi nhưng My kéo lại.

- Đi xe Bus có lẽ nhanh hơn đó! Em cũng rất lâu chưa được đi rồi.

Diệp Thảo vỗ tay tán thưởng. Trong cuộc đời cô chưa một lần được ngồi xe bus, mỗi lần muốn đi đâu đều có xe riêng, tài xế riêng đưa đón. Nên cô không bao giờ phải đi những loại xe xa xỉ như vậy. My, Thảo và Nhật Anh tiến ra phía trạm xe Bus, ngồi xuống ghế chờ đợi. Khoảng 5 phút sau, một chiếc xe to lớn dừng lại ở trạm. Từ trên xe một vài người bước xuống vì đã đến nơi. Bây giờ cả ba người này mới lên xe để đến công viên Olympic Seoul. Trên xe không đông đúc cho lắm, thừa rất nhiều chỗ ngồi. My và Diệp Thảo ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, Nhật Anh ngồi phía sau. Diệp Thảo ngồi cạnh cửa sổ, nên cô nàng luôn hướng ra để đón gió mát mẻ.

—

30 phút sau. Xe bus dừng lại tại trạm. Công viên Olympic còn cách đó vài cây số nữa. Lúc đó, cả ba người lại phải bắt taxi để có thể đến kịp lúc. Thời gian còn lại chỉ có 15 phút.

.

Cũng may đến nơi thời gian vẫn còn dư lại 5 phút. Cả ba đều chạy hối hả đi tìm nơi tập trung, có cờ hiệu của học viện. Đến nơi, gần như các sinh viên đã tập trung đủ hết, chỉ thiếu 3 người này. Giáo sư, giám đốc học viện nhìn về phía họ vẻ không hài lòng cho lắm.

- Thật không may! Các em là người đến muộn nhất! Thôi thì mau xếp hàng đi.

Diệp Thảo, My và Nhật Anh mệt mỏi, thở hổn hển bước đến đám sinh viên. Lúc này, giáo sư lên tiếng.

- Trong chuyến du lịch Hàn Quốc này! Cô và giám đốc đã đặc biệt nghĩ ra một trò chơi cho các em. Trò chơi này cũng giúp các em tham quan Hàn để Hơn. Luật chơi như sau: Sẽ các sinh viên ra làm các đội, mỗi đội có ba người và chia một cách ngẫu nhiên. Vòng 1 các em sẽ tiến ra đại lộ Wisung, nơi có rừng cây ngân hạnh đó, và tìm được 20 chiếc lá ngân hạnh được nhuộm màu trắng. Rồi quay về đây để xác nhận và chuyển sang vòng 2. Đội nào về trước sẽ đi trước.

Vừa nghe xong luật chơi, đám sinh viên đã phàn nàn.

- Thưa giáo sư! Nhiều lá như vậy bọn em biết tìm thế nào? Có phải quá khó không.

Giáo sư bật cười – Không sao cả! Bởi vì số lá cây đó rất nhiều và cũng rất dễ nhận biết, các em sẽ tìm ra dễ dàng thôi. Bây giờ sẽ chia đội ngẫu nhiên:

Bảo Duy, Diệp Thảo, Elly, Yến Nhi một đội.

....

Đột nhiên, đang chia đội thì từ đâu Huy Nam bước đến. Anh lễ phép cúi chào, giám sư và giám đốc.

- Giáo sư! Em có thể tham gia chứ.

Giáo sư mỉm cười

- Tất nhiên rồi! Dù sao em cũng là học viên của Khoa kinh doanh A1 mà. Được rồi bây giờ, Huy Nam, Diệp Thảo, Nhật Anh sẽ ở một đội. Đội em sẽ chịu thiệt thòi một chút vì thiếu người.

- Không sao hết ạ! Dù sao đội em cũng có hai nhân tài mà. – Huy Nam lễ phép đáp.

Sau khi chia đội hoàn tất, các đội nhanh chóng đi tìm lá cây ngân hạnh màu trắng. Riêng đội của Nhật Anh phải ở lại.

- Nhật Anh, Diệp Thảo sẽ ở lại chịu phạt. Còn Huy Nam đi tìm lá cây trước. Hình phạt là chạy một vòng quanh công viên.

Hình phạt đều làm cả hai bị sốc nặng, cái giá của việc về muộn tại sao lại đắt như vậy. Ở một công viên rộng lớn này, phải chạy đến bao giờ mới xong.

—

Phía đại lộ Wisung.

Vì giờ đã là mùa thu, nên rừng cây ngân hạnh đã rụng lá vàng khắp đại lộ. Rất thích hợp cho các cặp đôi đến đây. Cảnh đẹp như vậy mà các sinh viên không được tận hưởng phải đi tìm lá cây, giữa hàng nghìn lá rụng như thế biết tìm sao cho đủ 20 cái. May mắn thay, nhóm của My vừa mới đi tìm đã được 5 cái. Được như thế cũng là do chăm chỉ tìm, My và Duy tìm đến nỗi lạc mất cả Elly và Yến Nhi. Duy dừng lại, nhìn quang cảnh xung quanh rồi nói.

- Cảnh đẹp như vậy phải chụp ảnh kỉ niệm chứ.

My thấy có lí, nên cô nhanh chóng rút điện thoại ra chụp ảnh cùng Bảo Duy. Cả hai cùng tạo dáng đáng yêu trước Camera. Đột nhiên, Duy Kiss lên má My một nụ hôn, giây phút đó máy ảnh đã ghi lại được. Vừa kết thúc, Bảo Duy coi như chưa có gì xảy ra, cậu chạy đi trước để khỏi bị đánh. My thì ầm ục không nói được gì. Không biết từ bao giờ, My lại có tính lương thiện như thế. Ngược lại nếu là Diệp Thảo, thì Bảo Duy đã bị đánh tới tấp rồi.

.

Nhắc đến Diệp Thảo thì ở trong công viên Olympic.

Nhật Anh và cô đang hối hả chạy, muốn nhanh chóng thoát khỏi hình phạt chết người này. Diệp Thảo dù mệt vẫn luôn miệng than vãn

- Đi du lịch mà cứ như được đi giảm cân vậy. Khó quá đi

Nhật Anh thì từ lúc phải chạy bộ không nói với Diệp Thảo câu nào. Chỉ tại Diệp Thảo ham chơi mà anh muốn thể hiện lòng tốt, để giờ phải chịu phạt chung với cô.

Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi. Đến tận 30 phút sau, mới quay lại cho Giáo Sư.

- Tốt lắm! Có thể chạy trong thời gian ngắn như vậy. Hẳn là thể lực rất tốt – Giáo sư tán thưởng.

Bây giờ cả hai mới bắt đầu đi tìm lá cây. Nhật Anh thì rút điện thoại ra gọi cho Huy Nam

- Cậu đang ở đâu vậy! Chiến hữu – Từ khi Huy Nam chuyển vào học viện, Nhật Anh như có thêm một người anh em tốt, vì hai người hợp tính nên mới dễ dàng như vậy. Thường thì Nhật Anh không hay kết bạn với ai.

Đầu dây bây kia trả lời

- Đại lộ Wisung. Cậu và Diệp Thảo cứ ở đó nghỉ đi, tôi chỉ tìm 2 cái nữa là xong rồi.

Nhật Anh và Diệp Thảo nghe xong lại được một phen bất ngờ. Trong thời gian hai người chịu phạt, chỉ một mình cậu ta mà có thể tìm được 18 cái, đúng là không thể xem thường. Càng bất ngờ hơn là hai người vừa ngồi nghỉ được 5 phút, Huy Nam đã chạy đến với một đống lá. Sau khi xác nhận xong với giáo sư, thì cậu luôn nhận được những lời khen.

- Em rất giỏi! Bây giờ đội em sẽ chơi vòng 2. Các em sẽ đến Cung Deoksu. Và tìm hiểu lịch sử, ý nghĩa. Và làm một bài thuyết minh. Đây cũng là cơ hội cho các em tìm hiểu về lịch sử của Hàn quốc đó.

Nhật Anh và Huy Nam thì không than vãn gì vì cả hai đều biết tiếng Hàn, có thể giao tiếp và nhờ vả người Hàn. Chỉ riêng cô thì vô dụng, không làm được gì, chắc việc của cô ngày hôm nay là chơi. Đội của Nhật Anh tiến ra phía đại lộ rồi bắt lấy một chiếc taxi đến cung Deoku

Ở đại lộ Wisung. Đội của My cũng sắp tìm xong, chỉ còn duy nhất một chiếc nữa là được. Đối với sự nhanh trí, thông minh của Bảo Duy, Elly và Yên Nhi thì các vòng chơi hôm nay đều không khó. Riêng My, cô học thiết kế nên không được học giao tiếp cơ bản, xử lý tình huống và cô rất ghét tìm hiểu lịch sử có lẽ vòng 2 sẽ bất lợi đối với My. Lát sau, việc tìm lá đã hoàn tất, cả đội đến gặp Giáo sư và nghe chỉ dẫn y như đội Nhật Anh rồi đến cung Deoksu.

57. Chương 54: Trò Chơi Tại Seoul (1)

7 giờ sáng

Khách sạn Park Hyatt Seoul.

Các sinh viên vẫn còn đang yên giấc ngủ. Bỗng nhiên tất cả đều nhận được một tin nhắn, phá giấc ngủ của họ. Nội dung tin nhắn:

“ Các em hay tập trung tại công viên Olympic Seoul. Trong vòng 1 tiếng nữa nếu không có mặt sẽ không được tham gia trò chơi hôm nay do các giáo sư trong học viện tổ chức”

Sau khi đọc xong tin nhắn, ai cũng nhanh chóng bật dậy trong trạng thái ngái ngủ. Đến khi làm VSCN vẫn còn chưa tỉnh táo.

My vừa tỉnh dậy đã thấy Elly ngồi đó, đọc qua tin nhắn. Có lẽ Elly đã thức từ 4 giờ sáng đến bây giờ. My chạy thật nhanh vào phòng tắm làm vsen 15 phút, nhanh hơn bình thường. Lúc ra khỏi đó, Elly đã đi trước mà không để lại lời nhắn. My thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng, ngay lúc đó cô gặp ngay Nhật Anh và Diệp Thảo. Tình trạng của hai người này vẫn chưa ổn lắm, dưới mắt họ đều có quầng thâm. Tối qua, lúc điểm danh thì không thấy mặt hai người này, chắc không ở khách sạn.

- Đêm qua hai người đi đâu mà đến giờ điểm danh vẫn chưa về vậy? – My hỏi

Diệp Thảo ngáp ngáp dài rồi trả lời.

- Ồ thì! Hôm qua bọn tớ đến Sông Hàn. Chơi lâu quá nên về muộn. Hôm nay lại phải chịu phạt.

My bật cười cô bạn ham chơi của mình vẫn tính nào tật nấy, không hề thay đổi. Nhưng kì lạ Diệp Thảo lại đi cùng Nhật Anh, và cùng về muộn với nhau.

- Tại sao Nhật Anh lại đi cùng bạn ?

Diệp Thảo chưa kịp trả lời đã bị Nhật Anh tranh mất.

- Tại cô bé này ham chơi , lại không biết tiếng Hàn nên anh chỉ giúp thôi. Chứ thật ra giữa bọn anh không có gì cả, em đừng hiểu lầm.

My không nói gì chỉ cười thầm rồi đi trước. Nhật Anh chạy theo, bỏ lại Diệp Thảo phía sau.

- My! Cùng đi đi – Vừa nói anh vừa khoác vai My trông rất thân mật.

Diệp Thảo đi sau chỉ lặng lẽ nhìn rồi chửi thầm Nhật Anh “Vừa gặp người tình là bỏ rơi tôi ngay”. Cả ba người cùng đi bộ ra phía đại lộ Gangnam, trên đường đang có hàng trăm chiếc ô tô đang di chuyển. Nhật Anh đang định bước ra bắt Taxi nhưng My kéo lại.

- Đi xe Bus có lẽ nhanh hơn đó! Em cũng rất lâu chưa được đi rồi.

Diệp Thảo vỗ tay tán thưởng. Trong cuộc đời cô chưa một lần được ngồi xe bus, mỗi lần muốn đi đâu đều có xe riêng, tài xế riêng đưa đón. Nên cô không bao giờ phải đi những loại xe xa xỉ như vậy. My, Thảo và Nhật Anh tiến ra phía trạm xe Bus, ngồi xuống ghế chờ đợi. Khoảng 5 phút sau, một chiếc xe to lớn dừng lại ở trạm. Từ trên xe một vài người bước xuống vì đã đến nơi. Bây giờ cả ba người này mới lên xe để đến công viên Olympic Seoul. Trên xe không đông đúc cho lắm, thừa rất nhiều chỗ ngồi. My và Diệp Thảo ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, Nhật Anh ngồi phía sau. Diệp Thảo ngồi cạnh cửa sổ, nên cô nàng luôn hướng ra để đón gió mát mẻ.

30 phút sau. Xe bus dừng lại tại trạm. Công viên Olympic còn cách đó vài cây số nữa. Lúc đó, cả ba người lại phải bắt taxi để có thể đến kịp lúc. Thời gian còn lại chỉ có 15 phút.

Cũng may đến nơi thời gian vẫn còn dư lại 5 phút. Cả ba đều chạy hối hả đi tìm nơi tập trung, có cờ hiệu của học viện. Đến nơi, gần như các sinh viên đã tập trung đủ hết, chỉ thiếu 3 người này. Giáo sư, giám đốc học viện nhìn về phía họ vẻ không hài lòng cho lắm.

- Thật không may! Các em là người đến muộn nhất! Thôi thì mau xếp hàng đi.

Diệp Thảo, My và Nhật Anh một mỗi, thở hổn hển bước đến đám sinh viên. Lúc này, giáo sư lên tiếng.

- Trong chuyến du lịch Hàn Quốc này! Cô và giám đốc đã đặc biệt nghĩ ra một trò chơi cho các em. Trò chơi này cũng giúp các em tham quan Hàn dễ hơn. Luật chơi như sau: Sẽ các sinh viên ra làm các đội, mỗi đội có ba người và chia một cách ngẫu nhiên. Vòng 1 các em sẽ tiến ra đại lộ Wisung, nơi có rừng cây ngân hạnh đó, và tìm được 20 chiếc lá ngân hạnh được nhuộm màu trắng. Rồi quay về đây để xác nhận và chuyển sang vòng 2. Đội nào về trước sẽ đi trước.

Vừa nghe xong luật chơi, đám sinh viên đã phàn nàn.

- Thưa giáo sư! Nhiều lá như vậy bọn em biết tìm thế nào? Có phải quá khó không.

Giáo sư bật cười – Không sao cả! Bởi vì số lá cây đó rất nhiều và cũng rất dễ nhận biết, các em sẽ tìm ra dễ dàng thôi. Bây giờ sẽ chia đội ngẫu nhiên:

Bảo Duy, Diệp Thảo, Elly, Yến Nhi một đội.

....

Đột nhiên, đang chia đội thì từ đâu Huy Nam bước đến. Anh lễ phép cúi chào, giám sư và giám đốc.

- Giáo sư! Em có thể tham gia chứ.

Giáo sư mỉm cười

- Tất nhiên rồi! Dù sao em cũng là học viên của Khoa kinh doanh A1 mà. Được rồi bây giờ, Huy Nam, Diệp Thảo, Nhật Anh sẽ ở một đội. Đội em sẽ chịu thiệt thòi một chút vì thiếu người.

- Không sao hết ạ! Dù sao đội em cũng có hai nhân tài mà. – Huy Nam lễ phép đáp.

Sau khi chia đội hoàn tất, các đội nhanh chóng đi tìm lá cây ngân hạnh màu trắng. Riêng đội của Nhật Anh phải ở lại.

- Nhật Anh, Diệp Thảo sẽ ở lại chịu phạt. Còn Huy Nam đi tìm lá cây trước. Hình phạt là chạy một vòng quanh công viên.

Hình phạt đều làm cả hai bị sốc nặng, cái giá của việc về muộn tại sao lại đắt như vậy. Ở một công viên rộng lớn này, phải chạy đến bao giờ mới xong.

—

Phía đại lộ Wisung.

Vì giờ đã là mùa thu, nên rừng cây ngân hạnh đã rụng lá vàng khắp đại lộ. Rất thích hợp cho các cặp đôi đến đây. Cảnh đẹp như vậy mà các sinh viên không được tận hưởng phải đi tìm lá cây, giữa hàng nghìn lá rụng như thế biết tìm sao cho đủ 20 cái. May mắn thay, nhóm của My vừa mới đi tìm đã được 5 cái. Được như thế cũng là do chăm chỉ tìm, My và Duy tìm đến nỗi lạc mất cả Elly và Yến Nhi. Duy dừng lại, nhìn quang cảnh xung quanh rồi nói.

- Cảnh đẹp như vậy phải chụp ảnh kỉ niệm chứ.

My thấy có lí, nên cô nhanh chóng rút điện thoại ra chụp ảnh cùng Bảo Duy. Cả hai cùng tạo dáng đáng yêu trước Camera. Đột nhiên, Duy Kiss lên má My một nụ hôn, giây phút đó máy ảnh đã ghi lại được. Vừa kết thúc, Bảo Duy coi như chưa có gì xảy ra, cậu chạy đi trước để khỏi bị đánh. My thì âm ỉ không nói được gì. Không biết từ bao giờ, My lại có tính lương thiện như thế. Ngược lại nếu là Diệp Thảo, thì Bảo Duy đã bị đánh tới tấp rồi.

.

Nhắc đến Diệp Thảo thì ở trong công viên Olympic.

Nhật Anh và cô đang hối hả chạy, muốn nhanh chóng thoát khỏi hình phạt chết người này. Diệp Thảo dù mệt vẫn luôn miệng than vãn

- Đi du lịch mà cứ như được đi giảm cân vậy. Khổ quá đi

Nhật Anh thì từ lúc phải chạy bộ không nói với Diệp Thảo câu nào. Chỉ tại Diệp Thảo ham chơi mà anh muốn thể hiện lòng tốt, để giờ phải chịu phạt chung với cô.

Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi. Đến tận 30 phút sau, mới quay lại cho Giáo Sư.

- Tốt lắm! Có thể chạy trong thời gian ngắn như vậy. Hẳn là thể lực rất tốt – Giáo sư tán thưởng.

Bây giờ cả hai mới bắt đầu đi tìm lá cây. Nhật Anh thì rút điện thoại ra gọi cho Huy Nam

- Cậu đang ở đâu vậy! Chiến hữu – Từ khi Huy Nam chuyển vào học viện, Nhật Anh như có thêm một người anh em tốt, vì hai người hợp tính nên mới dễ dàng như vậy. Thường thì Nhật Anh không hay kết bạn với ai.

Đầu dây bây kia trả lời

- Đại lộ Wisung. Cậu và Diệp Thảo cứ ở đó nghỉ đi, tôi chỉ tìm 2 cái nữa là xong rồi.

Nhật Anh và Diệp Thảo nghe xong lại được một phen bất ngờ. Trong thời gian hai người chịu phạt, chỉ một mình cậu ta mà có thể tìm được 18 cái, đúng là không thể xem thường. Càng bất ngờ hơn là hai người vừa

ngồi nghỉ được 5 phút, Huy Nam đã chạy đến với một đồng lá. Sau khi xác nhận xong với giáo sư, thì cậu luôn nhận được những lời khen.

- Em rất giỏi! Bây giờ đội em sẽ chơi vòng 2. Các em sẽ đến Cung Deoksu. Và tìm hiểu lịch sử, ý nghĩa. Và làm một bài thuyết minh. Đây cũng là cơ hội cho các em tìm hiểu về lịch sử của Hàn quốc đó.

Nhật Anh và Huy Nam thì không than vãn gì vì cả hai đều biết tiếng Hàn, có thể giao tiếp và nhờ vả người Hàn. Chỉ riêng cô thì vô dụng, không làm được gì, chắc việc của cô ngày hôm nay là chơi. Đội của Nhật Anh tiến ra phía đại lộ rồi bắt lấy một chiếc taxi đến cung Deoku

Ở đại lộ Wisung. Đội của My cũng sắp tìm xong, chỉ còn duy nhất một chiếc nữa là được. Đối với sự nhanh trí, thông minh của Bảo Duy, Elly và Yến Nhi thì các vòng chơi hôm nay đều không khó. Riêng My, cô học thiết kế nên không được học giao tiếp cơ bản, xử lý tình huống và cô rất ghét tìm hiểu lịch sử có lẽ vòng 2 sẽ bất lợi đối với My. Lát sau, việc tìm lá đã hoàn tất, cả đội đến gặp Giáo sư và nghe chỉ dẫn y như đội Nhật Anh rồi đến cung Deoksu.

58. Chương 55: Trò Chơi Tại Seoul (2)

Cung Deoksu.

Đội Nhật Anh đã đến đây, sau 40 phút ngồi taxi. Một con đường dài mở ra trước mắt họ, để vào trong cung điện họ phải đi qua nơi này. Con đường lát đầy gạch đá, các nét trạm trổ trạm khắc trên bức tường dài. Vào đến trong cung điện, cảnh tượng nguy nga, cổ điển hiện ra. Diệp Thảo nhanh chóng lấy máy ảnh trên tay ghi lại khung cảnh này. Huy Nam sau một lượt nhìn qua. Anh lên tiếng

- Bây giờ chúng ta có thể tìm du khách, hoặc người làm ở đây, để nhờ họ kể về lịch sử của những thứ đó.

Nhật Anh nhếch mép, nhìn sang phía Diệp Thảo đùa giỡn.

- Giao tiếp với người Hàn ư? Nhưng Diệp Thảo làm gì biết tiếng.

Diệp Thảo biết mình vừa bị cái tên đáng ghét kia, bắt bẻ. Cô lườm Nhật Anh một hồi. Nhưng cái bộ dạng đó không khiến Nhật Anh sợ hãi, mà thay vào đó là càng làm cho anh cười ngả nghiêng.

- Vậy thì Diệp Thảo không cần làm cũng được. Cứ đi chơi đi. Nếu bây giờ có điện thoại thì có thể dễ dàng hơn nhiều.

Trước khi tham gia trò chơi, điện thoại của các sinh viên đều bị thu hết. Để đảm bảo không lên mạng sao chép, và phải tự tìm hiểu lịch sử qua cách giao tiếp với người bản địa. Diệp Thảo đang cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ, bỗng cô nhớ ra gì đó.

- Hình như! Nếu cặp đôi nào đi hết con đường đá vào cung Deoksu thì sẽ chia tay.

Nhật Anh và Huy Nam bật cười ngả nghiêng.

- Thôi suy diễn linh tinh đi! Việc của em ngày hôm nay chỉ có chơi thôi. Nếu phải chia tay thì các cặp đôi ngoài kia đến đây làm gì chứ. Chỉ có truyền thuyết “ Không nên thề non hẹn biển nếu không muốn chia tay sớm”

Diệp Thảo lại càng bẽ mặt hơn. Lần đầu tiên đến Hàn Quốc nên cô không hiểu gì hết, chỉ nghe người ta kể thế thôi.

Lúc đó, đội của Bảo Duy cũng vừa đến. Sắc mặt ai cũng tươi tỉnh, vì đây là nhiệm vụ dễ dàng. Tất cả các thành viên đều biết tiếng Hàn, việc giao tiếp không còn là trở ngại lớn. Đội này vào sau nên không gặp được đội của Nhật Anh. Vừa vào đến cung Deoksu, tất cả đã bắt tay vào tìm hiểu, vì trên đường đến, công việc

đã được giao hết rồi. Bảo Duy, Yến Nhi sẽ tìm hiểu ý nghĩa, còn Elly và My sẽ tìm hiểu lịch sử thành lập. Bước vào trong cung Deoksu, có phải có đến hàng trăm du khách, đa số là người Hàn. Elly nhanh nhẹn, bước đến chào hỏi. My cũng nhìn theo và học hỏi. Nhưng cuộc sống đâu phải dễ dàng như vậy, rất ít người hiểu rõ về lịch sử của nơi này. Chắc trong 100 du khách người Hàn, chỉ có 10% là biết đến.

Lúc này, Diệp Thảo đang đi vòng quanh bảo tàng Mỹ Thuật. Cô lướt qua từng bức tranh mà chả hiểu gì về nghệ thuật. Đột nhiên, cô đâm sầm vào một du khách người Hàn. Cô lúng túng, không biết tiếng Hàn nên phải sử dụng tiếng anh.

- I'm sorry. Sorry

Người du khách quay sang đáp

- I'm Fine. No problem (tôi ổn! Không vấn đề gì)

Diệp Thảo thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. May thay du khách này biết tiếng anh.

- You do know the history of this place? (Bạn có biết về lịch sử nơi này không?) –

Diệp Thảo nhân cơ hội này hỏi về lịch sử. Nhờ đâu người ta lại biết

Du khách mỉm cười đáp

- Yes.

Diệp Thảo sung sướng nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy du khách người Hàn, vì là nữ nên cô mới dám năng nổ như vậy.

.

Bên phía My, cô không hề tìm hiểu được gì. Còn Elly giao tiếp tốt nên đã biết được rất nhiều, bài luận cũng sắp hoàn thành. My nhìn Elly mà ngưỡng mộ. Cô thầm nghĩ “ Trên đời lại có người vừa đẹp, vừa giỏi, vừa biết cả 7 thứ tiếng cơ bản như vậy. Thật đáng khâm phục “

—

20 phút sau.

Tại nơi tập trung. Giáo sư học viện đã đến đó và đợi bài luận của các sinh viên. Nhật Anh và Huy Nam vừa hoàn thành xong bài luận đến để kiểm tra. Đột nhiên Diệp Thảo từ đâu chạy đến, dơ quyển vở lên khoe.

- Tôi đã tìm hiểu lịch sử của cung Deoksu, và Bảo tàng Mỹ thuật, rồi.

“Cung Deoksu được đặt tên theo mong muốn của Gojong thời Choseon về một cuộc sống trường thọ. DeokSugung là nơi chứng kiến nhiều thăng trầm trong lịch sử Hàn Quốc, đây là nơi hoàng hậu Inmok (mẹ kế của vua Gwanghaegun) bị tống giam, nơi xảy ra cuộc bạo loạn lật đổ ngôi vua của Gwanghaegun và cũng là nơi vua Injo lên ngôi vua. Cung này bị bỏ trống hơn 200 năm sau đó lại trở thành cung vua thời vua Cao Tông. bảo tàng mỹ thuật Seoul đây là bảo tàng mỹ thuật dân lập, đặt trên tòa nhà được xây dựng vào năm 1928 theo phong cách kiến trúc Romanesque. Bảo tàng chủ yếu trưng bày các tác phẩm mỹ thuật cận đại và hiện đại của các họa sỹ theo trường phái ấn tượng và siêu thực.”

Đội của Nhật Anh có hai bài luận, nên phần thắng đã nằm chắc trong tay. Giáo sư kết luận

- Bài của Nhật Anh và Huy Nam chưa đạt, tìm hiểu chưa kĩ. Còn Diệp Thảo thì chúc mừng em, bài sạch đẹp rất kĩ lưỡng.

Nhật Anh và Huy Nam dù đã thắng nhưng không mấy vui. Nhục nhã khi bị một đứa con gái vượt mặt.

- Bây giờ các em có thể khởi hành đến đảo Jeju, và đây là chìa khóa phòng, mỗi người một chiếc. Chỉ có ba đội về đầu tiên mới có thể ở phòng Vip thôi nhé!! Đi đi

.

Sau đội của Nhật Anh. Các sinh viên khác lần lượt thành công. Và đảo Jeju là nơi du lịch cuối cùng tại Hàn Quốc của các sinh viên.

5 ngày sau, Tại sân bay quốc tế Nội Bài.

Sinh viên hai khoa A1 “ Kinh doanh” và “ Thiết Kế” đã quay trở lại Việt Nam. Sau chuyến du lịch tuyệt vời tại Hàn Quốc xinh đẹp.

Tại cửa sân bay một đám người mặc đồ đen đang đứng nghiêm trang. Sau khi thấy Giám đốc General thì cung kính chào, Bên cạnh họ còn có một bé trai đáng yêu kháu khỉnh, mặc dù là trẻ con nhưng đã rất đẹp rồi. Vừa nhìn thấy giám đốc, cậu bé chạy thật nhanh đến và ôm chầm lấy. Còn giám đốc thì nhẹ nhàng ôm lấy cậu bé.

- Chan à! Con cũng đến đón mẹ sao?

Cậu bé gật đầu đáng yêu. Cậu nhìn ra phía trước, Nhật Anh đang đi đến. Cậu bé chạy đến gần Nhật Anh, vẻ thân mật

- Anh đi chơi với em đi.

Nhật Anh lạnh lùng gạt cậu bé ra. – Anh không rảnh

Giám đốc thấy thái độ của Nhật Anh như vậy không khỏi khó chịu.

- Nó chỉ là một đứa trẻ. Yêu quý anh trai mình, tại sao cậu lại như vậy?

Nhật Anh nhếch mép

- Đối với tôi! Nó không phải là em trai, nó không có cùng mẹ với tôi và nó chỉ là đứa trong tương lai sẽ tranh giành tài sản với tôi thôi.

Chan thấy Nhật Anh đáng sợ như vậy, cậu bé gào khóc. Mẹ đến gần ôm lấy con trai, dỗ dành.

- Không sao đâu con! Anh sẽ không làm gì con đâu. Nín đi. Để mẹ bảo chị Băng Hy chơi với con nhé.

Lúc này, My nhìn sang Nhật Anh nhú mày rồi bước đến phía Chan đang khóc cô ngồi xuống trò chuyện.

- Em tên là Chan à! Đừng khóc nữa, để chị đưa em đi chơi với anh trai nha.

Cậu bé nhìn My, ánh mắt long lanh đầm nước mắt. Khẽ gật đầu.

Elly vừa lấy xong hành lý, cô tiến ra phía Giám đốc liền.

- Bây giờ cũng đã tối rồi! Nhà tôi gần đây mọi người hãy đến đó và dùng bữa nhé. Và hôm nay cũng là sinh nhật tôi, cứ coi như là đến dự đi.

Elly quay sang phía Chan. – Chan à! Em đến nhà chị chơi nhé.

Cậu bé tỉnh nghịch, mỉm cười rồi đồng ý ngay. Còn giám đốc thì có việc bận phải về trước nên giao Chan lại cho Elly.

*Chú thích: Chan là tên gọi thông thường của cậu bé. Còn tên thật thì là Hoàng Minh Hiếu nhé. Đây là nhân vật phụ, các bạn có thể nhớ hay không nhớ cũng được.

59. Chương 56: Nhật Ký

Tại nhà Elly. Đám người Nhật Anh, Bảo Duy, Yến Nhi, Huy Nam, Diệp Thảo và My được mời đến. Mặc dù mới trở về từ Hàn Quốc, nhưng mọi đồ ăn ở trên bàn nóng hổi đã được bày ra ngay trước mắt. Có cả đầu bếp đứng giới thiệu từng loại.

- Mọi người đừng khách sáo! Ta ngồi xuống ăn luôn đi.

Elly gấp gấp tiếp đãi khách. Bởi sự nhiệt tình của Elly mà mấy vị khách quý không thể từ chối được. My đang định ngồi xuống bên cạnh Diệp Thảo thì bị Duy ép ngồi cạnh cậu. Nhật Anh thấy vậy, ánh mắt, sắc mặt thay đổi lạ thường vẻ không vui. My thì nhăn nhó vì bây giờ việc gì cũng bị Duy kiểm soát, từ khi Duy nói ra bí mật về tuổi tác, My không thể lên mặt được. Duy thì vẫn thoải mái, gấp và cắt thức ăn cho My. Nhật Anh càng khó chịu hơn.

- Cô ấy có tay! Có thể tự làm được.

Duy càng được cơ hội trêu chọc anh họ.

- Đây chỉ là cách tôi chăm sóc bạn gái! Anh lo mà chăm sóc cô gái bên cạnh anh đi.

My lại càng không thoải mái. Ngay cả việc tình cảm, Duy cũng nói linh tinh, cô còn chưa đồng ý bắt đầu lại mà cậu đã khẳng định My là của riêng cậu. Nhật Anh liếc qua Diệp Thảo, buồn bã ngồi ăn mà không được đối xử như My. Anh rất hiểu tính cách con gái, nhanh chóng hành động giống Bảo Duy, đối xử với Thảo như vậy.

.

Phía bên này, Yến Nhi và Elly đưa ánh mắt không hài lòng dần hết về chỗ My. Lần nào, My cũng được hai chàng trai đẹp hơn hoa chăm sóc, giúp đỡ tận tình. Như vậy hỏi không có cô gái nào ghen tị thì hơi kì lạ.

Bữa ăn cứ từ từ kết thúc, không khí căng thẳng không hề thoải mái.

—

Tất cả mọi người đều ra phòng khách nói chuyện và ăn món tráng miệng. Còn việc dọn dẹp đã có giúp việc. My vẫn tính nào tật nấy, cứ đến nơi nào mới lạ cô phải đi tham quan qua một lần. Cô tiến vào phòng đọc sách, trong này phải có tới hơn trăm các loại sách khác nhau như sách Giao tiếp cơ bản, sách quản trị kinh doanh, sách kinh tế,... Những loại sách đó, Elly đã đọc hết. My thầm nghĩ

"Chị ta đọc hết sao? Có phải người không vậy?"

Giữa hàng trăm loại sách mới mẻ, một quyển sách mục nát được My chú ý. Cô tiến lại gần cầm quyển sách và mở ra xem, thì ra đây là một quyển Nhật ký. Từng nét chữ mỏng manh, chưa cứng cáp của trẻ con hiện ra.

"Ngày 12 tháng 10 năm 2003

Hôm nay ba đến chơi với mình còn mua ình rất nhiều đồ chơi. Một năm mình chỉ gặp ba được có 5 lần, có năm còn ít hơn. Thật sự ngày ba đến chơi là ngày mà mình cảm thấy hạnh phúc nhất,.....

.....

Ngày 3 tháng 6 năm 2004

Càng lớn thêm một tuổi khoảng cách của tôi và ba càng thêm xa cách. Tôi chỉ dám đứng nhìn ba từ phía xa. Ba không cho tôi xuất hiện trước mặt gia đình ông ấy có dì và một em gái rất xinh đẹp, đáng yêu. Tôi thật sự mến em lắm! Một lần, thấy em đang chơi đùa ở công viên gần nhà, tôi đứng từ phía xa nhìn mà muốn tiến gần chơi với em. Đột nhiên, em đang chạy, bị vấp ngã. Tôi tiến lại gần rồi đỡ em lên, nước mắt từ khóe mắt em từ từ chảy xuống, lúc đó tôi bối rối lắm, chỉ biết xin em đừng khóc. Nhưng thật may em cực kì nghe lời, mới nói một chút em đã nín hắt. Em bảo tôi ở lại chơi với em, càng tiếp xúc mình càng cảm thấy em như một người bạn thân, vì chúng tôi chỉ hơn tôi một tuổi. Nhưng hình như ba cũng cấm em không được chơi với tôi, nên em toàn phải trốn đi.....

.....

My càng đọc, càng thấy gì đó rất kì lạ, quá khứ của Elly rất giống với cô hay chỉ là trùng hợp. Cô sốt ruột lật đến trang cuối.

"Ngày 21 tháng 5

Hôm nay tôi đến trường nhận giải, 5 năm liền tôi được học sinh giỏi. Mẹ rất tự hào. Vừa biết được kết quả tôi cũng vui lắm, liền chạy thật nhanh về khoe với Mẹ. Nhưng vừa về đến nhà, một cảnh hỗn loạn hiện ngay

trước mắt tôi, đau lòng hơn mẹ đang treo cổ tự vẫn. Vì lúc đó tôi còn bé nên bối rối lắm, không biết làm gì, chỉ biết khóc. May mắn lúc đó ba tôi bước vào, tôi cảm thấy đỡ sợ hơn hẳn vì ba luôn là điểm tựa của tôi. Sau hai ngày tang lễ của mẹ tôi đã hoàn tất, trở về nhà ba bảo tôi thu dọn đồ đạc, tôi nghĩ ông đón tôi về nhà mình ở với dì và em. Nhưng tôi ngây thơ, đâu biết gì, ông đưa tôi vào trại trẻ mồ côi. Rồi ông cự tuyệt coi như tôi không phải con ông. Sau một thời gian ở đây, tôi mới dám mở lá thư của mẹ để lại, lúc bấy giờ tôi mới biết, người khiến mẹ tôi phải chết không ai khác chính là ba tôi. Từ lúc đó tôi quyết tâm phải trả thù ông ta, một người tàn nhẫn. Từ lúc đó ngày nào tôi cũng nghĩ cách phải chạy trốn khỏi nơi đây,.....

My đang đọc, thì Elly bước từ phòng khách vào. Elly dứt ngay quyển nhật ký trên tay My, ánh mắt tức giận nhìn cô.

- Ai cho cô xem nhật ký của tôi? Cô đã đọc được những gì. - Elly quát.

My giật mình trước sự hung hăng của Elly. Cô không hiểu, trong quyển nhật ký đó có gì mà Elly phải che giấu như vậy, nhưng trong chuyện này cô thấy cô vẫn có lỗi vì không xin phép Elly.

Ngoài phòng khách, mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ phòng đọc sách. Ai cũng gấp gấp tiến vào xem chuyện đang diễn ra.

Elly đang trợn trừng mắt nhìn My, đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống My vậy. Còn My, sững sờ, bàng hoàng, phải sau vài giây mới lấy lại được tinh thần.

- Xin lỗi! Em xin lỗi chị. - My cúi đầu lia lịa, chỉ nhắc lại một câu nói.

Duy tiến lên phía trước, kéo My ra khỏi nhà Elly. Vừa ra đến cổng, My liền hất tay Duy ra

- Cậu làm gì vậy! Tôi chưa xin lỗi chị Băng Hy.

Bảo Duy tức giận

- Bạn còn muốn vào đó sao? Không thấy thái độ của Elly sao? Cô ta không phải là một người dễ đối phó đâu. Đi thôi tôi đưa bạn về.

Duy nhất quyết kéo tay My và lôi vào chiếc xe BMW đang đỗ trước cổng.

Sau khi Duy và My rời khỏi. Thì những người còn lại cũng về nốt. Elly thì thu dọn đồng lộn xộn ở phòng đọc. Xong xuôi cô ngồi xuống rút điện thoại ra.

- Kế hoạch có thể tiến hành sớm hơn. Hãy chuẩn bị sẵn đi. Chỉ cần nghe hiệu lệnh thôi.

Diệp Thảo được Nhật Anh đưa về. Hôm nay anh cực kì chu đáo, từ bữa ăn cho đến lúc về nhà. Nhật Anh còn tiễn cô đến cổng, rồi anh quay đi.

- Nhật Anh - Diệp Thảo nhanh chóng gọi lại.

- Anh không thể yêu em sao?

Nhật Anh khuôn mặt mệt mỏi đáp

- Không thể! Em đừng nghĩ nhiều nữa. Mau quên đi. Tôi chỉ coi em là em gái thôi.

Diệp Thảo chạy đến ôm anh. Đôi mắt ướt đẫm.

- Trong lòng anh có thể có My. Tại sao không có em?

Nhật Anh không trả lời. Diệp Thảo tiếp tục nói

- Anh biết không? Anh là người đầu tiên tôi yêu. Tôi yêu anh đến nỗi tổn thương trái tim trắng trợn vết sẹo. Tôi yêu anh đến nỗi, dù khó khăn vẫn cố gắng hoàn hảo để xuất hiện trước mặt anh. Mong anh rung động một lần vì tôi,....

Nhật Anh vẫn giữ nguyên sắc mặt lạnh lùng. Đẩy Thảo ra, giọng nói cương quyết.

- Đừng như vậy! Nếu bị chụp ảnh lại thì không hay đâu.

Không để cho Diệp Thảo manh động lần nữa, Nhật Anh bước đi thật nhanh. Để xóa đi hình bóng một người trong trái tim anh là điều rất khó, nên anh chỉ có thể như vậy, không đáp trả lại tình cảm của Thảo, không muốn cô phải tổn thương thêm nữa.

Lúc này, My đã ổn hơn và đã được đưa về đến nhà.

- Cảm ơn đã đưa tôi về

Duy khẽ gật đầu.

My quay người bước đi, trước khi cô bấm mật mã vào nhà. Duy ôm lấy cô, My vì bị ôm bất ngờ nên không phản ứng được gì.

- Cậu làm gì vậy?

Duy nhẹ nhàng đáp

- Đừng làm gì cả! Từ ngày mai, chúng ta sẽ không còn là bạn. Tôi sẽ theo đuổi em lại từ đầu. Tôi yêu em! Huyền My

My bật lực, buông thõng hai tay. Có lẽ Duy không biết được cô rất khó xử, giữa hai người con trai tốt đều thích mình thì phải chọn ai để người còn lại không bị tổn thương. Duy từ từ buông cô ra

- Được rồi! Em ngủ sớm đi.

My không trả lời, tiến thẳng vào nhà.

Bên trong, Ba my vẫn đáng vẻ mệt mỏi đó. My ngại đối diện với ông, bởi vì cô sẽ phải bật khóc khi nghĩ đến ba sắp rời xa mình. Ba cô cũng bắt lực đợi ngày mình ra đi, bỏ lại đứa con gái mình yêu thương hết mực. Nhưng cũng tại ông reo họa thôi, bây giờ phải chịu đựng là điều đương nhiên. Tất cả sự thật ông không hề nói ra, ông vẫn muốn trước khi chết vẫn giữ được hình ảnh tốt với con gái. Ngày hôm đó, ông vô tình lướt qua cô con gái mà mình đã nhấn tâm vết bỏ, mà không hề biết sau này ông sẽ phải chịu đau khổ gấp nhiều lần. Lúc đó, cô còn là học sinh cấp ba, nhưng rất tài giỏi về mặt giao tiếp và giỏi 7 thứ tiếng. Ông không hề biết đó là con gái mình, vì cô gái đó đã đổi tên. Elly, một cái tên không có gì đặc biệt, nhưng từ khi được làm công việc phiên dịch và giao tiếp trong công ty của ông, tên tuổi của cô càng ngày càng nổi tiếng, rất nhiều công ty muốn mời cô đến làm nhưng cô đều từ chối. Cho đến một ngày, “Kỉ niệm 30 thành lập tập đoàn”, đã rất lâu ông không hề biết rõ về lí lịch của cô, nên vào ngày đó ông có hỏi qua, Elly rất thành thật, cô nói hết về quá khứ của mình, người cha độc ác. Ông đang cầm ly rượu vang trên tay, bỗng nhiên rơi xuống. Cô con gái Băng Hy mà mình đã bỏ rơi, đang ở trước mặt mình và là một người khác, giỏi giang. Từ lúc đó, ông đã lường trước được mọi việc xấu nhất sẽ xảy ra, nên ông phải cố gắng bắt chấp cả tính mạng bảo vệ My trước cô chị gái cùng cha khác mẹ Băng Hy

60. Chương 57: Phiên Muộn

3 ngày sau chuyến du lịch. Đối với My không còn gì buồn chán hơn, khoảng thời gian này cô cực kì muốn đến học viện, nhưng được nghỉ quá lâu, khiến cô sắp tự kỉ. Đột nhiên điện thoại cô rung.

- Đi uống vài ly chứ! - Diệp Thảo

My thắc mắc

- Bạn có chuyện gì buồn sao?

Diệp Thảo ngần ngại, trả lời nhanh chóng

- Cứ đi đi. Bar Boss.

Nói xong Diệp Thảo cúp máy luôn, không để cho My kịp trả lời. My hầu như là không muốn đến những nơi như vậy, chỉ khi có việc gì buồn cô mới tìm đến rượu. Hiện tại, cô chỉ buồn chán vì không có nơi nào chơi chứ không buồn phiền về chuyện gì. Dù sao, đã đồng ý với Diệp Thảo nên nhất định cô phải đến.

.

My vừa rời khỏi nhà được một lúc. Thì ba My đi làm về, ông đang bấm mật mã mở cửa thì từ đằng sau một đám người bật miệng, lôi ông lên chiếc xe gần đó, vì đám người đó quá khỏe, quá hung dữ khiến ông không thể gào thét nổi. Ngay lúc đó, Nhật Anh vừa bước từ nhà ra, anh đã nhìn thấy hết mọi việc, anh chạy đến để ngăn lại nhưng không kịp, chiếc xe chuyển bánh. Anh vội vã bắt lấy một chiếc taxi, rồi đuổi theo.

Chiếc xe chở ba My dừng lại trước một căn nhà hoang. Đám người lôi ông vào bên trong đóng kín cửa lại. Lát sau, từ bên trong vang lên những tiếng chửi bới, cười mỉa mai. Nhật Anh từ bên ngoài cũng có thể nghe được tất cả, nhưng anh không thể bước vào một mình, sẽ gặp nguy hiểm. Anh rút điện thoại ra và gọi đám vệ sĩ của mình đến.

.

Bên trong

Elly đang đứng chửi bới người cha vô tình.

- Ông thấy vui chứ? Đây là hậu quả mà ông nhận được. Hồi bé tôi yêu quý ông đến nhường nào, thì khi lớn lên tôi càng hận ông như thế. - Giọng nói xen lẫn tiếng cười ác độc, gian xảo.

- Hôm nay! Tôi chưa giết ông. Nhưng tôi sẽ khiến ông sống không bằng chết. Kể cả con gái ông.

.

Giọng nói của ba My đã yếu dần, cố gắng cầu xin.

- Tiểu Hy à! Xin con, đừng động đến My, con bé không có lỗi, trừng trị mỗi ta là đủ rồi.

Elly đưa ánh mắt sắc lạnh quay lại phía ông.

- Con sao? Ông vẫn còn nhớ tôi là con ông sao? Tại sao lúc vứt bỏ tôi ông lại không nhớ ra điều đó? - Elly gào lên.

- Xin lỗi con Tiểu Hy. Chỉ là lúc đó ta bất đắc dĩ, ta không thể đưa con về ở với Vân Khuê.

Elly lại cười, điệu cười gian xảo.

- Vậy sao? Ông sợ bà ta. Hay ông sợ bị bỏ rơi ông, ông sẽ không được thừa hưởng tài sản lớn của gia tộc Vân Khuê.

Ông không còn giải thích gì nữa. Chỉ luôn miệng nói câu Xin lỗi với đứa con gái đang dần dần biến thành ác quỷ.

Elly vứt mạnh cây gậy đang cầm trên tay xuống đất. Ra lệnh

- Đánh ông ta đi! Nhưng đừng để ông ta chết - Nói rồi cô bước ra khỏi nhà hoang từ cửa sau.

.

Ngay sau khi Elly đi, thì đám vệ sĩ của Nhật Anh mới xông vào. Đám người đang tra tấn ba My sững sờ nhìn về phía Nhật Anh.

- Thiếu gia! Nhật Anh

Nhật Anh đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn mặt bọn chúng

- Thiếu gia sao? Xem ra bọn mày biết rất rõ tao.

Anh hất nhẹ cằm ra phía trước ra hiệu. Đám vệ sĩ biết ý xông lên quyết chiến với đám người hung tàn. Lúc này Nhật Anh tiến lên phía trước, đỡ ba My dậy đưa ra xe và di chuyển thật nhanh đến bệnh viện.

.

Sau một hồi khám và băng bó vết thương. Bác sĩ bước ra

- Ai là người nhà của bệnh nhân.

Nhật Anh bước lên nhận bừa

- Tình hình của bệnh nhân vẫn ổn. May mắn chỉ là trầy xước thôi. Bệnh nhân còn bị Huyết áp cao nếu không cẩn thận có thể mất tính mạng bất cứ lúc nào.

Nhật Anh khẽ gật đầu rồi bước vào thăm ông. Lúc này ba My đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt, chân tay bị xước nhẹ, không bị bầm tím, may mắn cũng nhờ vào Nhật Anh xông vào kịp lúc.

- Bác không sao chứ?

Ông mệt mỏi gật đầu

- Cảm ơn cháu! Hôm nay đã cứu ta.

Nhật Anh lễ phép

- Dạ! Không có gì. Nhưng rốt cuộc ai là người đã làm ra chuyện này.

Ba My thở dài đáp

- Chỉ là mấy kẻ thù trong giới kinh doanh thôi. Làm trong ngành này thì dễ bị nguy hiểm lắm - Ông không nói ra sự thật, vì ông không muốn nợ con gái của mình thêm nữa, ông biết nếu nói ra thì Nhật Anh sẽ đi báo cảnh sát, con gái ông sẽ gặp nguy hiểm. Nên ông đành nhắm mắt cho qua, chuyện thành ra như ngày hôm nay cũng tại ông vô tình, tàn nhẫn. Nghĩ lại mới thấy hối hận nhưng đã muộn.

- Ta có thể nhờ cháu một việc không

Nhật Anh gật đầu

- Ta biết quan hệ giữa cháu và My. Vân Khuê đã như vậy, cháu đừng trả thù Huyền My nữa.

Nhật Anh mỉm cười trả lời

- Cháu không trả thù nữa rồi! Cháu muốn quan tâm, chăm sóc My.

Ba My dường như yên tâm hơn phần nào.

- Vậy thì khi ta chết cháu hãy thay ta chăm sóc con bé. Nó cần được bảo vệ, và phải nhớ không được tin tưởng bất kì ai.

Tại Bar Boss.

My đã uống rượu đến say mềm, còn Diệp Thảo thì vẫn ổn chỉ có hơi choáng váng. Hôm nay My như vậy cũng tại dạo này động thái của ba cô rất kì lạ, ông càng ngày càng lo lắng, lúc nào cũng nói đến việc chuyển tài sản. Còn về phần tình cảm, cô vẫn luôn khó xử, giữa Duy và Nhật Anh cô nên chọn ai? Diệp Thảo nhìn sang My ánh mắt đăm buồn.

- My à! Nhiều lúc mình thấy bạn thật may mắn. Có thể được nhiều người thích như vậy. Còn mình thì đã yêu Nhật Anh mất rồi, yêu đến nỗi không thể yêu được nữa, biết là anh ấy mãi mãi sẽ không rung động mà vẫn ngu ngốc yêu đơn phương. Ngày đêm chỉ mong anh thay lòng đổi dạ.

.

My đã nằm gục xuống bàn, dù cô có nghe được tất cả nhưng sáng mai sẽ quên hết. Cô chỉ lằm bằm

- Bạn đúng là đồ ngốc.

Diệp Thảo cười nhạt, chua chát.

- Đúng là rất ngốc. Bây giờ mình phải làm sao? Người mình yêu lại yêu chính bạn thân của mình, tại sao không phải ai khác mà lại chính là bạn, hả My? Cuộc sống thật khó khăn, những tiểu tưởng chừng như không bao giờ xảy ra mà lại đau đớn như vậy?. Có nói chắc bạn cũng không hiểu được, người bạn gây thơ của mình - Diệp Thảo nói mà từng dòng nước mắt cứ chảy xuống không ngừng. Còn My thì vẫn nằm đó.

- Thôi mình nghĩ kĩ rồi! Mọi chuyện cứ để nó tự nhiên là tốt nhất.

Nói xong Diệp Thảo cầm lấy túi xách và dặn dò nữ vệ sĩ riêng của mình.

- Đợi ở đây! Bao giờ cô ấy tỉnh lại thì đưa về.

—

Một tiếng sau.

My lơ ngơ đứng dậy. Cô vẫn chưa tỉnh rượu vẫn còn mơ màng. Nữ vệ sĩ bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy cô đang loạng choạng. Rồi đưa cô ra phía ô tô. My thì lơ mơ nhìn thẳng vào mặt vệ sĩ, rồi mỉm cười.

- Vệ sĩ của Diệp Thảo sao? - Vừa nói cô vừa đánh vào mặt vệ sĩ.

.

Chiếc xe nhanh như chớp, phút chốc đã dừng trước ngõ vào nhà My. My hiện giờ đã tỉnh táo hơn, cô có thể tự mình đi về. Vừa bước đến cửa nhà, My bắt gặp ngay Nhật Anh đang đứng đó. Cô mơ màng bước đến ôm lấy Nhật Anh, mùi rượu nồng nặc khiến anh khó chịu.

- Em uống rượu sao?

My đáp

- Một chút! Thật sự em mệt mỏi lắm. Em rất cần một bờ vai làm điểm tựa. Nhưng thật khó để chọn giữa hai người. Anh hãy cho em biết em phải làm gì?

Nhật Anh dơ tay lên nhìn đồng hồ.

- Bây giờ đã là 10 giờ! Anh đã chờ em 2 tiếng, sắp đóng băng rồi. Mau mở khóa vào nhà đi.

My bật cười, nửa tỉnh nửa mơ bắm mặt má. Nhưng kì lạ, vẫn đứng được. Nhật Anh nhắc bổng cô lên, vào nhà. Anh tiến lên phòng cô, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Nhật Anh đang trong tư thế cúi, My liền ôm lấy cổ anh. Cô đang say, đã mất kiểm soát. Cô đặt môi mình lên môi anh, trao tặng một nụ hôn nóng bỏng, Nhật Anh từ từ đáp trả ngay. Rồi dần dần, từng chiếc cúc áo của Anh được cởi bỏ. Vô thức, Nhật Anh buông My ra.

- Dừng lại đi! .

Anh xoay người My ngay ngắn trên giường, rồi kéo chăn cho cô. Mặc dù anh yêu My, nhưng anh tôn trọng cô, anh không muốn phải động đến thân xác cô mà anh muốn có được là trái tim của cô. Anh bước từng bước về phía chiếc ghế Sofa trong phòng cô, nằm xuống và nhắm mắt lại. Chiều cao 1m81 của anh thật sự quá khó khăn, chiều dài chiếc ghế không đủ để anh nằm. Mặc dù vậy anh vẫn cố gắng để ngủ qua đêm.

.

Nắng chiếu rọi xuống căn phòng, qua cửa sổ. Hàng mi cong vút khẽ rung, My từ từ mở mắt, cô ngồi dậy, mà đầu vẫn đau như búa bổ. Cô nhìn sang phía Nhật Anh, giật mình “ Tại sao? Anh lại ở đây “ Hàng trăm

câu hỏi đang hiện trong đầu cô. Ký ức của buổi tối hôm qua chợt ùa về, My hốt hoảng, nhìn vào trong chăn, may mắn quần áo vẫn còn nguyên. Cô không hiểu sao, lúc đó mình lại bị kích thích cao đến vậy. Cô bước xuống giường, tiến đến gần Nhật Anh. Đứng nhìn anh khó hiểu. Nhật Anh có trực giác cực kì nhạy bén, mặc dù khi ngủ chỉ cần có người đến gần anh có thể tỉnh ngay.

- Em dậy rồi sao?

My lúng túng đáp.

- Vâng! Tối qua đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại vào được nhà em.

Nhật Anh đứng lên, cầm lấy áo khoác.

- Vì anh lo có chuyện không hay sẽ xảy ra nên mới ở đây qua đêm. Nhưng em đừng lo, đêm qua anh không làm gì đâu.

Nói rồi anh quay đi, My ở đằng sau thì vẫn ngỡ ngàng cố nhớ lại chuyện cũ. Bất chợt Nhật Anh đứng khựng lại, anh nhớ ra điều gì đó, quay lại nói với My

- Ba em phải đi công tác! Sẽ không ở nhà một thời gian. Nếu có việc gì em có thể nhờ anh cũng được, chúng ta là Hàng Xóm mà.

Nhật Anh vừa nói vừa nhấn mạnh chữ “ Hàng Xóm “ đầy ẩn ý. My vẫn chưa lấy lại được tinh thần thì điện thoại rung, phải mất vài giây sau cô mới bấm trả lời.

- Gọi tôi có việc gì sao?

Duy đáp

- Tối nay 8 giờ ra công viên gần nhà. Tôi có việc cần nói với em

Nói rồi, Duy cúp máy nhanh chóng. My lại thêm ngỡ ngàng cô thầm nghĩ “ Sao gia tộc mấy người không cần nghĩ đến cảm giác của người khác mà luôn tùy tiện hành động như vậy sao? “

61. Chương 58: Yêu Thương Quay Về

Ngày hôm nay đối với My lại buồn chán như hôm nào. Cô nằm xuống giường, mắt nhìn đăm chiêu vào chiếc điện thoại, lướt một lần danh bạ. Cô ngẫu nhiên bấm lấy một số gọi. Đầu dây bên kia bắt máy

- Linh à! Em rảnh không? Qua nhà chị chơi.

Nhật Linh nhìn qua lịch làm việc của mình, cô bé nhú mày.

- Hôm nay thì không được rồi! Em phải đi học tiếng.

- Ừ. Vậy thôi nhé

My chán nản cúp máy. Hôm nay ai cũng bận, kể cả bạn thân của cô Diệp Thảo vì có lịch đóng phim đột xuất nên không thể chơi với cô. Bất đắc dĩ, cô đành phải gọi đến “ Hàng Xóm “ của mình.

- Anh đang làm gì? Rảnh không

Nhật Anh đáp

- Rảnh. Em có việc gì sao?

My lắp bắp. - Ờ thì! Anh có thể qua nhà em giúp em làm Kim Chi và dùng bữa tối với em luôn không?

Nhật Anh mỉm cười hài lòng.

- Được – Câu trả lời ngắn gọn, nhưng ẩn chứa bao niềm vui trong đó.

.

Lát sau, trước mặt My và Nhật Anh là một đồng rau củ quả.

- Làm kim chi, có cần nhiều như vậy không? Em ăn hết sao?

My đáp

- Cả anh ăn nữa mà.

Nhật Anh bó tay với cô gái trẻ con. Nhưng cũng vì tính cách đó mà anh thích cô, khác với bao cô gái khác, My không quan tâm tiền của anh, My không đáp lại tình cảm của anh, như vậy càng làm cho anh hứng thú theo đuổi.

- Em biết làm sao?

My nhanh chóng lấy Ipad để lên bàn.

- Có thứ này là Ok rồi! Mỗi lần em nấu ăn đều dùng đến nó. Anh có thể giúp em rửa hết rau củ quả không

Nhật Anh mỉm cười, rồi làm theo. Từng công đoạn làm My đều làm giống y hệt trên máy tính hướng dẫn. Xong hết thì cũng đã đến giờ ăn tối, cô rút điện thoại ra và gọi đồ ăn sẵn. Lát sau, nhân viên giao hàng đã đến trước cửa với một đồng đồ ăn.

Nhật Anh nheo mắt khó hiểu. – Mỗi lần em ở nhà một mình đều gọi đồ ăn sẵn sao.

My cười đáp

- Đúng vậy. Vừa nhanh, vừa ăn vừa không phải nấu ăn. Như thế không tốt sao?

Nhật Anh lại một lần nữa bó tay, nếu sau này anh mà lấy My về làm con dâu, thì sẽ không đạt tiêu chuẩn, bởi nếu muốn làm vợ anh thì phải biết nấu ăn, phải giỏi 7 thứ tiếng cơ bản, giỏi giao tiếp hoàn hảo về mọi mặt. Vậy mà, cô gái này không biết nấu ăn đến nỗi phải gọi đồ ăn sẵn. Mặc dù, nấu ăn My không giỏi, nhưng công việc khác cực kì tháo vát, cô bày bàn ăn và dọn cũng rất nhanh.

Bữa ăn kết thúc, My lại lóc cóc vào bếp để rửa bát, nhưng Nhật Anh ngỏ lời

- Hôm nay anh là khách! Để anh rửa hộ em. Em chỉ cần lên nhà và ngồi đợi thôi.

Sự cương quyết, nhiệt tình của Nhật Anh khiến My không thể từ chối. Đừng thắc mắc tại sao một đại thiếu gia lại biết rửa bát. Anh là một người con trai hoàn hảo về mọi mặt, ngay cả việc nấu nướng anh còn thông thạo hơn phụ nữ, chỉ là trong nhà có nhiều người giúp việc nên anh không động đến việc đó bao giờ thôi.

.

Ngoài phòng khách, My đang ngồi đó với một đĩa hoa quả, cộng thêm cả bộ phim của hài. Làm cô cười nghiêng ngả. Sau khi rửa xong đồng bát, Nhật Anh quay lại phòng khách, nhìn bộ dạng của My bây giờ khiến anh bật cười, anh tiến lại gần phá đám.

- Có gì hay sao? Mà em cười như vậy.

My tươi tỉnh đáp

- Đúng vậy rất hay. Rất buồn cười.

Nhật Anh nhếch mép tiến lại gần, cúi sát mặt vào My. Cô giật mình, hai con mắt mở to nhìn hành động lạ.

- Anh làm gì vậy?

Nhìn bộ dạng sợ hãi của My, Nhật Anh càng có thêm hứng thú trêu chọc.

- Đêm qua em đã gây chuyện với anh, mà sao vẫn có thể vui vẻ mà sống như vậy nhỉ?

My hoảng hốt nhớ lại đêm qua, cô che mặt xấu hổ. Cũng chỉ tại lúc đó, cô say quá mà không làm chủ được bản thân. Nhật Anh mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Rồi anh ngồi xuống ghế, bên cạnh My.

My tức giận, sự trong sáng của mình luôn bị hai anh em Nhật Anh và Bảo Duy phá mất. Ngay cả nụ hôn đầu của cô cũng là do Bảo Duy. Rồi sau đó liên tiếp là Nhật Anh, hôn cô mà chưa được sự đồng ý. Nhưng hôm nay cô không phải khó chịu về những chuyện con con đó, mà là cô khó xử, anh càng làm như vậy cô càng không biết phải xử lý thế nào. Cô muốn lắm đáp trả lại tình cảm của anh, nhưng rồi Duy sẽ ra sao? Cô nợ tình của hai người quá nhiều. Giờ đã đến lúc cô phải quyết định sẽ chọn ai.

- Nhật Anh này! Em có chuyện muốn nói. Anh hãy lắng nghe và tôn trọng quyết định của em.

- Em hiểu rõ tình cảm của anh đối với em. Anh biết không, em thật sự rất khó xử, anh và Duy đều tốt với em. Nhưng giữa hai người em chỉ có thể chọn một, từ những ngày đầu xa anh, em cứ ngỡ là mình không thể xóa nhòa hình bóng của anh. Nhưng từ khi, ở bên Duy, em mới biết trên thế gian này thứ gì cũng có thể quên lãng theo thời gian. Và hôm nay, em yêu Duy, nếu có thể em sẽ trở lại bên anh ấy. Xin lỗi anh, đây là những điều em muốn nói.

Sắc mặt Nhật Anh đã thay đổi rõ rệt lạnh đến ghê người. My ngồi cạnh mà không khỏi lạnh sống lưng. Anh nhếch mép, lạnh nhạt

- Thì ra đối với em. Trong em tôi không bằng Bảo Duy sao? Tôi kém nó ở điểm nào, hay là em nghĩ tôi không thể mang lại hạnh phúc cho em?

My phải cố gắng lắm mới nói ra được hết tâm tư tình cảm bao lâu nay. Nhưng ngay lúc này, cô càng run sợ hơn, cô biết Nhật Anh tàn nhẫn đến mức nào, cô biết không nên chọc tức anh.

- Xin anh! Đừng nói nữa.

Nhật Anh đứng lên, vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng đó. Anh lại trở về con người trước kia, thâm sâu, độc ác. Anh âm ỉ, tốt bụng cũng chỉ vì My, mà bây giờ My lại khiến anh đau lòng như vậy, cô không phải là anh, cô không biết được tình cảm anh đối với cô nhiều như thế nào. Những lời nói vừa rồi của My có lẽ là một con dao đâm thẳng vào tim anh.

- Từ giờ em sẽ không phải khó xử vì tôi nữa đâu. Tôi sẽ không dây dưa và có bất kì quan hệ với em nữa. Từ mai đường ai nấy đi.

Nhật Anh bước đi, rồi đóng “Sầm” cửa lại, anh tức giận khởi động xe lao nhanh hết sức có thể. Anh dừng lại tại khách sạn Hilton. Nơi mà Diệp Thảo ở lại nghỉ ngơi sau ngày đóng phim mệt mỏi. Anh đi thẳng vào thang máy, lên phòng 0128. Gõ cửa, Diệp Thảo bước ra. Cửa vừa mở Nhật Anh tiến thẳng vào phòng, ôm chặt lấy cô, mãnh liệt đặt lên môi một nụ hôn, đầu lưỡi bá đạo len lỏi từng ngõ ngách chiếm đoạt Diệp Thảo. Vì anh quá khỏe, nên Diệp Thảo không thể kháng cự. Lát sau, anh mới từ từ buông cô ra.

- Xin lỗi em! Hôm nay tâm trạng tôi không tốt. Nhưng vì có em nên đã tốt hơn nhiều rồi

Nói rồi anh quay người lại tiến thẳng ra phía cửa rồi đi luôn. Diệp Thảo ở lại trong phòng cô thở dài, đưa ánh mắt đắm buồn nhìn theo.

- Hôm nay anh khiến tôi buồn quá.

Tại nhà My.

Sau khi Nhật Anh đi, My ngồi khóc nghĩ ngợi rất nhiều. Đột nhiên, cô quay ra nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là 8 giờ 30 phút. Cô vội vã lao thẳng ra ngoài, rồi chạy thật nhanh đến công viên gần nhà. Tại đây, cô thấy Duy đang đứng đợi cô ở đó, khoe miệng khe cong lên.

- Em bắt tôi phải đợi quá 30 phút rồi. Nên chịu phạt

Duy tiến lại gần cô, đặt lên má cô một nụ hôn. Rồi anh mỉm cười tuyệt đẹp

- Đây là hình phạt dành cho em. Sau này tôi sẽ từ từ dạy bảo.

My chỉ cười không nói gì thêm.

- Em hãy nhắm mắt lại, và đi theo chỉ dẫn của tôi.

My thắc mắc, nhưng vẻ mặt vui vẻ của Duy hiện tại cô không muốn làm cậu buồn chán, nên ngoan ngoãn làm theo. Duy không yên tâm, vòng hai tay qua và bịt mắt cô lại. Từng bước chậm rãi, chậm rãi tiến về phía trước. Đến nơi, Duy khẽ nói.

- Được rồi! Mở mắt ra đi.

My từ từ mở mắt, một cảnh đẹp để hiện trước mắt cô. Một trái tim lớn được xếp ngay ngắn bằng những hộp nến nhỏ. Bên trong là một hàng chữ bằng cánh hoa hồng “ Anh yêu em “. My ngỡ ngàng

- Đẹp quá! – Vừa nói, giọng cô vừa run, khóc vì quá cảm động.

Duy mỉm cười, ôm lấy cô.

- Cô gái ngốc! Sao phải khóc. Bây giờ em có thể về bên anh và làm lại từ đầu chưa?

My lau qua nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Rồi mỉm cười mãn nguyện

- Em yêu anh. Bảo Duy

Giữa trái tim sáng lung linh. Hai con người, vốn dĩ không bị chia cắt họ đã trở về bên nhau, họ để trái tim đã chết yêu thương lại một lần nữa.

62. Chương 59:

Hôm nay, Tất cả các sinh viên của General sẽ quay lại trường học sau một thời gian dài nghỉ học. Từ sáng sớm, các trường đã náo loạn. Nhật Anh đã phát ra thông báo “ Giữa tôi và sinh viên khoa Thiết kế A1 không có gì cả! Từ giờ mọi người hãy thôi nói các tin đồn và tập trung vào chuyện khác đi.” Vừa nghe được thông báo đó, các nữ sinh viên đang buồn chán đều vui vẻ hẳn lên. Nhưng trong sự vui vẻ đó lại tồn tại hàng trăm tin đồn mới. Hôm Party, ai nấy đều chứng kiến cảnh tượng tởm, vậy mà sau kì nghỉ mọi thứ lại trở về đúng quỹ đạo. Rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì?

Giữa hàng trăm sinh viên đang bàn tán sôi nổi. Thì chiếc xe BMW màu đen tiến vào học viện. Tất cả đều xúm vào quanh chiếc xe. Vì họ biết trong xe là ai, điều đó không còn gì lạ với các sinh viên đã học ở đây lâu. Từ trong xe, Bảo Duy bước xuống, anh quay lại phía sau, dơ tay ra để bàn tay khác nắm lấy. Các nữ sinh đều kì lạ, nhòm ngó bên trong nhân vật may mắn đó. My nắm lấy tay Duy từ từ bước ra. Không khí học viện lại trở nên căng thẳng. Nhưng Duy với nắm tay bạn gái bước đi ung dung trước hàng trăm câu hỏi.

- Tại sao? Tại sao lại như vậy? – Cả học viện đau lòng.

Duy làm như vậy càng không biết đã gây cho My thêm nhiều tin xấu. My bước vào lớp, ánh mắt thù hận, tức giận hơn mọi ngày đổ dồn về cô. My cố gắng không quan tâm, ngồi xuống chỗ của mình. Lúc này cô mới để ý, trên bàn và cả trên bàn chắt chít các chữ viết. “ Huyền My chia tay Bảo Duy đi” “ Huyền My con hồ ly tinh” “ Đứa con gái lẳng lơ, tại sao đối xử với Nhật Anh như vậy?”...My tức giận cầm lấy giẻ lau bảng

- Ai đã viết những thứ này – My gào lên

Các sinh viên vẫn làm ngơ, coi như không biết gì. My càng tức giận, nhưng chỉ biết ôm hận trở về chỗ cũ. Ngọc Hân ngồi xuống bên cạnh cô, khuôn mặt nghiêm trọng, tra hỏi.

- Có lẽ bạn không nên đến trường trong mấy ngày này. Đợi tin đồn lắng xuống đã.

My khó hiểu quay ra hỏi

- Tin đồn gì? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Ngọc Hân thở dài

- Cả học viện đang tung tin đồn. Bạn đùa giỡn với tình cảm của Nhật Anh, bây giờ lại yêu Bảo Duy nên số người anti của bạn đang tăng lên rất nhất nhanh, gần như cả học viện rồi.

My dứt khoát.

- Tại sao họ có thể nói như vậy? Giữa mình và Nhật Anh không có gì hết.

Ngọc Hân không còn nói gì nữa. Hân đứng lên trở về chỗ cũ của mình để bắt đầu tiết học. Hôm nay, My học không vào đầu chút nào, không khí căng thẳng của lớp học còn khiến cho các giáo sư giảng xong muốn nhanh chóng rời khỏi càng sớm càng tốt. Thời gian kết thúc các tiết học đối với My như 5 ngày vậy. Cô mệt mỏi bước xuống canteen. Cô tiến lại gần máy pha cà phê, lấy ỉnh một ly rồi ngồi xuống bàn. Bỗng nhiên, Yến Nhi cũng ngồi xuống cùng cô. Ánh mắt sâu thẳm, nhìn thẳng vào My.

- Tôi biết chuyện của chị và Bảo Duy. Trông hai người thật hạnh phúc đó.

My mệt mỏi đặt cốc cà phê xuống bàn. Ngay cả lúc nghỉ ngơi cũng bị làm phiền, vậy cô phải sống như nào trong cái nơi đáng sợ hơn cả địa ngục như này. My không trả lời. Yến Nhi tiếp tục mỉa mai.

- Chị cũng thật ghê gớm. Chị đùa giỡn tình cảm của Nhật Anh đến nỗi anh ấy phải tạm nghỉ học ở đây một thời gian. Quay lại General làm việc.

- Nhưng tôi sẽ cảnh cáo chị lần đầu. Chị phải mau chóng rời xa Duy, không thì tôi không chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Nói xong Yến Nhi đứng lên đi luôn. My cầm luôn ly cà phê uống một ngụm lớn, rồi đặt mạnh ly xuống bàn tức giận.

.

Một ngày học mệt mỏi ở học viện đã kết thúc. Các sinh viên trở về nhà, ai cũng có kẻ đưa người đón bằng ô tô. My đi ra cổng trường, Duy đang ở đó đợi cô. Anh dang rộng cánh tay, My hiểu ý chạy đến ôm Duy ngay.

- Anh nhớ em quá đi! Đã 10 tiếng anh không được gặp em rồi.

My cả ngày buồn chán, vừa gặp được Duy là tan biến hết. Duy mở cửa xe cho cô, và còn thắt cả dây an toàn nữa. Rồi anh nhanh chóng khởi động xe, đưa My về nhà. Trên đường về, thấy thái độ của My kì lạ, anh lo lắng.

- Sao mà buồn vậy?

My chán nản đáp.

- Tất cả là tại anh. Bây giờ ở nữ sinh ở học viện đều ghét em hết rồi.

Nhật Anh bật cười.

- Không sao đâu! Có anh bảo vệ em mà.

My bó tay trước tính cố chấp của Duy. Khoa của anh cách khoa của cô một dãy nhà thì làm sao hiểu nổi áp lực của cô. Lát sau, Xe dừng lại trước cửa nhà cô. Cô bước xuống xe, từ trong xe Duy nói chào tạm biệt. Phải để cho anh khởi động xe đi hẳn My mới định vào nhà. Nhưng cô lại nhìn sang căn nhà bên cạnh, có lẽ cô vẫn còn cảm thấy có lỗi, nên muốn xin lỗi anh chân thành. Cô bước sang gõ cửa. Từ trong nhà một bác gái tuổi trung niên bước ra mở cửa.

- Bác là ai? – My hỏi

Người phụ nữ nhìn qua My. Rồi đáp

- Ta là chủ nhà này.

My càng thấy kì lạ.

- Không phải chủ nhà này là một người con trai sao?

- À! Cháu đang nói anh chàng tuần tú đó sao? Ngày hôm qua! Cậu ấy đã bán lại căn nhà này cho ta rồi.

My không hỏi gì nữa. Chỉ lặng lẽ trở về nhà. Cô nghĩ anh cần thời gian để quên đi cô. 8 giờ tối, My đang ngồi xem phim tại phòng khách thì nhận được một số điện thoại lạ. Cô bấm trả lời

- Cô là con gái của ông Trần Nguyên Hùng phải không

My đáp

- Đúng vậy.

Đầu dây bên kia trả lời:

- Vào lúc 7 giờ tối hôm nay. Ông Trần Nguyên Hùng đã gặp tai nạn. Cô mau đến bệnh viện và chuẩn bị tinh thần cho việc xấu nhất.

Điện thoại trên tay My, bỗng nhiên rơi xuống đất. Cô ngã khụy xuống đất, tinh thần không còn ổn định. Cực kì bối rối, nhưng vẫn cố đứng lên chạy ra ngoài quốc lộ, bắt lấy một chiếc taxi đi thật nhanh đến bệnh viện

Tại bệnh viện.

My vừa đến, đã gấp gáp tìm phòng bệnh. Chị y tá nói

- Bệnh nhân đang trong phòng cấp cứu.

Nói rồi My chạy thật nhanh đi. Lúc này, bác sĩ cũng vừa bước ra từ phòng phẫu thuật. Sắc mặt không có gì vui. My chạy đến hỏi dồn

- Bác sĩ ba tôi sao rồi?

Bác sĩ lắc đầu

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức! Ông ấy sẽ trong tình trạng hôn mê không biết bao giờ sẽ tỉnh lại. Bây giờ chỉ có thể trông đợi vào may mắn thôi.

My nghe như sét đánh ngang tai. Cô gào lên

- Ý ông là ba tôi sẽ sống như người thực vật sao?

Bác sĩ cố động viên

- Cháu đừng quá kích động. Do ông ấy bị bệnh lâu ngày nên mới vậy.

My sốc, cô đứng không còn vững. Tại sao ngày này lại đến sớm như vậy. Cô còn muốn trò chuyện, muốn tâm sự, còn nhiều chuyện mà cô chưa kịp nói với ba mà. Tại sao lại như vậy. Điện thoại My lại rung lên.

- Chào cô! Chúng tôi từ đồn cảnh sát gọi tới. Chúng tôi đang trong quá trình điều tra về vụ tai nạn của ông Nguyên Hùng. Sẽ có kết quả sớm, nên cô và người nhà không nên lo lắng quá nhiều.

My không trả lời, chỉ buông chiếc điện thoại trên tay xuống đất. Cô vừa khóc vừa tiến vào phòng bệnh. Ba cô đang nằm đó, chẳng chịt những dây chuyền nước và ông đang thở ô xi. My ngồi xuống bên cạnh giường bệnh. Nắm lấy tay ba,

- Ba! Ba tỉnh lại đi. Con không muốn nhìn thấy ba như vậy. Ba đừng rời xa con và mẹ được không?

My vừa nói vừa khóc tuyệt vọng, bàn tay của ba cô áp sát vào mặt cô được rửa qua bằng nước mắt. Lúc này, phía cửa bệnh viện một người con gái đứng nhìn qua khe cửa, khóe miệng nhếch lên.

- Em gái! Cứ chờ đi. Còn nhiều thứ để xem lắm.

63. Chương 60: Xác Nhận Từ Phía Cảnh Sát

Trong căn phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc. My đang ngủ bên giường bệnh, cô gục xuống bởi vì quá mệt. Giấc ngủ của cô bị phá tan bởi một cuộc gọi.

- Alo! Ai vậy? – Giọng yếu ớt mệt mỏi.

Duy nghe thấy giọng My có chút khác biệt, anh lo lắng hỏi.

- Em sao vậy? Em ốm sao?

Đêm qua, My đã khóc quá nhiều, đến nỗi cô gục xuống khi nào không biết. Bởi vậy nên cô đã yếu đi rất nhiều do mất nước.

- Duy! Ba em. Ông ấy bị tai nạn. – Giọng nói xen lẫn nước mắt.

Duy gấp gấp nói tiếp

- Em đang khóc sao?

My không trả lời càng khiến anh thêm lo lắng. – Được rồi! Em đang ở bệnh viện nào? Anh sẽ tới ngay.

My càng khóc to hơn, cổ họng cô nghẹn đắng không nói thêm được lời nào. Không may, lúc đó điện thoại cô sập nguồn vì hết pin. Không kịp cho cô trả lời.

- My! My em còn ở đó không.

Duy vội vã. Dơ điện thoại lên nhìn – Sao lại tắt máy bây giờ chứ.

Anh bấm một số khác. – Tìm cho tôi vị trí số máy vừa gọi đến số tôi.

Anh cúp máy xuống, lo lắng đi qua đi lại trong phòng.

Ở một nơi khác.

Trong căn phòng làm việc rộng lớn. Elly từ ngoài bước vào. Một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa với điều thuốc trên tay, khắp người toát ra vẻ quý phái, trang trọng.

- Elly! Cô đến rồi thì ngồi đi.

Elly mỉm cười ngồi xuống theo chỉ thị. Người đàn ông trung niên nói tiếp

- Mọi việc diễn ra rất thuận lợi. Đều nhờ vào sự thông minh, bày mưu tính kế của cô. Bây giờ tôi có thể tin tưởng giữ cô bên cạnh để làm cánh tay đắc lực rồi. Nhưng tôi vẫn không biết giữa cô và Trần Nguyên Hùng có thù oán gì mà cô lại giúp đỡ tôi loại bỏ cái gai trong mắt này vậy.

Elly nhếch mép, xảo quyệt.

- Ông ta là ba tôi.

Người đàn ông bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu.

- Ba? Vậy sao cô lại muốn ba mình phải chết? Cô không thấy như vậy là bất hiểu à?

Elly đáp

- Bất hiểu sao? Từ lâu trong từ điển của tôi đã không tồn tại hai chữ đó rồi. Một con người tàn nhẫn khiến mẹ tôi phải chết, và vứt bỏ đứa con mang trong mình dòng máu của ông ta. Để ông ta có thể sống sung sướng bên Trịnh Vân Khuê. Ông ta xem thường mẹ tôi, chỉ coi bà ấy là tình một đêm, sự có mặt của tôi trên thế giới này có thể coi như là sự sỉ nhục của ông ta.

Trong bệnh viện. My đôi mắt như mất hồn, nhìn vào ba đang nằm đó. Đột nhiên điện thoại cô lại rung lên. Nhưng lần này không phải là Duy.

- Alo! Chúng tôi gọi đến từ đồn cảnh sát. Cái chết của ông Nguyễn Hùng đã làm rõ. Bây giờ chỉ cần người nhà đến xác định và nhận lại mọi thứ mà cảnh sát lấy ra điều tra.

My mệt mỏi cúp điện thoại xuống. Tâm hồn trống rỗng, cô đứng lên, bước đi từ từ chậm rãi. Ra đến lề đường, cô đứng thẩn thờ bước xuống đường. “ Bíp...Bíp” Tiếng còi xe vang lên chói tai. Từ đằng sau cô một người nào đó kéo lại. Tài xế trong chiếc xe vừa bị một phen hú hồn.

- Cô muốn chết sao?

My vẫn không trả lời. Duy đứng bên cạnh hai tay đỡ lấy My.

- Xin lỗi bác! Tâm trạng cô ấy đang không được tốt.

Tài xế trong chiếc xe tức giận, khởi động xe lao đi. Duy nhìn sang My lo lắng.

- Đây không phải là lúc em nên thế này. Tĩnh táo lại đi

My đôi mắt đầm buồn đã cạn kiệt nước mắt. Khuôn mặt tái nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng vì quá mệt mỏi, nhìn như người sắp chết vậy.

- Ba em! Ông ấy không thể tỉnh lại nữa rồi. Giờ em phải làm sao đây?

Duy nhẹ nhàng an ủi. – Không sao cả! Ông trời đâu phải quá nhẫn tâm. Nhiều người sống thực vật nhưng họ vẫn lấy lại ý thức và tỉnh lại đấy thôi. Em không nên lo lắng quá.

My không đáp lại, trong đầu không nghĩ được gì.

- Em cần đến đồn cảnh sát

- Để anh đưa em đi – Duy nói.

Anh đỡ cô vào xe. Khởi động xe rồi đi thẳng đến đồn cảnh sát.

.

Lát sau. Tại đồn cảnh sát

My bước vào, khuôn mặt vô hồn ngồi đối diện cảnh sát.

- Về vụ tai nạn của ông Nguyễn Hùng. Đã được xác nhận là một vụ tai nạn. Do uống rượu nên ông Hùng đã mất kiểm soát và lao vào cột đèn cao áp. Chúng tôi rất tiếc.

My sững sờ. Cô hiểu ba cô, ông là một người ít uống rượu, nếu uống chỉ uống một ít, không đủ để say. Vậy mà cảnh sát lại nói ba cô như thế. My kích động

- Các người hoàn toàn sai rồi. Ba tôi không uống rượu nhiều như thế đâu.

Cảnh sát nhíu mày.

- Xin người nhà hãy bình tĩnh! Chúng tôi đã điều tra rất kỹ càng. Bây giờ cô có thể xem CCTV để biết rõ.

Cảnh sát mở một đoạn CCTV dài chưa đến một phút lên. Trong CCTV, một chiếc ô tô xuất hiện đi vào một ngã rẽ với tốc độ cực nhanh. Chiếc xe đi ngang đi dọc, mất kiểm soát và lao vào một cột đèn bên đường. Được khoảng một lúc, có một cô gái đi đến nhìn vào trong chiếc xe và rút điện thoại ra gọi cho ai đó. Đoạn CCTV vụt tắt. My bàng hoàng, không thể tin vào mắt mình, đúng như họ nói. Nhưng có một điều kì lạ, Elly lại xuất hiện trong đó.

- Elly! Sao lại xuất hiện ở đó.

Ông cảnh sát đáp

- Cô ấy là người gọi cấp cứu. Chúng tôi cũng đã đến bệnh viện xác nhận số điện thoại, trùng khớp.

.

My bất lực bước ra khỏi đồn cảnh sát, tiến về phía xe BMW, cô đang mở cửa xe thì đầu óc tự nhiên thấy quay cuồng, choáng váng và rồi cô ngã xuống đất. Duy vội vã bước từ trong xe ra. Anh đỡ My dậy

- My! Em ổn chứ?

My yếu ớt, nói không nên lời – Em.....Em

Được khoảng vài giây sau đó, cô ngất đi.

- Tối nay hay thực hiện nốt nhiệm vụ tôi giao. Phải diệt cỏ tận gốc – Elly nhếch mép, khuôn mặt nguy hiểm, đáng sợ cúp điện thoại.

Cô đứng khoanh tay trước ngực, nhìn xuống thành phố đông đúc trật trệ. Đôi môi nở một nụ cười tuyệt đẹp, một nụ cười mà 7 năm nay chưa từng xuất hiện, nụ cười thể hiện sự mãn nguyện, vui sướng. Trong lòng cô lúc này đáng ra phải nên thoải mái, bình yên vậy mà một niềm đau thương nào đó đang lấn áp cô, một cảm xúc khi mất đi người thân, nhưng không tồn tại cái bi thương như bao người khác, cảm giác đó đối với cô chỉ là thoáng qua. Cô khẽ nói

- Mẹ! Bằng Hy sắp trả thù được ẹ rồi.

Trong bệnh viện.

My đã ngất đi trong 5 giờ đồng hồ. Khi thức dậy thì bên cạnh mình là người chăm sóc đặc biệt. Còn Duy đã về trước vì có việc đột xuất không thể chăm sóc cô. My vẫn còn rất yếu, nhưng cô thương ba, cô vẫn gắng gượng đứng lên trước sự ngăn cản của người chăm sóc. Phòng bệnh của cô ở đầu hành lang, còn phòng bệnh của ba ở tận cuối hành lang nên bước đi có lẽ rất mệt mỏi. Vừa bước ra khỏi phòng bệnh, thì cô nhìn thấy Elly bước ra từ phòng ba mình. My lo sợ, bước đi thật nhanh. Không biết tại sao khi từ đồn cảnh sát trở về cô luôn có linh cảm không tốt với Elly, cô cảm thấy có điều gì rất mờ ám. Khi khoảng cách của hai người được rút ngắn, My hỏi.

- Tại sao chị đi ra từ đó.

Elly đáp.

- Chỉ là đến thăm ông ấy thôi. Dù sao tôi cũng là người gọi cấp cứu.

Elly nhìn qua My một lượt khéo miệng nhếch lên.

- Tôi thấy cô cũng đang là bệnh nhân giống ba cô. Tại sao không ở phòng bệnh nghỉ ngơi mà thích chạy lung tung như một đứa trẻ vậy.

My giọng lạnh băng đáp

- Tôi không yên tâm để ba tôi ở một mình.

Nói rồi My bước đi về phía phòng bệnh của ba mình.

.

Vừa bước vào, My đã nhận thấy điều kì lạ. Y tá của ba cô sáng nay rõ ràng là nữ, mà bây giờ lại là nam. Nhưng cô lại nghĩ đơn giản hơn, có lẽ bệnh viện đổi y tá. Bỗng nhiên, My giật mình nhìn vào máy đo huyết áp của ba. Huyết áp của ông đang tăng vọt, tới mức đáng sợ. Cô hét hoảng gọi bác sĩ. Một bác sĩ tiến vào, xem xét qua tình hình.

- Có lẽ bệnh nhân đã tỉnh lại! Nhưng gặp chấn động về tâm lý nên huyết áp đã tăng cao. Bây giờ mời người nhà ra ngoài để chúng tôi tìm cách.

My nhanh chóng bị các bác sĩ và y tá đuổi ra ngoài. Ba cô được chuyển sang phòng phẫu thuật. My càng lúc càng thấy bất an, cô cảm thấy điều gì không hay sắp xảy ra.

30 phút trước. Phòng bệnh của ba My

Trần Nguyên Hùng vừa tỉnh lại, một người sống như người thực vật như ông có thể tỉnh lại như này có lẽ là quá may mắn. Từ cửa bước một nam y tá và Elly. Trần Nguyên Hùng sững sờ, trợn trừng mắt nhìn cô. Elly nhếch mép

- Sao ông phải sợ như vậy? Tôi đâu có ăn thịt ông.

Nguyên Hùng vừa tỉnh lại, trong vụ tai nạn ông bị chấn thương não, dây thần kinh bị tổn thương nên chưa thể nói được ngay. Elly càng thích thú.

- Sao nào? Không nói được ư? Ông không nghĩ là sẽ có ngày hôm nay à.

Câu nói xen lẫn tiếng cười gian xảo.

- Ông yên tâm! Không chỉ có ông phải chịu khổ đâu. Ngay cả con gái yêu quý của ông nó cũng phải sống không bằng chết. Con bé ngu ngốc, người có thể bảo vệ an toàn cho nó, nó lại từ chối tình yêu của anh ta. Bây giờ về bên Bảo Duy thì chỉ còn nước chết thôi, rồi nó sẽ bị tổn thương cả về tình yêu nữa. Nó sẽ phải xa Bảo Duy. Ông thấy thế nào, kết cục tốt đẹp đấy chứ.

Trần Nguyên Hùng càng sốc hơn, không nói được gì. Chỉ mở miệng phát ra âm thanh. Elly quay ra đằng sau, hất nhẹ cằm về phía trước. Y tá nam đằng sau biết ý tiến lên, trong tay cầm một kim tiêm. Elly lại nói

- Sau khi tiêm xong! Ông sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa. Ông sẽ được về với mẹ tôi, người mà ông đã tra tấn tàn nhẫn. Hãy xuống đó từ từ mà tạ lỗi với bà ấy đi.

Tiêm xong! Ông Nguyên Hùng ngất đi. Elly hoàn tất mọi việc, ra về. Cô gặp ngay My đang bước đến. Trong lòng thì vui sướng khi thấy bộ dạng sống dở chết dở đó của em gái cùng cha khác mẹ. Vậy là mối thù của mẹ cô, đã sắp được trả hết. Elly trở về nhà ngồi xuống ghế Sofa đầy mệt mỏi, cô cầm lấy một bức ảnh của mẹ cô đang cười rất tươi. Một giọt nước mắt từ trên rơi xuống bức ảnh.

- Mẹ! Mẹ có thể sống bên người mà mẹ yêu thương bấy lâu rồi

64. Chương 61: Cuộc Sống Đau Khổ

Đèn phòng phẫu thuật vụt tắt. Bác sĩ từ trong bước ra, mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt cau mày lộ rõ nét không vui. My lo lắng tiến lại gần.

- Bác sĩ! Ba tôi ông ấy không sao chứ!

Ông bác sĩ cúi gầm mặt, buồn rầu

- Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Người nhà hãy vào nhìn mặt ông ấy lần cuối.

Các bầu trời như sụp đổ với My. Cô bước đi hệt hẫng, nước mắt đang lắng đọng trên đôi mắt đen láy. My từng bước, từng bước đến giường bệnh của ba cô, đang được phủ một lớp vải trắng bên ngoài. My run rẩy kéo tấm vải xuống ngang vai ba cô. Khuôn mặt ông giờ đã trắng bệch, không còn sức sống. Đôi mắt nhắm chặt, không mở ra được nữa. My tuyệt vọng bật khóc thật to, y tá nhìn cô mà tràn đầy thương cảm đối với cô gái 19 tuổi bất hạnh. My ngã khụy xuống bên cạnh giường bệnh, hai tay bám vào thành giường, khóc thảm thương.

- Ba ơi! Ba tỉnh lại đi, ba phải sống với con. Ba như vậy con phải biết ăn nói với mẹ đang ở trong tù như thế nào đây.

Căn phòng ngập mùi tanh của máu và thuốc. Xen lẫn tiếng khóc đau đớn tận cùng. Ở ngoài, đứng đằng sau cánh cửa. Đôi mắt có chút buồn nhìn vào bên trong, bỗng nhiên một giọt nước mắt vô tình rơi xuống.

Elly hoàn hồn lại, lấy tay quệt nhanh dòng nước mặn chát. Rồi quay đi mệt mỏi, buồn bã. Trong lòng không một chút vui, người ba bất hạnh đã lìa đời, đáng ra phải nên vui nhưng không biết tại sao tâm trạng cô luôn day dứt, tồi tệ.

2 ngày sau.

Đám tang của Trần Nguyên Hùng kết thúc mà không có sự có mặt của mẹ My. Vì ba đang là phạm nhân, không được hưởng sự khoan hồng, nên không hề biết chồng mình đã mất. Trong suốt đám tang, những người đến phúng viếng bề ngoài thương tiếc chia buồn, nhưng bên trong lại cảm thấy như không có gì. Xong xuôi việc chôn cất, My vẫn đứng như trời trồng trước bia mộ mới dựng của ba, khuôn mặt vô hồn, đôi mắt đỏ hoe sưng húp đã cạn nước mắt. Đột nhiên trời đổ cơn mưa nặng hạt, đám vệ sĩ của Duy chạy từ trong xe ra với chiếc ô trên tay, Duy thấy tình hình không ổn nên anh đỡ lấy My và quay lại xe.

Chiếc xe băng băng trên đường cao tốc. My nhìn ra cửa sổ ánh mắt buồn rầu ngắm thành phố đang chìm trong cơn mưa.

- Em đừng nên quá buồn! Mọi chuyện đều do số phận của mỗi người thôi – Duy lo lắng an ủi bạn gái

My không trả lời. Cô lờ đi câu nói đó. Giọng nói yếu ớt của cô đột nhiên vang lên.

- Anh có thể đưa em đến đồn cảnh sát không? Em cần nói ẹ.

Duy quay ra nhắc nhở tài xế. Chiếc xe nhanh chóng được di chuyển đến đồn cảnh sát của thành phố.

My ngồi trong phòng chờ. Từ bên trong nhà giam, mẹ cô với bộ quần áo tù nhân bước ra. My nhìn mẹ hom hem, gầy gò mà lòng đau đớn hơn. Còn mẹ cô vừa nhìn thấy con gái tâm trạng vui hẳn lên.

- My! Mẹ nhớ con lắm. Rất lâu con chưa đến rồi.

My đau lòng, nước mắt lại tuôn trào. Mẹ cô khó hiểu, nhíu mày nhìn con gái

- Sao vậy? Con có chuyện gì buồn sao?

Cô nấc nhẹ, cố nói ra sự thật.

- Mẹ! Ba mất rồi.

Trịnh Vân Khuê vừa nghe xong. Không tin nổi, nắm lấy tay My.

- Con vừa nói sao? Ba mất ư? Con không được nói ba như vậy.

My không thể nói thêm gì nữa. Chỉ khóc, khóc thảm thương. Mẹ cô hệt hững đứng lên, quay lại nhà giam. Lòng đau như cắt.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát. My trở về nhà. Căn nhà trống vắng hơn hẳn, không còn ba cô, chỉ còn những bức ảnh gia đình được đặt trên bàn. My cầm lấy một bức ảnh của ba, cô nằm xuống, hai tay ôm chặt bức ảnh. Đôi mắt từ từ nhắm lại. Cô chìm vào giấc ngủ, có lẽ cô đã quá mệt, 2 ngày này hầu như cô không ngủ chỉ thức để ở bên ba.

1 tháng sau

Tâm trạng của My đã ổn hơn. Sau 1 tuần đầu tiên buồn bã, tự nhốt mình trong nhà. Cô đã quay lại học viện. Bây giờ, ở trường không ai biết được cô đang buồn hay vui. Từ ngày đó cô sống trầm lặng hơn, che giấu cảm xúc kín hơn, ngay cả Duy lúc nào cũng ở cạnh cô, thấy cô cười, thấy cô khóc. Cũng không biết trong lòng cô đang thấy thế nào.

Sự thật đằng sau như nụ cười ngượng ngịu ở học viện. Trở về nhà, cô chỉ có nhìn chăm chăm vào ảnh của ba. Có khi thì đến đồn cảnh sát thăm mẹ, động viên mẹ cố gắng hơn. Từ lúc ba mất cô luôn phải tự nuôi mình bằng số tiền ông cố làm ra trước khi chết.

Học viện General

Ở sân sau của học viện, My đang nằm gục trên chiếc bàn gỗ với một đồng bài tập, và hàng chục bản vẽ quần áo trên bàn. Đột nhiên, tiếng bước chân trong không gian im ắng vang lên. Một người con trai, thân hình cao kều, đang đến. Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện My, vì quá mệt mỏi nên cô ngủ rất say. Người đối diện, ngắm nhìn My ngủ say sưa, miệng khẽ hiện lên một vòng cung tuyệt đẹp.

30 phút trôi qua.

Chuông báo thức từ điện thoại vang lên. My vội vàng, bật dậy, nhìn giờ trên điện thoại. Cô vươn vai mệt mỏi. Như không để ý đến sự xuất hiện của người đối diện.

- Em không nhìn thấy anh sao?

My giật mình quay về phía trước.

- Nhật Anh! Anh quay về rồi sao?

Anh tươi tỉnh gật đầu. Nhưng lại trách móc cô

- Em đã gặp phải nhiều chuyện như vậy. Sao không nói với anh?

My không trả lời. Nhật Anh tiếp tục nói

- Thôi bỏ đi! Anh không thể sánh bằng bạn trai em.

My bực bội, nhìn thẳng vào mặt Nhật Anh nói

- Anh vẫn không thể bỏ qua chuyện nhỏ nhất đó sao? Xung quanh anh có hàng trăm cô gái xinh đẹp. Tại sao anh làm khổ mỗi em. Anh biết em áy náy thế nào sau khi anh bỏ đi không? – My khó chịu bày tỏ hết tâm tư

Nhật Anh bật cười, thì thầm vào tai My. – Nếu cảm thấy áy náy thì đền bù đi.

Nói rồi anh kéo My đứng dậy thật nhanh. Còn My thì cố gắng kháng cự.

- Anh đưa em đi đâu vậy? Em sắp có tiết rồi.

Nhật Anh rút điện thoại từ trong túi ra, bấm số.

- Ngọc Hân! Điểm danh hộ My.

Vừa nói xong anh tắt máy luôn không để cho Ngọc Hân trả lời. Anh cũng dứt ngay điện thoại trên tay My tắt nguồn. My sững sờ, trước hành động của Nhật Anh.

- Anh làm gì vậy? Nhỡ có ai gọi thì sao

- Kệ họ! Lên xe - Cậu nói ngắn gọn cương quyết.

My vẫn đứng đó, nhìn Nhật Anh. Bướng bỉnh không nghe lời. Nhật Anh khó chịu nhấc bổng My lên ném vào xe. My thì càng tức giận. Nhật Anh còn quá đáng hơn trước, bản tính tự quyết định mọi việc lại thêm một bậc nữa.

Lát sau. Xe dừng lại trước công viên trò chơi.

Nhật Anh nhanh chóng kéo My ra khỏi xe, ép cô vào trong chơi đủ mọi thứ. Ngay cả bánh kẹo, đồ ăn cũng mua rất nhiều.

- Anh làm như em là trẻ con vậy?

Nhật Anh nháy mắt.

- Đối với anh em luôn là trẻ con cần được bảo vệ.

Vẫn như trước, lời nói bom tấn của Nhật Anh luôn khiến người ta phải sốc.

Đột nhiên đang chơi vui vẻ. Thì My mở điện thoại và nhận được một tin nhắn. Cô vội vàng

- Xin lỗi em có việc gấp cần về ngay.

Nói rồi My chạy thật nhanh bắt lấy một chiếc taxi.

.

Taxi dừng lại ở ngân hàng

My hỏi tới tấp.

- Tại sao? Tôi nhận được tin nhắn số tiền trong tài khoản của ba tôi đã bị rút hết.

Chị nhân viên đáp

- Người nhà của cô đã đến để rút tiền rồi.

My càng khó hiểu, bỗng nhiên từ đằng sau My, một người đàn ông xuất hiện.

- Chào cô! Tôi là luật sư của Elly. Tôi và cô Elly có việc cần nói mong cô đến quán Cafe gần đây.

My theo sự chỉ dẫn của ông luật sư, bước đến quán cafe gần nhất. Vào bên trong khu vực Vip, Elly đang ngồi đó với một đồng giấy tờ.

- Mời cô ngồi!

My ngồi xuống. Ông luật sư bắt đầu lên tiếng.

- Đây là bản di chúc của ông Nguyễn Hùng. Số tài sản sẽ được chuyển hết sang cho con gái cả của ông ấy.

My ngạc nhiên

- Đúng thế! Tôi là con gái duy nhất của ba.

Elly khẽ nhếch mép. Luật sư nói tiếp

- Không! Con gái cả của ông Nguyễn Hùng phải là cô Elly đây.

My trợn trừng mắt. – Không thể nào? Không có bằng chứng gì cả.

Luật sư lấy từ trong túi ra một tờ giấy.

- Đây là giấy xét nghiệm AND.

My cầm lấy tờ giấy, mà run sợ. 99,99% Trần Băng Hy và Trần Nguyễn Hùng có quan hệ huyết thống.

- Như vậy! Số tài sản này sẽ sang tên của cô Elly.

Elly lên tiếng. – Hôm nay tôi gọi cô đến đây cũng là để nói rõ quan hệ của hai chúng ta. Nhưng cô đừng bao giờ gọi tôi là “Chị”, thân thiết như người khác. Mà cứ xưng hô như trước kia đi.

Nói rồi Elly và luật sư đứng lên. Khuôn mặt gian xảo nhìn My. Còn My vẫn chưa ý thức được sự thật đau lòng. Vài giây sau, cốc cafe trên tay cô, đã bị đập mạnh xuống bàn và vỡ tan.

My trở về nhà, với vết thương trên tay đang rỉ máu. Duy đang đứng đó chờ. Vừa nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của My, Duy vội vã tiến lại gần.

- Em đã đi đâu? Sao anh gọi em mãi mà không được.

My lại đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn Duy. Không trả lời. Duy nhìn xuống bên dưới, thấy bàn tay My đã bị nhuộm đỏ bởi máu. Anh hốt hoảng

- Em bị thương rồi! Mau vào nhà để băng lại.

Duy mở cửa tiến vào. Rồi vội vàng đi tìm hộp cứu thương. Anh nhẹ nhàng băng bó lại. Xong xuôi anh mới hỏi

- Rốt cuộc ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

My không trả lời. Cô lại cầm lấy bức ảnh của ba, ôm chặt lấy nó và nằm xuống chìm vào giấc ngủ. Duy bất lực nhìn bạn gái đang đau khổ, anh tiến vào phòng lấy ra một cái chăn đắp ngay ngắn cho My.

Sáng hôm sau.

Một đám người mặc đồ đen, đứng trước cửa nhà My, bấm chuông liên hồi. Vì quá âm ỉ, My gắng gượng dậy mở cửa.

- Các người là ai?

Một tên trả lời

- Chủ tịch Minh Đức cần gặp cô. Mau theo chúng tôi đi.

Vừa dứt câu, cả đám tiến lên kéo My vào trong xe.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự. My lại bước vào trong và gặp ba của Duy như lần trước cô đến. Lúc này trong lòng cô lại dâng trào cảm xúc hoang mang, lo lắng.

- Cháu ngồi đi!

My ngồi xuống. Chủ tịch Minh Đức bắt đầu nói

- 2 tháng trước. Ta có nhắc nhở cháu phải rời xa con trai ta. Nhưng tại sao cháu cứ bám víu lấy nó đến tận bây giờ như vậy.

My không trả lời, cúi gằm mặt xuống.

- Bây giờ ta cho cháu một cơ hội cuối cùng. Hãy rời khỏi Việt Nam. Hãy để cho sự nghiệp của Bảo Duy phát triển rồi cháu quay về. Chỉ 5 năm thôi.

- Nếu cháu không đi. Chủ tịch sẽ làm gì?

My chống đối. Chủ tịch giận dữ

- Nếu cháu không đi! Ta sẽ khiến mẹ cháu tăng thêm số năm tù, và sau khi ra khỏi đó bà ta sẽ sống không yên ổn. Còn nếu cháu ngoan ngoãn rời khỏi thì sau khi ra tù mẹ cháu sẽ có việc làm ổn định như trước kia.

- Chủ tịch có thể cho cháu 3 ngày không.

Chủ tịch lắc đầu. – Không thể! Cháu phải rời khỏi đây trong ngày mai. Đi trước khi Bảo Duy trở về từ Hong Kong.

My buồn bã đứng dậy. Trái tim đau như cắt, lại một lần nữa cô phải rời khỏi người cô yêu thương. Chỉ vì địa vị của mình quá nhỏ bé, nên mọi thứ của cô đều không được như ý muốn

65. Chương 62: Tạm Biệt Việt Nam Mảnh Đất Thân Quen

Nghĩa trang thành phố

Sau khi trở về từ chỗ chủ tịch Minh Đức. My chưa trở về ngay, cô còn rẽ vào nghĩa trang thành phố thăm ba. Cô đã khóc nhiều, cô nhìn ngắm tấm ảnh ba đang nở nụ cười rạng rỡ trên bia mộ mà lòng nhức nhối.

- Ba! Tại vì con quá kém cỏi. Lúc nào cũng ỷ lại vào ba mẹ. Giờ đây, ngay cả hạnh phúc của riêng mình con cũng không bảo vệ được. Vậy con phải làm sao đây ba?

My ngã khụy xuống bên bia bộ, khuôn mặt tuyệt vọng, ánh mắt đăm buồn. Cô ngồi đó một lúc lâu, sau đó đứng dậy, quệt nhanh những giọt nước mắt đang chảy dài, hít một hơi thật sâu rồi nói.

- Con nghĩ kĩ rồi! Con sẽ đi Mỹ. Rồi con sẽ quay lại, bằng mọi giá phải tìm được người đã hại chết ba, con sẽ khiến người đó phải trả giá đắt.

Vừa dứt câu, My đứng quay người bước đi thật nhanh.

.

Trên taxi.

My đưa mắt ra cửa sổ, ngắm nhìn thành phố tiếc nuối. Không lâu nữa, cô sẽ không được nhìn quanh cảnh này. Cô phải đến một đất nước xa xôi, ở đó cô sẽ thay đổi và hoàn thiện bản thân. Taxi dừng lại trước đồn cảnh sát.

.

Mẹ cô từ bên trong nhà giam bước ra. Bộ dạng nhếch nhác, khuôn mặt buồn thiu. Có lẽ ba cô mất là cú sốc quá lớn, nên để dễ dàng trở lại bình thường là điều quá khó đối với mẹ cô. My nhìn mẹ mà trong lòng không khỏi đau đớn, chỉ vì cô mà cả gia đình cô trở nên như vậy. Cô đưa hai tay ra trước nắm lấy đôi bàn tay gầy gò của mẹ.

- Mẹ! Con sẽ đi Mỹ. Rồi con sẽ quay lại để trả thù cho ba.

Mẹ đưa mắt nhìn My.

- Con có thể làm được sao?

My cương quyết. – Đúng vậy! Con quyết tâm rồi. Con không thể sống như một kẻ vô dụng được.

Mẹ My mỉm cười hiền hậu.

- Được! Con hãy đi đi. Rời xa Việt Nam, rời xa mảnh đất đầy mối nguy hiểm này.

- Mẹ! Sau khi ra tù. Mẹ phải biết chăm sóc bản thân đợi con trở về đó.

Bà khẽ gật đầu. Từ sâu trong đôi mắt ánh lên một niềm vui và hy vọng lớn lao.

—

Trong căn phòng rộng lớn

My cô đơn, lạc lõng ngồi xếp đồ đạc, bỏ vào chiếc vali xinh xắn. Bỗng nhiên điện thoại cô rung “Bảo Duy” đang gọi đến. My giật mình, lúng túng cầm điện thoại do dự.

- Alo! Xin lỗi vì anh phải đi Hong Kong gấp. Không kịp nói với em.

My mỉm cười.

- Không sao! Em không giận vì lý do công con đó đâu.

Duy yên tâm hơn.

- Nhưng em không được như lần trước đâu nhé. Không được rời xa anh nữa. Anh nói rồi anh sẽ bảo vệ em.

Bất giác, dòng nước từ khóe mắt My bắt đầu chảy xuống. Cô hốt hoảng lấy tay bịt miệng vì nấc nhe. Duy ở đầu dây bên kia vẫn nghe được rõ tất cả.

- Em đang khóc sao?

My cố gắng nén nước mắt. – Em khóc vì đang nhớ ba thôi. Anh đừng lo. Thôi em mệt rồi em đi ngủ đây.

My vội vàng cúp máy. Cô không giỏi nói dối, chỉ sợ càng tiếp tục nói chuyện Duy sẽ biết. My nằm gục xuống giường mệt mỏi.

.

Sáng hôm sau.

Đám vệ sĩ của chủ tịch Minh Đức lại đứng trước cửa nhà My chờ sẵn.

My nhanh chóng vác vali xuống và đến sân bay.

Bây giờ đang là 8 giờ sáng. My ngồi chờ đợi chuyến bay của mình lúc 9 giờ mà trong lòng muốn ở lại.

.

Ở một nơi khác.

Nhật Anh đang đọc một đồng tài liệu. Cục kì ra dáng một người lãnh đạo cao quý. Cũng phải thôi anh là người thừa kế tập đoàn General nên khí thế phải hơn người bình thường một bậc. Đột nhiên anh nhận được một cuộc điện thoại.

- Thiếu gia! Cậu nhờ tôi theo dõi tiểu thư Huyền My. Hôm nay cô ấy sẽ xuất cảnh vào lúc 9 giờ.

Nhật Anh giật mình. – Tại sao?

- Tôi không biết! Chỉ biết là sáng hôm qua khi rời khỏi nhà chủ tịch Minh Đức. Cô ấy đã đến nghĩa trang thành phố và khóc rất nhiều.

Nhật Anh tức giận buông ngay một câu chửi thề rồi cúp máy

- Khôn khiếp

Anh đập mạnh tay xuống bàn, gạt phăng đồng giấy ở trên bàn. Rất ít khi anh có biểu hiện như vậy vì ai đó, chỉ khi người đó quá đối quan trọng với anh. Anh dơ tay lên nhìn đồng hồ 8 giờ 30 phút. Anh vội vã lấy áo khoác rồi chạy thật nhanh ra gara để xe.

—

Sân bay

Tiếng thông báo vang lên” Hành khách đi chuyến bay đến Hoa Kỳ lúc 9 giờ sáng giờ Việt Nam chuẩn bị xuất trình giấy tờ”

Một tên vệ sĩ lên tiếng.

- Tiểu thư! Sắp đến lúc đi rồi.

My lạnh lùng trả lời

- Tôi biết! Không cần các người lo. Hãy trở về đi, tôi sẽ không thất hứa với chủ tịch đâu.

Đám vệ sĩ vẫn cương quyết

- Chúng tôi phải thấy tiểu thư lên máy bay rồi mới được trở về. Không được lại trái lời chủ tịch.

My ầm ức, bước đi về phía khu vực xuất trình giấy tờ.

Bỗng nhiên từ đằng sau cô, có ai đó gọi tên.

- My! Em đứng lại

My đứng khựng lại. Quay lại thì thấy Nhật Anh đang chạy đến chỗ cô. Đám vệ sĩ nhìn thấy Nhật Anh liền cản lại. Nhật Anh đưa ánh mắt giết người nhìn mấy tên vệ sĩ, tất cả đều run sợ trước thái độ đầy nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

- Tránh ra! Nếu các người còn muốn sống

Cả đám lúng túng nhìn nhau. Họ đều biết đến sự đáng sợ của Nhật Anh, mặc dù là người của chủ tịch Minh Đức chú ruột của anh cũng không thể làm gì anh cả. Trong gia tộc anh, ba anh là con trưởng nên anh cũng có tầm quan trọng không kém. Tất cả đều đứng lùi lại nhường đường cho anh. Nhật Anh bước đến cạnh My

- Em định đi đâu hả?

My đáp

- Em phải đi! Chỉ có đến Mỹ em mới có thể trả thù cho ba.

Nhật Anh đưa tay kéo My lại, ánh mắt tha thiết hy vọng. – Đừng đi! Anh sẽ giúp em.

My gạt tay anh ra. Tuyệt tình – Anh đừng bám lấy em nữa. Bây giờ em chỉ là đứa con gái không còn gì, tiền bạc, gia đình đều mất hết.

Nhật Anh ôm lấy cô, giữa dòng người tấp nập ở sân bay. My cố gắng đẩy anh ra, nhưng anh vòng tay ôm quá chặt, dù có vô tình như thế nào cũng không thoát khỏi.

- Em đừng đi! Cùng lắm là anh nuôi em cả đời.

My càng cương quyết. – Xin lỗi anh! Em không thể chấp nhận được lòng tốt của anh được.

Vừa dứt câu, My dùng toàn lực đẩy Nhật Anh ra.

- Nếu đã như vậy thì anh sẽ cùng em đi.

Nói rồi Nhật Anh rảo bước về phía khu vực bán vé máy bay. Hai nhân viên nữ vừa nhìn thấy anh liền dán mắt vào không thể rời khỏi khách hàng đẹp trai.

- Cho tôi một vé máy bay đi Mỹ lúc 9 giờ.

Một nhân viên trả lời. – Vâng! Nhưng phiền anh đợi thêm 5 phút nữa.

Nhật Anh tức giận đập mạnh tay xuống. – Các người không thấy máy bay sắp cất cánh rồi sao. Tôi là khách hàng Hit mà cũng phải đợi à. Còn không nhanh lên thì hai người có thể bị đuổi việc đó.

Hai nhân viên nhẩn nhó nhìn nhau. Vội vã lấy vé máy bay đưa cho anh. Sau khi Nhật Anh rời khỏi, họ lẩm bẩm

- Đẹp trai vậy mà “Dữ”

.

My ngạc nhiên. – Anh có đem theo hộ chiếu sao

Nhật Anh mỉm cười

- Tất nhiên! Những người làm trong General lúc nào cũng phải mang hộ chiếu bên mình. Đề phòng việc ra nước ngoài đột ngột.

.

Sau khi xuất trình hết giấy tờ. Cả hai đã yên vị trên máy bay.

Nhật Anh vẫn cái dáng vẻ đó, đeo tai nghe nhạc và nhắm mắt hưởng thụ. Còn My vẫn lo lắng bồn chồn, đứng ngồi không yên, quay sang dận dò Nhật Anh.

- Anh không được nói với Duy là em đến Mỹ.

Anh khẽ gật đầu bình thản. My lại tiếp tục thắc mắc.

- Nhưng tại sao anh cứ phải bám lấy em như vậy? Anh muốn tìm bạn gái đâu phải khó.

Nhật Anh mỉm cười. – Vì anh đã có tất cả. Anh chỉ cần mỗi em, ở em anh tìm được sự bình yên vốn có, chỉ khi ở bên em anh mới thấy được cuộc sống này nó tươi đẹp đến mức nào. Mặc dù, bây giờ hai ta chưa thuộc về nhau. Nhưng ở cuối con đường tình yêu ta sẽ gặp lại nhau.

My khoanh tay trước ngực, tự mãn.

- Anh không thể chắc chắn như vậy được. Em đã có người để mình chờ đợi, nhớ mong rồi.

Nhật Anh bật dậy, sắc mặt khó chịu hiện rõ, như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó vậy. Khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nửa vòng cung. – Em không nên nói những lời đó nếu muốn sống yên ổn.

Nói rồi anh tiến gần đến sát mặt My. Từ từ xâm lấn đôi môi anh đào mong manh. Vẫn thế, anh hôn bá đạo như trước kia. Một người có kinh nghiệm rất nhiều. My đẩy anh ra thật mạnh. Nhật Anh càng thích thú trêu chọc

- Em nên nhớ! Em là người người đầu tiên anh chủ động hôn. Từ trước đến giờ toàn người khác hôn anh thôi nhé.

—

Tại biệt thự Bảo Duyệt.

- Ba con đã về.

Chủ tịch Minh Đức mỉm cười mãn nguyện.

- Con làm tốt lắm. Ta có thể yên tâm giao lại Dream Star cho con quản lý rồi.

- Vâng.

Ông thở dài rồi nói. – Người con gái đó! Huyền My. Nó đã rời khỏi Việt Nam rồi.

Duyệt bàng hoàng, không tin nổi.

- Ba lại bắt cô ấy rời xa con sao? Không được con phải đi tìm cô ấy

Ba Duyệt đập bàn tức giận. – Con nên tỉnh táo lại đi! Đừng nên lún quá sâu như vậy. Nên nhớ con lại người thừa kế của Dream Star đừng để những việc này làm mất hết lý trí.

Duyệt đáp

- Con chỉ cần cô ấy thôi.

- Con mà đi tìm nó. Ta sẽ khiến nó phải biến mất mãi mãi. Hãy quay lại Havard đi, 5 năm sau ta sẽ cho phép con tìm nó.

Duyệt nhìn thẳng vào mặt ba mình. – Ba thật đáng sợ! Vì tiền mà có thể làm tất cả.

- Con thì biết gì chứ? Ta làm những thứ này đều vì con. Chỉ vì từ nhỏ con luôn kém cỏi hơn Nhật Anh, nên ta rất mất mặt với các trưởng bối. Giờ là lúc con nên thay đổi.

Duyệt không trả lời lại, chỉ tức giận bước đi.

66. Chương 63: Thành Công

—

4 năm sau

Phòng làm việc sang trọng, rộng lớn với những bộ quần áo được thiết kế bắt mắt đẹp dễ. Tạp chí thời trang Mỹ với ảnh bìa của một nhà thiết kế xinh đẹp nổi tiếng nhất New York. Quyển tạp chí được xem qua rồi đặt nhẹ nhàng xuống bàn. Từ cửa bước vào một trợ lý xinh đẹp.

- Jessi. Đây là những công ty thời trang nổi tiếng tại Hoa Kỳ. Chị nghĩ xem ta nên ký hợp đồng với ai?

Jessi cầm lấy tập tài liệu, đưa mắt nhìn qua một lượt. Lắc đầu.

- San San! Từ chối tất cả các lời mời. Nói với họ rằng chị không có hứng thú với công ty thời trang nổi tiếng.

San San nghiêng đầu khó hiểu.

- Chị! Em làm trợ lý của chị đã 2 năm rồi. Nhưng vẫn không hiểu nổi, tại sao chị cứ phải ký kết hợp đồng với những công ty không có chút tiếng tăm, để rồi kéo họ lên một vị trí cao trên thị trường như Fashion KC.

Jessi nhếch mép. Khuôn mặt xinh đẹp đã có phần già dặn hơn 4 năm trước. Giờ đã như một phụ nữ trưởng thành xinh đẹp, tài giỏi.

- Không nên trèo lên vị trí quá cao sang. Phải biết bắt đầu từ những thứ nhỏ nhất.

San San lại càng không hiểu. Định hỏi tiếp nhưng vừa thấy cái xua tay của Jessi là cô tự động bước ra ngoài.

.

Jessi ngồi lại trong phòng, cô mệt mỏi tựa vào thành ghế phía sau, mắt từ từ nhắm lại. Bao kí ức lại ùa về. 4 năm trước.

- Cô nên làm việc khẩn trương lên. Có biết bên ngoài là bao khách đang chờ không. Thật là vô tích sự, đáng ra ngay từ đầu tôi không nên thuê người Việt nam như cô vào đây.

My cúi gục xuống rửa đồng bát trước mặt, cô cố ý lơ đi sự chời bới của chủ nhà hàng. Từ khi đến Mỹ, cô đã phải làm công việc này, quá sức đối với một người đã từng là tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ.

Vừa kết thúc công việc ở nhà hàng. Cô trở về nhà, cũng không thể nói là nhà bởi vì chỉ là một căn phòng thuê nhỏ với giá rẻ. My cặm cùi với đồng bài vẽ quần áo, ngày qua ngày, bản vẽ được hình thành là cô mải miết may thành bộ ỉnh tự mặc để tiết kiệm được phần nào. Những trong cái rủi lại có cái may. Trong một lần, cô làm bồi bàn tại một nhà hàng khác sau khi vừa bị đuổi việc rửa bát. Một ông chủ quý phái sang trọng, nhìn cô từ đầu đến cuối, khiến My khó chịu muốn lẩn tránh. Đột nhiên ông gọi My đến.

- Xin chào! Tôi có thể biết quần áo cô mặc là của hãng thời trang nào không?

My đáp.

- Đều là tôi tự thiết kế và may lấy.

Người đàn ông ngạc nhiên.

- Thật sao? Nó thực sự rất đẹp và tinh tế. Có lẽ tôi đã tìm đúng nhân tài rồi.

My thắc mắc.

- Ông nói vậy là sao?

Ông mỉm cười.

- Tôi người chuyên đào tạo những người thiết kế trẻ tài năng có đam mê. Tôi thấy cô rất hợp lý.

- Căn cứ vào đâu để tôi có thể tin ông?

.

- Nhìn tôi giống người lừa đảo sao? Cô biết Fashion Star chứ.

My đáp

- Tôi biết! Công ty thời trang nổi tiếng nhất New York.

Nói rồi ông lấy từ trong túi ra một tấm thẻ. Khiến My sững sờ, ngạc nhiên.

- Thì ra....Ông g là.....Giám đốc..... công ty đó

Người đàn ông khẽ gật đầu.

Sự nghiệp của cô bắt đầu từ đó. Ban đầu chỉ là một trợ lý nhỏ trong công ty, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của Giám đốc, cô được thể hiện bản thân mình. Những bộ quần áo do cô thiết kế luôn được đánh giá cao, và đưa ra thị trường được mua với số lượng nhiều nhất.

Nhưng khi sự nghiệp đang lên đến đỉnh điểm thì cô lại xin nghỉ làm tại Fashion Star. Khiến bao người tiếc nuối và bất ngờ. Từ đó, cô luôn xin vào làm việc tại những công ty không có tiếng tăm, nhờ năng lực và sự cố gắng của cô, bất kì công ty nào cô gia nhập cũng được xếp ở vị trí hàng đầu, ngay cả các công ty đã đến bờ vực phá sản cũng lên được điểm cao nhất. Vì vậy, những công ty thời trang nổi tiếng tại Mỹ đều mong muốn có một nhà thiết kế trẻ như cô.

Quay lại hiện tại.

Đột nhiên từ cửa xông vào một ai đó. San San thì cố gắng kéo tay ngăn cản.

- Anh không thể vào được.

Jessi bị tiếng ồn làm thức giấc. Mệt mỏi đứng dậy. Xua tay ra hiệu cho San San ra ngoài.

- Em định trốn đến bao giờ. 4 năm qua, bây giờ là lần thứ 4 anh tìm em rồi đó.

My đáp

- Em sẽ không trốn nữa. Trước kia vì không muốn dựa dẫm vào anh, không muốn nhận sự giúp đỡ quá nhiều nên em mới bỏ đi như vậy. Dù sao thì cũng Xin lỗi anh.

Nhật Anh thở dài

- Em thay đổi nhiều quá! Người mà anh biết đâu có lạnh lùng, suy nghĩ chín chắn như vậy.

My nhếch mép. – Thời gian thay đổi thì con người cũng đổi thay. Hôm nay, anh đến tìm em là có việc gì vậy?

Nhật Anh mỉm cười đáp

- Anh có hai việc. Việc đầu tiên là anh muốn mời em về General làm việc, anh biết bây giờ em là nhà thiết kế danh tiếng nhất ở New York để mời được em thì rất khó nhưng anh rất mong em có thể giúp đỡ General.

My cười trừ.

- Em sẽ suy nghĩ. Việc thứ hai là gì?

Nhật Anh đáp

- Trong suốt 4 năm nay, anh không hề rung động trước cô gái nào vì em. Em định bắt anh chờ đến khi nào?

My giữ khuôn mặt thẳng tưng, không biểu cảm ngồi xuống ghế Sofa cầm tách trà, nhàn nhã uống.

- Tại sao anh không đáp lại tình cảm của Diệp Thảo mà lại khổ sở chờ đợi em như vậy?

- Vẫn là câu hỏi đó của em! Chúng tớ người em thích vẫn là Bảo Duy. Nhưng anh nói cho em biết, dù bây giờ em có cao quý, có địa vị như thế nào? Thì em vẫn chưa là gì đối với anh. Cho nên đừng tự kiêu quá, lòng kiên nhẫn của anh có hạn.

My tức giận cầm tách trà trên tay, ném thẳng xuống đất vỡ tan. Bên ngoài San San vừa nghe thấy tiếng động liền vội vã chạy vào.

- Chị! Có việc gì vậy?

My chốt một câu khiến tim Nhật Anh đau như cắt

- Bây giờ, tôi không còn là người dễ dàng bị sỉ nhục như vậy. Anh nên cẩn thận lời nói. San San tiễn khách Nhật Anh sắc mặt thay đổi lạ thường, khuôn mặt âm độ lạnh băng. Nhìn về phía My, nói ra những lời khiến người khác phải run sợ.

- Em không nên như vậy. Chưa biết rõ con người, bản chất tàn độc của tôi thì đừng lên giọng. Tôi không hề dễ dãi với ai bao giờ. Em phải tự hào vì mình là người đầu tiên. Từ mai, em sẽ thấy được tôi tàn nhẫn đến mức độ nào. Jessi cứ chờ xem.

Nói rồi, anh bước đi thật nhanh rồi đóng sầm cửa lại. San San đứng gần còn run sợ đến ghê người.

Phía bên này, Sau khi Nhật Anh rời đi, My mới thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên cô lại cảm thấy choáng váng đứng không vững. San San hốt hoảng chạy đến gần.

- Chị! Chị không sao chứ?

My mỉm cười. San San nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống, ngay thơ hỏi

- Anh ta là ai vậy? Tại sao đứng trước anh ta chị lại không có tự tin như vậy. San San chưa bao giờ thấy chị như thế này với ai cả?

My đáp

- Một người mà chị nợ rất nhiều.

San San bật cười

- Chị nói đến đây. San San cũng biết là nợ tình rồi.

My nhún mày. – Con bé này. Chỉ giỏi nói linh tinh

Vừa bị nói trúng tim đen. My có hơi hốt hoảng, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

—

Việt Nam

Duy lặng thinh, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Ánh mắt đăm buồn, giấu kín bao tâm sự. Tia nắng của hoàng hôn chiếu xuống càng làm anh thêm đẹp đẽ.

Bỗng nhiên, một vòng tay ôm lấy anh từ sau, ngọt ngào ấm áp.

- Em diễn về rồi sao?

Yến Nhi nhẹ nhàng đáp

- Vâng.

Duy lại im lặng không nói gì. Yến Nhi thấy kì lạ nên hỏi.

- Sao vậy? Lại nghĩ đến Huyền My sao? Nếu như vậy sao anh không đi tìm chị ấy

Duy đáp

- Năm đầu tiên. Anh điên đảo chạy đi tìm cô ấy, nhưng tìm mãi không thấy. Rồi dần dần mới có suy nghĩ khác, nếu yêu anh thật lòng thì đã không rời xa anh 2 lần.

Yến Nhi nhẹ nhõm hơn hẳn. Vòng tay cô siết chặt hơn lấy Duy.

- Bây giờ cô ấy là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng tại New York Jessi.

Duy vẫn bình thản. – Anh biết! Nhưng không còn quan tâm nữa rồi.

ừ khi My bỏ đi, lúc nào Duy cũng vậy. Luôn che giấu cảm xúc, anh luôn nghĩ rằng mình đã không còn quan tâm, không còn yêu My nữa nhưng thật ra trái tim anh đâu như vậy. Ngày đêm nhớ mong, thương nhớ nhưng không dám đi tìm vì sợ ba mình sẽ làm gì cô. Một trái tim tồn tại đầy vết xước, hỗn loạn không thể phân biệt được giữa yêu và ghét.

—

1 tuần sau.

- Chị! Đây là lần đầu San San thấy chị kí kết hợp đồng với một công ty nổi tiếng.

My cười ngọt ngào. – Chỉ là không hiểu rõ. Nên muốn tìm hiểu thêm thôi. San San đi thôi! Hôm nay là ngày đầu tiên nên ta phải đúng giờ.

Hai cô gái tiến ra phía ô tô sang trọng. Một vệ sĩ nữ người phương Tây đã đứng sẵn ở đó mở cửa.

- San San! Chưa được về Việt Nam bao giờ nhỉ?

San San mở to đôi mắt nhìn My. Trong một tuần nay, cử chỉ hành động của My rất kì lạ.

- Chưa ạ! San San là người Trung Quốc bị lưu lạc đến Mỹ nên không được đi thăm thú nhiều quốc gia.

My mỉm cười, nhìn em gái nuôi của mình.

.

Lát sau. Xe dừng lại trước công ty thời trang Seasons.

Vào trong là một tòa nhà rộng lớn với hơn hàng trăm nhân viên đang đi lại. Nhưng kì lạ, tất cả không phải đều là người Mỹ, mà một nửa còn lại là người Việt Nam. Đột nhiên, San San đăng trí vừa nhớ ra được gì đó, vội vàng lên tiếng.

- Chị! Còn một thông tin nữa. Công ty này là của người Việt. Nghe nói Chủ tịch ở đây rất đẹp trai.

My nhếch mép, đập nhẹ vào đầu San San.

- Con bé mê trai! Chị vào đây để làm việc chứ không phải ngắm chủ tịch đâu nhé.

Đang đi thì đằng trước một nhân viên đứng nghiêm trang cung kính cúi chào

- Chào cô! Jessi. Tôi là trưởng phòng thiết kế. Rất vui được gặp người nổi tiếng như cô. Từ bây giờ chúng ta sẽ làm việc cùng nhau thường xuyên. Chào mừng nhà thiết kế chính.

Nói rồi trưởng phòng dẫn đường đưa My vào phòng làm việc. Thủ tục có hơi kì quặc, My hỏi

- Không phải! Nên đưa tôi đi gặp chủ tịch trước à.

Trưởng phòng cười trừ. – Xin cô thứ lỗi! Chủ tịch của chúng tôi ít gặp nhân viên mới. Kể cả nhà thiết kế nổi tiếng như cô.

My càng thấy khó chịu hơn. Tại sao cô có thể vào một công ty lạ lùng, với một tên chủ tịch tự kiêu tự mãn như vậy được. Thật là sai lầm khi kí hợp đồng.

.

Phòng làm việc của cô ở phía trong cùng. Rộng rãi nhưng trống vắng chỉ có mỗi một mình. Cô cặm cụi ngồi vẽ mà buồn chán. Bỗng nhiên từ cửa trưởng phòng lại bước vào.

- Chủ tịch yêu cầu cô làm một bản vẽ thời trang, rồi tự mình mang lên phòng làm việc của chủ tịch. Cô không nên thắc mắc, bởi nhân viên mới luôn được kiểm tra như vậy. Nhưng chỉ có điều kì lạ, là cô là người đầu tiên được chủ tịch mời vào phòng làm việc của mình.

- .

My nằm gục xuống bàn chán nản. Lại một thủ tục kì quặc. Mặc dù để thiết kế một bộ quần áo trong vòng 1 tiếng không phải là khó. Nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được cái sự phũ phàng của công ty.

Bộ quần áo trên giấy nhanh chóng được hoàn thành. My vội vàng lên tầng cao, nơi làm việc của chủ tịch.

Thư ký riêng vừa nhìn thấy cô cũng bất ngờ không kém, đây đúng là lần đầu tiên nhân viên mới được vào đây. My bình thản mở cửa bước vào. Nhưng sau khi đóng cánh cửa xong, cô càng sốc hơn.

- Anh là Chủ tịch công ty.....

67. Chương 64: Đối Đầu

—

Trước sự ngạc nhiên của My, người đó càng thích thú. Khóe miệng khẽ nhếch lên, từng bước tiến gần hơn đến cô. My hốt hoảng lùi lại. Ánh mắt huyền bí, nguy hiểm như muốn ăn thịt người của anh như bắn ra tia laser, càng khiến My mất tập trung. Cực kì đáng sợ.

- Tại sao phải sợ như vậy? Không phải hôm nọ em còn mạnh mẽ đối đầu với anh sao?

My vô thức hoàn hồn, cố lấy lại bình tĩnh. Đây Nhật Anh đang đứng sát My ra xa.

- Chủ tịch! Tôi đến là để nộp bản thiết kế.

Nhật Anh bật cười. Thái độ như một thỏ hiền lành của My bỗng chốc thay đổi lạ thường.

My nhanh chóng đặt bản thiết kế của mình lên bàn làm việc rồi vội vã rời khỏi. Nhưng có ai đó nhanh hơn cô một bước, đã khóa cửa ra vào bằng hệ thống tự động. Bất giác cô quay lại, đằng sau mình Nhật Anh đã đứng đó như một bóng ma. Sự đen tối hiện rõ lên đôi mắt kia, anh nhấc bổng cô lên về phía ghế Sofa. Có ý định tiến sát hơn và hôn. Nhưng My lại càng chống chọi quyết liệt.

- Chủ tịch! Đang ở công ty mong anh hãy tự trọng.

Cảm xúc đang lên đến cao trào thì bị cô làm cho hụt hẫng. My lại đẩy thân hình to lớn kia ra và đứng dậy. Khắc hẳn so với 4 năm trước, giờ đây cô không phải một con mèo ngoan ngoãn, sợ hãi mà cô giống như một con mèo hoang rồi, tàn nhẫn lạnh lùng chống đối bất kì ai.

Nhưng cô đâu biết, chính thái độ đó lại làm cho Nhật Anh tức giận. Sau lần anh gặp My tại nhà cô, chính anh đã quay lại với bản thân thật của mình như một Ác Quỷ bất chấp tất cả. Anh tiến đến gần cô, vòng tay qua giữ lấy cơ thể cô, nhanh như cắt một con dao đã kề sát với My.

My giật mình, đứng khựng lại.

- Anh làm gì vậy?

Nhật Anh giữ nguyên biểu cảm lạnh băng, câu nói không cảm xúc. Khiến người đứng cạnh không khỏi run sợ.

- Tôi đã nói em sẽ thấy bản chất thật của tôi. Đáng ra ngay từ đầu em không nên chống đối tôi như vậy. Giờ phải chịu PHẠT

My cố giữ lấy tay đang cầm con dao sắc nhọn của Nhật Anh. Đẩy ra xa. Nhưng lúc này anh đâu còn nhân tính, chỉ vì đã chọc giận anh nên hậu quả cô phải nhận sẽ rất lớn. Nhật Anh cương quyết, cầm chặt con dao di chuyển xuống phía dưới, lưỡi dao từ từ cắt một đường thẳng từ vai đến khuỷu tay cô. Máu chảy xuống theo đường mà con dao vô tình đã rạch. My đau đớn ngồi xuống ôm lấy cánh tay đáng thương, chỉ trong một lúc, máu đã nhuộm đỏ tay áo sơ mi trắng của cô. Còn Nhật Anh thản nhiên đứng lên, tâm trạng đã tốt hơn, anh nhếch mép nhìn bộ dạng đau khổ của My tuyên bố.

- Em có thể mạnh mẽ. Đối đầu với bất kì ai. Nhưng với tôi em không bao giờ thắng.

Nói xong anh chậm rãi tiến về phía bàn làm việc rồi ngồi xuống. Anh bấm điện thoại riêng gọi cho thư ký.

- Victoria hãy mua cho tôi một bộ áo khác. Loại của phụ nữ.

Đằng kia, khuôn mặt My đã ướt đầm mồ hôi vì đau đớn. Nhưng cô vẫn kiên cường không rơi một giọt nước mắt nào. Cô đã quyết tâm sẽ không bao giờ khóc nữa, vì chỉ có mạnh mẽ như vậy cô mới trả thù được cho ba mình. Ánh mắt yếu ớt, nhìn sang phía Nhật Anh.

- Anh thật đáng sợ. Tôi thua rồi.

Nhật Anh càng vui sướng hơn. Nét mặt vẫn âm độ

- Em biết vậy là tốt rồi. Bây giờ hãy vào phòng nghỉ riêng của tôi, trong đó có cả phòng tắm. Hãy rửa qua vết thương đi. Đừng đi thư ký hay ai khác vào đây mà nhìn thấy cảnh nào.

My vẫn tiếp tục ngang bướng, không chịu đứng lên. Còn Nhật Anh lại bị chọc giận, cố gắng kìm chế.

- Tôi cho em 3 giây để đứng lên. Nếu không tay bên kia sẽ bị rạch nát.

Cô vội vàng đứng dậy. Một bên bị rạch sâu như vậy đã quá đau rồi, nếu ngay cả bên kia mà cũng như thế thì không biết sẽ thế nào?

10 phút sau.

Một bộ áo và váy công sở đã được mua về. Thư ký càng thắc mắc, trong đầu thì nghĩ được hàng trăm chuyện tào lao.

Nhật Anh cầm lấy túi đồ, bước vào phòng ngủ. Cánh cửa phòng tắm vẫn không có động tĩnh gì. Nhật Anh mới bất đắc dĩ mở cửa bước vào. Bên trong, nước lênh láng trên sàn mang một màu đỏ. My giật mình xấu hổ, lúc này trên người cô chỉ còn một bộ nội y. Còn Nhật Anh vẫn bình thản, chuyện này quá là điều bình thường đối với anh, một chủ tịch tài giỏi, đẹp trai như vậy không biết có bao nhiêu phụ nữ can tâm tình nguyện bán thân cho anh, không kể hết. My vội vã lấy chiếc áo choàng màu trắng khoác vào.

- Anh không thể gõ cửa khi vào sao?

Nhật Anh cười.

- Tôi chỉ muốn đưa em bộ quần áo thôi! Cơ thể em có gì đáng nhìn chứ. Chỉ được có khuôn mặt đẹp thôi. Tôi đã gặp nhiều phụ nữ thân hình chuẩn hơn em.....

My tức muốn chết, lại một lần nữa bị động chạm đến lòng tự trọng.

- Thì sao chứ? Anh có bao nhiêu phụ nữ, thân hình họ thế nào thì liên quan gì đến tôi.

Nói rồi cánh cửa phòng tắm chợt đóng lại ngay trước mặt anh. Nhật Anh lại mỉm cười tuyệt đẹp. Nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Lát sau, My từ trong phòng tắm bước ra thì thấy chủ tịch của mình đã yên vị ngủ trên giường. Cô từ từ bước đến, nhìn qua xung quanh. Cô thầm nghĩ “ Có lẽ căn phòng này đã chứa rất nhiều nữ nhân của anh ta rồi. Đồi bại”

- Em đứng đó làm gì. Không thay đồ sao. Hay chỉ cần mặc áo choàng này ra ngoài.

My đáp.

- Thì anh phải ra ngoài tôi mới thay được chứ.

Nhật Anh nhắm mắt lại, bình tĩnh nói. – Thay luôn ở đây đi. Bây giờ em đã 24, tôi 25 nếu có xảy ra chuyện gì thì chỉ cần kết hôn là được.

My khoanh tay trước ngực, bàng hoàng.

- Anh có thể nói dễ dàng vậy ư? Thật buồn cười.

Nhật Anh đáp.

- Có biết bao người muốn kết hôn với tôi. Em được như vậy phải cảm thấy mừng chứ.

- Không bao giờ nhé!

Nhật Anh đứng lên tiến về phía cửa. – Được rồi thay đồ đi! Rồi trở về làm việc. Tập đoàn General không trả lương cho người chơi không đâu.

.

My vội vàng khóa cửa lại thay quần áo, trong miệng lẩm bẩm mấy câu

- Sắc lang! Anh đáng sợ hơn cả Ác Quỷ. Tôi không thích anh mà anh lại khiến tôi thành ra như thế này. Bây giờ cánh tay vẫn đau. Nhất định anh sẽ phải trả giá.

—

Sau khi rời khỏi văn phòng chủ tịch.

My trở về phòng làm việc, trước con mắt của bao nhiêu người. Chỉ trong thời gian ngắn cả công ty đã biết chuyện chủ tịch đặt mua một bộ quần áo. Có lẽ cô được nhận ân sủng của Chủ tịch. Còn My thì ôm cánh

tay đau nhức. Cả buổi sáng làm việc đầu tiên của cô tồn tại hàng nghìn tin đồn. Không thể chịu nổi nữa, cô than vãn

- Đáng ra mình nên chọn công ty thời trang hàng đầu NEW YORK. Bây giờ vào đây lại gặp anh ta, đúng là oan gia ngõ hẹp. Thôi phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Nói rồi cô lấy từ trong ngăn bàn ra một tờ giấy trắng, viết gì đó bằng tiếng anh. Gấp lại gọn gàng rồi cho vào bao giấy nhỏ.

.

My lại lên cái nơi u ám, kinh tởm đó một lần nữa. Cô lấy hết can đảm bước vào.

Vừa nhìn thấy cô Nhật Anh lại mỉm cười đắc ý. – Lại nhớ tôi rồi sao?

My lạnh lùng nhìn anh đáp

- Đây là đơn xin nghỉ việc. Tôi không thể chịu nổi nữa.

Nhật Anh nhếch mép

- Mới có nửa ngày đã không chịu nổi rồi sao. Em kém cỏi hơn tôi tưởng, như vậy làm sao trả thù được chứ. Em nghỉ hiện tại mình thắng nổi Elly sao?

My giữ biểu cảm lạnh băng, trả lời. – Tôi không cần anh quan tâm! Tôi khắc biết cách trả thù. Đến lúc đó anh sẽ phải khâm phục.

.

Vừa kết thúc trò chuyện My đặt đơn xin nghỉ việc lên bàn rồi quay trở lại thu dọn đồ đạc. Cả công ty lại xôn xao. Lần đầu tiên, một nhân viên mới vào đây chưa được một ngày đã rời khỏi. Thực chất, ai đã vào đây thì có chết họ cũng không muốn đi.

—

My trở về nhà với khuôn mặt tái nhợt nhạt hẩn đi. Cánh tay thì đang rỉ máu, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế Sofa. San San vừa nghe thấy tiếng động, liền chạy ra. Thấy My đang ướt đầm mồ hôi, cô bé lo lắng hỏi han.

- Chị làm sao vậy? Sao lại sốt cao đến thế này.

San San vô thức nhìn sang vệt màu đỏ trên áo của My. Cô càng hốt hoảng

- Chị! Tay chị chảy máu rồi.

San San nhanh chóng đỡ My dậy. Đưa vào phòng nằm nghỉ. San San lấy nước vào chườm đá, đủ hết mọi công đoạn hạ sốt. 5 tiếng sau thì My khá hơn. Lúc này mới tỉnh lại, còn San San thì chăm sóc My quá mệt mỏi nên đã thiếp đi bên cạnh giường.

—

Việt Nam

Elly từ ngoài bước vào. Cô nhận thấy sắc mặt của chủ tịch có phần nào kì lạ. Cô tiến đến gần hỏi

- Chủ tịch Minh Đức. Ông gọi tôi có việc gì.

Chủ tịch đáp

- Cô đọc qua tờ báo đi.

Nói rồi ông vứt luôn tờ báo đang cầm trên tay xuống bàn. Elly thì cầm lên đọc qua. Vô thức cô cũng sờ bụng tờ báo xuống.

- Thấy thế nào? Chỉ trong 4 năm mà cô ta thành đạt như vậy. Có lẽ rất muốn trả thù cho ba mình.

Elly bình tĩnh nói. – Tôi không hề sợ nó.

- Vấn đề ở đây không phải là sợ hay không? Mà những chứng cứ vụ án Trần Nguyên Hùng đã được xóa sạch chưa?

Elly đáp

- Đã không còn sót lại thứ gì ông cứ tin tưởng ở tôi.

Chủ tịch Minh Đức nói. – Nếu không cẩn thận. Thì vụ án này sẽ bị lật lại. Tôi, cô và nghị sĩ Trung Quốc Kim Trạch sẽ không còn sống yên ổn đâu.

.

Đột nhiên, Bảo Duy bước vào. Nhìn sắc mặt kì lạ và tờ báo trên bàn Duy càng thấy kì lạ mờ ám.

- Có chuyện gì vậy?

Chủ tịch đáp. – Không có gì cả! Chỉ là công việc thôi. Elly ra ngoài đi

Nói rồi ông xua tay ám chỉ Elly. Rồi quay sang nói tiếp với Duy.

- Chuyện của con với cô ca sĩ Yến Nhi đó sao rồi?

Duy tựa vào ghế Sofa. Cầm tờ báo lên lật từng trang đọc bình thản. Hàng trăm hình ảnh của My cứ xuất hiện, khiến tâm trạng anh không mấy vui.

- Không có biến động gì cả.

Chủ tịch Minh Đức mỉm cười. – Tốt lắm! Nếu vậy thì 2 tháng sau có thể tiến hành lễ đính hôn được đó.

Duy lắc đầu, cười trừ.

- Ba nghĩ dễ dàng như vậy sao? Con trai nghị sĩ Kim Trạch là Huy Nam. Cậu ta sẽ không để yên đâu! Mà ba thừa biết nghị sĩ là người cực kì coi trọng con trai mình, chả lẽ ba muốn phá vỡ quan hệ tốt sao?

Ông lắc đầu. – Thật là khó nghĩ! Thôi được rồi ta sẽ gọi nghị sĩ đến thương lượng.

—

Tại California – Mỹ

My đứng nhìn ra cửa sổ, ngắm thành phố xinh đẹp. San San vừa tỉnh dậy, không thấy My trên giường cô hốt hoảng nhìn quanh thì thấy. San San tiến đến gần hỏi han.

- Chị! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nghỉ việc khi chưa đến một ngày

My ánh mắt đăm buồn đáp. – Chị không thể ở đó! Chị không thể để Nhật Anh kiểm soát.

San San dường như đã hiểu ra sự nghiêm trọng của vấn đề. Cô bé im lặng. Đột nhiên My lên tiếng tuyên bố

- Có lẽ tháng sau ta sẽ về Việt Nam.

San San mắt tròn xoe nhìn My. – Không phải ở đây rất tốt sao? Công việc của chị đang tốt mà! Về Việt Nam thì sẽ được gì chứ?

My cười nhạt.

- Chị không cần thành đạt. Thứ chị muốn là trả thù cho ba thôi.

68. Chương Thông Báo Dừng Viết Truyện

Xin lỗi tất cả các bạn đang đọc truyện này. Do điều kiện, hoàn cảnh, thời gian không cho phép nên mình sẽ không viết truyện nữa :) mong mọi người thông cảm vào bỏ qua. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong suốt thời gian qua. Nếu có thể thì trong tương lai mình sẽ viết bằng cách hay hơn

69. Chương Thông Báo Viết Lại

Xin lỗi tất cả các độc giả. Nếu các bạn thích đọc truyện này thì mình sẽ cố gắng sắp xếp thời gian viết lại
Mong các bạn thông cảm

70. Chương 65: Tình Tay Ba

1 Tháng sau

San San hồ hởi chạy từ ngoài vào với một đồng giấy tờ. Cô vội vã đưa cho My.

- Chị ơi! Ngay khi chị vừa thông báo sẽ trở về Việt Nam. Có Rất rất nhiều công ty đang mời gọi chị đó. Chị xem qua đi.

My đảo mắt nhìn qua một lượt. Chẳng qua chỉ là mấy công ty không có gì danh tiếng trên thị trường thời trang thế giới thôi. Chỉ cần có cô, dù công ty đang phá sản cũng nổi tiếng được. Đến dòng tên “General” My liền lấm bầm.

- Anh đã hành hạ tôi như vậy còn muốn tôi về Việt Nam làm việc cho anh sao?

My lại tiếp tục xem qua, “Fashion Group” công ty này đang do chính Diệp Thảo, cô bạn thân của My đang quản lí. Sau khi Diệp Thảo tạm ngừng diễn xuất, hàng triệu fans đau lòng ngày đêm mong chờ cô e back. My mỉm cười, rút điện thoại ra gọi vào dòng số điện thoại bên cạnh. Đã 5 năm cô cắt liên lạc với người ở Việt Nam. Đầu dây bên kia bắt máy.

- Alo! Thư ký Fashion Group xin nghe.

My đáp:

- Tôi là Jessi! Cho tôi gặp giám đốc

Cô thư ký vừa nghe được tên Jessi, liền vội vàng chuyển máy cho Diệp Thảo.

- Diệp Thảo! 5 năm rồi còn khỏe chứ?

Diệp Thảo khó hiểu. – Jessi! Cô hỏi tôi như vậy có ý gì

My phì cười.

- Tớ là My! Jessi chỉ là tên tiếng anh.

Diệp Thảo bất ngờ đứng bật dậy. – My? Sao đến tận bây giờ bạn mới liên lạc. Không ngờ 5 năm mà bạn có thể thành đạt thế này.

My dơ tay lên nhìn đồng hồ vẻ tiếc nuối. – Xin lỗi Diệp Thảo! Giờ tớ đang bận. Đợi đến khi tớ về Việt nam hai ta sẽ nói chuyện sau nhé.

Cô vội vàng cúp máy rồi lại xem tập tài liệu. Đột nhiên cô khẽ reo lên sung sướng. Miệng nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng

- Đây rồi! Dream Star. Elly cô chết với tôi.

.

Sau khi San San vừa rời khỏi được một lúc. Tiếng gõ cửa vang lên không ngớt. Vì quá ồn ào nên My không thể tập trung được gì, cô tức giận nói to.

- San San! Em vào thì vào đi. Cần gì phải giả vờ lịch sự như vậy.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên. My khó chịu đứng lên tiến về phía cửa. Vừa đi miệng vừa nói.

- Con bé này thật ngang bướng.

Cánh cửa được mở ra. Bên ngoài, lại hình bóng, dáng người quen thuộc đó. Một người mà cô đã bỏ rơi để đến Mỹ. Trái tim cô nhưng đông cứng lại trước sự xuất hiện đột ngột.

Bảo Duy lặng lẽ ôm lấy cô. – Anh tìm em rất lâu rồi! Trở về đi.

Một giọt nước mắt từ trên khóe mắt rơi xuống. Lại một lần nữa rung động, một lần nữa hai con người này lại gặp lại nhau. Tất cả đều do duyên số, dù có cách xa bao lâu nếu thuộc về nhau sẽ không bao giờ lạc đường.

.

Trong phòng khách, Duy chống tay lên thành ghế đôi mắt đắm chiêu nhìn My. Cô thấy kì lạ đành quay ra hỏi.

- Nhìn em xấu lắm sao?

Duy mỉm cười. – Không hề! Nhìn em khác trước rất nhiều. Khuôn mặt đã già dặn hơn, không còn nét tinh nghịch đáng yêu nữa rồi.

My nhăn nhó.

- Ý anh là em già đúng không? Vậy thôi giữa hai chúng ta coi như không còn gì.

My đứng lên tức giận. Duy vội vàng kéo cô lại vào lòng.

- Bình tĩnh! Anh còn chưa nói xong. Em còn xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

Từ khuôn mặt đang nhăn nhó khó chịu kia hiện lên một nụ cười hạnh phúc. Bỗng nhiên trên Tivi hiện một bản tin.

Cô ca sĩ người Việt Yến Nhi. Đang gây sốt trên thị trường âm nhạc thế giới, cô sở hữu rất nhiều ca khúc hay và ý nghĩa. Thu hút tất cả các bạn trẻ. Nhưng ngày hôm qua, một ngày dự định sẽ diễn ra lễ đính hôn của Yến Nhi, thì chú rể là con trai của chủ tịch tập đoàn Dream đột nhiên rời khỏi lễ đính hôn. Tin tức này đang lan nhanh và là từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên các trang mạng.

Đang nói đang dở thì màn hình tivi vụt tắt. My quay ra nhìn Bảo Duy.

- Sao anh lại bỏ đi?

Duy mỉm cười đáp. – Anh không thích Yến Nhi.

My nghiêm túc nói.

- Anh có biết danh dự của một ngôi sao rất quan trọng không. Yến Nhi còn nổi tiếng như vậy, đến bây giờ anh đang hủy hoại cô ấy. Yến Nhi không có lỗi để anh làm như vậy.

Duy nhúm mày. – Vậy sao? Thế em muốn anh bay về Việt nam ngay bây giờ và tổ chức lại lễ đính hôn phải không?

My thở dài một hơi.

- Anh đâu còn là trẻ con mà dễ giận dữ như vậy chứ. Đương nhiên là không rồi.

Duy bật cười ngồi xuống bên cạnh My. Vòng tay qua ôm lấy eo cô. Nhẹ nhàng đặt lên má một nụ hôn.

.

Tại Việt Nam

Yến Nhi đang cúi gằm mặt xuống, đôi mắt đỏ hoe, hai tay bấu chặt lấy đầu gối. Chủ tịch Minh Đức đang ở trước mặt cô vẻ mặt buồn thui, tiếc nuối.

- Xin lỗi cháu! Đợi khi nó trở về ta sẽ dạy dỗ lại nó.

Yến Nhi dương đôi mắt đỏ hoe lên nhìn ông cảm phẫn. – Bác tưởng xin lỗi là xong sao? Bây giờ hình ảnh một ngôi sao nhạc của cháu đang bị hủy hoại. Tất cả là tại con trai bác.

Chủ tịch đáp.

- Cháu bình tĩnh được không? Ta sẽ cho người xóa hết những tin này.

Yến Nhi lại gào lên.- bây giờ bác làm vậy thì có ích gì chứ? Cả nước đều biết hết rồi. Có lẽ ở nước ngoài cũng đang đưa tin. Bác muốn Dream Star sẽ cắt đứt hợp đồng làm việc lâu dài với Nikken sao?

Ông nhăn mặt.

- Cháu đừng làm vậy. Ta không muốn làm mất quan hệ giữa một công ty Việt và một công ty của Nhật. Dream Star đang nổi trội trên thị trường là nhờ và Nikken cả

Yến Nhi cười chua chát.

- Vậy sao? Bác đúng là coi trọng Dream Star hơn Thiên kim của Nikken. Bỏ đi! Cháu sẽ về Nhật. Bác ở lại mà lo liệu đi. Cháu sẽ nói với ba mẹ cắt đứt quan hệ với Dream Star.

Nói rồi cô bước đi vội vã ra khỏi phòng làm việc. Chủ tịch Minh Đức như vừa bị gặp một cú sốc lớn, ông đứng không vững rồi ngã xuống ghế. Đôi mắt đang đỏ ngầu tức giận, rút điện thoại ra và gọi.

- Tìm Bảo Duy về cho ta ngay! Bằng mọi giá phải tìm ra thằng bất hiếu đó.

.

Từ ngoài nghị sĩ Kim Trạch bước vào. Nhìn thấy cảnh hỗn loạn ông bước tới hỏi.

- Con trai bảo bối của ông chưa trở về sao? Đúng là buồn cười. Con trai tôi ngày đêm thương nhớ cô ca sĩ đó, vậy mà con trai ông thật có phước.

Chủ tịch Minh Đức cười trừ. – Ông định trêu tức tôi sao? Ông đến đây có việc gì.

Nghị sĩ ngồi xuống, bình tĩnh nói.

- Tôi nghe nói lần này Jessi về Việt Nam sẽ vào Dream Star làm việc

Chủ tịch gật đầu. Nghị sĩ nói tiếp.

- Ông không thấy nguy hiểm sao? Nhất định Jessi vào đây là có ý đồ. Nhưng cô ta chỉ biết mỗi Elly và nhắm vào cô ấy. Nhờ bị phát hiện ra tôi và ông đứng đằng sau cái chết của Trần Nguyên Hùng thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Chủ tịch thở dài. – Ông yên tâm! Tôi đã thu xếp ổn thỏa và xóa hết mọi chứng cứ rồi.

Nghị sĩ vẫn tiếp tục nói.

- Không thể yên tâm được. Khi mọi chuyện đổ bể tôi sẽ tự ra tay tiêu diệt hậu họa

—
California – Mỹ

San San trước sự xuất hiện bất ngờ của Bảo Duy, cô bé không khỏi bất ngờ.

- Chị! Đây không phải là bạn trai của Yến Nhi sao?

My cười. – Sao em biết rõ vậy?

San San đáp

- Em tìm hiểu rất rõ về các ngôi sao. Và em còn biết Diệp Thảo và chị là bạn thân. Ngưỡng mộ quá đi. Nhưng sao anh ta lại ở đây sau khi rời bỏ cô dâu trong lễ đính hôn. Lại còn thân mật với chị nữa.

My nhìn sang chỗ Duy khó chịu. Duy hiểu ý chữa cháy ngay. Một cánh tay của anh

khoác lên vai cô.

- Cô ấy là bạn gái anh.

San San mồm chữ o miệng chữ a. Nói lắp bắp

- Không thể! Yến Nhi phải làm sao? Chị ấy rất đáng thương.

Duy đứng lên tiến về chỗ San San, đập nhẹ vào đầu cô bé. – Anh không thích cô ấy được chứ

San San khoanh hai tay trước ngực phụng phịu.

- Không được! Em phản đối. Hai người không thể yêu nhau.

Nói rồi San San bước đi luôn. Trở về phòng của mình, mặt vẫn nhăn nhó không khỏi khó chịu. Cũng chỉ tại cái tính fan cuồng mà hạnh phúc của chị thân thiết cô cũng không thích.

.

Duy thì bất ngờ không nói nổi. – Cô bé đó là ai vậy? Thật ngang bướng, y hệt Nhật Linh.

My mỉm cười.

- Đó là San San. Là trợ lý của em được hai năm rồi. Tuy bướng bỉnh vậy thôi nhưng thông minh lắm.

Đột nhiên từ bên ngoài lại có tiếng gõ cửa. Duy bật cười chỉ tay ra phía đó.

- Chắc là San San thấy có lỗi nên sang xin lỗi đây mà.

My tươi tỉnh đứng lên mở cửa. Bên ngoài, lại một người nữa không phải San San. Anh ngang nhiên bước vào nhà mà không cần sự cho phép. Nhưng khi nhìn thấy Duy, anh tức giận nói.

- Tại sao cậu ta ở đây? Hai người lại có gì sao?

Duy tiến về phía Nhật Anh. – Tôi ở nhà bạn gái cũng cần anh cho phép sao?

Nhật Anh nhếch mép, tặng ngay một cú đấm ngay mặt Duy. Sau khi Duy ngã lăn ra đất, anh tiến đến túm cổ áo Duy, chửi rủa.

- Người con gái của tôi. Cậu không được động vào. Không thì tôi sẽ không nể tình anh em họ đâu.

Duy lấy tay lau vết máu trên miệng đáp. – Tôi không phải Bảo Duy của ngày xưa. Tôi không sợ anh đâu.

My vội vã tiến đến tách hai người ra. Nhưng bị Nhật Anh hất cô ra.

- Lại một lần nữa em chọn cậu ta! Không phải anh. Rốt cuộc cậu ta hơn anh chỗ nào.

Trước sự hung hăng của Nhật Anh như muốn giết người, My lúng túng vội lấy cái gì đó tiến về phía Nhật Anh.

Đột nhiên, anh cảm thấy đau nhói ở vùng hông, anh quay lại nhìn thì thấy My đang run rẩy lùi lại. Còn trên người anh, một con dao đang ngay vùng hông. Nhật Anh đau đớn, cười chua chát rút dao ra. Máu

chảy xuống như nước, anh đi đến đâu là nơi đó dính máu đỏ tươi. Anh tiến đến phía My, con dao trên tay dơ thẳng vào mặt My.

- Bây giờ tôi mới biết! Em thật tàn nhẫn. Tôi không thể bước vào trái tim em sao?

My không trả lời lại. Nhật Anh vẫn cử chỉ, sắc mặt lạnh băng. – Được rồi! Nếu em đã ghét bỏ tôi như vậy thì em sẽ không nhìn thấy tôi trên đời này nữa.

My nghe như sét đánh ngang tai.

- Anh định làm gì? Không được chết.

Nhật Anh đang bước đi, quay một nửa mặt lại. – Bây giờ đối với tôi chết không còn đáng sợ.

San San nghe tiếng động lớn, chạy từ phòng bên cạnh sang. Nhìn thấy cảnh máu me be bét. Cô bé hoảng sợ.

- Chị có làm sao không? Tại sao chỗ nào cũng có máu vậy.

My ngã khụy xuống. Đôi khi cô thấy mình cũng thật tàn nhẫn.

.

Lát sau

Băng bó xong vết thương. Duy đứng lên nói.

- Bây giờ anh phải trở về khách sạn. Em ở đây một mình không sao chứ? Nhật Anh đến nữa thì phải làm sao?

My mỉm cười. – Không sao! Em đâu yếu ở như vậy.

Duy đáp

- Có gì gấp phải gọi anh ngay nhé.

My gật đầu. đứng dậy ôm lấy Duy từ đằng sau. Một cái ôm chào từ biệt ấm áp, ngọt ngào nhưng chứa đầy ẩn ý.

71. Chương 66: Em Là Loại Người Ghê Tởm

.

1 tiếng sau.

My đang ngồi thiết kế quần áo. Đôi mắt đắm buồn nhìn ra phía ngoài, trời đang mưa tầm tã xuống thành phố California xinh đẹp.

Bây giờ đã là 10 đêm ở Mỹ. Lần này, lại có người gõ cửa, nhưng tiếng lại kì lạ hơn, tiếng gõ cứ ngắt quãng nhỏ bé, không có tiếng động to. My chậm rãi tiến ra, mở cửa. Vừa mở cửa xong, cô hét lên sợ hãi. Trước mặt cô là một người chả khác gì người chết cả, khuôn mặt tái nhợt nhạt, cả người không còn chút sức lực. Ngã xuống người My, cô vội vàng đỡ anh vào nhà.

.

Khuôn mặt cô hiện rõ vẻ lo lắng. Nhìn sang người kia. Cô nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc áo ướt sũng kia. Cơ thể lực lưỡng hiện ra ngay trước mắt, thân hình rất đẹp. Nhưng chỉ có một chỗ duy nhất là xấu, đó là vết thâm hời nẫy của cô. Vết thương đã ngừng rỉ máu nhưng có dấu hiệu cực kì bất thường. Cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi.

- Alex! Tôi biết giờ đã rất muộn. Nhưng ông có thể đến nhà tôi khám cho người này không. Cứu người là quan trọng mà.

Bác sĩ Alex thở dài. – Được thôi! Nể mặt cô tôi sẽ khám.

.

5 phút sau Bác sĩ đã có mặt. Vì nhà ở ngay tầng dưới.

Ông bật cười. – Jessi cô có bạn trai sao? Người này thật đẹp. Cô rất có mắt nhìn đó.

My tức giận nói.

- Ông khám nhanh lên! Không thấy tình trạng đang nguy hiểm sao?

Trước sự tức giận của My. Alex vội vàng khám cho Nhật Anh. Xong xuôi ông mới nói

- Không có gì bất ổn cả. Chỉ là bị sốt thôi. Lát tôi sẽ kê đơn thuốc. Nhưng còn vết thương kia, có nguy cơ nhiễm trùng cao. Vết thương đó cực kì sâu, cần phải giải phẫu ngay bây giờ.

My gấp gáp. – Vậy ông hay thực hiện ngay tại đây đi. Tôi biết điều này không khó, không cần đến bệnh viện,

Ông bác sĩ mỉm cười.

- Quả là thông minh. Thôi bây giờ nếu cô không sợ thì ở lại, còn nếu thấy sợ thì ra ngoài.

My xoa tay. – Bỏ đi! Ông nghĩ tôi là ai chứ?

.

Bác sĩ nhanh chóng lấy bộ dụng cụ của mình ra. Ông cắt một đường thẳng trên vết thương để tiến vào sâu bên trong. Dù đã có thuốc tê nhưng vẫn cực kì đau đớn. Mặc dù Nhật Anh đang hôn mê vẫn cảm giác được.

- Ông không thể nhẹ tay sao?

Bác sĩ lắc đầu. Tiếp tục giải phẫu, xong xuôi công đoạn đầu tiên. Không lấy một lọ thuốc đổ quanh miệng vết thương. Rồi các công đoạn tiếp theo được thực hiện và kết thúc nhanh chóng. Mũi khâu cuối cùng hoàn thành.

- Đã xong! Tôi đã lấy hết những thứ bất ổn ra khỏi vết thương rồi. Nhưng phải cẩn thận không thì sẽ bị nhiễm trùng đó.

Bác sĩ làm xong việc thì trở về nhà. My ở lại, cô ngồi bên cạnh giường. Bàn tay khẽ đặt lên khuôn mặt đẹp trai.

- Xin lỗi anh! Anh là người em thích nhưng không phải là người em yêu

Nhân lúc Nhật Anh hôn mê cô mới dám nói ra những lời thật từ đáy lòng mình. Nhiều lần cô rung động vì anh, nhưng lại không dám đáp trả lại tình cảm một cách chân thành.

.

Tại khách sạn Sofitel

Duy vừa đặt chân đến cửa khách sạn thì một đám người lao vào túm lấy anh.

- Thiếu gia! Hãy theo chúng tôi về Việt Nam.

Duy tức giận vung tay vung chân. Đấm thẳng vào mặt tên vừa nói. – Tôi không về.

Đám vệ sĩ nhìn nhau rồi cương quyết tiến lên phía trước.

- Thiếu gia! Nếu cậu không về mà còn hành động như vậy thì chúng tôi không khách sáo đâu.

Nói rồi, tất cả lại túm lấy Duy. Lần này nếu Duy còn đánh người, thì họ sẽ bắt chấp phản công. Mặc dù, Duy có học rất nhiều môn võ để tự vệ, nhưng với một số lượng vệ sĩ đông đảo như vậy cũng khó để thắng được.

Việt Nam.

Yến Nhi vừa tắm xong, trên người bây giờ chỉ khoác một cái áo choàng tắm. Cô chậm rãi tiến ra mở cửa. Cánh cửa vừa được mở ra, Yến Nhi đã quay trở lại vào trong luôn, ánh mắt chán nản mệt mỏi, không vui trước sự xuất hiện của người đó.

- Yến Nhi! Em hãy bỏ qua chuyện lần này đi. Đừng vì một chuyện cón con mà phá vỡ mất quan hệ của Dream Star với Nikken.

Yến Nhi nhếch mép. – Elly! Chị vốn thông minh xuất chúng mà sao lần này lại ấu trĩ

như vậy. Thể diện của một ngôi sao đã bị mất. Chị nghĩ xem, sau này tôi phải làm thế nào?

Elly nhẹ giọng hơn. Cô là thư ký cho chủ tịch Minh Đức đã 5 năm rồi. Lý do cô được tín nhiệm và làm việc lâu như vậy cũng nhờ sự thông minh, nhanh nhẹn. Tình hình bây giờ không được khả quan, cô hiểu rõ bản chất của một ngôi sao, đã nhiều lần trên chiến trường, một ngôi sao không phải là quá khó khăn để đối phó, ngay cả những chủ tịch của tập đoàn lớn, cũng phải thán phục và kí hợp đồng làm việc. Nhờ có cô mà Dream Star ngày càng phát triển hơn.

- Chị biết. Nhưng em hãy suy nghĩ tích cực lên. Chủ tịch cũng đang giúp em xóa hết mọi tin đồn rồi còn gì?

Yến Nhi lại kích động hơn. – Chị nói những lời này cũng vô ích thôi. Chủ tịch Minh Đức, ông ta đã nói hết rồi. Giờ chị nói, chả khác gì đạo lại của ông ta. Thôi mời chị về cho. Mai tôi cần phải trở về Nhật.

Elly cương quyết, đánh liều một phen.

- Chị tin rằng em còn yêu Bảo Duy. Lần này chủ tịch đã sai người sang Mỹ đưa cậu ấy về nước, nhất định lần này sẽ phải kết hôn với em.

Dù có bị mất thể diện đến mức nào thì Yến Nhi cũng không thể nói dối là mình không thích Bảo Duy. Đã 3 năm yêu anh, tình cảm trong cô đã rất lớn. Vậy mà, trong ngày đính hôn anh lại bỏ đến Mỹ tìm Jessi.

- Yêu thì làm được gì chứ? Anh ta vẫn còn tình cảm với Jessi.

Elly mỉm cười. – Không sao! Chị sẽ nói cho em một bí mật. Jessi là em gái cùng cha khác mẹ với chị. Mọi thứ sẽ dễ dàng hơn thôi, cô ta sẽ bị tiêu diệt nếu có thêm sự giúp đỡ của em.

Yến Nhi đắn đo. Từ trước đến giờ, cô luôn là một người tốt, lương thiện. Cũng chỉ vì tình yêu mà giờ cô dần dần trở thành một con người khác. Vô thức trong miệng cô lại nói ra những lời mà chính cô cũng không muốn.

- Được! Tôi Đồng ý. Nhưng chị phải giữ lời.

Elly đáp. – Em không phải lo! Chuyện liên quan đến Jessi luôn có chủ tịch giúp đỡ.

Califonia – 7 giờ sáng

San San đang trong tình trạng mệt mỏi từng bước đi vào phòng của My. Đột nhiên cô bé hét lên sợ hãi. My từ ngoài bước vào bình tĩnh.

- Chị! Sao anh ta lại ở đây?

My đáp. – Chị lơ ra tay hơi mạnh nên giờ thấy áy náy. Đợi Nhật Anh bình phục thì ta sẽ về Việt Nam. Trong khoảng thời gian này em cố gắng cùng chị chăm sóc anh ấy nhé.

San San ngạc nhiên.

- Em sao? Là do chị gây ra mà.

My đang lấy khăn lau qua khuôn mặt Nhật Anh thì dừng lại. San San thấy hành động kì lạ nên cô ngoan ngoãn nghe lời. Bỗng My lên tiếng.

- Trước khi về Việt Nam em hãy tìm hiểu về Elly và chủ tịch Minh Đức cho chị.

San San khó hiểu, nhưng vẫn không dám nói gì. Lặng lặng bước ra ngoài.

Phía bên trong, Nhật Anh từ từ mở mắt. Căn phòng ngăn nắp rộng rãi hiện ra ngay trước mắt, nhìn sang bên cạnh thì My xuất hiện. Anh vội vàng ngồi dậy mà vùng hông đau nhói. My ngăn cản.

- Vết thương của anh chưa khỏi đừng cử động nhiều. Tạm thời anh cứ ở đây đã.

Nhật Anh hất tay My ra, khuôn mặt tái nhợt nhạt vẫn hiện lên nét lạnh băng.

- Tôi không cần em quan tâm!

My khó chịu nhìn Nhật Anh. – Anh đừng như vậy! Chỉ là em thấy áy náy thôi.

Nhật Anh nhếch mép.

- Thì ra là vậy! Tôi còn tưởng em thương hại tôi nữa chứ. Thật ghê tởm

Vẫn là những lời nói độc địa, thấm thía.

- Anh nói em ghê tởm sao? Chỉ là em không muốn nợ anh thôi. Anh có thể nói dễ nghe hơn được không?

Nhật Anh đáp. – Trong từ điển của tôi không tồn tại những từ ngữ tử tế, dễ nghe nữa rồi. Em nói cũng vô ích thôi.

My chán nản, bước ra ngoài về đầy tức giận, cô lẩm bẩm “ Chẳng qua là anh đang bị thương không thì tôi đã đâm anh thêm phát nữa rồi “

.

Việt Nam. Biệt thự Bảo Duyệt

Một cái tát in thẳng trên mặt Duyệt. Ba anh đang tức giận đến mức độ cao nhất.

- Mày đúng là cái thằng mất dạy mà. Bây giờ mày xem, Dream Star sẽ bị hủy hoại trong tay mày nếu không còn quan hệ với Nikken.

Duyệt đáp. – Con không thích Yến Nhi. Ba đừng ép.

Chủ tịch nghe như sét đánh ngang tai càng tức giận hơn.

- Mày nói thế mà nghe được à? Thôi. Dù thế nào mày cũng phải tự giải quyết đi phải thuyết phục được Yến Nhi.

Nói rồi ông tức giận bước ra ngoài.

Duyệt rút điện thoại ra bấm số. – Yến Nhi! Cô gặp tôi một lát.

Anh cúp máy luôn không để cho Yến Nhi trả lời.

.

30 phút sau.

Yến Nhi chậm rãi mở cửa bước vào. Bên trong là một cảnh hỗn loạn, từng mảnh thủy tinh vỡ tan trên sàn nhà. Còn Duyệt đang ngồi đó với chai rượu bên cạnh. Sắc mặt lạnh vô hồn. Đột nhiên anh bước đến gần Yến Nhi. Khiến cô sợ hãi lùi lại. Đến sát bức tường, Duyệt mãnh liệt đặt lên môi cô một nụ hôn. Bao sự giận dữ anh đều đẩy hết lên cánh môi mỏng manh đó. Nhưng Yến Nhi lại đẩy anh ra dứt khoát. Duyệt cười, nhưng một nụ cười không hoàn chỉnh.

- Như vậy đủ chưa? Đủ để cô buông tha tôi.

Yến Nhi kích động. Tát thẳng vào mặt Duyệt. Lần thứ 2 trong ngày Duyệt bị đánh, nhưng vẫn cậ vẫn cười chua chát.

- Im mồm! Anh nói vậy là đang xúc phạm tôi.

Duy bật cười. – Xúc phạm sao? Tôi không biết là cô vẫn còn lòng tự trọng đấy.

Yến Nhi đáp.

- Anh đúng là cầm thú. Nhưng nói thế nào đi nữa, anh vẫn không thể rời bỏ tôi. Không bao giờ. Tôi không muốn mọi công sức bị đổ xuống sông xuống biển. Anh tự lo liệu đi, vì ba anh hay là vì Jessi.

Sau khi Yến Nhi vừa đi. Duy ngã xuống sàn, anh gào lên thảm thiết. – Tại sao luôn là tôi? Tôi không phải là dụng cụ để các người làm giàu.

—
California

My đang ngồi ngoài phòng khách xem qua một quyển tạp chí. Thì bên trong phòng luôn vang lên tiếng động.

- Jessi! Thả tôi ran gay. Tôi không ngờ em lại to gan như vậy.

My tức giận. – Anh im đi! Ở trong đây bao giờ khỏi vết thương thì mới được đi. Như vậy tôi mới hết day dứt.

.

Một tiếng trước.

Nhật Anh thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. My đi ngang qua thì nhìn thấy.

- Anh định đi đâu?

Nhật Anh không trả lời. My lại nói.

- Không được đi đâu cả?

Nói rồi cửa phòng đóng sầm lại ngay trước mắt Nhật Anh. Từ lúc đó, dù Nhật Anh có kêu gào như thế nào thì người ngoài kia vẫn không để ý. Nhưng chỉ tại bản tính lương thiện muốn giúp người của My thôi.

.

Trở lại hiện tại

San San từ ngoài bước vào. Như mọi lần một đồng tài liệu lại ở trên tay cô bé.

Nhưng cô vừa bước đến cạnh My thì bị giật mình bởi tiếng đập cửa. My nói

- Không cần quan tâm đến anh ta. Nói đi em đã tìm được gì?

San San mỉm cười. – San San giỏi tìm thông tin lắm. Đã tìm được hết

- Elly đã tốt nghiệp tại Havard khoảng 2 năm trước. Từ khi cô ta du học về làm việc tại Dream Star thì tập đoàn luôn phát triển ở mức cao. Tất cả các tập đoàn nổi tiếng đều làm việc chung với Dream Star. Đặc biệt là tập đoàn Nikken tại Nhật, nhờ có quan hệ tốt lâu dài nên Yến Nhi và Bảo Duy đều được đính ước nhưng không biết lý do tại sao trong ngày đính hôn Bảo Duy lại bỏ đi. Nguy cơ Dream Star và Nikken sẽ cắt đứt quan hệ.

My tức giận ném tạp chí xuống bàn. – Chị bảo em tìm hiểu Elly và Chủ tịch Minh Đức xem họ có liên quan gì? Chứ không phải là tìm hiểu về mối quan hệ của Dream Star.

San San gấp gáp.

- Chị cũng phải bình tĩnh nghe em nói hết chứ.

- Elly có một mối quan hệ rộng. Giám đốc học viện General có quan hệ rất tốt với cô ấy, từ khi còn đi học Elly đã nhận được sự giúp đỡ từ cô giám đốc đó rồi. Còn về phía chủ tịch Minh Đức thì ông ta luôn là người xảo quyệt luôn quan tâm đến vấn đề của Dream Star không muốn tập đoàn gặp gì bất lợi. Còn một

điều đặc biệt, chủ tịch Minh Đức và Elly còn có một quan hệ tốt đẹp, mọi việc Elly làm đều do chỉ thị và sự giúp đỡ của ông ta. Và Nghị sĩ người Trung Quốc Kim Trạch.

My ngắt lời. – Được rồi. San San chị đã kể cho em về cái chết của ba chị rồi phải không?

San San gật đầu.

- Em có nhận thấy điều gì kì lạ không? Lúc đó Elly không hề thành đạt mà vẫn có thể thực hiện một cách hoàn hảo như vậy?

San San đáp. – Có lẽ là có sự giúp đỡ của Giám đốc General hoặc chủ tịch Minh Đức.

My như biết thêm điều gì

- Không phải chứ! Giám đốc General và ba chị không hề có liên quan về ngành giáo dục. Không lẽ là Chủ tịch Minh Đức.

- Không được! Nếu cái chết của ba chị có liên quan đến ông ta thật thì phải làm sao?

San San nói. – Chị! Nếu như vậy thật thì chị không nên yêu con trai ông ta. Sẽ gặp bất lợi trong việc trả thù. Rồi ông ấy sẽ nắm được điểm yếu của chị.

Cuộc sống trở trêu không điều gì là hoàn hảo. Một tình yêu đẹp sẽ biến thành công cụ trả thù tàn khốc trong tương lai, từng người từng người sẽ biến thành một con người khác. Đáng sợ hơn gấp trăm lần

72. Chương 67: Sống Một Cách Sung Sướng

Cánh cửa phòng bật mở. My từ ngoài bước vào với một xe đẩy thức ăn. Còn Nhật Anh thì buồn chán vì ngày qua ngày bị nhốt trong phòng. Đã 4 ngày rồi, anh sống một cuộc sống như tù nhân, nhưng cũng vì vậy vết thương của anh nhanh chóng bình phục hơn nhờ sự chăm sóc tận tình của My.

- Vết thương anh đỡ hơn rồi đó. Mai anh có thể rời khỏi đây.

Nhật Anh không trả lời vì vẫn còn ảm ức vì bị nhốt, một thiếu gia tài giỏi như anh cũng bị bắt nạt bởi My thật là quá nhục nhã.

My hiểu rõ thái độ này, cô chỉ cười thầm. – Thôi bỏ đi! Em cũng chỉ muốn lương tâm mình không day dứt thôi. Em muốn kết thúc tuần cuối cùng ở Mỹ thật là êm đềm.

Nhật Anh bất ngờ nhìn sang My.

- Em sẽ về Việt Nam sao?

Cô khẽ gật đầu. Nhật Anh nói thêm

- Em định trả thù một mình sao?

My đáp. – Đúng vậy! Không còn ai có thể giúp em. Ngay cả người mà em yêu nhất lại chính là con trai của kẻ thù.

Nhật Anh ngạc nhiên hơn. Cách nói chuyện của My kì lạ hơn rất nhiều không giống như bình thường, có vẻ cô đang nói về chuyện gì đó rất đau buồn.

- Em đang nói Bảo Duy sao? Chủ tịch Minh Đức có liên quan gì tới em.

My cương quyết che giấu. – Anh không nên biết quá nhiều! Nhưng chuyện này anh không được kể với Bảo Duy. Em muốn con trai ông ta phải chịu đau khổ.

Nhật Anh vẫn thắc mắc nói tiếp.

- Tại sao em có thể khẳng định là chủ tịch Minh Đức.

My đáp. – Em đã tìm hiểu rất kỹ rồi! Chính ông ta là người đứng sau chuyện này. Nhưng không có chứng cứ định tội. Và không hiểu sao ông ta lại muốn giết ba em.

San San từ ngoài bước vào tiếp lời.

- Chủ tịch Minh Đức và ba chị làm ăn lâu dài. Nhưng ba chị lại tóm gọn mọi việc làm phạm pháp của ông ta, vì muốn bảo vệ tập đoàn nên ông ta đã thông đồng với

Elly hãm hại ba chị và xóa hết mọi dấu vết. Nên bây giờ mọi chuyện sẽ rất khó khăn.

My thở dài buồn bã. Những chứng cứ, dấu vết quan trọng đều không còn thì hy vọng còn đâu. Nhật Anh thấy vậy an ủi.

- Không sao! Anh sẽ giúp em.

My ngược lên nhìn anh lắc đầu. – Thôi! Em không muốn làm liên lụy đến anh.

Nhật Anh mỉm cười.

- Không sao cả. Chỉ là anh muốn che chở cho em thôi.

San San đứng cạnh nhăn nhó, buồn bã than vãn. – Anh chị sến sẩm quá đi! Em vẫn còn ở đây mà.

Nói rồi cô bé chạy thật nhanh ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại.

.

My nói.

- Xin lỗi anh! Em không xứng với tình cảm của anh. Nên anh hãy để em trả thù một cách yên ổn đi.

Dù bị từ chối, nhưng khoe miệng anh vẫn nở một nụ cười mãn nguyện.

- Anh sẽ chờ em.

Một người con trai đối với cô quá tốt, tốt đến mức năm lần bảy lượt bị cô làm tổn thương. Vậy mà, trái tim anh vẫn không hề lung lay. Chỉ tiếc người cô yêu luôn là Bảo Duy, nhưng bây giờ phải làm sao khi Duy chính là con trai của kẻ đứng đằng sau cái chết của ba cô. Mọi thứ thật là quá trở trêu, tưởng chừng sẽ thuộc về nhau mãi mãi vậy mà gần đến cuối con đường cả hai lại có một ngã rẽ của riêng mình.

—

1 tuần sau.

Sân bay quốc tế Nội Bài.

- Oa! Không khí ở Việt Nam thật trong lành. Khác xa với California.

My nhìn sang San San tính tình trẻ con cô bật cười. - Ở Việt Nam còn nhiều cái hay lắm, cứ từ từ sẽ được đi hết.

.

Cả hai đang nói chuyện vui vẻ thì từ đằng xa một thanh niên mặc đồ đen chỉnh tề đi tới và trên tay đang cầm một chiếc chìa khóa hướng về phía My.

- Tiểu thư! Đây là chìa khóa xe. Còn đây là chìa khóa căn biệt thự mà tiểu thư bảo tôi mua một tuần trước.

My mỉm cười thỏa mãn. – Được rồi! Cảm ơn.

.

Ra khỏi sân bay. My rút chiếc chìa khóa hồi nãy ra định vị xe của mình. Tiếng báo hiệu vừa kêu San San đã bật mồm sợ hãi ngạc nhiên:

- Chị! Chị có nhất thiết phải đi loại xe xa hoa như vậy không

My nhìn về phía chiếc xe mui trần McLaren bật cười. – Chưa là gì cả. Về đến nhà em sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa.

San San bĩu môi.

- Tại sao ở Mỹ chị cực kì tiết kiệm. Mà về Việt Nam lại phung phí như vậy?

My đáp. – San San em yên tâm! Số tiền này đã là gì. Chị còn có thể kiếm lại mà.

San San càng khó chịu hơn.

- Em biết là vậy. Em biết là chị có rất nhiều tiền. Nhưng chị phải công bằng một tí chứ. Em với chị như chị em ruột vậy mà, số tiền lương làm trợ lý lại ít ỏi như vậy.

My như hiểu ra vấn đề, cô bật cười.

- Thì ra là vậy! Được rồi. Nể tình em đã làm trợ lý cho chị hai năm nay, lại không có gia đình chỉ có chị như chị em trong nhà. Vậy thì mai chị sẽ làm thẻ bạch kim cho em tiêu xài thoải mái ở Việt Nam nhé

San San nhảy cẫng lên sung sướng khoác lấy vai My. – Chị là tuyệt nhất.

.

Xe McLaren nhanh chóng di chuyển. Giữa tiết trời mùa thu mát mẻ của thành phố Hà Nội. Siêu xe lao đi vun vút trên đường cao tốc. Có lẽ My đã quen với cuộc sống ở California. Trở về Việt Nam dường như xa lạ hơn.

Lát sau, xe dừng lại tại biệt thự Jessi.

Cánh cổng to lớn hiện ra. Trước cổng đã có một người đứng sẵn mở cổng. Tiến sâu vào bên trong, một khung cảnh lộng lẫy hoành tráng, một căn biệt thự phong cách Mỹ nằm giữa một vườn cây xanh tốt, có cả người chăm sóc cây riêng. Chiếc xe di chuyển đến gara rộng lớn, bên trong chứa đựng rất nhiều xe. San San bước xuống, dường như cô bé bị mê hoặc.

- Chị! Đẹp quá! Tất cả chỗ xe này là của chị sao?

My mỉm cười. San San lại bị cuốn hút.

- Đẳng đó là chiếc xe đua dành cho phái nữ. Ở Mỹ chiếc xe này phải lên đến 300000 đô la. Chị xa hoa quá đi. Vậy ngôi nhà ngoài kia chị mua với giá bao nhiêu vậy.

My trả lời. – 8 tỷ tiền Việt Nam

San San tròn tròn đôi mắt, lấy tay bịt miệng lại. – Chị đã tiêu bao nhiêu khi về Việt Nam

My nháy mắt dơ 1 ngón tay ra trước mặt.

- 1 triệu đô la (100 tỷ D)

Số tiền đó đối với My bây giờ quá đỗi bình thường. Có lẽ chỉ bằng 1 /10 trong tiền của cô. Thậm chí cô còn giàu hơn cả ba mẹ mình trước kia.

.

Bước vào bên trong căn nhà. Lộng lẫy nguy nga y như một tòa lâu đài. Trong phòng khách một phụ nữ trung niên đang ngồi đó, khuôn mặt đã có vài nếp nhăn. My mỉm cười chạy đến bên người đó.

- Mẹ! Con đã về đây. Bao năm qua có lẽ mẹ đã vất vả lắm – My vừa nói tay vừa ôm thật chặt lấy mẹ của mình.

Bà cũng lấy tay vỗ nhẹ vào lưng con gái. – Không sao! Mẹ ổn. Chỉ là mẹ đáng bị như vậy thôi.

My lắc đầu lia lịa.

- Không! Mẹ không sai. Elly chị ta mới là người sai phải bị trừng trị.

Vô thức Vân Khuê buông con gái ra. Ánh mắt hiện từ nhân hậu trách móc.

- Không con bé đó không có lỗi gì cả.

My đáp. – Chị ta đã giết ba! Thật bất hiểu. Con gái lại đi giết chính ba mình.

Vân Khuê lắc đầu.

- Đây là do con chưa hiểu rõ chuyện của thế hệ trước. Vì những ân oán này mà gây họa cho con cái. Con hãy nghe mẹ kể lại rõ.

- Trước khi kết hôn với mẹ, ba con đã yêu mẹ của Bằng Hy. Nhưng lúc đó mẹ rất yêu ba con, mẹ tìm đủ mọi thủ đoạn để kết hôn được với ông ấy. Lúc đó, mẹ của Bằng Hy còn đang có mang. Nguyên Hùng ông ấy có ý định rời bỏ mẹ. Nhưng bà nội con, lại mắc một căn bệnh rất nặng mà gia đình ba con lúc đó rất là nghèo. Nên mẹ đã hứa sẽ chữa khỏi cho bà nội với điều kiện ba con phải kết hôn với mẹ. Sau khi kết hôn ông ấy vẫn cố tình qua lại với mẹ của Bằng Hy. Nên mẹ đã cấm nếu ba con còn đi thì bà nội con sẽ không được chữa bệnh. Còn có nhiều tin đồn ba con vì ham tiền nên đã kết hôn với mẹ. Sau này Bằng Hy lớn dần, vì mẹ thương con bé lớn lên không có ba, nên mẹ đã cho phép ba con 1 năm được gặp con gái 5 lần. Nhưng chỉ tiếc mẹ của Bằng Hy lại mang thù hận không cho phép họ gặp nhau, cuối cùng vì quá tức giận nên ba con đã lỡ ra tay đánh mẹ của Bằng Hy. Ai ngờ, vì quá uất ức mà bà ta treo cổ tự tử, để lại cho con gái một bức thư, mặc dù mẹ không hề biết nội dung nhưng trong đó sẽ có rất nhiều điều sai trái.

My vừa nghe xong cô đập mạnh tay xuống bàn.

- Chỉ vì một bức thư mà ba con bị chính con gái ông ấy giết sao? Thật là không chấp nhận nổi. Nhất định con sẽ trả thù cho ba.

Mẹ cô ngăn cản. – Không được! Họ rất nguy hiểm, e rằng con không làm được gì. Bởi vì đứng đằng sau Elly luôn có giám đốc Học Viện General Đặng Khánh Ngân, và chủ tịch Minh Đức.

My nhếch mép.

- Quan hệ giữa chị dâu và em trai thật tốt. Họ có liên hệ nhiều quá.

Vân Khuê nói. – Dù thế nào con cũng không được liều mạng.

My mỉm cười nhìn mẹ.

- Mẹ yên tâm! Bây giờ con không dễ thất bại đâu.

Nói rồi My đứng lên cầm chiếc áo khoác của mình và quay sang nói với San San.

- Tối nay chị sẽ không về nhà ăn tối. Em ở nhà với mẹ chị nhé.

San San gật nhẹ đầu.

.

Tại một nơi khác.

Elly đang cầm ly rượu vang lắc nhẹ trên tay. Khuôn mặt suy tư dưới ánh chiều tà, càng khiến cô thêm xinh đẹp. Khánh Ngân bước đến cạnh cô nói chuyện.

- Elly! Jessi em gái em đã về nước. Em có thấy lo lắng không.

Elly cười nhẹ. – Từ lâu em đã không còn hai từ “ Lo lắng “ nữa rồi.

Khánh Ngân nói.

- Em không được xem thường! Bây giờ cô ta rất lợi hại, có thể là nhà thiết kế nổi tiếng nhất tại Mỹ. Chứng tỏ cô ta thông minh, lạnh lợi đến mức khôn lường. Mọi chuyện mà đổ bể thì cả em, chủ tịch Minh Đức và nghị sĩ Kim Trạch sẽ ngồi tù hết đấy.

Elly nói. – Em không sợ.

Vẫn cái tính cách tự tin, nông nổi của mình mà Elly bất chấp tất cả.

Chen ngang cuộc nói chuyện, một cuộc gọi đến.

- Elly! Hôm nay cô sẽ gặp mặt Jessi. Phải thuyết phục bằng được cô ta làm nhà thiết kế chính. Chỉ có vậy mới có thể đảm bảo an toàn.

Elly vừa nghe xong, liền cúp máy luôn. Có lẽ cô cảm thấy áp lực, khi phải đối diện với một con người khác. Từ một cô gái hiền lành mà đã trở thành một ác quỷ tàn nhẫn.

Đột nhiên Chan chạy đến cạnh hai người phụ nữ.

- Mẹ! – Cậu bé ôm chầm lấy Khánh Ngân.

Khánh Ngân mỉm cười ôm con vỗ về. – Chan đi học về rồi à! Hôm nay vui chứ.

Chan gật đầu nhìn sang chỗ Elly.

- Chị Băng Hy! Đi chơi với Chan nhé

Elly cười, lắc đầu. – Xin lỗi Chan! Nhưng chị có việc rồi.

Chan cúi gầm mặt xuống thất vọng. – Chị Băng Hy không muốn chơi với Chan nữa rồi. Hồi còn bé, Chan muốn chơi với chị lúc nào cũng được, vậy mà lớn lên chị giữ khoảng cách với Chan hơn.

Khánh Ngân ngồi xuống trước mặt con.

- Ngoan nào! Chị Băng Hy bận thật mà. Con tìm ba hoặc Nhật Anh chơi nhé.

Chan đáp. – Ba thì già rồi không chơi được trò này. Còn anh Nhật Anh thì lúc nào cũng ghét bỏ Chan, cứ gặp Chan là anh mắng.

Khánh Ngân nhìn con trai đau buồn. Là một người mẹ cô luôn tự trách mình không thể cho con trai một cuộc sống hạnh phúc. Chỉ vì muốn tốt cho bản thân và một phần muốn giúp Elly, nên cô đã dùng mọi thủ đoạn để kết hôn với Hoàng Chấn Phong. Mặc dù ông không có ác cảm với Chan, ngược lại luôn thương yêu con trai của mình. Nhưng Nhật Anh thì khác, một đứa trẻ cùng cha khác mẹ là điều anh ghét nhất.

73. Chương 68: Muốn Yêu Nhưng Không Thể Yêu

Nhà Hàng Venus – Hà Nội

My ăn mặc sang trọng bước vào nhà hàng. Khác với 5 năm trước, hiện tại cô đã trưởng thành hơn và có tiếng tăm lớn. Nên mọi đồ vật của cô đều toát lên vẻ quý phái. Đó cũng chính là lý do cô tiêu xài phung phí khi về nước. Bước vào bên trong một bàn vip đã đặt sẵn thức ăn hảo hạng nhất của nhà hàng. Quan trọng hơn là Elly đang ngồi đó, điều này làm My cực kì sung sướng, mừng thầm “ Đúng như dự đoán “. Elly vừa thấy My cô miễn cưỡng đứng lên tươi cười chào đón.

- Chào em Jessi! 5 năm không gặp đúng là khác xưa rất nhiều.

My mỉm cười, nhưng nụ cười giả tạo. – Cảm ơn! Chị cũng đẹp lên rất nhiều! Chị Gái A.

Cô vừa nói vừa nhấn mạnh từ “ Chị gái “ ả chứa hàng trăm kế hoạch tàn nhẫn.

My ngồi xuống bình tĩnh. Còn Elly thì gấp gáp.

- My! Em nên đọc qua bản hợp đồng.

My cầm tệp giấy lên, lật từng trang xem qua. Đột nhiên cô lạnh lùng nói.

- Nhưng xin chị hãy gọi tôi là Jessi. Chị không xứng để gọi tên thật của tôi.

Elly tức tối, mà không làm được gì. đành phải nuốt trôi cơn giận để mọi việc êm êm trôi qua. My vừa xem xong cô ném luôn hợp đồng xuống bàn. Thanh thần ngồi cắt thức ăn. Hành động đó làm Elly khó hiểu vô cùng.

- Hợp đồng có chỗ nào không hợp lý sao?

My đáp. – Rất tuyệt! Nhưng hãy ăn trước đã. Rồi tôi sẽ suy nghĩ.

.

Biết rõ là My đang cố kéo dài thời gian. Nhưng Elly vẫn phải nhẫn nhịn, bởi vì cô tự tin về khả năng giao tiếp thỏa thuận của mình.

Ăn xong. My ngẩng lên nhìn sắc mặt Elly đang biến sắc, có lẽ là lo sợ bản hợp đồng sẽ không được kí. My bật cười nhìn Elly.

- Chị cứ ăn thoải mái! Không cần phải lo lắng vậy.

Elly khẽ “ ừm ” rồi miễn cưỡng nuốt gọn thức ăn trong miệng. My lại lên tiếng.

- Có lẽ chị biết sao tôi lại đề nghị ăn tại Nevus.

Elly ngược lên nhìn My khó hiểu. – Tại sao? Tôi không hề biết.

My bật cười.

- 5 năm trước! Tại nhà hàng này. Chị, chủ tịch Minh Đức và ba đã ở đây. Hôm đó mọi người cũng có ý định thỏa thuận việc gì đó. Nhưng sau khi bản cam kết vừa được kí, ba tôi rời khỏi nhà hàng thì xảy ra tai nạn. Mọi chuyện không thể trùng hợp vậy được.

Elly như bị nói trúng tim đen, cô lúng túng cầm ly rượu vang bên cạnh uống một ngụm thật sâu. Rồi hít một hơi can đảm nói.

- Chỉ là không may thôi! Chính tôi là người gọi cấp cứu cho ba.

.

My đáp. – Chị muốn giải thích thế nào cũng được. Rồi tôi sẽ tìm ra sự thật. Một đứa con bất hiếu ra tay giết chính ba ruột của mình.

Elly kích động.

- Tôi không giết ông ấy. Cô không được vu oan cho tôi.

My nhếch mép. – Tại sao chị phải sợ hãi như vậy? Tôi chỉ đưa ra căn cứ chứ chưa khẳng định.

Elly nhẫn nhịn suốt bữa ăn giờ đã phun ra lời nói cay độc.

- Còn cô thì sao? Cô nghĩ cô tốt đẹp à. Một đứa con gái lăng lơ, không biết mất mặt mà bám theo người đã có vị hôn phu.

My ghét nhất là bị động vào lòng tự trọng của mình. Cô tức giận đứng dậy cầm ly rượu hất thẳng vào mặt Elly.

- Chị ăn nói cho tử tế! Tôi không hề bám theo ai cả.

Elly vừa bị một cú nhục nhã lớn. – Cô! Cô vừa làm gì tôi thế hả?

My giữ nét mặt lạnh băng nhìn Elly.

- Không gì cả! Chỉ là chị đáng nhận thôi.

Nói xong, My quay đi luôn. Trước khi đi cô không quên nói.

- Còn về bản hợp đồng! Cô hãy bảo chính chủ tịch đến thỏa thuận với tôi. Tôi không thể tin tưởng một thư ký xấu xa được.

Elly ngồi lại trong nhà hàng. Hành động vừa rồi là một đả kích rất lớn. Cô quát lớn.

- My! Cô tưởng cô là ai mà dám làm như vậy chứ

.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, My khởi động xe nhanh chóng di chuyển. Nhưng vừa đến ngã rẽ gần đó, cô dừng xe lại. Hạ cửa kính xuống, nhìn xung quanh. Xong xuôi cô lại đi tiếp.

Về đến nhà, cô cực kì bất ngờ và mừng rỡ.

- Diệp Thảo!

Cả hai chạy đến ôm chầm lấy nhau. Diệp Thảo nhìn từ đầu tới chân My, mỉm cười.

- Bạn vẫn sống tốt. Mới ngày nào còn là bạn thân của mình mà bây giờ đã trở thành nhà thiết kế rồi cơ à.

My đáp. – Bây giờ vẫn thân mà! Thôi ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Sau bao năm không gặp, chắc hẳn giữa đôi bạn này sẽ có hàng trăm thứ để kể. My bắt đầu trước

- Tại sao bạn lại không diễn xuất nữa mà lại tập trung vào công ty.

Diệp Thảo đáp. – Chỉ là mình chán cái nghề diễn viên bị xăm soi nhiều rồi. Và còn một lý do để tớ từ bỏ nhưng tớ sẽ không nói.

My nhún mày.

- Bạn bè thân thiết mà. Sao không thể tiết lộ vậy?

Diệp Thảo mỉm cười. – Thôi được rồi! Lý do đó là vì một người tớ cực kì yêu thương. Một người mà tớ mỗi mòn chờ đợi suốt 5 năm qua. Nhưng trái tim người đó đã ở bên một người con gái khác, không phải tớ. Bây giờ, điều tớ có thể làm là ngu ngốc chờ đợi.

My tiếc nuối.

- Tên đó là tên nào? Đúng là không có mắt. Diệp Thảo vừa thông minh vừa xinh đẹp hẳn lại không thích.

Diệp Thảo đáp. – Không chắc! Người con gái đó, còn thông minh tài giỏi xinh đẹp hơn tớ nhiều. Ngay cả tớ cũng rất ngưỡng mộ cô ấy. Thế còn bạn, đã có bạn trai chưa?

My cúi mặt xuống, ngượng ngịu.

- Giờ thì vẫn chưa! Một người mà mình thương nhớ suốt bao năm qua, lại là con trai của kẻ thù. Còn một người đã chờ đợi giúp đỡ mình rất lâu. Mình không biết phải làm thế nào?

Diệp Thảo lòng nặng trĩu, vẫn cố gượng cười, chia sẻ. – Có phải bạn đang nói đến Bảo Duy và Nhật Anh phải không?

My khẽ gật đầu.

Diệp Thảo nói. – Tớ xin bạn. Đừng yêu Nhật Anh. Vì người vừa nãy tớ kể chính là anh ấy.

My nghe như sét đánh ngang tai, Nhật Anh một hy vọng, một khởi đầu mới của cô ột tình yêu tốt đẹp mà cô mong muốn. Lại chính là người bạn thân nhất của cô yêu thương. Cuộc sống của cô bây giờ mặc dù đã tốt đẹp hơn, nhưng một người thật lòng yêu cô sao lại khó đến vậy?

- Bạn nói sao? Bạn yêu Nhật Anh, chờ đợi anh ấy 5 năm rồi sao?

Diệp Thảo khóc, giọt nước mắt vô tình. – Đúng vậy! Tớ yêu anh ấy điên cuồng. Nhưng anh ấy lại rất yêu bạn. Giờ tớ chỉ còn cách này thôi, bạn đừng yêu anh ấy. Hãy để tớ có cơ hội đi, hãy để anh ấy mở lòng với tớ.

My thở dài.

- Được rồi! Bạn đừng khóc nữa. Mình hứa sẽ không yêu anh ấy đâu.

Từ khuôn mặt nhăn nhó đáng thương kia đã hiện hữu một nụ cười mãn nguyện. Diệp Thảo thầm nghĩ “Tốt lắm! Đúng là bạn thân. Nhưng nếu bạn không giữ đúng lời hứa thì hai chữ Bạn Thân đáng vứt đi thì hơn”. Tình yêu một liều thuốc độc đáng sợ, khiến con người ta thay đổi, từ một người hiền lành lương thiện đã dần trở thành ác quỷ thèm khát tình yêu.

Tại một nơi khác.

Tập giấy trắng được ném thẳng vào người Elly. Chủ tịch tức giận quát lớn.

- Chỉ mỗi việc đàm phán với Jessi mà cũng không nên hèn. Lại còn bắt tôi ra mặt sao? Tôi nghĩ cô tài giỏi mới cho cô đi làm việc này. Vậy mà hỏng bét.

Elly cương quyết. – Giữa tôi và cô ta có một mối quan hệ không tốt. Chủ tịch nghĩ tôi có thể làm được sao? Bây giờ chủ tịch không ra mặt thì có lẽ bên General sẽ có được Jessi. Lúc đó ông sẽ thua chính anh trai, cháu trai của mình.

Chủ tịch Minh Đức tức giận, đứng lên tát thẳng vào mặt Elly.

- Cô còn dám mạnh mẽ sao? Không làm nên việc gì còn dám nói tôi. Thật là chán sống rồi.

Khánh Ngân ở bên ngoài nghe thấy tiếng động lớn bèn bước vào trong xem. Thấy Elly đang khóc, và trên khuôn mặt in rõ năm vết ngón tay, cô lại gần ôm lấy Elly. Nhìn sang phía chủ tịch Minh Đức.

- Ông làm gì vậy? Đây đâu phải lỗi của Elly chứ?

Chủ tịch Minh Đức đáp. – Chị dâu! Chị không nên can dự vào việc của Dream Star.

Khánh Ngân cười nhạt.

- Bao năm qua mặc dù tôi làm việc cho General nhưng vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Dream Star. Vậy mà không được coi là việc tốt sao?

Chủ tịch bật cười. – Chị làm vậy không sợ Chấn Phong! Ông ấy mà biết được thì coi như chức vụ giám đốc học viện General sẽ mất đi, công thêm cái chết sao?

Khánh Ngân đáp.

- Tôi không sợ! Tôi là mẹ của Hoàng Nhật Nam. Con trai ông ta. Chả lẽ ông ta nhẫn tâm nhìn con trai mình sống mà không có mẹ sao?

Chủ tịch nói. – Chị dâu nghĩ quá đơn giản rồi. Chấn Phong không như những gì chị nghĩ. Ông ta chỉ thương con của mình, chứ không thương vợ của ông ta đâu. Dù chị có xinh đẹp đến đâu thì cũng vứt.

Khánh Ngân cương quyết.

- Dù thế nào tôi cũng không sợ! Tôi đã quá quen với cách tàn nhẫn của gia tộc Hoàng các người.

Elly nhìn sang Khánh Ngân. – Đại tỷ! Bao năm qua đại tỷ đã giúp em quá nhiều. Bây giờ đừng can dự vào việc của em nữa. Hãy sống yên ổn đi và chăm sóc Chan. Cậu bé cần mẹ.

Chủ tịch Minh Đức cười nhạt.

- Tôi không muốn xem mấy người diễn cảnh cảm động.

Nói rồi ông vẫy tên vệ sĩ đứng đằng sau lại nói. – Tìm Bảo Duy thiếu gia về đây ngay.

Biệt thự của Yến Nhi

- Tại sao em không thể yêu anh. Tại sao vẫn là Bảo Duy.

Yến Nhi đáp. – Tình cảm không thể giải thích rõ ràng được.

Huy Nam mệt mỏi nói.

- Vậy sao? Vậy thì hãy để thời gian chứng minh xem. Ai là người yêu em thật lòng.

Nói rồi Huy Nam quay người bước đi dứt khoát.

.

Nửa tiếng sau khi Huy Nam rời đi.

Tiếng chuông cửa lại vang lên. Yến Nhi bước ra, thì Duy từ ngoài xông vào ôm lấy cô.

- Anh yêu em.

Khắp người anh nồng nặc mùi rượu. Có lẽ anh đã uống quá nhiều mà không làm chủ được bản thân mà kích thích dục vọng có sẵn. Anh nhanh chóng nhắc bổng Yến Nhi lên tiến về phía phòng ngủ. Lát sau, một cảnh hỗn loạn bắt đầu.

Tại nhà Huyền My.

Cô buồn chán ngồi trên Sofa, thần thờ. Như người mất hồn, chuyện Diệp Thảo nói cô vẫn không thể nào quên được, hàng trăm suy nghĩ vẫn cứ hiện lên trong đầu cô. Đột nhiên điện thoại cô rung báo tin nhắn đến. My cầm điện thoại lên nhìn qua tên người gửi tin nhắn, cô đoán đó là một hồi rồi mở ra xem.

“ Ra cửa gặp anh một lát “

My miễn cưỡng ra ngoài. Bên ngoài một bất ngờ lớn đang đợi cô. Nhật Anh đứng đó với bó hoa tuyệt đẹp trên tay.

- Tặng em! Mừng ngày em về nước.

My nhớ lại chuyện đã hứa với Diệp Thảo cô lạnh lùng. – Không đơn giản là chúc mừng chứ?

Nhật Anh bật cười.

- Còn một thứ nữa.

Nói rồi anh lấy từ trong bó hoa ra một hộp nhẫn. Dơ ra trước mặt My.

- Em có thể để anh chăm sóc em chứ? Anh đã chờ đợi ngày em đồng ý lâu lắm rồi.

My đẩy tay Nhật Anh ra từ chối. – Xin lỗi! Bây giờ em không muốn yêu thêm ai nữa. Việc em muốn là trả thù. Anh hãy về đi và đừng bao giờ làm điều ngớ ngẩn nữa. Và còn nữa anh hãy đến bên Diệp Thảo, yêu thương cô ấy. Chính cô ấy mới là người yêu anh thật lòng.

Nhật Anh nói.

- Nhưng anh không có tình cảm với Diệp Thảo. Người anh yêu là em.

My đáp. – Em nói rồi. Hiện tại em không muốn yêu ai hết Em quá mệt mỏi rồi.

Nhật Anh tức giận ném hộp nhẫn đang cầm xuống đất. Anh hung hăng tiến lại gần ôm chặt lấy My, hôn mãnh liệt. Lần này, khác với những lần trước, anh tàn bạo đến mức đáng sợ. Chỉ cần kháng cự là My sẽ không thể yên ổn. Lát sau, My dùng toàn lực đẩy Nhật Anh ra, nhưng vô ích anh quá khỏe cô không thể làm gì được. Bất chợt, Nhật Anh buông cô ra.

- Dù thế nào đi nữa anh sẽ đợi em. Đến một ngày nào đó em sẽ đồng ý thôi.

Anh quay lưng bước đi, bóng dáng cao kều lạnh lùng ấy, lại in hằn trong trái tim My, một trái tim vừa xóa nhòa được hình bóng của một người khác, giờ đã lại có một người mới bước vào đó. Giờ cô phải làm sao? Cô không muốn có lỗi với Diệp Thảo, nhưng lại không muốn cứ mãi từ chối Nhật Anh như vậy. Quá sức chịu đựng của cô. Có lẽ trong hàng trăm loại bệnh, bệnh tương tự là khổ nhất. Nó khiến trái tim con người thổn thức, tự rạch lên trái tim những vết xước không thể lành lại.

74. Chương 69: Khó Xử

Sáng hôm sau.

Một bữa sáng thịnh soạn đã được bày trên bàn ăn, do chính tay mẹ của My vào bếp. Còn My thì vội vàng chuẩn bị đi đâu đó, cô cần nhân.

- Mẹ! Việc này để cho người khác làm. Cần gì mẹ phải đích thân làm như vậy?

Mẹ cô mỉm cười. – Không sao! Mẹ muốn con vui.

My nhìn mẹ vẻ đầy tiếc nuối.

- Mẹ à! Mẹ đừng làm cho con quá nhiều, con chưa đền đáp được gì ẹ cả.

.

Nói rồi My ngồi xuống bàn ăn. Vội vã ăn từng chiếc bánh mì sandwich.

- San San! Ăn nhanh lên. Hôm nay còn nhiều việc lắm.

San San khẽ gật đầu. Cô bé đang bình thản ăn thì bỗng chốc trở nên vội vàng. Cô bé hiểu rõ tính cách của My. Việc gì My đã nói thì phải thực hiện ngay không được chậm trễ.

Bữa ăn sáng kết thúc nhanh chóng. Cả hai rời khỏi nhà và di chuyển đến một nơi nào đó.

Lát sau, xe dừng lại trước một cửa tiệm sửa xe.

My bước xuống, tiến vào phía trong nói chuyện với một nhân viên.

- Chiếc xe của ba tôi! Tôi nhờ các người bảo quản nguyên vẹn còn chứ.

Nhân viên đó nhanh nhẹn cúi chào rồi đáp. – Thưa tiểu thư! Chiếc xe y nguyên như cũ. Chúng tôi đã thay phụ tùng mới.

My bước đến sờ qua chiếc xe màu đen hiện đại. Đây là chiếc xe ba cô thích nhất và đó cũng là loại xe hiếm ở Việt nam này.

- Xe có vấn đề gì không?

.

Nhân viên đó lễ phép trả lời. - Dạ! Khi chúng tôi xem qua thì xe đã bị hỏng phanh. Nhưng giờ thì đã hết rồi ạ.

My vừa nghe đã bất ngờ.

- Hỏng phanh sao? Do bị cắt đứt hay tự hỏng.

Nhân viên đó đáp. - Theo như chúng tôi thấy thì phanh bị cắt đứt.

.

My rút trong túi ra một số tiền lớn đưa cho quản lý khu đó. Vừa xong thì có một cuộc gọi đến.

- Chào cô! Jessi. Tôi là chủ tịch của Dream Star.

My cười thầm. - Chào ông! Không biết hôm nay tôi có phước gì mà được ông gọi đến vậy.

Chủ tịch Minh Đức ở đầu dây bên kia bật cười.

- Jessi cô nói ngược rồi. Không biết hôm nay cô có rảnh không? Mời cô đến Dream Star một chuyến.

My đáp. - Tôi rất hân hạnh! Xin hỏi bao giờ tôi có thể đến đó.

Chủ tịch gấp gáp.

- Lúc nào cũng được. Nhưng ngay bây giờ thì tốt biết bao.

My mỉm cười đáp.

- Được! Tôi sẽ đến ngay.

Vừa kết thúc cuộc gọi, từ đằng sau cô vang lên một giọng nói đùa cợt.

- Lại được gặp nhà thiết kế nổi tiếng. Thật vinh hạnh.

My nhúm mày. Quay lại nhìn cái tên to gan dám nói giọng đó với cô. Bất chợt, cô giật mình ngạc nhiên.

- Là cậu sao? Huy Nam. Bao năm không gặp rồi.

Huy Nam bật cười. - Cậu không giống người bạn của tôi 5 năm trước nữa rồi. Thật xinh đẹp và thông minh hơn nhiều rồi.

My nghiêng đầu khó hiểu.

- Ý cậu là trước kia tôi xấu xí ngu ngốc phải không?

Huy Nam gật đầu. - Đúng vậy đấy! Con bé ngu ngốc, dốt nát, học không hơn ai?

.

My tức giận đánh thẳng vào người Huy Nam. - Cậu vẫn như ngày nào. Ăn nói thô tục. Chẳng giống con trai của nghị sĩ tỵ nào?

Huy Nam rời ánh mắt sang San San đứng thẫn thờ bên cạnh My.

- Cô bé đáng yêu xinh xắn này là ai vậy?

My đáp. - Đây là San San. Trợ lý của tôi.

San San như không nghe được gì vẫn đứng như trời trồng nhìn chăm chăm vào Huy Nam. Ánh mắt ngập tràn sự tò mò, khó hiểu. Đến khi My lay lay người, cô bé mới hoàn hồn lại được.

- Em sao vậy? Không thấy mỹ nam bao giờ à? - My hỏi

San San xua tay. - Không phải thế! Chỉ là em thấy anh ấy rất quen thuộc. Như là đã gặp nhau từ rất lâu rồi.

Huy Nam bật cười nhìn San San ngốc nghếch. - Tính cách thật đáng yêu như tên của em vậy.

My liếc qua lườm Huy Nam. - Cậu không được có ý đồ với em gái nuôi của tôi.

Đang nói chuyện thì My như nhớ ra điều gì. Cô vội vàng bước lên chiếc xe của ba.

San San nhanh chóng chặn xe lại hỏi.

- Chị đi như vậy thì chiếc xe ngoài kia phải làm sao?

My ngó qua chiếc xe của mình. Rồi ném chìa khóa sang cho Huy Nam.

- Phiền cậu đưa em gái tôi về. Tôi có việc gấp.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi. Huy Nam nhìn theo mỉm cười. Rồi anh quay sang San San nói.

- Cô bé! Muốn về hay muốn anh đưa đi thăm quan Hà Nội

San San tỏ vẻ đáng yêu như một đứa trẻ. - Tất nhiên là đi chơi rồi. Cảm ơn anh.

Huy Nam đáp.

- Sao em cảm ơn anh nhanh vậy? Em còn chưa biết là anh tốt hay xấu mà.

San San mỉm cười, nháy mắt tinh nghịch.

- Nhìn anh như vậy chắc chắn không phải người xấu.

Huy Nam thắc mắc. - Sao em có thể khẳng định như vậy.

Cô bé nhìn anh giải thích.

- San San làm trợ lý cho chị My được 2 năm rồi đã gặp qua vô vàn người. Anh là người tồi hay xấu sao giấu được San.

.

30 phút sau.

Dream Star

Chiếc xe BMW màu đen dừng lại trước cửa tập đoàn. Bên ngoài một hàng dài vệ sĩ đang đứng chờ, như đón một người cao quý. My vừa bước xuống xe đã được chủ tịch chào đón nhiệt tình.

- Chào cô Jessi. Rất hân hạnh khi cô đã đến.

My mỉm cười. Nhìn sang chỗ Elly đang đứng.

- Elly! Vất vả cho chị rồi.

Elly giật mình quay sang nhìn My đang gọi tên cô. - À! Không sao

Bởi vì có chủ tịch ở đây nên Elly phải nhẫn nhịn không thì cô đã lao vào trả thù vụ việc hôm trước rồi.

Sau cuộc đối thoại. Chủ tịch nhiệt tình dẫn My lên phòng làm việc của mình để bàn bạc. Nhưng vừa bước vào bên trong My đã chạm mặt Bảo Duy. Còn Duy thì cũng chẳng kém gì My, vừa gặp cô anh đã ngạc nhiên đứng bật dậy.

- Ba! Nhà thiết kế trẻ mà ba mời là cô ấy sao?

Ông khẽ gật đầu, quay ra giới thiệu. - Đây là con trai tôi! Người thừa kế tương lai của tập đoàn. Nhưng chắc cô không còn lạ gì với nó nữa rồi nhỉ? Hôm nay tôi gọi nó đến là để tự nó kí hợp đồng với cô.

My cười nhạt.

- Ông làm vậy là có ý gì?

Trong tâm trí của Minh Đức luôn muốn đùa giỡn trên trọc My, bởi vì cô là con gái của kẻ thù ông ghét nhất. Ngay cả tình cảm cũng phải chia cắt hai con người đáng lẽ phải thuộc về nhau.

- Jessi đừng hiểu lầm. Tôi muốn như vậy là để nó quen với công việc thôi. Tôi già rồi cần phải được nghỉ ngơi.

My càng khó chịu hơn. - Vậy được rồi! Phiền ông ngồi xuống rồi thỏa thuận nhanh. Tôi không có nhiều thời gian.

.

Tại công viên giải trí.

San San vô cùng thích thú với nơi đây. Cô bé chạy không ngừng nghỉ, còn Huy Nam thì đã chán ngán đến cực độ, anh than vãn.

- Này cô bé! Em định chơi đến bao giờ?

San San quay lại đáp. Tràn đầy năng lượng - Đến bao giờ em thấy chán.

Huy Nam mệt mỏi.

- Biết đến bao giờ em mới chán? Con cái nhà ai mà kì lạ.

Vừa nhắc đến chuyện này. Cô gái đang vui sướng, nhiệt tình kia bỗng chốc buồn thui, cô ngồi lại chiếc ghế đá bên đường. Cúi gằm mặt xuống, đôi mắt đắm buồn nhìn xuống mặt đất. Huy Nam thấy kì lạ, anh bước đến hỏi.

- Sao vậy cô bé? Anh nói gì sai sao?

San San đáp. – Anh có thể nói bất cứ thứ gì. Nhưng xin anh đừng nhắc đến gia đình em?

Huy Nam càng khó hiểu hơn.

- Tại sao?

Hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống từ khóe mắt. Khuôn mặt đáng yêu dần trở nên đáng thương. Cô bé càng kể chuyện thì nước mắt càng nhiều.

- Năm em 6 tuổi em bị lạc mất ba mẹ. Rồi em bị lưu lạc đến Mỹ. Cũng may có một gia đình tốt bụng họ nhận em làm con nuôi. Nhưng đến năm em 18 tuổi, tai họa ập đến, ba nuôi em bị tai nạn rồi qua đời. Vì quá đau buồn nên ngay cả mẹ nuôi em cũng đổ bệnh rồi rời bỏ em. Nhưng ngay lúc đó, em may mắn gặp được chị My. Chị coi em như em gái thương yêu em

Huy Nam dường như cũng đồng cảm với cô bé, anh an ủi.

- Số phận sắp đặt hết. Em đừng buồn. Anh cũng có một người em gái, kém anh 4 tuổi, nhưng em ấy cũng bị thất lạc như em vậy. Ba anh tìm kiếm con bé 5 năm trời, không có dấu vết gì, lúc đó gia đình anh như chìm vào đau khổ suốt mấy tháng. Em ấy thực sự rất quan trọng.

San San đáp. – Bạn ấy có hoàn cảnh thật giống em. Vậy bạn ấy tên gì hả anh?

Huy Nam mỉm cười nói.

- Hàn Linh San. Tên em ấy cũng có một chữ San rất giống em đó. Nhưng em nói em bị lạc ba mẹ năm 6 tuổi, vậy em có thể kể anh nghe. Anh sẽ giúp em tìm

Đột nhiên một dòng kí ức chạy qua làm đầu San San đau nhức nhối. Cô bé ôm đầu hét lên. Huy Nam lo lắng bước lại gần.

- Em không sao chứ? Không nhớ được đừng cố nhớ.

San San ngược lên nhìn. – Em ổn rồi. Nhưng em không thể nhớ được gì về ba mẹ trước kia của mình. Em chỉ nhớ là mình có một anh trai thôi.

.

- Thôi! Thế này đi. Anh thấy em có rất nhiều điểm giống em gái anh. Vậy em làm em gái nuôi của anh đi.

San nói. – Anh dễ dãi vậy sao? Không biết anh có bao nhiêu em gái rồi?

Huy Nam bật cười. – Tính cách thật đáng yêu! Em là người duy nhất đó.

.

Đang nói chuyện thì tiếng còi xe vang lên ngay sau đó. San San giật mình quay lại.

- Chị sao chị tìm được em ở đây?

My đáp. – Điện thoại của em có định vị. Thôi lên xe về đi. Còn Huy Nam cảm ơn cậu

San San ngoan ngoãn như mèo con, cô bé lặng lẽ bước lên xe. Rồi cúi mặt xuống như đứa trẻ có lỗi.

- Đừng tiếp xúc với cậu ấy quá nhiều. Nên nhớ đó cũng là con trai của kẻ thù.

San San đáp. – Nhưng em có một cảm giác cực kì quen thuộc với anh ấy. Mới gặp lần đầu em đã mến anh Huy Nam rồi.

My thở dài.

- Dù thế nào cũng không được? Hiểu chưa?

Trước sự dứt khoát của My. San San không thể làm gì chỉ biết lặng lẽ nghe theo.

- Ba! Ba đang định đùa giỡn với con sao? Tại sao ba không nói với con là Jessi sẽ làm việc ở đây?

Chủ tịch bình thản đặt tách trà nhẹ nhàng xuống bàn. Đồng dục nói.

- Ba muốn con biết được. Con sẽ không bao giờ thắng được ba. Nên đừng chống đối nữa, ngoan ngoãn mà kết hôn với thiên kim của Nikken đi.

Bảo Dục quát lớn. – Ba luôn coi trọng tập đoàn. Vậy con là gì của ba? Hay con chỉ là dụng cụ để kinh doanh.

Xen giữa cuộc nói chuyện, Yến Nhi từ ngoài bước vào. Cô lễ phép cúi chào chủ tịch.

- Ba! Con đã đến.

Bảo Dục sững sờ. – Cô vừa gọi ba tôi là gì? Ba sao?

Chủ tịch bật cười.

- Ba là điều dĩ nhiên thôi. Sớm muộn gì con cũng về làm dâu nhà ta mà.

Dục nói. – Con không muốn.

Cả hai dường như lơ đi lời nói của Dục. Vẫn bình thản nói chuyện.

- Con và Dục hãy tổ chức một buổi họp báo khác để thông báo về lễ đính hôn sẽ được tổ chức lại đi.

Yến Nhi đáp. – Dạ vâng!

Nói rồi chủ tịch xua tay ra hiệu mời cả hai ra ngoài. Yến Nhi nhanh chóng đứng lên, còn Dục vẫn ngồi đó chưa chấp nhận được sự thật.

Yến Nhi thấy vậy, cô quay lại kéo Dục đứng lên rồi bước ra ngoài. Vừa ra khỏi phòng, Dục vội vã hét tay Yến Nhi ra.

- Cô đừng động vào tôi.

Yến Nhi cười nhạt. – Dù tôi không động vào anh. Nhưng anh cũng động vào tôi rồi. Đêm hôm đó.....

Cô đang nói dở dang thì Dục cắt ngang.

- Cô đừng nói lại nữa. Chuyện hôm đó chỉ là vô tình xảy ra, không thể trách tôi.

Yến Nhi nói. – Dù sao thì anh cũng không thể từ bỏ tôi được đâu. KHÔNG BAO GIỜ

Nói xong Yến Nhi quay đi, trong lòng thầm dâng lên một niềm vui nào đó. “ Bảo Dục! Tôi có thể dễ dàng trói chân anh rồi “.

My trong căn phòng rộng lớn. Cô mệt mỏi ngồi suy nghĩ.

- Khánh Ngân là vợ của chủ tịch Chấn Phong mà luôn đi giúp đỡ Dream star. Thảo nào thông tin mật của General luôn bị dò rỉ.

San San tiếp lời.

- Quan trọng hơn. Dream Star luôn hợp tác với nghị sĩ Trung Quốc Kim Trạch và tập đoàn Nikken của Nhật. Chỉ một mình chị không thể nào đấu lại họ, phải có thêm General chị mới có thể dễ dàng hơn.

My nói.

- Để General giúp đỡ rất khó. Quan hệ của Chấn Phong và gia đình chị không tốt lắm. Phải làm thế nào bây giờ hả San San?

San San im lặng một lúc. Cô bé lên tiếng.

- Có một cách nhưng rất khó đối với chị

My gấp gáp.

- Nói đi! Dù là cách gì chị cũng chấp nhận. Phải trả thù được cho ba.

San San hít một hơi thật sâu rồi nói.

- Đó là chị phải kết hôn với Nhật Anh con trai của chủ tịch General

My ngạc nhiên. - Kết hôn sao? Em đùa à

San San đáp.

- Đó là cách duy nhất. Em biết quan hệ của chị và anh ta rất tốt. Nên chỉ có thể làm như vậy?

75. Chương 70: Tình Bạn Một Thứ Xa Xỉ

Sáng sớm, chiếc xe BMW màu đen dừng lại ngay trước cửa tập đoàn Dream Star nổi tiếng. Cùng lúc đó, xe riêng của chủ tịch Minh Đức cũng dừng ngay tại cửa. My bước xuống, bắt gặp ngay chủ tịch cô cúi chào trang trọng, bởi vì bây giờ đã là nhân viên của công ty cô phải biết giữ lịch sự hơn, đặc biệt là phải kính Elly một bậc mặc dù cả hai là kẻ thù.

- Chào chủ tịch.

Ông vừa bước xuống, gặp My đang cúi chào mình. Ông bật cười:

- Đang ở bên ngoài công ty! Không cần phô trương vậy đâu. Jessi

Đang nói, ông nhìn sang bên chiếc xe BMW black kia, đột nhiên ông giật mình. My nhìn thấy hành động kì lạ, sắc mặt tái xanh lại, cô cười thầm “ Đúng là ông có tật giật mình “. My hỏi

- Chủ tịch làm sao vậy?

Ông đang lơ ngơ, mãi mới hoàn hồn được, lấy lại tinh thần đáp. – Không có gì!

Nói rồi ông bước vào công ty với một đoàn người mặc đồ đen đi đằng sau mình. My đứng lại nhìn bóng dáng chủ tịch đang khuất dần, trong ánh mắt chứa đầy sự giận dữ, căm ghét. Ngay từ đầu, ý định của cô khi đi chiếc xe này là để chắc chắn hơn về kẻ đã gây ra cái chết của ba cô. Vậy là kết quả đã rất rõ ràng, chỉ là không có chứng cứ xác thực để định tội mấy con người gian ác. Chỉ có một cách duy nhất là kết hôn với Nhật Anh, nhưng cô đâu thể làm vậy, dù sao đó cũng chính là người mà bạn thân cô yêu thương.

Vào đến công ty, My lại được dẫn đến phòng làm việc của mình. Bên trong tòa nhà hàng trăm con người bận rộn đang làm việc, ai nhìn thấy My cũng cúi chào. Bởi vì thông tin về nhà thiết kế chính đã được lan rộng, hầu hết mọi nhân viên đều đã biết rõ cô. Ngay khi bước vào phòng làm việc của mình, cũng có rất nhiều lời khen dành cho cô, nhưng những thứ đó chỉ là nịnh nọt cấp trên mới vào thôi.

- Nhà thiết kế chính thật xinh đẹp....Cô ấy có gương mặt như một hoa hậu.

My bỏ ngoài tai hết những lời nói đó, cô chăm chú vào làm việc với một đồng tài liệu, dự án thời trang mới được đặt trên bàn từ lúc cô chưa đến. Đột nhiên tiếng thông báo vang lên khắp công ty “ 10 phút nữa, sẽ có cuộc họp khẩn. “

Vừa nghe xong, My nhanh chóng thu dọn rồi đến phòng họp ngay. Trong tòa nhà rộng lớn này, phòng làm việc của cô ở tầng 5, mà phòng họp ở tận tầng 12, mặc dù đi thang máy cũng khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Cánh cửa phòng họp được hai nhân viên đứng đó mở cho. Bên trong, cuộc họp không đông lắm, chỉ dành cho những người có chức vụ cao. Vừa mới vào công ty, My đã leo lên được cảnh cao chót vót như vậy, tất cả đều nhờ vào sự nỗ lực suốt 5 năm qua. Bất kì công ty nào ở Mỹ muốn mời cô vào làm việc thì họ đều phải nhường chức vụ Nhà thiết kế chính danh giá cho cô. Thời gian gia hạn cuộc họp kết thúc, cánh cửa được khóa lại. Chiếc ghế trên cùng là chủ tịch Minh Đức ngồi, bên tay trái ông là Bảo Duy, còn bên tay phải là Elly đang nhìn My ngồi bên cạnh mình bằng một ánh mắt ghen ghét.

- Trước khi bắt đầu cuộc họp. Tôi xin giới thiệu nhà thiết kế chính mới của Dream Star

My nhanh chóng đứng lên, mỉm cười cúi chào các nhân viên trong cuộc họp. Hầu hết ở đây toàn những người tuổi trung niên, ai nhìn My cũng thấy hài lòng, thỏa mãn. Bởi vì vẻ xinh đẹp, thông minh ai cũng thêm muốn.

- Xin chào mọi người! Tôi là Jessi. Từ giờ tôi sẽ làm việc tại Dream Star mong mọi người chỉ bảo, giúp đỡ.

Cả phòng họp, tràn ngập tiếng vỗ tay rầm rộ. Còn chủ tịch người chủ trì cuộc họp đã bắt đầu.

- Như mọi người đã biết. Sắp tới sẽ là ngày kỉ niệm 30 năm thành lập tập đoàn. Tôi mong mọi người sẽ giao phó cho nhân viên của mình hoàn thành đầy đủ mọi công việc đã được giao. Còn về Jessi, có lẽ cô đã thấy tập tài liệu đã được để trên bàn.

My gật đầu. – Tôi đã thấy

- Ý tưởng thiết kế đó cô có thể thay đổi. Và mong cô hãy giúp Dream Star đưa ra thị trường một mẫu quần áo ủa này. Và thêm nữa, Dream Fashion là một công ty nhỏ của tập đoàn Dream Star. Từ bây giờ nhà thiết kế chính sẽ được quản lý hết mọi công việc trong đó.

Elly nghe như sét đánh ngang tai. Cô đứng lên nói.

- Không được! Từ trước đến này không phải là do giám đốc quản lý sao? Làm sao có thể giao một chức vị quan trọng như vậy cho người mới đến cơ chứ?

Chủ tịch đập bàn tức giận. – Elly! Cô ngồi xuống. Đã là một công ty thời trang, việc ai quản lý có quan trọng không. Giám đốc không giỏi về phần đó, nếu một nhà thiết kế chính mà quản lý công ty thì không phải là tốt hơn sao? Với lại cô Jessi đây là một nhà thiết kế nổi tiếng tại Mỹ làm sao có thể coi thường được.

Elly tức tối không nói được gì. My quay sang nhìn nét mặt của cô ta, mà lòng vui sướng khôn siết.

- Chủ tịch! Elly nói cũng đúng. Tôi vừa mới vào công ty không thể nhanh chóng đảm nhận chức vụ cao như vậy được. Với lại tôi thích làm nhà thiết kế chính hơn, không cần làm Giám đốc của Dream Fashion đâu. Mong ông xem xét lại.

Chủ tịch ngẫm nghĩ một lúc. Rồi thở dài nói. – Thôi được rồi! Cô không thích thì tôi cũng không miễn cưỡng. Như mọi người đã biết! Mọi năm đến ngày thành lập sẽ có một bữa tiệc lớn kỉ niệm. Về phần này, tôi cũng mong mọi người sẽ có mặt đầy đủ, bởi vì trong ngày hôm đó còn có một sự kiện vô cùng quan trọng.

Cả phòng rầm rộ hẳn lên, bàn tán. Ngay lúc đó chủ tịch cũng thông báo kết thúc buổi họp luôn. Mọi thắc mắc của mọi người chưa hề được giải đáp.

Vừa bước ra khỏi phòng họp, từ đằng sau đã có một người khác kéo cô đi. Bước đến phòng làm việc, rồi đóng sầm cửa lại. My vội vã kéo tay lại.

- Sao em lại có thái độ như vậy? Ở Mỹ sau khi anh rời đi đã xảy ra chuyện gì sao? Có phải ba anh đã ra điều kiện với em không?

My lạnh lùng đáp. – Không có điều kiện gì cả. Chỉ là chúng ta không thể đến với nhau.

Duy sững sờ, lay mạnh người My.

- Tại sao? Anh có điểm gì không tốt? Không phải em đã yêu anh sao? Không phải em đã chờ đợi anh suốt 5 năm sao?

My cương quyết đưa ánh mắt nhìn thẳng vào Duy.

- Đúng vậy! Tôi đã yêu anh, đã chờ đợi anh 5 năm. Nhưng có một lý do khiến chúng ta không thể yêu nhau được nữa. Vì vậy tôi xin anh quên tôi đi và bắt đầu với Yến Nhi.

Duy càng kích động hơn. – Lý do gì chứ? Em nói đi. Có phải do anh đã đính ước với Yến Nhi, cô ta đã đến đe dọa em nên em như vậy phải không?

Cô cười nhạt.

- Duy à! Anh thôi hành động trẻ con, suy nghĩ thiếu chín chắn đó đi. Bây giờ tôi đâu phải người dễ gục ngã và lung lay bởi mấy cái đe dọa vớ vẩn nữa chứ.

Duy bắt lực, buông hai tay ra khỏi vai cô. – Vẫn như vậy. Đến cuối cùng anh vẫn bị bỏ rơi mà không có lý do chính đáng. Em thật tàn nhẫn với anh.

Một thứ nước mắt chất rơi xuống từ khóe mắt của Duy. Một người con trai như anh, rất khó để rơi nước mắt vì một người con gái. Nhưng My lại làm được việc đó, chứng tỏ trong lòng anh My đã là một người quan trọng, không thể thiếu rồi. Bỗng dưng, anh lấy tay quệt nước mắt trên khuôn mặt điển trai của mình, bình tĩnh quay lại nói với My.

- Xin em! Cứ tàn nhẫn với anh đi. Nhưng đừng tỏ ra lạnh lùng như thế. Điều đó khiến anh đau, em biết không?

Lúc này My cũng không thể nào chịu nổi nữa. Cô chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc rồi tiến vào phòng vệ sinh chốt cửa lại. Cô ngã khụy xuống sàn nhà, cố ngăn nước mắt không tuôn trào, nhưng cảm xúc, trái tim cô điều khiển tất cả. Mọi thứ không nghe lời cô. Tình yêu duy nhất của cô đã trở thành dĩ vãng, tất cả chỉ là ân oán của người lớn tuổi. Nhưng cô đâu biết, ở một nơi khác vẫn có người đang đợi cô, người đó luôn sẵn sàng yêu thương che chở cho cô như Duy.

Trong phòng chủ tịch.

- Elly! Cô còn muốn làm mất mặt tôi đến bao giờ nữa.

Elly ngang nhiên đáp. – Ông không biết như vậy là nguy hiểm sao? Bây giờ có lẽ cô ta không biết sự thật. Đến khi biết rồi thì tương lai của tập đoàn sẽ ra sao? Sẽ bị phá hủy trong tay cô ta.

Ông tức giận quay lại.

- Tôi đã tính hết rồi. Tôi đâu thiếu suy nghĩ như cô. Tính lại đi Elly, còn nhiều việc phải làm. Đừng để thù hận xen lẫn công việc nữa, cô chỉ cần giúp tôi quản lý tập đoàn thật tốt. Những việc khác không phải lo.

.

Tại biệt thự Nhật Anh.

Từ bên ngoài, Diệp Thảo bước vào. Lúc này Nhật Anh đang xem qua đồng tài liệu, công việc của anh nhàn nhã hơn nhiều so với ba, bởi vì anh chỉ cần chỉ đạo qua máy tính mà không cần đến công ty.

- Em đến đây có việc gì?

Diệp Thảo đáp. – Chỉ là đến chơi thôi.

Nhật Anh mỉm cười.

- Anh nghĩ em không đơn giản chỉ là đến chơi bình thường.

Diệp Thảo bắt đầu nói vào vấn đề chính.

- Chỉ có anh thông minh. Anh biết My về Việt Nam rồi chứ.

Nhật Anh tiến về phía Diệp Thảo với ly cafe trên tay. – Anh biết! Thậm chí anh đã tỏ tình với cô ấy. Nhưng lại bị từ chối.

Thảo giật mình.

- Sao? Tỏ tình ư? Không thể được.

Nhật Anh nhíu mày. – Tại sao lại không được. Bạn em hạnh phúc em không vui sao?

Cô buồn bã đáp.

- Chẳng lẽ anh không hiểu tình cảm của em bao năm nay sao? Anh không thể yêu cô ấy được.

Nhật Anh ghét nhất là sự cản trở, nhất là về chuyện của My. – Dù thế nào anh sẽ vẫn yêu cô ấy.

Thảo cười nhạt:

- Anh thật cố chấp! Nhưng cô ấy sẽ không bao giờ yêu anh. Bởi vì trong lòng cô ấy luôn có Bảo Duy và tình bạn trong cô ấy rất lớn. Em đã cầu xin cô ấy không đến với anh, nhất định sẽ giữ lời hứa.

Diệp Thảo vừa dứt câu, tách café trên tay Nhật Anh liền bị ném xuống đất vỡ tan.

- Em đừng có đi quá xa. Nếu tôi yêu em thì 5 năm qua tôi đã đáp lại tình cảm của em rồi. Đừng sống một cách dơ bẩn, chơi xấu bạn bè như vậy. Càng ngày trong lòng tôi càng có cái nhìn khác về em rồi đấy Diệp Thảo.

Cô bật cười. – Vì anh đấy! Em thay đổi tất cả chỉ vì anh. 5 năm trời, khoảng thời gian quá lâu, em không phải là người kiên nhẫn để chờ đợi. Và hơn nữa em ghét nhất là ai có liên quan đến tình yêu của mình.

Nhật Anh càng giận dữ hơn.

- Em mà dám động vào My. Thì tính mạng em anh không đảm bảo được đâu. Chả lẽ em muốn báo chí đăng tin “ Diễn viên nổi tiếng Diệp Thảo qua đời sao? “

Diệp Thảo trợn trừng mắt.

- Dù anh có làm gì thì em cũng không sợ đâu. Ngay cả cái chết!

My trở về nhà với tâm trạng vô cùng mệt mỏi. Vừa vào đến phòng, như thiếu sức sống. Lập tức cô ngã xuống giường, thoải mái. San San từ ngoài bước vào.

- Chị về rồi sao? Chị đã nghĩ về cách của em hôm qua chưa?

My đáp. – Chị đã nghĩ rồi. Nghĩ cả ngày hôm nay. Nhưng chị không thể bán đứng bạn bè được.

San San cười.

- Không phải là chị không dám mà là do chị vẫn còn yêu anh Duy phải không?

My thở dài. – Một phần là như vậy. Nhưng chị không muốn có lỗi với Diệp Thảo.

San San phân tích kĩ càng.

- Biết là vậy! Nhưng chị vẫn phải trả thù cho ba chị. Chỉ có cách đấy, chắc chắn

Diệp Thảo chị ấy sẽ cảm thông cho chị.

My úp mặt xuống giường suy nghĩ một hồi lâu, rồi rút điện thoại ra bấm số.

- Nhật Anh! Tối mai anh rảnh chứ?

Đầu dây bên kia trả lời. – Đối với em! Lúc nào anh cũng rảnh.

My mỉm cười nói tiếp.

- Tối mai đi ăn với em nhé! Em muốn nói một chuyện quan trọng.

Trò chuyện kết thúc, My vẫn bấm một số khác gọi. “ Diệp Thảo “

- Diệp Thảo! Tớ xin lỗi bạn. Nhưng tớ yêu Nhật Anh, tớ không muốn đổi lòng mình.

Diệp Thảo ở đầu dây bên kia tức giận nói. – Bạn không hiểu những gì tớ nói sao? Đừng yêu anh ấy. Nếu không tớ không coi trọng cái bạn thân đâu!

Cả bầu trời như sụp đổ với My. Diệp Thảo đã biến thành người khác, Điều đó càng khiến My nhận ra trên thế gian không có ai tốt. Chỉ tự mình giúp lấy mình thôi.

- Sao bạn có thể như vậy hả Thảo? Dù bạn có nói gì tớ sẽ vẫn yêu anh ấy.

Sóng điện thoại vang lên tiếng “ Tút...tút “ Diệp Thảo vội vàng bấm gọi lại nhưng My không còn bắt máy.

Bên này, San San nhìn My buồn lòng.

- Chị có nhất thiết phải như vậy không?

My lạnh ngắt trả lời. – Chưa là gì cả! Diệp Thảo bạn thân từ nhỏ của chị cũng không có gì tốt đẹp. Chị không thể để người khác chà đạp nữa.

Tình bạn đã thay đổi, tất cả chỉ vì tình yêu mù quáng. Rồi Diệp Thảo sẽ phải trả giá đắt cho những gì mình sẽ gây ra.

76. Chương 71: Nói Lời Yêu

Sáng hôm sau.

My đến công ty với tâm trạng không được thoải mái cho lắm. Cả đêm qua cô đã vắt óc suy nghĩ về hành động của mình. Cô không thể tưởng tượng được một người bạn thân lâu năm như vậy, lại có thể dễ dàng phản bội mình vì tình yêu thật đáng khinh bỉ. Còn về phía Nhật Anh, dù biết như vậy sẽ là lừa gạt tình cảm chân thành của anh, nhưng cô vẫn phải làm, chỉ có vậy cô mới làm sáng tỏ được quá khứ thù hận của Elly, mới biết nguyên nhân cái chết của ba.

Thân thiện hơn công ty General ở Mỹ, các nhân viên hứng khởi chào đón cô nồng nhiệt. Ai cũng muốn tiếp cận, thân thiết hơn, nhưng tất cả chỉ có mục đích riêng. Cả buổi sáng, với một tập tài liệu, My vùi đầu vào công việc sắp xếp và thiết kế quần áo. Khi tất cả mọi việc đã được hoàn thành, My bước ra khỏi phòng làm việc, tiến đến chỗ trưởng phòng.

- Đây là danh sách những việc cần thực hiện ôi phòng. Trưởng phòng cô hãy đi giao việc cho tất cả mọi người. Hiện tại tôi cần đi họp gấp nên không thể trực tiếp quản lý được.

Cô trưởng phòng không nói gì, chỉ gật đầu rồi làm theo. Còn My như đã nói, cô lên phòng họp. Hầu hết mọi người đã đến đủ, có lẽ cô đến muộn nhất. Và còn duy nhất một ghế trống. Chủ tịch nhìn sang ghế trống, ông thì thầm với trợ lý bên cạnh mình.

- Giám đốc không có mặt sao?

Cô trợ lý nhìn đồng hồ đáp. – Giờ này chưa đến. Có lẽ lại nghỉ làm rồi. Ngày hôm qua sau cuộc họp giám đốc cũng biên mất.

Chủ tịch giận dữ ra lệnh.

- Tìm giám đốc về ngay.

Trợ lý ngay sau nhận được việc cần làm. Cô lặng lẽ bước ra ngoài. Bên trong thì chủ tịch đã bắt đầu cuộc họp.

- Jessi. Mọi công việc của phòng thiết kế đã được giao hết chưa?

My nhanh nhẹn đáp. – Các nhân viên đều đang thực hiện.

Chen giữa cuộc nói chuyện. Cánh cửa phòng họp đột nhiên được mở ra. Từ bên ngoài, Yến Nhi bước vào với một bộ đồ trang trọng lịch sự của dân công sở. Dù thế nào trên người cô cũng toát ra vẻ uy quyền, cao quý. Nhận ra rõ không khí của buổi họp, Yến Nhi mỉm cười.

- Xin lỗi! Có lẽ tôi đến muộn.

Chủ tịch đứng dậy nói. – Không sao đâu! Buổi họp vừa mới bắt đầu thôi. Cháu cứ ngồi vào vị trí của mình đi.

My đang thắc mắc tại sao Yến Nhi xuất hiện ở đây thì ngay lúc đó chủ tịch cũng giới thiệu.

- Jessi! Đây là Yến Nhi thiên kim của tập đoàn Nikken ở Nhật. Cô ấy là một cổ đông lớn trong Dream Star.

Yến Nhi nhìn sang My, ánh mắt không thiện cảm. Vẫn cố tỏ ra thoải mái.

- Chào chị! Thật vinh dự khi Dream Star có thêm một nhà thiết kế tài giỏi.

My nhận ra rõ sự kì lạ trong ánh mắt của Yến Nhi. Cô bật cười.

- Tôi cũng cảm thấy vui vì được gặp một ca sĩ nổi tiếng.

Chủ tịch ngắt ngay cuộc nói chuyện. Rồi đưa cả phòng trở lại cuộc họp.

.

30 phút sau.

Buổi họp kết thúc. Tất cả mọi người đều rời khỏi. Chỉ còn mỗi Yến Nhi ở lại với Chủ tịch.

- Cháu đi tìm Duy về cho ta. Thằng bé này cần được chỉnh đốn trước lễ đính hôn.

Yến Nhi nở một nụ cười huyền mị, gian xảo. – Vâng! Việc này không hề khó đối với cháu.

.

Quay trở lại phòng làm việc.

My ngồi xuống bàn với một đồng suy nghĩ. Cô rút điện thoại ra gọi cho San San.

- San San à! Em tìm hiểu xem. Tại sao Yến Nhi lại là cổ đông của Dream Star.

San San nhanh chóng đáp.

- Việc này không cần tìm hiểu! San San đã biết hết rồi. Sakai Kano là chủ tịch tập đoàn Nikken. Một trong những tập đoàn nổi tiếng nhất ở Nhật. Ông ta là người tàn nhẫn, độc ác nhưng có một đặc điểm là cực kì yêu chiều đứa con gái duy nhất của mình Sakai Kimi. Phu nhân của ông ta là Suzuki Shina, mặc dù xuất thân không danh giá nhưng lại rất xinh đẹp và tài giỏi vì lý do đó bà ta mới lọt vào mắt xanh của Sakai Kano.

- Còn về Sakai Kimi. Lý do được làm cổ đông của Dream Star là vì có ý đồ riêng, điều này có lẽ chị đã biết. Chỉ cần những gì Nikken có Kimi cô ta muốn có gì là được đấy.

My hơi ngạc nhiên về xuất thân của Yến Nhi. Biết cô ta được bao nhiêu năm. Đến bây giờ My mới biết rõ Yến Nhi là người thế nào. Đúng là một thiên kim tiểu thư danh giá.

- Cảm ơn em San San.

Như thường lệ, My cúp máy sau khi kết thúc của gọi.

.

Yến Nhi dừng lại trước cửa một quán Bar. Cô không thể vào đó, bởi vì trong đó sẽ có rất nhiều người nhận ra cô và gây bất lợi. Sẽ tạo nên Scandal cho đám phóng viên lăm le. Cô chỉ biết đợi ở ngoài cho đám vệ sĩ vào trong lôi Duy ra.

Lát sau, Duy bị lôi vào trong xe với một bộ dạng hoàn toàn tốt, anh không say.

Khắp người chỉ thoang thoảng mùi rượu. Yến Nhi thắc mắc.

- Chỉ uống một chút rượu. Vậy anh vào đó lâu như vậy làm gì?

Duy lơ đi câu hỏi của Yến Nhi. Một tên vệ sĩ trả lời thay.

- Lúc chúng tôi vào! Bên cạnh thiếu gia còn có một cô gái xinh đẹp.

Yến Nhi tức giận ra lệnh cho đám người trông trị tình địch.

- Vào trong đó. Và hành hạ cô ta, các người muốn làm gì cũng được. Nhưng cô ta phải bị trừng phạt.

Trong ánh mắt những tên vệ sĩ đó, bắt đầu sáng lên một tham vọng chiếm đoạt ghê tởm. Yến Nhi ra lệnh cho tài xe trở về Dream Star.

Tối đến.

My đã trở về nhà từ lâu. Hiện tại đang ngồi trong phòng, sửa soạn, trang điểm cho bữa tối với Nhật Anh. San San bước vào.

- Chị đã nghĩ kĩ hết rồi chứ? Cách của San San không ép buộc chị mà.

My mỉm cười nhẹ nhàng. – Không sao! Để tìm ra nguyên nhân cái chết của Ba dù có chết chị cũng cam lòng.

San San thở dài.

- Đáng ra em không nên nghĩ ra cách này. Em đã chia cắt mất tình yêu của chị.

My đáp. – không phải lỗi của em! Dù sao đến cuối cùng chị với Duy cũng không đến được với nhau mà. Chỉ bằng nhường chỗ cho Yến Nhi, chắc chắn cô ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho người mà chị yêu thương.

.

Cả đêm qua My đã nằm suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này. Cô đã nghĩ đến tương lai sẽ phải sống cùng Nhật Anh như một đôi vợ chồng hờ. Có lẽ điều đó rất quá đáng với một người con trai tốt như anh. Ngay cả bây giờ, khi đang đi đến nhà hàng cô cũng suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng cô phải tự nhủ, khi trả thù xong sẽ ly hôn, sẽ từ bỏ tất cả, rồi cô sẽ đi đến một nơi nào đó thật xa để không ai tìm được cô. Và ở đó đến già đến chết.

Bước vào bên trong nhà hàng. Nhật Anh đã ngồi đó đợi cô từ rất sớm. My lấy hết can đảm ngồi xuống. Dáng vẻ ảm áp ngọt ngào của Nhật Anh y hệt như Duy đã từng làm với cô vậy. Điều đó càng làm My nhớ đến khoảng thời gian vui vẻ bên người mà cô yêu. Nhanh chóng đưa mình ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ cô xóa bỏ hết quá khứ hạnh phúc, đối mặt với những điều sắp đến.

- Em gọi món đi.

My lúng túng vợ vội bằng thực đơn. Nhìn qua một lượt rồi ghi hết vào danh sách. Lát sau một nhân viên phục vụ bước đến và lấy hai bằng thức ăn mà khách hàng đã chọn tiến vào khu vực nấu ăn. Nơi đây là một nhà hàng uy tín, nổi tiếng nhất tại Hà Nội. Đồ ăn đã gọi 10 phút sau đã được đặt trên bàn. Nhân viên phục vụ thấp sáng từng cây nến trên bàn. Tạo một khung cảnh lãng mạn. Đột nhiên Nhật Anh rút trong túi ra một hộp nhẫn dơ trước mặt My.

- Lần thứ hai. Anh tỏ tình với em bằng nhẫn. Lần này em có thể đồng ý hoặc không đồng ý. Anh sẽ chấp nhận hết, anh sẽ chờ sẽ đợi đến khi nào em tự nguyện trao trọn trái tim cho anh.

My ngơ ngàng với chiếc nhẫn trước mắt mình. Cô băn khoăn một lúc, rồi nhìn thẳng vào mắt Nhật Anh kiên quyết nói.

- Em không muốn cứ mãi phải từ chối anh như thế này. Từ ngày mai em muốn chính thức trở thành bạn gái anh được không?

Nhật Anh mỉm cười tuyệt đẹp. Đã rất lâu rồi anh mới có một nụ cười hoàn hảo như vậy.

- Vậy là đã đồng ý rồi nhé! Nhất định anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em.

Nói rồi anh lấy chiếc nhẫn trong hộp đeo vừa vặn vào tay My. Tiếp đến, anh đứng dậy và từ từ cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn. Điều đó, có nghĩa ột tình yêu sẽ bắt đầu từ đây.

Trong suốt bữa ăn, cả hai cùng im lặng, không ai mở lời. Có lẽ do quá bất ngờ nên không biết ứng xử ra sao. Bỗng dưng, Nhật Anh như nhớ ra điều đó, anh nói.

- Khi đồng ý. Em đã nghĩ đến Diệp Thảo chưa? Cô ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

My đáp. – Diệp Thảo đối với em không còn như một người bạn. Mà là một tình địch.

Nhật Anh thở dài.

- Anh đã cảnh cáo rồi! Nhưng cô ấy lại quá cố chấp. Chỉ có một cách duy nhất có thể để Diệp Thảo từ bỏ. My nhìn Nhật Anh vẻ khó hiểu. – Cách gì?

Anh mỉm cười nham hiểm.

- Kết hôn!

Câu nói chấm dứt, khiến My vô cùng bàng hoàng. Đây cũng là điều mà cô muốn, nhưng không phải một cách đường đột như này, mà phải từ từ tiến đến.

- Không phải quá vội vàng sao?

Nhật Anh phì cười. – Chẳng có gì là vội vàng! Khi em đã đồng ý yêu anh rồi thì anh không muốn em thoát khỏi anh. Và đây là cách duy nhất để anh bảo vệ em và giữ em lại bên mình.

My càng khó xử hơn, nhưng cô đã hiểu rõ tính cách của Nhật Anh. Việc từ chối anh sẽ làm chuyện thêm phức tạp. Vì vậy cô phải nhanh chóng đồng ý, việc đó cũng rút ngắn thời gian trả thù cho ba cô.

- Được! Tùy anh quyết định.

Vừa được câu trả lời thích đáng. Nhật Anh đứng dậy kéo My đi ra khỏi nhà hàng. Rồi anh khởi động xe, nhanh chóng di chuyển.

.

20 phút sau.

Chiếc xe dừng lại tại biệt thự của Hoàng Chấn Phong.

My nhìn sang phía Nhật Anh. Cô càng ra vẻ tò mò.

- Tại sao lại về đây?

Anh nháy mắt. – Phải ra mắt ba chồng chứ.

Ngay cả việc kết hôn quá đường đột. Cô còn chưa kịp nói với mẹ, vậy mà Nhật Anh đã đưa cô về nhà ra mắt. Chẳng lẽ anh định mai sẽ đính hôn luôn sao?

Nhật Anh đưa My vào đến phòng khách. Ở đây mọi người đều có mặt đầy đủ, Hoàng Chấn Phong, Khánh Ngân, Nhật Linh. Vừa mới bước vào, tất cả đã đưa ánh mắt khó hiểu nhìn My.

- Nhật Anh. Con đưa My về đây làm gì vậy? – Khánh Ngân hỏi.

Sau khi cả hai đã yên vị trên ghế. Nhật Anh mới bắt đầu nói.

- Ba! Con muốn đính hôn.

Hoàng Chấn Phong vừa nghe con trai mình tuyên bố, ông sốc hân.

- Con nói gì cơ? Đính hôn?

Nhật Anh mỉm cười. – Chẳng phải bao năm qua ba vẫn luôn mong con lấy con dâu về cho ba sao? Bây giờ con đã tìm được dâu thảo cho ba rồi.

Khánh Ngân, Chấn Phong, Nhật Linh đều không nói nên lời. Tất cả đều ngơ ngàng, không chấp nhận nổi sự thật.

- Con muốn đính hôn vào khi nào?

Nhật Anh vội vã nói. – Tuần sau

My sốc nặng, quay sang nhìn Nhật Anh.

- Tuần sau? Tại sao lại vội vã như vậy! Em còn chưa nói với mẹ. Không phải chúng ta vừa mới bắt đầu sao?

Nhật Anh đáp. – Việc đó không cần lo! Con gái lớn gả chồng mẹ em sao lại không đồng ý chứ. Em phải nhớ nguyên nhân anh gấp gáp như vậy.

Hoàng Chấn Phong nhìn con trai rồi mới định thần lại.

- My nói đúng đó. Con có cần phải gấp gáp như vậy không?

Ánh mắt của anh đột nhiên thay đổi, tỏ vẻ không hài lòng.

- Ba! Con lấy vợ, con tự quyết định. Ba có cần phải quan tâm nhiều như vậy không?

Chấn Phong không muốn gây bất hòa với con trai nữa. Ông đành phải nhắm mắt bỏ qua.

- Được thôi! Ta cho con tự quyết định. Nhưng giờ cũng đã muộn con nên đưa My về đi.

.

Ngay sau khi Nhật Anh và My rời khỏi. Khánh Ngân vội vàng chạy vào phòng, đóng kín cửa lại. Tìm điện thoại gọi đến cho Elly.

- Bằng Hy! Jessi sắp đính hôn với Nhật Anh. Có lẽ cô ta có ý đồ riêng, ta phải ngăn chặn ngay, không sẽ gặp bất lợi.

Elly chưa được nghỉ ngơi, phải tăng ca làm việc vẫn đang mệt mỏi. Vừa nghe được chuyện động trời, tim cô như muốn bắn ra ngoài.

- Không thể thế được. Bao giờ sẽ đính hôn.

Khánh Ngân đáp. – Tuần sau.

.

Chiếc BMW sang trọng dừng lại trước cổng nhà My. Nhật Anh bước xuống mở cửa xe cho cô.

- Em vào nhà đi! Mọi chuyện sẽ được diễn ra thuận lợi.

My lo lắng. – Diệp Thảo đã lo xong! Nhưng Khánh Ngân không đáng tin, cô ta sẽ giúp Elly ngăn chặn lễ đính hôn.

Nhật Anh nhẹ nhàng đáp.

- Em không cần lo! Về phía Khánh Ngân và Elly thì không thành vấn đề.

My yên tâm hơn. Cô lặng lẽ bước vào nhà. Vừa lúc đó, cô gặp ngay mẹ cô đang ngồi trong phòng khách. Cô bối rối ngồi xuống cạnh mẹ.

- Mẹ! Con có chuyện muốn nói.

Vân Khuê mỉm cười hiền hậu. – Con nói đi!

My lắp bắp.

- Tuần sau! Con.....sẽ.....Đính hôn

Mẹ cô cũng sốc giống Hoàng Chấn Phong. – Đính hôn! Tại sao con không nói với mẹ.

My đáp.

- Anh ấy quyết định quá đột ngột con không thể làm gì.

Mẹ cô tức giận. – Không được! Mẹ không đồng ý. Con hãy hủy đi. Ai cũng được nhưng không thể là gia tộc của Hoàng Chấn Phong.

Cô buồn rầu.

- Mẹ! Con xin lỗi mẹ. Chỉ có như vậy con mới có thể trả thù cho ba. Từ nhỏ đến giờ, con chưa làm trái lời mẹ bao giờ. Nhưng lần này con không thể nghe mẹ được. Con xin lỗi.

Trịnh Vân Khuê đau lòng nhìn con gái đang khóc mà lòng đau đớn vô cùng.

- Con người cậu ta đều tốt hết. Nhưng con biết Hoàng Chấn Phong, ông ta rất ác độc, nếu ông ta biết con vì muốn trả thù mà kết hôn với con trai ông ấy. Thì mọi chuyện sẽ nguy hiểm với con. Con biết không?

My ngược mắt lên nhìn mẹ. cương quyết

- Dù nguy hiểm con phải phải thử. Mẹ hãy tin con

77. Chương 72: Chụp Ảnh Cưới

Sáng Chủ Nhật.

9 giờ sáng. Ánh mặt trời mạnh mẽ của cuối mùa hè chiếu xuống phòng My. Đang ngủ say thì cô cảm thấy nóng nóng ở mặt. Hàng mi cong vút khẽ động đậy rồi từ từ mở ra. Cô mệt mỏi ngồi dậy trong trạng thái vẫn còn ngái ngủ chưa mở mắt hẳn. San San ngồi cạnh giường chăm chú nhìn rồi tự cười một mình. My giật mình quay sang bên cạnh.

- San San! Có phải em vào phòng chị vào kéo rèm cửa phải không?

San San đáp. – Tại chị ngủ say quá thôi! Mỗi ngày nghỉ mà cũng lười biếng.

My lườm San San một cái nhớ đời.

- Xin em! Chỉ là mấy tháng đầu mới có ưu đãi cho nhân viên mới thôi. Ngày nghỉ không cần đến công ty mà vẫn phải làm việc trên máy tính.

Bởi vì là nhà thiết kế nổi tiếng nên chủ tịch của Dream Star đã đặc biệt ưu tiên cho My, chủ nhật sẽ được nghỉ. Nhưng chỉ duy trì trong 3 tháng đầu thôi, nếu hết hạn thì ngay cả chủ nhật cũng phải đi làm. Vì là một tập đoàn lớn, với sự cạnh tranh với các tập đoàn khác nên các nhân viên phải bận rộn, chăm chỉ là việc hơn. Nếu đã là nhân viên lâu năm ngày nghỉ chỉ có ngày tết, và nhân dịp kỉ niệm thành lập công ty trong 1 tuần.

San San nói. – Chị còn không xuống nhà xem. Có bắt ngờ lớn đó.

My tò mò nhanh chóng bước ra cửa. Nhưng bị San San ngăn lại.

- Chị không định vệ sinh cá nhân sao? Không thì sẽ bị mất hình tượng đó.

My chán nản quay lại phòng và làm vệ sinh cá nhân.

.

15 phút sau.

Sau khi mọi việc đã hoàn tất. My bước xuống nhà, thì thấy trên bàn chập kín hộp đựng đồ. Và thêm nữa, Nhật Anh đang ngồi đó, nhìn cô rồi cười. Còn mẹ My vừa nhìn thấy con gái liền trách móc ngay.

- Con gái lớn muốn đi lấy chồng mà bắt người ta phải đợi gần hai tiếng vậy sao?

Vừa nghe mẹ nói xong, My tròn mắt ngạc nhiên.

- Gần 2 tiếng? Tại sao mẹ không gọi con dậy.

Mẹ cô thở dài. – Cũng chỉ tại Nhật Anh nó chiều chuộng con quá mức. Nó bảo cứ để con ngủ, nó sẽ đợi.

My chán nản nhăn nhó mặt mũi bởi vì quá xấu hổ. Đến bây giờ, cô mới nhìn sang đồng hồ ở trên bàn.

- Mẹ! Những thứ này là gì vậy?

San San chen ngang trả lời hộ. – Đây là quà cưới hỏi của nhà trai gửi đến. Chị xem, toàn những thứ quý giá.

Đột nhiên, Nhật Anh lên tiếng kéo My đứng dậy.

- Mẹ! Cho con mượn con gái mẹ trong ngày hôm nay nhé.

Trịnh Vân Khuê khẽ mỉm cười đồng ý. My còn chưa hiểu chuyện gì đã bị Nhật Anh lôi ra xe. Khi đã yên vị trên xe rồi, cô mới trách móc.

- Anh vẫn thô bạo như ngày thường.

Nhật Anh nhìn sang My đang xoa xoa cổ tay. Anh nhẹ nhàng đáp.

- Xin lỗi em! Lần sau anh sẽ chú ý hơn.

Anh giờ đã ân cần hơn, khiến cho trái tim đang đóng băng của cô dần tan chảy. Đầu óc cô hiện tại vẫn đang suy nghĩ vẩn vơ. Đến giờ người cô yêu vẫn là Duy nhưng tại sao Nhật Anh cứ gây cho cô một cảm giác khác, gần gũi hơn, thân thiết hơn Duy. “ Có lẽ mình vẫn chỉ coi anh ấy là một người anh trai thôi” My thầm nghĩ.

Trong thời gian suy nghĩ, xe của anh đã dừng lại trước cửa hàng váy cưới từ bao giờ.

- Tại sao lại đến đây? – My hỏi.

Anh nhanh chóng tháo dây an toàn cho cô. Rồi đáp. – Tất nhiên là chụp ảnh cưới rồi.

Không làm được gì. My chỉ bất lực đi theo. Thật sự cô rất rất muốn chống đối lại anh, nhưng nghĩ đến khoảng thời gian làm việc tại My trong công ty General. Đúng là một ác mộng khó quên. Cánh tay mang một vết sẹo dài, khiến cô phải bỏ ra một số tiền lớn để hút sẹo, thẩm mỹ lại đôi tay. Đối với cô thời khắc đó anh như một con ác quỷ khát máu.

My được dẫn tới khu chọn váy cưới. Vẫn đang suy nghĩ về ác mộng đó, cô hình như không để ý đến lời nói của Nhật Anh. Đứng ngây ra như người mất hồn. Anh lay lay người cô.

- My! Em đang nghĩ gì vậy? Sao không chọn váy đi.

My giật mình, hoàn hồn lại. – À!....Em đang ngẩn.

Vì không biết giải thích thế nào nên cô đành đánh trống lảng.

Với trình độ là một nhà thiết kế nổi tiếng ở Mỹ cũng bằng với nổi tiếng trên toàn thế giới. Không có bộ váy nào lọt vào mắt cô cả. My nhíu mày cần nhìn.

- Chẳng có bộ váy nào đẹp cả.

Nhật Anh như nhìn thấu tâm ý của cô. Anh mỉm cười chế giễu.

- Là một nhà thiết kế tài giỏi như em đương nhiên là không thích những bộ váy cưới do người Việt Nam thiết kế rồi. Nhưng chắc chắn em sẽ thích phục và hâm mộ các tiền bối hơn.

Nói rồi anh ra hiệu cho cô nhân viên dẫn hai người tới một phòng khác. Bên trong trưng bày hàng chục mẫu váy bắt mắt cho lễ cưới. Cô nhân viên nhanh nhẹn giới thiệu.

- Trong đây là những bộ váy cưới đẹp nhất của tiệm chúng tôi. Tất cả đều do nhà thiết kế nổi tiếng tự tay thiết kế.

Vừa nói nhân viên vừa chỉ tay sang phía bên phải.

- Đây là bộ váy đẹp nhất. Do Sarah Burton thiết kế.

My bàng hoàng với cái tên “ Sarah Burton “ nhà thiết kế này quá nổi tiếng với những bộ quần áo được ưa chuộng trên toàn thế giới. Đặc biệt là những bộ váy cưới, với giá thuê hàng trăm đô la. Bộ váy cưới trắng tinh khiết thu hút sự chú ý của My. Nhật Anh không thấy My phản ứng gì chỉ đắm chiêu nhìn chiếc váy. Anh lên tiếng.

- Em mặc thử đi.

Bộ váy cưới đắt giá này là ước mơ của bao cô dâu muốn được mặc qua. Nhưng vì giá thuê quá đắt họ đều phải từ bỏ ước mơ. Ngay cả My, cũng bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cô nhanh chóng mang bộ váy cưới vào thử. Ngay sau khi mặc xong, cô còn phải ngắm ngía cho đã. Mặc kệ chú rể đẹp trai đang đợi mỗi cổ bên ngoài. Vì quá sốt ruột Nhật Anh đi thẳng tới phòng thử váy cưới, gõ cửa. My ở bên trong giật mình, nhớ tới Nhật Anh đang đợi. Cô vội vàng bước ra, thì bắt gặp ngay khuôn mặt nghiêm khắc của Nhật Anh. Cô đành phải cúi xuống như đứa trẻ biết lỗi.

- Em ngủ trong đó à? Cả sáng đã bắt anh đợi rồi! Bây giờ em vẫn tiếp tục như vậy là sao?

My ngẩn giọng đáp. – Em xin lỗi.

Vừa dứt câu, Nhật Anh kéo cô ra ngoài ngay. Tất cả các nhân viên nữ ở đây đều phải ngưỡng mộ, ghen tức.

Ảnh cưới vừa mới chụp được vài bức đã được thợ ảnh khen lấy khen để. Vì hai người quá đẹp đôi. Đến thời gian nghỉ chuyển khu vực chụp ảnh, một số nhân viên phụ trách phục trang lao đến, ai cũng quan tâm đến Nhật Anh hơn. Còn My dường như không được mấy cô đó để ý. Thấy hôn phu của mình đang được một đám phụ nữ vây quanh, cô bất lực không thể làm được gì. Giận dữ bỏ đi trước, dù cô chưa có tình cảm với anh nhưng với tính cách của cô thứ gì đã thuộc về mình thì người khác không được chiếm.

Nhật Anh nhìn theo cô dâu của mình cười thầm. Đến lần chụp thứ hai, để phục thù mấy cô nhân viên lắm điều đó, My cố gắng tạo dáng thật thân mật với anh, để họ tức chết đi. Nhưng để ý kĩ hơn thì lúc này tính cách của cô chẳng khác gì 5 năm trước, y như một đứa trẻ khác hẳn với hình ảnh hiện tại.

Chụp ảnh kết thúc. Thì cũng đến giờ ăn trưa. Cả buổi sáng hôm nay, chưa kịp nhét cái gì vào bụng đã bị anh lôi đi. My dường như thiếu sức sống hẳn, vì đói.

- Thái độ đó là sao? Em giận anh việc gì à? Chẳng lẽ vì mấy cô nhân viên đó cũng giận sao?

My càng tức hơn. Cô đói như vậy mà anh cũng không nhận ra, thế mà thường ngày cứ khoe khoang là anh hiểu rõ cô, có thể nhìn thấu cô. My nói to.

- Tại sao em phải giận vì cái đấy chứ? Sáng nay anh không thèm để ý đến bữa sáng của em. Đã lôi em đi. Bây giờ thì không thèm mở miệng mời em đi ăn trưa. Không phải quá bất công sao?

Anh bật cười vì lý do này quá trẻ con. Nhưng cũng không thể trách cô hết được, một phần lỗi cũng là do anh. Tại sáng nay quá vội vã, nên không để ý cô chưa được ăn sáng. Anh tiến lại gần ôm cô vào lòng.

- Thôi nào! Anh xin lỗi. Bây giờ ta sẽ lập tức đi ăn trưa. Đừng giận nữa.

Vừa được nghe thấy từ “ Ăn “ My đã vui vẻ hẳn lên. Y hệt như vừa được từ cõi chết trở về.

Lúc đó, Yến Nhi và Duy cũng đang đi dạo phố, thì bắt gặp ngay My đang khoác tay Nhật Anh đi.

- Chuyện gì đang xảy ra đây? Hai người nói lại tình xưa sao? – Yến Nhi mỉa mai. Nhưng thực chất chỉ là chọc tức Duy.

Nhật Anh không để cho My mở miệng, Anh trả lời ngay.

- Đúng vậy! Hơn thế nữa chúng tôi còn sắp đính hôn. Vào tuần sau.

Duy nghe như sét đánh ngang tai. Anh quay sang nhìn thẳng vào Nhật Anh với My. Hối dờn.

- Đính hôn? Em bỏ qua anh để đính hôn với anh ta sao?

My không trả lời lại. Duy tiếp tục kích động hơn.

- Anh đã nói em có thể tàn nhẫn với anh! Nhưng như thế này là quá tàn nhẫn rồi em biết không?

Bị rơi vào tình huống khó xử, My không biết ứng xử như nào. Nhưng thật may mắn Nhật Anh bước đến chữa cháy ngay.

- Duy cậu nên thận trọng. Dù sao cô ấy cũng sắp là chị dâu của cậu.

Duy cười nhạt. – Tôi không ngờ! Anh họ tôi lại là một người thừa nước đục thả câu như vậy. Nhưng tôi tin trong lòng cô ấy vẫn luôn yêu tôi, mãi mãi là như vậy. Anh sẽ không được hạnh phúc đâu.

Trong tình huống như thế này, Nhật Anh không muốn làm sự việc thêm nghiêm trọng. Anh vội vã đưa My rời khỏi đây. Còn Duy thì quay người đi theo hướng ngược lại.

- Này! Không phải đi ăn sao – Yến Nhi cố gắng gọi. Nhưng Duy vẫn không quay lại. Cô đành phải đi theo.

.

Cùng lúc đó, tại một nhà hàng khác.

San San đang ngồi ăn trưa vui vẻ với Huy Nam. Mặc dù bị My cấm đoán, nhưng cô bé vẫn cố chấp ngang bướng lắm. Ngay cả khi đi, cô còn phải nhờ vả mẹ của My không nói chuyện này cho My. Bởi vì, My mà biết được thì không đơn giản là cấm chơi với Huy Nam mà còn bị cấm cửa nữa.

San San mồ hôi nhễ nhại vì cái thời tiết thay đổi bất thường ở Hà Nội. Sáng nay thời tiết se lạnh, ra đường San San chỉ mặc một chiếc áo dài tay để giữ ấm, vậy mà đến trưa thời tiết lại nóng hần. Cô bé gấp gọn tay áo lên đến khuỷu tay, để lộ một cái bớt màu đỏ trên cánh tay của cô.

Cái bớt đó thu hút sự chú ý của Huy Nam. Anh tò mò hỏi

- Cái bớt trên tay em?

San San vội vã thu cánh tay lại. Lấy bàn tay bên kia che đi.

- Cái bớt này từ khi em sinh ra đã có rồi! Nhưng tại sao anh lại hỏi vậy?

Huy Nam đáp. – À không! Chỉ là thấy hơi trùng hợp thôi. Em gái anh cũng có một chiếc bớt như vậy.

Anh lại hỏi thêm.

- Vậy năm em lạc mất ba mẹ là năm em mấy tuổi?

San San đáp. – Em cũng không nhớ lắm! Hình như là năm 6 tuổi.

Cô bé vừa dứt lời. Huy Nam càng bất ngờ hơn. Anh vội vàng đứng dậy.

- Anh vào nhà vệ sinh chút.

Sau khi vào đó. Huy Nam lau mồ hôi trên trán.

- Tất cả mọi việc đều trùng khớp! Cái tên có phần giống, cái bớt đỏ cũng vậy. Ngay cả thời gian cũng chính xác. Không lẽ San San! Em chính là em gái Hàn Linh San mà anh tìm kiếm bấy lâu nay.

Để xác nhận sự thật! Anh rút điện thoại ra gọi cho người thân cận nhất.

- Điều tra San San cho tôi.

78. Chương 73: Sự Cố Trong Lễ Đính Hôn

1 tuần trôi qua nhanh chóng

Lễ đính hôn được tổ chức tại nhà hàng Diamon Palace sang trọng. Hàng nghìn khách mời có mặt tại đây. Vì general có quan hệ rất rộng và cộng thêm sự nổi tiếng của nhà thiết kế.

Yến Nhi, Bảo Duy, Huy Nam và San San tụ tập tại bàn rượu được xếp thành tháp điêu luyện. Lát sau, với sự có mặt của cặp trai tài gái sắc nhân vật chính của buổi lễ đính hôn, cả gian phòng rậm rộ lên tiếng vỗ tay. Hôm nay My cực kì xinh đẹp trong bộ đầm ôm sát người mà trắng tinh khiết, sánh đôi bên Nhật Anh trông cô càng nổi bật hơn.

Cả hai cùng bước đến bậc cao nhất. Trên đó được sắp xếp cực kì đẹp và hoành tráng, với một chiếc bánh gato cao tầng có hình cô dâu chú rể. Tiệc đính hôn này chẳng khác gì một lễ cưới long trọng cả. Giây phút, trao vật định tình cả khán phòng im bật. Khi một chuyện đã hoàn tất, nhẫn đã được đeo vừa vặn vào tay cả hai chứng nhận ột tình yêu vĩnh cửu sẽ không thay đổi cho đến lễ cưới , tất cả mọi người đều vui vẻ vỗ tay chúc mừng. Riêng Bảo Duy không nở một nụ cười, vẻ mặt vô hồn. Huy Nam nhìn thấy bộ dạng đó anh lên tiếng chế giễu.

- Yến Nhi! Em định ở bên một người luôn nhớ tới tình cũ sao?

Yến Nhi lơ đãng không thèm trả lời câu hỏi vô nghĩa.

Kết thúc những nghi lễ cho lễ đính hôn. Là lúc trên mỗi bàn tiệc được trưng bày vô số một ăn lạ, đẹp mắt. Cặp đôi cô dâu chú rể bước đến từng bàn chào hỏi thân mật. Đi đến đâu họ cũng nhận được những lời khen, những lời chúc mừng đầy thành ý. Nhưng chỉ tiếc không thể đi hết vì số lượng bàn tiệc quá nhiều. Cả hai bước đến ngồi xuống bàn tiệc của bằng hữu. Yến Nhi vừa chạm mặt đã nói.

- Chúc mừng hai người nhé!

My mỉm cười thành ý cảm ơn.

- À! Có lẽ cũng nên thay đổi cách gọi nhỉ? Sớm muộn gì tôi và chị cũng là người một nhà. Chị dâu – Yến Nhi nói.

Nhật Anh thấy thái độ quá lỗ của Yến Nhi. Anh khó chịu chặn miệng cô gái lẩm bẩm.

- Yến Nhi! Em đừng quá vội. Chưa chắc em đã lấy được Bảo Duy.

Sau câu nói đó, những người còn lại ở bàn tiệc đều phì cười. Còn Yến Nhi thì xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Hết Yến Nhi làm phiền thì cũng đến Diệp Thảo. Cô cười giả tạo nhìn thẳng vào My.

- Chúc mừng bạn! Đúng là có phúc được hưởng hạnh phúc. Chả bù ình

Chỉ một câu nói mà ẩn chứa bao nhiêu sự ghen ghét đố kỵ. My hiểu rõ những lời lẽ thâm độc này, hiểu rõ bản chất của Diệp Thảo. Bây giờ cô thể nhân nhượng, mà phải lẩn tránh để việc được thuận lợi.

- Cảm ơn Diệp Thảo! Nhất định tớ sẽ hạnh phúc. Phải không anh?

Vừa nói cô vừa nhìn sang phía Nhật Anh, khoác lấy tay anh về hạnh phúc. Càng làm cho Diệp Thảo tức điên.

Phía bên này, San San với Huy Nam vẫn vui vẻ ăn không hề để ý đến không khí căng thẳng xung quanh. Thấy San San cười nói như thế, My khó chịu hơn, cô đã dặn dò San San không nên tiếp xúc nhiều với Huy Nam vậy mà bây giờ lại còn dám thân thiết trước mặt cô.

- San San! Sao em thân thiết với Huy Nam quá vậy?

San San đang tươi cười, vừa nghe thấy My quở trách, cô bé cúi gằm mặt xuống buồn chán. Huy Nam bên vực ngay.

- My! Cô không nên nhỏ nhen vậy chứ? Yên tâm tôi không có ý đồ gì với San San đâu.

Huy Nam có thái độ như vậy là bởi vì mọi chuyện đã được xác nhận. San San chính là em gái ruột của anh ấy. Ngày hôm đó, vừa mới biết tin lòng anh vui sướng khôn siết, muốn chia vui cùng ba mình, Kim Trạch ông ấy cũng rất yêu quý con gái mình, nhưng nhiều năm không tìm thấy mọi hy vọng cũng bị dập tắt ngay. Nhưng ngồi suy nghĩ kĩ hơn, Huy Nam lại không muốn San San sẽ bị đưa vào những con đường hư hỏng phạm pháp của ba, nên anh đành để cô bé ở lại bên My sẽ an toàn hơn nhiều.

Đột nhiên, San San cảm thấy không ổn, đầu đầu choáng váng, cô bé ngã xuống bàn tiệc. Sắc mặt tái nhợt nhạt hẳn đi. My giật mình chạy đến đỡ cô bé.

- Em sao vậy?

San San yếu ớt trả lời. – Em thấy không được ổn. Hình như trong thức ăn có gạch cua

My vội vã thử đĩa thức ăn của San San.

- Em phải đến bệnh viện ngay. Trong thức ăn này có một lượng lớn gạch cua. Tại sao em lại không để ý vậy. Nhưng không chỉ là một người, ngay cả Huy Nam cũng ngất đi và tình trạng giống y hệt San San. Nghị sĩ Kim Trạch vừa thấy con trai mình ngất đi, ông chạy đến gọi đám vệ sĩ bên ngoài đưa anh vào bệnh viện. Ngay sau đó San San cũng được đưa đi ngay. Ngày lễ đính hôn kết thúc không mấy tốt, một ngày vui mà có tận 2 người phải vào viện.

.

Nửa tiếng sau

Tại bệnh viện.

Nghĩ sĩ Kim Trạch ở bên ngoài phòng cấp cứu, lo lắng đi qua đi lại không ngừng. Đột nhiên một cận vệ thân cận nhất của ông lên tiếng.

- Nghị sĩ! Ngài không thấy điều gì kì lạ sao?

Ông ngẩng mặt lên nhìn vẻ khó hiểu. – Điều gì?

Cận vệ đáp.

- Dị ứng Cua là bệnh di truyền của Hàn gia. Căn bệnh này rất hiếm. Hôm nay cả thiếu gia và cô bé San San đó đều dị ứng và điều phải vào viện.

Kim Trạch ngạc nhiên nói. – Không lẽ! Cậu nghĩ đó là Linh San.

Cận vệ gật đầu, khẳng định chắc chắn. Nghị sĩ bắt đầu nghi ngờ hơn, ông ra lệnh.

- Vậy hãy đi xét nghiệm AND. Nếu con bé đó là San nhi thì ta sẽ có được nhiều điều tốt. Con bé đó ở bên Jessi 2 năm, và là trợ lí nghe nói nó rất thông minh, mọi thành công của jessi đều nhờ một phần của nó.

Là một người ba, ông cực kì yêu thương con cái, đặc biệt là cô con gái đã mất tích nhiều năm. Nhưng đã tâm, tham vọng tiền bạc càng ngày càng lớn, biến ông thành một con người khác.

.

My và Nhật Anh từ cuối hành lang từ đến, lo lắng hỏi.

- Nghị sĩ Hàn. Tình hình như thế nào rồi? Ổn không?

Ông lắc đầu. – Chưa biết được thế nào? Bác sĩ vẫn chưa ra.

Vừa nói xong, từ trong phòng bệnh một bác sĩ mặc quần áo trắng muốt bước ra, sắc mặt không có vẻ gì buồn.

- Hai bệnh nhân không có gì nghiêm trọng. Chỉ là bị dị ứng nhẹ thôi, cần phải nằm viện vài ngày để điều dưỡng.

Bác sĩ vừa dứt câu, mọi nỗi lo đều được xoa dịu. Nhật Anh nói.

- My! Anh đưa em về nghỉ ngơi.

Cô khẽ gật đầu, ngoan ngoãn đi cùng Nhật Anh.

—

Hoàng Chấn Phong mệt mỏi ngồi xuống ghế Sofa, ông nhanh chóng nói lỏng cà vạt. Đột nhiên một cuộc điện thoại gọi đến.

- Chủ tịch! Mẫu thời trang mà General mới đưa ra thị trường, liên tục bị từ chối bày bán. Tất cả đều thua xa Dream Star.

Ông tức giận quát lớn. – Tại sao lại có chuyện như vậy? 5 năm qua rất ít khi General được đứng lên đầu bảng.

Thư ký ở đầu dây bên kia nhẹ giọng.

- Thông tin mật của General luôn bị rò rỉ mà không rõ lý do. Khiến cho các công ty khác nắm bắt được điểm yếu mà vượt lên.

Chấn Phong đáp. – Rốt cuộc là ai dám làm chuyện này. Điều tra lại lần nữa cho tôi.

Ông tức giận cúp máy, suốt 5 năm qua General không có mức đột phá trên thị trường. General đang dần trở thành một tập đoàn mất hết tiếng tăm. Trộm trong nhà khó đề phòng, chính ông cũng không thể nào biết được người làm ra chuyện đó, luôn giúp đỡ General lại chính là vợ lẽ của ông Đặng Khánh Ngân.

Đúng lúc đó Khánh Ngân bước vào, thấy ông giận dữ như vậy cô hỏi han, mặc dù đã biết rất rõ nguyên nhân.

- Chủ tịch! Có chuyện gì vậy?

Ông cầm tách cafe trên bàn uống một ngụm thật sâu, rồi nói.

- Mẫu hàng mới của General vừa mới được tung ra thị trường đã bị từ chối.

Vừa nghe được, Khánh Ngân mừng thầm trong lòng nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ đầy tiếc nuối.

- Không sao! Thành công trăm lần cũng phải có vài lần thất bại chứ.

Được Khánh Ngân động viên vài lời, cơn tức cũng xoa dịu đi nhiều.

Tại Biệt thự của Huyền My

Chiếc xe BMW di chuyển dần chậm lại rồi dừng hẳn. My từ trên xe bước xuống, trước khi vào nhà không quên nở một nụ cười tuyệt đẹp. Cánh cổng vừa được mở ra thì Nhật Anh đứng sau kéo lại. Anh thao tác nhanh gọn, chẳng mấy chốc My đã được ôm gọn trong vòng tay anh.

- Anh làm gì vậy? Nhỡ có ai ở trong nhà thấy thì làm sao?

Ngày Anh càng ôm chặt hơn. – Kệ họ chứ! Đẳng nào hôm nay chúng ta đã đính hôn. Em đã được đánh dấu là của anh rồi.

My bĩu môi.

- Giá mà thường ngày anh ngọt ngào ấm áp như vậy với em phải tốt không?

Ngày Anh nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang nhăn nhó.

- Xin lỗi em! Bảo bối.

My phì cười trước thái độ xin lỗi của chồng hờ.

- Em đùa thôi! Có cần phải nghiêm túc thế không?

Anh đưa hai tay lên cặp má mọng mọng của My, bầu véo. My giận dữ, gạt mạnh tay anh ra.

- Đau đấy.

Ngày Anh mỉm cười, thay đổi 180 độ, xoa nhẹ đôi má ửng hồng vì bị cưỡng đoạt.

- Bảo bối. Em biết không những lúc như này em trông rất đáng yêu đấy. Em càng như vậy anh càng muốn ở bên em lâu hơn. Chỉ cần xa em 1 phút anh đã nhớ rồi.

Cô bàng hoàng nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt bày tỏ rõ sự trân thành, chứng tỏ anh cực kì xem trọng, cực kì yêu thương cô. Nhưng rồi đến một ngày anh biết được sự thật là cô chỉ lừa gạt tình cảm của anh như một trò chơi để trả thù thì anh sẽ như thế nào? Còn ấm áp, còn quan tâm đến cô như thế này nữa không? Hàng chục suy nghĩ cứ xoay quanh trong đầu My.

- Em vào nhà đi!

Anh đẩy nhẹ cô vào nhà. Nụ cười ấy vẫn hiện lên, hạnh phúc không kể xiết. Cánh cổng vừa đóng lại, My bật khóc nghẹn ngào, từng giọt nước mắt mặn đắng cứ lấn dài, rồi rơi xuống đất theo từng bước đi của cô. Bên trong, mẹ vừa thấy con gái bước vào, đôi mắt đỏ hoe, vẫn còn khóc nức, bà lo lắng.

- Sao vậy? Sao trong ngày vui con lại khóc?

My ngồi xuống bên cạnh mẹ cô. Vòng tay qua ôm lấy mẹ.

- Mẹ! Con khó xử quá. Con thấy con đang dần trở thành một kẻ xấu.

Mẹ cô vỗ nhẹ vào lưng con gái, an ủi. – Có chuyện gì cứ từ từ kể ẹ nghe.

My lấy tay quệt nhanh giọt nước mắt, lấy lại tinh thần.

- Con phải làm sao đây mẹ? Khi một người con trai quá tốt, quá yêu con. Mà con chỉ lừa gạt tình cảm của anh ấy. Như vậy con có quá đáng quá không mẹ?

Vân Khuê như hiểu rõ mọi chuyện, bà ân cần khuyên bảo.

- Không. Con không quá đáng. Nhật Anh là một đứa thông minh, và hiểu chuyện. Nhất định nó sẽ cảm thông cho nỗi khổ của con.

My lại càng khóc nhiều hơn. – Nhưng mẹ ơi! Con luôn có một linh cảm không tốt. Con sợ rằng nếu anh ấy biết được sự thật, anh ấy sẽ tàn nhẫn với con hơn trước kia. Nhiều lúc anh ấy quan tâm chăm sóc con, luôn khiến con dao động và từ bỏ ý nghĩ trả thù.

Vân Khuê nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của con gái mà buồn lòng.

- Vậy con không có chút tình cảm nào với nó sao?

My lắc đầu. – Trước kia thì con có một chút cảm giác. Con cứ ngỡ là yêu nhưng không phải. Đó chỉ là sự mến mộ thôi. Khác xa với cảm xúc của con với Bảo Duy.

Mẹ cô đáp.

- Vậy con suy nghĩ kĩ đi. Xem nên kết hôn hay không kết hôn. Giờ vẫn chưa muộn để từ bỏ.

—

Ngày hôm sau.

Tại bệnh viện.

Nghị sĩ Kim Trạch cùng một cận vệ tiến vào phòng xét nghiệm. Bác sĩ mỉm cười đưa cho cả hai một tờ giấy xác nhận. “Hàn Kim Trạch” và “Đỗ San San” có quan hệ huyết thống 99,99%

Vừa đọc xong kết quả, nghị sĩ vui mừng khôn siết.

- Chúc mừng ngài đã tìm được con gái.

Vừa dứt lời, ông ra khỏi phòng xét nghiệm, đi thật nhanh về phía phòng chăm sóc đặc biệt. Bên trong, San San đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt vẫn chưa tốt lắm. Thấy Kim Trạch vội vã tiến về phía mình, cô bé sợ hãi hét to.

- Aaaaaa! Ông định làm gì?

Nghị sĩ mỉm cười ôn hậu. – San nhi là ba đây. Ba là ba ruột của con.

San San bịt tai lại vẫn còn sợ hãi.

- Không phải! Ông không phải là ba tôi.

Kim Trạch nhanh chóng đưa tờ giấy xét nghiệm AND cho San San. Cô bé cầm lấy tờ giấy, mở ra từ từ. Vừa xem xong, cô trợn tròn mắt nhìn thẳng vào nghị sĩ.

- Không thể nào? Không thể nào có chuyện đó. Tôi là trẻ mồ côi.

Ông bật lực nhìn con gái mình đang sợ chính ba mình.

- Ba sẽ để con thời gian để chấp nhận sự thật.

Nghe thấy tiếng gào thét của San San. Huy Nam ở giường kế bên cũng bị đánh thức, anh đã nghe được tất cả.

- San San! Em bình tĩnh lại đi.

Kim Trạch vui mừng nhìn sang con trai. – Huy Nam! Đây là em gái con. Linh San.

Huy Nam gật đầu buồn chán.

- Con đã biết chuyện này rồi. Nhưng con rất buồn, đáng ra ba không nên biết được sự thật.

Kim Trạch trợn mắt nhìn anh.- tại sao con lại nói như vậy?

Huy Nam cười nhạt.

- Lý do San San không chấp nhận được sự thật này cũng là do em ấy đã biết được bà là một kẻ giết người, bà đã thông đồng với chủ tịch Dream Star giết chết Trần Nguyên Hùng, và bây giờ San San, Jessi đang tìm mọi chứng cứ để định tội bà.

Anh vừa dứt lời, Kim Trạch đứng không vững vì quá sốc. Còn San San thì ngạc nhiên nhìn sang Huy Nam.

- Tại sao anh biết rõ mọi chuyện như vậy?

Anh mỉm cười nhìn em gái. – Khi anh tìm được em, anh đã tìm hiểu hết mọi chuyện. Và anh cũng muốn dấu kín bí mật này, âm thầm quan tâm em. Em gái của anh.

Đột nhiên, San San đau đầu dữ dội. Cô bé đáng thương, ôm chặt lấy đầu. Hét to

Kim Trạch và Huy Nam vừa thấy thế, cả hai liền chạy đến gần hỏi han.

- San nhi con sao vậy?

- San San. Có phải em nhớ lại gì không?

Cô bé nhẹ nhàng buông tay ra, ý thức vẫn còn lơ ngơ. Ngược lên nhìn Kim Trạch.

- Con nhận ra ta rồi sao?

San San lắc đầu lia lịa. – Không! Tôi không muốn là con gái của một kẻ giết người như ông.

Từ bên ngoài, My và Nhật Anh bước vào. Cả hai đã nghe thấy hết mọi chuyện.

- San San! Em là con gái của ông ta thật sao?

Cô bé lắc đầu, phủ nhận. – Không! Không phải. Em không có ba. Em chỉ có mỗi chị thôi.

My quay sang nhìn Kim Trạch, trách móc.

- Vì một người ba như ông. Mà có lẽ từ giờ em ấy sẽ không được sống vui vẻ.

Kim Trạch tức giận quát lớn. – Tôi thì sao chứ? Cô thì có gì tốt đẹp hả Jessi? Có lẽ cô cũng chỉ lợi dụng sự thông minh của con gái tôi để trả thù thôi?

My đáp.

- Tôi không phải là loại người giả nhân giả nghĩa như ông.

San San hét lên đau khổ. – Mấy người im đi! Tôi không muốn nghe mấy người nói.

Nói rồi cô bé chạy thật nhanh ra khỏi phòng bệnh. Không ai biết được cô bé đi đâu. Để chấp nhận được sự thật này cần rất nhiều thời gian, không ai muốn là con của một kẻ xấu cả.

79. Chương 74: Kết Thúc Tất Cả

1 tháng sau.

Lễ cưới được tổ chức long trọng, với hàng nghìn khách mời. Hôm nay, My khoác trên mình một bộ váy cưới trắng muốt, đẹp đẽ. Cộng thêm một lớp makeup chuyên nghiệp khiến cô như một nữ hoàng của sắc đẹp. Mẹ cô từ ngoài bước vào, sắc mặt đầy vui mừng đến bên cạnh con gái.

- Hôm nay con đẹp lắm!

My ôm lấy mẹ nũng nịu như một đứa trẻ.

- Từ mai con không thể ở cạnh mẹ nữa rồi. Con không vui chút nào.

Vân Khuê nhẹ nhàng vỗ vai My. – Con gái lớn rồi phải rời xa mẹ là lẽ đương nhiên.

My vòng tay ôm mẹ chặt hơn. Vừa về Việt Nam được 1 tháng, cô đã phải lấy chồng, không thể bù đắp mọi thiếu sót trong suốt 5 năm qua.

- My này! 1 tháng qua, mẹ thấy quan hệ giữa hai đứa đã khá tốt. Con đã có tình cảm với Nhật Anh chưa.

My buông mẹ cô ra, khuôn mặt buồn thiu trả lời. – Dù con cố gắng lắm nhưng vẫn không hề có cảm giác gì cả. Trong trái tim con là một người khác. Đối với Nhật Anh con chỉ có cảm giác gần gũi, thân thiết thôi.

Mẹ cô lắc đầu, cười đôn hậu.

- Con gái ngốc! Con không yêu tại sao con luôn rơi nước mắt vì cậu ta?

My đáp. – Con khóc chỉ vì con cảm thấy có lỗi. Đáng ra con không nên làm theo cách của San San, lừa gạt tình cảm của anh ấy.

Vân Khuê thở dài.

- Tất cả chỉ tại đồng tiền, khiến họ bất chấp tất cả, kể cả việc giết người để bảo vệ nó! Đáng ra con nên được hưởng hạnh phúc bên người mà con yêu thương nhất.

Cô nhìn mẹ mà lòng cũng buồn theo trong ngày vui.

- Không sao đâu mẹ! Con chịu đựng được. Khi trả thù xong, con sẽ ly hôn và về sống một mình cùng với mẹ. Báo đáp công ơn của mẹ.

Vân Khuê đáp. – Hạnh phúc cả đời mà con hy sinh vậy sao?

Đột nhiên, từ ngoài cửa một người con gái bước vào. Sự xuất hiện của người đó khiến cho My và mẹ cô đều bất ngờ.

- San San! Em đã về rồi sao?

Cô bé lặng lẽ đáp. – Vâng! Trong ngày vui của chị sao em có thể tiếp tục trốn tránh chứ?

Suốt 1 tháng qua, kể từ ngày cô bé trốn khỏi bệnh viện. San San đã đi đâu, không ai hay biết, tất cả mọi người đều nỗ lực tìm kiếm, ngay cả thám tử cũng không tìm được cô. Vậy mà hôm nay cô lại tự về đây bằng đôi chân của mình.

- 1 tháng qua em đã đi đâu? – My hỏi.

San San cúi mặt xuống, giọng trầm lắng hơn trả lời. – Em đi đến một nơi rất xa, để mọi người không tìm được em. Em đã suy nghĩ rất nhiều và bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi.

My hỏi dồn.

- Vậy em có định tha thứ cho ba em không?

San San đáp. – Ông ấy là ba em! Dù em có phủ nhận thế nào thì vẫn không thể thay đổi sự thật. Sau ngày hôm nay, em sẽ trở về Hàn gia.

My buồn bã.

- Mặc dù chị có hơi buồn nhưng chị tôn trọng quyết định đó.

San San mỉm cười đáp. – Nhưng em vẫn sẽ giúp chị trả thù. Để đền đáp 2 năm qua chị đã nuôi dưỡng em.

My bật cười. Bản tính cô bé San San này vẫn lương thiện như lúc nào, cô bé không thể giận ai được lâu. Đặc biệt là người thân của mình. Bỗng dưng San San đứng dậy vươn vai một cái tràn đầy sức sống.

- Đến đi rồi. Và đặc biệt hôm nay em sẽ làm phù dâu cho chị.

My vẫn đang bất ngờ chưa lấy lại được tinh thần thì bị cô em gái này lôi đi. Vừa mất tích sau một tháng, trở về đã đòi làm phù dâu. Có lẽ cô bé này đã ổn định lại được hết rồi.

Dream Star

Duy và Yến Nhi đang chuẩn bị rời công ty để đi đến lễ cưới. Tâm trạng của Duy hôm nay không tốt, mặt mũi ỉu xiu, cũng đứng thôi, một người đàn ông đứng nhìn người con gái mình yêu kết hôn với người khác thì ai vui được chứ lại còn làm chị dâu của Duy nữa. Yến Nhi thấy thái độ cô nổi tính chộc giận anh.

- Hôm nay bạn gái cũ đi lấy chồng sao mà buồn thế? Phải vui lên chúc cô ấy hạnh phúc chứ.

Duy tức giận đẩy Yến Nhi ra xa. – Cô im miệng lại ngay. Tôi không thừa hơi để đùa với cô đâu.

Yến Nhi cười nhạt, mà trong lòng đau đớn. Suốt 1 tháng qua, từ ngày My về nước, cô luôn bị đối xử lạnh nhạt và tàn nhẫn như vậy. Trong 5 năm, My ở nước ngoài. Là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời cô, luôn được Duy yêu thương chăm sóc, mặc dù tất cả chỉ là diễn kịch, cô biết rõ người trong lòng Duy vẫn luôn có My, nhưng vẫn ngu ngốc yêu anh đến khờ dại. Mà bỏ quên mất một người khác, luôn chờ đợi yêu thương cô từ rất lâu.

- Anh không nên đối xử với hôn phu như vậy.

Duy trả lời không ngần ngại. – Nếu có kết hôn thì cô và tôi cũng chỉ là đôi vợ chồng hờ thôi!

Yến Nhi thở dài, không thèm tranh cãi với Duy nữa, cô chuyển chủ đề.

- Đến phòng chủ tịch! Gọi ba cùng đi luôn.

Duy đồng ý ngay nhưng anh không biểu hiện bằng lời nói mà bằng hành động, lạnh lùng đứng lên đi trước. Còn Yến Nhi thì luôn hiểu rõ, mấy cái hành động vắn tắt của anh. Bởi vì cô đã quá quen với việc này rồi.

Vừa bước đến cửa phòng chủ tịch, anh đã nghe được điều gì đó. Có nhắc đến “ Trần Nguyên Hùng, vụ tai nạn 5 năm trước “. Vì hiếu kỳ nên anh đứng lại để nghe. Yến Nhi cũng vừa đến thấy hành động kì lạ, cô lên tiếng.

- Anh làm gì vậy?

Duy nhanh chóng lấy tay kí hiệu “ Suyt “. Yến Nhi hiểu ngay, cô cũng đứng sát vào cánh cửa để nghe.

Bên trong.

Nghị sĩ Hàn Kim Trạch và chủ tịch Minh Đức đang tranh luận rất sôi nổi. Một người thì bình thản, một người thì vô cùng gấp gáp.

- Minh Đức! Ông xem hôm nay Jessi đó đã kết hôn với con trai tập đoàn General.

Báo hiệu một điều không tốt, với sự thông minh của con bé và quyền lực của General sẽ dễ dàng tìm ra nguyên nhân vụ tai nạn 5 năm trước.

Chủ tịch Minh Đức thản nhiên cầm tách cà phê uống như không có chuyện gì xảy ra.

- Mọi chứng cứ đã bị xóa sạch, ông còn muốn diệt cỏ tận gốc sao?

Nghị sĩ gật đầu tán thưởng. – Đúng vậy! Phải giết Jessi mới đảm bảo được an toàn.

Minh Đức lắc đầu cười man dợ.

- Tôi không ngờ ông có thể là hạng người độc ác như vậy. Ông nghĩ sau khi giết chết Jessi, con gái của ông Hàn Linh San sẽ tha thứ cho ông sao?

Kim Trạch thở dài. – Con bé sẽ không biết gì cả? Tôi sẽ xóa bỏ tất cả mọi thứ. Làm cho Jessi biến mất mãi mãi như ba nó 5 năm trước.

Từ bên ngoài, Duy đập cửa xông vào. Sắc mặt lạnh băng, ánh mắt như muốn giết người.

- Hàn Kim Trạch, Hoàng Minh Đức! Hai ông còn là con người không vậy? Thì ra thủ phạm giết Trần Nguyên Hùng là 2 người.

Hàn Kim Trạch và Minh Đức vừa bị dọa một phen hú hồn. Nhưng trước sự hung hăng của Duy, hai người gần như không thể đứng vững.

- Duy! Mọi chuyện con nghe thấy không phải là thật.

Duy cười nhạt. – Ông còn chối sao? Có lẽ Mỹ đã sớm biết rõ thủ phạm là ai rồi nên cô ấy mới như vậy với tôi. Chỉ tại ông mà cô ấy rời bỏ tôi. Ông là đồ ác quỷ.

Vừa dứt câu Duy quay người vụt đi trong tích tắc. Yến Nhi đứng cạnh anh không thể tin vào sự thật, vẫn còn chưa hoàn hồn lại. Còn hai người đàn ông lớn tuổi trong phòng thì mặt mũi tái mét, một bức tường sự thật nữa được kéo xuống, rồi chính nghĩa đang đi gần hơn với sự thật tàn khốc.

Khách sạn tổ chức tiệc cưới Sheraton

Khung cảnh lãng mạn trang trọng hiện ra bên trong. Hàng nghìn thương nhân, ca sĩ diễn viên nổi tiếng đều có mặt tại đây. Tất cả đều mang trong mình một khí chất quý phái.

Bên trong phòng chờ.

Mỹ ngồi một mình buồn thiu. Ngắm mấy lẵng hoa được trưng bày. Đột nhiên, có ai đó từ ngoài cửa bước ra. Trong ngày quan trọng như thế này, còn có thể là ai khác. Chú rể đẹp trai tuấn tú tài giỏi, hôm nay anh khoác lên mình một bộ vét đen đứng cạnh cô dâu Huyền Mỹ trông rất xứng đôi.

- Bảo bối! Em cố gắng đợi chờ thêm một lát nữa.

Mỹ nhăn nhó. – Em thật sự rất mệt. Em muốn ngủ.

Nhật Anh mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô dâu.

- Thôi nào! Gả cho anh rồi em muốn ngủ đến khi nào cũng được.

Mỹ đáp. – Em không muốn vác chiếc váy nặng chịch này ra ngoài kia. Em không thể nào bước nổi nữa.

Cô vừa dứt câu, Nhật Anh liền nhắc bổng cô lên.

- Em không cần bước, anh sẽ bước hộ em.

Mỹ xấu hổ, đánh liên tiếp vào chú rể. – Thôi em tự đi. Bỏ em xuống.

Nhật Anh được cuộc chơi thoải mái. Anh cúi xuống hôn lên trán cô, rồi bước ra ngoài tiếp khách.

San San đứng nhìn lên từ ngoài cửa, vừa thấy anh bước ra. Cô bé vội vàng chạy đi hòa vào dòng người đông đúc. Khi anh đi hẳn rồi, cô bé mới bước vào.

- Anh chị thật hạnh phúc. Lãng mạn. Còn nói là chị không yêu sao?

Mỹ đáp. – Đừng trêu chị như vậy! Mỗi lần tỏ ra thân mật như vậy chị cảm thấy không thoải mái. Chị không dám chia sẻ mọi chuyện buồn. Còn đối với Duy thì ngược lại.

San San thở dài, lắc đầu.

- Hai người đúng là kẻ si tình. Chính cái đó lại làm khổ người khác, Yến Nhi và Nhật Anh, hai anh chị đó không đáng bị đối xử tệ như vậy.

My nhúm mày. – San San! Em cũng nghĩ chị xấu xa như vậy sao?

San San giật mình, cô bé vội vã lấy tay bịt miệng.

- À không! Em nói nhầm.

Đột nhiên My cảm thấy sống mũi mình cay cay, cô ý thức được chuyện gì sắp xảy ra. Cô nhanh chóng hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh để ngăn dòng nước mắt.

Bỗng dưng, bên ngoài lại có ai đó bước vào một cách hung hăng. Anh ta tiến lại phía My, nắm chặt hai vai cô nói to.

- Có phải em đã biết rõ mọi chuyện rồi không? Em đã biết thủ phạm giết ba em là ai?

My lơ đi câu hỏi đó. San San thấy tình hình nguy cấp, cô bé chạy lại ngăn cản Duy.

- Anh bỏ tay ra đi. Như vậy sẽ làm cô đau đầu đó.

Duy càng hung hăng, ác độc hơn.

- Em nói đi! Có phải em đã biết hết tất cả. Và đang lên kế hoạch trả thù. Vì vậy em mới chia tay với anh. Trong lòng em vẫn yêu anh phải không?

My ngán giọng, đáp.

- Đúng vậy! Tôi đã biết tất cả. Nhưng dù tôi còn yêu anh thì có giải quyết được gì không? Tôi không muốn là một đứa bất hiếu.

Duy bắt lực buông thông hai tay. – Từ đầu đến cuối, anh vẫn chỉ là một thằng ngốc. Anh không thể bảo vệ được người con gái mình yêu. Năm lần bảy lượt, để cô ấy rơi vào lưới kiểm soát của chính ba mình.

My đau lòng như cắt, nhưng vẫn mạnh mẽ nhìn Duy.

- 5 năm trước. Anh đã nói anh Nhất Định sẽ khiến em phải yêu anh. Vậy anh đã làm được chưa? Xin em hãy trả lời thật lòng câu hỏi cuối cùng này.

My nghẹn ngào nói, giờ đây cô không thể ngăn nổi nước mắt nữa. Mỗi lần đứng trước Duy cô lại yếu đuối như thế, lúc nào cũng phải gồng mình lên mạnh mẽ.

- Đã từng yêu! Yêu rất nhiều. Yêu đến điên cuồng.

Duy mỉm cười trong nước mắt. – Vậy là tốt rồi! Cảm ơn em, đã yêu anh một cách chân thành như vậy. Từ nay về sau anh hứa sẽ không làm phiền đến cuộc sống của em, và cũng sẽ không nhắc lại chuyện cũ, thả nó trôi về quá khứ. Anh sẽ nhớ mãi từng kỉ niệm đẹp, cho đến ngày trái tim anh xóa hết những hình bóng của em.

- Chúc em hạnh phúc! Người con gái anh yêu rất nhiều.

Vừa dứt câu, Duy bước đến ôm lấy My, cái ôm ngắn ngủi cuối cùng kết thúc tất cả, kết thúc 5 năm chờ đợi, kết thúc 5 năm yêu điên cuồng. Cho đến ngày gặp lại nhau, dù chỉ là một khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi cũng khiến con người ta phải khắc ghi sâu trong lòng đến tận khi nhắm mắt xuôi tay.

“ Khi yêu một người, không ai là người có lỗi. Chỉ là tại ngã tư ấy rẽ hai con đường khác nhau “

Cái ôm trọn vẹn trong 3 giây, Duy buông mạnh My ra, dứt khoát quay đi. Cả hai đều quay lưng lại với nhau, không ai có thể biết giọt nước mắt mặn đắng của người kia. Họ quay đi, cũng vì muốn đối phương không thấy về yếu đuối của mình.

“ Nếu từ nay về sau không thể cùng em nắm chặt tay, Thì xin hãy để anh ôm chặt em dù chỉ một phút giây “

.

Ngay sau đó, Nhật Anh bước vào. Anh đứng ngoài từ rất lâu, đủ để nghe hết tất cả. Anh đưa ánh mắt lạnh lẽo, vô hồn nhìn cô oán trách. Anh đưa tay ra phía trước, kéo cô đứng dậy.

- Thì ra mọi chuyện là như vậy! Em diễn giỏi lắm.

My đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn anh. – Anh nghe hết rồi sao?

Nhật Anh cười nhạt. – Tất cả! Đến cuối cùng vẫn bị em lừa. Tôi còn ngu ngốc hơn cả Bảo Duy.

My không trả lời được gì nữa, cô bắt lực im lặng và khóc. Cô càng khóc thảm thương, Nhật Anh càng nực cười:

- Khóc sao? Em nghĩ nước mắt sẽ giải quyết được tất cả sao? Thật ấu trĩ.

San San bước đến nói. – Bây giờ mọi chuyện thành ra như vậy anh định kết thúc tất cả sao?

Nhật Anh đáp.

- Không! Tôi không muốn hủy hoại danh tiếng General. Vẫn phải kết thúc ngày hôm nay, rồi sau này sẽ tính tiếp.

- Gọi người vào trang điểm lại cho cô ấy. Đừng để khách thấy được bộ dạng này.

Dứt câu, anh cũng bỏ đi luôn. Tất cả đều bỏ My ở lại, và giờ là hậu quả My phải gánh chịu. Một cô gái đáng thương, không đáng phải chịu khổ thế này.

80. Chương 75: Đêm Tân Hôn

PHẦN 2 : Mưa Nhạt Nhòa

Phần 1 là một kết thúc buồn. Vì vậy phần 2 sẽ có một cái kết hoàn hảo. Mình muốn chia truyện ra thành những chap ngắn để người đọc không mau chán, và truyện sẽ được kéo dài thêm nên các bạn hãy thông cảm tý nhé!

Chương 75 : Đêm tân hôn

Biệt thự của Nhật Anh.

Một ngày đám cưới mệt mỏi, buồn phiền kết thúc trong giả dối. Nụ cười giả tạo mà anh dành cho My để che mắt khách mời, càng khiến My thêm day dứt. Tất cả chỉ là một sai lầm lớn do cô gây ra, đáng ra ngay từ đầu không nên có ý nghĩ lừa gạt như vậy. Để giờ phải sống trong cảnh như vậy, bên ngoài là một đôi vợ chồng hạnh phúc, nhưng thực chất chỉ là vợ chồng hờ mà thôi.

Cô buồn chán, bước qua bước lại rồi ngồi bịch xuống giường, đôi mắt hướng về phía bức ảnh cưới to lớn. Trong ảnh, cả hai đều nở một nụ cười tuyệt đẹp. Nhưng tình cảm không giống nhau. Cô khẽ thở dài một tiếng không dám than vãn.

Nhật Anh bước từ phòng tắm ra, trên người anh chỉ có một chiếc khăn tắm quấn quanh. Để lộ cơ bụng sáu múi, lực lưỡng. My vừa quay lại thì bắt gặp ngay, anh đã ngồi phía sau cô từ lúc nào. Cô giật mình che mắt lại nhanh chóng. Anh bật cười mở nhạt.

- Khi còn ở Mỹ. Em chứng kiến cảnh tôi giải phẫu. Bây giờ còn ngại sao?

My thở dài, nói sang chuyện khác.- Bây giờ anh đã biết sự thật rồi! Khi nào thì anh muốn kết thúc?

Anh nhếch môi lạnh lẽo.

- Lừa tôi như vậy mà em muốn kết thúc sao? Không dễ đâu.

Câu nói được nhấn mạnh, khiến My thấy bất an. Cô cảm thấy điều gì đó không ổn.

- Có sao anh vẫn phải làm khổ em như vậy? Anh biết ý định của em mà.

Nhật Anh vừa nói vừa thao tác mặc quần áo nhanh gọn.

- Em đừng lầm tưởng nữa. Tôi đã từng có ý nghĩ yêu thương em thật lòng khi em về làm vợ, nhưng giờ thì khác rồi. Tôi chỉ giữ em bên cạnh để vị trí trong tập đoàn không bị lung lay bởi Khánh Ngân thôi.

Vừa dứt câu, sắc mặt My ỉu xù hẳn đi. Anh đã không còn yêu cô, chỉ vì một sai lầm mà cô đánh mất một thứ quý giá.

.

Anh khoác bên ngoài một chiếc da màu đen và quần Jeans nam. Như đang chuẩn bị đi đâu đó. My hiểu kì hỏi:

- Đêm tân hôn! Anh định đi đâu vậy?

Anh đáp. – Em chỉ là vợ hờ! Không nhất thiết phải báo cáo.

My im bật. Không nói được thêm câu nào nữa, chỉ là có chút buồn thôi. Đối với một cô gái mà nói, thì đêm tân hôn dù có là vợ chồng thật hay không thì phải ở một mình cũng là một điều buồn chán và mất mặt nhất đối với họ.

.

Anh vừa tiến ra phía cửa, Nhật Linh và ba anh đã hỏi dồn.

- Con định đi đâu vậy?

Nhật Anh đáp. – Đi Bar với chiến hữu.

Chấn Phong tức giận quát.

- Mày mất trí sao? Đêm tân hôn tại sao có thể bỏ cô dâu ở phòng một mình chứ?

Anh lạnh lùng. – Đó là việc của con.

Vừa dứt câu, anh đã đi thẳng ra phía cửa, mà ba anh vẫn chưa kịp nói câu tiếp theo.

Cô bé Nhật Linh, thông minh đã sớm nhận ra rõ điều kì lạ. Cô tiến vào phòng My dò hỏi.

Bên trong, My ngồi một mình buồn rầu chỉ đọc mấy trang sách. Nhật Linh tiến lại gần.

- Có phải giữa chị và anh em xảy ra chuyện gì phải không? Em thấy hình như tình cảm hai người không được tốt cho lắm.

My thở dài mệt mỏi. – Thì có chút chuyện.

Nhật Linh càng hỏi thêm.

- Không thể vì có chút chuyện mà anh em đã như vậy. Theo như em biết, anh ấy rất yêu chị, và đã chờ đợi suốt 5 năm trời. Thái độ của anh trong đêm tân hôn em thật sự không hiểu nổi?

My đáp. – Thật ra chị và anh em chỉ là vợ chồng hờ.

Nhật Linh bàng hoàng trước lời nói bom tấn.

- Chị muốn chết sao? Chỉ là vợ chồng hờ? Chị cũng liều thật đó, nếu ba mà biết thì coi như chị sẽ không yên ổn đâu. Và chị nói với em điều này không sợ em nói với ba sao?

My đưa ánh mắt van lơn nhìn Nhật Linh. – Chị biết em sẽ không nói cho ba. Chị hiểu rất rõ em Nhật Linh ạ.

Cô bé mừng thầm, vì rất lâu rồi mới có một người tin tưởng mình như vậy nhưng vẫn cố tỏ vẻ không quan tâm.

- Chị chắc chắn em là người như vậy sao?

My mỉm cười gật đầu.

- Thôi được rồi! Nể tình chị là chị dâu hờ của em nên em sẽ giúp chị che giấu. Nhưng chị phải cẩn thận dì Khánh Ngân. May hôm nay dì ấy đi Mỹ rồi, khi trở về chị không được nói ra chuyện đêm tân hôn.

Dù Nhật Linh không nhắc nhở, My cũng biết nên làm gì và không nên làm gì. Nhật Linh càng như vậy thì càng làm trò cười cho My mà thôi.

Tại Press Club.

Tiếng nhạc sàn rộn ràng nổi lên, theo dòng người, ồn ào hòa mình vào điệu nhạc mạnh. Riêng Nhật Anh ngồi tại quầy rượu xả stress cùng Huy Nam.

- Điều gì khiến một người chung thủy như ạm lại bỏ cô dâu của mình trong đêm tân hôn thế này?

Nhật Anh nhếch môi, vừa cầm ly rượu vừa lắc nhẹ.

- Cô ấy lừa gạt anh trắng trợn! Bao lâu nay cô ấy vẫn luôn yêu Bảo Duy và anh chỉ là công cụ trả thù.

Huy Nam đáp. – Vậy thì cần gì phải dây dưa nhiều. Một người như anh cho dù đã kết hôn muốn tìm người con gái khác dễ như không.

Nhật Anh bật cười, than vãn.

- Nhưng anh là một thằng Ngủ! Anh yêu cô ấy, nhưng không dám thể hiện ra ngoài bởi vì sợ sẽ phải làm trò cười cho cô ấy lần thứ 2. Bây giờ anh chỉ biết lặng lẽ giúp đỡ cô ấy trả thù thôi.

Huy Nam cười nhạt. – Cuộc đời hai chúng ta đúng thật rất nực cười.

Nhật Anh đưa mắt nhìn Huy Nam.

- Chuyện của cậu và Yến Nhi sao rồi?

Nam đáp. – Như anh thôi! Em sẽ từ bỏ, cô ấy không yêu em. Người cô ấy yêu là Hoàng Bảo Duy.

Nhật Anh trả lời chua chát.

- Lúc nào chúng ta cũng phải thua Bảo Duy đó.

Hai người đàn ông, trong lòng tràn ngập tâm sự. Trong cơn say lại có thể giải tỏa hết với nhau.

Ở một nơi khác.

Yến Nhi nhìn sang Bảo Duy đau lòng. Anh vật vờ từ sáng đến giờ, cả ngày chỉ ở trong trạng thái im lặng.

- Anh định im lặng đến bao giờ hả Duy? Trong cuộc sống này không phải chỉ có mỗi Huyền My của anh đâu mà còn có em. Tại sao trong trái tim anh có cô ấy mà không thể có em.

Duy trả lời lại trong một mối. – Anh không thể. Em có thể giúp anh quên cô ấy sao?

Yến Nhi không ngần ngại trả lời.

- Đúng vậy! Em có thể bắt chấp tất cả để yêu anh.

Đang nói chuyện thì Yến Nhi cảm thấy đầu óc choáng váng, cô đứng dậy để ra khỏi phòng nhưng không may là lại bị mất sức, ngã xuống giường.

- Gọi bác sĩ vào khám cho cô ấy. – Duy nói.

.

Lát sau, bác sĩ riêng của Yến Nhi đã có mặt. Ông xem qua tình hình và khám cho Yến Nhi một lượt rồi nói.

- Cô ấy có thai rồi. Nhưng do phải suy nghĩ, tinh thần không được thoải mái. Dẫn đến một mối, như vậy rất nguy hiểm, rất dễ sảy thai hoặc đứa bé sinh ra sẽ không khỏe mạnh.

Duy ngờ ngàng, anh không tin nổi mình vừa nghe được cái gì.

- Ông nói sao? Yến Nhi. Cô ấy có thai sao?

Bác sĩ khẽ gật đầu. – Tôi sẽ kê đơn thuốc cho tiểu thư bồi dưỡng. Nếu chăm sóc đúng cách thì sẽ hồi phục nhanh thôi.

Duy nhìn sang Yến Nhi đang nằm đó. Sắc mặt tái nhợt nhạt hẳn đi. Cuộc đời Yến Nhi, đã bắt chấp và hi sinh vì anh quá nhiều. Đến giờ lại còn có thai, anh phải làm sao để cô sống vui vẻ hạnh phúc. Anh nợ cô quá nhiều.

Biệt thự Nhật Anh

My nằm vật vã trên chiếc giường rộng lớn, xoay qua xoay lại mà không ngủ được. Đêm tân hôn mà chú rể bỏ cô để đi chơi thật bất hạnh. Đột nhiên, điện thoại cô rung.

- Chị dâu!

My giật mình trước sự xưng hô độc đáo của Huy Nam.- Cậu vừa gọi tôi là gì cơ?

Huy Nam ở đầu dây bên kia đáp.

- Đã trở thành vợ của Nhật Anh. Tức là cô đã từ bạn thành chị dâu tôi. Nhưng không lằng nhằng nữa, mau đến đón Nhật Anh đi. Đừng để tân lang trong đêm tân hôn lại lang thang thế. Press Club nhé

Điện thoại vừa kết thúc, My lập tức đi ngay. Cô nhanh chóng lấy xe BMW của Nhật Anh đi đến Press Club. Xe chạy băng băng trên đường cao tốc, với vận tốc kinh người. Chắc tại kích động quá khi biết anh đi đến bar vào đêm tân hôn.

Lát sau, xe dừng lại trước quán bar. My hưng hăng tiến vào, hòa mình vào dòng người đông đúc theo điệu nhạc cực mạnh. Tại quầy rượu, Huy Nam đang ngồi đó uống rượu một mình, còn Nhật Anh thì đã ngủ thiếp đi. Đặc biệt hơn, bên cạnh anh còn có một bạn gái đáng yêu xinh xắn chăm sóc, y hệt Karaoke ôm. Điều đó càng khiến My tức giận, cô đưa ánh mắt sắc bén nhìn sang cô gái đó như muốn giết người. Nhưng ánh mắt đó lại phản tác dụng, cô gái đó liền đứng dậy tiến về phía My, khiêu khích.

- Chị muốn gì? Định đánh nhau với tôi sao?

My cười nhạt. – Tôi không rảnh! Nhưng cô phải biết đây là chồng tôi.

- Chồng thì sao chứ? Đó là điều quá bình thường.

My không kìm chế nổi sự tức giận, cô tiến lại gần hơn, nhanh chóng tát thẳng vào mặt cô gái đó, một bàn tay đã in hằn trên khuôn mặt. Cô gái đó tức giận đã hưng hăng hơn, cô xông vào đánh My, không khoan nhượng gì hết.

Gái quán Bar ghê gớm đánh đá là vậy, một người như My muốn khiêu chiến còn quá kém. Cô nhanh chóng bị hạ gục, ngã xuống sàn, mái tóc mượt mà thì đang bị tra tấn.

- Sao nào? Còn muốn đánh tôi nữa ư? Nực cười.

My ra sức chống chọi, lấy lại sức để đánh lại nhưng vẫn vô vọng mặc cho cô gái đó đánh đập. Huy Nam thì ngồi đó như không có chuyện gì xảy ra trong tay thì vẫn cầm ly rượu lắc qua lắc lại. Bỗng dưng, những hành động của cô gái kia đột nhiên dừng và thay vào đó là tiếng la hét thảm thiết.

- Aaaaaa! Anh bỏ tay em ra. Đau đấy.

Nhật Anh cầm chặt tay cô gái đó, đưa ánh mắt phát ra tia Laze nhìn xuyên thấu, sợ đến ghê người.

- Cô dám đánh vợ tôi sao? Cô chán sống rồi hả?

Một con dao được ném ra từ chỗ Huy Nam, cậu nháy mắt nhìn Nhật Anh vui vẻ. Anh thao tác nhanh gọn tóm lấy con dao, rồi rạch một vết dài trên mặt cô gái trước mặt.

- Nếu không nể tình cô cả buổi tối ở cạnh tôi thì hôm nay sẽ không dừng lại ở rạch mặt đâu.

Nói rồi anh quay ra nắm lấy tay Mỹ kéo cô dậy. Khí sắc lạnh băng

- Lần sau đừng gây chuyện nữa nhé.

Vừa dứt câu anh nhanh chóng kéo cô ra khỏi quán Bar rồi trở về nhà.

Biệt thự Sakai Kimi

Yến Nhi mơ màng, ngồi dậy. Toàn thân đầy mệt mỏi không còn sức lực. Cô nhìn sang bên cạnh thì thấy Duy đang ngủ trên ghế với tư thế ngồi. Đây là một điều kì lạ, chưa bao giờ anh làm như thế với cô. Vậy mà anh lại túc trực bên cô chăm sóc. Yến Nhi dịch chuyển đến gần Duy hơn, dán sát mặt vào anh ngấm ngĩa. Hơi thở của phụ nữ có thai mạnh hơn bình thường, nên Duy cảm nhận được rõ hơn, anh bình tĩnh. Còn Yến Nhi thì luống cuống nằm xuống giường xấu hổ.

- Xin lỗi anh.

Duy mỉm cười. – Không sao!

Anh ra hiệu vậy cô giúp việc bên ngoài mang đồ ăn vào. Một bàn thức ăn nhanh chóng được bày trước mặt Yến Nhi. Cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Mấy thứ này là sao?

Duy đáp. – Từ giờ em nên học cách yêu bản thân mình. Đừng vì anh mà hành hạ thân xác của em nữa.

Yến Nhi càng khó hiểu hơn.

- Hôm nay anh lạ quá! Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Duy nắm lấy tay Yến Nhi, khuôn mặt nghiêm túc nhìn cô.

- Chúng ta có con rồi.

Cả bầu trời như sụp đổ đối với Yến Nhi. Sự nghiệp của một ngôi sao, có thai trước khi kết hôn sẽ gây ra nhiều dư luận. Cô không thể nghĩ vì yêu anh mà mọi chuyện thành ra đến ngày hôm nay.

- Anh nói sao cơ? Không thể nào? Không thể có chuyện đó.

Duy nhẹ nhàng ổn định lại tinh thần cho Yến Nhi. – Không tin nhưng em vẫn phải tin. Anh sẽ không bỏ mặc em nữa đâu, chúng ta sẽ kết hôn và kết thúc chuyện này. Dư luận sẽ không biết được gì, sẽ không có điều gì xấu xảy ra cả.

Yến Nhi rưng rưng nước mắt vẻ đáng thương. – Thật sao? Anh sẽ kết hôn với em?

Duy gạt đầu rồi ôm cô vào lòng ấm áp. Có lẽ chỉ có Yến Nhi mới bù đắp được mọi yêu thương còn thiếu cho anh, và cô sẽ dần giúp anh quên đi Mỹ.

Đã là 2 giờ sáng.

Một đêm tân hôn đầy phiền phức, mệt mỏi. Mỹ không thể ngủ yên, nửa đêm nửa hôm phải đến Bar để đón chồng mình. Mà bây giờ vừa về đến nhà anh đã nằm xuống giường thoải mái, độc chiếm luôn cái giường đó như là của riêng mình. Mỹ tức giận tiến đến gần đánh vào người anh.

- Anh ngủ như vậy thì em ngủ đâu?

Nhật Anh ngửa mặt lên nhìn cô. - Em muốn ngủ chung với tôi sao?

Đến lúc này Mỹ mới nhận ra rõ lời nói của mình vừa rồi. Cô đỏ mặt, lúng túng

- Không phải vậy! Em sẽ ra Sofa ngủ.

Vừa nói cô vừa lấy chiếc chăn trong tủ ra tiến về phía chiếc ghế Sofa rộng lớn. Còn Nhật Anh thì không ngăn cản gì, vẫn bình yên ngủ. Vừa mới ngày đầu tiên đã phải chịu ảm ức, sau này phải làm thế nào? My lẩm bẩm.

- Ác quỷ vẫn cứ là ác quỷ. Thật điên rồ khi tôi tin tưởng anh là người tử tế. Cái đồ thiếu gia ác độc, lần này kết hôn với anh tôi về General làm việc mới có thể giúp cho tập đoàn nhà các người vươn lên cao được. Vậy mà anh đối xử với tôi như vậy, có phải không chứ?

My xoay người theo hướng ngược lại, thì thấy Nhật Anh đã ngồi ở đó nhìn cô chăm chăm. Khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Em chờ tôi sao?

My giật mình lắc đầu lia lịa.

- Em đang kể công của em sau này sao? Em còn chưa làm việc tại General làm sao biết được có giúp tập đoàn vươn xa hay không? Tự kiêu vừa phải thôi.

My tức giận, bật dậy rồi tiến về phía ghế Sofa đối diện. Vừa đi cô vừa nói.

- Anh nghĩ xem anh đối xử với cô dâu của mình trong đêm tân hôn như vậy có đúng không? Ai lại bắt phụ nữ ngủ ở ghế bao giờ.

Đang nói thì My bị vấp ngã. Chỗ đó cũng đã rất gần cho Nhật Anh rồi. Không may cô ngã luôn vào người anh. Còn anh thì nhanh chóng đỡ lấy cô, bốn mắt nhìn nhau.

1, 2, 3.....giây

“ Chuyện này là gì vậy? Ông trời không phải muốn hại con chết trong vòng tay của Ác quỷ không” – My nghĩ.

Phía bên này, Nhật Anh đầu óc trống rỗng. Vô thức buông cô ra.

- Em lên giường ngủ đi! Tôi sang phòng kế bên ngủ. Đêm muộn rồi chắc ba tôi không biết đâu.

Anh đứng lên bước ra khỏi phòng. Còn My vẫn thần thờ chưa ổn định.

81. Chương 76: Tuần Trăng Mật (1)

Sáng hôm sau

My ngủ say sưa vì đêm qua ngủ muộn quá. Cô còn không nhớ hôm nay phải thu dọn đồ đi nghỉ tuần trăng mật, cứ thế là ngủ. Ngủ không biết gì luôn. Trong khi ngủ sắc mặt còn rất hạnh phúc, luôn cười một mình, có lẽ trong giấc mơ của cô có điều gì đó rất đặc biệt.

Nhật Anh đã dậy từ rất sớm, thu dọn đồ đạc xong từ lâu. Anh ngồi bên cạnh giường nhìn bộ dạng của My mà không khỏi không cười. Bình thường xinh đẹp là thế, vậy mà khi ngủ lại bị mất hết hình tượng, y hệt như một đứa trẻ. Thế mà cứ thích giả bộ làm người trưởng thành trước mặt anh. Anh dơ tay lên nhìn đồng hồ, nhíu mày khó chịu. Rồi quay ra lay lay người My.

- Em định ngủ đến bao giờ hả? 9 giờ rồi.

My vẫn mơ màng chưa hết buồn ngủ. Mặc kệ Nhật Anh ra sức gọi cô chồm chăn lên ngủ tiếp.

Lúc này Nhật Anh nhấc bổng cô lên theo chiếc chăn. Tiến thẳng vào phòng tắm. “bùm” nước bắn tung tóe khắp nơi. My hốt hoảng vội vã nhìn xung quanh thì thấy sắc mặt tự mãn của anh, cô tức giận gào lên.

- Sao anh dám làm như thế?

Anh tựa vào cửa, miệng thì khê nhếch lên mẫn nguyện.

- Ai bảo em ngoan cố. Gọi mãi không dậy. Tôi chỉ còn cách này.

Cô ầm ỨC cầm lấy áo choàng khoác vào người rồi đi ra ngoài.

- Đây...đây không phải phòng mình.

Cô lúng túng quay người lại để ra khỏi phòng thì không may va phải bức tường thịt. Lấp bắp chỉ trở.

- Tại sao em lại ở đây?

Nhật Anh bật cười, tóm lấy hai vai My. - Còn hỏi sao? Nửa đêm nửa hôm em mở cửa xông vào rồi leo lên giường tôi ngủ. Đến bên giờ còn giả bộ ngây ngô nữa à?

My nghe như sét đánh ngang tai. Cô thẫn thờ một lúc, nhớ lại sự việc đêm qua. Khi dậy đi vệ sinh có lẽ đã đi nhầm vào phòng anh ngủ đến tận sáng. Cô che mặt lại xấu hổ. Vừa vào làm dâu nhà anh chưa được lâu vậy mà đã gây ra nhiều chuyện như thế. Không biết sau này phải sống thế nào cho đến khi ly hôn.

Nhật Anh thấy My ngây người ra, anh xoay người cô lại đẩy đi.

- Thay quần áo nhanh lên. Tôi đã bảo giúp việc dọn đồ giúp em rồi. Chuyến bay đến đảo Jeju là 10 giờ đó.

Vừa nghe xong, My vội vàng trở về phòng thay đồ.

Lát sau

My lững thững bước xuống phòng khách, sắc mặt cực kì thoải mái. Bên dưới, ba chồng cô, Nhật Linh và Nhật Anh đã ngồi sẵn ở đó như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Nhật Linh vừa nhìn thấy cô như vậy liền bật cười. Còn sắc mặt Chấn Phong thì cực kì nghiêm khắc. Cô bước lại gần cúi đầu cung kính.

- Chào buổi sáng ba.

Ông đáp. - Con ngồi xuống đây. Ta có chuyện cần nói.

My không hiểu chuyện gì, chỉ biết làm theo ba chồng nói.

- Nể tình con vừa mới vào làm dâu nhà ta chưa hiểu hết quy tắc nghiêm ngặt nên ngày đầu tiên đã bỏ qua. Con phải biết hôm nay thái độ con cực kì tệ, đừng nên nhĩ vào đây làm thiếu phu nhân thì có thể ung dung thoải mái nhé.

My đáp. - Ba nói vậy là sao ạ?

Hoàng Chấn Phong sắc mặt không thay đổi, nghiêm túc nói.

- Nhật Anh vẫn chưa nói với con về quy tắc của nhà này sao. Qua mọi thế hệ ai vào làm dâu cũng phải tuân thủ theo hết.

Anh chưa chấy ình. - Con bận rộn nên quên mất chưa nhắc cô ấy. Tiện thể ba nói luôn đi.

- Vậy thì con hãy nghe rõ những lời ta nói. Con dâu không được dậy sau 7 giờ, bữa sáng phải cùng giúp việc chuẩn bị.

My sững sờ. Việc không dậy sau 7 giờ thì quá đơn giản rồi, nhưng bữa sáng phải làm thì có hơi khó. Cô không biết nấu ăn, nay phải làm sao? Ba chồng cố tình làm khó cho anh. Hay là do Nhật Anh sắp xếp. Cô liếc sang nhìn anh. Về mặt anh ung dung như không biết gì. " Đúng là anh sắp xếp rồi. Một gia tộc lớn như các người làm gì có mấy cái quy tắc vớ vẩn thế. Anh hận tôi cũng không cần phải làm như vậy với tôi chứ". My thâm nghĩ

- Được rồi! Các con đi đi. Không lỡ chuyến bay bây giờ.

My và anh nhanh chóng đứng lên. Bước ra ngoài, My tiến đến gần một cận vệ dặn dò.

- Chuẩn bị xe riêng cho tôi.

Cận vệ thắc mắc. - Thiếu phu nhân không phải đi cùng thiếu gia sao?

My tức giận gất lên.

- Tôi bảo gì thì làm đi. Nói nhiều quá đấy. Tôi là chủ hay cậu là chủ.

My chưa kịp nói hết câu. Cận vệ đó đã vội vã đi làm. Vừa mới làm thiếu phu nhân đã gây mất hình tượng với những người làm rồi. Vậy sau này còn ai ủng hộ cô nữa. Cô quay ra lườm anh.

- Anh đúng là giỏi lắm! Nhật Anh. Ngay cả việc này cũng điều khiển ba được.

Nhật Anh bật cười. - Chỉ là tôi muốn em tiến bộ thôi.

.

Chiếc xe màu đen đỗ lại ngay trước mặt My. Cô mở cửa bước lên rồi đóng sầm cửa lại. Xe khởi động, chuyển bánh nhanh chóng. Khiến Nhật Anh không kịp bước lên. Anh đứng sững lại, khó chịu.

- Được lắm! Cũng chỉ do tôi chiều chuộng em quá. Cứ đợi đấy Vợ Hờ.

Ngoài phố

Yến Nhi đi tản bộ một mình buồn chán. Sáng hôm nay, cả hai nhà đã thỏa thuận xong việc kết hôn. Sẽ được tổ chức vào tháng sau. Vừa xong hết tất cả mọi thứ, Duy liền có việc bận ngay. Anh phải đến công ty sắp xếp hết các công việc, người thừa kế đúng là bận rộn. Yến Nhi đưa tay lên xoa xoa bụng, thở dài.

- Con à! Không biết đây là phúc hay họa đây.

Cô vừa dứt câu, ngẩng mặt lên đã thấy Huy Nam ở trước mặt cô. Sắc mặt, ánh mắt hiện rõ vẻ khó hiểu.

- Ô! Anh ở đây từ lúc nào.

Huy Nam đáp. - Đủ để nghe tất cả.

Yến Nhi thần thờ. Bí mật của cô chưa gì đã bị lộ.

- Em yên tâm! Tôi sẽ không tiết lộ chuyện này. Vừa mới sáng nay, thấy có tin tức là em sẽ kết hôn với Duy tôi đã thấy kì lạ rồi. Thì ra là em có một tiểu bảo bối. Chúc mừng em.

Cô mỉm cười. - Anh không hận em sao?

Huy Nam vừa nói, vừa ra hiệu cho Yến Nhi đi tiếp.

- Có gì mà phải hận chứ? Chuyện tình cảm thì phải để tự nhiên. Nói thật, trước kia khi mới yêu em, anh đã nghĩ tình yêu này là vĩnh cửu. Nhưng khi biết được em chỉ lừa dối thì anh rất buồn. Cực kì buồn.

Yến Nhi ủ rũ. - Xin lỗi anh! Là do em không tốt. Em.....

Anh mỉm cười.

- Anh không có ý đó! Trước đây, anh thiếu suy nghĩ. Nghĩ rất nhiều điều không hay. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì biết em cũng có cái khó của riêng mình. Cũng chỉ vì tình yêu phải không?

Cô không trả lời. Im lặng

- Em không nói cũng không sao! Em đã yêu cậu ta lâu như vậy giờ được đáp lại như thế là tốt rồi. Em đáng được hạnh phúc.

Yến Nhi sau một hồi im lặng mới lên tiếng. - Trước kia em cũng đã từng yêu anh.

Anh quay người lại vui vẻ.

- Vậy sao? Cảm ơn em. Hôm nay biết được điều này thì anh mãn nguyện rồi. Không ngờ sau bao năm mất đi niềm tin, giờ cũng biết được khi ấy tình cảm đó không phải hời hợt.

Cô nhìn thẳng vào mặt anh, thắc mắc.- Hôm nay anh lạ lắm. Có chuyện gì sao?

Anh đáp.

- Anh sắp trở về Trung Quốc rồi. Anh sẽ đưa San San trở về và chăm sóc mẹ, Có thể sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Vừa nghe xong Yến Nhi có chút gì đó buồn. - Tại sao anh phải đi như vậy? Nếu anh đi còn ai tâm sự với em nữa?

Huy Nam mỉm cười.

- Việt Nam! Không còn gì để anh luyến tiếc nữa rồi. Anh không còn gì để hy vọng và níu kéo nữa. Từ nay về sau đã có người khác chăm sóc em, anh yên tâm rồi.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt cô trào ra. Quen anh đã lâu như vậy nhưng chưa một lần nào, cô lại cảm thấy buồn, nghẹn ngào như bây giờ. Huy Nam lấy tay quệt nhanh nước mắt cho cô.

- Ngốc à! Sao phải khóc? Giọt nước mắt sẽ thay đổi con người em đó. Đừng vì mấy lời nói của anh mà thay lòng nhé. Vì người em chờ đợi vẫn ở đây cùng em mãi mãi.

Càng an ủi, Yến Nhi càng khóc to hơn. Anh đột nhiên nói, sẽ không bao giờ trở về nữa. Cũng làm cô thấy mất mát rất lớn. Cô vòng tay ôm lấy anh.

- Xin lỗi! Xin lỗi anh.

Anh xoa xoa nhẹ lưng cô. - Có gì mà phải xin lỗi! Anh đi em phải thấy vui chứ. Em sẽ trút bỏ đi được một gánh nặng. Sẽ không còn khó xử trong tình tay ba nữa.

Yến Nhi lắc đầu.

- Không phải vậy! Em không nghĩ như thế.

Huy Nam nhẹ nhàng đáp. - À! Anh biết rồi. Từ giờ chúng ta không còn dây dưa về tình yêu nữa, anh sẽ là anh trai của em được chứ. Chúng ta sẽ không phải buồn, không phải lo lắng đối phương bị tổn thương.

Đột nhiên, điện thoại cô rung. "Bảo Duy" đang gọi đến. Cô buông anh ra, nghe điện thoại. Cố kìm nén nước mắt lại.

- Anh phải đi Mỹ chắc phải nửa tháng. Xin lỗi em nhé! Anh không thể ở cạnh chăm sóc em.

Yến Nhi đáp. - Vâng! Không sao anh cứ đi đi. Em tự lo được mà, em hiểu anh phải làm những gì vì tập đoàn mà.

Duy mỉm cười.

- Vợ anh ngoan lắm! Còn bây giờ thì trở về đi. Ở ngoài đường gió lạnh không tốt cho em và con đâu.

Yến Nhi khẽ đáp rồi cúp điện thoại. Quay lại phía Huy Nam.

- Duy gọi sao?

Cô khẽ gật đầu. - Anh ấy bảo em phải trở về ngay. Anh tản bộ một mình nhé.

Anh xua xua tay đồng ý. Đợi khi Yến Nhi bước lên xe và đi về anh mới quay người lại đi tiếp. Lúc này, sắc mặt anh thay đổi bất thường. Buồn hơn vừa rồi. Trái tim đau tê tái gấp trăm lần. Khi này, anh đã cố tỏ ra mạnh mẽ. Nói những lời từ biệt cuối cùng với cô. Hồi sáng, vừa biết được tin cô kết hôn, anh đã nghĩ rất nhiều và cũng đã rơi nước mắt nên mới đưa ra quyết định này. Rời xa nơi này, rời xa Việt nam anh mới có thể quên được người con gái này và sống tiếp.

.

Còn bên Yến Nhi.

Khuôn mặt đăm buồn nhìn ra cửa sổ. Một phần là do Duy sẽ trở về Trung quốc, và một điều quan trọng hơn làm cho cô buồn như vậy cũng là vì Duy. Anh ấy vẫn thế, vẫn không hề quan tâm, yêu cô thật lòng mà chỉ là giả dối. Lý do anh đi Mỹ cũng là muốn tìm những khoảng thời gian vui vẻ, và sau đó sẽ kết hôn với cô chấp nhận một cuộc sống không như mong muốn suốt cả cuộc đời. Anh vẫn không quên được Mỹ.

Tài xế riêng của cô thấy vậy liền hỏi.

- Tiểu thư làm sao vậy?

Yến Nhi lắc đầu như không có gì xảy ra.

Sân bay quốc tế Nội Bài.

My vừa làm xong thủ tục xuất cảnh thì Nhật Anh cũng vừa đến. Sắc mặt cực kì xấu, rất bức bối với cô. Còn cô thì vẫn tỉnh bơ, không quan tâm lắm.

Cô vẫn giữ nguyên cái thái độ đó cho đến khi lên máy bay. Mặc kệ cho anh ra sức bắt chuyện.

- Được rồi! Em muốn bơ tôi như vậy sao? Đợi đến Hàn Quốc tôi sẽ hành hạ em đủ kiểu.

Dù bị đe dọa cô vẫn không trả lời. Vẫn tức tối chuyện hồi sáng. Cô đeo bịt mắt vào và tựa vào ghế rồi ngủ. Nhưng vừa ngủ được một lúc, cô đã gật gù rồi tựa luôn vào vai anh ngủ ngon lành. Nhật Anh đang xem qua mấy tài liệu cũng bị cô làm cho giật mình. Anh quay sang nhìn về mặt ngây ngô, cực kì vui vẻ. Anh nhẹ nhàng đưa tay ra đằng sau, ôm lấy My vào lòng để cô ngủ thoải mái hơn.

Yến Nhi vừa về đến nhà, liền thấy đầu óc choáng váng, cộng thêm đau bụng dữ dội. Và còn bị chảy máu nữa, nhưng không kịp kêu cứu, cô đã ngất đi.

Người giúp việc vào thấy cô đã ngã lăn ra đất. Vội vã gọi cấp cứu.

.

Khi được chuyển vào bệnh viện, bác sĩ đã cố gắng cầm máu. Và cô tỉnh lại, nhưng vẻ mặt không được vui. Yến Nhi yếu ớt hỏi

- Bác sĩ! Tôi có vấn đề gì sao?

Ông bắt đầu quay lại nói. - Do cơ thể cô quá yếu, không ăn đủ chất, cộng thêm mệt mỏi cực độ. Gây ra nhiều bệnh ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng. Khoảng 2 tiếng trước, cô thấy đau bụng dữ dội và chảy máu. Nhưng khi được chuyển vào bệnh viện, đã quá muộn. Đứa bé không thể giữ được.

Yến Nhi bật khóc. - Ông nói vậy là sao? Con tôi nó không còn sao? Ông đừng lừa tôi.

Bác sĩ lắc đầu quay ra ngoài. - Xin lỗi nhưng tôi rất tiếc.

.

Nghe thấy tiếng con gào khóc bên trong. Mẹ cô phu nhân Suzuki Shina từ ngoài chạy vào.

- Sao vậy con?

Yến Nhi khóc nức lên. - Mẹ ơi! Con của con, mất rồi.

Bà liền hiểu ngay sự việc, lặng lẽ ôm con vào lòng an ủi.

- Không sao đâu con! Đừng khóc.

Bỗng dưng, cô buông mẹ ra, nén nước mắt.

- Mẹ! Mẹ đừng cho ai nói chuyện này với Bảo Duy đến khi kết hôn nhé.

Suzuki Shina đáp. - Tại sao?

- Vì có đứa con này nên Duy mới đồng ý kết hôn với con. Nếu bây giờ anh ấy biết được đứa bé đã mất thì sẽ nhanh chóng hủy hôn.

Diệp Thảo bước vào, khuôn mặt nguy hiểm. Ngồi xuống trước mặt nghị sĩ Kim Trạch.

- Chào ông! Ông còn nhớ thỏa thuận chứ.

Kim Trạch bật cười. - Tất nhiên rồi! Yến Nhi, Bảo Duy và đặc biệt là Jessi họ sẽ biến mất khỏi thế gian. Nhưng tôi không hiểu tại sao cô lại đâm sau lưng bạn thân thế.

Diệp Thảo nhếch mép. - Đã không còn là bạn từ lâu rồi. Cô ta đã cướp đi người mà tôi yêu thương nhất.

Ông đáp.

- Thì ra vẫn là vì tình yêu. Tuổi trẻ thật mù quáng.

Diệp Thảo nói tiếp. - Nhưng tại sao ông phải khổ sở như vậy? Chuyện này không phải đã có chủ tịch Dream Star chống lưng sao?

Nghị sĩ vừa nghe xong đập mạnh tay xuống bàn.

- Ông ta đã không cần tôi nữa rồi. Con người ông ta rất nham hiểm, rồi sẽ có ngày ông ta dùng con trai mình để được ra một phần sự thật. Và đổ hết lỗi cho tôi.

Một Diệp Thảo lương thiện trước kia đã trở thành ác quỷ từ bao giờ không hay. Cô nhẩn tâm dồn bạn mình vào chỗ chết.

82. Chương 77: Tuần Trăng Mật (2)

My vừa đến được khách sạn của đảo Jeju thì trời cũng vừa tối. Cô mệt mỏi nằm xuống giường, cặp mắt hướng lên phía trần nhà. Cả ngày hôm nay đúng là chẳng có gì vui. Vừa đặt chân đến Hàn Quốc, một con người lảm chuyện luôn lải nhải bên cạnh cô suốt mấy tiếng đồng hồ. Và điều phiền phức hơn là, anh chỉ thuê đúng một căn phòng. Có lẽ đêm nay cô sẽ tìm chỗ ngủ khác. Vừa lúc đó, anh bước từ phòng tắm ra với mái tóc ướt nhèm, nhưng nhìn thế nào thì trông vẫn rất đẹp trai.

- Tại sao anh chỉ thuê một phòng? Tôi không thoải mái - My hỏi

Nhật Anh nhếch mép gian xảo. - Tất cả chỉ là nghĩ cho em thôi! Mặc dù đã đến Jeju nhưng tai mắt ba tôi phải theo còn rất nhiều mà em không hề biết. Nếu ông ấy biết được em với tôi chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thì mọi chuyện không đơn giản đâu.

My thở dài. Nghĩ lại khoảng thời gian trước kia. Đúng là thật mù quáng khi nghe theo lời San San kết hôn với Ác Quỷ của một gia tộc ngang tàn, không có tình người. Lúc nào cũng phải đề phòng cảnh giác, nguy hiểm rình rập.

- Vậy thì tôi sẽ ra ngoài ngủ.

Nhật Anh gật đầu, tán thưởng. - Tùy em! Em muốn ngủ đâu cũng được. Miễn là không thuê thêm phòng.

.

Nói rồi My đứng lên luôn, bước ra khỏi phòng. Cô tìm một chút gì đó bình yên tại nơi này.

Biển ở Hàn Quốc khác với Việt Nam. Yên bình lặng động, luôn là nơi để người ta tìm kiếm mỗi khi buồn. Một mình cô, rảo bước trên bờ biển dài đằng đẵng, ngắm những ngọn hải đăng ở xa tít. Sau một hồi đi lòng vòng, cô ngồi xuống cạnh một phiến đá. Hướng ánh mắt buồn rầu, sâu thẳm nhìn những con sóng dữ tợn ngoài kia.

Đôi khi cô cảm thấy mình thật vô dụng. Mặc dù đã có được một địa vị cao như vậy, nhưng vẫn không thể làm gì cho ba cô ở dưới suối vàng. Đã thế lại làm liên lụy đối với người khác, gây ác cảm với anh. Mất hết niềm tin còn sót lại. Người cô yêu thương nhất bây giờ chỉ còn mẹ cô, còn Duy đã xa cô thật rồi. Không còn ai để cô dựa dẫm chia sẻ lúc yếu lòng.

Cô ngoảnh lại đằng sau, nhìn khách sạn khang trang. Rồi lắc nhẹ đầu, cô đang nghĩ Nhật Anh cũng có thể là người sẽ thay thế Duy làm cho cô những điều mà cô đang mong muốn, nhưng suy nghĩ đó chỉ ngắn gọn

trong một phút, thật sai lầm. Có lẽ trong anh chỉ có hận cô, và thời gian sống cùng anh sẽ trả lại hết cho cô mọi thứ mà cô đã gây ra cho anh.

Vô thức, vì đã thấm mệt. Cô tựa vào phiến đá đằng sau, từ từ nhắm mắt lại, chia tay cảnh biển của Jeju vào ban đêm.

1 tiếng, 2 tiếng , 3 tiếng sau.....

Nhật Anh tức giận ném quyển sách xuống sàn. Đứng lên đi xung quanh phòng, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

- Em định ngủ ngoài thật sao?

Anh rút điện thoại ra, liên tục bấm nút gọi. Nhưng lần nào cũng thế, đều không gọi được. Đến khi không còn có thể chờ đợi thêm nữa, anh chạy thật nhanh đi tìm. Vì quá vội vàng nên anh đi luôn cầu thang bộ, không cần đến thang máy. Vừa chạy đến quầy tiếp tân, anh đã hỏi dồn dập.

- Có người nào tên là Jessi mới đặt phòng không?

Cô tiếp tân tìm kiếm danh sách khách hàng một lần rồi lắc đầu.

Anh lại tiếp tục đi tìm, đến điên cuồng. Miệng thì lẩm bẩm " Nếu tôi tìm được em! Em chết với tôi"

.

Lát sau, các khu vực trong khách sạn, các chỗ nghỉ ngơi đều đã bị anh lục tung. Anh mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế trong khuôn viên khách sạn. Vận động đầu óc suy nghĩ.

- Nếu không có ở trong khách sạn thì có thể ở đâu được chứ? Chẳng lẽ em lại đi tìm các phòng trọ xung quanh để ngủ à?

Vừa dứt câu, có một cuộc điện thoại gọi đến. Vừa nhìn thấy đèn anh đã vội vàng bắt máy.

- Này! Em đang ở đâu?

Mỹ vẫn còn mơ màng trả lời. - Biển

Vừa nghe thấy từ " Biển " anh đã đứng bật dậy chạy đi.

.

Ra đến ngoài biển rộng lớn, anh nhìn xung quanh mà không phát hiện được gì. Nhưng khi anh nhìn xuống bên dưới, là những dấu chân vẫn còn mới. Theo phản xạ, anh đi theo những vết chân đó mong tìm ra dấu vết. Quả thật, vừa đi đến nơi không còn dấu chân, thì anh gặp ngay cô ở đó. Trong bộ dạng vẫn say sưa ngủ, anh bật cười nhưng vẫn lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô.

- Này! Dậy đi. Về khách sạn - Vừa nói anh vừa lay lay người cô nhưng không có động tĩnh gì.

Khi chạm vào cánh tay cô thì đã thấy người cô lạnh buốt. Sắc mặt thì tái nhợt nhợt hắc đi, còn trán thì nóng bừng. Vừa xác định được cô bị cảm, anh nhắc bỗng cô lên đi thật nhanh về khách sạn.

Ai bảo ở lâu ngoài biển như vậy mà quần áo thì không mặc ấm. Thời tiết ở Hàn khác xa với Việt Nam mà.

Biệt Thự Huy Nam

Anh đang trong trạng thái không mấy tốt. San San nhìn thấy anh như vậy, cô bé hỏi han.

- Anh làm sao vậy? Từ sáng đến giờ anh cứ trong trạng thái như vậy thôi.

Huy Nam mỉm cười, xoa xoa đầu San San.

- Anh không sao? Chỉ là hơi mệt thôi.

San San nhún mày. - Theo em thấy thì không phải mệt đâu. Có lẽ lại vì thất tình phải không?

Anh thở dài, nhìn thẳng vào mặt em gái.

- Có lẽ là thế! Sáng nay, khi gặp Yến Nhi nói những lời từ biệt. Anh đã phải cố gắng để kìm chế cảm xúc. Cô bé buồn rầu. - Nếu anh không muốn đi có thể để em về một mình cũng được.

Anh lắc đầu cộng thêm một nụ cười âm áp.

- Không đâu! Dù sao anh vẫn phải về Trung Quốc. Anh cần thời gian quên cô ấy.

Đột nhiên một cuộc điện thoại gọi đến cho anh. " Yến Nhi " Anh đắn đo một hồi, San San thấy thái độ lạ. Cô bé nhìn xuống thì thấy Yến Nhi đang gọi cho anh cô, cô bé nhanh chóng bấm nút trả lời rồi chạy thật nhanh ra ngoài. Bất đắc dĩ anh phải trả lời điện thoại của cô.

- Em gọi anh có việc gì sao?

Yến Nhi buồn bã vì cái bầu không khí khó chịu trong bệnh viện.

- Em đang rất buồn khi không có ai tâm sự. Em gọi cho Duy suốt mà không được, anh có thể nói chuyện với em được không.

Huy Nam mỉm cười. - Được thôi! Ngày cuối cùng và điều cuối cùng anh làm vì em.

Lại thêm một câu nói chan chứa bao nhiêu cảm xúc, điều đó càng khiến cho Yến Nhi đau buồn, hụt hẫng vì sắp mất đi một thứ gì đó quen thuộc.

- Cả ngày hôm nay anh làm em buồn quá.

Anh đáp. - Vậy sao? Anh cũng có thể làm em buồn vì anh sao?

Yến Nhi bật cười.

- Mồm miệng dẻo quá! Nhưng anh quyết định đi thật sao? Và sẽ không trở về nữa sao?

Đột nhiên, Cô hỏi vậy anh chẳng biết phản ứng như thế nào.

- Có lẽ là thế.

Yến Nhi gấp gấp nói thêm. - Nếu em bảo anh đừng đi và ở lại bên cạnh em thì anh sẽ làm như thế nào?

Cô lấy hết can đảm để nói ra một câu nói hết sức vô lý, bao năm qua hầu như cô không hề quan tâm đến anh, nhưng đến khi anh nói lời từ biệt cô mới bắt đầu thay đổi và nghĩ lại khoảng thời gian quý báu. Cô chỉ biết quan tâm đến Duy, cô không hề để ý vẫn còn một người nữa ngày đêm chờ đợi cô.

- Nhi này! Trong tình yêu, không hề được phép tham lam. Nên em đừng suy nghĩ như vậy nữa nhé! Bảo Duy, cậu ấy sẽ chăm sóc tốt cho em mà thôi.

Yến Nhi gào lên. - Nhưng anh ấy đâu có Yêu em thật lòng chứ!

Mặc dù nói chuyện trong điện thoại nhưng anh vẫn nghe rõ được tiếng khóc lặng lẽ của cô.

- Xin lỗi! Nhưng anh phải nói điều này với em. Ban đầu em đã chọn Duy và hai người cũng sắp kết hôn. Giờ em nói những điều này cũng không giải quyết được gì đâu.

Càng nói, Huy Nam càng kích động. Khoảng thời gian theo đuổi Yến Nhi đã làm cho anh quá mệt mỏi rồi, cộng thêm cả việc liên tục bị từ chối. Lòng tự trọng của một thằng đàn ông sẽ không cho phép anh làm như vậy nhưng anh lại vượt qua cả cái Tôi trong anh để yêu cô. Vậy mà đến cuối cùng anh vẫn là người thừa.

- Tại sao anh có thể lạnh nhạt vậy chứ. Hằng ngày anh đâu có như vậy.

Huy Nam không thể chịu đựng được nữa, anh quát lên.

- Đó là do tôi ngu ngốc, luôn hy vọng em có thể thay lòng đổi dạ yêu tôi. Nhưng đến tận ngày hôm nay, tôi mới biết được thời gian qua chỉ là một chú hề bên cạnh em.

Yến Nhi càng khóc to hơn. - Anh đang nghĩ em là loại người gì chứ? Em không hề muốn làm anh đau khổ, chỉ lại anh cứ muốn bám theo em thôi. Đến bây giờ, em sẽ cho anh một cơ hội. Từ bỏ em để về Trung Quốc hay ở lại bên em.

Bao năm qua đây là câu nói mà anh luôn mong mỗi chờ đợi nhất. Nhưng giây phút này, anh không cho phép mình nói đồng ý, anh phải từ bỏ tất cả. Anh phải nghĩ đến hạnh phúc của cô.

- Anh sẽ chọn rời bỏ em. Em nên nhớ em sắp là vợ của Hoàng Bảo Duy và đang mang trong mình con của cậu ta. Nên em đừng có hai lòng như vậy.

Nói rồi anh vội vã cúp máy. Lòng tự trọng của anh đến tận bây giờ vẫn bị cô trà đạp.

Khách sạn Jeju.

My khẽ mở mắt, nhìn quang cảnh xung quanh, đầu đau như búa bổ. Cô ngồi dậy, nhanh chóng cô một bàn tay đỡ lấy.

- Chẳng biết em giả ngốc hay ngốc thật. Trời lạnh như vậy mà ra biển, đến nỗi bị cảm rồi đây.

My yếu ớt trả lời. - Kệ! Là do anh không cho tôi ngủ ở phòng và không cho tôi đi thuê phòng mà.

Vừa cứu cô thoát chết ở biển mà cô đối đãi với anh như vậy, thật ngang ngược. Anh cần thời gian để uốn nắn vợ hờ.

- Thôi! Không thèm đôi co với em. Ăn cháo và uống thuốc đi. Tôi không muốn tuần trăng mật bị phá hỏng như thế này.

My gật đầu, ngoan ngoãn làm theo lời anh nói. Chính vì những lúc anh tử tế như vậy cô mới tử tế lại thôi.

83. Chương 78: 2000 Ngày Yêu Em

Ngày hôm sau

My dường như đã khỏe hơn nhiều, sắc mặt đã hồng hào trở lại. Tất cả là nhờ một người nào đó đã thức trắng đêm để chăm sóc cho cô. My lấy lại sức ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm điều gì. Cô bước xuống giường sắc mặt ủ rũ, đột nhiên cô nhìn lên bàn trang điểm có đặt sẵn một tờ giấy. Hiếu kì, cô bước lại gần cầm tờ giấy lên xem. " Đi trả phòng và rời khỏi khách sạn, sau đó đi theo cận vệ của tôi và đến đây. Kí tên Nhật Anh "

Mẫu giấy ngắn gọn làm cho cô chẳng hiểu gì, nhưng dù thế nào cô vẫn phải làm theo từng lời anh nói, vì cô hiểu rõ hơn ai hết tính cách của chồng mình, rất ngang tàn.

Trước hết cô đi thu dọn đồ đạc rồi mới trả phòng, nhưng cô nhận ra đồ đạc đã được mang đi từ lâu. Bây giờ chỉ còn lại cái tủ rỗng không. Linh cảm của My cho cô thấy có điều không lành, cô rút điện thoại ra và gọi cho số đầu tiên trong danh bạ " Nhật Anh ". Thực chất cô cũng không muốn có sự sắp đặt như vậy, không hiểu sao Chồng hờ kia luôn bắt cô làm những điều lạ lùng, mặc dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa nhưng trước hôm đi nghỉ tuần trăng mật, anh lại bắt cô dùng điện thoại mà anh mua, còn không ngần ngại vứt luôn chiếc điện thoại mà cô đang sử dụng, tuy không có gì gọi là đắt đỏ đối với cô bây giờ nhưng trong đó lưu trữ rất nhiều dữ liệu, những mẫu thời trang mà cô cất lực làm mấy tháng trời.

- Này! Anh mang đồ đạc đi và biến mất một cách bí ẩn như vậy mà còn bắt tôi làm theo chỉ dẫn của mình sao?

Nhật Anh chưa kịp giải thích My đã chen ngang.

- Nói cho anh biết, tôi không rảnh đến mức mà làm theo mấy cái mệnh lệnh quái quỷ của anh đâu. Nếu muốn hại tôi thì dùng cách khác nhé.

Nhật Anh đáp. - Sao em nghĩ là tôi sẽ hại em?

My không ngần ngại trả lời, hàng trăm lí do trước đây đã đủ để chứng minh tất cả.

- Anh có bao giờ tốt với tôi đâu.

Anh thử dài, bó tay với cô vợ trẻ con.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ đến đón em. Cho nên em hãy ở yên trên phòng đợi tôi.

My ngang ngạnh nói tiếp. - Tại sao tôi phải đợi?.....

“Tút....tút” Sóng điện thoại ngắt ngang qua khiến cho câu nói vừa rồi vẫn chưa được chuyển đến cho anh. My tức giận ném điện thoại, ngồi xuống giường tức tối.

Phía bên này, sau khi vừa tắt điện thoại. Nhật Anh bật cười

- Mình chỉ muốn cô ấy vui thôi mà!

15 , 20 phút sau.....

Khoảng thời gian không lâu để chờ đợi. Nhưng người nào đó vẫn còn rất mệt nên đã ngủ thiếp đi. Từ bên ngoài dáng người cao ráo, điển trai bước vào, lặng lẽ nằm xuống cạnh cô, ngắm những đường nét tinh tế. Anh tiến lại sát hơn, hôn lên cánh môi kia nhẹ nhàng. My giật mình tỉnh dậy. Cô sợ hãi đứng lên thật nhanh, nhưng bàn tay kia đã kéo lại.

- Rồi sẽ quen thôi.

Nói rồi anh đứng phắt dậy khoe môi khê nở một nụ cười nham hiểm mà cô không thể nào hiểu hết được ý nghĩa của câu nói đó. Chỉ biết đi theo và nhìn anh bằng một ánh mắt khó hiểu.

.

Tiến xuống phía dưới đại sảnh khách sạn, anh khoác vai cô thản nhiên đi trước bao người. Điều đó làm cô e ngại, cô muốn hất thẳng tay anh ra nhưng lại sợ anh thay đổi thái độ. Đến quầy tiếp tân anh mới rời khỏi cô để đi làm thủ tục trả phòng.

My đứng từ xa nhìn lại, hai cô tiếp tân cực kì có thiện cảm với anh, cười cười nói nói rất tự nhiên. Nhưng kì lạ thay, anh lại không tỏ ra lạnh lùng như bình thường mà thay vào đó còn rất thoải mái trả lời hai người đó. Đến khi không thể chịu nổi nữa, My tiến đến phía anh khoác tay thân mật. Hai người phụ nữ trước mặt chỉ nhìn mà không làm được gì.

- Ông xã! Em chờ anh rất lâu rồi.

Nhật Anh quay sang nhìn thẳng vào cô, bốn mắt nhìn nhau như hiểu rõ ẩn ý trong sâu thẳm đôi mắt.

- Xin lỗi em! Bây giờ thì ta đi được rồi.

Cả hai đều phát ngôn bằng tiếng hàn nên cô tiếp tân có thể hiểu được hết. Sau khi họ rời đi, hai người vẫn nhìn theo tiếc nuối, một người đàn ông đẹp như vậy đã có vợ thật là một điều đáng buồn.

.

Xe BMW màu đen đã dừng trước cửa khách sạn, bên cạnh còn có một vệ sĩ đứng chờ sẵn, vừa thấy My và Nhật Anh bước đến, vệ sĩ cung kính cúi chào rồi mở cửa xe. Lúc này My rút tay ra khỏi Nhật Anh. Để vẻ mặt kiêu kì bước đi trước. Anh vào sau nhìn cô khê cười.

Trong xe. My không thém nói gì cả, chỉ im lặng rồi dán mắt vào màn hình điện thoại. Còn anh thì tựa vào cửa xe ngắm nhìn cô gợi chuyện.

- Hồi nãy em gọi tôi là cái gì?

My chán nản miễn cưỡng quay sang trả lời.

- Đừng lầm tưởng! Chỉ là bắt đắ dĩ thôi. Không phải anh nói tai mắt của ba anh ở Hàn Quốc rất nhiều sao?

Anh lại nói tiếp. - Em đúng là hết nói nổi.

- Nhưng đêm qua là tôi thức cả đêm để chăm sóc cho em đó. Đáng ra em phải cảm kích chứ.

My cười nhạt. - Không bao giờ! Do anh tôi mới phải ra biển hóng gió. Ai ngờ bị cảm luôn. Tất cả là tại anh.

Nhật Anh tức điên với cô vợ ngang bướng này, yêu chiều cô quá để rồi cô thành ra như thế này. Nhưng nếu cô biết địa vị của anh ở thế giới đêm thì sẽ vô cùng kinh ngạc và sợ hãi. Những cách anh đối xử tàn nhẫn với cô chỉ là một phần nhỏ.

- Hôm nay em còn quên thứ gì nữa không?

My đập mạnh tay xuống ghế, thư giãn được một lúc là anh bắt đầu làm phiền. Hỏi như thế ai mà chịu được.

- Không gì cả! Mà có quên cũng không cần anh nhắc.

Thái độ đó làm anh cụt hứng nói chuyện luôn. Cứ thế mỗi người quay sang một bên, không thêm nói chuyện.

.

Cứ như vậy cho đến tận khi xe dừng lại trước một căn nhà rộng lớn, phía bên ngoài trồng cực kì nhiều hoa anh đào và hoa cải vàng đặc trưng của Jeju. Khiến cho My vừa bước xuống xe không khỏi ngỡ ngàng, dơ tay ra chỉ trỏ.

- Đây là gì vậy?

Nhật Anh bước đến, hai tay đút túi quần.

- Đây là căn nhà trước khi kết hôn tôi đã mua để đi nghỉ tuần trăng mật. Nhưng khi biết em lừa gạt tôi, tôi đã định bán đi. Nhưng như vậy lại rất lãng phí nên để lại.

My bĩu môi không đồng tình. - Ấu trĩ, vì chuyện con con thế mà cũng giận dỗi.

Anh trợn trừng mắt.

- Con con sao. Chờ đợi em suốt 5 năm rồi bị lừa gạt như vậy. Hỏi sao tôi không giận.

My dường như không lắng nghe, cứ thế là mở cửa bước vào. Một căn nhà tối tăm, nhưng xen vào đó là một thứ vô cùng đặc biệt, đường đi xếp bằng những cây nến lung linh ở hai bên đủ để chiếu sáng căn nhà. Đi hết con đường là một hàng chữ bằng đèn LED "Chúc mừng sinh nhật em người con gái của tôi" bên dưới là một chiếc bánh gato xinh xắn, kèm theo một tờ giấy thông điệp.

"2000 ngày yêu em"

Vừa đọc xong, My đem đôi mắt to tròn nhìn anh ngạc nhiên. 2000 ngày số thời gian quá dài để yêu một ai đó.

- Anh đã yêu em 2000 ngày sao?

Anh mỉm cười gật đầu. - Đúng thế!

Nước mắt từ khóe mắt cô tuôn trào. Cảm động, rung động, yêu thương, hạnh phúc, từ bỏ quá khứ chấp nhận hiện tại. Hàng đồng suy nghĩ cứ hiện lên trong cô. My tiến lại gần anh, lặng lẽ vòng tay ôm lấy anh, đầu khẽ tựa vào lồng ngực anh.

- Bao năm nay em khờ dại chờ đợi một người mà em không thể yêu. Mà không hề để ý đến người luôn sẵn sàng yêu em. Xin lỗi, em thực sự rất xin lỗi anh.

Anh ôm cô chặt hơn. Nhẹ nhàng đặt lên mái tóc kia một nụ hôn.

- Em biết vậy là tốt rồi.

Anh từ từ đẩy cô ra, rồi quỳ một bên đầu gối xuống. Trong túi áo lấy ra một hộp nhẫn.

- Giờ phút này anh mới chính thức cầu hôn em. Em có đồng ý trở thành vợ chính thức của Hoàng Nhật Anh chứ.

Cô bật cười. - Được rồi! Hôm nay em sẽ đồng ý với anh một lần.

Giây phút ấy, một tình yêu thật sự đã xuất hiện. Hai trái tim cùng chung nhịp đập.

Yến Nhi tức giận ném hết đồ đạc trong phòng. Cô đã xuất viện và trở về nhà, cô ghét không khí ở bệnh viện, cô muốn thoải mái hơn và chăm sóc đặc biệt tại nhà. Nhưng bây giờ không phải là thoải mái mà là giam cầm, mẹ cô không cho cô bước ra khỏi phòng một bước vì lo lắng cho con gái. Cô ra sức gào thét điên cuồng, rồi lại ném đồ đạc.

- Thả con ra.

Sau khi sảy thai, tâm trạng cô luôn bất ổn. Và kích động lớn do Huy Nam và Bảo Duy. Bác sĩ chuẩn đoán, cô có nguy cơ dẫn đến tâm thần phân liệt nếu không được điều trị tốt.

Phu nhân Shina ở ngoài, đứng cạnh cửa lắc đầu buồn chán.

- Trông trông con bé cẩn thận hơn đi. Nhất thiết không được để nó ra ngoài.

Vệ sĩ đứng cạnh bà lễ phép gật đầu.

.

Bên trong, đã gào thét mệt mỏi, Yến Nhi ngồi trên giường vò đầu bứt tóc thảm hại. Đột nhiên, một cuộc điện thoại gọi đến, Yến Nhi nhanh chóng bắt máy.

- Bảo Duy! Kể từ ngày anh đi, một cuộc gọi, một tin nhắn cũng không có. Tôi biết là anh không muốn kết hôn với tôi, sao còn phải tỏ ra như vậy.

Duy đáp. - Em ổn chứ? Tại sao lại tức giận như vậy?

Cô gào lên thảm thiết.

- Tôi không sao hết? Anh thật là tàn nhẫn. Anh đã như vậy với tôi rồi, ngay cả con tôi nó cũng rời bỏ tôi. Tại sao tôi phải chịu cảnh này.

Duy ngạc nhiên.

- Em nói sao? Con chúng ta nó làm sao?

Yến Nhi bật cười hả hê.

- Anh còn giả bộ sao? Tôi biết anh rất vui khi tôi sảy thai. Đó cũng có thể là lý do để rời bỏ tôi. Ngay bây giờ anh hủy hôn đi, hãy làm như những gì anh muốn.

Duy mệt mỏi trả lời. - Em cần thời gian tĩnh tâm lại. Không nên kích động như vậy.

Vừa dứt câu, anh tắt máy luôn. Anh mắt mờ nhạt phóng ra tia laze nhìn xuống thành phố của Canada.

- Đúng như lời phu nhân Shina nói. Cô ấy có lẽ đã điên thật rồi.

Trợ lý bên cạnh anh đáp. - Vậy chuyện kết hôn.

Duy lạnh nhạt trả lời.

- Hủy hôn đi. Tôi không thể lấy về một người điên được. Tôi không muốn cô ấy thảm hại hơn khi không nhận được hạnh phúc sau khi kết hôn.

.

Yến Nhi bàng hoàng nhìn vào màn hình điện thoại.

- Tắt điện thoại rồi.

Cô lơ ngơ một hồi, rồi hét lên ném thẳng điện thoại vào tường.

Từ bên ngoài, Huy Nam bước vào, nhìn cô đáng thương, anh thực sự rất đau buồn. Sáng nên, anh đã định lên máy bay về Trung Quốc nhưng sau khi nhận được điện thoại của phu nhân Shina, anh đã lùi ngày trở về.

- Sakai Kimi. Tỉnh táo lại đi.

Yến Nhi bỏ hai tay đang bịt tai ra cô nhìn thẳng về phía anh. Hai mắt đang hỗn loạn liền trở lại bình thường. Cô bình tĩnh nói.

- Anh không về Trung Quốc sao?

Huy Nam nhếch môi cười nhạt. - Đúng như dự đoán! Em không hề bị làm sao cả?

Yến Nhi bình tĩnh đi về phía anh.

- Đúng vậy! Chỉ là một màn kịch tôi bày ra. Chỉ có như vậy mới biết được ai cần tôi và ai không cần tôi.

Cô vừa nói các ngón tay thon dài liền di chuyển chậm rãi trên mặt anh, mê hoặc. Huy Nam tóm lấy cổ tay cô, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn cô.

- Em không thể xem thường được rồi! Thật nham hiểm. Tôi thật ngu ngốc khi về đây.

Yến Nhi khoanh hai tay trước ngực tự mãn.

- Điều này chứng tỏ anh vẫn còn yêu tôi rất nhiều. Nhưng tại sao lại nói ra những lời cay độc như vậy.

Huy Nam đáp. - Tôi không muốn mãi là trò hề của cô. Tôi muốn rời khỏi nơi này, nhưng xem ra cô không muốn cho tôi đi.

Yến Nhi bình tĩnh ngồi xuống giường.

- Tôi chưa cho anh đi vội. Anh phải ở lại giúp ba anh, tôi sẽ đem những tội ác của ông ta và chủ tịch Dream Star ra trước pháp luật. Tôi phải khiến cho những người bội bạc phải trả giá.

Anh quay ra trốn tránh mắt. - Thì ra cô biết tất cả. Thật nham hiểm, nhưng thật tiếc tôi sẽ không cho cô đạt được ước muốn đâu.

Nói xong anh quay người bước đi lạnh băng. Nghĩ lại vài phút trước còn thương cảm, còn đau lòng vì Yến Nhi, nhưng bây giờ thì khác rồi. Chỉ còn lại là đối thủ cạnh tranh tàn khốc.

Jeju - Hàn Quốc.

My khẽ tựa vào bờ vai ấy, yên bình và thật ấm áp.

- Một ngày đẹp trời như vậy em muốn ra ngoài chơi. Chúng ta đang nghỉ tuần trăng mật mà.

Nhật Anh nghiêm nghị. - Không được! Em đang ốm nên không đi đâu hết.

My nhăn nhó.

- Lúc nào cũng cấm đoán. Thế mà anh nói sẽ mang hạnh phúc đến cho em sao?

Anh nhẹ nhàng đánh vào đầu cô. - Ngốc! Anh lo cho sức khỏe của em mà.

- Nhưng chỉ hôm nay thôi. Ngày mai anh sẽ đưa em đi chơi.

My thay đổi nhanh như chong chóng, mới vừa giận dỗi đã quay ra cười đùa vui vẻ rồi.

Một tuần trăng mật lãng mạn cứ thế trôi qua, cả hai cùng đắm chìm trong hạnh phúc. Và sau đó sẽ là một khoảng thời gian đầy biến cố tại Việt Nam mà họ sẽ phải trải qua.

84. Chương 79:

Việt Nam

7 giờ sáng

Ngày hôm qua đôi vợ chồng hạnh phúc đã từ Jeju trở về Việt Nam và cũng là ngày nghỉ cuối cùng. Hôm nay mọi thứ sẽ trở về đúng quỹ đạo, chỉ riêng My đã chuyển công tác đến General làm nhà thiết kế chính. Trong căn phòng yên tĩnh, đột nhiên vang tiếng chuông báo thức, khiến Nhật Anh đang ôm vợ ngủ say sưa cũng bị đánh thức. Cô vội vàng bật dậy, nhưng anh giữ lại.

- Ngủ tiếp đi.

My lắc đầu. - Không được! Em phải đi làm.

Nói rồi cô bước xuống giường ngay, đi làm vệ sinh cá nhân.

Còn anh vẫn yên vị trên giường êm ái, đánh một giấc sâu hơn vì không phải đến công ty làm việc. Chỉ cần ở nhà chỉ đạo qua máy tính, nếu có việc gì gấp mới cần đi làm.

Biệt thự Sakai

Cả một tuần Yến Nhi giở trò tâm thần phân liệt, nhưng sự thật sau việc làm đó là một bí mật tàn khốc, việc làm độc ác sắp được thực hiện. Nhưng không may, ngày hôm qua do sơ ý nên đã bị mẹ cô nghe hết cuộc điện thoại giữa cô và một người khác. Tất cả đều bị bại lộ, nhưng mẹ cô không bao giờ là một điều đáng lo, luôn nuông chiều con cái mặc kệ Yến Nhi có làm điều gì sai trái, chỉ vì cô là con một.

Từ hôm gặp lại Huy Nam cô luôn âm thầm tìm hiểu cái chết của Trần Nguyên Hùng nhằm buộc tội cho nghị sĩ Kim Trạch và chủ tịch Minh Đức, cũng chỉ vì muốn Huy Nam và Bảo Duy phải trả giá đắt. Chỉ cần việc này được công khai, gia đình hai người họ sẽ phá sản do các nhà đầu tư rút hết vốn, đơn giản vì không có ai muốn làm chung với một kẻ giết người cả.

Cánh cửa phòng cô bật mở, tiếng cô giúp việc lễ phép từ bên ngoài vọng vào.

- Tiểu thư! Bác sĩ đến khám cho cô.

Yến Nhi khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt luôn dán sát vào những chứng cứ định tội mình vừa tìm được. Mà không để ý đến điều kì lạ hôm nay giữa bác sĩ và cô y tá.

Vị bác sĩ lấy từ trong bộ đồ nghề ra một kim tiêm, như thường lệ Yến Nhi sẽ được tiêm thuốc bổ vào người để lấy lại sức khỏe tốt hơn.

- Sakai Kimi tiểu thư tôi sẽ tiêm cho cô.

Một mũi tiêm được chích thẳng vào người cô. Tê buốt, nhưng cô vẫn chẳng có phản ứng gì, không ngẩng mặt lên nhìn hai người họ.

Đột nhiên, cô cảm thấy tinh thần không được ổn định. Đầu óc choáng váng, mắt đang mờ dần, cô đứng lên, lơ lơ quay ra nhìn bác sĩ, lúc này cô mới để ý đó không phải là người thường ngày đã khám cho cô. Cô lão đảo rồi ngã xuống, miệng chỉ lẩm nhẩm được vài câu cuối.

- Các người.....!

Sau khi Yến Nhi ngất rồi, tên bác sĩ đó ra hiệu cho y tá lấy một chiếc hộp to hơn đủ để chứa người.

Tên bác sĩ đó lẳng lặng đẩy chiếc hộp to lớn ra khỏi biệt thự, trước bao nhiêu con mắt của các tên vệ sĩ.

- Đúng lại!

Hắn đang đi thì bất động.

- Trong này là gì?

Cô y tá đi cùng hẳn nhanh chóng trả lời hộ. - Là máy khám bệnh cho tiểu thư.

Mấy tên vệ sĩ ngu ngốc không thấy gì mờ ám nên im lặng, để cho hai người đó đi khỏi biệt thự.

Chiếc xe Lexus dừng lại trong nhà để xe của tập đoàn General một tập đoàn tiếng tăm.

5 năm trước tập đoàn rất hùng mạnh, có thể ngang hàng với các công ty lớn ở Châu Á. Nhưng hiện tại thì đang xuống dốc trầm trọng, do bên công ty thời trang một công ty con của tập đoàn luôn gặp vấn đề không thể cho ra mẫu thời trang nào gây đột phá, mà công ty con này cũng gần như là quan trọng nhất của General. Tất cả chỉ do một gián điệp trong General luôn âm thầm giúp đỡ Dream Star phát triển, luôn để rò rỉ mọi thông tin của tập đoàn.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, My vào General làm việc cũng là bắt đầu một trận chiến đối với Khánh Ngân. My phải lật đổ mọi hành vi sai trái của cô ta và đưa General lên một tầm ới như trước kia.

Cô tiến lên phòng chủ tịch, từ từ mở cửa bước vào. Vừa vào đến bên trong đã bắt gặp ngay thái độ kích động của ba chồng với cô nhân viên.

- Cô chỉ đạo như thế này à? Thiệt hại thì nhiều mà thu nhập chẳng đáng là bao.

Sao cô có thể đào tạo một lũ nhân viên không có một chút sáng tạo gì hết vậy.

Cô nhân viên đó chỉ biết cúi gằm mặt xuống, miệng thì nói liên hồi từ " Xin lỗi"

My tiến lại gần ngăn cản.

- Chủ tịch! Đó không phải lỗi của cô ấy.

Hoàng Chấn Phong lấy lại tinh thần, bốt tức giận hơn.

- Con đến rồi thì ngồi đi. Ta có chuyện cần bàn bạc.

Cô nhân viên vừa nghe chữ hồi nãy, nhìn thấy My cứ lắp bắp không nên lời.

- Jes...si! Jessi? Cô làm việc tại đây sao?

My khẽ mỉm cười. Chấn Phong thì xua tay ra hiệu cho cô nhân viên lắm điều ra ngoài.

- Như ta đã nói thì con sẽ làm nhà thiết kế chính cho General. Cũng bằng với quản lý cả một công ty thời trang của General. Con làm được chứ?

My gật đầu. - Ba cứ tin ở con. Công việc này con quá thân thuộc rồi.

Chấn Phong khẽ thở dài.

- Ta cũng không biết phải thế nào! Trong 5 năm vừa qua, tập đoàn ta bị xuống dốc nghiêm trọng, không một công ty nào muốn hợp tác lâu dài. Một số nhân viên còn phải nghỉ làm. General bị thiệt hại như vậy mà ta không thể nào biết lý do.

My cười nhạt, có lẽ Khánh Ngân đã che giấu quá kĩ. Ngay cả một chủ tịch quyền lực như Chấn Phong cũng không thể tìm ra sơ hở, đúng là trộm nhà khó phòng.

- Con biết lý do! Và con đảm bảo trong 1 tháng, General sẽ được như trước kia.

Hoàng Chấn Phong ngạc nhiên, không thể nào tin được lời nói cương quyết của con dâu.

- Lý do là gì? Con định sẽ làm cách nào.

My đáp. - Tạm thời con sẽ không nói bất cứ thứ gì. Nhưng ba cứ đợi đến hôm cho ra mẫu thời trang mới! Hôm đó ba sẽ biết tất cả.

- Nhưng con muốn hỏi ba một chuyện! Dì Khánh Ngân tại sao lại chuyển công tác đến làm phó giám đốc của General. Từ bỏ chức vụ tại Học viện.

Ông trả lời. - Là cô ấy muốn thế! Cô ấy nói công việc ở một học viện rất nhiều không đủ sức để làm hết.

My khẽ gật đầu như biết thêm một điều gì mới. Ánh mắt cô ngập tràn tia chiến thắng.

Ngày đầu tiên làm việc đối với My không còn gì là lạ lẫm. Bởi cô đã từng làm việc tại rất nhiều công ty thời trang, việc chuyển công tác cũng như cơm bữa thường ngày, mỗi khi cô nghỉ việc công ty đó phải dùng mọi cách để cầu xin cô ở lại nhưng không thể được.

Hôm nay làm việc tại General các nhân viên hầu như không hề chào đón cô nhiệt tình như các công ty khác. Một phần thì vui vẻ tiếp chuyện, còn một phần thì rì rào bàn tán họ nói General đã mời đến rất nhiều nhà thiết kế chính, nhưng họ không làm việc được quá nửa năm, luôn bị chỉ trích bởi mẫu thiết kế không sáng tạo không theo kịp được Dream Star. Đó không phải lỗi tại họ, mà trước khi mẫu thời trang của công ty được đem ra thị trường thì đã có một người đã lấy ý tưởng trao cho Dream Star phát triển thêm.

” Dù là nhà thiết kế nổi tiếng tại Mỹ nhưng chắc gì cô ta đã giúp được tập đoàn, chẳng qua là con dâu của chủ tịch nên mới miễn cưỡng vào làm tại tập đoàn sắp phá sản thôi” Câu nói cứ văng vẳng bên tai My đến tận khi kết thúc việc làm và trở về nhà. Đám nhân viên đó đúng là quá coi thường cô, họ nghĩ cô thực sự kém cỏi thế sao? Cô muốn lao đến và chửi cho đám nhân viên lắm điều một trận. nhưng hôm nay là ngày đầu tiên cô không muốn mất hình tượng ngay từ đầu. Bởi sau này còn nhiều việc cần đến họ mà một mình cô không thể làm được.

Cô kết thúc một ngày mệt mỏi và trở về nhà với người chồng nhàn rỗi. Cô định vị xe của mình và tiến đến để chuẩn bị về nhà. “Bụp” một thứ gì cứng rắn đập mạnh vào sau gáy cô, một màn đêm bao trùm tất cả. Cảm giác này, hoàn cảnh này giống với 5 năm trước, cô cũng bị bắt cóc giống như vậy. Hôm nay cũng thế, cô bị đưa tới một nơi nào đó, cách thành phố rất xa.

30 phút sau.

Huy Nam đi đi lại lại trong phòng, liên hồi nhìn vào điện thoại vẻ lo lắng. Như là anh đang biết một điều gì đó đáng sợ và muốn ngăn cản. Anh hướng mắt lên nhìn đồng hồ và nhớ lại khoảng thời gian hôm qua trong phòng ba anh “8 giờ tối mai” sau khi nghe xong cuộc điện thoại đó, vẻ mặt ba anh có chút gì đó mờ ám. Vì nghi ngờ ông, nên sáng nay anh đã âm thầm theo dõi, quả thật Yến Nhi đã bị bắt đi.

Mọi hành động của Nhi trong tuần qua đều được ba anh nắm rất rõ. Có lẽ ba anh muốn loại trừ nguy hiểm những thứ sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của ông và My cũng không thể nào tránh khỏi. Anh rút điện thoại ra nhanh chóng gọi cho Nhật Anh.

.

Bên này Nhật Anh cũng thấp thỏm lo âu từ hồi nãy, đợi cô quá lâu mà không thấy về. Khi gọi đến công ty thì ai cũng bảo My đã trở về nhà từ trước. Đột nhiên điện thoại anh rung.

- Alo! Gọi tôi có việc gì?

Huy Nam gấp gáp. - Huyền My đã trở về chưa?

Nhật Anh đáp. - Chưa? Cậu hỏi thế là sao?

Huy Nam bàng hoàng.

- Chết tiệt! Đúng như dự đoán. Có lẽ My đã bị ba tôi bắt đi rồi, ông muốn giết hai người họ.

Nhật Anh vừa nghe xong đã đứng bật dậy hỏi dồn.

- Họ đang ở đâu? Ba cậu mà làm gì cô ấy tôi sẽ không tha cho ông ta đâu

Huy Nam trả lời. - Tôi chưa biết rõ vị trí. Nếu biết tôi sẽ nói cho anh, nhân tiện anh gọi cảnh sát đến đó nhé. Tôi sẽ đi trước.

Nhật Anh tức giận ném điện thoại xuống ghế. Sắc mặt đáng sợ hiện rõ.

Còn Huy Nam vừa ngắt điện thoại, San San đã nghe được tất cả, cô bé từ ngoài bước vào.

- Anh nói vậy là sao? Ba định giết chị My sao?

Huy nam giật mình quay ra nhìn cô bé, lắp bắp. - À không! Không có gì

San San gào lên.

- Anh còn định giấu gì nữa? Em nghe được rồi. Nói đi, giờ họ ở đâu em phải đi cứu. Em không muốn có lỗi với chị đâu.

Huy Nam luống cuống. - San San em cứ bình tĩnh! Hôm nay anh đã gắn định vị vào xe của ba rồi. Sẽ nhanh chóng tìm ra thôi.

San San hốt hắng, cô bé bị sốc nặng. Chỉ biết ngồi xuống cùng anh mình để chờ dấu hiệu định vị xuất hiện. 5, 10 phút sau

San San như không thể chịu nổi cô bé đứng bật dậy.

- Em định đi sao? Nhưng em biết ở đâu không?

Cô bé lúng túng. lắc đầu lia lịa.

Đột nhiên, tiếng báo hiệu vang lên. Anh vội vàng cầm điện thoại lên và chạy thật nhanh ra khỏi nhà. Và tiến vào ô tô, San San cũng vội vã lên theo.

- Em ở nhà đi! Rất nguy hiểm.

San San lắc đầu. - Không được! Có chết em cũng không sợ.

Tình huống cấp bách không đủ để anh tranh cãi với cô bé. Anh phóng xe đi thật nhanh, còn San San sẽ theo dõi khoảng cách. Hiện tại đang cách nhau 15 km.

Tại một nhà hoang.

My từ từ mở mắt. Cô nhìn quang cảnh xung quanh, cảm giác 5 năm trước ùa về. Ghê rợn, sợ hãi, ngạt mùi máu tanh. Cô gào hét thật to.

- Chị hét to thế nào cũng không ai cứu đâu. Quanh đây không có nhà nào cả.

My giật mình quay sang nhìn người bên cạnh.

- Tại sao cô ở đây?

Yến Nhi đáp. - Giống cô bị nghị sĩ Kim Trạch bắt đến đây.

My ngạc nhiên.

- Tại sao cô biết là ông ta

Yến Nhi cười nhạt. - Vì chỉ có tôi và cô đang muốn đưa ông ta vào tù thôi.

My đáp. - Vậy thì cô biết cái chết của ba tôi sao?

Yến Nhi gật đầu.

- Cô có đem theo điện thoại không?

- Điện thoại? Hình như tôi có.

Yến Nhi nói tiếp. - Bật định vị lên.

My nhăn nhó. - Làm thế nào khi hai ta đang bị trói.

Yến Nhi đáp.

- Các ngón tay không bị trói. Có thể cầm nắm được.

Nói rồi Yến Nhi tiến đến gần chỗ My hơn. Cô xoay lưng lại, lấy từ trong túi quần My một chiếc điện thoại. Cô gái nhanh chóng bật định vị và ném vào đồng rơm đằng sau. Rồi hai cô gái khó khăn nhặt từng tùm rơm để che lại.

15,20 phút rượt đuổi nghệt thở của Huy Nam. Anh chặn đầu xe lại. Nhưng trong xe không phải là ba anh mà chỉ là tên lái xe thân cận. Anh tức giận lôi hẳn ra đánh túi bụi.

- Nói mau! Ba tôi đang ở đâu?

Hắn lắc đầu lia lịa. - Cậu chủ tôi không biết gì cả. Chủ tịch chỉ ra lệnh cho tôi lái xe đến đây để đánh lạc hướng thôi.

Anh lắc đầu buông mạnh tay để hắn ngã xuống đường.

San San ngồi trong xe, lo lắng. Cô bé đột nhiên mở điện thoại ra và phát hiện ra một điều.

- Anh ơi! Em tìm được họ rồi.

Huy Nam vội vàng chạy đến.

- Em và chị My có một cặp thiết bị định vị luôn gắn ở điện thoại. Để chị dễ dàng tìm được em mỗi khi em bị lạc ở Hà Nội. Và em cũng có thể tìm được chị ấy.

Huy Nam vui sướng, khởi động xe.

- Nơi này cách chỗ chúng ta không xa, chỉ có 20km thôi.

Vừa nghe xong chỉ thị, Huy Nam lại lao với một tốc độ điên cuồng.

85. Chương 80:

Cánh cửa căn nhà hoang bật mở Thời gian như đang ngừng lại, đáng sợ đến ghê người. Từ bên ngoài, một đám người lạ mặt bước vào cùng với người đàn ông trung niên khuôn mặt không có chút phúc đức. Tất cả đều nhìn hai cô gái bằng ánh mắt không thiện cảm, đã tâm chiếm đoạt đang sôi sục trong mỗi người.

My nhìn họ mà thấy ghê tởm. Đối với cô trước mắt mình chỉ là một lũ điên mất nhân tính thôi. Nếu không bị trói thì cô đã xông lên đánh cho chúng tơi bời rồi. Khi ở Mỹ, cô đã từng học qua rất nhiều khóa học đào tạo võ thuật để phòng vệ, My của hiện tại đã khác My thuần khiết lương thiện của ngày xưa rồi.

- Kim Trạch! Tại sao ông có thể mất hết nhân tính như vậy? Ông nghĩ giết tôi, San San sẽ tha thứ cho ông sao?

Yến Nhi vừa nghe xong liền tức giận gắt My. Về bề ngoài của cô chỉ là một ca sĩ xinh đẹp, tài giỏi, thánh thiện trong mắt mọi người nhưng thực chất con người thật của cô là một con cáo già, gian xảo, lạnh lùng. Cô biết rõ tình thế bây giờ nên làm gì và không nên làm gì. Lời nói của My vừa rồi chỉ làm cho Kim Trạch tức và giết hai cô nhanh thôi.

- Chị điên sao? Đến bây giờ vẫn mạnh mẽ như vậy?

Kim Trạch bật cười. Nhìn thẳng vào người con gái trẻ tuổi, nông nổi.

- Cô đúng là đáng sợ. Y hệt như ba cô. Rất tài giỏi, nhưng thiếu suy nghĩ.

My trợn trừng mắt nhìn ông, cô ghê tởm loại người này. Nhưng cô càng hành động như vậy thì Kim Trạch càng thích thú chọc giận.

- Cô biết vì sao năm đó ba cô lại bị hại chết chứ? - Chỉ tại cái tính nóng cuồng, ông ta dám đe dọa chúng tôi với những hành vi phạm pháp mà ông ta có. Bất đắc dĩ ông ta mới phải chết.

My gào lên. - Thì sao chứ? Ba tôi làm vậy là có lỗi sao? Ba tôi chỉ không muốn làm điều sai trái như các người thôi. Mấy loại người kém cỏi, tham ô, phạm pháp để có được chức vụ cao như bây giờ. Ghê tởm

” Bốp ” Một cái tát được đặt thẳng vào mặt cô. Thật sai lầm khi nói ra những lời đó, tính mạng của cô còn đang ” Ngần cân treo sợi tóc ” vậy mà dám giễu cợt cả tử thần.

- Con bé này! Mày mới chỉ sống dc 2/5 đời người thôi. Đừng tự mãn như vậy, mày sẽ sớm được ném mùi đau khổ thôi.

- Đánh nó.

Mấy tên du côn lực lưỡng không thương tiếc lao vào đánh một cô gái yếu ớt theo chỉ thị.

Yến Nhi nhìn sang My mà không chịu nổi. Cô lên tiếng

- Ông đừng đánh nữa! Cô ấy không chịu được đâu.

Kim Trạch bật cười, dơ tay lên ra hiệu dừng. - Xem ra tiểu thư Sakai Kimi cũng có chút tình người nhỉ. Chẳng bù cho bố cô độc ác, tàn nhẫn.

- Ông là người lớn tuổi tại sao phải để tâm những lời nông nổi của người trẻ chúng tôi làm gì?

Kim Trạch bật cười hả hê. - Đúng là con gái cưng của Sakai Kano rất thông minh. Thảo nào một người kén chọn như con trai tôi lại thích cháu.

Yến Nhi cười nhạt. - Huy Nam tốt bụng và giỏi giang. Nhưng sao ông không được như anh ấy?

- Cháu nghĩ nó tốt thật sao? Từ khi chưa yêu cháu nó chỉ đắm chìm vào thế giới đêm. Và nó cũng là người không ít tiếng tăm là một dân chơi, độc ác. Nhưng chỉ tiếc đứng sau một người, đó là Nhật Anh.

My nghe xong rồi mà bàng hoàng. Hàng trăm suy nghĩ ồa về, cô cũng biết rõ về thế giới đêm. Vì khi ở Mỹ cô cũng bí mật tham gia, và làm đại tỷ của một bang, nhiều khi cô còn từ Mỹ trở về Việt Nam để giải quyết nhiều chuyện mâu thuẫn, với vẻ ngoài xinh đẹp, thông minh đặc biệt là trình độ võ thuật rất giỏi do được đào tạo nên cô cũng là một dân chơi có tiếng, nhưng mọi người chỉ biết đến cô với tư cách Đại tỷ bí ẩn, những người ngoại bang chưa ai gặp qua.. Nhưng hiện tại cô đã rời khỏi, thoát khỏi cuộc sống ở cái nơi tàn khốc ấy. Cô cũng biết một nhân vật đặc biệt, luôn được ca tụng khắp thế giới đêm ấy, “Đẹp trai, lạnh lùng, tàn nhẫn” 3 từ xuất hiện nhiều nhất mỗi khi nhắc đến ” Cơn ác mộng của thế giới đêm ”, nhưng cô không quan tâm lắm nên cũng chẳng biết rõ đó là ai? Nhưng hôm nay sự thật lại phơi bày với cô, không ai khác lại chính là Chồng mình.

- Ác quỷ của thế giới đêm.

Đột nhiên My thốt ra mấy từ lạ lẫm. Nhưng đối với Kim Trạch lại quá rõ.

- Xem ra Jessi cô cũng hiểu rất rõ. Không lẽ cô cũng ở trong thế giới đêm sao?

Thân phận bí ẩn không ai biết đến, và cô cũng muốn vùi lấp sự thật này vào quá khứ không lục lại nữa, cô không muốn được biết đến là Gái hư.

- Không biết.

Sắc thái, giọng nói cương quyết đã nói lên tất cả. Kim Trạch không cần tra hỏi gì thêm, ông đã quay người đi như thấu hiểu hết.

- Bây giờ không lãng nhãng nữa. Dù sao hôm nay 2 cô cũng phải chết. Khoảng thời gian vừa rồi đã là quá lâu rồi. Trong hai người ai chết trước.

Hai cô gái quay ra nhìn nhau ánh mắt lưỡng lự. Yến Nhi kích động.

- Ông đừng giở trò mèo ra nữa. Tôi nhìn hết nỗi rồi, ông nghĩ giết chúng tôi và xóa hết mọi dấu vết là không ai biết sao? Ông trời có mắt đấy, ông đừng tưởng cô là thần thánh có thể lấy tay che cả bầu trời. Nhất định ông sẽ phải vào tù, để một người như ông sống tại Việt Nam đúng là làm ô uế đất nước này.

Dù sao cũng phải chết nên Yến Nhi nói hết ra những bức xúc từ này đến giờ. Còn Kim Trạch thì đứng ngồi không yên, từ trong túi ông rút ra một khẩu súng hướng thẳng về phía Yến Nhi.

- Sakai Kimi mày đừng tưởng là con gái của Sakai Kano là coi trời bằng vung. Bây giờ không ai biết là mày bị bắt, dù thế nào ông ta cũng không gặp được con gái mình lần cuối đâu. Sau khi bắn chết chúng mày, ta sẽ cho đốt sạch nơi này. Sẽ không ai biết được nguyên nhân cái chết đâu.

Yến Nhi mỉm cười, cô gái nhắm mắt lại, ngược mặt lên trên. Cô như đã chuẩn bị sẵn cho cái chết của mình. Kim Trạch từ từ bấm cò, khuôn mặt thỏa mãn. 1 , 2 , 3 " Pằng " Một viên đạn được bắn xuyên qua người. Ngã xuống. Kim Trạch sững sờ nhìn người đã nằm ở dưới đất. Yến Nhi ngã xuống đất theo phản xạ, cô cảm giác như sắp sang thế giới bên kia, nhưng kì lạ không có gì đau đớn, khó chịu. Cô từ từ mở mắt. Bàng hoàng nhìn người trước mặt mình. Huy Nam nằm dưới đất, sắc mặt tái nhợt nhạt, máu đỏ tươi bao trùm xung quanh anh. Vừa lúc đó, Mỹ thảo được các nút thắt của dây thừng, cô nhanh chóng đến cúi trối cho Yến Nhi. Còn Kim Trạch thì sững sờ nhìn con trai ông, đang nằm đó đầm máu. Ông không nghĩ được mình vừa làm gì. Ở giây phút tử thần ấy, chỉ cần một phát súng đã kết liễu Yến Nhi, nhưng đúng lúc đó Huy Nam từ bên ngoài lao vào nhanh như chớp đã đỡ phát súng đó. Yến Nhi lấy tay đỡ Huy Nam nằm vào vòng tay mình.

- Sao anh lại đến đây? Sao lại đỡ phát súng đó.

Huy Nam khuôn mặt điển trai đầm mồ hôi vì đau, cố gượng cười. - Anh muốn em sống vui vẻ hạnh phúc thay anh.

Yến Nhi bật khóc.- Anh tưởng như vậy em sẽ vui sao? Em sẽ phải sống trong dằn vặt suốt đời. Cho nên anh đừng chết, phải cố gắng lên. Em muốn cùng anh đi nốt con đường con lại.

Bàn tay nhuốm đầy máu từ từ đưa lên trên. Anh nhẹ nhàng chạm vào mặt cô. - Có lẽ anh không thể rồi! Thiếu anh em vẫn sống tốt. Nhưng có một điều chưa bao giờ thay đổi! Anh.....Yêu....Em

Lời nói ngắt quãng của anh trong những giây phút cuối cùng, làm Yến Nhi bật khóc to hơn. Cô bất lực nhìn anh đang từ từ nhắm mắt lại. Từ bên ngoài San San vội vã chạy vào, cô bé đứng khựng lại. Nhìn cảnh tượng trước mắt mình. Cô tròn mắt nhìn sang ba mình.

- Ông đã làm vậy sao? ông định giết anh trai tôi sao? Ông là ác quỷ.

Cô bé lao về phía trước ngồi xuống cạnh Yến Nhi.

- Chị còn làm gì nữa mau đưa anh đi cấp cứu thôi. Nhất định anh sẽ không chết.

Vừa nghe xong từ phía đỡ Huy Nam dậy bước ra ngoài. Ngay lúc đó, Nhật Anh và cảnh sát cũng đến nơi. Kim Trạch bất lực không còn ý chí, bị bắt dễ dàng. . Xe cấp cứu không đến kịp nên cô bé San San gấp gấp đã lái xe và đi thẳng đến bệnh viện. Tâm trạng không nghĩ được gì, cô thương anh, cả hai chưa đoàn tụ được bao lâu mà anh không thể chết phải ở cạnh cô em gái. Và phải được hạnh phúc.

Mỹ lặng người đứng nhìn theo chiếc xe đang lao nhanh ra khỏi vùng đất này. Nhật Anh đến cạnh cô.

- Chúng ta về nhà thôi? Lần sau em đừng về một mình! Hãy đi cùng anh.

Mỹ đáp. - Về nhà sao? Chúng ta phải đến xem Huy Nam thế nào chứ?

Anh mỉm cười nhìn cô.

- Sáng mai đi. Em mệt rồi cần nghỉ ngơi. Bây giờ đến đó cũng không giải quyết được gì.

Mỹ khẽ gật đầu, đồng ý cùng anh về nhà.

Hôm nay là một ngày quá mệt mỏi và đáng sợ đối với cô rồi. Sau này có lẽ con đường trả thù cho ba cô sẽ không còn đơn giản, sẽ còn nhiều nguy hiểm hơn nữa mà chính cô phải đối mặt.

Tại một nơi khác.

Từ bên ngoài, cô thư ký quen thuộc bước vào, cô ấy đã trở về sau một thời gian dài vắng mặt. Một trợ thủ thông minh, đắc lực cho chủ tịch Minh Đức.

- Elly! Cô giỏi lắm. Nghĩ ra được cách vịn cả đôi đường. Vừa loại bỏ được Hàn Kim Trạch, vừa khiến ông ta phải trả giá đắt.

Băng Hy khẽ mỉm cười gian xảo. - Chủ tịch quá khen. Việc này đối với tôi quá dễ dàng. Nhưng tôi cũng hơi bất ngờ khi người đột ngột gọi tôi trở về từ Mỹ.

- Nhưng ông không định sẽ giải quyết nốt em gái tôi sao?

Chủ tịch Minh Đức bật cười. - Elly! Cô không chỉ giỏi mà còn rất nhẫn tâm. Rất thích hợp để làm cánh tay đắc lực cho tôi.

- Nhưng dù có Jessi hay không có cô ta thì cũng chẳng sao cả? Cô ta không làm gì được đâu! Dù sao Jessi cũng đã giúp công ty phát triển thêm trong 1 tháng vừa qua.

Elly đáp. - Để nó sống cũng được. Nhưng tôi cảm thấy có chút bất an.

- Đừng bị quan thế! Cứ làm tốt việc của cô đi.

Trở về nhà được 1 tiếng.

My đã yên vị trên giường sau khi tắm xong. Dù mệt mỏi nhưng cô vẫn chưa ngủ được bởi còn bận suy nghĩ về chuyện mà Kim Trạch nói.

Nhật Anh thấy cô thất thần, anh ngồi xuống bên cạnh. Hỏi han.

- Có chuyện gì sao?

My nghiêm nghị nhìn thẳng vào anh. - Anh nói thật cho em biết chuyện này! Có phải anh là cái người được mệnh danh là ác mộng của thế giới đêm phải không?

Anh giật thót tim sau khi nghe những lời nói nghiêm túc của vợ. Nhưng vẫn cố gắng khẳng định hết mọi thứ.

- Đúng vậy! Tại sao em biết? Không lẽ em cũng.....

My đáp. - Em cũng là nhân vật bí ẩn của thế giới đêm. Em rất ít khi xuất hiện.

Nhật Anh như chợt nhớ ra điều gì.

- Không lẽ em có liên quan đến bang J&K! Em chính là cô gái bí ẩn luôn âm thầm chỉ đạo sao?

Cô khẽ gật đầu. Cô không ngần ngại nói ra bí mật đó mà bấy lâu nay không ai biết đến.

- David. Anh giỏi lắm, tàn nhẫn, ác độc, lạnh lùng khiến bao trái tim nữ tan chảy.

Nhật Anh bật cười. - Không ngờ điều anh muốn che giấu lại bị em dễ dàng tìm ra như vậy! Đúng là xứng đáng làm vợ anh.

My bấu môi nhìn người chồng đang tự mãn.

Đột nhiên, nhanh như chớp cô bị đẩy xuống giường, cả một thân hình to lớn đè lên người.

- Đồ điên! Làm gì vậy?

Nhật Anh cười gian xảo. - Phải mau có cháu cho ông bà bé.

Các từ được nhấn mạnh ghé gớm chứng tỏ dã tâm chiếm đoạt của anh đang rất lớn.

Nhưng chen ngang đó, điện thoại của My đổ chuông.

- Chết tiệt! - Anh chửi thề một câu rất tức giận.

My bắt máy. - Có chuyện gì vậy?

Đầu dây bên kia trả lời.

- Đại tỷ! Nhưng thứ mà chị nhờ chúng em tìm đều bị xóa bỏ hết lâu rồi! Không còn một chứng cứ nào sót lại.

My đáp. - Đông người vậy mà một dấu vết nho nhỏ cũng không tìm ra sao? Tôi đào tạo mấy người mà kém cỏi vậy à!

- Đại tỷ bớt giận! Có lẽ thủ phạm đã dự đoán được hết việc này rồi! Nhưng bọn em sẽ cố gắng tìm lại.

My không trả lời lại, lập tức tắt máy luôn. Cô ném điện thoại xuống giường, nét mặt biến đổi khôn lường.

- Elly cô giỏi lắm! Đoán ra được những việc tôi sẽ làm. Nhưng cô cứ đợi đấy

86. Chương 81: Khoảng Cách

Hôm nay là thứ 7 My được nghỉ làm. Nhưng không phải cứ ngày nghỉ là cô được nhàn rỗi. Suốt cả ngày phải đi tìm những chứng cứ định tội, nhưng tất cả đều công cốc, không còn sót lại chút nào. Bất đắc dĩ cô mới phải quay trở về nhà.

Một người nào đó rảnh rỗi cả ngày mà không thềm quan tâm, giúp đỡ cô tỷ nào. Đến bây giờ vẫn đang thoải mái ngồi đọc sách. Đúng lúc tâm trạng đang không tốt, nhìn bộ dạng đó càng khiến người ta thêm bực. Nhưng không muốn gây ra chiến tranh lạnh, cô đành lẳng lặng bỏ đi.

- Em về rồi sao? Hôm nay tìm được gì không?

- Anh nói là cứ ở rồi khắc có thám tử em không nghe.

Nhật Anh cứ ngồi nói một mình mãi không thấy phản hồi, anh quay người lại thì chả thấy ai. Bực tức, anh chạy thẳng lên phòng rồi đóng sầm cửa lại.

- Em không nghe thấy anh hỏi sao mà có thái độ như vậy?

My đứng dưng đáp. - Chỉ là em không muốn trả lời anh thôi. Người suốt ngày nhằn rồi chả biết giúp đỡ ai.

Anh như hiểu ra điều gì đó bật cười hả hê.

- Thì ra em giận anh vì chuyện đó sao?

Cô không trả lời lại quay người đi. Anh tiến đến ngồi xuống cạnh cô, vòng tay ôm từ đằng sau. Mặt anh áp sát vào mặt cô truyền hơi ấm áp như xin lỗi.

- Không phải anh không muốn giúp. Mà em cứ để từ từ đã, anh không khiến em thất vọng đâu. Chắc chắn anh sẽ tìm cho em một manh mối đầu tiên.

My vui hẳn lên, cô không giận được lâu. Đặc biệt với cách xin lỗi âm thầm của Nhật Anh càng khiến cô dễ mềm lòng.

- Anh nói thật chứ?

Nhật Anh đáp. - Thật mà! Anh hứa đấy. Anh sẽ không bao giờ lừa dối em, sẽ dành cho em những thứ tốt nhất.

Từng lời nói của anh luôn là thật lòng, dù bao nhiêu lần cô lừa gạt tình cảm, anh vẫn vậy vẫn yêu cô điên cuồng. Có lẽ bây giờ đang là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đối với anh. Còn My, cô không quen lắm với những cách cư xử thân mật đó, không biết lý do vì sao? Từ khi kết hôn cô chưa sẵn sàng suy nghĩ nghiêm túc về việc sinh con nói dối, tối hôm qua cô còn ra điều kiện trong một năm sống thử không được có con, không được phép xâm hại đến cô.

Đang chìm trong đồng suy nghĩ bừa bộn, My giật mình vì có hơi thở mạnh đang rất gần mình. Bất giác cô đẩy thật mạnh anh ra, đứng dậy lúng túng.

- Xin lỗi anh. Nhưng em còn có việc khác.

Cô chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Không để ý đến sắc mặt thay đổi vừa tức thì của anh.

- Theo dõi thiếu phu nhân cho tôi. - Đã lâu lắm rồi giọng nói lạnh lùng đó chưa vang lên, lẳng lẽ cúp điện thoại.

Anh có vẻ đang nghi ngờ điều gì đó ở cô, rút kinh nghiệm từ những lần trước, anh không thể để mình làm trò hề đối với My nữa. Không biết tại sao một người như anh, có vô số người vây quanh mà trong lòng anh chỉ yêu duy nhất một người, mà biết trái tim người đó không hoàn toàn thuộc về anh. Một nửa còn lại vẫn còn ở đâu đó, trong cậu em họ của anh, Bảo Duy. Nhưng từ giờ anh đã quyết tâm rồi, phải dành được trọn vẹn người con gái đó, cô phải sống trong thế giới của anh.

Bệnh viện thành phố

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc tỏa khắp phòng, không gian trống vắng của phòng chăm sóc đặc biệt khiến người ta cô quạnh, sợ hãi. Sợ người đang nằm trên đó, đột nhiên sẽ rời ra mình, sợ cảm giác mất đi người yêu thương.

Yến Nhi một cô gái không quan tâm đến cái sự mất mát đó, đối với cô nếu một đồ vật mất đi dù thế nào cũng có cái mới thay thế. Còn bây giờ, cô đã nghĩ khác, một con người nếu đã đi sẽ mãi mãi không bao giờ quay trở lại. Cô đã thức cả đêm bên giường bệnh, từ khi anh phẫu thuật xong. Bác sĩ nói phải để ý, mặc dù đã lấy được đạn nhưng vị trí đó rất nguy hiểm cơ hội sống sót của anh chỉ có 25%. Vừa nghe xong, Yến Nhi bàng hoàng không tin nổi, bao năm qua cô không hề quan tâm đến anh, không muốn anh tiếp xúc gần gũi với cô, bởi vì cô thấy thật phiền phức, trong lòng cô chỉ có Bảo Duy. Nhưng từ khi anh nói sẽ rời khỏi Việt Nam, không bao giờ quay trở lại nữa, lúc đó cô đã sợ anh sẽ xa cô mãi mãi rồi. Một người con gái tham lam ích kỷ, luôn giữ anh làm trò hề chứ không phải đáp lại tình cảm chân thành ấy.

Bây giờ, Yến Nhi buồn bã, khuôn mặt như vô hồn, cô đã khóc cạn nước mắt. Suốt đêm chỉ ngồi cầu nguyện cho anh, mong ông trời sẽ cho cô một cơ hội cuối cùng. Cô đang yếu dần đi, mặc kệ San San có khuyên bảo thế nào cũng không chịu nghe. Cô sợ lúc cô ngủ, anh sẽ sang thế giới bên kia.

Từ bên ngoài phu nhân Suzuki Shina bước vào. Nhìn bộ dạng thảm thương, khổ sở của con gái bà đau lòng lắm.

- Kimi à con nghỉ ngơi chút đi. Con cứ như này sẽ bệnh mất.

Yến Nhi lắc đầu lia lịa, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay HUy Na,

- Không! Con không đi.

Bà bắt lực ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng cho con gái tựa vào vai mình. Yến Nhi nức nhe.

- 5 năm rồi, con không hề để ý đến tình cảm của Huy Nam, có lẽ anh ấy giận con không thềm tỉnh nữa rồi. Con hối hận quá mẹ ơi.

- Bây giờ con mới biết cái cảm giác mất đi người nào đó mãi mãi như thế nào. Rất đau, rất buồn.

Phu nhân Shina đáp. - Con đừng buồn! Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Cậu ta sẽ không sao cả. Con sẽ không phải day dứt

Yến Nhi nén khóc.

- Con muốn hủy hôn với tập đoàn Dream Star. Con muốn để mỗi người một lối đi riêng không ràng buộc.

Mẹ cô khẽ gật đầu. Bởi vì bà đã muốn không có hôn lễ giữa con gái bà và Bảo Duy rồi. Với cương vị là một người mẹ chắc chắn ai cũng muốn con gái mình được hạnh phúc.

Đồn cảnh sát.

Hàn Kim Trạch từ nhà giam tạm giữ bước ra, sắc mặt thất thần, ông đau buồn hơn bao giờ hết. Mặc dù tàn nhẫn như vậy nhưng ông yêu quý hai đứa con của mình hơn mọi thứ. Nhưng ngày hôm qua chính ông lại ra tay bắn con trai duy nhất của ông, nếu Huy Nam chết ông cũng không còn lưu luyến gì nữa. Ông sẽ đi theo Huy Nam luôn, xuống dưới kia tạ lỗi.

San San từ bệnh viện trở về nhà, cô bé không định rẽ vào đồn cảnh sát để tham ba đầu nhưng chỉ tại có vài lời muốn nói cho hết.

- Giờ ông vui chứ? Anh tôi đang sống giờ chết giờ. Bác sĩ nói anh có thể chết bất cứ lúc nào. Tôi không ngờ ông nhẫn tâm như vậy.

- San nhi. Con nghe ta nói. Ta không cố ý.....

San San chán ghét chen ngang luôn. - Ông không cần giải thích. Trước kia tôi đã rất khó khăn để tha thứ cho ông rồi. Bây giờ có lẽ giữa ông và tôi không còn gì đâu, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Hàn Kim Trạch vội vã.

- San nhi con bình tĩnh. Ta biết dù ta nói gì con cũng không nghe đâu. Nhưng ta sẽ nói cho con về cái chết của Trần Nguyên Hùng, ta nắm đầy đủ chứng cứ. Ta mong con sẽ giúp ta vạch trần chủ tịch Minh Đức và Elly.

San San dẫn đo một hồi. - Được rồi! Tôi sẽ giúp nhưng không phải vì ông mà vì chị Jessi.

- Con hay về nhà và vào phòng làm việc của ta. Trong ngăn kéo cuối cùng là tất cả chứng cứ để định tội. Nhưng Elly đã làm đảo lộn hết mọi thứ các nhân chứng đã được chuyển đi. Nên con và Jessi phải cố gắng tìm lại theo địa chỉ cũ.

Màn đêm buông xuống trên thành phố.

Cuộc đua của những nhân tố thế giới đêm lại bắt đầu. Đây rầy trong những quán Bar là những người tàn độc.

Hôm nay, cô gái ấy đã trở lại, đã xuất hiện công khai. " Cô gái bí ẩn "

- Mừng đại tỷ trở về! - Tiếng hô lớn trong quán Bar J & K.

My khe gật đầu.

- Mọi người thật giỏi! Thâu tóm cả một dãy bar, các khu vực xung quanh đã trở thành địa bàn của ta rồi. Ít ra tôi cũng phải đi thăm dò qua chứ.

Một cô gái nhanh nhẹn. - Em sẽ đưa đại tỷ đi.

.

Rời khỏi khu vực trung tâm, cô sải bước trên con đường quen thuộc trước kia giờ đã thành địa bàn của mình. Cô thỏa mãn hơn hẳn trên môi khẽ nở một nụ cười nhạt. Mỗi khi trở về đây, cô lại như biến thành một người khác, không còn hiền lành như mọi ngày mà là ác độc, tàn nhẫn cũng chẳng kém gì Nhật Anh cả.

- Tất cả đều tốt. Nhưng về kinh doanh có ai tham ô chuộc lợi không.

Ánh mắt sắc bén lặng lẽ thăm dò, hai người đi cùng.

- Yên Chi. Nói nhanh.

Cô gái đó lấp bắp. - Dạ có. Sau khi đại tỷ về Mỹ được một thời gian, số tiền vừa kiếm được trong lúc đó đã bị lấy mất. Là do em sơ ý, chủ quan tin tưởng cô bạn thân.

My đáp. - Vậy cô gái đó đâu?

Yên Chi vừa run vừa sợ trả lời.- Chưa tìm được ạ.

- Tiền đã mất không thể lấy lại được! Thôi tha cho cô ta đi.

Yên Chi thắc mắc, mặc dù đi theo My không được nhiều bằng San San nhưng cô chưa thấy My dễ dàng bỏ qua như vậy ở nơi đây. Và hồi này là lần đầu tiên.

Đột nhiên, tiếng đập phá ồn ào vang lên trong một quán bar nhỏ của JK. Yên Chi và một cận vệ của My vội vã chuẩn bị xông vào thì My kéo lại.

- Để tôi! Đã lâu không được thử rồi.

Yên Chi đáp. - Đó là mấy tên hay gây rối ở địa bàn chúng ta.

Nhanh như chớp cô chạy thẳng vào bên trong thăm dò tình hình. Thì ra là một đám ô hợp đang đánh một người nào đó. Chỉ có 4 - 5 tên, quá ít so với dự định. Có thể chưa đến 2 phút cô đã giải quyết xong rồi.

- Chúng mày dám gây rối ở đây sao?

Cả đám quay lại rồi bật cười. - Tưởng ai mà dám to gan quát bọn tao. Hóa ra chỉ là ranh con. Mày chán sống rồi sao?

My nhếch mép một cái, rồi xông lên. Từng thế cứng rắn, đánh tới bởi 5 gã đàn ông. Khiến chúng, tím bầm.

Yên Chi vừa bước vào thì cả lũ đã nằm gọn dưới đất.

- Yên Chi. Cô ta là ai vậy? - Một tên to con lắm bầm.

- Là đại tỷ của bọn tao. Khôn hồn thì rút hết.

Cả lũ vừa nghe thấy hai chữ "Đại tỷ" liền liên tưởng đến ai đó, rồi giật mình, đứng dậy sợ hãi rồi chạy đi.

Chỉ còn lại một người vừa bị đánh nằm dưới đất.

- Xử lý anh ta sao đây đại tỷ? - yên Chi hỏi

My tiến đến gần, thì đột nhiên phát hiện ra thứ gì đó.

- Bảo Duy! Sao anh lại ở đây?

Cô nhanh chóng kéo anh dậy rồi lôi ra ngoài.

- Chán sống rồi à? Sao lại để bọn chúng đánh như vậy?

Anh cười nhạt. - Đúng thế! Anh đang muốn chết rồi đây. Em đừng cứu anh được không, anh thật hèn hạ khi được một cô gái cứu sống.

- Đừng như vậy nữa! Cứng rắn lên và nhìn ra một tương lai rộng mở của anh đi. Đừng suốt ngày gây rối nữa.....

Không để cho cô nói tiếp, Duy nhanh chóng ôm chặt lấy cô.

- Xin em đừng nói nữa. Anh như vậy tất cả vì em, anh đã đi ra nước ngoài, anh nghĩ ở nơi đó không có em anh sẽ dần quên được tất cả. Nhưng sao khó khăn quá?

My định đẩy Duy ra, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô.

- Anh đã nhớ em rất rất nhiều!

Cô nghiêm nghị đáp. - Em đã có chồng anh tự trọng chút đi.

Anh buông cô ra.

- Nói thật đi! Em đang hạnh phúc thật sao? Đó là thứ em mong muốn sao? Em yêu anh ta thật lòng sao?

My lạnh nhạt. - Tất cả là thật.

- không! Anh không tin, em nói dối. Em không hề hạnh phúc, em không hề vui vẻ, người em yêu là anh, Hoàng Bảo Duy chứ không phải anh ta.

- Duy à! Bây giờ không thể thay đổi được gì đâu. Chỉ có anh ấy mới có thể giúp em trả thù.

Duy lại cười, nụ cười của sự đau đớn. - Hóa ra là vậy? Vẫn là trả thù? Em không thể gạt sang một bên sao? Hãy làm thế đi và trở về bên anh.

- Mọi chuyện giữa chúng ta đã quá xa vời rồi. Dù Nhật Anh không phải là người em yêu thật lòng, nhưng số phận của em là vậy. Em phải chấp nhận nó và sống tiếp thôi. Và anh cũng phải như thế, hãy quên một người con gái luôn làm anh Đau Khổ như em đi. Vẫn còn rất nhiều người sẽ yêu anh hơn em.

Nói rồi, cô quay người bước đi. Bỏ lại anh một mình, cô đang cố nén khóc, phải tập quen với cách mạnh mẽ khi đứng trước mặt Duy. Cô phải hoàn thành nhiệm vụ của mình.

87. Chương 82: Chấm Dứt

Đêm đến thành phố lên đèn sáng rời rời. Một mình, một góc, một phương trời, một cô gái đứng trên ban công bệnh viện hứng lấy gió lạnh của những chớm ngày đông lạnh lẽo, sắc mặt thất thần, ngơ ngác nhìn thành phố rộng lớn, cô càng cảm thấy mình nhỏ bé. Gió lạnh bỗng tạt vào mặt khiến cô lạnh buốt, Yến Nhi cười nhạt. Đã một tuần rồi, Huy Nam đã tỉnh nhưng sao cuộc đời lại bất công vậy, ý thức của anh chưa hồi phục, chỉ có thể đợi thời gian trôi qua mà thôi. Trên đầu cô từng cơn choáng váng ập đến, đã mấy ngày cô không ngủ đủ, không ăn uống điều độ, đầu óc dường như cũng tê liệt, chỉ còn mông tống. Chỉ mãi nghĩ, Ngày mai anh có khỏe lại không? Có thể biết em là ai không?

Đột nhiên, một vật gì đó nặng nặng, mang hơi ấm đang ở trên người cô. Một chiếc áo khoác ấm áp ngập mùi nước hoa bạc hà quen thuộc.

- Giữ sức khỏe chút! Huy Nam đang nằm đó, chả nhẽ em muốn khi cậu ta hồi phục ý thức sẽ thấy em ốm liệt giường sao?

- Cảm ơn anh. Nhưng anh về khi nào vậy?

Duy chống hai tay vào lan can, hướng mặt về phía trước. Đôi mắt biết cười của anh chan chứa bao tâm sự.

- 1 ngày trước khi Huy Nam xảy ra chuyện?

Vừa nghe anh nói hết câu, Yến Nhi quay sang nhìn thắc mắc.

- Không phải anh nói là phải đi nửa tháng sao?

Anh bật cười. - Chỉ là anh gạt em thôi. Xin lỗi em.

- Không sao. Em biết lý do là gì mà. - trên nét mặt không quá bi thương, giọng nói nhỏ dần chua xót không nói nên lời.

- Có lẽ ngay từ đầu em phải thả tự do cho anh mới phải. Em đúng là một đứa ngu ngốc mà.

Duy thản nhiên nhìn cô trong khoảng thời gian ngắn rồi quay đi, hai bàn tay đan vào nhau khẽ cười.

Nhìn bộ dạng anh đang cười nhạo, Yến Nhi đánh một cú thật mạnh vào người anh rồi gắt.

- Cười gì hả? Ý anh là em ngốc thật sao?

Anh không nói gì, vẫn chỉ giữ nguyên điệu bộ đó, cười thôi. Rồi nhanh chóng đưa tay ra khoác lấy vai cô.

- Đừng nhắc lại chuyện cũ nữa cô gái à! Giờ thì em cần một người anh trai làm điểm tựa. Và anh sẽ sẵn sàng làm người đó.

Yến Nhi ngừng lại, thất thần một lúc. Rồi cuối cùng cũng bật cười với câu nói vừa rồi của anh. Đúng là chuyện lạ.

- Anh cũng biết nói đùa cơ đấy. Anh trai? Chuyện gì đang xảy ra?

Duy nhú mảy, rồi ngay lập tức buông cô ra. - Sao? Không thích à? Anh nói hoàn toàn nghiêm túc đấy. Em gái.

Đang trò chuyện vui vẻ thì ở đâu thì hai người bị một đám mặc áo đen vây quanh. Chúng đã che mặt hết nên anh không thể nhìn thấy gì.

Theo phản xạ, Duy đẩy cô ra đằng sau. Ánh mắt của anh bỗng trở nên lạnh lẽo lạ thường, nhắm thẳng vào từng tên. Rồi anh lấy đà thật mạnh xông lên đánh từng người một. Cả lũ đều bị đánh đến tím bầm mặt mũi, anh đứng im nhìn chúng đã nằm rũ rượi trên đất vì đau đớn. "AAAAAA" tiếng hét phía sau anh vang lên. Anh quay người nhìn lại thì Yến Nhi đang ở trong tay của một tên, chiếc dao trên tay hắn kề sát cổ cô. Anh bình tĩnh từ từ tiến sát lại hơn, lợi dụng lúc anh không để ý, hắn lao lên và đẩy Yến Nhi mạnh hơn, rạch một đường trên tay phải của anh, nhưng chiếm lợi thế chưa được lâu, hắn đã bị anh đánh trúng gáy và ngất đi. Còn Yến Nhi thì cơn choáng váng lại ập đến, cô nghiêng người về phía sau và ngã xuống khỏi ban công.

Phút chốc, như đang đối chọi với tử thần, thì Duy nhanh chóng chạy đến kéo tay cô lại. Nhưng mọi chuyện không như anh nghĩ, đã khó khăn hơn rất nhiều, do hồi nãy bị thương nên cánh tay anh đã yếu và dần dần mất lực, nếu không buông ra thì cả anh cũng ngã xuống.

- Buông ra đi. - Yến Nhi cố hét.

Khuôn mặt đầm mồ hôi của anh, vẫn cố gắng gượng trả lời.

- Không sao.

Một tên du côn đằng sau lợi dụng tình thế nguy cấp, hắn chậm rãi tiến về phía Duy, định ra đòn quyết định thì một bàn tay của ai đó đã kéo lại và đánh hắn ngất đi.

Đó không ai khác lại chính là Mỹ, sau khi vừa giải quyết xong cô chạy về phía lan can, giúp Duy kéo Yến Nhi lên.

- Cẩn thận chút.

2 con người như cận kề với cái chết, nhanh chóng được cứu sống, cũng nhờ Mỹ đã đến kịp thời. Yến Nhi vẫn còn hoảng sợ nên đã ngất đi, còn Duy thì vật vã với cánh tay đang rỉ máu.

- Anh bị thương rồi.

Từ phía cửa ra, mọi người ồ ạt đổ dồn hết lên đây. Yến Nhi và Duy nhanh chóng được các bác sĩ và y tá chuyển đến phòng cấp cứu. Còn mấy tên côn đồ kia đã chạy hết.

Nhật Anh cũng đã lên đây, anh đứng nhìn cô đang mất hồn nhìn theo Duy đang được chuyển đi, nét mặt hiện rõ sự lo lắng, quan tâm.

- Em không sao chứ?

Cô lắc đầu lia lịa. - Là lỗi của em. Em đã mang nguy hiểm đến cho họ. Mục tiêu của bọn chúng là em chứ không phải Yến Nhi.

- Do Yến Nhi đã biết về cái chết của ba em nên có người muốn diệt cỏ tận gốc thôi.

Sóng gió lại bắt đầu nổi lên, từ giờ sẽ còn rất nhiều nguy hiểm mà cô phải đối mặt.

Sáng hôm sau.

Thượng Hải - Trung Quốc.

Hàn Kim Trạch chậm rãi bước vào căn biệt thự rộng rãi của ông. Phía bên trong, một cô gái mặc sườn xám bó sát thân hình đẹp đẽ, vẻ ngoài trong sáng xinh đẹp, thông minh hơn cả. Vừa nhìn thấy Kim Trạch, cô gái bỗng đứng lên rồi ném cho ông một nụ cười lạnh.

- San nhi. Tại sao con lại làm vậy?

Cô bé quay người lại nét mặt nghiêm nghị.

- Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất tôi phản bội lại Jessi và cứu ông. Tất cả chỉ vì mẹ và anh trai. Cho nên từ nay ông đừng trở về Việt Nam nữa, an phận mà hưởng phúc cuối đời đi.

Kim Trạch đáp. - Vậy thì mấy chứng cứ ta đưa, con sẽ làm gì?

- Bỏ đi. Tôi sẽ đưa chị Jessi ra ngoài nguy hiểm, và không lục lại án mạng năm đó nữa.

- Mai tôi sẽ trở về Việt Nam.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên trong căn phòng tĩnh mịch lạ thường.

- Chị gọi em có việc gì vậy?

My ở đầu dây bên kia hồi hã đáp. - Ba em đã được thả rồi sao?

- Chị à! Anh trai em không chết, chị Yến Nhi cũng không làm sao nên không thể định tội ông ấy được. Dù sao em không công nhận ông ta là ba nhưng em vẫn phải nghĩ ẹ em, em rất sợ bà sẽ sốc.

“Ừm” câu nói ngắn gọn kết thúc cuộc trò chuyện. My không nghi ngờ San San ở điểm nào, dù tài giỏi hay thông minh thì cô vẫn nhẹ dạ cả tin, qua lần Diệp Thảo phản bội cô vẫn chưa rút ra kinh nghiệm, cô cứ nghĩ San San sẽ không bao giờ làm điều sai trái bởi vì cô đã giúp đỡ San San rất nhiều.

- Em không thấy nghi ngờ San San sao?

My quay ra nhìn Nhật Anh, lắc đầu. - Không hề! Em tin San San.

Anh lặng thinh sau câu nói vừa rồi, đối với một kẻ va chạm xã hội và lẩn lộn nhiều như anh đã gặp qua không ít hạng người xấu xa. Ngay bây giờ San San cũng vào tầm ngắm của anh rồi, nhưng khi chưa có chứng cứ xác thực thì anh sẽ không định tội vội.

My vừa nói chuyện xong liền vội vã định rời khỏi phòng.

- Anh có chuyện muốn nói.

Cô đứng khựng lại. - Em đang rất vội.

Anh ném cho cô một ánh mắt sắc lạnh, bắt cô phải ngồi xuống ngay bây giờ. Hôm nay anh rất lạ, anh chưa bao giờ có thái độ như vậy với cô cả.

Sau khi cô vừa ngồi xuống, anh liền ném một tệp ảnh trước mặt cô. Toàn là ảnh của một thời gian qua, cứ mỗi tối cô lại gặp Duy ở bar, ngay cả ảnh của buổi tối hôm đó, Duy đứng ôm lấy cô anh cũng có.

- Em muốn giải thích không?

My không nói gì. Anh lại lấy tiếp cuốn nhật ký nào đó đặt trước mặt cô.

- Xem ra tâm tư của em dành cho Duy không ít nhỉ.

Nhưng vừa nhìn thấy cuốn nhật ký đề tên “Huyền My” cô đã sốc nặng.

- Sao anh có được nó?

Anh cười lạnh, xem ra mọi thứ anh quyết đoán đã đúng hoàn toàn. Lại một lần nữa đau lòng.

- Tình yêu đầu đời với em cao cả vậy sao? Khó quên vậy sao? Đối với em anh chẳng là cái thá gì phải không? Huyền My.

Cô im bật không nói được gì nữa. Về cuốn nhật ký cô đã quyết định vứt đi, cô muốn vứt bỏ quá khứ và yêu anh chân thành, nhưng sao nó lại bị lấy lại. Còn chuyện cô gặp Duy ở bar mỗi tối chỉ là anh đang giúp đỡ tìm nguyên nhân cái chết của ba cô và cũng là để giải sầu thôi mà. Nhưng sao lúc này cô không thể nói được gì hết.

- Lần này thì anh hiểu rồi. Chúng ta mới kết hôn được một tháng, để tránh những tin đồn thất thiệt thì 2 tháng sau thì em có thể được giải thoát. Anh hứa sẽ không bao giờ can thiệp vào cuộc sống em nữa. Và

ngay hôm nay em có thể dọn ra ngoài, anh chưa từng xâm hại đến em, điều đó có nghĩa em vẫn còn trong trắng nên em có thể kết hôn hợp pháp lần 2. Còn về phía ba anh thì anh có thể giải quyết.

- Xin lỗi vì đã bó buộc em lâu như vậy.

Một dãy những lời nói tuyệt tình được tuôn ra, có lẽ lần này anh đã quyết tâm rồi. Anh sẽ từ bỏ cô, sẽ không còn là gì của nhau,

- Anh nghe em giải thích. - Cô nhanh chóng nín tay anh lại.

Nhưng lần này khác, anh vô tình gạt phăng bàn tay mềm mại kia ra, khoe môi nở một nụ cười nhạt.

- Chúng ta chấm dứt rồi.

Một người bước đi, một người ở lại.

Vừa bước đi, anh thầm nghĩ ” My, tâm tư anh dành cho em suốt 5 năm không phải là ít. Tưởng chừng như có thể hạnh phúc suốt quãng đời còn lại nhưng sao khó quá, là anh sai đã cố chấp níu giữ em mặc dù trái tim em ở nơi khác. Lần này anh không trách em, anh sẽ cho em rời khỏi anh một cách bình yên nhất. Sau này, chúng ta sẽ không phải gặp lại nữa, sẽ không còn bó buộc nữa. Em sẽ đến bên Duy và sống thật hạnh phúc. Nếu được lựa chọn làm lại từ đầu, anh sẽ chọn không quen biết em, vì như vậy giữa chúng ta sẽ không có đau khổ”

Còn My, hỗn độn trong đồng suy nghĩ. Cuộc đời cô luôn bấp bênh về tình cảm, lúc gần đến hạnh phúc nhất thì mọi thứ lại sụp đổ. Nhưng hôm nay cô còn có việc phải làm nên cô cố gắng gạt sang một bên.

2 tiếng sau.

Tập đoàn General.

Cuộc họp lớn được diễn ra tại phòng họp của tập đoàn. Ngày hôm nay, công ty nhỏ sẽ đưa ra một dự án thời trang mới.

Vừa mới bước vào không khí đã như ngạt thở, lần này sẽ quyết định đến sự tồn tại của Fashion. Nhưng My lại ném cho Khánh Ngân ánh mắt quyết thắng.

- Jessi! Tuần qua cô đã có ý tưởng chưa?

My gạt đầu vui mừng đáp. - Mọi thứ đã hoàn tất. Chỉ chờ đưa ra thị trường thôi.

- Nhưng hôm nay cũng là ngày mà Dream Star ra mẫu mới, tôi đảm bảo đợt hàng này sẽ vượt mặt được Dream Star.

Khánh Ngân khẽ cười. My quay sang nhìn cô, nhếch môi nhẹ nhàng.

- Sau đây tôi sẽ giới thiệu qua

Tất cả đều hướng về phía máy chiếu. Tiêu đề hiện ra và ngay sau đó là một loạt mẫu hàng mới.

Đột nhiên, nụ cười trên khuôn mặt Khánh Ngân bị dập tắt.

My nhìn xuống dưới, thấy bộ dạng lúng túng của Khánh Ngân cô nói

- Phó giám đốc! Cô có ý kiến gì không?

Khánh Ngân giật bản mình. - À không! Nó rất đẹp.

My đáp. - Không phải là rất khác so với mẫu hôm trước cô xem sao?

Cả phòng bắt đầu rầm rộ, riêng Khánh Ngân thì kích động hơn.

- Cô nói gì tôi không hiểu?

- Bây giờ tôi sẽ cho toàn thể công ty biết một điều. Phó giám đốc Khánh Ngân của chúng ta chính là người suốt 5 năm qua luôn chuyển thông tin cho Dream Star. Cũng vì lý do đó mà General không thể vượt qua.

My nói tiếp. - Mẫu hàng lần trước là tôi cố ý nói đã hoàn thành và để ở công ty. Và đêm đó tôi có gắn camera. Và chính xác, Khánh Ngân đã vào phòng làm việc và chụp ảnh lại hết những thứ được vẽ, ngay sau đó file được chuyển cho Dream Star. Và họ đã sửa lại, trang trí đẹp hơn cho đến hôm nay đã cho ra mẫu mới.

Một số giám đốc của các công ty nhỏ khác lên tiếng.

- Cô ta không đáng làm phó giám đốc.

- Chủ tịch! Đừng nể mặt cô ta là vợ ông mà nhân nhượng. Chính vì lý do đó mà nhân lực và kinh tế của công ty giảm sút suốt 5 năm.

Hoàng Chấn Phong nghiêm nghị. - Tôi quyết định sẽ sa thải Khánh Ngân và từ mai sẽ bổ nhiệm Jessi thay vào chức vụ đó.

- Chủ tịch tôi không muốn chức vụ đó. Tôi vẫn muốn làm nhà thiết kế chính. Tôi phải thực hiện lời hứa đưa General về như trước kia. Tôi không an tâm về nhà thiết kế chính mới.

Đột nhiên, cánh cửa phòng họp bật mở. Một người nào đó bước vào gây sức hút ọi người.

- Tổng giám đốc. Anh đã đến rồi.

Nhật Anh bước vào giữ y nguyên nét mặt lạnh ngồi xuống chiếc ghế trống dành cho anh.

- Jessi! Chức vụ phó giám đốc đó cô hãy nhận đi. Nhà thiết kế chính General không chọn bừa đâu.

Theo sau đó là hàng chục lời khuyên. Càng khiến cô không thể từ chối.

- Được rồi! Cứ vậy đi. Tôi sẽ làm

Tiếp đó là tiếng vỗ tay chúc mừng vang lên. Riêng một người thì tối tăm mặt mũi, đó là Khánh Ngân. Một đối thủ nặng kí đối với My đã được loại bỏ.

88. Chương 83: Ly Hôn

Mình bình tĩnh sau cơn đau đầu quằn quại, cô cảm giác toàn thân mệt mỏi rã rời, không còn chút sức lực. Đã một tuần rồi cô trở về sống với mẹ, khoảng thời gian này không phải dễ dàng đối với cô, suy nghĩ chất chồng làm cô phát ốm

Ngoài kia, mẹ cô bước vào vào bát cháo trên tay. Nét mặt nửa mừng nửa lo, trách mắng.

- May hôm qua cô giúp việc thấy con ngất ở cửa rồi mới đưa con vào. Không thì con chết rét ngoài kia rồi.

My yếu ớt trả lời. - con không sao mà mẹ.

Mẹ cô ngồi xuống cạnh giường, nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu.

- Lại còn nói không sao à? Thôi ăn cháo đi.

Cô đưa tay đón lấy bát cháo từ tay mẹ. Bây giờ lại làm cô nhớ đến thời gian đi nghỉ tuần trăng mật. khi đó anh cũng chăm sóc cô như này.

- Về chuyện ly hôn con tính sao?

My đáp. - Con sẽ để tự nhiên thôi mẹ à. Con không có quyền bắt anh ấy phải ở bên con.

Bà nhìn con gái lòng buồn thiu.

- Mọi chuyện vẫn có thể giải quyết mà. Nhật Anh đã đợi con 5 năm rồi. Không thể ngày một ngày hai mà quên hết tất cả được.

- Vâng mẹ con sẽ suy nghĩ

Biệt thử Nhật Anh

Anh lắc nhẹ ly rượu trên tay. Đôi mắt sâu thẳm nhìn về tấm ảnh cưới. Suy nghĩ một điều gì đó rất quan trọng, tâm tư của anh không ai có thể đoán được. Thầm lặng và luôn được giấu rất kĩ.

- Thiếu gia. Tiểu thư Diệp Thảo đến rồi ạ.

Tiếng cô giúp việc làm ngắt quãng suy nghĩ. Anh quay ra chỗ Diệp Thảo ném cho cô một ánh mắt lạnh thấu xương.

- Ngồi đi

Cô lạnh lẽo ngồi xuống. Khuôn mặt sắc sảo xinh đẹp nhìn anh đắm chiêu mê hoặc từng li từng tý, với mỗi người con trai chỉ cần nhìn liếc qua có thể nhớ mãi không quên hình bóng Diệp Thảo. Nhưng chiều này lại không có tác dụng với anh.

- Nghe nói anh đã ly thân rồi.

Anh cười nhạt. - Cô nắm rõ tình hình của tôi nhỉ?

Diệp Thảo đáp.

- Chỉ là em vô tình biết thôi.

Anh cầm chai rượu lên vừa nói vừa rót lên ly rượu của cô.

- Để không làm mất thời gian của tiểu thư. Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn.

- Có lẽ cô biết sự cố xảy ra với vợ tôi và Yến Nhi phải không?

Diệp Thảo vừa nghe đến đã giật thót tim nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh trả lời.

- Em có biết chút ít.

Anh nhìn thẳng vào cô, tay thì xoay xoay chiếc nhẫn, mỗi lần hành động này xảy ra là sẽ có một chuyện gì đó đáng sợ sắp bắt đầu.

- Theo tôi được biết thì chuyện này cô và Hàn Kim Trạch là người đứng sau thực hiện.

Biết là không che giấu được nữa, Diệp Thảo điềm tĩnh hơn, cương quyết trả lời.

- Phải! Là tôi làm. Nhưng vụ án này đã khép lại rồi. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với tôi cả.

Nhật Anh đáp.

- Nhưng đối với tôi thì chuyện này chưa kết thúc đâu.

Diệp Thảo gắt. - Nực cười. Vậy anh định làm gì tôi. Giết tôi sao? không dễ vậy đâu

Cô mất kiên nhẫn đứng phắt dậy định bỏ đi thì giọng nói đáng sợ kia lại vang lên.

- Anh cô sẽ phải vào tù.

Cô bật cười- Anh đang định đùa với trẻ con sao? Anh tôi đâu phải là người dễ dàng thua cuộc như vậy.

Bộ dạng anh nhàn nhã như đã nắm chắc phần thắng từ từ cầm ly rượu lên, còn Diệp Thảo sau cái lớp mặt mạnh mẽ đó thì đã lo lắng rồi.

- Con sẽ nhận được tin báo ngay thôi,

Ngay tức thì một cuộc gọi được chuyển đến cho Diệp Thảo. Đầu dây bên kia cô thư ký thân cận nhất của cô nói.

- Tiểu thư thiếu gia đã bị bắt đi rồi. Do vi phạm hợp đồng và gây thiệt hại cho General. Số tiền lên tới 9 con số

Diệp Thảo vẫn bình tĩnh. - Mời luật sư giỏi nhất cho anh ấy.

- Luật sư bên General rất giỏi. Luật sư của chúng ta không thể thắng được. Lần này chỉ e phải đi thỏa thuận với bên họ.

Cô luống cuống trả lời. - Tôi biết rồi.

Cô nắm chặt điện thoại trên tay dường như muốn nổ tung, Nhật Anh quá thâm sâu, một người thông minh, ngang ngược như cô không thể thắng nổi giờ đây phải quay lại cầu xin anh giúp đỡ có phải là quá nhục nhã không?

- Anh thắng rồi! Tôi xin anh đừng làm gì anh ấy.

Anh cười nhạt. - Đừng cậu xin tôi! Tôi không thể giúp cô.

Cô quay đầu nhìn lại, cổ nén nước mắt. đáng vẻ vừa nãy đã bị bóc mẽ, cô cảm thấy bất lực và yếu ớt hơn bất cứ lúc nào.

- Đã như vậy rồi mà anh không hài lòng sao? Anh còn muốn tôi gặp thêm rắc rối gì nữa đây?

Anh điềm tĩnh trả lời.- Đi cầu xin sự tha thứ của vợ tôi. Nói rõ việc cô đã làm

Bệnh viện thành phố Yến Nhi thờ thẫn nhìn xuống người đang nằm trên giường bệnh rầu rĩ, đã rất lâu rồi không thấy cô có nụ cười trên môi. Cô nắm chặt lấy bàn tay kia áp vào má, bàn tay anh không còn được ấm nữa rồi, nó lạnh lẽo đến ghê sợ.

- Sao lâu như vậy mà anh không thể nhận ra em. Tại sao anh không khỏe lại. Cánh cửa phòng bệnh bật mở.

Hàn Kim Trạch ngang nhiên bước vào, nhưng nhìn thấy con trai ông nằm đó với tình trạng này

Yến Nhi đi thẳng về hướng Hàn Kim Trạch. Về không chào đón, mạnh mẽ chửi bới.

- Ông đến đây làm gì ?

Hàn Kim Trạch nhíu mày nhưng vẫn cố đáp trả lại. - Tôi là ba của Huy Nam Yến

Nhi bật cười một nụ cười lạnh đến thấu xương.

- Ba sao? Ba mà ra tay với con trai của mình. Ba mà gần một tháng trời không đến thăm sao? Đạo đức giả.

“Bốp” Một cái tát được giáng xuống mặt cô. Gương mặt hoàn mỹ kia sưng tấy, đỏ ửng lên vì đau. Cô ôm mặt rồi nhìn ra phía ông tức giận.

- Ông dám tát tôi?

Hàn Kim Trạch đáp. - Một con ranh như mày sao tao lại không dám cơ chứ?

Vừa nói ông vừa dơ tay lên định đánh thêm lần thứ 2 nhưng bên ngoài người nào đó đi vào. Chưa quay mặt lại đã ngửi thấy mùi nguy hiểm, xung quanh ngập về khí thế. Đây chắc chắn chắn là một người không thuộc dạng tầm thường.

- Hàn Kim Trạch ông thật quá ngông cuồng. Một nghị sĩ như ông mà dám đánh con gái cưng của tôi sao?

Vừa nhìn thấy con người trước mắt Hàn Kim Trạch trầm nghĩ ” Con người này đúng thật là không đơn giản, thiên hạ đồn thổi thật không sai”

- Tôi rất xin lỗi vì đã ra tay với con gái ông. Nhưng vì nó quá hỗn xược.....!

Câu nói còn chưa hết, ông đã bị một tên người Nhật đánh túi bụi. Thấy ồn ào, San San chạy thật nhanh về phía phòng bệnh, cô bé vội vã ngăn cản.

- Sakai Kano tôi xin ông hãy dừng lại đi. Nể tình trước sau gì chúng ta cũng là thông gia.

Sakai Kano nhìn thẳng vào San San, ánh mắt thăm dò, nhạy bén như đã nắm rõ được tất cả.

- Nhìn dung mạo và cách cư xử thì cháu quả là một người thông minh. Hàn Kim Trạch chắc hẳn ông phải tự hào lắm nhỉ?

- Nhưng ông ta ra tay đánh Kimi nhà ta. Nhỡ sau này gả về Hàn gia các người không phải nó sẽ bị ngược đãi sao? Và cả chuyện ông bắt cóc Kimi tôi cũng chưa cho qua.

San San thông minh nhanh chóng chữa cháy. - Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi! Rồi sẽ từ từ giải quyết.

Cô y tá bước vào xem tình hình bệnh nhân rồi gất.

- Bệnh nhân đã hồi phục ý thức rồi. Mấy người đừng làm ồn sẽ ảnh hưởng rất nhiều đấy.

Tất cả ai nấy đều mừng rỡ lao đến giường bệnh hỏi thăm nhưng có vẻ Huy Nam vẫn còn rất mệt nên không muốn trả lời bất cứ thứ gì.

San San kéo ba mình ra ngoài. - Ông hãy thôi gây chuyện đi. Ông nghĩ Sakai Kano tầm thường sao? - Thôi bỏ đi! Lát nữa tôi sẽ đem chứng cứ giả đến cho Jessi. Hãy cho Nhật Anh thay thế vào chỗ ông

Biệt thự Jessi Huyền My ngồi bên cửa sổ, ánh mắt đăm buồn, che giấu kín bao tâm sự bên trong nhìn xuống con đường ngoài kia rộng thênh thang. Trong tương lai không lẽ sẽ phải tự đi một mình mà không có ai bên cạnh sao?

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên không ngớt. Có lẽ người này đang rất vội vàng. Cô mệt mỏi rũ rượi vẫn cố gắng bước xuống giường lê bước ra đến ngoài cửa.

- Diệp Thảo? Sao cô đến đây.

Đôi mắt Diệp Thảo đã đỏ hoe, những giọt nước mắt của cô cứ tuôn rơi không ngừng.

- Tôi xin lỗi. Xin lỗi vì tất cả mọi thứ tôi đã làm.

Nói xong cô quỳ xuống đất, cúi gằm mặt xuống, cô đã không còn mặt mũi nào để nói ra những lời đó với My nữa rồi. Cô biết bản thân mình là một người xấu, phản bội một tình bạn đẹp chỉ vì những thứ mù quáng.

- Có chuyện gì đứng lên rồi nói.

Diệp Thảo lắc đầu lia lịa. - Không! Tôi không đứng. Tôi xin lỗi vì đã thông đồng với Hàn Kim Trạch để hại cậu. Huyền My

Cô vừa nói vừa lấy tay tát không ngừng vào mặt mình.

- Tôi thật đáng chết! Tôi không nên phản bội lại bạn.

My nhìn xuống người bạn trước mặt mà cô cảm thấy yếu lòng. Quen nhau từ rất lâu rồi nhưng Diệp Thảo chưa bao giờ thành ra như thế này. My định bỏ qua tất cả nhưng nghĩ lại lúc Diệp Thảo phản bội mình cô lại thêm do dự.

- Làm sao tôi biết được cô có phản bội tôi nữa không?

Diệp Thảo vừa khóc vừa ôm lấy chân My thấm thương.

- Không bao giờ. Tôi đã quá hối hận rồi.

My nghiêm nghị trả lời. - Cậu nghĩ cậu phản bội tôi, tôi có thấy thoải mái không? Một người bạn thân thiết để tôi chia sẻ chuyện buồn cũng bỏ tôi mà đi. Cậu có biết khoảng thời gian gần đây tôi khó khăn đến mức nào không?

Diệp Thảo im bặt không nói thêm gì nữa chỉ biết cúi mặt xuống cô không dám đối diện với My.

- Thôi đứng lên đi. Tôi sẽ cho qua tất cả. Nói đi cậu muốn nhờ tôi giúp việc gì?

Diệp Thảo quệt nhanh nước mắt cô vội vã nói.

- Anh tôi gây thiệt hại cho General nên sẽ có nguy cơ bị kiện và vào tù. Cậu hãy nói với Nhật Anh đừng làm như vậy, chỉ có cậu mới làm được thôi.

My nhanh chóng rút điện thoại ra nhưng vừa thấy số đầu tiên hiện ra khiến cô chần chừ.

- Cậu làm gì vậy? Nhanh lên. - Diệp Thảo vội vàng giục

My lấy can đảm bấm số và gọi.

- Về chuyện anh trai của Diệp Thảo anh có thể cho qua được không?

Đầu đầu bên kia trả lời.

- Được. Còn có chuyện gì nữa không?

My đáp. - Chuyện....ly....hôn!.....À không có gì nữa rồi. Tạm biệt anh.

Cô vội vã tắt máy và thở mạnh. Diệp Thảo thăm dò tình hình.

- Thế nào? Ổn cả chứ My gạt đầu rồi khẽ cười. Đột nhiên San San từ đâu đi đến với một tệp giấy trên tay.

- Em có chuyện muốn nói riêng với chị.

Cô bé liếc qua người bên cạnh. Diệp Thảo biết ý nhanh nhẹn nói.

- Tớ còn có việc nên đi trước đây.

Sau khi Diệp Thảo rời đi, cô cùng San San tiến vào phòng khách. Dường như cô không thấy có điều gì lạ lắm, sơ hở. San San cắm usb vào máy tính, rồi một đoạn video hiện lên. “Một chiếc xe Lexus sang trọng đậu bên đường, im ắng như đang đợi điều gì đó. Lát sau một chiếc xe màu đen khác đi từ trong một ngõ rẽ khác ra, nhưng có vẻ người lái xe không ổn, mất lái và đâm vào cột đèn cao áp bên đường....”

My trợn trừng mắt cô không tin nổi vào mắt mình. Đây là toàn cảnh vụ tai nạn của ba cô. Nhưng kì lạ hơn là chiếc xe Lexus kia cô thấy có gì đó quen thuộc lắm.

- Em đã cố gắng lục lại mọi chứng cứ và đoạn băng này cũng là một phần. Chị nhận ra chiếc xe Lexus kia chứ?

My lơ ngơ đáp. - Chị thấy nó rất quen.

San San nói tiếp.

- Đó là xe của Nhật Anh.

My bàng hoàng. - Tại sao lại xuất hiện ở đó?

San San khẳng định. - Anh ta là một phần của vụ án. Anh ta và chủ tịch Minh Đức đã thông đồng để hại ba chị. Ban đầu em cũng không dám chắc chắn nhưng sau khi tìm hiểu kĩ thì biết ba chị và Nhật Anh cũng là người hợp tác lâu năm. Nhưng không hiểu sao hai người có xích mích gì mà anh ta liền trở mặt hợp tác với chú của mình.

Từng cơn đau xót ập đến. Ánh mắt nhìn thẳng xuống màn hình máy tính. Để lấy lại bình tĩnh cô đưa tay ra cầm cốc nước lên uống, nhưng bàn tay cô không còn sức lực run cầm cập. Đột nhiên “Choang” tiếng cốc vỡ. Cô đập vỡ chiếc cốc trong cơn thịnh nộ. Máu đỏ tươi từ từ chảy xuống nhỏ giọt trên sàn nhà. Cô gào lên thảm thiết, cô không muốn tin điều gì cả. Nhưng cô đâu biết mọi thứ là giả dối, tất cả chỉ là San San tạo nên. Hận thù trỗi dậy trong lòng, kìm nén cảm xúc hiện giờ là điều quá khó. Cô đứng lên đi thẳng ra ngoài cửa. Nhưng cô vẫn còn ốm, mà thời tiết ngoài kia lạnh lắm. E rằng mặc như vậy sẽ ốm thêm. Nhưng cảm giác dót xót hiện tại đã làm lu mờ hết mọi thứ, trước mắt cô chỉ có Hận Thù.

Ở một nơi khác. Quán Cafe ven đường. Một người phụ nữ thông minh và một cô gái bề ngoài xinh đẹp thông minh. Họ ngồi đối diện nhau, nhưng cô gái lại nhìn bằng một ánh mắt không thoải mái. Người phụ nữ trung niên hạ cốc cafe trên tay xuống. Rồi nói

- Elly à. Hôm nay ta gặp con là có việc cần phải nói.

Elly cười nhạt. - Có gì thì nói mau. Tôi không rảnh.

Trịnh Vân Khuê thở dài.

- Ân oán. Đã làm con hiểu lầm người già chúng ta lâu lắm rồi. Nhưng hà khắc gì mà con phải làm khổ em gái mình như vậy?

Elly đáp. - Em gái? Thật buồn cười.

- Giờ ta sẽ đem sự thật nói với con. Việc này chỉ có ta, ba con và mẹ con biết.

Vừa nói bà vừa đưa ra phía trước một hồ sơ bệnh án.

- Từ khi còn trẻ mẹ con đã mắc một căn bệnh lạ mà không có cách nào chữa được. Có lúc mẹ con tỉnh táo nhưng có lúc lại điên loạn đập phá lung tung. Nhưng từ khi gặp Trần Nguyên Hùng, ông ấy rất thương cảm với mẹ con nên luôn giúp đỡ, chăm sóc. Nam nữ ở với nhau nên sinh tình, nhưng cũng vì thế mà bệnh của mẹ con ngày càng đỡ. Có lẽ vì mắc bệnh đấy không ai tiếp xúc, quá cô đơn nên bệnh không thể khỏi. Mọi chuyện dường như êm thấm, nhưng đến khi ông ấy bắt buộc phải kết hôn với ta thì bệnh của mẹ con lại tái phát, may mắn thay lúc đó con đã được sinh ra. Từ nhỏ đến lớn mỗi khi mẹ con phát bệnh ông ấy đều chăm sóc cho con, còn nhiều hơn tình cảm mẹ con đã dành cho con đó. Mỗi lần phát bệnh ba con thường trối mẹ con lại để ổn định tinh thần. Nhưng sau đó vì quá khổ sở, đau đớn với bệnh nên mẹ con đã treo cổ tự tử. Ai ngờ vào lúc tức giận nên đã viết lại bức thư trái chiều cho con.

Elly vừa nghe chuyện vừa xem qua bệnh án. Cô liên sóc nặng, mọi chuyện Trịnh Vân Khuê nói đều là sự thật sao? Không lẽ cô đã hiểu nhầm ba mình.

- Vậy sao ông ấy phải cho tôi vào trại trẻ mồ côi.

Trịnh Vân Khuê đáp.

- Nguyên Hùng ông ấy định cho con vào đó vài tháng đợi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện sẽ đón con về. Ai ngờ chưa đợi được đến lúc đó con đã bỏ trốn. Rồi sau đó không thể tìm được nữa.

Elly lắc đầu lia lịa, nét mặt vô hồn không dám tin vào sự thật. Đúng là cô hiểu lầm quá lâu rồi và gây ra nhiều chuyện có lỗi. Giờ phải làm sao để bù đắp tất cả. Hối hận đã quá muộn màng.

My xông thẳng vào nhà Nhật Anh. Chẳng nói chẳng rằng lao đến chỗ anh.

- Có chuyện gì vậy?

“Bốp” Cô tức giận tát anh một cái đau đớn.

- Cô làm gì vậy?

My giữ nguyên nét mặt lạnh giá. - Anh đã làm ra bao nhiêu chuyện thế mà không thấy day dứt sao?

Nhật Anh không hiểu gì, anh hỏi tiếp.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô?

My dơ một tờ giấy trước mặt anh ” Đơn xin ly hôn”

- Chúng ta ly hôn đi. Ngay lập tức. Tôi không thể sống cùng kẻ thù giết ba mình.

Nhật Anh cười nhạt. - Cô nghĩ tôi rảnh rồi vậy sao?

My gào lên. - Vậy tại sao anh lại xuất hiện ở đó?

Câu nói đó vừa dứt làm anh đắn đo không thốt nên lời. Anh không biết phải giải thích như thế nào? Nhưng hung thủ không phải là anh. Cô vu oan như vậy có phải quá oan ức không?

- Em không tin tôi sao?

My chắc như đinh đóng cột, nhìn anh với ánh mắt kiên định.

- Tôi không thể tin một kẻ giết người.

Nhật Anh trả lại nhanh gọn.

- Được. Ly hôn. Chấm dứt ngay ngày hôm nay.

My cầm lấy bút ký thật nhanh. Lúc này anh mới để ý đến vết thương trên tay cô. Chảy quá nhiều máu mà không chịu băng bó. Anh cầm lấy tay cô nói.

- Em bị thương rồi.

Cô không quan tâm hất thẳng tay anh ra. - Không cần anh quan tâm.

Nhưng sau động tác đó lại làm cô mất hết thể lực rồi lảo đảo, choáng váng. Anh nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cô. Toàn thân cô nóng ran khiến anh cảm nhận được hết.

- Ốm như vậy mà vẫn ăn mặc như thế này à?

My cố lấy lại sức để thoát khỏi vòng tay đó. Cô phải tự mình vượt qua tất cả, phải quên đi người con trai này. Cô rút chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh rồi ném thẳng vào mặt anh.

- Chúng ta sẽ không liên quan gì đến nhau nữa. Anh hãy đợi mà ngồi tù đi.

Cô quay người bước đi bỏ lại anh ở đây. “Hiểu lầm. Kết thúc tất cả. Huyền My em đã quá vô tình rồi. Em không tin tôi”

89. Chương 84: Chính Thức Đối Đầu

Nhật Anh nghiêm túc ngồi dưới bàn làm việc, cả tuần nay anh như con sâu việc làm không ngừng nghỉ. Có khi tăng ca đến 2h sáng rồi mới về, có hôm còn không về. Cứ trở về căn nhà đó lại lưu giữ bao nhiêu kí ức đẹp anh muốn xóa tan, dẹp nó vào quá khứ không nhắc lại nữa. Nhưng sao lại khó quá? Cảm giác này lại đến khó chịu giống y mỗi tình đầu tiên của anh. Giờ xa vời quá. Xem xong đồng bản thảo, tài liệu và ký xong vài bản hợp đồng. Anh từ từ đóng máy tính lại tựa vào ghế nhắm mắt thư giãn. Đúng là đã quá mệt mỏi vì có nhiều chuyện phải nghĩ. Anh cần lắm một người chia sẻ. Đột nhiên một quá khứ không vui bất chợt ập đến. Cậu bé bị chính bố để đánh đập không thương tiếc, người mẹ luôn xa lánh và rời bỏ sang một thế giới khác có sự ngăn cách với con người. Nhưng trong khoảng kí ức xấu đó lại có một phần nào đó thật sự đẹp. Cô bé trong bộ váy màu trắng đến bên cạnh, cô ngồi xuống nhìn vào nét mặt đáng thương đầm mồ hôi vì đau. Cô bé nắm chặt lấy đôi tay đang run rẩy kia ” Anh hãy mạnh mẽ lên. Rồi ba sẽ không thể đánh anh nữa” Nét mặt thiên thần nở nụ cười dịu dàng khiến người ta vơi đi chút nào đó sự cô quạnh. Bất giác từ trong miệng anh phát ra tên ai đó lạ lẫm “Hạ Vy”

Cánh cửa phòng tổng giám đốc chợt mở, thư ký của anh bước vào với một tệp tài liệu để anh xem qua.

- Tổng giám đốc đây là tài liệu mà anh cần.

Anh đưa tay ra cầm tệp tài liệu xem qua.

- Còn về đoạn băng mà tổng giám đốc yêu cầu. Thì tôi đã sai người tìm khắp nhà của thiếu phu nhân nhưng không tìm được gì.

Anh lạnh lùng. - Thiếu phu nhân?

Cô thư ký như biết được sai lầm của mình nhanh chóng cúi đầu tạ lỗi.

- Xin lỗi tổng giám đốc. Tôi lỡ lời.

Anh gấp quyển tài liệu rồi đặt xuống bàn. - Không sao! Một thứ quan trọng như vậy cô ta sẽ không dễ dàng gì để ta tìm thấy đâu. Nhưng chỉ còn một chỗ. Đó là địa bàn Jessi ở thế giới đêm. Nơi đó là chỗ cất giấu mọi thứ an toàn nhất.

Cô thư ký thêm lời. - Nhưng anh cần đoạn băng đó làm gì?

- Tôi muốn chứng minh suy nghĩ của Jessi là sai lầm. Cô ta sao có thể nghĩ tôi là kẻ giết người cơ chứ?
Cô thư ký thấy tình hình đã bắt đầu căng thẳng hơn nên muốn kết thúc ngay cuộc chạm chán ở đây.
- Vậy tôi sẽ sai người đến đó tìm ngay.

Anh lại xoay chiếc nhẫn trên tay rồi đưa mắt nhìn ra cửa kính xuống thành phố rộng lớn xác định hướng của một nơi nào đó. - Không cần! Tôi sẽ tự làm.

Biệt thự Huy Nam

Huy Nam dường như đã khỏe, anh đã ra ngoài hóng mát, sắc mặt cũng tươi tỉnh lên rất nhiều. Và điều đặc biệt nhất là người con gái anh chờ đợi bấy lâu nay đã ở bên cạnh anh, có lẽ sẽ không bao giờ rời xa nữa. Yến Nhi khoác tay anh thân mật, vẻ mặt hạnh phúc hơn bao giờ hết. Qua nhiều vất vả như vậy vẫn đến được với nhau.

- My và Nhật Anh họ ly hôn rồi.

Câu nói của Yến Nhi khiến anh giật mình. Suốt tuần qua phải ở nhà dưỡng thương nên không biết tình hình bên ngoài. Đây quả thực là tin quá sốc

- Tại sao lại như vậy? - Anh sững sốt. Yến Nhi đáp. - Em cũng không rõ lý do. Hay anh thử hỏi Nhật Anh xem. Anh khẽ gật đầu nhìn xa xăm.

Vòng tay ấm áp kia bao trùm lấy Yến Nhi. Cảm giác thật ngọt ngào, hạnh phúc. Có lẽ vị tình yêu là đây mà cô chưa từng được nếm trải. Cảm nhận được cái tuyệt vời đó. Yến Nhi đưa tay lên nắm lên cánh tay rắn chắc kia như muốn giữ anh mãi không buông.

- Khi anh còn nằm trong bệnh viện. Anh biết em sợ thế nào không? Sợ anh sẽ rời bỏ em. Lúc đó em thật sự hối hận.....!

Để ngăn ấy lời nói vô nghĩa tiếp tục phát ra. Vòng tay anh siết chặt hơn. Áp sát khuôn mặt mình vào mặt cô. Bảo vệ cô khỏi gió mùa đông lạnh lẽo đang thổi.

- Đừng nói nữa! Anh đã ở đây. Bên em rồi. Anh sẽ không bao giờ đi nữa đâu.

Trong vòng tay ấy, cô cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết. Có người yêu thương, có người che chở, định mệnh tình yêu ở ngay cạnh cô mà không biết nắm bắt ngay từ đầu. Nhưng không sao cả, chỉ là cô biết được sự thật muộn hơn mà thôi. Dù sao hai người vẫn sẽ có kết cục tốt đẹp.

Jessi Home

San San chạy từ bên ngoài vào. Bộ dạng hồ hởi, vội vã nhìn khung cảnh xung quanh. Đạo này cô bé luôn có biểu hiện lạ lẫm như vậy. Cũng phải thôi, đã làm ra chuyện xấu, trái với lương tâm mà trước đây cô chưa từng làm thì sẽ day dứt như vậy. Trái lại, My ngồi bình thản đọc cuốn sách trước mặt. Cô vẫn thế, không thay đổi gì nhiều. Chỉ là cô sống lặng lẽ hơn, nhàm chán hơn. Ánh mắt biết nói đã buồn đi rất nhiều, chôn giấu mọi thứ rất kỹ càng. Càng nghĩ cô càng thấy bây giờ cô chẳng khác gì Nhật Anh cả, con người, tính cách đều giống nhau như đúc. Phải làm gì để từ bỏ những thói quen, nhưng thứ liên quan đến anh đây?

- Chị không định tố cáo anh ta sao? Chị không muốn trả thù sao?

San San vội vàng thúc giục. Chỉ có như vậy thì cô mới sống yên ổn, không lo lắng được.

- Chị khắc biết tính. Giờ chưa đến lúc, mục tiêu của chúng ta không phải nguyên Nhật Anh mà còn chủ tịch Minh Đức

San San càng nóng vội. - Nhưng để lâu không phải tốt.....!

Cô bé đang định nói tiếp nhưng thấy biểu cảm của My thay đổi thất thường nên tự mình biết dừng lại.

Thế giới Bóng Đêm

J & K

Cô nhẹ nhàng rảo bước vồn vồn trên những ô gạch lát đường. Một mình đi trên một con phố vắng tối, man rợ, đầy rẫy những kẻ lộng bông. Cô có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Nhưng làm gì có ai dám đối đầu với kẻ ngang ngược như cô, từ khi về nước danh tiếng vang lên không ngừng tại nơi chỉ có việc chém giết, đánh nhau, cướp địa bàn rồi sống qua ngày. Nơi này không hề dành cho cô, nhưng dòng đời xô đẩy đã đưa những con người đáng nhẽ ra phải sống trong hòa bình mà tới được nơi chết chóc này.

Sau một hồi tản bộ một mình. Cuối cùng cô cũng quay trở về đất của JK nhưng vẫn chẳng có gì là náo động, yên tĩnh lạ lùng. Vẫn kẻ ra người vào như thường lệ. Vô thức bước chân của cô đưa cô đến căn nhà của cô ở thế giới đêm. Nơi đây tuyệt mật rất ít người được bước chân đến. Vừa đến, có tiếng “lục cục” gì đó vang đầu đầu. Theo phản xạ, cô bước thật nhẹ để thăm dò mọi thứ và định hướng. Cô đẩy nhẹ cánh cửa phòng bước vào trong và nhanh chóng bật đèn.

Quả không sai, một người đàn ông bịt kín khuôn mặt đang lục lọi phòng cô tìm kiếm điều gì đó ở đây. Người đó vừa thấy cô liền vợ vội túi nilong đựng chiếc USB định tẩu thoát thật nhanh. Nhưng thật không dễ dàng gì, chớp mắt đã bị tóm. Và gây ra cuộc ẩu đả lớn, nhưng kì lạ cô càng tấn công thì người đó càng phòng thủ không hề phản công. Đột nhiên cô nhìn thẳng vào anh mắt người đó, thật quen thuộc, 3 giây thất thần đã đủ để cho đối phương chạy thoát.

” Pằng ” Một phát súng vô tình được bắn. Nhưng cô không đã bắn lệch để tránh chỗ nguy hiểm. Trúng ngay cánh tay trái của người đó. Đám người của My vừa nghe thấy tiếng động to liền gấp rút chạy ra. - Đuổi theo tên kia. Hẳn bị thương sẽ không chạy xa được đâu. Cô nhìn theo đám người của mình đang đuổi bắt. Trong đầu liền hiện lên dáng người vừa nãy. Thật quen thuộc.

.

Nhật Anh ôm vết thương đang rỉ máu, khuôn mặt đầm mồ hôi anh cố gắng chạy thật nhanh để tránh khỏi sự truy đuổi. Bỗng nhiên có ai đó kéo anh vào một cái ngõ nhỏ. Cô đưa tay ra trước miệng bảo anh giữ im lặng rồi quay ra nhìn đám người sắp sửa chạy đến đây.

- Hãy đi theo tôi.

Anh không chần chừ đi theo luôn. Cô gái đó đưa anh vào một căn nhà nhỏ trong ngõ đây.

Khung cảnh căn nhà đơn sơ hiện ra trước mắt anh. Nhưng theo sau đó là tiếng đập cửa dồn dập. Cô gái kia vội vã nói.

- Anh hãy vào phòng tôi trốn tạm.

Cô nhanh chóng mở cửa. Đám người đó vừa gặp đã cung kính cúi chào.

- Có việc gì sao?

Một tên đại diện trả lời. - Yên Chi tỷ. bọn e vừa thấy một tên khả nghi chạy vào đây. Phiên tỷ có thể lục soát qua không? Đây là ý của đại tỷ.

Yên Chi gật đầu. Nhưng nét lo lắng hiện rõ, cô luôn nhìn thẳng về phía căn phòng. Đúng theo dự đoán, sau một hồi kiểm tra không ai dám mở cửa phòng của cô tiến vào.

- Xin lỗi tỷ. Làm phiền rồi.

Yên Chi đáp. - Không sao! Lần sau nên làm việc cẩn thận hơn.

Sau khi đám người kia đi hết. Anh mới bước ra. Yên Chi thấy vậy chạy đến hỏi.

- Vết thương của anh?

Nhật Anh hất tay cô ra lạnh băng trả lời. - Cô không cần phải như vậy. Phụ nữ muốn tiếp cận tôi không ít....!

Yên Chi thở dài sau cái sự kiêu ngạo của người trước mặt.

- Ai thêm tiếp cận anh chứ. Chả qua là tôi muốn thay đại tỷ xin lỗi anh thôi. Có lẽ chị ấy đã hiểu lầm nên mới ra tay như vậy. Tôi thấy anh không phải là người xấu mặc dù anh rất lạnh lùng và nổi tiếng là tàn nhẫn.

Anh cười nhạt. - Cô còn biết gì về tôi nữa không?

- đương nhiên rồi! Anh là chồng cũ của đại tỷ, là người thừa kế tập đoàn danh tiếng General danh tiếng.

Anh gạt gạt đầu tán thưởng. - Xem ra cô cũng có hiểu biết.

Yên Chi ấn vai anh ngồi xuống.

- Để tôi lấy viên đạn ra cho anh.

Con dao mổ từ từ tiếp cận vùng bị thương. Cô gái mạnh dạn rạch hẳn vào không chút e ngại. Việc chữa thương đã thành thói quen với những người sống tại nơi này. Anh cắn răng thật chặt nín đau, nhưng giọt mồ hôi của anh lại nói lên rõ sự đau đớn. Trong một khoảng thời gian ngắn, cơn đau đã dứt, viên đạn đã được lấy ra. Yên Chi nhanh chóng tháo vát băng vết thương lại. Bỗng nhiên cô nhìn thấy một vết sẹo lớn sau lưng anh. Khiến cô nhớ đến thứ gì đó.

- Xin hỏi anh vết sẹo này?

Anh trả lời nhanh gọn. - Từ nhỏ đã có.

Cô gạt đầu không hỏi thêm gì.

Nhật Anh. - Xem như tôi nợ cô một mạng nhất định sẽ trả. Tạm biệt.

Nhanh như chớp anh đã biến mất như một cơn gió vô hình. Yên Chi đứng thần thờ, nghĩ lại rất nhiều chuyện. " Là anh sao?" Cô nhanh chóng đưa mình ra khỏi suy nghĩ vớ vẩn " Không thể nào! Chắc chỉ là trùng hợp thôi. Anh ấy không thể lạnh lùng như vậy."

Dream Star

Elly đưa ra trước mặt chủ tịch Minh Đức " Đơn xin thôi việc " khiến ông ngỡ ngàng không thể nói nên lời. Elly cúi đầu cung kính.

- Cảm ơn ông đã dẫn dắt tôi trong thời gian qua.

Chủ tịch đáp. - Tại sao cô phải như vậy?

Elly miễn cưỡng.

- Xin lỗi ông. Tôi đã làm nhiều việc sai trái. Bây giờ là lúc phải đền bù lại tất cả. Tôi mong trong tương lai không xa ông sẽ nhận ra được mặt sai trái và làm một việc đúng đắn.

Minh Đức không trả lời lại, chỉ là ông đang tiếc nuối một nhân tài đã giúp đỡ ông rất nhiều trong thời gian qua. Nhưng bây giờ Elly nói là sẽ đi, ông cũng chẳng có lý do nào mà bắt cô ở lại làm thư ký. Sau khi cô đã rời đi ông ngồi lẩm nhẩm.

- Làm việc đúng đắn? Không lẽ cô muốn tôi đi tự thú sao?

90. Chương 85: Trở Mặt

Vết thương bên cánh tay trái của anh đã đỡ dần sau vài ngày nhưng cử động tay vẫn rất khó. Buổi tối hôm đó, mặc dù anh có thể tấn công để chạy thoát nhưng con tim anh lại không cho làm điều đó. Chỉ biết hững hờ chịu thiệt thòi. Nhưng sự vô tình đó đã làm anh vô cùng thất vọng và đau lòng. Anh đã yêu hai người, nhưng cả hai đều làm tổn thương anh. " Hạ Vy" cái tên khiến anh thay đổi bản chất lạnh lùng, tàn nhẫn đó.

.

8 năm trước Cô bé xinh xắn trong bộ đồng phục học sinh cấp 3, hớn hỏ chạy tung tăng. Ít ai giữ được nét ngây thơ khi ở độ tuổi này. Cô đeo ba lô trên vai chuẩn bị cho ngày đầu tiên nhập học Cấp 3.

- Anh đợi em với. - Cô chạy từ đằng xa đến rất gần chỗ Nhật Anh.

Vừa nhìn thấy cô bé anh mỉm cười rất vui vẻ.

- Xem em vui chưa kìa! Cứ như ngày đầu tiên đi học vậy?

Cô bật cười. - Còn hơn thế chứ.

Đột nhiên, phía đằng trước một người nào đó đang ung dung đi lại rất tự nhiên. Người đó thu hút ánh mắt cô bé.

- Bảo Duy! - Cô hét thật to tên và rồi bỏ lại Nhật Anh đi đằng sau.

Anh đứng chôn chân tại chỗ, đưa mắt nhìn theo cô mà trong lòng không vui được ” Hạ Vy! Tại sao em không bỏ qua trở ngại mà đến với anh?”

- Này! Anh không biết là em thích anh sao? Hay là giả vờ? Anh thật quá tệ khi bắt một cô gái phải chờ đợi mình.

Duy đang bước đi thì bỗng dừng lại rồi quay sang chỗ Hạ Vy. Anh đưa tay ra đập nhẹ vào đầu cô.

- Em ngốc thật! Anh không thích mẫu người ngây thơ xong lại ngốc nghếch như em đâu. Nên từ bỏ đi cô bé à.

Nói rồi anh lại đi tiếp, môi khẽ nhếch lên tự mãn. Hạ Vy đứng sau bĩu môi không bằng lòng

- Em có thể thay đổi mà!. Người phía trước lại không thèm để ý vẫn thế bước đi. Hạ Vy tức giận đứng dậm chân thật mạnh tại chỗ.

.

Buổi học kết thúc. Anh trở về nhà, tâm trạng không mấy vui. Anh ghét phải trở về cái nhà không khác gì địa ngục đó. Ba anh căm ghét anh và Nhật Linh như kẻ thù vì anh là con trai của người phụ nữ ông hận thấu xương. Em gái anh đã phải lấy cớ muốn đi du học nước ngoài để trốn tránh. Vừa bước vào đến nhà đã chạm mặt ngay, nét mặt Hoàng Chấn Phong tối sầm lại. Theo phép tắc, anh lễ phép chào.

- Ba con đã về.

“Bốp” Anh nhận ngay một cái tát đau đớn. Kèm theo những câu chửi vô nghĩa.

- Tại sao tao lại có một đứa con ngang bướng như mày. Suốt ngày bám theo con nhỏ không có chút tiền bạc đó thì làm sao khá hơn?

Anh trả lời. - Con thích thế.

Ông dơ tay định đánh thêm lần thứ hai nhưng lần này không dễ, anh đã chịu đủ mọi ầm ỨC bây giờ là lúc phải trả. Anh tóm chặt lên tay ba rồi hất thẳng xuống.

- Con đã 18 tuổi và con biết như thế nào là tốt. Không cần ba phải quản.

Hoàng Chấn Phong sốc nặng với hành động vừa rồi. Đây là lần đầu tiên trong 18 năm qua ông bị con mình phản kháng lại. Vừa nói xong anh bỏ đi luôn.

.

Hạ Vy vừa đi học về liền ôm khư khư chiếc máy tính. Được một lúc lâu, nhàm chán quá bèn lấy điện thoại gọi cho ai đó. ” Nhật Anh ” . Nhưng lạ thay cô không thể gọi được, 3 đến 4 lần đều không ai nghe máy.

- Tại sao không nghe máy chứ? T

rong đầu cô hiện lên một suy nghĩ nào đó. - Hay ba anh lại.....!

Cô đứng phắt dậy vội vã chạy đi. Cô chạy thẳng về hướng căn nhà đối diện bấm chuông liên tục. Quản gia đi ra.

- Cô tìm thiếu gia sao?

Hạ Vy gật gật đầu.

- Thiếu gia sau khi cãi nhau với chủ tịch đã đi ra ngoài rất lâu rồi.

- “Cảm ơn” - Vừa dứt câu cô lại chạy đi có lẽ cô biết rõ những lúc như này anh đang ở đâu và anh cần gì vào lúc này. Bước chân của Hạ Vy đưa cô đến một chiếc hồ. Xung Quanh trồng rất nhiều hoa và cây cối. Anh đã từng nói đây là nơi mẹ anh đã đích thân trồng tất cả các loại cây. Và cô là người đầu tiên được đến. Quả thật, anh đã đến đây. Anh ngồi tựa vào một gốc cây bằng lăng gần hồ nước. Cô tiến đến ngồi xuống bên cạnh, đưa tay lên vết thương thâm tím trên mặt. Anh giật mình tỉnh dậy. Vừa thấy cô lòng anh bình yên hơn hẳn.

- Ba anh lại đánh anh rồi. Hãy mạnh mẽ lên rồi ông ấy sẽ không làm gì anh nữa!

Cô mỉm cười, lấy động lực cho anh. 1 , 2 ,3 giây anh thất thần. Và cuối cùng, anh nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo lại. Anh đã ôm cô thật chặt. Hạ Vy cũng hơi bối rối nhưng cô không làm gì vì cô hiểu cảm giác của anh bây giờ, rất cần người quan tâm.

- Một lúc thôi Hạ Vy. - Anh không cần em hiểu. Chỉ cần em biết “Anh Yêu Em” Là đủ.

Hạ Vy đẩy anh ra, nghiêm nghị nói. - Nhật Anh! Anh hãy nghĩ lại đi. Anh phải nghĩ thứ gì tốt với anh. Em không có gì cả. Chỉ có thân xác này.

Lần này anh không để cô nói tiếp. Chặn miệng bằng cách khóa môi. Hạ Vy trợn trừng mắt, nụ hôn đầu bị cướp đi quá dễ dàng. Nhưng thật lòng thì cô có thích Nhật Anh chỉ vì Hoàng Chấn Phong ngăn cấm quá nhiều. Cô nhận ra cô là một kẻ nghèo hèn không tiền bạc không thể đến bên anh. Nên chỉ có thể coi anh là anh trai và tìm một chỗ dựa nào đó tốt ỉnh. Cô khẳng định mình thích Bảo Duy, phủ định mình không thích Nhật Anh. Nhưng sự thật hoàn toàn trái lại. Có lẽ anh hiểu và biết hết mọi thứ, chỉ là không dám nói ra thôi.

- Hạ Vy! Em không cần phải quan tâm nhưng lời ba anh nói. Chỉ cần tin tưởng anh thôi.

Cô ngờ ngàng. - Anh biết hết sao?

- Đúng vậy. Chỉ là anh không dám chống đối lại ông ấy, bao lâu nay đã để em chịu khổ rồi. Còn bây giờ em không cần phải giả vờ thích Bảo Duy trước mặt anh nữa. Hãy đường đường chính chính công khai với mọi người em là bạn gái anh.

Hạ Vy có một chút đắn đo, nhưng sự nhiệt tình đó và tình cảm thật của cô không cho phép cô từ chối.

.

Quay lại hiện tại. Anh đưa mình ra khỏi quá khứ hạnh phúc trước kia. Tìm thú vui để xua tan mệt mỏi bấy lâu. Anh rút điện thoại ra gọi Huy Nam

- Ra ngoài uống vài ly chứ?

Huy Nam đã suốt mấy ngày phải ở nhà. Sức khỏe đã tốt nên anh muốn giải phóng khỏi sự quản lý nghiêm ngặt của Yên Nhi.

- Ok. Vẫn chỗ cũ nhé.

Đối phương đã đồng ý anh không cần trả lời lại nữa nên lập tức tắt máy. Huy Nam bên này thấy thái độ như vậy anh có hơi khó chịu.

- Vẫn tính nào tạt nấy. Kiêu ngạo. Mà thôi nhân lúc cô ấy đang ngủ phải trốn đi mới được.

Huy Nam rón rén bước đi thật khẽ để không gây ra tiếng động.

30 phút sau

Huy Nam đã có mặt. Anh vươn vai thoải mái, thích thú như vừa được ra tù. Nhật Anh vừa gặp đã bật cười. - Được đi chơi vui vậy sao? Huy Nam ngồi xuống ghế bên cạnh khổ sở nói.

- Yên Nhi cô ấy không cho tôi ra ngoài. Cậu nghĩ xem tôi khổ không chứ?

Nhật Anh nhếch môi lạnh ngắt.

- Cậu bây giờ thật hạnh phúc. Chẳng bù cho tôi.

Huy Nam vừa rót rượu vừa đi vào chủ đề.

- Chuyện của cậu là Huyền My tôi đã nghe qua rồi. Nhưng không biết lý do.

Anh lắc lắc ly rượu trả lời vô vọng. - Cô ấy nghĩ tôi giết Trần Nguyên Hùng.

Huy Nam đang cầm cốc rượu uống được một nửa thì giật mình phun ra.

- Không phải chứ! Tiểu sư muội lần này hiểu lầm hơi quá rồi. Cô ấy sao có thể nghĩ đi theo một hướng quá xa như thế được.

Nhật Anh đáp. - Tôi không biết cô ấy nghe thông tin từ ai mà chắc chắn vậy.

- My không biết chính ba cô ấy nhờ cậu chăm sóc cô ấy sao? - Huy Nam nói

Anh cười nhạt. - Nếu biết thì đã không như này.

Huy Nam đột nhiên gấp gáp. - Tôi phải đi giải thích với tiểu sư muội.

Nhật Anh trả lời.

- Cậu nghĩ ở phe tôi thì giải thích cô ấy nghe sao?

Huy Nam ngồi xuống ngẫm nghĩ một lúc.

- Xem ra lần này đại mỹ nhân quyết tâm thật rồi.

- Nhưng sao tôi thấy My rời bỏ cậu giống Hạ Vy quá.

Anh không trả lời. Huy Nam nói thêm - Phụ nữ đúng là quá vô tình.

Bỗng dưng từ đâu một đám cảnh sát tiến đến hướng Nhật Anh.

- Tổng giám đốc Hoàng. Chúng tôi được lệnh bắt giam anh vì là tông phạm giết người.

Huy Nam vừa nghe thấy kinh ngạc hết mức. - Đúng là quá căng rồi. Yên tâm đi người anh em. Tôi sẽ giúp cậu ra khỏi đây nhanh nhất.

Anh mỉm cười. - Nhờ cả vào cậu.

Nói xong anh đưa tay ra và bị khóa tay vào còng số 8.

Anh nhanh chóng bị đưa đến đồn cảnh sát. Ngay lúc đó chủ tịch Minh Đức cũng bị rải đến. Ông nhìn anh khó hiểu, không biết tại sao anh cũng xuất hiện ở đây. Trong khi đó anh không hề có chút liên quan gì. Trước mặt My đã đứng sẵn ở cổng. Vừa thấy anh cô cười nhạt đắc ý. Anh đi ngang qua cô, như một dòng điện chạy qua. Rất đáng sợ.

- Cô sẽ phải hối hận nhanh thôi.

My nhìn theo mà trong lòng cảm thấy có gì đó bất an. Không lẽ cô đã làm sai điều gì?

Biệt thự Huy Nam Chiếc xe BMW vừa dừng lại. Huy Nam đã bắt gặp ngay nét mặt không vui của Yên Nhi.

- Anh trốn đi chơi sao?

Anh cười trừ. - Chỉ duy nhất một lần thôi. Anh hứa đấy

Yến Nhi khoanh tay trước ngực vẫn chưa hài lòng. Xoa dịu tình hình, anh bước đến khoác vai cô đi vào nhà.

- Thôi nào đừng giận. Em phải giúp anh đưa anh em tốt của anh ra khỏi đồn cảnh sát chứ?

Yến Nhi lạnh nhạt. - Ai? Chẳng lẽ lại là mấy tên lông bông ở thế giới đêm của anh sao? Suốt ngày chém chém giết giết. Huy Nam trả lời.

- Nhật Anh.

Cô bắt ngờ hất tay anh ra, đưa ánh mắt ngờ ngàng nhìn anh.

- Tại sao? Đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy?

Anh nhú mày.

- Xem em kìa toàn đi quan tâm chuyện của người khác. Là do Jessi đã đưa Nhật Anh vào đấy.

Cô thở dài. - Đúng là oan gia. Đã từng yêu nhau vậy mà thành ra như thế này.

Huyền My. Trở về từ đồn cảnh sát cô không về nhà mà đi đến thế giới đêm. Cô rút điện thoại ra gọi ẹ.

- Mẹ hôm nay không cần chờ con. Đêm nay con không về.

Câu nói ngắn gọn kết thúc cuộc gọi giữa hai mẹ con. Đột nhiên cô cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, quay cuồng và choáng váng. Cô vừa mới khỏi ốm có lẽ lại tái phát do làm việc mệt mỏi. Ngay sau đó một cuộc gọi đến cho cô. Số lạ.

- Ai vậy?

Đầu dây bên kia trả lời. - Là chị đây! Elly.

Vừa nghe thấy tên Elly, cô cảm thấy chán ngắt và muốn tắt điện thoại ngay lập tức. Elly đã đề phòng trường hợp này xảy ra nên vội vã nói.

- Xin em đừng tắt máy. Em phải nghe chị nói cái này. Em đưa ra chứng cứ để bắt Nhật Anh là hoàn toàn sai lầm. Anh ta không hề liên quan.

My cười nhạt. Không có một chút căn cứ nào để cô có thể tin một người không có nhân tính như Elly.

- Sao tôi phải tin chị? Chị có gì tốt đẹp để tôi tin chứ?

Elly cố gắng giải thích.

- Chị biết là chị không đáng để em tin. Nhưng việc này đi xa quá rồi. Em nên từ bỏ ý định bỏ tù Nhật Anh đi. Không thì sẽ gặp rắc rối đấy.

My mất kiên nhẫn nhanh chóng kết thúc.

- Thôi tôi không rảnh để nghe chị nói.

Cô lạnh lùng tắt máy.

Gió lạnh tạt vào người khiến cô lạnh run. Thường thì mỗi lúc như này sẽ có Nhật Anh từ đằng sau khoác áo cho cô. Bỗng dưng cô quay lại phía sau, trống trơn. Rồi cười chua chát. “Mày hãy thôi cái kiểu suy nghĩ này đi. Phải từ bỏ” Bước đến phía nhà cô. Có ai đó đang đứng chờ cô. Dáng người thân thuộc lắm. Rất giống với Nhật Anh, nhưng lại không lạnh lùng như vậy. Ngược lại người đó ấm áp và yên bình.

Cô bước đến cúi người xuống rồi ngẩng lên để nhìn rõ mặt người đang đứng.

- Bảo Duy à? Anh đến tìm em muộn như vậy làm gì?

Anh bật cười. - Anh không tìm em.

Cô bối rối quay đi. Quá bẽ mặt. - Em nhầm.

Duy nói tiếp. - Anh đến tìm con người trước kia của em. Tất cả đâu rồi. Đâu phải lạnh lùng, ác độc như vậy.

Cô không nói gì, cũng không dám phủ nhận điều gì. Cô cũng thấy rõ bản thân mình đã thay đổi quá nhiều. Vì điều gì? Tại sao cô lại như vậy? Hận thù đã biến cô thành con người khác.

Duy nhìn thẳng vào mặt cô thấy điều gì đó lạ lẫm. Mặt cô xanh xao, tái nhợt nhạt.

- Em làm sao vậy? Bệnh hả?

Cô cảm thấy cơ thể mình không ổn lúc từ đồn cảnh sát trở về rồi. Nhưng vẫn ráng chịu, cô không cho phép mình gục ngã như trước kia.

- Đâu có. Em ổn mà

Nhưng cơn choáng váng lại ập đến, nó khiến cô đứng không vững. Ngã nhào vào người anh. Duy thấy người cô nóng ran. Liền trách.

- Ốm thế này mà.

Anh đẩy cánh cửa nhà cô. Bước vào, rồi đặt cô nhẹ nhàng lên giường. Kéo chăn lên đắp cẩn thận. Sau đó, anh lấy một chậu nước vào khăn mặt, lau qua mồ hôi cho cô. Xong xuôi anh đắp khăn lạnh lên trán để hạ sốt.

“Tạch” cửa phòng cô được đẩy ra. Yên Chi bước vào, cô đưa ánh mắt đề phòng nhìn Duy.

- Anh là ai?

Duy không quay lại nhìn Yên Chi mà vẫn cặm cụi thay khăn cho My.

- Tôi là bạn cô ấy. Quan hệ chúng tôi tốt hơn cô tưởng đấy.

Thay xong, anh đứng dậy cầm theo chiếc áo khoác của mình.

- Cô hãy chăm sóc cho Huyền My nhé.

Anh nhìn Yên Chi 1 giây, rồi lạnh lùng đi qua. Nhưng tự nhiên đi được vài ba bước thì dừng lại. Anh nhớ ra điều gì đó, rồi lùi lại để nhìn kĩ khuôn mặt của Yên Chi. Cô có nét rất giống ai đó mà anh quen.

- Hạ Vy.

Yên Chi ngưng những hành động của mình hiện tại. Cô giật mình sau khi nghe tên “Hạ Vy”. Không lẽ cô đã quen anh ta trong quá khứ.

- Anh là ai? Sao biết cái tên đó?

Duy bước đến, chỉ tay vào mình.

- Hạ Vy. Em nhìn kĩ anh đi. Em không nhớ anh sao? Yên Chi nhìn thẳng mặt, cô nhìn kĩ từng chi tiết. Điều đó khiến cô nhớ ra tất cả.

- Hoàng Bảo Duy. Là anh. - Vừa nói cô vừa vui mừng ôm chầm lấy Duy.

Anh nhanh chóng đẩy Yên Chi ra giữ khoảng cách. - Thôi nào. Đừng động vào hoa đã có chủ chứ.

Cô bấu môi, không bằng lòng.

- Vẫn tự kiêu như xưa.

Anh đưa tay ra trước miệng bảo cô giữ trật tự. - Thôi chúng ta ra ngoài nói chuyện. Để chị em ngủ.

.

Duy đưa cho Yên Chi lon cafe rồi ngồi xuống cạnh cô.

- Không ngờ đã nhiều năm như vậy mà chúng ta vẫn gặp lại. Lúc em chuyển đi không để lại địa chỉ khiến bọn anh như lục cả nước Mỹ lên mà không thấy.

Cô cười mỉm.

- Khi ấy bắt đắ dĩ em mới phải đi. Nhà em lúc đó nợ rất nhiều tiền. Bố em phải đưa em đến nhà bà nội để sống tạm. Nhưng ông ấy lại tử tử vì không trả được nợ. Tất cả các khoản đều chuyển sang em. Bà em thì cũng đã cao tuổi, khi họ mất em đã về Việt Nam. May mắn lúc đó em đã gặp chị My, chị ấy giúp đỡ em rất nhiều. Chị ấy trả nợ cho em, còn cho em làm phó bang JK.

Duy ngạc nhiên.

- Gặp My sao? Em gặp cô ấy được khoảng bao lâu rồi.

91. Chương 86: Sự Phản Bội Không Thể Ngờ

Không khí phòng tạm giam lúc này yên tĩnh lạ thường. Kể ra thì không có tội phạm nào được tạm giữ mà chỉ có Nhật Anh và chủ tịch Minh Đức. Họ được cách ly rất xa với những người khác. Đêm đầu tiên có vẻ hai người chưa quen lắm với cách sống ở đây, đêm ngủ không thoải mái toàn bị muỗi làm phiền. Nhưng được vài ngày thì Nhật Anh đã thích nghi được hết chỉ còn ông chú của mình thôi.

- Nhật Anh. Ta và con đã vào đây được vài ngày rồi. Tại sao con không nói lý do tại sao con bị bắt? Không lẽ vì vụ Trần Nguyên Hùng sao?

Anh trả lời lạnh ngắt. - Đúng thế. Là vợ cũ đã đưa cháu vào đây.

Ông thở dài.

- Con bé thật mù quáng. Nó có thể đưa ra chứng cứ gì để bắt một người không liên quan chứ.

- Vào đêm xảy ra tai nạn. Cháu đã xuất hiện ở đó. Cô ấy có clip CCTV ở đoạn đó.

Chủ tịch Minh Đức bắt ngờ nói.

- Không phải trùng hợp vậy chứ?

Nhật Anh vẫn rất điềm tĩnh. - Là cháu đã nhận được tin báo. Cháu định đến đó cứu ông ấy nhưng ai ngờ mọi chuyện lại được giải quyết theo cách khác.

Ông trả lời.

- Quan hệ giữa cháu và Trần Nguyên Hùng là gì vậy?

- Ông ấy đã dạy cháu trong việc kinh doanh của General. Nhờ ông ấy cháu mới trèo đầu cưới cổ được ba cháu. Cũng có thể coi ông ấy là một ân nhân lớn của cháu. - Nhật Anh nói.

Chủ tịch Minh Đức càng khó hiểu hơn. Thái độ của Nhật Anh rất kì lạ.

- Tại sao cháu có thể nói hết với ta. Vốn dĩ cháu không tin tưởng ta mà.

Anh đáp. - Chú nói thế có hơi quá rồi. Cháu quan sát biểu hiện của chú mấy hôm nay. Cháu thấy có vẻ chú không muốn ra khỏi đây mà muốn ở lại hỏi lỗi.

Ông thở dài. - Đúng là thế! Bao năm nay ta phải sống trong day dứt nhưng lại không dám chịu trách nhiệm. Nhưng từ lúc Elly xin nghỉ việc, lời nói cuối cùng của con bé làm ta ngộ ra rất nhiều điều.

- Cháu lại cảm thấy chú không phải là người duy nhất trong việc này. Không cần phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Ông trả lời.

- Hàn Kim Trạch là kẻ chủ mưu chính. Nhưng kì lạ, hẳn lại không hề bị bắt giam. Mà thay vào đó là cháu.

Anh ngồi ngẫm nghĩ một lát, có vẻ anh đã biết ra điều gì.

Giờ cháu có thể chắc chắn rồi. Ông ta có nhân chứng giả và một đoạn CCTV để kết tội cháu. Vụ án này sẽ khép lại nếu cháu không đưa ra được chứng cứ thật. Và người có thể làm việc suy tính kĩ càng như vậy chỉ có Hàn Linh San.

—Hôm nay Elly đã đến nhà Huy Nam từ sáng. Cô đã bứt rứt suốt một tuần qua, cô đắn đo không biết có nên giúp không? Nếu giúp thì cô sẽ gặp bất lợi, cô sẽ không còn an toàn Hàn Kim Trạch chắc chắn sẽ tìm mọi cách hãm hại cô vì chỉ có Elly mới biết rõ toàn bộ chứng cứ nằm ở đâu. Nhưng nếu không giúp thì cô sẽ gây ra một chuyện cực kì thảm hại cho em gái mình. Cuối cùng cô vẫn quyết định giúp vì trong chuyện này chính cô là người khơi mào và giúp đỡ những tên xấu xa kia trong kế hoạch hãm hại ba mình. Cô phải thay đổi tất cả, phải khiến Hàn Kim Trạch gặp rắc rối. Nhưng có vẻ Yến Nhi và Huy Nam vẫn không thể tin Elly tại vì cô đã làm quá nhiều điều xấu xa. Từ sáng đến giờ hai người luôn cảnh giác, không để tâm mấy lời giải thích của Elly. - Thôi được rồi. Mặc kệ hai người có tin tôi hay không thì lần này tôi phải nói rõ cách cứu Nhật Anh, muốn giúp hay không thì tùy. Elly bắt đầu lôi từ trong túi ra một chiếc máy tính, và tất cả tài liệu nằm trên bàn. Cô phân tích.- Về vụ án này mọi chứng cứ của Hàn Kim Trạch đều là giả, nhân chứng cũng vậy. Mọi thứ đó chưa đủ để định tội nhưng San San lại tìm được một đoạn CCTV vụ tai nạn. Có lẽ cô ta đã cho Nhật Anh vào thế chỗ. Thật bất lợi cho anh ấy, nhưng tại sao lại xuất hiện ở đó? Huy Nam đáp.- Cậu ấy muốn cứu Trần Nguyên Hùng nhưng thất bại. Khi ông ấy mất Nhật Anh đã day dứt rất nhiều.

Elly thở dài một hơi thật sâu rồi cô lấy lại bình tĩnh nói tiếp.

- Hãy mời Wilfred làm luật sư cho anh ấy thay vì luật sư riêng của General. Chỉ có như vậy mới không làm kinh động đến giới báo chí. Mọi việc mọi người hãy làm theo chỉ dẫn của tôi.

Yến Nhi khó hiểu. - Tại sao cô không thực hiện.

- Tôi cũng có cái khó. Nếu tôi trực tiếp thực hiện thì họ sẽ bằng mọi giá tìm nhân chứng thật và tiêu diệt hết tất cả.

Huy Nam nét mặt đăm buồn, anh cảm thấy mất mặt và xấu hổ hơn bao giờ hết. Anh muốn có một gia đình hoàn hảo, tốt đẹp chứ không phải là dùng mọi thủ đoạn, sống thâm độc và chém giết. Mọi thứ đã vượt qua hẳn những điều anh nghĩ. Nhưng anh có thể làm gì với ba và em gái mình chứ? Không thể để họ càng lấn càng sâu.

Cuối tuần My dạo phố một mình giữa trời đông giá rét. Cô lạnh run mỗi khi gió tạt vào người. Nhìn dòng người đang tấp nập trên phố, các đôi tình nhân tay trong tay vội vã rời đi trong nụ cười. Khiến lòng cô đau nhói, cô độc. " Cũng gần 1 tháng rồi ly hôn rồi. Mình phải cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới không có anh ta."

Đột nhiên từ đằng sau cô, Bảo Duy tiến lại. Anh lạnh lẽo đan tay mình vào tay cô. Mọi hành động như cặp đôi thật sự. Còn My thì giật mình, muốn rút tay thật nhanh ra khỏi bàn tay đó.

-Đừng để người ta thấy em cô đơn. Như vậy là đang tự hạ thấp bản thân trước bao người đấy.

My chỉ mỉm cười thôi, cô không nói gì cả. Chỉ lặng lẽ vậy thôi, để cuộc đời mình thuận theo tự nhiên. Nếu có duyên thì cô với Duy sẽ có cơ hội thôi.

Đôi tình nhân hờ hững nắm chặt tay bước đi trên con phố nhỏ, họ lọt vào tầm nhìn của bao người. Trong rất hạnh phúc, khiến người ta phải ghen tị. Bước chân cùng chung một nhịp, nhưng trái tim không cùng nhịp đập đã từ rất lâu rồi.

- Về Nhật Anh. Khi em làm như vậy em không thấy bứt rứt sao?

Cô quay sang nhìn anh, đôi mắt hương tia khó hiểu.

- Không hề. Tại sao anh lại hỏi vậy?

Anh cười trừ. - Cũng không có gì nhưng việc làm đó là sai trái. Em đã hiểu lắm rồi.

Cô dừng chân đứng lại quát to.

- Sao ai cũng nói vậy? Ai cũng nói em sai. Rốt cuộc mọi người muốn em làm như thế nào mới đúng được? Em muốn một mình trả thù cho ba thôi sao ai cũng can dự vào thế?

Duy dang rộng vòng tay ra ôm lấy cô chấn tĩnh lại.

- Mọi người chỉ muốn tốt cho em thôi. Nhưng thật sự anh rất muốn em làm như vậy với anh họ của anh. Anh muốn được yêu em.

My bắt lực nói vài lời yếu ớt. - Vậy ư? Muốn như vậy sao còn bênh anh ấy.

Duy nhẹ nhàng đẩy cô ra, mỉm cười ấm áp.

- Anh muốn có em bằng cách công bằng. Muốn em tự nguyện.

Bỗng nhiên có thứ gì ở đằng trước lọt vào mắt cô. San San đang bước vào cửa hàng gần đó với một người đàn ông. Cô có cảm giác nghi ngờ nên bám theo. Cô bước đến ngồi chiếc bàn đằng sau San San. Ngồi ngay sau nên San San không biết gì.

- Ông lại muốn gì nữa đây? - San San hỏi.

Người đàn ông trước mặt cô nhếch mép một cái rồi nói. - Bây giờ tôi đang thiếu tiền cô nên đưa cho tôi. Bằng không thì tôi sẽ nói sự thật với cái cô Jessi gì gì đó. Rằng cô đã thuê tôi làm nhân chứng giả.

My vừa nghe xong đã sững sờ không tin nổi sự thật. Cô muốn đứng bật dậy và nghe lời giải thích từ San San, hơn thế là muốn cho cô bé kia một cái bạt tai. Cô nắm chặt tấm da của chiếc ghế, cắn phần. Duy thấy vậy liền giữ chặt tay cô ấn xuống.

- Đợi lát nữa xem thế nào.

San San đập tay xuống bàn tức giận.

- Ông đang uy hiếp tôi sao? Ông nghĩ ông là ai chứ? Số tiền tôi cho ông đã là lớn rồi đừng đòi hỏi.

Người đàn ông đó không chịu khuất phục vẫn phản kháng.

- Cô không định đưa phải không?

San San cương quyết. - Tiền không phải là tôi không có. Nhưng với loại người như ông thì bỏ đi.

- Này! Anh chàng đẹp trai cậu thấy thái độ của cô gái này với người lớn hơn không? Cậu thấy thế nào.

Bảo Duy trợn trừng mắt, khi hắn ta chỉ tay vào chính anh. San San quay người lại phía sau thì nhìn thấy anh, và người đối diện. Cô bé giật mình, đứng phắt dậy.

- Chị....chị sao lại ở đây?

My đứng lên nhìn thẳng vào mặt San San, lạnh ngắt.

- Thì ra người giả tạo lại chính là cô.

San San xua tay phủ định. - Không phải như chị nghĩ đâu.

“Bốp” My đưa tay tát thẳng vào San San không nhân nhượng chút nào.

- Thật đáng buồn khi tôi là người giúp đỡ cô sau bao năm. Tôi cho tiền đi học, tiền ăn, tiền chơi và cô đáp trả tôi bằng cái gì.

San San ôm mặt, mắt nổi lên những tia lửa hận thù. Con người thật, bản chất của cô bé bình thường ngày thơ lương thiện đã dần trở thành ác nữ. Cô nhếch môi bất cần.

- Chị đánh tôi? Chỉ là tôi muốn đưa chị ra khỏi cái vòng tròn oan nghiệt đó, kết thúc mọi chuyện để chị không phải phiền lòng. Như vậy chị còn không muốn sao?

My càng tức hơn, cô tiến lại gần túm lấy tóc San San hung hăng.

- Đừng ở đó mà mạnh mẽ nữa. Phải đấy, tôi muốn như vậy nhưng không phải bằng cái cách là hăm dọa người thân. Tôi không phải loại người bỉ ổi như cô. Và cuối cùng, Hàn Linh San cô hãy nhớ cô chưa bao giờ nợ tôi món ân tình đó, tôi cảm thấy nó rẻ rách và thấp hèn lắm.

Bàn tay San San đã nắm chặt, cô muốn ngay lập tức đánh cho người trước mặt một trận mặc dù không thể thắng nổi. Nhưng cũng chỉ vì lần này cô đã làm sai, nên đành chịu đựng.

- Thôi được. Chị cũng nghe rõ đây, hôm nay chị đã nói ra những lời như vậy thì sau này tôi có làm việc gì quá đáng thì đừng trách.

Nói xong San San quay phắt người bỏ đi. Vừa đi cô vừa khóc, giọt nước mắt tiếc nuối. Có lẽ bây giờ nó sẽ trở thành thứ bẩn thỉu nhất với cô.

Quay lại quán Cafe.

Ngay sau khi San San rời đi, My nhanh chóng gục ngã, cô vẫn còn quá sốc. Người dường như thân thiết nhất lại là người phản bội cô, vậy trên thế gian này còn ai cô có thể tin tưởng.

Người đàn ông hồi nãy nói chuyện cùng San San liên hồi nói đòi tiền.

- Nhờ tôi mà cô biết được sự thật cũng nên trả công đi chứ.

Duy nhúu mày nhìn quá tên đó rồi rút một chiếc thẻ ATM.

- Ông cầm lấy và đi đi. Đừng bao giờ xuất hiện nữa.

Hắn nhanh chóng gạt đầu rồi cầm lấy chiếc thẻ chẳng nói chẳng rằng đi luôn.

- Em ổn chứ?

My lấy lại sức đứng dậy, bám vào cánh tay Duy. - Em hơi mệt nên muốn về nhà nghỉ.

- Anh đưa em về. - Duy nói.

My khẽ gạt đầu.

92. Chương 87:

Văn phòng cảnh sát

Huy Nam và luật sư Wilfred bận rộn từ sáng với vụ kiện của Nhật Anh từ sáng.

- Về vụ kiện của tổng giám đốc Hoàng đều có chứng cứ đầy đủ, hai người dựa vào đâu mà nói chúng tôi thả người. Wilfred anh tài giỏi như vậy phải hiểu rõ hết chứ.

Wilfred bật cười. Hôm qua sau lời nhờ vả của Elly anh cũng băn khoăn một lúc lâu, bởi lý do như cảnh sát trưởng đã nói. Không có căn cứ đâu mà thả người nếu giúp cũng không được. Nhưng nghe phân tích kỹ càng của Elly anh mới hiểu rõ, đúng là vụ kiện này có nhiều kẽ hở mà anh không để tâm. Xem ra vẫn còn phải học hỏi nhiều.

- Tôi biết là như vậy. Nhưng người như cảnh sát trưởng tại sao không để ý đến những thứ quan trọng nhất mà đã vội vã bắt người?

Cảnh sát trưởng trước mặt nhúu mày, lời nói kì lạ của Wilfred khiến ông nao núng. Nếu vụ kiện lần này mà vỡ lở thì ông sẽ rất mất mặt với đại luật sư.

- Ý anh là sao?

Huy Nam tiếp lời. - Ông hãy chiếu đoạn CCTV về vụ tai nạn lên. Wilfred sẽ giải thích.

Cảnh sát trưởng dẫn đo một lúc rồi mở đoạn CCTV lên. Wilfred nói.

- Trong đoạn CCTV này. Tổng giám đốc Hoàng đã xuất hiện ở đó, nhưng anh ấy ngồi yên trong xe. Nếu anh ấy là tội phạm giết người thì phải xuống xe trực tiếp ra tay, trường hợp 2 là thuê sát thủ nhưng không có hành vi tấn công mà do tai nạn.

- Hoặc tổng giám đốc Hoàng muốn giúp Trần Nguyên Hùng nên đã xuất hiện ở đó.

Ông cảnh sát vừa nghe xong liền thất thần lúc lâu. Rồi sau đó thở dài một hơi rồi nhấc điện thoại cố định lên gọi.

- Hủy bỏ lệnh tạm giam với Hoàng Nhật Anh và chủ tịch Hoàng Minh Đức.

Đầu dây bên kia trả lời gì đó khiến ông bất ngờ.

- Vậy sao? Được rồi tôi biết rồi.

Ông cúp máy với vẻ mặt mệt mỏi. - Việc này là do sai sót của sở cảnh sát, chúng tôi sẽ nhanh chóng xin lỗi tổng giám đốc Hoàng. Nhưng ngược lại chủ tịch Minh Đức đã tự thú rồi. Tôi nghĩ vụ án như vậy đã kết thúc rồi.

Huy Nam phản đối.

- Ông đừng nghĩ đơn giản vậy chứ? Chủ tịch Minh Đức mới là một phần, chắc hẳn vẫn còn. Nếu hết rồi thì Nhật Anh sao phải vào đó thế chỗ cho hắn.

Huy Nam nói ra những lời này trong lòng anh cũng day dứt lắm, anh đang đưa chính ba mình vào nhà tù. Đã có một khoảng thời gian anh nghĩ nên giúp ông ấy như San San nhưng làm việc sai trái này còn khó khăn hơn là đưa ba vào con đường đúng.

.

Cổng đồn cảnh sát.

Nhật Anh vươn vai một cái rũ tan mệt mỏi, rồi bước đến phía Huy Nam, nghĩa khí dơ một cánh tay ôm lấy người bạn tri kỷ.

- Người anh em cậu bắt tôi ở trong đây nửa tháng. Có biết khó chịu lắm không?

Vừa buông ra anh liền đâm ngay trước ngực Huy Nam. Khiến cậu bạn đau đớn.

- Nay, cậu định trả ơn tôi thế này sao?

Nhật Anh không nói gì chỉ đi thẳng ra khỏi đồn cảnh sát. Mặc kệ những lời Huy Nam nói.

- Cậu không định về nhà sao? Tôi còn mang xe đi để đón cậu nữa này.

Nhật Anh vẫy tay chào. - Tôi còn có việc phải làm.

Huy Nam và Wilred đứng lại nhìn chỉ biết lắc đầu rồi cười cam chịu.

93. Chương 88: Yên Chi - Hạ Vy

Cánh cổng tập đoàn General bật mở. Nhật Anh nghiêm nghị bước vào với bộ vét đen huyền bí, vẫn vậy vẫn cái vẻ lạnh lùng của một tổng tài không gì thay đổi được cái nét đó. Việc anh xuất hiện khiến bao người bất ngờ, bởi khi anh bị bắt đến đồn cảnh sát đã làm kinh động đến cả tập đoàn lớn. Họ đều nghĩ tổng giám đốc sẽ thật thảm hại khi trở về, ai ngờ vẫn rạng rỡ như thường ngày. Đi đến đâu người người cúi chào nồng nhiệt. Các nhân viên xếp thành hai hàng nghiêm trang chào đón anh.

- Chào mừng tổng giám đốc trở về.

Anh chỉ khẽ gật đầu rồi đi tiếp. Lên tới tầng cao, phòng làm việc của anh trên đó.

Với sự trở về của tổng giám đốc. Cũng khiến phòng thiết kế rầm rộ lên hẳn. Trong công ty không phải ai không biết về việc chính giám đốc thời trang là người khởi kiện, nhưng lại có mâu thuẫn rất lớn. Trong khi vợ ra tay độc ác với chính chồng cũ của mình. Các nhân viên trong tòa nhà rộng lớn này, gặp My đi đến đâu ai cũng dòm ngó rồi bàn tán.

My bước từ phòng làm việc ra, thấy các nhân viên không hề để ý tập trung vào công việc chỉ ngồi tám chuyện. Cô bực tức đập mạnh xuống bàn, ai nấy đều giật mình vội vã quay trở về vị trí.

- Đang trong giờ làm việc. Mọi người nghiêm túc chút đi.

Tất cả đều cúi gằm mặt xuống run rẩy trước bộ dạng đáng sợ kia. Còn My đang tiến đến bàn của nhà thiết kế chính, cô lật từng trang xem qua rồi gặt đầu tán thưởng.

- Rất tốt. Nhưng không phải nên đưa lên chỗ tổng giám đốc sao?

Cô gái đó lúng túng trả lời. - Xin lỗi giám đốc. Tôi sẽ mang lên ngay.

My gấp quyển tập san lại nói.

- Không cần. Tôi sẽ mang lên giúp cô.

Nhà thiết kế nữ đó vội vã gặt đầu lia lịa. - Cảm ơn giám đốc.

Vừa bước ra văn phòng, đóng cửa lại cô lại nghe thấy tiếng rì rầm bàn tán.

- Hồi nãy trông đáng sợ thật. Tôi nghe một nhân viên trong công ty nói có người đã trông thấy cô ta đánh nhau tại nơi mà người ta thường gọi là Thế giới đêm đó. - Nhân viên 1

- Thật á? Thảo nào trông đáng sợ như vậy, lại còn giám kiện cả tổng giám đốc xem ra gan không nhỏ - Nhân viên 2

My thở dài, bí mật của cô đang dần được hé mở. Sau này, chắc chắn sẽ còn rất nhiều thứ khó khăn hơn ở trước mắt.

Phòng làm việc tổng giám đốc.

Nhật Anh ngồi làm việc tập trung, một đồng tài liệu đang chờ anh xử lý sau một thời gian vắng mặt. Điện thoại cố định của văn phòng reo lên. Đầu dây bên kia thư ký nói.

- Tổng giám đốc. Jessi cần gặp.

Anh trả lời. - Được rồi.

Lặng lẽ cúp máy, rồi nhìn về cánh cửa một cách bình thản, nhưng ẩn chứa sự hận thù, căm phẫn.

- Cuối cùng đã đến rồi.

Cô đứng ngoài, lên một hơi thật dài rồi thở ra. Tiếp đó, cô lấy hết tinh thần đẩy cánh cửa, bước vào một nơi chẳng khác gì địa ngục trần gian. Vừa bước vào, ngoài dự đoán đáng về đó không một chút đáng sợ, chỉ là một con người chăm chỉ làm việc thôi. Dường như vẫn còn có sự ầm ập nào đó quanh đây. Cô vội vã cúi chào 90 độ.

- Đây là ý tưởng của phòng thiết kế. Tổng giám đốc hãy xem qua. Không còn việc gì nữa, tôi đi đây.

Anh đóng cây bút nhanh như cắt, lặng lẽ nhìn về bóng lưng người đang rời đi.

- Em không còn lời gì để nói với tôi sao?

My giật bắn, vốn dĩ muốn rời khỏi đây thật nhanh mà con người kia thật ác độc. Cô đã sớm hiểu ra dã tâm của anh ấy khi mới bước vào rồi.

- Anh đang nói đến chuyện đó sao?

Cô quay người lại, nhìn anh đang tựa vào chiếc ghế xoay, vẻ mặt bị đóng băng, không hề thay đổi.

- Tôi xin lỗi vì tất cả...Là tôi đã nhầm....Xin lỗi....xin lỗi anh.

Cô vừa nói, vừa nấc nhẹ. Không gian căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng lạ thường. Phút chốc, con người kia đã đến gần cô từ khi nào, anh ghé sát tai cô, phát ra một giọng nói rất nhẹ nhưng đầy nguy hiểm.

- Đến giờ chỉ biết xin lỗi thôi sao? Ly hôn rồi vào tù. Mọi thứ thật quá dễ dàng đối với cô, còn với tôi cô có biết nó đã khó khăn đến thế nào không?

Giờ phút này cô cũng chỉ muốn hét thẳng vào mặt anh rằng :” Anh tưởng dễ dàng sao? Tôi cũng đã rất đau buồn khi biết được sự thật giả dối đó!”

- Không có gì để nói sao? Không có gì để giải thích cho thứ tình cảm hời hợt đó của cô à?

My bối rối cô không dám nhìn thẳng chỉ vội vàng rời đi. - Xin lỗi....Xin lỗi.

Cô chạy thật nhanh về phía cửa, nhưng anh lại nhanh hơn cô một bước, nhanh chóng kéo lại rồi đẩy cô vào tường. Bàn tay cứng nhắc kia nắm chặt hai cổ tay cô dí sát vào tường. Còn mặt anh thì từ từ tiến lại gần mặt cô hơn, My sợ hãi trốn tránh nhìn nghiêng.

Anh thấy rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô vì đâu, anh nhếch môi một cái đầy căm ghét.

- Đau không? Thế này cô mới biết được cảm giác của tôi đã vì cô mà thành ra như thế nào? Nên hãy bỏ cái Xin Lỗi vô nghĩa ấy đi.

- Đừng khiến cho tôi KHINH BÍ CÔ HƠN NỮA!

Từng câu từng chữ anh nhấn mạnh, khiến cô rối bời. Bỗng chốc anh nói lỏng tay ra, nhân cơ hội này cô bỏ chạy thật nhanh.

Anh bắt lực nhìn theo, trên tay cầm sợi dây chuyền đã tặng cô vào lễ đính hôn.

- Vẫn đeo sao? Có đáng không?

.

My chạy một mạch đến phòng vệ sinh, cô hắt nước lạnh vào mặt mình rồi nhìn thẳng vào gương. Cô thấy mình thật đáng thương và thảm hại. Giây phút đó tại sao lại yếu lòng như vậy? Tại sao không thể nói ra bất cứ thứ gì ngoài câu Xin Lỗi.

Bên ngoài công ty.

Chàng trai tuấn tú bước vào thu hút mọi ánh nhìn của các cô gái trong công ty. Ai cũng có vẻ thích thú khi gặp người này. Anh vừa đi vừa vẫy tay chào mọi người một cách thân thiện. Mọi người cũng đáp trả bằng cách nồng nhiệt nhất, đồng thanh.

- Bảo Duyệt. Chào anh.

Anh mỉm cười rồi dạo quanh một vòng trong khu văn phòng thiết kế như đang tìm kiếm thứ gì đó. Còn nhân viên nữ thì mãi mê ngắm thân hình khuôn mặt ấy, hút hồn người xem. Anh bước đến bàn của một nhân viên nữ cất giọng hỏi.

- Cô có thấy Jessi đâu không?

Cô nhân viên đó vội đưa mình ra khỏi cái ảo tưởng kia rồi thẹn thùng trả lời.

- Tôi có thấy cô ấy chạy vào nhà vệ sinh.

Anh vội vã rời đi, trước khi đi còn không quên chào các chị em.

- Đúng là người vừa đẹp trai vừa lịch sự - Nhân viên 1

- Phải gọi là quá đẹp đi. - Nhân viên 2

- Là anh em họ với tổng giám đốc nhưng sao tính cách họ lại khác nhau như vậy. - Nhân viên 3

.

Sau khi đã ngấm đủ và chửi mình trước gương, cô định trở lại phòng làm việc nhưng vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh đã bắt gặp ngay bộ dạng nhàn nhã đứng dựa vào tường của Bảo Duy.

- Anh đến đây làm gì vậy?

Duy nháy mắt tinh nghịch rồi cầm chặt tay cô lôi đi.

- Đến tìm em. Hết giờ làm việc rồi ra ngoài chơi. Không phải chiều em được nghỉ sao?

Biệt thự Huy Nam

- Anh làm vậy với ba mình không cảm thấy trong lòng rối bời sao?

Huy Nam xoa xoa đầu Yến Nhi đang tựa vào bả vai mình khẽ nói.

- Càng che giấu thì ông ấy càng lẩn sâu thôi. Nhưng em đừng hỏi đến chuyện đó nữa, biết chưa?

Yến Nhi gạt đầu mỉm cười, rồi ôm lấy hông của Huy Nam.

- Nhưng em cảm thấy cơ thể mình lạ lạ làm sao ý? Trễ 1 tuần rồi!

Huy Nam ngạc nhiên nhìn thẳng vào cô. - Không phải là có rồi chứ?

Cô lắc đầu không chắc chắn.

.

Lát sau

Yến Nhi buồn bã bước từ phòng vệ sinh ra. Cô dơ ra trước mặt anh 2 vạch đỏ.

- Giờ phải làm sao? Tất cả là tại anh đó.

Huy Nam dơ hai tay ra vẽ bắt lực rồi đứng lên khoác vai cô.

- Không sao! Chúng ta đều đã trưởng thành sẽ có cách giải quyết riêng mà.

8:00 PM

Nhà Yên Chi.

Cô gái dường như đang chuẩn bị bữa tối muộn thì tiếng chuông cửa vang lên.

- Tới đây.

Cô nói to rồi bước ra mở cửa. Bên ngoài, Nhật Anh chẳng nói chẳng rằng tiến vào bên trong, rồi thả người xuống ghế sofa thoải mái.

- Anh đừng tự tiện như vậy chứ

Nhật Anh đáp. - Tôi chưa ăn gì cô cho tôi ăn chung đi.

Yên Chi khẽ chửi thầm " Vẫn là cái bộ dạng đấy. Bao năm rồi anh chả thay đổi tí nào"

Cô lặng lẽ tiến vào bếp, chuẩn bị thêm một phần ăn nữa. Còn anh thì dạo quanh một vòng căn nhà rồi thầm nghĩ " Cách sống thật đơn giản". Đột nhiên một bức tranh được treo trong tủ kính thu hút anh, trong tranh là một chàng trai tầm 18 - 19 tuổi nhàn nhã dựa vào gốc cây ngủ một giấc thật sâu. Người vẽ bức tranh này có lẽ rất tài giỏi nên mới khắc họa cho người xem hiểu rõ được.

- Thật giống bức tranh Hạ Vy vẽ mình. Không thể nào

Anh vẫn đang phủ nhận, rồi sau đó mở cửa kính ra lôi từ trong ra bức tranh đó. Anh gỡ bỏ khung tranh rồi nhìn ra phía sau. " Hoàng Nhật Anh 20-8 " Đằng sau bức tranh dòng chữ nắn nót ghi rõ tên anh và cả ngày sinh.

Như đã biết được điều gì đó, anh hung hăng cầm tranh tiến về phía Yên Chi.

- Bức tranh này là ai vẽ?

Yên Chi hơi lúng túng nhưng cuối cùng vẫn trả lời. - Là tôi

Anh bất ngờ vứt tranh xuống đất rồi bám chặt vào bờ vai cô.

- Hạ Vy. Là em.

Cô không nói gì im bất, đó là sự thật không thể thay đổi.

Nhật Anh vội vã ôm chầm lấy cô. - Hạ Vy em biết anh đã tìm em vất vả thế nào không? Tại sao em bỏ đi mà không để lại bất cứ thứ gì.

Cô cười nhạt.

- Anh nói vậy thì có ích gì chứ? Ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã không nhận ra em. Còn Bảo Duy, anh ấy nhìn qua là biết đó là em liền.

Nhật Anh buông cô ra nhìn thẳng vào mặt, từng đường nét đến giờ anh mới chú ý.

- quá nhiên rất giống. Xin lỗi vì em ở ngay gần anh như vậy mà anh không nhận ra. Nhưng thôi em trở về là tốt rồi đừng rời xa anh nữa được không?

Cô cảm nhận được tấm chân tình đó qua cách biểu hiện của anh, nhưng cô không biết và cực kì đắn đo khi không biết trong lòng anh giờ có ai? Cô chỉ biết vòng tay qua ôm anh thôi, cảm nhận từng chút ít.

Phía ngoài cửa, My đưa ánh mắt đăm buồn nhìn hai người trước mặt. Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra và tại sao lại như vậy? Họ đã từng yêu nhau? Cô là kẻ đến sau? Hàng trăm câu hỏi cứ hiện trong đầu cô rồi rối bời.

Cô khẽ đóng cánh cửa lại, thì lại bắt gặp Duy đang tiến về phía nhà Yên Chi.

- Tại sao anh đến đây? Không lẽ anh cũng quen.....!

Duy không nói gì chỉ mở cửa nhà ra nhưng anh cũng thấy cảnh đó như cô đã thấy. Anh chỉ nhìn bộ dạng của cô bây giờ mà đau lòng thay, anh dang tay ra khoác lấy bờ vai mỏng manh của My.

- Đi thôi. Anh sẽ từ từ kể cho em.

Giữa đường phố, cô im bất nghe từng lời Duy kể. Cô đã có nén khóc khi biết sự thật đó.

- Ý anh là họ đã yêu nhau từ lâu sao?

Duy gật đầu. - Đúng vậy. Anh nghĩ họ sẽ sớm trở về bên nhau thôi, em nên chuẩn bị tâm lý.

Cô hệt hăng tiến về chiếc ghế ở trạm xe bus. Cô che giấu vẻ yếu đuối.

- Em không sao. Chỉ cần Yên Chi.....À không, ý em là Hạ Vy đem lại hạnh phúc cho anh ấy thì em có thể từ bỏ.

Anh tiến đến cầm lấy bàn tay kia. - Đừng như vậy! Anh sẽ thay Nhật Anh yêu em có được không? Em sẽ không bị tổn thương đâu!

My im lặng cô không trả lời, Duy kéo cô sát vào người mình để cô tựa vào vai anh.

- Được rồi. Cô gái em đừng chịu đựng nữa, hãy khóc đi. Khóc rồi em sẽ thấy thoải mái hơn đó.

Từng giọt nước mắt mặn đắng lại tuôn chảy, cô khóc, khóc không lên tiếng. Cô không dám khóc to vì sợ mình sẽ trở thành người yếu đuối.

Cô đã khóc rất lâu, đến nỗi ngủ thiếp đi trên bờ vai anh.

Duy nhìn và khuôn mặt mệt mỏi đó mà anh phải suy nghĩ rất nhiều, lần đầu tiên anh thấy người con gái đã từng là của mình khóc vì một người khác. Nhưng nghĩ đến Nhật Anh, có lẽ anh ấy đã phải chịu đựng nhiều hơn anh, mọi thứ có lẽ sẽ trở về đúng quy luật. Hận thù bao lâu nay giữa hai người giờ cũng nên xóa bỏ, cũng chỉ vì một người con gái mà gây khó dễ cho nhau bao lâu nay thật đáng buồn

94. Chương 89: Đã Trở Thành Quá Khứ

Sáng chủ nhật - Nhà Yến Nhi

Yến Nhi đã gọi My đến chơi từ sáng sớm. Cô gái đâu biết chính mình đã phá hoại giấc ngủ vàng của My mà vẫn niềm nở trò chuyện. Trong khi đó, My đã mệt bã người chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu. Nhưng vẫn cố gắng giữ thể diện.

- Yến Nhi. Em có thể cho chị một tách cafe không. Ngồi nói từ vừa này cổ họng chị khô hết rồi. - Đến giờ phương pháp đó là hữu hiệu nhất mà cô nghĩ ra.

Yến Nhi vẫn không hay biết gì vẫn vui vẻ gọi cafe cho cô rồi lại ngồi kể chuyện tiếp.

- Nhưng chị này. Em có một chuyện cần nói. Và em biết chị là người có kinh nghiệm vì đã từng kết hôn.

My trợn trừng mắt khó hiểu.- Chuyện gì mà nghe nghiêm trọng thế.

- Thì là.....! Em có thai rồi, có nên kết hôn luôn không?

My đang uống dở tách cafe vừa nghe xong Yến Nhi nói thì cô chuẩn bị phun hết ra. Nhưng vẫn cố kìm lại hậu quả lại sặc nước.

- Khụ...khụ....Em đang đùa chị à? Sao nhanh vậy?

Mặt Yến Nhi từ khi nào đã đỏ bừng cô không dám nhìn thẳng vào My chỉ cười thầm.

- Đương nhiên là phải kết hôn rồi. Anh nên chịu trách nhiệm chứ. - Huy Nam đột nhiên từ đâu đi đến trên tay cầm ly trà nóng hổi vừa uống vừa nói, điệu bộ mỉa mai.

- Mà em không thấy Huyền My buồn ngủ sao? Đừng ép cô ấy quá mức?.

Yến Nhi giật mình quay ra nhìn nét mặt của My, quả thật có chút gì đó rất mệt mỏi mà từ này cô không nhận ra.

- Xin lỗi chị. Em không biết.

My xua xua tay. - Không có gì đâu. Giờ chị đỡ buồn ngủ rồi.

- Mà Huy Nam này. Chuyện của ba anh và San San. Anh đừng can thiệp vào nữa. Em biết rất khó cho anh. Dù sao cũng cảm ơn anh trong thời gian qua.

Mọi hành động của anh ngừng lại nhanh chóng. Nét mặt bắt đầu thay đổi.

- Anh làm vậy vì muốn thay họ tạ lỗi với em. Anh biết trong chuyện này ba anh là người có lỗi nhiều nhất. Như em thấy đây, chủ tịch Minh Đức cũng tự thú rồi. Ba anh giờ cũng nên đi theo con đường đúng đắn thôi. Em không cần phải thấy áy náy đâu.

My ngồi đan hai bàn tay vào nhau day dứt. - Nhưng mà.....!

- Không nhưng gì hết. Em yên tâm đi, anh sẽ không như San San đâu. Sau khi kết hôn, anh phải đưa Yến Nhi về Nhật Bản. Rồi sẽ về giúp em.

Yến Nhi nhăn nhó. - Này! Ai nói muốn kết hôn với anh chứ?

Huy Nam bước đến cốc đầu Yến Nhi. - Em bị anh tóm rồi muốn chạy cũng không được đâu.

My nhìn đôi tình nhân trẻ đang hạnh phúc, cô cười thầm. Nghĩ về số phận của mình tại sao không được như vậy? Thật trớ trêu. " Ting...ting" Chuông điện thoại cô reo " Bảo Duy "

- Alo. Có chuyện gì sao?

Đầu dây bên kia trả lời. - Thôi nào cô nương bỏ giọng điệu ấy đi. Hôm nay là chủ nhật phải ra ngoài chơi chứ? Nói đi em đang ở đâu mà không có ở nhà?

My đáp. - Anh đi một mình đi.

Duy vẫn ngoan cố.

- Một hôm thôi mà cũng khó khăn vậy à? Em sắp trở thành bà già khó tính rồi đấy.

Cô thở dài một hơi rồi trả lời. - Thôi được. Em đang ở nhà Yến Nhi, anh đến đón nhé.

- Oke.

Nói xong cô lặng lẽ cúp máy. Rồi ngược lên nhìn vẻ mặt tò mò của hai người kia.

- Là Bảo Duy. Có vẻ anh ấy rất thích chị. - Yến Nhi nói.

My chỉ cười trừ rồi lắc đầu. - Không đâu, bọn chị đã là quá khứ sao có thể nữa chứ?

- Sao không chứ? Em với Huy Nam đã đi một vòng to như vậy mà kết cục vẫn như thế này đây. Tin em đi, Bảo Duy anh ấy là một người tốt, không kém cỏi gì Nhật Anh đâu. Chị mà bỏ qua thì tiếc lắm đấy.

Bệnh viện thành phố.

Elly dắt tay mẹ của My đi vào khu khám bệnh.

- Tại sao dì không rủ My đi cùng vậy?

Vân Khuê lắc đầu mệt mỏi. - Ta thấy dạo này trong người không được ổn. Sợ nếu hôm nay biết được ta có bệnh thì con bé sẽ càng lo thêm. Nên bắt đắc dĩ ta mới phiền đến con.

Elly mỉm cười. - Thật sự không phiền đâu dì.

“Số 259 ” Tiếng báo khám bệnh vang lên.

- Đến lượt dì rồi. Dì có cần con đi vào cùng không ạ?

Bà cười hiền hậu rồi lắc đầu.

.

Phòng khám.

Sau khi chụp xong X- Quang. Bác sĩ có hỏi qua một số điều.

- Dạo này bà thấy trong người thế nào?

Trịnh Vân Khuê đáp. - Tôi thấy đau rất lồng ngực. Nhiều khi còn ho ra máu. Khó thở nữa.

Bác sĩ buồn rầu lắc đầu vẻ nghiêm trọng.

- Bà bị tăng tiết ADH (ADH tăng hấp thụ nước tiểu do vậy giữ lại nước trong cơ thể, làm loãng độ Natri trong huyết tương và giảm nồng độ Clo) Cộng thêm ho ra máu và khó thở. Đó là tất cả triệu chứng của ung thư phổi. Bà đang sang giai đoạn 2 rồi. Sẽ chuyển đến giai đoạn cuối nhanh thôi. Tôi rất lấy làm tiếc.

- Nếu bà muốn điều trị tại bệnh viện thì hãy đăng ký. Còn không thì chúng tôi sẽ cho bà phương pháp để kéo dài tuổi thọ . Bà có thể sống nhiều nhất trong vòng 3 tháng nữa nếu không gặp biến chứng.

Trịnh Vân Khuê vừa nghe xong đã sốc nặng, toàn thân bà cảm giác tê liệt rồi ngã xuống đất. Bác sĩ đang nói bỗng hốt hoảng.

- Mau chuyển đến phòng cấp cứu. Bệnh nhân bị ung thư phổi rất dễ thiếu Oxi cần nhanh chóng cho thở oxi ngay lập tức. Đã liên lạc với người nhà bệnh nhân chưa?

Cô y tá trả lời. - Người nhà ở đây rồi. Tôi sẽ đi thông báo.

Elly đang ngồi hàng ghế chờ đột nhiên thấy dì đang nằm trên giường bệnh chuyển tới phòng cấp cứu cô giật mình, sợ hãi. Chạy đến phía cô y tá.

- Bà ấy làm sao vậy?

Y tá đáp. - Bà ấy bị ngất do sốc. Lát nữa bác sĩ sẽ nói tình hình cụ thể.

Elly gấp gấp rút điện thoại ra, cô vội vàng định bấm số My nhưng nghĩ lại lời nói vừa nãy của dì nên dừng lại.

30 phút sau.

Bác sĩ từ phòng cấp cứu ra.

- Ai là người nhà của bệnh nhân.

Elly chạy đến. - Tôi là con gái bà ấy. Rốt cuộc mẹ tôi bị sao vậy?

- Bệnh nhân Trịnh Vân Khuê. Đã bị ung thư phổi giai đoạn 2 rồi, người nhà không quan sát tình hình sao? Bà ấy nói ho ra máu, khó thở nữa. Có biết những triệu chứng đó rất nguy hiểm không?

Elly đáp. - Tôi ở xa nên không theo dõi được mẹ.

Bác sĩ thở dài.

- Nếu đến sớm hơn thì đã có hy vọng sống lâu hơn rồi. Đó là u ác tính, sẽ nhanh chóng lan tỏa. Bà ấy có thể sống được 3 tháng nữa nếu không có biến chứng.

Elly hốt hoảng. - Không thể kéo dài thêm sao?

- Bệnh nhân bị ung thư phổi ác tính sống được 3 tháng đã là kì tích rồi. Nếu dùng thêm phương pháp xạ trị và hóa trị đều gây tác dụng phụ. Đến giờ chỉ có thể sống vui vẻ, bình thường thôi. Nếu được thì sẽ sống thêm được khoảng vài tuần. Bà ấy tỉnh rồi, cô nên vào động viên mẹ đi.

Elly hệt hăng bước vào phòng bệnh. Cảm giác hiện giờ của cô giống y hệt lúc mẹ cô ra đi.

Nhìn thấy dì đang nằm trên giường bệnh mà cô cảm thấy áy náy hơn. Mọi thứ mà cô gây ra còn chưa trả hết mà dì sắp phải đi. Cô thấy mình đáng chết hơn bất cứ lúc nào.

- Dì. Con xin lỗi.

Mặc dù đã bị sốc nặng nhưng bà vẫn mỉm cười. - Con không có lỗi gì cả? Chuyện này con đừng kể cho My, ta muốn con bé giải quyết mọi thứ ổn thỏa rồi mới nói tất cả.

Elly đáp.

- Nếu không nói thì không phải quá đáng lắm sao dì? Đến khi My biết sự thật thì đó sẽ là cú sốc lớn về mặt tinh thần với em ấy.

- Ta biết con gái ta mạnh mẽ mà. Nó sẽ vượt qua được. Bây giờ còn rất nhiều chuyện nó phải lo, ta không muốn thêm gánh nặng. Ta cầu xin con hãy cố hết sức giúp My.

Elly nắm lấy bàn tay xanh xao kia, nước mắt cô giàn giụa. - Vâng. Dì yên tâm.

Công viên trò chơi.

Chiếc xe vui nhộn phong cách lao vun vút về khu vực cổng. Thu hút bao ánh nhìn của mọi người. Đặc biệt là khi người con trai trên xe bước xuống.

- Lại nơi này. Anh nghĩ em là trẻ con à? - My tức giận.

Bảo Duy đưa hai tay ra béo má cô. - Xem nào. Đối với anh em chưa phải người lớn đâu.

Anh nhanh chóng khoác vai cô bước về chỗ mua vé. Hành động đó khiến bao cô gái phải ghen tị.

- Vào chơi thôi. - Vừa nói anh vừa dơ hai chiếc vé trước mặt cô.

Nhà Hạ Vy.

“Cộc, cộc” Tiếng gõ cửa cứ vang lên mãi, đến tận khi Hạ Vy bước ra mở cửa.

- Anh đến có việc gì sao?

Nhật Anh vòng tay ôm lấy cô. - Anh đến nhà bạn gái anh cũng không được sao?

Hạ Vy đẩy anh ra, bĩu môi .

- Thôi đi. Anh sến quá đến. Khiến em nổi da gà rồi.

Nhật Anh mỉm cười nhìn Hạ Vy, rồi nắm lấy tay cô dắt đi.

- Đi chơi thôi. Vì em mà anh phải đỗ xe ngoài ngõ rồi đi bộ vào đó. Em phải thấy hạnh phúc chứ?.

Hạ Vy. - Chưa đủ...!

- Vậy mà chưa đủ à? Một mỗi của anh đối lấy hạnh phúc của em? Còn không thích sao?

Hạ Vy lấy tay đập đầu anh. - Một mỗi cái đầu anh. Tức là yêu em khiến anh một mỗi sao?

Nhật Anh im bật. Đứng chôn chân tại chỗ. Còn Hạ Vy thì tung tăng đi trước vì vừa đấu võ mồm thắng được ác quỷ ngang tàn.

- Đến công viên trò chơi nha anh. - Hạ Vy hét to.

Anh đứng sau lắc đầu, bó tay. - Em lớn rồi còn muốn đến chỗ trẻ con đây à?

Cô không nói gì chỉ tươi cười vui vẻ.

.

20 phút sau.

Công viên trò chơi.

Lại một lần nữa một chiếc xe xa hoa mới, một anh chàng mới, lại thu hút mọi người. Nhưng tình hình vẫn thế, vẫn khiến mọi người ghen tị. Riêng cô bán vé chỉ mừng thầm “Hôm nay là ngày gì mà nhiều người đẹp trai vậy? Chỉ tiếc là có bạn gái hết rồi”

- Đi thôi. Em cứ chơi thoải mái nhé.

.

Một nơi khác.

- Aaaaaaa. Ghê quá đi.

Duy nhíu mày. - Sợ à? Sao không nói ngay từ đầu là em sợ độ à cứ đứng im một chỗ như thế. Anh lại tưởng em thích đi.

Căn nhà di động trên không đang ngập tiếng cãi nhau chí chóe.

- Em chưa kịp giải thích thì nó đã di chuyển rồi. Tại anh hét đó.

Duy cười đều. - Tưởng thế nào? Nữ bang chủ, ngang bướng, tài giỏi hóa ra lại có điểm yếu này.

Bỗng nhiên Duy lại nhớ ra thứ gì đó. - Hình như anh đã từng đi chơi với em. Hôm đó em đã nói em sợ độ cao. Phải không?

My tức giận. - Đúng vậy đấy. Anh quên nhanh quá. Mà nói ít thôi.

Duy mỉm cười rồi kéo cô ngồi xuống. Lấy áo khoác của mình bao trùm lên hai người.

- Sợ thì nhìn anh thôi nhé. Mọi thứ sẽ ổn thôi.

.

Hạ Vy tung tăng trong khu giải trí, cô vẫn còn nguyên nét ngây thơ như hồi nhỏ. Đột nhiên cô chỉ về hướng nhà di động trên không.

- Chúng ta đi cái đó đi.

Nhật Anh gật đầu. - Được thôi. Chỉ cần em thích.

Hai người bước đến phía quầy bán vé trò chơi này.

- Phiên hai người đứng rồi đợi lượt sau nhé.

Hạ Vy gật đầu rồi bước về phía cổng trò chơi. Cô nhìn đồng hồ thời gian “2 phút”.

- Đến đúng lúc quá.

2 phút trôi qua nhanh như chớp.

Cánh cửa nhà di động bật mở. Điều gì đó khiến Hạ Vy ngạc nhiên. Đôi nam nữ trong chiếc áo khoác đứng đây, không ai khác lại chính là My.

- Chị.

Vừa nhìn thấy Hạ Vy và Nhật Anh cũng khiến cho cô bất ngờ hơi lớn. Nhật Anh nhìn thấy cô thì để nét mặt lạnh băng không quan tâm.

Duy thấy vậy liền nắm lấy tay cô bước ra.

- Thật trùng hợp. Anh cùng bạn gái mới đi chơi à?

Nhật Anh không trả lời lại. - À không! Tôi nhầm. Hạ Vy đã từng là bạn gái anh rồi. Có lẽ sẽ thành chị dâu mới thôi.

Anh nhìn xuống tay My đang nắm chặt. Cười nhạt rồi khoác lấy vai Hạ Vy bước vào nhà di động.

- Dù sao bây giờ cũng đã sắp đến giờ ăn trưa. Hay là hai người đợi chúng tôi chơi xong cái này rồi đi ăn chung luôn.

Duy nhanh chóng chữa cháy. - Huyền My cô ấy thấy hơi mệt nên tôi muốn đưa cô ấy về trước. Anh và Hạ Vy chơi vui vẻ. Hạ Vy chào em.

.

Nhà di động bắt đầu di chuyển trên không. Phía bên trong, Hạ Vy nhìn nét mặt của Nhật Anh đã thay đổi cô có hơi buồn.

- Anh còn yêu chị ấy? Anh cứ nói rõ với em. Em không làm kẻ ngáng đường đâu. Em biết em đã là quá khứ nên anh hãy từ bỏ em và bắt đầu lại với chị...!

Nhật Anh đáp. - Không có lý do gì để anh từ bỏ em cả. Đối với anh cô ấy cũng là quá khứ. Quá khứ của cả anh và em.

.

My và Bảo Duy đã rời khỏi công viên trò chơi đến nhà hàng gần đó.

- Chắc hẳn em phải khó xử lắm.

My mệt mỏi đáp. - Em không sao.

- Em thấy quan hệ giữa cả anh và Hạ Vy đều không đơn giản.

Duy bật cười. - Trong quá khứ. Anh đã từng thích cô ấy, nhưng anh đã nhường cho anh họ của mình. Đó là nỗi tiếc lớn nhất của anh khi đó.

My trả lời miễn cưỡng. - Thì ra cả hai đều thích em ấy.

- Và bây giờ anh sẽ không nhường em cho Nhật Anh nữa. Anh sẽ không để em thành nỗi tiếc thứ hai của anh.

“Ting ting” Chuông điện thoại cô lại kêu vào đúng lúc quan trọng “Mẹ”

- Mẹ. Con nghe đây!

Đầu dây bên kia trả lời. - Đạo này ở nhà buồn chán nên mẹ đi du lịch rồi. Về nhà không thấy mẹ con đừng lo nhé.

- Mẹ đi bất ngờ quá. Sao không nói trước với con.

Vân Khuê đáp. - Mẹ không muốn ảnh hưởng đến công việc của con. Vậy thôi nhé con gái.

Cô đặt điện thoại xuống bàn tiếp tục cuộc trò chuyện.

- Nhưng em phải nói trước. Nếu không thể trở thành người như vậy đối với anh thì cũng đừng trách em. Bởi vì anh còn rất nhiều sự lựa chọn, hà tất gì phải bám theo một cô gái đã từng kết hôn.

Duy đáp. - Thật sự là không thể? Không phải anh đã từng là mơ ước của em sao?

My mỉm cười.

- Đó là suy nghĩ trước kia. Bây giờ em chỉ muốn gạt bỏ mọi thứ để sống vui vẻ với mẹ thôi.

Duy nhăn mặt. - Tại sao bây giờ lại không thể như trước kia chứ? Chúng ta đã từng yêu nhau đã từng vui vẻ mà.

- Không thể là không thể không có lời giải thích tại sao! Em không phải là sự lựa chọn duy nhất của anh mà, còn rất rất nhiều người tốt hơn em.

Duy lắc đầu lia lịa. - Anh không biết. không biết, không nghe thấy gì cả. Chỉ muốn em là của anh thôi.

Cô bĩu môi. - Thôi nào. Đừng trẻ con như thế, anh phải chín chắn lên chứ.

- Anh không biết, anh sẽ đợi em. Vì em là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh.

95. Chương 90: Ngày Yêu Anh Là Điều Em Không Thể

. 30 phút sau - Phòng họp.

Giám đốc ở các công ty nhỏ khác của General gần như đã tập hợp đầy đủ. Vì tính tính nóng vội của Hoàng Chấn Phong nên buổi họp đã bắt đầu sớm.

- Jessi! Cuối tháng rồi phòng thiết kế đã có ý tưởng chưa

. My mỉm cười rồi gật đầu. - Đã xong hết.

- Tốt lắm! Quả thật cô không làm tôi thất vọng. Bây giờ hãy cho tất cả mọi người ở đây xem qua được không?

My đáp. - Được

Nói rồi cô tiến lên phía trên bục. cả gian phòng tối mịt, ánh đèn máy chiếu bừng sáng, hình ảnh những bản vẽ quần áo và dòng chữ thuyết trình đang dần hiện lên.

- Jessi. Cô có nhận xét gì về kết quả làm việc của nhân viên không?

My trả lời.

- Tôi thấy họ đã làm việc rất tốt. Thích nghi với công việc cao, và cho ra những sản phẩm rất vừa ý.

Cô vừa nói xong cả phòng đã ngập tiếng vỗ tay tán thưởng. Nhưng chỉ riêng có một người vẫn lặng thinh.

- Tôi thấy bản thiết kế này có vấn đề. - Nhật Anh nói

Tiếng vỗ tay ngừng, cả phòng im bật. - Tổng giám đốc Hoàng. Xin hỏi có vấn đề ở đâu?

Nhật Anh vẫn để nguyên bản mặt lạnh băng của mình như mọi khi.

- Tôi thấy hầu như các mẫu mới này gần như là đi sao chép lại của Fashion Group. Một người tài giỏi như cô lại không nhìn ra sao?

My nhìn xuống tệp san, rồi xem lại một lần. Cô cố gắng nhìn thật kĩ từng bản vẽ, bỗng nhiên nhận ra điều kì lạ.

- Tôi xin lỗi về sai sót lần này.

Không gian im ắng đã bắt đầu tràn ngập lời xì xào bàn tán. Hoàng Chấn Phong tức giận đập bàn.

- Yên lặng. Jessi bình thường cô làm việc rất cẩn trọng mà. Đây là lần đầu xảy ra sai sót nên tôi sẽ bỏ qua. Chú tâm làm việc chút đi.

Cuộc họp kết thúc. Ai nấy đều lắc đầu buồn phiền rồi đứng dậy. Nhật Anh vẫn ngồi uy nghiêm ở đó, Còn cô thì đứng như tượng.

- Tổng giám đốc đúng tài giỏi, chỉ cần nhìn qua đã biết sao chép.

Anh cười nhạt rồi nói. - Thì ra cô vẫn thế. Vẫn không chịu nhìn nhận vấn đề một cách kĩ lưỡng.

Vừa dứt câu anh đã quay người bước đi.

- Anh ghét tôi vậy sao?

Câu nói đó khiến anh phải đứng khựng lại. Đắn đo một hồi lâu rồi lại đi tiếp. Anh không muốn trả lời.

Buổi chiều nhà Hạ Vy.

Cô nhăn nhó nhìn con người đang thản nhiên ngồi vắt chéo chân trên ghế bộ mặt đáng ghét kia nhiều lúc làm cô tức điên.

- Sao anh cứ đến đây là lại im lặng nhìn em như bị thần kinh thế?

Nhật Anh từ vừa nãy ngồi im như tượng liền đứng bật dậy nắm lấy cổ tay Hạ Vy

. - Anh làm gì vậy? Bỏ tay ra. Đau đấy.

Nhìn nét mặt đau đớn của Hạ Vy, và những ngón tay đang cố gỡ bàn tay cứng ráp kia ra khỏi cổ tay mình. Anh nhích môi tự đắc.

- Em dám chửi anh? Đúng là bao năm qua đã thay đổi rất nhiều. Em và Huyền My quả thực tính cách giống y hệt nhau. Hạ Vy ngang bướng vẫn đáp trả.

- Sống trong thế giới tàn ác này. Không thay đổi thì sao sống được? Anh cũng hiểu rất rõ mà. Đồ ác độc, không tình người.

Anh từ từ thả lỏng cổ tay Hạ Vy ra, đứng hình một lúc lâu. Từng câu, từng chữ, ngay cả tính cách Hạ Vy đều giống y hệt My. Cũng vì lý do đó nên anh mới yêu My, để lấp đầy khoảng trống thiếu sót, gần giống như một người thay thế hoàn hảo.

- Này! Anh đang nghĩ gì vậy?

Nhật Anh giật bắn, quay ra nhìn Hạ Vy rồi lắc đầu như không có gì xảy ra. Anh rút từ trong túi ra chùm chìa khóa rồi đưa cho Hạ Vy.

- Chuyển đồ về nhà anh trong ngày hôm nay. Còn đây là chìa khóa phòng em.

Hạ Vy tức giận.

- Đã kết hôn đâu mà sống chung chứ? Anh nghĩ có thể dễ dàng sắp xếp cuộc sống của em à? Anh không làm được đâu. Nét mặt anh đã thay đổi rõ rệt.

- Hạ Vy! Em có nghĩ mình đã quá ngông cuồng rồi không?

Hạ Vy cười khểnh.

- Ngông cuồng? Hai chữ đó phải dành cho anh mới phải. Đẹp cái dáng vẻ đáng sợ đó đi. Điều đó không làm em run sợ đâu. Em không phải Hạ Vy hiền lành của ngày xưa để anh điều khiển.

Nhật Anh đang rất cố gắng kìm nén sự tức giận của mình. Và thắc mắc với cơn giận vô cớ của Hạ Vy.

- Anh đã làm gì sai? Mà khiến em tức giận như vậy?

Hạ Vy lắc đầu, cô đang cố nén nước mắt bức xúc.

- Không gì cả! Chỉ là em đang dần có cái nhìn khác về anh.

- Giờ em mới hiểu cảm giác của chị My khi phải chịu đựng anh như thế nào? Mỗi ngày chỉ biết đến than vãn về cuộc hôn nhân khổ sở, buộc tội vô cớ và không nghe lời giải thích. Sao anh không chịu hiểu chứ? Cuộc sống chị ấy đã đủ khổ rồi.

Hạ Vy bước đi. Bỏ lại anh phía sau với hàng nghìn câu hỏi. "Hạ Vy! Em đang tức giận thay cô ấy sao?" .

Hạ Vy lái chiếc xe moto chạy trên đường cao tốc, cô đi thẳng ra biển. Ngồi xuống bãi cát trắng với bao tâm sự. Cô gái đang khóc, không ai để tâm đến cô và họ cũng không biết rõ cô khóc về cái gì. Có lẽ vì thất tình, cái suy nghĩ đơn giản của mọi người không nhìn thấu con người cô. Ngay cả việc, Bảo Duy đã thay đổi cách nhìn của mình về cô, anh đã nghĩ cô sẽ như San San. Nhưng không phải vậy. Ngày hôm qua, Hạ Vy cô đã đến gặp Trịnh Vân Khuê. Cô nhìn nét mặt xanh xao, ốm yếu kia khiến cô tò mò rất nhiều, sau khi nghe kể hết mọi chuyện cô dường như cũng sốc nặng

- Hạ Vy. Ta mong con sẽ không kể chuyện này với Huyền My. Con bé dạo này đang chịu rất nhiều khổ sở với việc Nhật Anh đang dần đáp trả nó từng bước một.

Hạ Vy ngạc nhiên. - Đáp trả? Bác nói vậy là sao ạ?

Vân Khuê thở dài. - Cũng chỉ vì hiểu lầm do San San tạo ra. Nhật Anh không hề nghe lời giải thích nào, nó chỉ hành động theo cảm tính thôi.

Hạ Vy đáp

. - Cháu không nghĩ anh ấy bây giờ lại nhỏ nhen như vậy.

- Ta biết cháu sẽ không trở thành người như San San. Ta cầu xin cháu hãy giúp My, một mình nó không thể chống lại Hàn Kim Trạch.

Hạ Vy, nhìn thấy vẻ ốm yếu kia đang cầu xin cô khẩn thiết. Cô không thể ngừng khóc. Cô đã suy nghĩ rất nhiều từ hôm qua đến giờ. Ngay cả khi anh cư xử thân mật với cô, điều đó cũng khiến cô khó chịu. Hạ Vy nghĩ mình thật tệ, hôm đó ở công viên khi nhìn cách cư xử của Huyền My cô đã dễ dàng nhận thấy tâm tư của chị nhưng lại không muốn bỏ qua tất cả, nhường hạnh phúc của mình cho My. Bây giờ đã day dứt rất nhiều. Hạ Vy gào khóc thật to.

- Chị. Em xin lỗi. Em thực sự xin lỗi.

Elly đưa một tệp hồ sơ lý lịch của các nhân chứng đặt lên bàn.

- Em nên tiến hành bảo vệ nhân chứng ngay đi. Mấy ngày nay mọi hành động của chị Hàn Kim Trạch đã nắm được thóp. Ông ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, có lẽ chị sẽ gặp nguy hiểm. Nên trong việc này em hãy cẩn trọng nhé.

My cầm lấy tay Elly ngồi xuống.

- Không được. Chị không được xảy ra chuyện gì, em không muốn ai vì em mà phải gặp nguy hiểm.

Elly mỉm cười đáp. - Được rồi chị sẽ hứa với em sẽ luôn an toàn.

- Này! My nếu mẹ em đột nhiên biến mất, không còn trên thế giới này thì em sẽ như thế nào?

My bàng hoàng nhìn Elly.

- Tại sao chị lại hỏi vậy?

- Chị nói nếu thôi mà.

My đáp. - Em cũng chưa nghĩ tới nữa. Có lẽ sẽ rất buồn, như khi ba mất vậy. Cả bầu trời như sụp đổ, cuộc sống trở nên khó khăn không còn ý nghĩa. Nếu mẹ mà cũng như vậy có lẽ em sẽ chết đi

Elly giật mình.

- Không được. Cuộc sống còn nhiều thứ không đáng để em từ bỏ mà. Đừng dại dột vậy chứ?

Cô cười hồn nhiên.

- Chị đang hỏi nếu nên em cũng chỉ trả lời nếu thôi mà.

Câu nói vừa này khiến Elly lo lắng, cô không biết phải làm thế nào để My có thể đối diện với sự thật.

Bar J&K My ngồi lau những chiếc ly ướt đẫm, dần trở nên bóng loáng. Cả dãy Bar của cô dạo này làm ăn ế ẩm, chẳng có khách đông như trước. Cô cũng biết rõ lý do, đã có người bao hết nên chả ai vào được.

- Đại tỷ không cần phải làm việc đó đâu.

My cười trừ.

- Không sao đâu. Việc này ai cũng làm được hết mà.

Đột nhiên từ cửa quán, một dáng người cao ráo bước vào. Một vài vị khách trong quán vừa thấy đã sợ hãi, vội vàng đứng dậy.

- Anh đến đây làm gì? Làm khách của tôi sợ hết rồi.

Anh cười nhạt. - Cô yên tâm. Tôi sẽ trả hết tiền tối nay. Tôi chỉ muốn đến tham quan.

.

My đứng ở quầy pha chế lạnh lùng hỏi. - Uống gì?

Nhật Anh đáp.

- Cô đối xử với khách tệ quá đó. Cho tôi cocktail Angelina.

- Được rồi. Đợi chút.

Nhìn những động tác pha chế cocktail điêu luyện của cô, khiến anh không khỏi bất ngờ.

- Là một nhà thiết kế mà bà chủ kinh doanh bar cũng có tay nghề không kém nhỉ?

My đặt cocktail xuống trước mặt anh rồi đáp.

- Khi ở Mỹ việc pha chế cocktail là công việc làm thêm của tôi.

- À! Ra là vậy. Nhưng cô cũng nên uống cùng tôi vài ly chứ. Tôi nghe nói cách phục vụ khách ở đây cũng tốt mà.

Cô thở dài một hơi rồi đồng ý. Cô lôi từ trong tủ rượu đằng sau ra một chai whisky.

- Sáng nay. Cô có hỏi tôi là tôi ghét cô như thế nào? Thật sự tôi rất hận em. Tôi chỉ muốn hủy diệt em. Em đã phản bội lòng tin của tôi. Em....!

My nhanh chóng chen ngang.

- Vậy anh có nghĩ cho tôi không? Khi ấy tại sao anh không để tôi giải thích?

- Lúc đó em còn có thể giải thích sao?

My cười, cười chua chát. - Tại sao không? Nếu lúc ấy tôi có thể nói hết thì mọi chuyện đã khác.

Nhật Anh dơ lên trước mặt cô sợi dây chuyền hình mặt trăng.

- Cầm lấy đi. Tôi không lấy lại thứ mình đã tặng.

Cô nhìn liếc qua rồi đáp.

- Tôi không muốn nhìn lại quá khứ đau buồn đó.

Anh cầm lấy tay cô xòe ra.

- Tôi chỉ nói một lần. Hãy lấy lại món đồ này, cô muốn làm gì thì tùy.

30 phút - 1 tiếng trôi đi.

My đã ngủ gục trên bàn. Còn anh vẫn ngồi đó thưởng thức mùi vị cay nồng của cocktail. Anh nhìn sang cô rồi cười nhạt.

- Thật kém cỏi.

Ngay khi anh định đứng lên, cô bật dậy nói trong tình trạng không tốt lắm.

- Nếu anh không quay lại em nghĩ em sẽ quên anh mãi mãi.

Nhật Anh nhìn nét mặt nửa tỉnh nửa say đó, khiến anh sững sờ một lúc rồi đứng dậy. Ngay sau đó, cô đã vòng tay ôm lấy hông anh từ đằng sau.

- Đừng đi. Đừng xa em. Ngừng yêu anh là điều em không thể

Lúc say, con người có thể nói ra những lời thật sự ẩn sâu trong trái tim mình. Cô cũng không ngoại lệ, về ngoài mạnh mẽ ngang tàn đã thay vào bởi vẻ yếu đuối này. Nhật Anh quay người lại, thì cô đã ngủ thiếp đi rồi ngã vào người anh. Anh nhắc bổng cô lên rồi tiến về phía nhân viên đang làm việc.

- Hãy chăm sóc cho đại tỷ của cô đi.

Ở đâu đó phía ngoài kia. Hạ Vy trở về đúng lúc, nhìn thấy tất cả. Cô lang thang một mình nghĩ lại khoảnh khắc lúc ấy, thật là rất khó chịu. Chỉ muốn bỏ đi tất cả.

96. Chương 90: Du Lịch (1)

My nhìn vào tin nhắn trên điện thoại của mình, khiến cô thêm đắn đo. "Chị phải đến nơi tổ chức lễ đính hôn của em trước 2 ngày đó nha. Đừng có ở nhà mãi, nên ra ngoài dạo chơi đi. Yến Nhi"

3 ngày trước.

Nhà Yến Nhi

Tất cả đều tập trung đông đủ bởi vì hôm nay là sinh nhật Huy Nam. Nhưng năm nay anh không mời nhiều người, chỉ có vài người thân thiết thôi.

- Cảm ơn quà của mọi người. Như mọi người đã biết về lễ đính hôn của tôi, sẽ được tổ chức tại biển theo sở thích của Yến Nhi. Vì đám cưới không thể tổ chức tại Việt Nam nên tôi muốn lễ đính hôn được tổ chức long trọng.

Yến Nhi tiếp đó, nói ngay. - Và còn nữa. Mọi người hãy đến trước 2 ngày để dạo chơi nhé. Là em muốn tạo cơ hội nghỉ ngơi ọi người.

Nhật Anh nhíu mày, không thoải mái bày tỏ quan điểm.

- Cần gì phải phiền phức như vậy chứ?

Yến Nhi tức giận chỉ thẳng vào mặt anh nói. - Này! Anh là cái thể loại gì vậy? Dám nói lòng tốt của tôi như vậy à?

Hạ Vy thấy tình hình căng thẳng nên nhanh chóng giải nguy.

- Thôi. Anh đi một lần đi, cứ coi như là đi chơi cùng em. Anh chưa đưa em đi du lịch bao giờ đâu.

Nhật Anh thở dài một hơi rồi mỉm cười. - Vậy được.

My vừa nghe thấy đã vội vã từ chối. - Mọi người cứ đi chơi đi. Khoảng thời gian này em có hơi bận.

- Chị không được trốn tránh nhé. Ai nấy đều đồng ý rồi, từ chối là không hay đâu - Yến Nhi nói

Bảo Duy bước đến cạnh My, khuyên nhủ.

- Yến Nhi nói đúng đấy. Em nên bỏ công việc qua một bên rồi đi chơi một chuyến đi.

Nhật Anh đưa mắt nhìn My rồi lên tiếng. - Đừng lấy công việc ra làm cái cớ. Cô nói vậy người ta lại tưởng General bóc lột sức lao động của nhân viên.

- Vậy đi nhé? - Huy Nam

My trước sự nhiệt tình của mọi người càng không thể từ chối.

.

Quay lại hiện tại

Đang mải suy nghĩ linh tinh, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên khiến cô giật bản mình. Vội vàng ra mở cửa.

- Em đã chuẩn bị xong chưa? Đi thôi.

My khẽ gật đầu như vẫn còn day dứt. Duy nhìn thoáng qua nét mặt không vui vẻ của cô mà khiến anh càng vội hơn, sợ cô thay đổi quyết định.

- Được rồi để anh vào xách đồ cho em.

My ngăn cản. - Em tự xách được.

Bảo Duy bó tay, đành đợi cô trong xe.

Lát sau, chuyển đồ đạc xong hết, cô mới mở cửa xe bước vào. Nét mặt của 2 người khác nhau một trời một vực, một người thì nhăn nhó, khó chịu. Một người thì ung dung thoải mái.

- Có lẽ Nhật Anh không phải là lý do để khiến em từ chối chuyến đi này phải không?

My có chút bối rối trước câu hỏi đột ngột kia. - Ừm. Không hẳn là vậy.

Duy không nói gì, chỉ nhìn vào mặt cô, ngẫm ý.

- Được rồi. Lý do là em không thích biển, em căm ghét nước, đó là nỗi ám ảnh lớn với em.

Duy bật cười. - Thì ra điểm yếu của em là đây.

Đảo Phú Quốc.

Salida Resort

Yến Nhi, Huy Nam, Hạ Vy và Diệp Thảo đã đến trước và tập trung tại sảnh lớn. Ngồi nói chuyện phiếm vui vẻ. Riêng Nhật Anh đã sớm không thoải mái nên đi tản bộ một mình, trước khi đi có rủ thêm Hạ Vy nhưng cô tìm mọi cách để từ chối.

- Hạ Vy. Em làm tốt lắm, có thể khiến Nhật Anh đến đây một cách dễ dàng.

Hạ Vy mỉm cười. - Em biết lý do mọi người muốn đến đây trước hai ngày. Một là du lịch cho khuây khỏa, hai là muốn tạo cơ hội cho chị My và Nhật Anh.

Yến Nhi nhanh chóng ngắt lời.

- Em hiểu nhầm rồi Hạ Vy. Bọn chị chỉ muốn xem nhân duyên của hai người họ, không có ý chia cắt em và Nhật Anh đâu.

Hạ Vy xua tay. - Không sao đâu chị. Em đã sớm xác định sẽ rời khỏi anh ấy. Nên nhân chuyến đi này để từ bỏ. Nên em xin mọi người hãy giữ bí mật.

Diệp Thảo bật cười.

- Chị thật thán phục em. Có thể dễ dàng nhường người mình yêu thương. Chị trách mình trước kia sao không thể làm thế, để rồi phải mang mối hận chính bạn thân của mình.

Yến Nhi nhăn nhó, trách mắng. - Lần này là đi chơi, đừng kể đến chuyện không vui nữa.

Sân bay Nội Bài.

Vừa dừng xe tại sân bay, Duy đã nhanh chóng mang hành lý giúp My, và còn đi lấy vé cho cô nữa.

- Đây là vé máy bay đi Phú Quốc. Em cầm lấy, có thể đi sẽ mất 2 tiếng nên thoải mái chút.

My mỉm cười. - Không sao đâu. 2 tiếng này sao có thể bằng thời gian đến Mỹ được. Em ổn mà

- Vậy thì tốt. Anh nghĩ chuyến bay chiều sẽ khiến em mệt mỏi. Đáng ra anh nên phải ép em đi chuyến bay lúc sáng cùng với mấy người kia. Sẽ đỡ mệt hơn.

My miễn cưỡng. - Em đã nói không sao mà. Anh không cần quan tâm đến em như vậy đâu.

Tại một nơi khác.

Hàn Kim Trạch ngồi xoay chiếc nhẫn trên tay, đang bàn tính một kế hoạch nham hiểm gì đó.

- Jessi chắc chắn sẽ không tìm ra được manh mối. Nhưng đáng lo ở đây là Elly, cô ta biết tất cả. Có thể nhân chuyến du lịch này mà tiêu diệt.

San San vừa nghe vậy lòng đã tràn đầy lo lắng. - Không thể giết Jessi.

- Con gái à! Yên tâm ta sẽ không động đến chị Jessi của con đâu. Cô ta chỉ là thứ vô hại, ta chỉ muốn nhốt cô ta lại và thả ra khi giải quyết xong thôi.

Hàn Kim Trạch quay sang nói với cận vệ bên cạnh. - Theo dõi Jessi và tìm ra điểm yếu của cô ta.

2 tiếng sau.

Salida Resort - Phú Quốc.

Xe màu đen sang trọng dừng lại trước cổng khách sạn to lớn. Bên trong xe, My bước xuống đầy mệt mỏi.

- Thấy chưa. Vậy mà nói ổn à?

My không thèm trả lời, bơ đi luôn.

Cô vừa tiến vào sảnh lớn, đã được sự chào đón của mọi người. Riêng một mình Nhật Anh vẫn ngồi im bất. Với sự xuất hiện của Diệp Thảo khiến cô mừng rỡ.

- Cậu đã đi đâu mà biến mất một thời gian vậy?

Diệp Thảo ôm chầm lấy bạn. - Tớ vừa quay lại showbiz nên kín lịch không thể đến chơi với cậu. Xin lỗi nhé.

- Thôi mọi người để cô ấy lên phòng nghỉ ngơi đi. Nhìn nét mặt mệt mỏi của cô ấy khi vừa xuống máy bay có lẽ là sắp ốm đấy.

Diệp Thảo nói. - Vậy tớ đưa cậu lên phòng nghỉ ngơi.

My khẽ gật đầu.

.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong. My nằm xuống giường mệt mỏi. Diệp Thảo ngồi xuống bên cạnh cô.

- My này. Có lẽ sau lễ đính hôn của Yến Nhi. Tổ sẽ rời khỏi Việt Nam.

My đáp. - Cậu định đi đâu?

- Tổ sẽ đi nơi mà tổ cần đến. Và cũng để suy nghĩ về khoảng thời gian sai lầm trước đây.

My vội vã. - Vậy cậu không định về thăm tổ nữa sao?

- Ngốc quá con bé này. Đường nhiên là sẽ về rồi

97. Chương 92: Du Lịch (2)

My ngồi một mình bên hồ bơi, bàn chân thả xuống nước, té tát nghịch ngợm. Cô nhìn xuống mặt nước xanh dương, đang đập dềnh thật sự cô muốn xuống chơi lắm. Nhưng nỗi sợ hãi nhỏ đầu cho phép cô thực hiện điều đó. Hồi nhỏ khi đùa nghịch xung quanh hồ bơi cô đã vô tình trượt chân xuống nước, may mà được cứu kịp thời không thì cô đã không còn sống đến ngày hôm nay. Từ đó nỗi ám ảnh về nước đã là một dấu ấn sâu không thể xóa nhòa trong tâm trí của cô.

My bắt lực thở dài. Cô cầm vật sáng long lanh trên tay lên nhìn, để sợi dây chuyền đúng đưa trước mặt. Đột nhiên, điện thoại báo tin nhắn đến khiến cô giật mình, bất cẩn thả lỏng tay, làm sợi dây chuyền rơi xuống. Cô luống cuống nhìn theo sợi dây đang chìm dần theo dòng nước, vội vàng với tay lấy lại, nhưng đã quá muộn rồi, sợi dây đang chìm càng sâu, cô càng cố cúi xuống để lấy. “Tùm” Từ trên bờ, cô bị ngã xuống, vật vã với nước. Cô sợ hãi dấy dựa, nhưng vô ích, nước lại càng đưa cô ra giữa bể.

Một người nào đó đứng nhìn từ nãy giờ mọi hành động của cô, đến khi cô rơi xuống nước anh cũng chỉ cười nhạt một cái, vì nghĩ có lẽ mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng thời gian đang trôi qua, mặt hồ đang dần tĩnh lặng hơn, điều đó khiến anh hoang mang, định chạy vọt ra để xem tình hình.

Bỗng nhiên, từ cửa khác. Bảo Duy từ đâu chạy đến, không đắn đo nhảy luôn xuống nước. Lặn xuống cứu người. Bàn tay My đang nắm chặt sợi dây chuyền, đang dần buông lỏng, làm nó trôi thẳng xuống đáy bể. Duy nhanh chóng ôm eo cô kéo lên, thêm đó lấy luôn sợi dây đang nằm dưới đáy bể.

Sau khi kéo cô lên bờ, Duy lay lay người My để cô tỉnh lại. Nhưng không hề có tác dụng, bất đắc dĩ anh đành hô hấp nhân tạo. Nhật Anh đứng từ phía xa nhìn mà trong lòng cảm thấy không vui chút nào. Anh quay người bỏ đi, thì nhìn thấy một bóng dáng ai đó cao lớn, đội mũ đen đang nhìn theo My và Duy. Anh tiến đến bám vào vai hắn, vừa thấy có ai đó chạm vào người, hắn liền bỏ chạy thật nhanh. Anh cũng đã đuổi theo nhưng không thấy tên đó đâu nữa.

Lúc này, ở bể bơi. My bật dậy, ho sặc sụa. Đột nhiên ôm chầm lấy Duy.

- Cảm ơn anh. Em còn tưởng mình đã chết rồi.

Duy bị ôm bất ngờ, nhưng trong lòng cũng đã mừng rỡ. Liền cắt chiếc dây chuyền anh đang cầm trên tay đi. Rồi đỡ cô đứng dậy, thêm đó anh còn choàng khăn tắm cho cô.

- Em về phòng thay đồ đi. Không lại cảm lạnh đó.

My khẽ gật đầu, dường như cô đã quên mất cô phải tìm thứ gì.

Vừa về đến sảnh lớn, mọi người nhìn thấy cô trong bộ dạng ướt nhèm, nét mặt thì trắng bệch. Ai cũng lo lắng chạy đến hỏi thăm.

- My làm sao vậy?

Duy trả lời thay. - Cô ấy bị ngã xuống bể bơi. May không chết đuối.

Diệp Thảo vừa nghe thấy bỗng nhiên hốt hoảng.

- Bể bơi? Rõ ràng là cậu không thể bơi sao còn đến đó làm gì? Nhỡ xảy ra chuyện thì sao?

Tất cả không khỏi kinh ngạc, bàng hoàng. - Không thể bơi sao?

- Thôi. Diệp Thảo em đưa My về phòng hộ anh. - Duy nói.

Diệp Thảo gật đầu, đón lấy My từ tay Duy. - Đi thôi.

Cả hai đang chuyển bước thì Tivi thông báo về vụ việc của tập đoàn Dream Star.

- Chủ tịch Hoàng Minh Đức của Dream Star đã tự thú và được xác nhận là có tham gia về vụ tai nạn cách đây 5 năm của ông Trần Nguyên Hùng. Trước sự việc đó, nhiều công ty lớn nhỏ đang có hợp đồng với Dream Star đều rút hợp đồng về. Với tình hình này, Dream Star đang sa vào đà phá sản trầm trọng.....!

Huy Nam cầm lấy điều khiển tắt Tivi đi, rồi bước đến cạnh Bảo Duy.

- Đừng nghe những tin đó.

Bàn tay Duy nắm chặt, nghiêng răng chịu đựng sự phẫn nộ rồi bỏ đi. Ai cùng nhìn theo anh với ánh mắt buồn rầu.

Buổi tối ở Phú Quốc, dạo chơi giữa đường phố đã lên đèn, hoặc rảo bước trên những con đường gần biển. Sẽ cảm giác được sự thơ mộng huyền ảo.

Tối nay, Nhật Anh đã lôi Hạ Vy ra ngoài sau bữa tối. Anh nắm chặt tay cô, đi men theo đường biển nhặt những vỏ sò nhỏ nhắn.

- Có lẽ tối nay sẽ là lần cuối cùng em có thể đi chơi riêng với anh.

Nhật Anh đáp. - Tại sao lại cuối cùng? Sau này em muốn khi nào đi chơi cùng anh cũng được?

Hạ Vy đứng chôn chân lại một chỗ, nhìn bóng dáng Nhật Anh đang ở phía trước.

- Anh hãy quay lại bên chị My đi. Khoảng thời gian qua em đã rất hạnh phúc, như vậy đã mãn nguyện đối với em rồi.

Nhật Anh quay lại, anh bật cười. - Em đang đùa sao?

Hạ Vy lắc đầu.

- không hề. Em hoàn toàn nghiêm túc. Em hiểu sâu trong trái tim anh đã không còn em rồi chỉ là anh không chịu chấp nhận và từ bỏ thôi. Anh không dám quay lại bên chị, bởi vì anh sợ sẽ lại tổn thương. Ban đầu, em cũng đã nghĩ mọi việc sẽ êm thấm. Nhưng nhìn anh như vậy em càng buồn, nhìn anh cảm ảnh của chị định đốt nhưng không nỡ, nhìn anh mọi ngày âm thầm bảo vệ chị ấy. Những điều đó đã khiến em hiểu tất cả.

Nhật Anh cười chua chát, anh bám chặt lấy vai Hạ Vy.

- Em đang ghen phải không?

Hạ Vy nhìn vào mắt anh, nghiêm nghị. - Không hề. Em đã nghĩ rất nhiều mới đưa ra quyết định này. Hôm nay nhìn chị yếu ớt như vậy, em lại càng day dứt. Chị ấy cần được bảo vệ, chị ấy không mạnh mẽ như anh nghĩ....!

- Em im đi. Đừng nói nữa.

Hạ Vy gào lên. - Hãy lắng nghe trái tim anh đi. Đừng trốn tránh nữa.

- Khi anh tìm được đúng người mình yêu thương. Người đầu tiên anh sẽ lãng quên là em.

Nhật Anh bực tức. - Em cút đi. Đừng để anh nhìn thấy em nữa.

- Được thôi. Em chỉ nói vậy thôi. Đối với em thì chúng ta đã chấm dứt, mọi thứ còn lại thì anh tự suy nghĩ đi.

Hạ Vy nói rồi cô quay người bỏ chạy đi, cổ nén khóc. Dù đã từ bỏ một người hoàn hảo, là một điều hối tiếc. Nhưng cô không thấy buồn, mà cô lại thấy vui vì đã làm được một điều có ích. Có thể đưa hai người vốn dĩ thuộc về nhau xa cách trở lại.

My nằm trên giường với đồng giấy lau. ” Hắt xì ” Vì rơi xuống bể bơi, nên cô đã cảm lạnh.

“Cộc cộc” tiếng gõ cửa vang lên, My cố gắng lê lét tiến ra cửa. “Tạch” mở cửa ra, thì không nhìn thấy ai, hành lang vắng tanh bóng người. Cô hăm hực đóng cửa lại.

- Đùa gì vậy?

5 phút sau. “Cộc cộc” Lại như lần trước, cô bước ra mở cửa, nhưng không có ai.

Việc đó, lặp đi lặp lại 4 -5 lần. Cô bắt đầu có cảm giác bất an.

Lần thứ 6, cô đã đứng sẵn ở cửa, tiếng gõ cửa vừa vang lên cô đã mở cửa ra. Thêm đó còn quá mắng.

- Bị thần kinh à? Gõ cửa nhiều rồi chạy đi?

Người đứng ngoài cửa, bị cô dọa cho sợ chết khiếp.

- Tớ chỉ gõ cửa 1 lần thôi mà. - Diệp Thảo nói

My phát hoảng. - Tớ nhầm. Tớ xin lỗi. Cậu vào đi.

My ngó nghiêng nhìn hành lang bằng ánh mắt kì lạ. Cửa vừa đóng lại, từ cuối hành lang, một người mặc đồ đen bước ra. Đội mũ che hết nửa mặt, chỉ nhìn thấy nụ cười gian xảo.

- Đây là thuốc cảm cúm. Uống vào đi. Thật là ngốc nghếch mà - Diệp Thảo quở trách.

My bĩu môi. - Biết rồi.

Diệp Thảo ngồi xuống giường thở dài.

- My cậu biết không? Từ khi cậu trở về Việt Nam, tớ đã thực sự bất ngờ. Một người hòa nhả, luôn vui vẻ như cậu đã trở thành một cô gái máu lạnh, ác độc. Sau khi điều tra rõ và biết được cậu đã làm gì ở thế giới đêm. Thực sự tớ đã rất sợ hãi và không muốn làm bạn với cậu. Thêm đó, khi ấy cậu là tình địch của tớ nên tớ càng ghét cậu. Tớ thật ấu trĩ phải không?

My mỉm cười. - Không đâu. Nếu tớ là cậu tớ cũng sẽ như vậy thôi. Ai lại muốn làm bạn với một kẻ máu lạnh chứ.

- Nhưng khi cậu đồng ý giúp anh trai tớ. Tớ đã rất mừng, mừng đến phát khóc. Nghĩ lại thì thấy ân hận, không còn mặt mũi nào gặp cậu.

My ngạc nhiên. - Thì ra đó là lý do cậu tránh mặt tớ trong suốt thời gian vừa qua à? Đừng như vậy nữa. Tớ thiết tha có một người bầu bạn tâm sự lắm.

- Lần này là tớ có việc thật. Rồi tớ sẽ về thăm cậu mà.

- Trước khi đi, tớ muốn nói với cậu một điều. Đừng lạnh lùng thế mà hãy đón nhận và cảm nhận tình yêu lần nữa đi. Đối tượng tốt như vậy mà bỏ qua thì không còn cơ hội đâu. Tớ thấy Bảo Duy, anh ta rất quan tâm cậu mà.

My lắc đầu. - Còn nhiều người tốt hơn tớ mà. Tớ thật sự không xứng đáng.

- Ngốc quá. Cậu cũng là người. Cũng đáng được nhận hạnh phúc mà. Nghe tớ, mở cửa trái tim đón nhận tình cảm nào.

Cô đáp. - Ừ

Hạ Vy bực tức đạp cát, rồi nhặt đá ném xuống biển trút giận. Bỗng nhiên, Duy từ đầu bước đến ngồi xuống cạnh cô.

- Thôi nào tức giận làm gì? Mau già.

Hạ Vy quát. - Anh thì biết gì chứ?

- Anh đã thấy em và Nhật Anh cãi nhau. Em thật cool đó, từ bỏ tình yêu vì Huyền My em không thấy tiếc à.

Hạ Vy cười trừ. - Đương nhiên là tiếc rồi. Nhưng anh không biết là em cao thượng lắm hả? Em không đâm sau lưng như San San đâu.

Duy mỉm cười, nhìn Hạ Vy.

- Hạ Vy em biết không? Trước kia anh đã từng thích em, nhưng lại nhường em cho Nhật Anh. Đó là điều đáng tiếc nhất trong đời anh.

Cô phì cười. - Thích? Hồi đấy ai chê em trẻ con không phải mẫu người anh thích nhỉ?

- Là vì anh muốn nhường nhịn đó.

Hạ Vy đứng hình. - Không phải anh thích chị My sao? Định đổi đối tượng à?

Duy cốc đầu Hạ Vy.

- Em đừng ảo tưởng. Chỉ là thấy hành động cao thượng đó của em, anh cũng có suy nghĩ như em thôi. Để cho cô ấy hạnh phúc.

Vy đáp. - Suy nghĩ đó là đúng. Chúng ta không nên làm vật cản đường.

Duy bắt đầu chìm vào suy nghĩ. Nhưng rồi lại sợ hãi lấy lại tinh thần. Rồi nắm lấy tay Hạ Vy đứng dậy.

- Thôi không nghĩ nữa. Đi tham gia vào bữa tiệc bãi biển kia.

Hạ Vy mỉm cười rồi chạy đi hòa vào dòng người nhập tiệc

98. Chương 93: Bất Ngờ Gặp Ngay Hiểm

Lễ đính hôn được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng gần biển. Đứng từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy rõ từng đợt sóng dập dờn. Phòng tiếp đón khách được bày trí, trang hoàng một màu trắng tao nhã. Căn phòng rộng lớn chứa được đến hàng nghìn người khách.

Giữa hàng trăm vị khách ở đây, nhân vật chính vẫn luôn nổi bật với bộ đầm lộng lẫy, thanh lịch là tâm điểm của đám phóng viên lăm lờ.

Ở một góc khác, My đang loay hoay tìm chỗ đứng, vô tình có ai đó lướt qua không để ý đã huých nhẹ vào cô khiến cô suýt ngã. - Cần thận chút. - Duy từ đâu đi đến đỡ lấy người cô Từ đằng sau anh có ai đó đi đến với giọng nói bồn chồn. - Ông chủ Ngô đây chính là con trai duy nhất của Hoàng Minh Đức. Duy theo phản xạ quay đầu lại chào hỏi kính trọng. - Đúng là oan nghiệt trước tình hình của Dream Star mà cậu ta vẫn thần nhiên được. Nhìn mặt mũi sáng sủa vậy mà.... Duy tức giận, nắm chặt bàn tay lại như chuẩn bị đánh người. My thấy vậy liền bước lên nói. - ông chủ Ngô nói như vậy là đánh giá quá thấp Bảo Duy rồi trong khi công ty của ông cũng chẳng khá khẩm, mọi mẫu thời trang đều lấy phong cách của General rồi bắt chước theo. Trước lời nói sét đánh đó, ông chủ họ Ngô kia dường như tức điên. - Cô là ai mà dám nói như vậy hả? Hàn Kim Trạch cười đều rồi nói tiếp. - À tôi cũng giới thiệu luôn. Đây là nhà thiết kế Jessi từng lấy tại Mỹ. Ông Ngô bật cười. - Ra là Jessi đã từng từ chối công ty tôi đây mà. Con dâu cũ của Hoàng Chấn Phong, lại còn ra tay kiện chính chồng mình. Thật không vừa đâu. My như bị dội ngay gáo nước lạnh vào đầu. - Ông.....! - Ông chủ Ngô nói sai rồi. Đó hoàn toàn là hiểu lầm giữa tôi và Jessi. Cô ấy hiểu lầm như vậy cũng là do con gái cưng của nghệ sĩ Kim Trạch phán đoán sai mà. Không biết Nhật Anh đã đến từ lúc nào mà nghe được hết mọi chuyện, lúc nguy cấp nhất anh lại ra tay giúp đỡ. Hàn Kim Trạch thấy Nhật Anh như là nhìn thấy hổ. Nên có chút lưỡng lự. “Bụp” Cả khay chứa các ly rượu đổ ập xuống người Hàn Kim Trạch. Thêm đó vì va chạm mạnh nên rượu còn bắn vào người My đứng ngay cạnh đó. Cô gái vừa gây ra lỗi lầm, sợ hãi liên tục nói xin lỗi. Hàn Kim Trạch tức điên, liền cởi áo vét ra rồi đưa cho cận vệ. Không ngờ rượu con

ngắm vào cả áo trắng ben tay trái, để lộ một hình xăm, thu hút sự chú ý của My. Vì mãi nhìn nên cô cũng chẳng để ý đến bộ váy của mình đã chuyển sang màu hồng. - My em nên thay đồ đi hẳn hết rồi. Lúc này cô mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra với mình, vội vã chạy đến toilet Cô thấm thật nhiều nước vào chỗ rượu để làm nhạt màu nhưng vô tác dụng, cô mệt mỏi dựa vào cửa toilet thì phát hiện ra Nhật Anh đang đứng đợi cô bên ngoài. - lần sau phản ứng nhanh một chút đừng để người ta bới móc chuyện có liên quan đến tôi. My miễn cưỡng đáp. - Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để anh bận tâm nữa đâu. Nên lần sau anh cứ tránh xa tôi ra, đừng để tôi phải khó xử khi đối mặt với anh. Cô lặng lẽ lướt qua anh, nhưng bộ dạng yếu ớt, xanh xao kia lại không che giấu được bởi vẻ ngoài mạnh mẽ. Đột nhiên, anh giữ cô lại, cầm lấy cánh tay cô. - Em định cự tuyệt tôi thật sao? My lạnh lùng trả lời. - Đó không phải là điều anh muốn sao? - Ừ. Vậy thôi. Cô từ từ gạt tay anh ra khỏi tay mình, thở dài một hơi rồi bước đi nặng nhọc. Anh nhìn theo bộ dạng đó mà lòng nặng trĩu khó tả thành lời. — Hạ Vy bước đi một mình trên đường giữa dòng người du khách tấp nập. Đèn vàng chiếu xuống nét mặt u sầu, bước đi cô đơn của cô. “Phù” Cô thở dài một cái đầy mệt mỏi, nhìn những cặp tình nhân đang lướt qua mình mà trong lòng thấy ảm ức, khó chịu. “Vèo” Bỗng dừng một tên nào đó, đi ngang qua cô rồi sau đó chặn đường đi của cô. - Anh có bình thường không đấy Bảo Duy? Duy bật cười, nhìn rõ tâm trạng cô đơn của cô. - Thôi nào ác nữ. Hôm nay là ngày cuối cùng ở đây, nên hưởng thụ tí chút, đừng tỏ vẻ cô đơn vậy. Hạ Vy nhìn dáng người cao ráo rồi nhìn sang chiếc xe đạp bên cạnh. Cô bật cười, lần đầu nhìn thấy thiếu gia trong bộ dạng nhàn nhã với chiếc xe đơn giản trong khác đi rất nhiều với phong cách của anh. - Xe đạp? Duy gấp gáp. - Xe là anh thuê. Thôi đừng hỏi nhiều nữa vẫn đang tính tiền đây. Hạ Vy vui vẻ ngồi lên yên sau. - Bám chắc vào đi nhanh đây - Duy nói Cô nghe vậy có chút đắn đo rồi cuối cùng vẫn vòng tay qua ôm lấy hông anh. Xe đạp lao vun vút trên đường đi, vượt tất cả để dẫn đầu. Hưởng thụ gió mát của biển đảo Phú Quốc. Sau một hồi lượn lờ, xe dừng lại trước một cửa hàng đồ ngọt. - Ăn kem nhé. Hạ Vy lại cố kìm nén nụ cười hả hê của mình. - Kem này á? Phải không vậy? Bảo Duy gật đầu. - Đúng rồi. Với điều kiện hiện tại chỉ ăn loại này thôi. Cô bán hàng lấy ra hai cây kem ốc quế rồi đưa cho hai người. Duy nhanh nhẩu. - Cháu cảm ơn cô. Cô bán hàng mỉm cười có thiện cảm với anh. - Đúng là cậu bé ngoan. Đây là bạn gái cháu sao? Trông xinh xắn đó. Hạ Vy vừa nghe thấy đã giật mình vội vàng xua tay, nhưng bị Duy chặn lại nhanh chóng. - Vâng ạ. Rất xinh phải không ạ. Cô bán hàng đánh nhẹ vào vai Duy. - Đúng là leo mép. Này cháu gái cháu thật may mắn khi có một người bạn trai tốt như vậy đó. Hạ Vy đứng hình, không nói nên lời. - Cô đang khen kia. Em không trả lời lại thật vô lễ đó. Hạ Vy nhanh chóng được thức tỉnh, vội vàng trả lời. - À vâng. Thật tốt ạ Duy chào tạm biệt cô bán hàng một cách thân mật rồi rời đi. Sau khi rời khỏi, Hạ Vy mới đánh anh một cái đau đớn. - Vừa nãy anh nói gì hả? Bạn gái á? Duy nhăn nhó ôm lấy cánh tay vừa bị đánh. - Này. Em là con gái mà bạo lực thế à. Cô trợn trừng mắt nhìn anh. - Thì sao nào? Anh còn đáng bị đánh nhiều hơn. Anh thở dài. - Thua em rồi. Ra kia ngồi nghỉ đi. Vừa nói anh vừa chỉ về hướng chiếc ghế đá đối diện với biển. - Em có chuyện liên quan đến mẹ chị My không biết nên nói với anh không? Em nghĩ anh sẽ giúp được chị ý vượt qua chuyện đó. Duy nghiêng đầu nhìn cô rồi áp hai tay mình vào tóc cô xoa xoa. - Chuyện gì mà em làm như nghiêm trọng quá vậy. Hạ Vy bạo lực hất tay anh ra. - Em nghiêm túc đây. - Ừ rồi nói đi. - Anh nhanh chóng thay đổi ngay cả giọng nói cũng ảm áp hơn hẳn, làm không khí bây giờ khác đi nhiều. - Mẹ chị ấy bị ung thư phổi. Còn sống được gần 3 tháng nữa nhưng chị ấy không hề biết. Duy sững sốt. - Em đùa phải không? Rõ ràng bác gái còn đang sống khỏe mạnh mà. Hạ Vy rầu rĩ đáp. - Em cũng không nghĩ là thật. Nhưng bác ấy sợ chị ấy buồn rồi suy sụp nên đã giữ bí mật. Chuyện này anh cũng đừng nói với chị My nhé. Duy vừa nghe xong vội vàng đứng dậy. - Anh đi đâu thế? Anh không quay đầu lại, vừa lấy xe đạp vừa nói. - Anh có chút việc, lát em tự về nhé. Hạ Vy dậm chân thật mạnh. - Anh là đồ điên. Đồ thần kinh, đưa em đi xa thế rồi bảo tự đi bộ về. Có ai như anh không chứ? Em sẽ hận anh cả đời. Người đang lao vun vút đi trước mặt cô khuất dần, mặc kệ Hạ Vy có la hét thế nào. Bất lực, cô trở lại tiệm bán đồ ngọt vừa nãy. - Cháu lại đến à. Có mua gì cho cô không? Cô bán hàng ngó nhìn phía sau. - Ừa. Bạn trai cháu đâu rồi. Hạ Vy nhăn mặt. - Không phải đâu cô. Anh ta là đồ dở hơi. Bỏ cháu lại đây rồi đi về một mình rồi. Bây giờ cháu đang không biết phải về như thế nào? Cô bán hàng đáp. - Ở đây cách trung tâm cũng phải 4 - 5 km. Xe điện ít khi đến đây lắm. Chi bằng cô gọi cho cháu một xe nhé. Hạ Vy mừng rỡ. - Thật ạ. Cảm ơn cô nhiều lắm ạ. ————— “Bốp” Nhật Anh bị đấm một cú đau đớn. Duy sau khi trở về đã hẹn gặp anh và giờ kết quả là đây. - Cậu làm gì vậy? Muốn chết hả? Duy dè Nhật Anh xuống, túm lấy cổ áo anh quát lớn. - Anh là một thằng tồi. Tại sao tôi lại có một người anh trai như anh chứ. “Bốp, bốp” Sau đó là những cú đấm liên hồi. Nhật Anh tức giận, liền phản công. Anh nắm chặt lấy tay Duy, sau đó vật ngã xuống, đánh thẳng vào mặt Duy như Duy vừa làm với anh. - Tôi là tiền bối của cậu đấy. Đấm đánh sao? Duy cũng không chịu thua, vẫn tiếp tục đánh trở lại. Nhật Anh không muốn gây thêm phiền phức anh dừng hành động đó lại. Đứng

dây nói nghiêm túc. - Nói tôi lý do. Tôi biết cậu không đánh người tùy tiện. Duy quệt nhanh vết máu trên mồm rồi chỉnh chu lại quần áo nhìn thẳng vào mặt anh, rồi lấy từ trong túi quần ra một sợi dây chuyền. - Anh còn định thờ ơ đây bao giờ? Cô ấy cần anh không phải tôi. Cô ấy sẽ gục ngã lần nữa, khi đó cô ấy cần anh bảo vệ che chở. Nhật Anh đáp. - Tại sao cậu có sợi dây chuyền đó. - Mặt trăng và mặt trời anh chỉ có thể chọn một. Hạ Vy và Huyền My đều giống nhau, mạnh mẽ vậy thôi nhưng thực ra yếu đuối. Hai người con gái tôi thích đều thích anh, và tôi luôn thua anh. Giờ anh chọn đi. Nhật Anh bức tức. - Có phải cậu điên rồi không? Tôi không chọn ai cả. Nếu có duyên thì họ sẽ tự đến bên tôi. Duy cười nhạt. - Anh nghĩ với tính cách của hai cô gái đó, sẽ bỏ qua tự trọng và trở về sao? Quên đi. Nhưng Hạ Vy đã quyết tâm từ bỏ rồi anh đừng vương vấn. Hạ Vy nói đúng, anh không chịu nhìn nhận thật sự trong trái tim mình ai là người anh yêu? - Nhìn My cố gắng mạnh mẽ trước mặt anh, rồi yếu đuối như không thể đứng lên khi ở một mình. Và khi cô ấy biết mẹ sẽ rời khỏi thế giới này thì cô ấy sẽ như thế nào? Anh không thấy đáng thương à? Nhật Anh sững sờ. - Cậu nói sao? Mẹ cô ấy tại sao lại rời khỏi thế giới này? - Bác gái bị ung thư phổi ác tính. Giờ thì anh nghĩ kĩ đi xem ai là người anh thực sự yêu. ——— My chạy bộ dọc trên đường bờ biển, cô nghĩ đến hôm nay. Thái độ của Nhật Anh lúc đó khiến cô muốn gục ngã, muốn bỏ xuống tất cả để ôm lấy anh và nói cô rất cần anh. Nhưng không thể. “AAAA. Mấy người định làm gì?” Đột nhiên ở vách đá trên kia có ai đó đang la hét, và một đám người bịt mắt đang bao vây cô. Giọng nói này quá quen thuộc, cô không đắn đo chạy đến chỗ đó ngay. - Chị Elly. My vừa chạy lên đến thì thấy Elly, cô liếc qua mấy tên đang nhìn chằm chằm cô chuẩn bị động thủ. “Bụp” Cô nhảy lên rồi đá vào mặt tên to con nhất. Mấy tên sau cũng theo đó mà chạy đến tấn công. Nhưng cô lanh lẹ đã hạ gục tất cả. Đột nhiên, một tên khác lao lên trên tay có cầm một con dao, cô chưa kịp phản ứng đã bị đâm một đường trên cánh tay làm máu chảy ra không ngừng. Cô vợ vội được chiếc gậy trên đất, rồi đánh xuống hai chân của tên vừa nãy. Khiến hắn nằm lăn ra đất và không cử động được Nhưng chưa dừng ở đó, một đám người tứ phía đã đến bao vây.

Elly đã sớm ý thức được chuyện gì sắp xảy ra liền vội chạy đến kéo My bỏ chạy.

- Bắt lấy bọn chúng.

My bị chị kéo đi chạy như điên nhưng cũng vì thế mà cắt đuôi được đám người hung hãn.

- Chị sẽ ra làm mọi nhữ em nắm bắt thời gian mà chạy đi nhé.

My ngăn cản. - không được. Em không thể để chị gặp nguy hiểm.

- Thôi nào. Đồng người như vậy ta không chạy được đâu. Mục tiêu của bọn chúng là chị không thể để liên lụy đến em.

Nói rồi Elly rút điện thoại ra cô nhắn tin cho ai đó ” Nhật Anh. Cứu lấy My ”

- Được rồi. Và còn một điều em phải nhớ. Đó là nhân chứng thực sự em phải tự tìm.

Elly đẩy My đi thật xa rồi tự mình chạy đi thu hút sự chú ý của đám người mặc đồ đen. Tất cả dồn sang đuổi Elly, khiến cô phải chạy đến bên bờ vực. Cô vội vàng đứng khựng lại nhìn xuống phía dưới là nước biển sâu thẳm và quay lại nhìn đám người đang chạy đến phía mình, không đắn đo liền nhảy xuống ngay.

My dường như không biết tình hình chỉ có thể cầm đầu cầm cổ vào chạy, vừa chạy cô vừa khóc, cô cảm thấy đây là một thất bại quá lớn, những năm qua cô cố gắng phấn đấu là để bảo vệ người thân của mình nhưng rồi hôm nay lại có người vì cô mà gặp nguy hiểm. Chạy đã được một lúc, cô thấm mệt ngồi xuống đất ôm lấy đầu gối rồi gào khóc. Bỗng dưng, từ xa có ai đang chạy đến phía cô, nhưng cả người cô đang mất cảm giác, mắt mờ dần nên không thể nhìn rõ ai đang đến. Bỗng chốc ngất đi.

Người đó không ai khác lại là Nhật Anh. Sau khi anh nhận được tin nhắn của Elly liền vội vã dò theo GPS rồi đi tìm. Đến gần nhìn thấy My đã nằm trên đất, mặt ướt đầm mồ hôi bên cánh tay.

5 tiếng sau

My tỉnh dậy, cô mơ màng nhìn căn phòng kì lạ với mùi thuốc sát trùng nồng nặc, nên ý thức được đang ở bệnh viện. Đầu cô lấn cánh tay trái bị đâm đau nhức vô cùng. Nhìn sang bên cạnh, Nhật Anh đã thiếp đi cạnh giường bệnh. Có lẽ anh đã ở đây với cô. Cô cố gắng dịch chuyển người để ngồi dậy, không may đã đánh thức anh.

Nhật Anh vui mừng khi nhìn thấy cô đã tỉnh nhưng vẫn còn chút lo lắng.

- Em tỉnh rồi. Thật may quá.

My nhìn anh với anh mắt vô hồn. - Đã có chuyện gì xảy ra? Tôi phải đi tìm chị Elly.

- Cô ấy sau khi bị truy đuổi đã nhảy xuống biển rồi. Bây giờ vẫn đang tìm kiếm nhưng không thấy chỉ e không giữ được tính mạng. Còn đám người kia thì đã biến mất sau khi cảnh sát đến.

My bàng hoàng, cô không tin nổi. - Anh nói gì? Không phải đâu, chị ấy không sao cả. Anh là đồ nói dối. Tôi không tin.

Cô hét lên, phủ nhận mọi việc. Cô òa khóc vô vọng, cô hối hận khi ấy đã để chị đi thay mình.

Nhật Anh nhìn bộ dạng yếu ớt đầy mà lòng anh đau nhói. Ôm lấy cô xoa dịu nỗi đau, sự việc đau buồn đó.

- Không sao. Có anh ở đây. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Anh sẽ không để em phải một mình chịu đựng như thế nữa đâu.

My bất lực, đầu óc trống rỗng. Chỉ biết khóc trên vai anh, có lẽ những lời nói này có thể khiến cô an tâm thêm phần nào

99. Chương 93: Bất Ngờ Gặp Nguy Hiểm

Lễ đính hôn được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng gần biển. Đứng từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy rõ từng đợt sóng dập dờn. Phòng tiếp đón khách được bày trí, trang hoàng một màu trắng tao nhã. Căn phòng rộng lớn chứa được đến hàng nghìn người khách.

Giữa hàng trăm vị khách ở đây, nhân vật chính vẫn luôn nổi bật với bộ đầm lộng lẫy, thanh lịch là tâm điểm của đám phóng viên lăm lờ.

Ở một góc khác, My đang loay hoay tìm chỗ đứng, vô tình có ai đó lướt qua không để ý đã huých nhẹ vào cô khiến cô suýt ngã.

- Cẩn thận chút. - Duy từ đâu đi đến đỡ lấy người cô

Từ đằng sau anh có ai đó đi đến với giọng nói bồn chồn.

- Ông chủ Ngô đây chính là con trai duy nhất của Hoàng Minh Đức.

Duy theo phản xạ quay đầu lại chào hỏi kính trọng.

- Đúng là oan nghiệt trước tình hình của Dream Star mà cậu ta vẫn thản nhiên được. Nhìn mặt mũi sáng sủa vậy mà.... Duy tức giận, nắm chặt bàn tay lại như chuẩn bị đánh người. My thấy vậy liền bước lên nói.

- ông chủ Ngô nói như vậy là đánh giá quá thấp Bảo Duy rồi trong khi công ty của ông cũng chả khá khẩm, mọi mẫu thời trang đều lấy phong cách của General rồi bắt chước theo.

Trước lời nói sét đánh đó, ông chủ họ Ngô kia dường như tức điên. - Cô là ai mà dám nói như vậy hả?

Hàn Kim Trạch cười đều rồi nói tiếp.

- À tôi cũng giới thiệu luôn. Đây là nhà thiết kế Jessi lừng lẫy tại Mỹ.

Ông Ngô bật cười. - Ra là Jessi đã từng từ chối công ty tôi đây mà. Con dâu cũ của Hoàng Chấn Phong, lại còn ra tay kiện chính chồng mình. Thật không vừa đâu.

My như bị dội ngay gáo nước lạnh vào đầu. - Ông.....!

- Ông chủ Ngô nói sai rồi. Đó hoàn toàn là hiểu lầm giữa tôi và Jessi. Cô ấy hiểu lầm như vậy cũng là do con gái cưng của nghị sĩ Kim Trạch phán đoán sai mà.

Không biết Nhật Anh đã đến từ lúc nào mà nghe được hết mọi chuyện, lúc nguy cấp nhật anh lại ra tay giúp đỡ. Hàn Kim Trạch thấy Nhật Anh như là nhìn thấy hổ. Nên có chút lưỡng lự.

“Bụp” Cả khay chứa các ly rượu đổ ập xuống người Hàn Kim Trạch. Thêm đó vì va chạm mạnh nên rượu còn bắn vào người My đứng ngay cạnh đó. Cô gái vừa gây ra lỗi lầm, sợ hãi liên tục nói xin lỗi. Hàn Kim Trạch tức điên, liền cởi áo vét ra rồi đưa cho cận vệ. Không ngờ rượu con ngấm vào cả áo trắng ben tay trái, để lộ một hình xăm, thu hút sự chú ý của My. Vì mãi nhìn nên cô cũng chẳng để ý đến bộ váy của mình đã chuyển sang màu hồng.

- My em nên thay đồ đi bắn hết rồi.

Lúc này cô mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra với mình, vội vã chạy đến toilet

Cô thấm thật nhiều nước vào chỗ rượu để làm nhạt màu nhưng vô tác dụng, cô mệt mỏi dựa vào cửa toilet thì phát hiện ra Nhật Anh đang đứng đợi cô bên ngoài.

- lần sau phản ứng nhanh một chút đừng để người ta bối mớ chuyện có liên quan đến tôi.

My miễn cưỡng đáp.

-Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để anh bận tâm nữa đâu. Nên lần sau anh cứ tránh xa tôi ra, đừng để tôi phải khó xử khi đối mặt với anh.

Cô lặng lẽ lướt qua anh, nhưng bộ dạng yếu ớt, xanh xao kia lại không che giấu được bởi vẻ ngoài mạnh mẽ. Đột nhiên, anh giữ cô lại, cầm lấy cánh tay cô.

- Em định cự tuyệt tôi thật sao?

My lạnh lùng trả lời. - Đó không phải là điều anh muốn sao?

- Ừ. Vậy thôi.

Cô từ từ gạt tay anh ra khỏi tay mình, thở dài một hơi rồi bước đi nặng nhọc. Anh nhìn theo bộ dạng đó mà lòng nặng trĩu khó tả thành lời.

Hạ Vy bước đi một mình trên đường giữa dòng người du khách tấp nập. Đèn vàng chiếu xuống nét mặt u sầu, bước đi cô đơn của cô. “Phù” Cô thở dài một cái đầy mệt mỏi, nhìn những cặp tình nhân đang lướt qua mình mà trong lòng thấy ảm ức, khó chịu. “Vèo” Bỗng dừng một tên nào đó, đi ngang qua cô rồi sau đó chặn đường đi của cô.

- Anh có bình thường không đấy Bảo Duy?

Duy bật cười, nhìn rõ tâm trạng cô đơn của cô.

- Thôi nào ác nữ. Hôm nay là ngày cuối cùng ở đây, nên hưởng thụ tị chứ, đừng tỏ vẻ cô đơn vậy.

Hạ Vy nhìn dáng người cao ráo rồi nhìn sang chiếc xe đạp bên cạnh. Cô bật cười, lần đầu nhìn thấy thiếu gia trong bộ dạng nhàn nhã với chiếc xe đơn giản trong khác đi rất nhiều với phong cách của anh.

- Xe đạp?

Duy gập gáp. - Xe là anh thuê. Thôi đừng hỏi nhiều nữa vẫn đang tính tiền đấy.

Hạ Vy vui vẻ ngồi lên yên sau.

- Bám chắc vào đi nhanh đấy

Duy nói Cô nghe vậy có chút đắn đo rồi cuối cùng vẫn vòng tay qua ôm lấy hông anh. Xe đạp lao vun vút trên đường đi, vượt tất cả để dẫn đầu. Hưởng thụ gió mát của biển đảo Phú Quốc. Sau một hồi lượn lờ, xe dừng lại trước một cửa hàng đồ ngọt.

- Ăn kem nhé.

Hạ Vy lại cố kìm nén nụ cười hả hê của mình. - Kem này á? Phải không vậy?

Bảo Duy gật đầu. - Đúng rồi. Với điều kiện hiện tại chỉ ăn loại này thôi.

Cô bán hàng lấy ra hai cây kem ốc quế rồi đưa cho hai người. Duy nhanh nhẩu.

- Cháu cảm ơn cô.

Cô bán hàng mỉm cười có thiện cảm với anh.

- Đúng là cậu bé ngoan. Đây là bạn gái cháu sao? Trông xinh xắn đó.

Hạ Vy vừa nghe thấy đã giật mình vội vàng xua tay, nhưng bị Duy chặn lại nhanh chóng.

- Vâng ạ. Rất xinh phải không ạ?

Cô bán hàng đánh nhẹ vào vai Duy. - Đúng là leo mép. Này cháu gái cháu thật may mắn khi có một người bạn trai tốt như vậy đó.

Hạ Vy đứng hình, không nói nên lời.

- Cô đang khen kia. Em không trả lời lại thật vô lễ đó.

Hạ Vy nhanh chóng được thức tỉnh, vội vàng trả lời. - À vâng. Thật tốt ạ

Duy chào tạm biệt cô bán hàng một cách thân mật rồi rời đi. Sau khi rời khỏi, Hạ Vy mới đánh anh một cái đầu đòn.

- Vừa nãy anh nói gì hả? Bạn gái á?

Duy nhăn nhó ôm lấy cánh tay vừa bị đánh.

- Này. Em là con gái mà bạo lực thế à.

Cô trợn trừng mắt nhìn anh. - Thì sao nào? Anh còn đáng bị đánh nhiều hơn.

Anh thở dài.

- Thua em rồi. Ra kia ngồi nghỉ đi.

Vừa nói anh vừa chỉ về hướng chiếc ghế đá đối diện với biển.

- Em có chuyện liên quan đến mẹ chị My không biết nên nói với anh không? Em nghĩ anh sẽ giúp được chị ý vượt qua chuyện đó.

Duy nghiêng đầu nhìn cô rồi áp hai tay mình vào tóc cô xoa xoa.

- Chuyện gì mà em làm như nghiêm trọng quá vậy.

Hạ Vy bạo lực hất tay anh ra. - Em nghiêm túc đấy.

- Ủ rồi nói đi. - Anh nhanh chóng thay đổi ngay cả giọng nói cũng ảm áp hơn hẳn, làm không khí bây giờ khác đi nhiều

- Mẹ chị ấy bị ung thư phổi. Còn sống được gần 3 tháng nữa nhưng chị ấy không hề biết.

Duy sững sốt. - Em đùa phải không? Rõ ràng bác gái còn đang sống khỏe mạnh mà.

Hạ Vy rầu rĩ đáp. - Em cũng không nghĩ là thật. Nhưng bác ấy sợ chị ấy buồn rồi suy sụp nên đã giữ bí mật. Chuyện này anh cũng đừng nói với chị My nhé.

Duy vừa nghe xong vội vàng đứng dậy.

- Anh đi đâu thế?

Anh không quay đầu lại, vừa lấy xe đạp vừa nói. - Anh có chút việc, lát em tự về nhé.

Hạ Vy dậm chân thật mạnh.

- Anh là đồ điên. Đồ thần kinh, đưa em đi xa thế rồi bảo tự đi bộ về. Có ai như anh không chứ? Em sẽ hận anh cả đời. Người đang lao vun vút đi trước mặt cô khuất dần, mặc kệ Hạ Vy có la hét thế nào. Bất lực, cô trở lại tiệm bán đồ ngọt vừa này.

- Cháu lại đến à. Có mua gì cho cô không?

Cô bán hàng ngó nhìn phía sau. - Ủa. Bạn trai cháu đâu rồi.

Hạ Vy nhăn mặt. - Không phải đâu cô. Anh ta là đồ dở hơi. Bỏ cháu lại đây rồi đi về một mình rồi. Bây giờ cháu đang không biết phải về như thế nào?

Cô bán hàng đáp. - Ở đây cách trung tâm cũng phải 4 - 5 km. Xe điện ít khi đến đây lắm.

Chi bằng cô gọi cho cháu một xe nhé.

Hạ Vy mừng rỡ. - Thật ạ. Cảm ơn cô nhiều lắm ạ.

“Bốp” Nhật Anh bị đấm một cú đau đớn. Duy sau khi trở về đã hẹn gặp anh và giờ kết quả là đây.

- Cậu làm gì vậy? Muốn chết hả?

Duy đề Nhật Anh xuống, túm lấy cổ áo anh quát lớn.

- Anh là một thằng tồi. Tại sao tôi lại có một người anh trai như anh chứ.

“Bốp, bốp” Sau đó là những cú đấm liên hồi. Nhật Anh tức giận, liền phản công. Anh nắm chặt lấy tay Duy, sau đó vật ngã xuống, đánh thẳng vào mặt Duy như Duy vừa làm với anh.

- Tôi là tiền bối của cậu đấy. Dám đánh sao?

Duy cũng không chịu thua, vẫn tiếp tục đánh trở lại. Nhật Anh không muốn gây thêm phiền phức anh dừng hành động đó lại. Đứng dậy nói nghiêm túc.

- Nói tôi lý do. Tôi biết cậu không đánh người tùy tiện.

Duy quệt nhanh vết máu trên mồm rồi chỉnh chu lại quần áo nhìn thẳng vào mặt anh, rồi lấy từ trong túi quần ra một sợi dây chuyền.

- Anh còn định thờ ơ đây bao giờ? Cô ấy cần anh không phải tôi. Cô ấy sẽ gục ngã lần nữa, khi đó cô ấy cần anh bảo vệ che chở.

Nhật Anh đáp. - Tại sao cậu có sợi dây chuyền đó.

- Mặt trăng và mặt trời anh chỉ có thể chọn một. Hạ Vy và Huyền My đều giống nhau, mạnh mẽ vậy thôi nhưng thực ra yếu đuối. Hai người con gái tôi thích đều thích anh, và tôi luôn thua anh. Giờ anh chọn đi.

Nhật Anh bức tức. - Có phải cậu điên rồi không? Tôi không chọn ai cả. Nếu có duyên thì họ sẽ tự đến bên tôi.

Duy cười nhạt.

- Anh nghĩ với tính cách của hai cô gái đó, sẽ bỏ qua tự trọng và trở về sao? Quên đi. Nhưng Hạ Vy đã quyết tâm từ bỏ rồi anh đừng vương vẩn. Hạ Vy nói đúng, anh không chịu nhìn nhận thật sự trong trái tim mình ai là người anh yêu?

- Nhìn My cố gắng mạnh mẽ trước mặt anh, rồi yếu đuối như không thể đứng lên khi ở một mình. Và khi cô ấy biết mẹ sẽ rời khỏi thế giới này thì cô ấy sẽ như thế nào? Anh không thấy đáng thương à?

Nhật Anh sững sờ. - Cậu nói sao? Mẹ cô ấy tại sao lại rời khỏi thế giới này?

- Bác gái bị ung thư phổi ác tính. Giờ thì anh nghĩ kĩ đi xem ai là người anh thực sự yêu.

My chạy bộ dọc trên đường bờ biển, cô nghĩ đến hôm nay. Thái độ của Nhật Anh lúc đó khiến cô muốn gục ngã, muốn bỏ xuống tất cả để ôm lấy anh và nói cô rất cần anh. Nhưng không thể.

“AAAA. Mấy người định làm gì?” Đột nhiên ở vách đá trên kia có ai đó đang la hét, và một đám người bịt mặt đang bao vây cô. Giọng nói này quá quen thuộc, cô không đắn đo chạy đến chỗ đó ngay.

- Chị Elly.

My vừa chạy lên đến thì thấy Elly, cô liếc qua mấy tên đang nhìn chằm chằm cô chuẩn bị động thủ. “Bụp” Cô nhảy lên rồi đá vào mặt tên to con nhất. Mấy tên sau cũng theo đó mà chạy đến tấn công. Nhưng cô lanh lẹ đã hạ gục tất cả. Đột nhiên, một tên khác lao lên trên tay có cầm một con dao, cô chưa kịp phản ứng đã bị đâm một đường trên cánh tay làm máu chảy ra không ngừng. Cô vợ vội được chiếc gậy trên đất, rồi đánh xuống hai chân của tên vừa này. Khiến hắn nằm lăn ra đất và không cử động được Nhưng chưa dừng ở đó, một đám người từ phía đã đến bao vây.

Elly đã sớm ý thức được chuyện gì sắp xảy ra liền vội chạy đến kéo My bỏ chạy.

- Bắt lấy bọn chúng.

My bị chị kéo đi chạy như điên nhưng cũng vì thế mà cắt đuôi được đám người hung hãn.

- Chị sẽ ra làm mọi thứ em nắm bắt thời gian mà chạy đi nhé.

My ngăn cản. - không được. Em không thể để chị gặp nguy hiểm.

- Thôi nào. Đồng người như vậy ta không chạy được đâu. Mục tiêu của bọn chúng là chị không thể để liên lụy đến em.

Nói rồi Elly rút điện thoại ra cô nhắn tin cho ai đó ” Nhật Anh. Cứu lấy My ”

- Được rồi. Và còn một điều em phải nhớ. Đó là nhân chứng thực sự em phải tự tìm.

Elly đẩy My đi thật xa rồi tự mình chạy đi thu hút sự chú ý của đám người mặc đồ đen. Tất cả dồn sang đuổi Elly, khiến cô phải chạy đến bên bờ vực. Cô vội vàng đứng khựng lại nhìn xuống phía dưới là nước biển sâu thẳm và quay lại nhìn đám người đang chạy đến phía mình, không đắn đo liền nhảy xuống ngay.

My dường như không biết tình hình chỉ có thể cầm đầu cầm cổ vào chạy, vừa chạy cô vừa khóc, cô cảm thấy đây là một thất bại quá lớn, những năm qua cô cố gắng phấn đấu là để bảo vệ người thân của mình nhưng rồi hôm nay lại có người vì cô mà gặp nguy hiểm. Chạy đã được một lúc, cô thấm mệt ngồi xuống đất ôm lấy đầu gối rồi gào khóc. Bỗng dưng, từ xa có ai đang chạy đến phía cô, nhưng cả người cô đang mất cảm giác, mắt mờ dần nên không thể nhìn rõ ai đang đến. Bỗng chốc ngất đi.

Người đó không ai khác lại là Nhật Anh. Sau khi anh nhận được tin nhắn của Elly liền vội vã dò theo GPS rồi đi tìm. Đến gần nhìn thấy My đã nằm trên đất, mặt ướt đầm mồ hôi bên cánh tay.

5 tiếng sau

My tỉnh dậy, cô mơ màng nhìn căn phòng kì lạ với mùi thuốc sát trùng nồng nặc, nên ý thức được đang ở bệnh viện. Đầu cô lấn cánh tay trái bị đâm đau nhức vô cùng. Nhìn sang bên cạnh, Nhật Anh đã thiếp đi cạnh giường bệnh. Có lẽ anh đã ở đây với cô. Cô cố gắng dịch chuyển người để ngồi dậy, không may đã đánh thức anh.

Nhật Anh vui mừng khi nhìn thấy cô đã tỉnh nhưng vẫn còn chút lo lắng.

- Em tỉnh rồi. Thật may quá.

My nhìn anh với ánh mắt vô hồn. - Đã có chuyện gì xảy ra? Tôi phải đi tìm chị Elly.

- Cô ấy sau khi bị truy đuổi đã nhảy xuống biển rồi. Bây giờ vẫn đang tìm kiếm nhưng không thấy chỉ e không giữ được tính mạng. Còn đám người kia thì đã biến mất sau khi cảnh sát đến.

My bàng hoàng, cô không tin nổi. - Anh nói gì? Không phải đâu, chị ấy không sao cả. Anh là đồ nói dối. Tôi không tin.

Cô hét lên, phủ nhận mọi việc. Cô òa khóc vô vọng, cô hối hận khi ấy đã để chị đi thay mình. Nhật Anh nhìn bộ dạng yếu ớt đầy mà lòng anh đau nhói. Ôm lấy cô xoa dịu nỗi đau, sự việc đau buồn đó.

- Không sao. Có anh ở đây. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Anh sẽ không để em phải một mình chịu đựng như thế nữa đâu.

My bất lực, đầu óc trống rỗng. Chỉ biết khóc trên vai anh, có lẽ những lời nói này có thể khiến cô an tâm thêm phần nào

100. Chương 94: Người Lạ Mặt

2 tuần sau

Từ khi Elly mất tích đã được hai tuần, tất cả đều cất lực điều động tìm kiếm nhưng không thu được gì nên đã quay trở về Hà Nội đợi thông tin. Nhưng ngày qua ngày vẫn như không, mọi thứ biến mất không quay trở lại, một niềm hy vọng nhỏ nhoi của My bị đánh bay, lúc nào cũng tự dằn vặt mình trong cái nỗi khổn khổ, tuyệt vọng. Tưởng chừng Elly đã mất, cô đã tổ chức một đám tang nhưng không có xác.

3 ngày sau khi tổ chức xong tang lễ cô đến nhà Hàn Kim Trạch một mạch xông vào không lường lự.

- Hàn Kim Trạch ông là một tên ác nhân. Ông đã khiến chị gái tôi phải chết.

San San nhìn thấy thái độ đó tỏ vẻ không vừa lòng nói. - Chị có chứng cứ gì mà nói bố tôi hại chết Elly. Không phải là do chị ta tự nhảy xuống biển sao?

My cười chua chát.

- San San cô thay đổi nhiều quá đấy. Bây giờ còn nói đỡ cho bố mình nữa à. Uống công tôi đối xử tốt với cô bao nhiêu năm. Ăn cháo đá bát.

San San vô tình đáp. - Thay đổi? Cũng là do chị bỏ rơi tôi trước. Không phải chị muốn đổi đầu với tôi sao?

My lặng lẽ hướng đến ánh mắt của San San. Không một chút do dự, sợ hãi, chỉ cảm thù cô.

- Được thôi. Cô nghe rõ đây Hàn Linh San. Tôi sẽ không nhường nhịn nữa đâu. Và cả ông nữa, Hàn Kim Trạch chuyện ông hại chết ba tôi và chị Elly tôi sẽ trả ông từng chút một. Khiến ông sống không bằng chết.

San San không chịu đựng được nữa, hung hăng bước lên túm tóc cô, cúi đầu cô xuống.

- Chị nói tôi như thế nào cũng được nhưng không được sỉ nhục bố tôi.

My chỉ là do sợ ý nên đã để San San đánh, nhưng không phải dễ dàng thế, cô đã bắt lấy tay San San vật ngã xuống đất. “Bốp”

- Đừng ngông cuồng như vậy, San San ạ.

Hàn Kim Trạch thấy vậy vội vàng sai người vào ngăn lại. Một lúc sau một đám vệ sĩ tiến vào kéo My ra rồi đánh ngã xuống đất. Hàn Kim Trạch suýt xoa nhìn con gái, ông đưa tay lên mặt San San buồn lòng, rồi quay lại trừng mắt nhìn My.

- Mày dám đánh con gái tao à? Chán sống phải không? Đánh nó.

Hai tên vệ sĩ giữ chặt hai tay cô không cho kháng cự, phần còn lại là do một vệ sĩ nữ đánh tới tấp vào mặt cô không nương tay.

- Hàn Kim Trạch ông dừng ngay lại. - Nhật Anh từ ngoài bước vào, sự tức giận bao trùm quanh anh, nhìn Hàn Kim Trạch với ánh mắt căm thù.

Anh tiến đến đâm liên tục vào mặt hai tên đang khống chế My, một tên bị đánh đến ngất đi, tên còn lại thì nằm la liệt trên đất. Anh đứng nhìn liếc qua cô vệ sĩ đã đánh My, ánh mắt đó như tia điện xẹt qua người cô gái, ghê rợn. Anh đỡ cô dậy, cho cô ngã vào người mình do bị choáng vì bị đánh quá nhiều.

- Ông dám động vào người con gái của tôi.

Hàn Kim Trạch có chút bối rối. - Giám đốc Hoàng tôi không biết đó là người của cậu. Tôi tưởng hai người đã ly hôn không còn quan hệ gì nữa....!

Nhật Anh chỉ thẳng vào mặt Hàn Kim Trạch nghiêm nghị nói.

- Tôi nói cho ông biết. Nếu ông còn động vào cô ấy thì ông sẽ phải biến ngay khỏi Việt Nam.

Nói rồi anh quay người bỏ đi. Còn Hàn Kim Trạch thì hoàn toàn bị anh làm cho sốc, đứng không còn vững. San San vội vã đỡ.

- Bố sao vậy?

Hàn Kim Trạch thở hổn hển trả lời. - Thằng nhóc kia làm ta đột quy mà chết mất. Nó dám dọa ta, để xem nó sẽ phải chịu hậu quả gì!

.

Sau khi đỡ My vào trong xe, Nhật Anh ân cần hỏi hăn. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì bị đánh khiến anh đau buồn.

- Sao em lại tới đó một mình? Nguy hiểm lắm biết không?

My đáp. - Em chỉ muốn cảnh cáo ông ta thôi.

- Em cảnh cáo mà bị đánh đến thế này à.

Cô thở dài. - Chỉ là do chúng đông quá.

Nhật Anh buồn lòng, nắm lấy tay cô. - Em hãy quay về bên anh đi. Anh hứa sẽ không ai còn bắt nạt em được nữa.

My vội vàng rút tay lại luông cuống đáp.

- Xin lỗi anh. Em đã nói giờ chưa phải lúc để em yêu ai đó lại từ đầu. Em còn rất nhiều việc phải giải quyết.

Nhật Anh trả lời. - Anh sẽ làm cùng em

My mỉm cười rồi lắc đầu từ chối. - Em không muốn dựa dẫm vào ai cả. Anh hãy cho em thời gian. Đợi đến lúc thích hợp em sẽ quyết định có quay về bên anh không.

.

Lát sau xe dừng lại trước cổng nhà cô.

Bảo Duy đang đứng đó chờ cô, với bộ mặt lo lắng. Vừa thấy cô bước xuống anh đã chạy đến hỏi thăm. Nhìn thấy khuôn mặt của cô anh càng lo lắng.

- Mặt em sao vậy? Anh nghe nói em đã đến nhà Hàn Kim Trạch. Có phải đám người đó đánh em không?

My mỉm cười. - Em không sao nữa rồi.

Bảo Duy tức giận.

- Đám người này thật không ra gì mà. Anh sẽ đi đòi lại công bằng cho em.

Nhật Anh bước ra sau điềm tĩnh nói. - Anh đã giải quyết rồi. Không còn việc của cậu.

Duy không để tâm nắm lấy tay cô nhìn cô với ánh mắt trù ẻo.

- Lần sau đừng làm việc gì nguy hiểm một mình nữa nhé.

Nhật Anh bước đến cầm cổ tay Duy định kéo ra. - Không phải việc của cậu.

Duy thẳng thừng đáp. - Cô ấy là của tôi nên anh biến đi cho tôi nhờ.

My không chịu được nữa miễn cưỡng nói. - Hai người thôi đi

- Em muốn được yên tĩnh nên đừng lúc nào cũng đến làm phiền em như vậy. Còn nữa, em không là của ai cả đến lúc em khắc tự quyết định

Ngoài ngõ, Hạ Vy đang đi đến thì gặp Nhật nh và Bảo Duy.

- Chào Hạ Vy. - Duy vui vẻ chào hỏi, còn Hạ Vy thì chả thèm để ý.

Duy thấy Hạ Vy đang cố tình lơ đi, anh nói to hơn để gây sự chú ý.

- Này Hạ Vy. Em vẫn còn giận anh vụ ở đảo sao?

Hạ Vy tức điên vì bị làm phiền, liền dơ tay đánh Duy thật đau.

- Đúng vậy đấy. Sao nào? Đồ thần kinh.

Duy cũng không chịu nhường nhịn gì cô. - Này nhé. Anh không phải là người để cho em bắt nạt....!

- Hai người thôi đi. Lúc nào gặp nhau là cãi nhau. - Nhật Anh khó chịu không thể đứng nhìn được nữa nên đành ra mặt can ngăn.

- Hạ Vy em có thể bớt danh đá đi được không? Khi gặp anh cứ thoải mái đi. Coi anh là anh trai, đừng nghĩ đến quá khứ đó nữa.

Duy lẩm bẩm. - Anh trai? Tốt lắm!

- Còn cậu nữa Bảo Duy? Đừng mãi chơi nữa, quay về công ty làm việc đi. Dream Star còn mỗi cậu quản lý thôi. Anh đã giúp cậu sắp xếp lại một phần rồi đó.

Duy thở dài. - Không cần anh phải nhắc. Tôi đã làm việc ổn thỏa rồi mới đến đây. Tôi không kém cỏi như anh nghĩ.

Nhật Anh đáp.

- Ý anh không phải thế. Chỉ là bảo cậu chuyên tâm làm việc thôiNói rồi cô mở cổng đi thẳng vào nhà, chẳng thèm quay đầu lại. Hai người con trai bất lực bỏ đi.

Hạ Vy lườm Duy một cái không nhân nhượng. - Hai anh từ xưa đến nay đều không chung sống hòa bình vậy? Vì chị Mỹ, và trước đây vì cái gì?

Bảo Duy quay ra nhìn cô ánh mắt thăm dò. Rồi chỉ tay vào mặt cô - Em thật sự không biết?

Hạ Vy gạt tay anh ra, nhăn mặt khó hiểu.

- Anh điên à. Đương nhiên là không biết rồi.

Cô khoanh tay trước ngực, bĩu môi bất mãn với con người kì lạ. Bảo Duy thở dài, dựa vào tường không muốn trả lời. Hạ Vy nhìn thái độ đó rồi nhớ lại chuyện gì đó, một tia sáng lóe lên trong đầu cô.

- O...Không lẽ là.....!

Duy mím vòng tay qua cổ Hạ Vy lơ đi. - Đúng vậy đấy. Cô bé ngây thơ.

Hạ Vy nói mỉa mai.

- Ra là thích em thật. Em còn tưởng hôm đó anh nói đùa.

Duy đáp. - Chỉ là quá khứ thôi. Bây giờ khác rồi cô bé ạ.

- Thôi hôm nay anh sẽ đưa em đi chơi, đền bù cho hôm ở đảo nhé!

Hạ Vy mỉm cười thích thú, nắm lấy cánh tay anh.

- Anh trả tiền hết phải không?

Duy gật đầu. - Đúng thế.

General.

Hoàn thành xong công việc tại văn phòng phút chốc đã đến giờ nghỉ ngơi. My cầm cốc cà phê nóng trên tay, rảo bước trên hành lang cùng trưởng phòng thiết kế. Nói là có chuyện cần bàn bạc nhưng My vẫn im lặng từ nãy đến giờ. Đột nhiên, cô đứng lại, nhìn thành phố giữa trời đông lạnh lẽo qua tường kính. Cô lắc nhẹ ly cà phê, bình lặng.

- Sắp tới là tuyển chọn nhân viên mới vào công ty. Phòng thiết kế vị trí của mấy người chuyển công tác vẫn còn trống. Lần này phải chọn thật kĩ càng.

Cô trưởng phòng đáp. - Không phải việc chọn nhân viên là do tổng giám đốc chọn sao?

My trả lời.

- Đúng là thế nhưng đều phải qua khảo sát của tôi mới được làm ở phòng thiết kế. Việc lần này tôi giao cho cô, nhớ phải chọn đúng đây.

Tiếng thông báo hết giờ nghỉ trưa vang lên. My di chuyển về phòng làm việc một cách thoải mái. Bỗng dưng, một thứ gì đó lao vào cô, khiến cốc cà phê uống dở cô đang định mang đi vứt đổ vào người cô, bắn hết chiếc áo sơ mi trắng. Cô trưởng phòng vội vã chạy đến hỏi han

- Không sao.

My ngược lên nhìn người vừa đâm vào mình, một nhân viên nam cao ráo, tuấn tú đang nhặt đồng hồ bản thảo tài liệu rơi trên đất. Thấy thế, My cũng giúp nhặt cho nhanh. Rồi đưa cho nhân viên đó.

- Cảm ơn giám đốc. - Hắn cúi đầu lễ phép

My khẽ gật đầu, rồi vô tình nhìn thẳng vào mắt hắn, nhưng hắn nhìn cô với một ánh mắt nham hiểm, như đã quen từ lâu. Sau khi hắn rời đi, My nhìn theo và cô thấy có chút gì đó rất lạ lùng, hình dáng, bàn tay, đôi mắt. Có vẻ cô đã từng gặp qua.

- Cậu ta là ai vậy?

Trưởng phòng đáp. - Cậu ta là nhân viên bên bộ phận nhân sự. Mới vào làm được vài tháng. Nhưng sao giám đốc lại hỏi vậy?

My lắc đầu. - Hình như là tôi đã gặp cậu ta.

Royal City

Bảo Duy mệt rũ rời với đồng hồ mua sắm trên tay, đi sau Hạ Vy. Anh than vãn

- Nay Hạ Vy. Không phải em nói đi chơi à? Sao lại vào đây mua sắm.

Hạ Vy đáp. - Anh không được kêu vì anh chưa phải trả tiền đồ của em đâu.

Bảo Duy không phục. - Là em đòi trả tiền chứ.

- Do em thấy việc tìm người sách đồ tốt hơn là người trả tiền nên em đổi việc cho anh đấy.

.

Khu đồ trẻ sơ sinh.

Những chiếc giày nhỏ xinh xắn thu hút ánh nhìn của Hạ Vy. Cô chạy đến ngắm nghía thích thú.

- Woahh...Đáng yêu quá đi. Bảo Duy anh đến đây xem này.

Chị bán hàng đột nhiên nói. - Em mua đồ cho con đấy à. Mấy tháng vậy?

Ngay sau khi Bảo Duy vừa đến chị bán hàng càng trầm trồ khen ngợi nhiều hơn.

- Chồng em đây à. Đẹp trai thật đó. Em thật may mắn nhá.

Hạ Vy đứng hình ngơ ngác. - Không phải đâu chị....!

Cô cứ dừng xua xua tay phủ nhận đã bị Bảo Duy lừa đi.

- Thấy chưa ai bảo cứ thích đến mấy cái khu này.

Đang trách mắng Hạ Vy thì có điện thoại gọi đến từ công ty.

- Ở công ty có việc gấp.....!

Duy đáp. - Được rồi. Tôi sẽ về ngay.

- Hạ Vy. Anh phải về công ty ngay. Em cứ mua sắm một mình rồi tý anh bảo người đến đón em.

Hạ Vy lắc đầu. - Thôi. Em nghĩ vậy là đủ rồi. Để lần khác.

- Vậy anh đưa em về nhé.

Hạ Vy đáp. - Không cần đâu anh. Không phải công ty có việc gấp sao? Em có thể đến cùng anh, rồi về sau cũng được.

.

30 phút sau

Dream Star

- Tổng giám đốc. Ngân quỹ công ty đang xuống dốc và sắp đến số âm rồi. Không công ty nào chịu hợp tác, đầu tư nên các sản phẩm đang sản xuất đã dừng hết rồi ạ.

Bảo Duy suy nghĩ một lúc rồi nói. - Về các mẫu thời trang thì bỏ đi. Bởi vì hiện tại, General đang đứng đầu về lĩnh vực này. Ta chuyển sang hạng mục đá quý tốt hơn, từ trước đến giờ lĩnh vực này của ta vẫn được đánh giá cao.

Cô thư ký trả lời.

- Về lĩnh vực này thì chỉ có Diamond là ta có khả năng hợp tác. Nhưng có lẽ với điều kiện hiện tại Dream Star sẽ bị từ chối.

Hạ Vy đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. - Diamond chủ tịch công ty đó là một người đàn ông chừng 50 tuổi họ Vương đúng không?

Bảo Duy gật đầu. - Đúng vậy. Sao em biết- Ông ta đã đến Bar của em. Và em có nghe thoáng qua cuộc trò chuyện giữa ông ta và một đối tác. Nên em biết đó là Diamond.

- Còn nữa ông ta rất coi trọng Asean Resort. Ông ta đã đặt cọc một nửa số tiền và đang đợi chủ Resort chấp nhận.

Bảo Duy bật cười. - Chủ khu Resort này không phải của công ty mà Dream Star đã đầu tư phát triển sao? Mau gọi cho ông ấy, nói chúng ta cần giúp đỡ và mua lại đi.

101. Chương 95: Cậu Là Ai?

Nhà hàng Lục Thủy - Viên ngọc Á Đông

Bảo Duy tiến vào trong một cách uy nghi, tỏa sáng. Hôm nay khác xa thường ngày, anh mặc vest đen, với những phụ kiện đắt giá rất ra dáng một ông chủ lớn. Asean Resort được anh giải quyết ổn thỏa với sự giúp đỡ của Hạ Vy, nhờ đó mà anh đã hẹn được ông chủ Vương - Chủ tịch các chi nhánh công ty đá quý trải dài chuyên suốt vùng miền nam.

Ông nhìn thấy Bảo Duy thì ngay lập tức ném cho anh một nụ cười ruồi. Bảo Duy vẫn bình tĩnh ngồi xuống, chào hỏi nghiêm túc.

- Chào ông. Tôi là tổng giám đốc Dream Star. Hoàng Bảo Duy.

Ông chủ Vương bật cười. - Không ngờ tổng giám đốc lại trẻ tuổi và đẹp trai như vậy. Thật giống với chủ tịch Minh Đức có thể làm ra những chuyện khiến người ta kinh ngạc.

Bảo Duy muốn hất ngay ly rượu vào mặt ông ta, nhưng vẫn cố kìm nén cơn tức giận xuống.

- Hôm nay tôi muốn đến đây bàn chuyện kinh doanh nghiêm túc. Xin ông hãy cẩn thận lời nói.

Ông ta nhìn nét mặt thay đổi bất thường của Bảo Duy càng thêm thích thú.

- Người trẻ bây giờ dễ tức giận quá ha. Tôi phải làm gì với thái độ của cậu đây. Có lẽ không cần bắt đầu thuyết trình đâu, tôi sẽ không đồng ý.

Bảo Duy đáp. - Tôi nghĩ ông biết Asean. Và tôi là chủ sở hữu của nó.

- Thì ra cậu biết tất cả. Và muốn dùng khu Resort này uy hiếp tôi. Nhưng xin lỗi, sai lại càng sai. Cậu dùng cách này tôi lại muốn từ chối Dream star hơn. Ấu trĩ.

- Tôi nghĩ có lẽ chúng ta không nên kí hợp đồng đâu.

Ông chủ Vương đứng dậy, cầm theo áo khoác, nheo mắt nhìn Bảo Duy. Ngay lúc đó, cửa phòng ăn bật mở. Cô gái với bộ đồ văn phòng màu đen ôm sát người, dáng vóc hoàn hảo bước vào. Thu hút ngay ông ta.

- Ông chủ Vương. Tôi là Hạ Vy thư ký thân cận của tổng giám đốc đây. Tôi nghĩ ông nên ngồi xuống và bàn bạc lại. Không thì hối hận không kịp đâu.

Ông quay lại nhìn Bảo Duy rồi đáp, trong giọng nói pha lẫn giễu cợt và gian xảo.

- Cậu còn đem thư ký uy hiếp sao? Thật là hết nói. Nhưng thôi vì người đẹp đây nên tôi sẽ nán lại thêm chút nữa.

Hạ Vy đặt tệp tài liệu xuống, nhìn thẳng vào ông chủ Vương đang xăm soi cô.

- Tôi xin được nói thẳng. Có gì không phải mong ông bỏ qua. Bản hợp đồng này ông nhất định phải ký.

Ông đáp. - Tại sao?

Hạ Vy dơ tệp tài liệu hồi nãy lên phản kháng.

- Trong đây là toàn bộ những chứng cứ cho hành vi ông đã từng làm đây chuyển vàng mang nhãn hiệu cao quý được nhập khẩu từ nước ngoài nhằm thu hút sự chú ý của khách hàng và các chủ đầu tư.

- Ai có thể ngờ được một ông chủ đường đường chính chính lại làm ra chuyện như vậy?

Ông chủ Vương sững sờ không nói nên lời. - Cô...cô!

- Và còn việc con trai ông là con riêng của vợ. Nếu báo chí biết được thì hậu quả sẽ là gì đây?

Ông chủ Vương thở dài. - Vậy các người muốn gì đây?

Hạ Vy nhếch môi.

- Đơn giản thôi. Ký hợp đồng hợp tác lâu dài với Dream Star. Nếu ông định trở mặt thì tất cả sẽ được phơi bày.

- Được thôi. Tôi quả thực không thắng nổi cô. - Ông chủ Vương đáp. Rồi cầm bút lên ký xuống phía cuối bản hợp đồng. Xong xuôi, ông đứng dậy rời khỏi nhà hàng ngay lập tức, có vẻ đã rất tức giận.

Bảo Duy nhìn sang cô, trong lòng có chút viên mãn.

- Tại sao em lại biết được những chuyện động trời này?

Hạ Vy mỉm cười. - Là em lặng lẽ tìm hiểu. Ai ngờ lại biết được nhiều thông tin như vậy. Ông ta đã để ra kẻ hở nhỏ mà các nhà đầu tư khác không hề để ý.

- Vậy việc lần này anh phải biết ơn em rồi. - Duy nói.

—

General Phòng thiết kế. Nhân viên phòng nhân sự với thẻ tên " Đặng Minh Quý" bước vào phòng giám đốc với một tệp tài liệu cần đưa.

-Giám đốc. Đây là nhân viên mới sẽ được ứng tuyển vào phòng thiết kế. Giám đốc hãy xem qua và chọn lựa đi ạ.

My dở hồ sơ lý lịch của danh sách nhân viên mới ra xem qua vài lượt. Rồi cô liếc qua nhìn thể nhân viên của người đứng mặt, ánh mắt có chút đề phòng. Cô nhanh chóng chuyển tầm nhìn lên quan sát kĩ anh ta, ánh mắt nhân viên này có chút gì đó kì lạ, nguy hiểm, như một người luôn tính toán kĩ càng mọi việc. ” Xem ra cũng phải phải dạng tầm thường ” My nghĩ.

- Vào ngày nghỉ tôi đã thấy cậu làm ở một tiệm sửa xe.

Anh nhân viên cười trừ, giọng nói có chút ngại ngùng như không muốn nói ra. - À...đó là công việc làm thêm của tôi.

- Chắc hẳn cuộc sống anh phải khó khăn lắm. - My đáp.

Hắn nhìn cô có chút đề phòng. - Tại sao giám đốc lại tò mò về cuộc sống của tôi.

My mỉm cười.

- Chỉ là hiếu kỳ thôi. Lương làm thêm giờ của anh ở đó như thế nào?

Minh Quý không ngần ngại đáp. - Cũng chỉ ở mức bình thường. Vì làm thêm giờ nên lương bằng 1/4 lương của General.

Cô bật cười.

- Vậy thì anh có sẵn lòng làm một công việc khác mà lương cao hơn không?

Hắn nhìn cô vẻ khó hiểu. - Dĩ nhiên nếu đó là công việc tốt.

My đáp.

- Làm tài xế riêng cho tôi. Tôi thấy chúng ta cùng làm chung công ty nên việc đi lại sẽ dễ dàng. Anh có đồng ý không?

Đặng Minh Quý có chút đắn đo khi đưa ra quyết định. - Giám đốc có thể để tôi suy nghĩ không?

My gật đầu. - Được chứ.

- Vậy thì tôi về làm việc đây. Còn công việc này sẽ trả lời giám đốc sau.

Nói xong hắn quay người ra khỏi cửa, nhẹ nhàng đóng lại. My nhìn theo mà trong lòng có nhiều hoài nghi.

- Đặng Minh Quý. Rốt cuộc cậu là gì?

.

2 ngày trước.

My bước ra từ tiệm ăn sáng, Đặng Minh Quý lướt qua người cô mà không hề để ý như đang có chuyện gì rất gấp. Hiếu kỳ cô cố tính bám theo. Thì đến một tiệm sửa xe gần đó.

Đặng Minh Quý vội vã cúi chào, và xin lỗi khẩn thiết ông chủ.

- Xin lỗi ông chủ. Hôm nay tôi có việc bận nên đến hơi trễ.

Ông chủ lắc đầu phàn nàn. - Cậu biết là tiệm rất bận rồi mà. Dù là làm thêm giờ cũng phải cẩn trọng chứ.

- Tôi xin lỗi. Lần sau sẽ không tái phạm nữa.

Nói rồi hắn vội vàng tiến vào làm việc. Trước khi làm còn thay đồ cho nhân viên. Thay xong, hắn tiến ra phía cửa để lấy áo khoác, vì mặc áo cộc tay nên hình xăm bên bắp tay trái lộ rõ ra. Thu hút sự chú ý của My.

Cô cảm thấy có gì đó rất kì lạ, và hình xăm kia cô đã nhìn thấy ở đâu rồi? Cố gắng lật đúng kí ức, để tìm ra nghi vấn.

- Hình xăm này giống y hệt với hình xăm của Hàn Kim Trạch. Đây là trùng hợp ngẫu nhiên sao? Hay họ có quan hệ gì. Không thể giống nhau như vậy được?

-Hoàng Bảo Duy. Khá lắm - Nhật Anh bước từ ngoài vào vừa đi vừa vỗ tay vui vẻ.

Bảo Duy bật cười. - Anh biết nhanh đến thế à.

- Có chuyện gì về Dream Star mà tôi không biết chứ. Ký được hợp đồng với Diamond, còn biết đầu tư chứng khoán thu mua cổ phiếu để tăng doanh thu. Vậy là từ nay anh không còn phải lo lắng cho cậu nữa rồi.

Bảo Duy đáp. - Chuyện này cũng là do Hạ Vy giúp một phần. Tôi không ngờ cô ấy lại giỏi cả mặt này nữa.

Nhật Anh nhìn Hạ Vy có chút hài lòng.

- Nếu đã như vậy thì cậu cũng phải cho Hạ Vy một chức vụ trong công ty chứ. Không thể để cô ấy kinh doanh Bar mãi được. Nhiều nguy hiểm lắm.

Bảo Duy có chút đắn đo.

- Việc này thì do Hạ Vy. Muốn làm hay không đều do cô ấy.

Hạ Vy mỉm cười. - Chắc em không làm được đâu.

Nhật Anh thêm lời.

- Không phải em muốn trả nợ cho My sao? Bây giờ hãy kiếm tiền một cách đường đường chính chính đi.

Hạ Vy suy nghĩ một hồi rồi đưa ra quyết định. Cô cảm thấy câu nói của Nhật Anh rất hợp lý, cô không thể mãi dựa dẫm vào chuỗi Bar mà My đã kinh doanh được và chuyển cho cô quản lý được.

- Được thôi. Anh có thể cho em từ chỗ thấp nhất đi lên cũng được.

Bảo Duy đáp. - Em không cần khiêm tốn đâu. Việc em làm lần này đã cứu Dream Star. Anh nghĩ mình sẽ tin tưởng em được nên sẽ cho em làm thư ký.

Hạ Vy sững sốt.

- Chức vụ này quá cao sang rồi.

Đột nhiên, đang nói chuyện thì điện thoại cô rung.

- Cô là người giám hộ của bà Trịnh Vân Khuê sao? Bà ấy vừa ngã đi, đã được chuyển vào phòng cấp cứu đang trong tình trạng nguy kịch. Cô nên đến ngay.

Hạ Vy vội vã đáp, - Vâng tôi biết rồi.

Nhìn bộ dạng hối hả, lo lắng của cô khiến Duy tò mò.

- Có chuyện gì vậy?

Hạ Vy buồn bã. - Mẹ chị My đang cấp cứu trong tình trạng nguy kịch. Giờ em phải làm sao đây?

Bảo Duy nhíu mày.

- Em là người giám hộ sao?

Hạ Vy đáp.- Đúng thế. Lúc chị Elly mất nên em đã bàn bạc với bác gái để em làm người giám hộ.

Nhật Anh nói.

- Bây giờ nên nói với My đi. Không nên giấu nữa. Mọi chuyện sẽ chẳng khá lên đâu.

Hạ Vy nghe vậy, vội vã bấm số gọi cho My.

- Mẹ chị đang cấp cứu. Chị nên đến bệnh viện thành phố ngay đi.

Nói xong không để My trả lời cô đã tắt điện thoại đi. Có vẻ cô đang rất lo lắng.

- Bây giờ chúng ta nên đến bệnh viện ngay thôi. - Nhật Anh nói

Cả ba người vội vã rời đi.

.

Còn My

Vừa nghe xong, cô đã nhanh chóng di chuyển xuống bãi đỗ xe. Vì quá lo sợ nên không thèm đi thang máy mà chạy cầu thang bộ. Trong tâm trí cô lúc này chỉ có sợ hãi, không còn nghĩ được gì khác.

Chiếc xe lexus đen chạy điên cuồng trên thành phố. Càng đi, càng khiến cô hoang mang, có dự cảm không lành.

Chẳng mấy chốc, xe đã dừng lại trước cổng bệnh viện. My một mạch chạy vào đến chỗ Hạ Vy, Bảo Duy và Nhật Anh đang đứng, trước phòng cấp cứu. Cô đưa mắt nhìn qua tấm kính mờ trước cửa phòng.

- Mẹ có chuyện gì vậy?

Hạ Vy đáp. - Mẹ chị bị ung thư phổi, có lẽ đã sang giai đoạn cuối rồi. Bác gái đang điều trị hóa chất để kéo dài thời gian sống. Bác sĩ nói lúc bác gái đang đi dạo đột nhiên ngất đi, bệnh tình đang chuyển biến xấu đi.

My bóp chặt hai vai Hạ Vy. - Em biết từ bao giờ? Ai nói cho em biết?

- Em mới biết được cách đây 1 tháng. Là mẹ chị nói, mẹ chị không cho chị biết cũng là sợ chị lo lắng ảnh hưởng tới nhiều việc chị đang làm.

My dần dần rời lỏng tay ra, bất giác cô lùi lại vài bước, lắc đầu lia lịa. Nước mắt tràn ra từ trong khóe mắt. Rồi cô quay ra nhìn mấy người đang đứng trước mặt mình, chỉ tay ra phía trước.

- Nhưng sao mấy người lại ở đây? Tất cả đều biết sao?

Nhìn tình trạng hiện tại của cô, không ai trả lời. Vì biết nếu trả lời lại thì cô sẽ càng kích động hơn.

My bước đến bên cạnh Nhật Anh.

- Ngay cả anh cũng biết sao?

Anh lặng lẽ gật đầu, rồi ấn vai cô ngồi xuống. - Em bình tĩnh trước đã.

My cười nhạt, rồi gào to.

- Bình tĩnh gì chứ? Thì ra mấy người đều muốn lừa tôi? Đều muốn mẹ tôi chết đi một cách im ắng. Mấy người chả ai tốt đẹp cả.

Hạ Vy tiến lại gần cô. - Không phải như chị nghĩ đâu. Tất cả đều muốn tốt cho chị.

- Tôi không cần kiểu tốt đẹp giả đó. Tôi không muốn nhìn thấy mấy người. Mấy người rút đi thật xa cho tôi.

Hạ Vy cố gắng giải thích. - Em biết chị đang không ổn. Nhưng không phải như chị nghĩ đâu. Bọn em....!

My trợn trừng mắt nhìn Hạ Vy. Ánh mắt xuyên thẳng Hạ Vy, như muốn giết chết chính cô.

- Tôi không cần cô giải thích. Tôi đã nói là mấy người rút đi mà.

My đứng dậy đẩy ba người cách xa cô ra.

Bảo Duy xoay Hạ Vy đi.

- Đi thôi. Cô ấy đang giận. Sẽ không nghe em nói đâu.

My ở lại một mình. Cô dựa vào tường, rồi ngã khụy xuống đất, khóc trong im lặng. Cô sợ cái cảm giác một mình chống chọi với sự chống văng như khi ba mất. Tại sao ông trời lại quá tàn nhẫn với cô như vậy?

.

Ngoài cổng bệnh viện, Cả ba người ngồi xuống ghế đá mệt mỏi.

- Rốt cuộc em đã làm sai gì? - Hạ Vy than vãn

Bảo Duy đáp. - Anh không ngờ chuyện này lại xảy ra. Nhưng hiện tại anh không thể ở bên cô ấy được. Có lẽ ngày mai hoặc ngày mốt sẽ phải bay sang London để giải quyết một số việc quan trọng.

Hạ Vy ngạc nhiên. - London?

- Anh biết em muốn ở lại nhưng không còn cách nào khác đâu. Chuyện này không thể lui lại được.

Hạ Vy đáp. - Nhưng mà. Chị My....!

Nhật Anh nhanh chóng ngăn cô nói tiếp.

- Anh nghĩ My cũng cần thời gian để bình tĩnh lại. Nên thời gian này hai người cứ đi giải quyết việc của công ty đi.

- Mai anh sẽ đến động viên cô ấy thử xem.

Bảo Duy thở dài. - Vậy mọi việc ở đây nhờ cậy cả vào anh

102. Chương Thông Báo Truyện

Mình có một lưu ý nhỏ muốn gửi tới các độc giả. Bởi vì thời gian gần đây rất nhiều phản hồi thắc mắc về truyện đã được gửi. “Tại sao tên truyện là Nhất Định ! Chị sẽ phải yêu tôi mà nội dung không phải như thế” Cũng là bởi vì phần 1 đã hết. Cặp đôi Duy - My đã kết thúc. Phần 2 truyện đã đổi tên thành ” Mưa Nhặt Nhòa ” bắt đầu từ chương 75. Sẽ mở ra chuyện tình cảm hấp dẫn hơn, và chuyện cũng chưa kết thúc các bạn không nên đoán già đoán non. Theo nội dung mà AD đã đặt ra thì sẽ được viết như thế, và kết thúc cũng như vậy.

Sau đây Ad có khảo sát nhỏ. Các bạn thích cặp đôi nào hơn.

1. Nhật Anh - My
2. Duy - My
3. Nhật Anh - Hạ Vy
4. Ý kiến khác

103. Chương 96:

Bệnh viện thành phố

My nắm chặt tay mẹ, nhìn bà thất thần như người mất hồn. Từ khi, mẹ cô cấp cứu xong cô đều ở bên cạnh bà một bước không rời.

Mẹ cô từ từ mở mắt, nhìn thần sắc con gái không ổn, bà lo lắng lên tiếng, nhưng giọng nói đã yếu dần đi.

- My. Con biết rồi sao?

Cô giật mình, quay ra nhìn mẹ. - Sao mẹ không nói cho biết. Chỉ có con là người thân duy nhất của mẹ trên đời này thôi mà. Mấy người kia không lẽ là quan trọng hơn con.

Trịnh Vân Khuê, bà nhìn My buồn bã. Phổi đã yếu đi nhiều nhưng vẫn gắng sức giải thích.

- Vì mẹ sợ con lo lắng. Nhưng con cũng đừng trách bọn họ. Tất cả là mẹ nhờ họ che giấu, sợ con phiền lòng.

My miễn cưỡng đáp. - Nhưng đây là chuyện nguy hiểm, sao có thể che giấu như vậy chứ?

- Mẹ xin lỗi. Nhưng mẹ biết bệnh của mẹ đã không có cách cứu chữa rồi. Khi chuyện đó xảy đến, con nhớ đừng gục ngã nhé. Mẹ biết con gái mẹ mạnh mẽ mà.

My bối rối, ôm lấy mẹ cô. Giọng nghẹn ngào, ứa nước mắt.

- Không đâu. Mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì. Mẹ sẽ sống tiếp với con mà.

Bà cũng vòng tay qua ôm con gái, vỗ nhẹ lưng cô, an ủi phần nào bớt đi cái sự thật tàn nhẫn kia đối với cô.

Biệt thự - Hàn Kim Trạch.

Đặng Minh Quý bước vào từ cửa chính. Vừa gặp đã cúi đầu chào ông ta.

- Có chuyện gì sao?

Đặng Minh Quý đáp. - Jessi muốn tôi làm tài xế riêng cho cô ấy. Nhưng tôi chưa biết phải làm thế nào?

Hàn Kim Trạch bật cười.

- Vậy sao? Chúng tôi cô ta không hề biết bấy lâu nay cậu là người theo dõi cô ta, và đêm hôm đó ở đảo khiến cô ta bị thương.

- Nếu đã như vậy thì không phải quá tốt rồi sao? Có thể biết được những việc cô ta đã làm. Nếu cô ta tìm được nhân chứng, thì chỉ việc trừ khử.

Đặng Minh Quý mỉm cười. - Quả nhiên rất tốt. Nhưng tôi sợ cô ta đang bàn tính chuyện khác.

Hàn Kim Trạch lắc đầu.

- Không đâu. Cũng có thể cô ta đã nghi ngờ cậu và muốn tiếp cận. Nhưng nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ, cậu phải khiến cho cô ta hoàn toàn tin tưởng mình. Xóa bỏ cái nghi ngờ đó.

Minh Quý nhếch môi. - Vâng. Tôi đã biết phải làm gì rồi.

- Nếu cậu làm tốt. Tôi sẽ cho cậu theo đuổi San nhi.

Minh Quý nghe vậy, trong lòng không khỏi vui sướng.

- Nhưng mong ngài nói lời phải giữ lời.

Bệnh viện thành phố.

My bưng bát cháo đã ăn xong, trên bàn ăn cho bệnh nhân ra. Rồi dọn bàn ăn ra, ẹ nằm xuống.

“Cộc, cộc” Bảo Duy đứng phía cửa nhìn cô mỉm cười, trên tay là giỏ hoa quả đến thăm bệnh.

- Anh đến thật đúng lúc. Em có chuyện muốn nói với anh.

.

Hai người ra ngoài phía ghế đá của bệnh viện, muốn để thời gian ẹ nghỉ ngơi.

- Hôm qua em có hơi nóng giận. Xin lỗi mọi người.

Duy đáp. - Hạ Vy thấy day dứt mãi, muốn đến thăm bác gái nhưng lại sợ em không cho em.

My thở dài.

- Và giúp em xin lỗi Hạ Vy nữa. Quả thật lúc đó em đã nói những lời không hay.

Duy gật đầu. - Không thành vấn đề.

- Ngày mai anh phải đi London rồi. Nên muốn đến nhắc nhở em phải biết chăm sóc bản thân, tiết chế cảm xúc. Và Hạ Vy

cũng đi cùng anh, nên cô bé đó nhờ anh chuyển lời xin lỗi đến em, cô bé cũng nói sẽ nhanh chóng kiếm tiền bằng nghề

nghề của mình để trả nợ cho em.

My bật cười. - Thật trẻ con. Nhưng sao Hạ Vy lại đi cùng anh.

- Cô ấy là thư ký mới của anh.

Cô có hơi bất ngờ. - Thật á?

Duy ấn đầu cô, nhếch môi tự mãn. - Không thêm lừa em. Hạ Vy đã giúp anh trong việc cứu công ty, qua việc đó anh mới

biết Hạ Vy không hề ngốc nghếch tí nào. Nhưng tính khí thì đánh đá không ai bằng.

My trả lời.

- Có lẽ do anh chưa thích nghi được với tính cách mới của Hạ Vy thôi. Em không biết ngày trước em ấy thế nào, nhưng

bây giờ em hiểu Hạ Vy nhất. Lần đầu, em gặp Hạ Vy lúc đó chỉ là một cô bé hiền lành, lương thiện bị một đám người

vây bắt, đòi tiền. Em cảm thấy, em ấy vô cùng tội nghiệp nên đã quyết định cứu giúp và chăm sóc Hạ Vy. Từ đó, để

không bị bắt nạt nên Hạ Vy luôn khoác bên ngoài cái tính cách không ai ưa nổi đó, nhưng thực ra bên trong yếu đuối

lắm.

Duy nhìn cô, kể lại chuyện rất nhập tâm, anh nhìn cô đắm chiêu, nhìn vẻ đẹp ấm áp đó, nghe cách nói chuyện nhẹ nhàng,

êm tai đó càng thu hút anh.

- Em biết không? Ngay từ lần đầu gặp em, anh đã thích em rồi. Anh thích vẻ đẹp hồn nhiên, tính cách trong sáng, và thích

cả sự bướng bỉnh của em. Chứ không phải ác độc, tàn nhẫn như bây giờ.

My cười cam chịu.

-Em biết mình đã thay đổi rất nhiều và chính bản thân cũng không dám tin mình lại trở thành như vậy. Em đã khiến nhiều

người vì em mà đau khổ, Nhật Anh vì em mà luôn bị lừa gạt tình cảm. San San vì em mà thay đổi đối đầu với em. Chị

Elly vì em mà chết. Và anh vì em mà khuyên ba mình vào tù.

Duy đáp. - Chuyện gì cũng đều có nhân quả. Em đừng đổ hết lỗi ỉn.

- Khi vụ án của ba em kết thúc. Anh muốn em có thể trở lại làm con người trước kia, có thể sống vui vẻ. Và có thể cho

anh cơ hội. Được không?

My nhìn anh, trong sâu ánh mắt đắm buồn. Mọi chuyện như vậy cô đều không muốn, cô càng khó xử khi phải ở giữa hai

người đối với đều quan trọng.

- Xin lỗi anh. Bây giờ em chưa chắc chắn nên không thể trả lời anh được.

Cô đứng đây, bỏ đi. Một mình che giấu cảm xúc, bao nỗi khổ tâm mà không ai hiểu được.

Biệt thự - Nhật Anh

- Thiếu gia. theo lời cậu căn dặn, tôi tìm được cậu Hải Minh rồi.

Nhật Anh bật cười. - Tốt lắm. Lần này tôi xem cậu ta trốn được đến mức nào. Tôi phải đưa cậu cảnh sát này trở về phá

án và cũng giúp luôn Huyền My.

Cận vệ của anh đáp.

- Thiếu gia. Rõ ràng cậu biết, có thể dùng cách này để giúp Huyền My, nhưng sao bây giờ mới làm?

Nhật Anh rầu rĩ. - Trước giờ tôi muốn để cô ấy có thể tự giải quyết mọi việc, việc càng khó khăn cô ấy sẽ càng tiến bộ.

Nhưng không ngờ mọi chuyện lại càng khó hơn.

- Thiếu gia. Bao năm nay, cậu cái gì cũng giúp cô ấy, nhưng cô ấy chưa hiểu được tấm lòng của cậu. Mà cái cậu Hải

Minh đó đã đi lâu vậy rồi làm sao trở về nữa?

Nhật Anh đáp. - Cậu không phải lo nhiều. Tôi hiểu rõ bạn thân tôi. Chú Nguyên Hùng là người giúp đỡ tôi và Hải Minh rất

nhiều. Khi ấy, chứng cứ mất hết không thể phá án nên cậu ta cảm thấy có lỗi nên trốn tránh bấy lâu nay

104. Chương 97: Mẹ Đùng Ngủ, Đùng Xa Con...!!!

Sân Bay London Heathrow

Hạ Vy vừa xuống máy bay đã vươn vai một cái đầy mệt mỏi sau 16 tiếng ngồi trên máy bay. Cô đỡ đầu, lảo đảo bước từng bước mệt mỏi. Quay đầu nhìn cảnh vật xung quanh thì trời vừa tối, thành phố vừa mới sáng rực lên. Có lẽ do chênh lệch múi giờ nên cô không quen vì ở Việt Nam đang là nửa đêm. Đột nhiên, cô nhìn thấy Bảo Duy bình tĩnh ngồi xuống ghế chờ, cô lơ mơ hỏi.

- Không tìm chỗ để nghỉ ngơi sao? Em mệt rồi rồi rồi.

Duy đáp. - Thì ngồi xuống đây mà nghỉ.

Hạ Vy ngạc nhiên, như sét đánh giữa trời quang.

- Anh định đối xử với em như vậy sao?

Anh thở dài, ấn người Hạ Vy ngồi xuống. - Em nhiều lời quá. Mệt thì cứ ngồi xuống mà ngủ đi.

- Bảo Duy. Anh đúng là người kì lạ. Lôi em đến đất nước xa lạ rồi mặc kệ.

Anh không trả lời lại, vẫn lặng thinh. Hạ Vy không còn cách nào bèn lặng lẽ ngồi xuống, vòng tay trước ngực cam chịu. Thời gian trôi qua, 10 - 15 phút, Hạ Vy đã ngủ gục từ lúc nào, nét mặt lúc ngủ vẫn không có bất đi chút nào cái sự mệt mỏi đó. Bỗng dưng, từ đằng xa có ai bước đến phía Bảo Duy. Anh đứng dậy vẫy tay chào đón, rồi mỉm cười ôm lấy người đó, cái ôm thể hiện tình anh em, bằng hữu.

- Huy Nam. Kết hôn rồi có khác. Nhưng sao không đi nghỉ tuần trăng mật mà lại đến giúp tôi vậy?

Huy Nam vỗ vai anh. - Là vì không đi được nên tôi mới đến giúp cậu. Cậu nghĩ xem, để phụ nữ có thai đi du lịch bố mẹ cô ấy có ai an tâm chứ.

Huy Nam nhìn xuống người đang ngủ trên ghế kia, không khỏi tò mò.

- Sao Hạ Vy lại ở đây?

Bảo Duy đáp. - Là thư ký của tôi

- À thì ra cậu chọn thư ký cũng phải chọn người đẹp. Mà lại còn là tình đơn phương cũ.

Duy đắm nhẹ vào lồng ngực Huy Nam, cười nhạt.

- Thôi đi. Giờ chúng ta về nhà tôi nghỉ ngơi.

- Nhà cậu? Ở London sao? - Huy Nam sững sốt.

Duy mỉm cười. - Đúng thế. Nghĩ tôi tầm thường vậy à?

Nói xong, Duy không đánh thức Hạ Vy dậy mà lặng lẽ luồn tay qua eo cô, nhấc lên nhẹ nhàng.

General.

Đặng Minh Quý nhìn xuống quán cafe cho nhân viên thấy My đang ngồi ở đó. Hắn tiến đến gần cô, rồi ngồi xuống.

- Giám đốc tại sao lại đến sớm vậy?

My đáp, trong lòng có chút không vui.

- Lo nghĩ nhiều, không ngủ được. Nên muốn đến sớm một chút.

Minh Quý đan hai ngón tay vào nhau, nhìn nét mặt My rồi nói.

- Về chuyện công việc làm thêm. Tôi rất hân hạnh được làm tài xế riêng cho cô.

My mỉm cười.

- Tốt lắm. Không uống công tôi mong đợi. Nhưng tôi muốn công việc có thể bắt đầu sớm chút. Từ ngày mai được không?

Minh Quý có hơi bất ngờ, nheo mắt nhìn cô. - Tại sao lại gấp gáp vậy?

- Làm việc còn hỏi tại sao à?

Phong thái, cách nói chuyện của cô ẩn chứa sự lạ thường, ung dung, trầm lặng, Minh Quý hẳn thầm nghĩ ” Cô ta thật không đơn giản ” -

Vâng tôi biết rồi.

My nhìn thẳng vào Đặng Minh Quý, ánh mắt sâu thẳm len lỏi từng khe hở kì lạ trong tâm hồn hắn, như đang tìm kiếm điều gì đó đáng ngờ. Một tin nhắn được chuyển đến hộp thư thoại của cô

” Anh phải đi giải quyết một số việc. Thời gian này em không được manh động về việc Hàn Kim Trạch, anh sẽ có cách an toàn hơn. - Nhật Anh”

Đọc xong, cô tắt màn hình đi, vẻ mặt thờ ơ không quan tâm cho lắm ” Cứ đi hết đi. Một mình tôi sẽ lo được hết.

Phú Quốc

Nhật Anh đã là lần thứ 2 trong năm anh bước đến hòn đảo này, lần trước vì dạo chơi, lần này là do tìm người bạn đã bỏ đi 3 năm không về.

Bước tới một vùng chài cá, đi sâu vào bên trong anh không khỏi ngỡ ngàng. Khung cảnh yên bình, mái nhà đơn sơ thật khiến lòng người ta thấy an toàn, bỏ đi cái ồn ã của thành phố ngoài kia, trú ngụ nơi hoang vắng. Điều bất ngờ hơn là, anh nhìn thấy một chàng trai, mặc chiếc áo sơ mi cũ bạc màu, mái tóc đen rủ xuống, làn da sạm đi nhiều, như một người nông dân thực thụ.

- Hải Minh. - Anh cất tiếng gọi từ phía xa.

Người bạn đó của anh, đang phơi bày những con cá khô thì bị giật mình trước tiếng gọi đó. Vội vàng quay ra nhìn, đứng hình luôn.

Nhật Anh tiến đến phía Hải Minh gần hơn, trao tặng một cái nhếch môi rồi đâm thẳng vào mặt anh ấy. Hải Minh, vừa gặp lại đã bị đánh, nhanh chóng quệt vết máu trên miệng rồi đứng dậy.

- Được lắm. Người anh em, cậu ngày càng dã man hơn rồi.

Nhật Anh đáp. - Cậu còn đáng bị đánh nhiều hơn thế. Dám phụ lòng người đã giúp cậu bấy lâu, cậu là một kẻ thất bại, hèn nhát khi trốn tránh ở một nơi như thế này.

Hải Minh cười nhạt.

- Đúng thế. Tôi hèn nhát, tôi không dám đối đầu với khó khăn, tôi không giúp bác Nguyễn Hùng được an nghỉ nơi chín suối.

Nhật Anh đáp. - Thôi. Hôm nay tôi không thêm cái lý với cậu. Tôi đến đây chỉ là muốn khuyên cậu hoàn thành nhiệm vụ.

Hải Minh nhìn thoáng qua anh, một chút kì lạ.

- Cậu thật khác nha? Sao bây giờ lại đi lo chuyện của tôi nữa?

Anh lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế gỗ xa xỉ, miễn cưỡng nói. - Là vì một người. Tôi không muốn người ấy đâm đầu vào nguy hiểm nữa. Cho nên cậu hãy về giúp cô ấy đi.

- Là ai? Mà có thể khiến cậu đi cầu xin người khác vậy?

Nhật Anh rầu rĩ đáp. - Huyền My

Hải Minh có hơi bất ngờ khi nghe tên “Huyền My” phát ra từ cửa miệng của người bạn thân mình.

- Là cô ấy sao? Con gái bác Nguyễn Hùng. Người mà bác đã nhờ cậu chăm sóc, giúp đỡ một cách âm thầm đó sao? Không phải lúc đó, bác đã bao cậu không nên yêu cô ấy à? Cậu chỉ đem đến đau khổ, nguy hiểm cho cô ấy thôi.

Nhật Anh quát lớn. - Vậy cậu muốn tôi phải làm sao? Tôi mới là người chịu đau khổ, năm lần bảy lượt đều bị cô ấy lừa gạt tình cảm chạy đến bên Bảo Duy. Cậu nghĩ tôi không đau lòng à?

Bỗng nhiên, trong không khí căng thẳng Hải Minh bật cười.

- Thật là có chuyện đó. Tôi nghĩ chỉ có Hạ Vy mới có thể làm cậu đau khổ một lần, ai ngờ cô ấy lại còn giỏi hơn. Đúng là không tầm thường. Cậu càng nói tôi càng muốn gặp cô ấy đó.

Nhật Anh đáp. - Vậy là cậu đồng ý quay về rồi phải không?

Hải Minh ứ ứ, không nói nên lời.

- Ờ...thì tôi phải suy nghĩ. Tôi muốn cậu ở đây vài ngày, để một thiếu gia như cậu trải nghiệm cảm giác nông thôn.

Nhật Anh phũ tay rồi đứng dậy, hất cằm lên phía trước tự mãn. - Có chuyện gì làm khó được tôi chứ.

- Hải Minh. Tôi về rồi. - Từ phía cổng, một cô gái bước vào với túi thức ăn trên tay, khuôn mặt hiền lành, khoác lên mình bộ quần áo đơn giản, đúng chất của một cô gái nông thôn. Cô ngơ ngàng chỉ tay về phía Nhật Anh.

Nhật Anh đứng hình, anh không tin vào mắt mình người đứng trước mặt, ánh mắt anh không thể rời khỏi tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

- Cô....Cô...!!! Tại sao lại ở đây?

Hải Minh ngạc nhiên. - Cậu quen cô ấy sao?

London

Hạ Vy tỉnh dậy, vội nhìn đồng hồ “2 giờ sáng” cô cảm giác mình đã ngủ rất lâu rồi. Nhưng khi lại tỉnh dậy lại ở trong một căn phòng lạ lẫm, Cô quần chăn quanh người bước ra phía ngoài thì không phải khách sạn. Mà là một căn nhà. Cô đưa tay lên đầu, mặt nhăn nhó.

- Đây là đâu?

Phía ban công, cô nhìn thấy ai đó đang ngồi đọc sách.

- Bảo Duy đây là đâu?

Bảo Duy đáp. - Nhà anh. Dậy rồi hả? Người gì mà ngủ say đến nỗi anh lôi từ sân bay về mà vẫn không tỉnh.

Hạ Vy bĩu môi, bất mãn.

- Là do em mệt thôi. Mà anh không ngủ à?

Duy trả lời nhưng mắt vẫn dán vào quyển sách đang đọc. - Anh ngủ rồi.

Hạ Vy ngồi xuống bên cạnh anh.

- Lạnh vậy à? - Duy hỏi

Cô lặng lẽ gật đầu. - Thời tiết ở đây lạnh hơn so với Mỹ và Việt Nam rất nhiều, nên em không quen.

- Nhưng em tò mò một điều. Vì sao anh yêu chị My?

Bảo Duy mỉm cười. - Trước kia cô ấy là một người ngây thơ, trong sáng, dễ mến, bướng bỉnh giống như em đó Hạ Vy à! Đó là điểm mà anh thích ở cả hai người. Nhưng bây giờ hai người đều khác xa với trước kia, không phải là người mà anh quen nữa rồi.

Hạ Vy đáp.

- Thay đổi? Cũng chỉ vì cuộc sống quá khắc nghiệt thôi. Nếu cứ sống như vậy thì không phải luôn là người yếu thế sao?

Bảo Duy buồn bã, nhìn Hạ Vy trong lòng có rất nhiều ưu phiền. - Hai người không cần thay đổi cũng sẽ có người bảo vệ mà.

Hạ Vy cười nhẹ. - Chị My có hai người con trai tốt bảo vệ âm thầm. Còn em, thì có ai chứ? Chỉ là một kẻ đi chen vào hạnh phúc của người khác và tự ra đi thôi mà? Không lẽ anh bảo vệ em.

Cô đưa mắt nhìn Bảo Duy thăm dò phản ứng, anh búng trán Hạ Vy.

- Nghĩ linh tinh nhiều.

Hạ Vy thở một hơi cực dài, xua tan mệt mỏi. - Đấy biết ngay mà. Không còn ai chịu bảo vệ em như ngày xưa nữa rồi. Em phải tự bảo vệ mình thôi. Nhưng, thôi em đói rồi đi tìm thứ gì ăn đây.

Hạ Vy đứng dậy, trong lòng có chút buồn bã, tiếc nuối, thái độ và câu trả lời thật của anh dù không nói ra cũng khiến cô buồn, cô không mong muốn Duy làm người yêu cô, chỉ là cô cần anh trai bảo vệ cô thôi. Đột nhiên, Hạ Vy cảm thấy mình lạc lõng cô đơn như bị ruồng bỏ.

Duy nhìn theo cô buồn lòng ” Hạ Vy. Anh không thể bảo vệ hai người, trái tim anh cũng chỉ có một người. Em đã từng là người anh yêu nhưng giờ khác rồi. Xin lỗi em.”

.

Hạ Vy buồn chán lục lọi tủ lạnh, đồ ăn đều đủ hết, không biết anh đã đi mua từ lúc nào. Bỗng nhiên có ai đó đứng phía sau cô.

- Em tìm đồ xong chưa?

Hạ Vy giật đầu quay ra nhìn thì giật mình, làm rơi hộp bánh kem trên tay. - Anh...Anh...Huy Nam sao lại ở đây?

- Thôi nào cô bé. Anh không phải đến giúp hai người sao?

Hạ Vy đột nhiên nghĩ ra gì đó.- A...thì ra lúc ở sân bay là chờ anh hả? - Vừa nói cô vừa chỉ tay vào mặt anh.

Huy Nam mỉm cười rồi gạt tay cô ra. - Đúng đó. Em ngủ say như chết thì biết cái gì?

- O..nhưng mà kì lạ thật? Đãng nhẽ ra bây giờ anh phải đi nghỉ tuần trăng mật chứ?

Huy Nam thở dài. - Anh không biết trong đầu em chứa gì nữa. Lúc cần thông mình thì không động não. Bố mẹ cô ấy, làm sao yên tâm để con gái và cháu ngoại đi du lịch được chứ? Phải đợi sinh xong.

- À. Thì ra là như thế.

Huy Nam bật cười. - Đùa chứ lúc này em ngốc thật đó.

Cô vừa nghe xong, liền nhảy vào đánh Huy Nam tới tấp, cầm luôn chiếc dép dưới sàn nhà đánh anh, túm tóc, cào cào đủ kiểu.

- Dám nói em ngốc này. Anh muốn chết thật rồi Huy Nam

Huy Nam bắt lực, không kháng cự nổi trợn lòi đĩnh của Hạ Vy. Khiến cho, Bảo Duy phải chạy vào can.

- Hai người làm gì vậy chứ? Muốn phá nhà người ta sao?

Huy Nam vuốt tóc, sửa sang lại, không phục nói. - Là tại con quỷ dữ này này.

Hạ Vy trợn mắt, dơ nắm đấm định đánh tiếp.

- Thôi đi. Hạ Vy

Việt Nam - Bệnh viện thành phố

My vừa bước đến bệnh viện thì thấy mẹ cô được chuyển từ phòng chăm sóc sang phòng cấp cứu, cô sốt ruột kéo bác sĩ lại.

- Có chuyện gì vậy?

Bác sĩ gấp gáp. - Đột nhiên bà ấy thấy khó hô hấp, rồi ngất đi.

Cô sợ hãi ngồi xuống ghế, bứt tóc, xoa đầu cảm thấy lo sợ.

2 tiếng. 3 tiếng trôi qua. Đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Bác sĩ bước ra, nét mặt không mấy vui vẻ.

- Lần này chúng tôi hết cách rồi. Người nhà nên chuẩn bị tâm lý. Bà ấy chỉ còn lại một chút thời gian thôi, cô vào nhanh lên.

My đứng chao đảo, rồi ngã xuống đất. Bác sĩ vội vã hỏi.

- Cô có ổn không?

My lắc đầu rồi vịn tay bác sĩ đứng dậy, bước từng bước khó khăn vào phòng bệnh, mẹ cô đang nằm đó, không còn được thở oxi. Nét mặt trắng bệch, không khí lúc này giống như lúc ba cô sắp ra đi.

- Mẹ. Mẹ có nghe thấy con nói không?

Mẹ cô từ từ mở mắt, nhìn con gái, từ trong khóe mắt mà lăn xuống một giọt nước mắt.

- Mẹ sắp không được nữa rồi. Mẹ phải cảm ơn ông trời đã ẹ một chút thời gian để nói chuyện lần cuối với con. Khi mẹ đi rồi, con nhớ phải mạnh mẽ nhé, phải hoàn thành việc, đưa Hàn Kim Trạch vào tù. Con phải biết tìm hạnh phúc đúng đắn ỉnh, đừng phụ lòng ai nữa nhé. Mẹ được đi gặp ba con rồi, và mẹ còn phải tạ lỗi với mẹ của Băng Hy và mẹ của Nhật Anh nữa. Mẹ có lỗi với hai người họ rất nhiều

Bỗng dưng, bà cảm thấy không ổn, hô hấp lại khó khăn hơn nhiều cố gắng đưa tay lên mặt My, lau giọt nước mắt lần cuối cho con gái, trong miệng gượng nói vài từ cuối cùng.

- Mẹ....Yêu....Con!!!!

Bàn tay bà buông thõng, mắt nhắm lại, nét mặt không còn sức sống, bác sĩ đi vào kéo tấm vải trắng lên che hết người. My luông cuống gào lên.

- Mẹ. Mẹ tỉnh lại đi, nhìn con này. Mẹ đừng ngủ, đừng xa con. Mẹ ơi....!

Bác sĩ an ủi. - Người nhà đừng quá đau buồn. Lát nữa hay đi làm thủ tục nhận xác từ bệnh viện. Chúng tôi rất lấy làm tiếc.

105. Chương 98:

Tang lễ được tổ chức kín đáo, My yêu cầu không để lộ thông tin ra nước ngoài tránh phiền hà. Từ sáng đến tối, số người đến viếng đông nghìn nghịt khiến cho cô không cách nào được nghỉ ngơi. Lúc này, cô không lựa chọn thông báo cho bạn bè, mà chọn cách một mình chịu đựng. Có lẽ cô cảm thấy áy náy khi luôn được nhận sự giúp đỡ của người khác.

Cả ngày, người không được chào đón không thấy mặt, tưởng rằng tránh được Hàn Kim Trạch, ai ngờ đến tối ông ta lại vác mặt đến lễ tang. Để giữ phép lịch sự, My vẫn im lặng không nói gì cả. Để cho Hàn Kim Trạch và San San thấp xong nén nhang, hai người bước đến chỗ cô, Hàn Kim Trạch vỗ nhẹ vai cô, an ủi một cách giả tạo.

- Tôi rất lấy làm tiếc. Xin chia buồn

San San nhìn cô một chút thương cảm, buồn bã khi vừa nhận được tin cô có hơi buồn bởi vì đã tiếp xúc với mẹ My lâu cũng có cảm tình, nhưng nếu thể hiện ra ngoài My sẽ nghĩ cô giả tạo.

- Chị cố gắng lên đừng buồn nữa.

My cười nhạt. - Thật cảm động. Nhưng mẹ tôi trên trời có linh cũng không nhận nén nhang này của hai người đâu.

Hàn Kim Trạch đáp.

- Hôm nay cô cứ nói gì tùy thích. Tôi sẽ không để bụng đâu. San San xong rồi chúng ta nên đi thôi.

My nhìn theo họ, đôi mắt đỏ hoe xuyên thấu như muốn giết hai người ngay bây giờ. Trong lòng cô một nỗi căm hận đã lớn hơn bao giờ hết. Kẻ thù giết ba vẫn sống ung dung, thoải mái như vậy ba cô ở dưới kia làm sao được thanh thản.

London

Hạ Vy buồn chán ngồi xem tivi với đĩa thức ăn bên cạnh, trong khi đó Bảo Duy và Huy Nam cặm cụi làm việc từ rất lâu. Huy Nam có chút khó chịu nhìn Hạ Vy gắt.

- Em là thư ký đấy. Sao không giúp giám đốc của mình đi.

Hạ Vy đứng dưng đáp, khiến Huy Nam tức điên. - Là anh ấy không bảo em làm.

- Em là cái đồ bướng bỉnh, ngang ngạnh nhất mà anh từng gặp. Cái đồ.....!

Vừa nói chưa xong câu, Hạ Vy đã quay ra nhìn anh, trợn trừng mắt dọa nạt. Huy Nam biết được nguy hiểm nên dừng lại không nói thêm câu nào.

- Chỉ là anh nhường con gái thôi nhé Hạ Vy!!!!

Cô đứng bật dậy, đi thẳng tới chỗ Huy Nam. - Giờ anh muốn làm gì? Cứ đánh thẳng vào mặt em đây này. Đánh đi!!!

Hạ Vy tiến sát mặt vào anh, Huy Nam theo phản xạ lùi lại mấy bước. Rồi dùng cả bàn tay ấn trán cô.

- Thôi đi. Anh không chấp trẻ con.

Hạ Vy không chịu thua vãn cứ cãi. - Ai trẻ con hả? Anh nghĩ chúng ta hơn nhau bao nhiêu tuổi?

- Hai người thôi đi. Cãi nhau nhiều, có tin tôi đuổi hai người đi không? - Duy nói.

Hạ Vy chỉ thẳng tay vào Huy Nam, quay ra cãi lí với Bảo Duy .

- Anh còn dọa à? Không phải là anh ta thích gây sự với em sao?

Duy cầm cây bút trên tay đập mạnh xuống bàn, đứng dậy đi đến chỗ đối diện Hạ Vy.

- Anh nói cho em biết. Từ khi em đến đây không biết phải trái gì cả. Đừng gây sự vô cớ nữa, anh không rảnh để đôi co

với em. Anh không giao việc cho em thì em có thể tự đi tìm chỗ nào đó chơi, đừng làm phiền anh. Dù ở Việt Nam em có thể gây rối bất cứ lúc nào, nhưng ở đây em phải biết phải trái.

Hạ Vy bị chửi một trận, như tổn thương lòng tự trọng. Quá bức xúc, khiến cô rơi nước mắt. Huy Nam ngạc nhiên.

- Ô... Khóc rồi kìa ? Bảo Duy cậu giỏi thật có thể khiến cô ấy khóc.

Bảo Duy không để tâm trở về bàn làm việc.

- Bảo Duy. Anh được lắm, anh quá đáng lắm. Nói tôi gây sự vô cớ, vậy sao anh không nghĩ đến lý do vì sao tôi như vậy

đi?

Vừa dứt câu, Hạ Vy quay người bỏ đi luôn. Cô ra ngoài, đóng sầm cửa lại, vừa khóc vừa chạy thật nhanh. Huy Nam ở sau cố gắng gọi lại nhưng không được.

- Này...Hạ Vy. Huy Nam khoanh tay trước ngực bắt măn. - Sao cậu lại chửi Hạ Vy thế. Tôi cũng muốn trêu đùa cô bé đó thôi mà.

- Nhưng không ngờ lại dễ khóc như vậy.

Bảo Duy thẳng thừng đáp. - Kệ cô ấy đi. Làm sai phải chịu.

Huy Nam ngẩn ngơ, miệng chữ A mồm chữ O. - Này. Tôi không ngờ cậu lại là kẻ máu lạnh như Nhật Anh đó.

- Trước giờ tôi toàn thế. Chỉ là không muốn thể hiện - Duy đáp.

- Ngộ nhỡ cô ấy đi thật thì sao? Hoặc bị lạc đường thì sao? - Huy Nam

Bảo Duy trả lời, như là không lo lắng cho lắm.

- Đừng lo. Cô ấy đã sống ở nước ngoài nhiều năm không lạc được đâu. Bây giờ chúng ta cần đi gặp đối tác, cuộc gặp gỡ diễn ra khá lâu. Có lẽ lúc chúng ta về thì Hạ Vy đã ở nhà rồi.

.

Hạ Vy vừa đi vừa dậm chân thật mạnh. Cô như đang trút giận xuống đường đi của London.

- Bảo Duy. Cái tên đáng ghét, lúc nào cũng bắt nạt tôi. Anh nghĩ anh là ai hả?

Nước mắt rơi xuống tay khiến cô giật mình. - Sao mình lại khóc thế này. Không đáng.

Một chàng trai nước ngoài đi đến cạnh cô, bắt chuyện.

- Hey, girl. Why here crying alone? (Tại sao lại ngồi đây khóc một mình thế?)

Hạ Vy ngược lên nhìn, anh chàng tây điển trai cao ráo với nước da trắng, cô có chút không thân thiện với người lạ.

- not related to him (Không liên quan đến anh)

Chàng trai thấy thái độ ấy vô cùng thích thú, anh bật cười.

-Wow! Very good. I like (Rất tốt. Tôi thích)

Hạ Vy đáp rồi quay ra phía khác. - I don't care (Tôi không quan tâm)

- She's not European. She is Asian? (Cô không phải người Châu Âu. Cô là người Châu Á phải không?)

Hạ Vy thở dài, trở lại miễn cưỡng.

- Yes. Do not disturb me. Ok? (Vâng. Đừng làm phiền tôi, được không?)

Anh chàng Tây mỉm cười đáp. - I'm glad that we met. So we did friends (Rất vui vì chúng ta đã gặp nhau nên chúng ta sẽ

là bạn.)

Hạ Vy ngạc nhiên. - Friend?

- Hi. I'm Alex.

Cô lúng túng trả lời. - I'm Alie. Vietnamese name is Ha Vy (Tôi là Alie. Tên tiếng việt là Hạ Vy.)

- Ok. - Nói rồi anh chàng Alex kéo cô đi thật nhanh, đến chỗ khu vui chơi giải trí đông người. Mặc dù không biết là người

tốt hay người xấu nhưng tâm trạng cô bây giờ chẳng nghĩ được nhiều. ———

Phú Quốc - Việt Nam

Nhật Anh trút bỏ bộ quần áo lịch lãm, sang trọng của con nhà giàu. Thay vào đó là những bộ đồ giản dị như Hải Minh. Từ sáng anh cùng Hải Minh ra biển đánh cá, rồi về nhà phụ giúp những công việc nhà nông khá thành thạo, mà không hề kêu mệt mỏi.

Thái độ đó của Nhật Anh khiến Hải Minh không khỏi bất ngờ, khi một người chưa từng làm công việc đụng tay đụng chân lại có thể dễ dàng thích ứng một cách thoải mái như vậy.

Kết thúc công việc . Hai người mệt rũ rời, nằm xuống chiếc sập gỗ, thở hồn hển.

- Này Nhật Anh. Đây là lần đầu tiên làm việc sao có thể thoải mái như vậy?

Nhật Anh bật cười. - Tôi không nghĩ việc này lại dễ dàng và thoải mái như vậy. Không giống như công việc văn phòng chút nào. Tôi bắt đầu thích cuộc sống an nhàn này của cậu rồi đó.

- Thiếu gia của tôi ời. Ban đầu thì vậy thôi, nhưng dần dần sẽ thấy nó vất vả lắm.

Anh ngược lên nhìn bầu . Mỉm cười với chuỗi ngày dài làm nông. Công việc này đối với anh mà nói thì thoải mái hơn là làm việc ở tầng cao, ngày ngày được nhân viên chào hỏi thân mật. Anh mệt mỗi khi phải mạo hiểm ký hợp đồng, nhiều khi phải đánh cược bằng cả công ty nhưng anh biết đó là trọng trách không thể nào thoát khỏi.

Anh nhìn sang, cô gái ở cùng nhà với Hải Minh đang đái gạo nấu cơm, làm việc nhà say sưa. Cô ấy đã thay đổi và khác đi rất nhiều, cũng đã thoải mái hơn trước. Ngày hôm qua, gặp cô ở cổng đi vào anh không khỏi bất ngờ, trước bộ dạng giản dị hơn là bề ngoài sang trọng, quyến rũ trước kia của cô, nhưng càng bất ngờ hơn người này lại là Elly, một Elly đáng ra đã chết nhưng dường như lại được hồi sinh quay về sống cuộc sống không khó khăn, chỉ còn lại ngày tháng hạnh phúc.

- Về cô gái mất trí đó. Cậu quen cô ấy nhưng sao từ hôm qua lại từ chối tôi trả lời câu hỏi về cô ấy.

Nhật Anh mỉm cười. - Là vì tôi không muốn cậu sợ phát khiếp.

Hải Minh bật cười, ngồi bật dậy nhìn về mặt đặc ý của Nhật Anh.

- Cậu nghĩ tôi là ai mà sợ mấy chuyện không đâu đó chứ?

Nhật Anh bình tĩnh hơn, trả lời. - Vâng được. Cậu nghe rõ đây dù có chuyện gì xảy ra cũng phải bình tĩnh nhé.

- Cô ấy là Bằng Hy, tên thường gọi là Elly là một người cực kỳ thông minh và tài giỏi . Và còn một bí mật cô ấy là con gái bác Nguyễn Hùng, là chị em cùng cha khác mẹ với Huyền My. Do mẹ hiểu lầm từ mẹ cô ấy, nên Elly đã tiếp tay cho Hàn Kim Trạch và chủ tịch Minh Đức giết chính ba mình.

Hải Minh nắm mạnh tay xuống sập gỗ, anh không thể tin vụ án khiến anh từ bỏ công việc cảnh sát đến đây lại có liên quan đến Elly. Người anh đã giúp đỡ bấy lâu nay.

Nhật Anh liếc qua nhìn Hải Minh không được hài lòng. - Tôi đã nói là phải bình tĩnh mà.

- Nhưng Elly, cô ấy có một tuổi thơ cực kỳ bất hạnh. Mẹ mất, ba đưa vào trại trẻ mồ côi, từ đó mà sinh ra hiểu lầm. Khi biết được đó là hiểu lầm cô ấy cũng hối hận lắm, giúp Huyền My lại gần với sự thật hơn. Nhưng Hàn Kim Trạch nhằm ngăn chặn, đã ép cô ấy phải nhảy xuống biển. Còn lý do cô ấy vẫn ở đây tôi không biết!

Hải Minh nhìn chằm chằm vào Elly, ánh mắt rủ xuống một tia thất vọng, cũng xen lẫn thương cảm.

- Không ngờ lại như vậy. Ngày cô ấy nhảy xuống biển, là tôi đi đánh cá ban đêm đã cứu cô ấy lên. Rồi hôn mê 1 tuần, khi tỉnh lại thì không nhớ gì cả. Đến khi tôi thăm dò, thì họ nói có một cô gái đang tìm người nhà mất tích, nhưng khi tìm ra được người đang tìm kiếm đó thì biết được họ đã tổ chức tang lễ, nên tôi tưởng họ không tìm cô ấy.

Nhật Anh thở dài.

- Tôi hiểu tâm trạng của cậu bây giờ. Nhưng cô ấy là một người tội nghiệp và đã mất trí nhớ. Tôi nghĩ cô ấy cũng muốn vứt bỏ quá khứ đó nên không muốn nhớ lại, giờ chỉ sống vui vẻ thế này thôi. Và tôi xin cậu hãy chăm sóc cô ấy, cũng như là giúp bác Nguyễn Hùng đi, đừng để cô ấy gặp nguy hiểm nữa.

Hải Minh đáp. - Cậu quan tâm cả chị gái của người mình yêu cơ à, thật ngưỡng mộ. Nhưng khi tôi trở về đất liền, cô ấy sẽ thế nào?

Nhật Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Theo tôi biết thì họ chỉ biết đến cô ấy với cái tên Elly, còn tên thật thì đã bị lãng quên. Khi trở về thì hãy để cô ấy sống với tên thật, và xóa bỏ mọi thứ liên quan đến Elly để cô ấy sống vui vẻ.

Hải Minh rầu rĩ, suy tính chuyện khác. - Nhưng chỉ có cô ấy là người biết rõ về vụ án. Nếu cô ấy không nhớ lại sẽ khó khăn.

Nhật Anh vỗ vai Hải Minh động viên.

- Tôi sẽ giúp cậu phá án bằng cách khác.

London - 08:00 PM

Bảo Duy, Huy Nam trở về nhà đầy mệt mỏi. Huy Nam vừa mở cửa, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm Hạ Vy nhưng không thấy.

- Hạ Vy vẫn chưa về.

Bảo Duy vẫn bình tĩnh đáp. - Cậu gọi điện thoại thử xem.

Huy Nam nhanh chóng rút điện thoại ra bấm số Hạ Vy, trên mặt pha chút lo lắng, áy náy một phần là vì anh nên Hạ Vy mới bỏ đi.

- Hạ Vy em đang ở đâu vậy? Không định về sao?

Đầu dây bên kia trả lời. - Các người đâu muốn tôi về!

- Thôi cô bé, cho bọn anh xin lỗi được không? Là lỗi của anh, về nhà em muốn xử anh thế nào cũng được.

Hạ Vy vui vẻ trả lời. - Coi như anh biết phải trái. Nhưng người kia em không ưa nổi. Thôi thì lát nữa em về.

- Thế em đang ở đâu? với ai?

Hạ Vy gấp rút có vẻ cô đang ở một cuộc vui đông đúc nào đó, âm thanh hò reo của cả nam lẫn nữ vang lên rõ rệt.

- Với bạn.

Nói rồi cô tắt máy luôn mặc kệ Huy Nam đang lúng túng. Hồi nãy anh cũng nghe được mấy âm thanh đó, không khỏi tò mò.

- Sao rồi? - Duy hỏi

Huy Nam nghiêng đầu khó hiểu. - Cô ấy ổn. Nhưng kì lạ, tôi nghe thấy tiếng của cả con trai lẫn con gái. Hình như là đang ở chỗ đông người.

Bảo Duy vào phòng thay quần áo rồi ra ngoài cổng chờ Hạ Vy.

Thời gian cứ dần trôi, anh đi qua đi lại giữa thời tiết giá rét, các bước đi ngày càng gấp rút hơn. Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ đã là 10 giờ, và anh đã đứng đây đợi 2 tiếng.

Ngay giây phút anh định bước vào nhà thì cũng là lúc Hạ Vy về, vừa nhìn thấy cô anh mỉm cười nhẹ nhõm hơn, nhưng bên cạnh cô còn có một anh chàng người Anh đang nói chuyện rôm rả cùng cô.

- Hạ Vy. Sao về muộn vậy? Em biết đây là một đất nước xa lạ không?

Cô vừa nhìn thấy anh vẻ mặt đã không vui, lườm nguýt một cái rồi lạnh lùng đáp.

- Xa lạ. Nhưng người còn tốt hơn cả anh.

Bảo Duy nhìn sang anh chàng kia hỏi. - Who are you?

Alex mỉm cười thân thiện rồi dơ tay ra có ý định bắt tay.

- I was her friend. Nice to meet you. (Tôi là bạn cô ấy. Rất vui được gặp anh)

Bảo Duy cũng lịch sự đáp lại. - Friend? Acquaintances from when?(Bạn bè. Quen biết từ khi nào?)

- This afternoon but we are friend and I'm not the bad guy so do not think much. I know she is his (Chiều nay. nhưng chúng tôi chỉ là bạn bè và tôi không phải kẻ xấu xa vậy đừng suy nghĩ nhiều. Tôi biết cô ấy là của anh)

Hạ Vy tức giận. - Alex. Don't talk nonsense (Alex. Đừng nói chuyện vô nghĩa.)

Bảo Duy mỉm cười đáp.

- Thank you brought her home. Her friend is also my friend. Nice to meet you too (Cảm ơn đã đưa cô ấy về nhà. Bạn cô ấy cũng là bạn của tôi. Tôi cũng rất vui được gặp cậu)

Alex đáp. -I also hope that such (Tôi cũng hy vọng là như vậy)

-Two people on the go home. Alie Stay in touch(Hai người vào nhà đi. Alie hãy giữ liên lạc)

- See you again Alex (Hẹn gặp lại Alex) - Vừa nói Hạ Vy vừa vẫy tay nuối tiếc.

Alex tiến đến định ôm cô nhưng cô lại bị Bảo Duy lôi vào nhà.

- Bye.

Anh đóng sầm cửa lại không thoải mái. Hạ Vy thông thả ngồi xuống ghế.

- Con người kia làm sao vậy chứ? Đã nổi nóng với người ta rồi con tỏ ra khó chịu.

Huy Nam gấp quyển báo đang cầm trên tay xuống. - Cậu ấy đứng ngoài trời lạnh đợi em hai tiếng đó.

Hạ Vy ngạc nhiên. - Thật á?

- Nhưng anh ta như vậy cũng đáng. Ai bảo quát em. À mà anh nói sẽ để em xử lý, anh muốn thế nào đây.

Anh đột nhiên nhớ ra lời của mình lúc nói chuyện điện thoại vội vã đứng dậy chạy. Hạ Vy đuổi theo.

- Đứng lại, anh nói mà không giữ lời à.

106. Chương 99: Lại Thêm Một Người Thích Em

London 9 giờ tối

Huy Nam thu dọn, gói gém hành lý chuẩn bị trở về nhà sau gần một tuần ở Anh. Mọi thứ đã được đưa về vị trí cũ, nên cũng là lúc tất cả trở về. Nhưng do chuyến bay được sắp xếp cách nhau 1 ngày nên hôm nay chỉ có mình Huy Nam trở về.

Vác xong đồng hành lý ra cửa, công việc sau là của cận vệ. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai người đứng trước mặt.

- Xin lỗi vì không thể tiễn anh đến sân bay - Hạ Vy áy náy xin lỗi.

Huy Nam mỉm cười, xua tay. - không sao hết. Cũng chỉ là tiễn tôi đến sân bay thôi mà có phải đưa về tận nhà đâu.

- Nhưng tôi đang lo lắng một điều. Khi tôi đi, hai người 1 nam 1 nữ ở chung nhà sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Bảo Duy một mực khẳng định. - Cậu nghĩ với tính cách của Hạ Vy thì tôi làm được gì cô ấy chứ?

Đang nói chuyện thì cận vệ của Huy Nam thông báo tất cả đã xong xuôi, anh bèn tiếc nuối rời đi. Trước khi đi anh vỗ vai

Bảo Duy nói.

- Đừng mắng cô ấy nữa nhé người anh em.

Sau khi Huy Nam rời đi, Hạ Vy mệt mỏi tiến về chỗ ghế sofa buông người xuống thật nhẹ nhàng. Không quên mở điện thoại ra rồi vừa nhìn điện thoại vừa cười.

Bảo Duy nhú mày. - Lại là Alex sao?

- Ừm. Người ta vừa đẹp trai, vừa tốt tính, vừa ga lăng thế ai mà chả thích chứ. Còn anh thì cái mặt được đầy nhưng chả tốt tý nào.

Bảo Duy đang uống dở cốc nước thì bị Hạ Vy làm cho sặc.

- Em nói vậy là có ý gì chứ? Cậu ta chỉ cao hơn anh một chút, còn lại đều kém anh cả.

Hạ Vy mỉm cười. - Vâng em biết.

- Anh chỉ muốn nhắc nhở em thôi. Ngày mai là ngày cuối cùng ở London nên đừng dây dưa với người ở đây, cẩn thận gây thương nhớ.

Hạ Vy ngồi bật dậy, đáp. - Tiêu chuẩn của em không phải người nước ngoài. Mà sao anh phải nhắc điều đó với em làm gì? Thích người ta rồi hả?

Duy nhăn mặt. Không còn từ nào để diễn tả mức độ ảo tưởng của Hạ Vy.

- Thôi đi cô nương. Tôi chỉ coi cô là em gái thôi. Chứ trong lòng tôi đã sớm có hình bóng của một người rồi.

Hạ Vy đáp. - Anh làm em buồn nôn quá đi, sồn gai ốc.

Việt Nam

Diệp Thảo vội vã di chuyển từ sân bay về nhà Mỹ. Vừa bước vào cô đã nhìn thấy bộ dạng đờ đẫn buồn bã của Mỹ, khiến cô không tin nổi vào mắt mình và không biết bạn cô đã trải qua khó khăn nào. Cô chạy đến bên cạnh Mỹ, hỏi han.

- Đã có chuyện gì với bạn vậy? Sao không nói sớm. Lại từ một mình đối mặt chứ.

Mỹ như người mất hồn nhìn Diệp Thảo. - Cậu trở về rồi à?

- Ủ. Hôm qua vừa nhận được điện thoại của cậu mình trở về từ Mỹ ngay. Lúc nghe điện thoại mình cũng không tin nổi, bác gái đang sống khỏe mạnh vậy mà....!

My ngồi nói chuyện từng giọt nước mắt rơi một cách khó khăn như đã cạn khô nước mắt không thể khóc được nữa.

- Đến khi mẹ yếu hẳn, tớ mới biết được mẹ bị bệnh. Mẹ đã giấu tớ, và tất cả mọi người đều biết chỉ mỗi tớ không biết. Có phải quá bất hiểu rồi không?

Diệp Thảo đưa tay ra, ôm lấy My. buồn lòng.

- Không sao. Cậu không bất hiểu chỉ do cậu không biết thôi.

My nấc nhẹ từng cơn. - Trong lòng tớ giờ rối lắm. Chỉ còn mỗi cậu là tớ tin tưởng thôi. Người nhà đã rời xa tớ hết rồi.

Diệp Thảo xoa xoa lưng cô, an ủi. - Dù trên đời này cậu chỉ còn lại một mình thì cậu cũng phải cố gắng mà đứng dậy. Huyền My của chúng ta mạnh mẽ phải không nào?

Sân bay Phú Quốc

Elly ngồi một góc thanh thoi trong khi Hải Minh đi làm thủ tục. Nhật Anh xong xuôi bước đến ngồi bên cạnh cô chờ đợi thời gian bay. Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ.

- 30 phút nữa.

Anh nhìn sang Elly, nét mặt trong sáng, không lo nghĩ của cô đúng là khiến người ta thấy an lòng, và không phải đề

phòng mỗi khi đứng trước cô.

- Tại sao Hải Minh lại làm giúp cô? Không lẽ đã quen dựa dẫm vào Hải Minh?

Elly xua tay, từ chối một cách lúng túng. - Không...Không phải thế đâu. Do tôi lần đầu đi máy bay nên không biết, sau này cần học hỏi nhiều.

- Lần đầu? - Nhật Anh nheo mắt nhìn cô kì lạ.

Elly chớp chớp mắt, khó hiểu. - À có lẽ trước kia tôi đã từng đi nhưng không thể nhớ gì hết.

Nhật Anh đáp.

- Tốt nhất là không nên nhớ gì. Bởi vì tôi chắc chắn cô sẽ không muốn nhớ lại đâu.

Elly gật gật đầu đồng ý. - Tôi hiểu. Có lẽ quá khứ trước kia phải khó khăn lắm nên cậu mới khuyên tôi như vậy. Tôi tin

anh, bởi vì tôi thấy anh là người tốt.

- Cô thực sự đã thay đổi rất nhiều hay là đây mới là con người thật của chị.

Elly mỉm cười, dơ ngón tay ra làm hành động đáng yêu.

- Vậy thì anh có thể kể cho tôi chút ít được không? một chút về tôi thôi. Xin anh đó. - Vừa nói cô vừa cầm lấy cánh tay

của Nhật Anh nài nỉ.

Nhật Anh thở dài chịu thua. - Thôi được rồi.

- Trước kia cô là một người con gái xinh đẹp, tài giỏi, thông minh tài trí hơn người cũng vì thế có rất nhiều công ty muốn

mời cô làm trợ lý cho chủ tịch, và cũng có rất nhiều người hâm mộ cô về điểm này.

Elly mở to mắt không tin nói. - Woa...thật hoàn hảo, tôi thật sự là người như vậy sao? Không giống với tôi chút nào. Cái gì cũng không biết. Nhưng quá khứ đó có gì mà xấu chứ?

- Mặc dù cô có tất cả những thứ đó, nhưng cuộc sống gia đình, xã hội hiểm ác đều không tốt đẹp gì cả.

Elly đáp. - Ừm..Vậy được rồi tôi sẽ không hỏi nữa. Cảm ơn anh.

London bây giờ đã gần tối. Hạ Vy nhìn qua trong tủ thấy thiếu một số thức ăn, rồi cô nhanh chóng nhìn qua bản đồ đi tìm cửa hàng tiện lợi.

Cô theo hướng dẫn của bản đồ cứ đi thẳng rồi rẽ phải, rồi lại rẽ trái đến cửa hàng. Khu này toàn là người sinh sống trên diện tích rộng nên việc xây dựng một cửa hàng cũng khó, phải đi vòng nhiều đường mới đến, còn siêu thị thì ở xa. Nhưng thật không may cửa hàng đã đóng cửa. Hạ Vy mệt mỏi, thở dài. Đã mất công đi nên cô không trở về ngay mà còn đi tìm cửa hàng khác

Cô chạy loạn xạ, xuyên đủ một ngõ ngách, ông trời không phụ lòng cô, một dãy cửa hàng hiện ra trước mắt

Hoàn thành việc mua đồ ăn cô trở về nhà. Nhưng cô phát hiện ra mình gặp rắc rối, không hề nhớ đường, cô định rút điện thoại gọi cho Duy nhưng mình lại không mang điện thoại

Cô đành liều, chọn bừa một đường theo cảm tính. Kết quả, là lại trở về chỗ lúc nãy. Hạ Vy buồn bã, trong lòng luôn kìm nén một nỗi sợ. Hồi bé, cô bị lạc ba mẹ, cô cũng đã chọn cách tự tìm đường nhưng kết quả giống với hiện tại, lúc đó cô bé mới 7 tuổi chỉ biết gào khóc thảm thiết, gọi người cứu. Còn Hạ Vy hiện tại, không chọn cách khóc mà bình tĩnh, không cho bản thân rơi một giọt nước mắt nào.

Đột nhiên từ xa, một tên lái motor đang lao thẳng đến phía cô. Vừa lái xe hấn vừa hét to.

- STAY AWAY !!!!

Hạ Vy lúng túng, định đứng gọn vào nhưng vẫn chậm một giây. Chiếc xe vướng vào cô, hất cô sang một góc đường. Nhưng tên kia vẫn đi thẳng chả thèm quay lại khi đã gây tai nạn

Hạ Vy đau đớn, phải tay định đứng dậy. Nhưng cảm thấy một chân của cô không đi được, đau nhức khắp. Đầu gối do va đập mạnh đã trầy xước nặng, máu chảy không ngừng. Cộng thêm thời tiết lạnh làm vết thương càng buốt hơn.

Cô quyết định chọn cố gắng đứng dậy, rồi đi bằng một chân đến chiếc ghế đá cạnh đường còn hơn là ngồi đây như một kẻ thảm hại.

Ở nhà. Bảo Duy vừa về không thấy cô, trong lòng anh thấy bất an. Vô tình anh thấy được Ipad hiện bản đồ đến cửa hàng tiện lợi. Anh theo đó mà đến. Nhưng cũng giống Hạ Vy, cửa hàng đóng cửa. Anh trấn tĩnh lại suy nghĩ.

- Nếu không trở về nhà. Thì có lẽ tìm cửa hàng khác rồi!!!

Anh chạy ngay đi một ngã rẽ khác để đến khu buôn bán. Vì đã từng sống ở đây nên thông thuộc địa hình.

Vừa đến anh thấy bóng dáng Hạ Vy ngồi trên ghế đá bên đường, không ngẩng mặt lên. Anh đến gần thì thấy cô thương tích đầy mình, đầu gối, cánh tay và trên bàn tay đều xước hết cả.

- Em làm sao vậy?

Hạ Vy đáp, giọng nói run run. - Em gặp tai nạn. Và bị lạc đường không thể về

Duy mỉm cười ngồi xổm xuống trước mặt cô, đưa tay lên lau nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt đáng thương, để khiến người khác mềm lòng.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, khóc thảm thiết hơn, đã lâu anh không thấy cô lo lắng và sợ hãi như vậy.

- Thôi nào. Hạ Vy mà anh biết không phải là người ngồi đây khóc một mình mà không tìm cách giải quyết vấn đề phải không?

Hạ Vy buồn bã. - Em cũng muốn thế. Nhưng có vẻ chân phải em bị chật khớp không thể đi được. Em đã rất sợ....!

Bảo Duy thở dài.

- Dù thế nào cũng phải trở về nhà băng bó vết thương. Anh cõng em.

Anh quay lưng lại, ngồi xuống thấp hơn để Hạ Vy có thể dễ dàng leo lên lưng mình.

- Nhưng Hạ Vy. Bình thường em không phải người dễ dàng bỏ cuộc như vậy mà. Tại sao hôm nay lại như vậy?

Hạ Vy đáp. - Em định vị địa điểm không được tốt. Đường đi của nước Anh khác xa so với Mỹ và Việt Nam, em có chút không quen. Và hồi nhỏ em đã từng bị thế này, ám ảnh đến tận bây giờ.

Duy cười nhẹ.

- Thì ra em cũng có điểm yếu này nữa.

- O...về đến nhà rồi!

Anh đẩy cửa, bước vào rồi đặt Hạ Vy xuống ghế. Mình thì đi lấy hộp cứu thương

Anh bôi thuốc sát trùng lên vết thương. Khiến cô đau tê tái.

- Ngồi im.

Vừa làm, anh vừa thổi nhẹ vào miệng vết thương để giảm đau. Hạ Vy nghiêng đầu nhìn hình dáng anh lúc này, ấm áp, và ân cần thật khiến người khác siêu lòng.

Anh ngược lên nhìn Hạ Vy khiến cô bối rối.

- À...Mai phải trở về rồi em không đi được. Phải làm thế nào bây giờ? Gây rắc rối cho anh rồi.

Duy cốc nhẹ vào đầu cô. - Không sao cả. Chuyện nhỏ, chỉ cần lùi ngày về lại thôi mà.

- Em ngồi đây nhé. Anh đi nấu bữa tối

Hà Nội - 7 giờ tối

Đám người Nhật Anh vừa xuống máy bay, trở về Hà Nội thì trời cũng vừa tối. Anh mời Hải Minh và Huy Nam đến nhà dùng bữa. Vừa bước vào nhà anh đã thấy Diệp Thảo ngồi đó. Quần gia vội chạy ra thông báo

- Thiếu gia. Tiểu thư Diệp Thảo đã đợi cậu lâu lắm rồi!!!

Nhật Anh gạt đầu rồi ngồi xuống ghế Sofa. Còn Hải Minh thì vừa nhìn đã nhận ra.

- Là diễn viên nổi tiếng đây mà. Phim của cô tôi xem nhiều lắm, bây giờ được gặp thật vinh hạnh. Ngoài đời cô còn đẹp hơn cả phim nhỉ!

Diệp Thảo mỉm cười.- Cảm ơn. Anh đã quá khen rồi.

Nhật Anh nhớ ra thứ gì đó quay lại thì thâm vào tai Hải Minh.

- Bằng Hy vẫn ở ngoài. Đừng để cô ấy vào đây chạm mặt với Diệp Thảo

Hải Minh vội vàng đứng dậy. - Suýt nữa quên mất. Cô cứ ngồi chơi đi nhé. Tôi còn có việc.

Nói rồi anh phi thẳng ra ngoài. Trong khi đó, Elly đang dang tay hưởng thụ không khí buổi tối. Bỗng dưng bị Hải Minh lôi

đi.

- Đi đâu? Tôi còn chưa vào nhà mà.

Hải Minh đáp. - Nhật Anh còn đang bận. Nên tôi muốn dẫn cô đi tản bộ một chút.

Trong nhà

Nhật Anh bình thần nâng tách cafe lên từ từ đưa vào miệng. Từ khi anh đến chỗ Hải Minh toàn phải uống nước lọc đến nỗi sắp quên cả mùi vị của cafe rồi.

Diệp Thảo nhìn vào anh thăm dò. - Quả thật anh vẫn chưa biết!

- Biết gì? - Anh hỏi.

Diệp Thảo đáp. - Mẹ của My, bác ấy mất được một tuần rồi. Em vừa mới biết sáng này, nghiêm trọng hơn là cô ấy giữ bí

mật với ngoài nước nên chúng ta không hề biết gì!

Nhật Anh trong lòng có chút bối rối, nhưng vẫn bình tĩnh đặt cốc xuống. Thản nhiên nói rõ suy nghĩ của mình.

- Vì việc này mà em ngồi đợi anh lâu như vậy à? Có đáng không? Nếu cô ấy lựa chọn một mình vượt qua thì chúng ta can thiệp vào làm gì chứ?

Diệp Thảo ngỡ ngàng hơn với lời nói vừa rồi, cô không tin nổi tại sao anh lại nói ra mấy lời vô tâm vậy.

- Anh làm sao vậy? Tại sao anh không một chút lo lắng gì thế? Vậy còn nói là yêu thương cô ấy sao? Ở đảo đã xảy ra chuyện gì mà anh như thế này?

Nhật Anh buông câu nói vô tình hơn. - Chả sao cả. Anh không phải người cô ấy cần, bây giờ anh đến đó thì giúp được gì chứ, chỉ làm trò cười thôi!

- Này! Anh có phải con người không vậy? Tại sao vô tình thế. Anh biết được cô ấy không cần anh à?

Nhật Anh đáp. - Ừ. Nếu cần anh thì đã không bỏ rơi rồi lại phản bội anh nhiều như thế. Nếu cần anh thì cô ấy đã không để anh chạy theo chăm sóc, yêu cô ấy mà không để tâm. Tất cả đã chứng minh rồi.

Diệp Thảo cười nhạt.

- Chuyến đi lần này anh suy nghĩ nhiều thật. Người đã vô tình thì cứ mãi vô tình vẫn chẳng khá lên được.

Nhật Anh đáp. - Người vô tình ở đây không phải anh. Anh không muốn tạo rằng buộc.

Diệp Thảo tức giận cầm lấy túi sách rồi đứng dậy. - Em đã sai lầm khi đến tìm anh giúp cô ấy.

- Tiễn khách. - Nhật Anh nói.

Cô giùng giởng bước ra khỏi nhà anh trong lòng không chịu nổi cái tính khí lạ người đó.

Nhật Anh gọi điện thoại cho Hải Minh.

- Cô ấy về rồi. Nên cậu trở về đi.

2 tiếng sau.

- Bác Vương. Bác dẫn hai người này về mỗi phòng mà cháu đã sắp xếp đi.

Nhật Anh tiến ra ban công ngồi, bàn rượu đã chuẩn bị sẵn cho anh và Hải Minh

- Sao không ngủ?

Hải Minh bật cười. - Có loại rượu thượng hạng này làm sao tôi ngủ được chứ?

- Cái tên này đúng là chả thay đổi! - Nhật Anh đáp

- Cảnh sát trưởng biết tôi trở về nên bác ấy đã đặc biệt giành lại vị trí cho tôi rồi. Tôi không nghĩ lại dễ dàng như vậy,

trong chuyện này có phải cậu đã làm gì không?

Nhật Anh lắc ly rượu trên tay, cười nhạt. - Đúng là cậu thông minh. Là tôi đã nói với bác ấy. Và bác ấy cũng đánh giá cậu rất cao, nên đã giành lại vị trí trước của cậu. Đội trưởng đội điều tra. Lần này đừng bỏ chạy nữa nhé.

Hải Minh xua tay, đồng tình. - Cậu yên tâm. Khi tôi quyết định trở về, khi ấy tôi đã tự nhủ phải giải quyết bằng được chuyện này, để bác Nguyên Hùng được an nghỉ thanh thản.

- Nhưng tôi thấy từ khi cái cô Diệp Thảo đó đến là tâm trạng cậu trầm hẳn. Có chuyện gì sao?

Nhật Anh rầu rĩ. - Mẹ My mất rồi. Tôi không biết phải làm thế nào? Bám theo cô ấy như trước kia, hay là âm thầm giúp đỡ để cô ấy không phải khó xử trong chuyện tình cảm.

- Ông trời thật quá bất công. Một gia đình trước kia đã từng rất hạnh phúc mà bây giờ tan vỡ như vậy. Em ấy thật là một người đáng thương. Nhưng cũng vì cô ấy mà hai anh em cậu tương tàn, thật không đáng.

- Tôi muốn như ngày xưa. Cậu và tôi, Huy Nam và Bảo Duy là hai cặp bạn thân nhất, có thể tự do tự tại chơi đùa mà không lo nghĩ nhiều như bây giờ!

Nhật Anh cười chua chát. - Tôi cũng muốn như vậy. Nhưng bây giờ chúng ta đã lớn, trách nhiệm trên vai càng ngày càng nặng nề. Nhiều khi tôi muốn được như cậu và Huy Nam, không phải lo nghĩ nhiều, cũng không phải gánh vác trọng trách thừa kế sản nghiệp của gia đình. Từ khi sinh ra tôi đã mang danh người thừa kế, áp lực lớn làm con người tôi trầm lặng hơn người khác.

Hải Minh vỗ vai anh động viên.

- Thôi nào đại thiệu gia. Mọi thứ đều có mặt tốt và mặt xấu mà. Mặc dù tôi được chưa đùa thỏa thích nhưng đâu có được tiêu tiền thoải mái như cậu. Tôi phải dựa vào sức mình kiếm sống bằng việc bắt tội phạm nguy hiểm. Từ nhỏ bố tôi hướng tôi đến con đường này là vì thấy cảnh sát rất oai phong, có thể dẫm đạp lên mọi thứ ông không hề nghĩ đến cảm giác của tôi. Thực ra tôi mơ ước làm một nhân viên văn phòng bận rộn hơn là thế...!

Nhật Anh đáp. - Cuộc sống mà! Làm gì được như chúng ta muốn.

- Nhưng mà vì quá bận rộn nên cậu không yêu ai sao?

Hải Minh phì cười. - Có chứ. Nhưng thâm lặng.

- ai vậy?

Hải Minh đắn đo. - Cùng chung một người với cậu. Tôi thích một người trong suy nghĩ tôi tưởng tượng mấy năm nay, tôi cố gắng hình dung hình ảnh cô ấy qua những lời mà bác Nguyên Hùng đã kể.

- Chưa gặp bao giờ mà đã yêu sao? - Anh hỏi

Hải Minh mỉm cười, - Thật ra tôi không yêu khuôn mặt, và hình dáng cô ấy cái tôi yêu là tính cách sự trong sáng như được kể. Nhưng đó là cái tôi tự ảo tưởng không chắc chắn về tình đơn phương này.

- Có lẽ tôi sẽ chắc chắn hơn khi gặp cô ấy. Nghe cậu kể cô ấy đã thay đổi nhiều, tôi có chút thất vọng.

Nhật Anh thở dài, cầm chai rượu rót xuống cốc của Hải Minh, khước miệng khẽ nhếch lên cảnh cáo.

- Tốt nhất là không nên thích nữa thì hơn!

Không khí nguy hiểm khiến Hải Minh buồn cười hơn là sợ hãi.

- Cậu đang dọa tôi sao? Không phải lúc ở đảo đã nói là sẽ không theo đuổi nữa mà. Giờ tính làm gì đây!

Nhật Anh không trả lời. Anh bỏ đi một cách táo bạo, đầy căm phẫn khiến Minh càng muốn chọc ghẹo con người này hơn. Trong sâu thẳm ánh mắt anh giấu kín một nỗi buồn không tên không thể diễn tả thành lời. Anh thầm nghĩ " Lại thêm một người thích em. Anh sẽ phải khổ sở thế nào nữa, khi phải chứng kiến những người thân thiết nhất đều thích người con gái mà anh yêu. Huyền My"

107. Chương 100:

London - 10 giờ PM

- Hạ Vy đi thôi! Chúng ta đã ở đây quá lâu rồi phải nhanh lên mới được.

Cô bì bạch đi từ trên gác xuống, vết thương do tai nạn đã khỏi hẳn, chỉ cần phải bôi thuốc đúng giờ sẽ không để lại sẹo.

- Em biết rồi. Anh không thể nán lại một chút kiên nhẫn sao?

Anh bật cười. - Chỉ là nói để em ý thức thôi. Làm việc ở công ty anh lúc nào cũng phải nhanh như vậy!

Hạ Vy đáp. - Nói vậy rồi mà còn không đi à!

- ừ

Việt Nam

- Hôm nay tôi cảnh sát Trần rồi. Bác ấy nói tôi sẽ đi làm vào tuần tới. Đúng như dự tính của cậu nhé. Nhật Anh - Hải Minh vỗ vai Nhật Anh thán phục.

- Bây giờ thì đi đến một nơi thôi - Nhật Anh

Hải Minh neho mắt nhìn anh, có chút thắc mắc.

- Đi đâu?

Nhật Anh đáp. - Huyền My.

Hải Minh vừa nghe thấy trong lòng không giấu nổi vui mừng khôn siết. Người mà anh tưởng tượng suốt mấy năm qua giờ đã được gặp, đúng là viên mãn.

.

30 phút sau.

“Ding, dong” My bước ra mở cửa. Vừa mở đã nhìn thấy Nhật Anh, cô cũng vui lắm. Bởi vì rất lâu rồi không thấy anh.

- Chào anh. Anh đi lâu như vậy, về còn không thèm đến thăm em.

Anh không trả lời chỉ cười lại một cái đầy chua chát. Làm cô mất hứng, Cô đưa mắt nhìn ra người phía sau, kì lạ.

- Đây là ai?

Hải Minh ngất ngây, dơ tay lên điệu bộ chào hỏi cô.

- Chào em. Anh là Hải Minh, bạn thân của người bên này. Và anh là người sẽ giúp em điều tra vụ án của ba em.

My ngạc nhiên, chỉ tay vào Hải Minh như là nhớ ra điều gì đó.

- Hải Minh. Em biết anh, học trò tài giỏi mà ba em thường hay nhắc đến. Cuối cùng đã được gặp!

Hải Minh vui sướng, mừng rỡ khôn siết như sắp phát khóc, anh úp mặt vào vai Nhật Anh. Lắm bảm.

- Trời ơi. Cô ấy biết tôi, vui quá đi.

Nhật Anh lạnh lùng ấn đầu anh ra.- Vào nhà đi.

My pha tách trà một cách cẩn trọng, cô luôn đưa mắt nhìn Nhật Anh vì thấy có điều gì đó kì lạ ở anh. Từ khi trở về, anh lạnh nhạt với cô đến cái nói chuyện chào hỏi anh cũng không màng tới. ” Đã có chuyện gì xảy ra”

- Chắc hẳn thời gian qua em đã khó khăn lắm. - Hải Minh lo lắng.

My cười trừ. Trong lòng cảm thấy có chút hụt hẫng.

- Không sao đâu anh. Ban đầu thì cảm thấy buồn và trống vắng, nhưng thời gian qua rồi khiến em quen dần. Có lẽ một thời gian nữa em sẽ bình thường trở lại thôi.

Hải Minh hớn hở chuyển chủ đề.

- Vậy à? Nhưng tại sao em lại biết anh là học trò của ba em.

My mỉm cười trả lời một cách thân thiện.

- Là ba em kể đó. Ba em khen anh rất nhiều, ông ấy nói anh mạnh mẽ, thông minh,...nói chung là rất nhiều. Thật ra em đã muốn gặp anh lâu rồi, quả nhiên đúng như những gì ba kể.

Hải Minh nhìn sang Nhật Anh, trong đầu có chút nghi vấn

- Chỉ kể mỗi anh thôi sao?

My lắc đầu. - Không. Còn một người nữa, nhưng ba em không nói tên. Ông ấy chỉ nói là anh ấy là người mà ba lo lắng nhất, bởi vì

tính tình anh ấy trầm lặng, đôi khi nóng nảy không thể kiểm soát bản thân, và anh ấy luôn giấu cảm xúc của mình, vui hay buồn ai cũng không biết. Người đó là ai vậy?

Hải Minh bất ngờ, miệng há to. - Em không biết là ai ư?

Cô lắc đầu buồn bã.

- Em rất muốn biết

Hải Minh đang chuẩn bị trả lời thì Nhật Anh ngăn lại ra hiệu bằng ánh mắt, không nên nói. Trong lòng anh cũng không biết tại sao cả bác Nguyên Hùng và Nhật Anh đều không muốn nói ra.

- Về vụ án của ba em. Em đã thu thập được những gì, hay trước đó Elly có nói gì với em không?

My đáp. - Chị ấy có kể một vài nghi phạm, như em thấy đó không phải là mấu chốt. Nhưng chị ấy có nói với em một bí mật, nghi phạm thật sự em tự tìm ra. Chị ấy tại sao không nói với em ngay từ đầu.

Nhật Anh im lặng từ nãy đến giờ mới lên tiếng.

- Là cô ấy sợ Hàn Kim Trạch biết được hai người đang tìm kiếm nghi phạm sẽ ra tay trực giết người diệt khẩu.

Cả hai nghe đều thấy có lí.

- Woa...phán đoán như thần - Hải Minh khen ngợi.

My băn khoăn. - Nhưng

chị ấy bắt em tìm kiếm mà không có chút manh mối nào không phải khó khăn sao? Chị còn nói là không cần đến cảnh sát, phải tự tìm.

Nhật Anh suy nghĩ một hồi rồi nói.

- Nếu khó khăn thì cô ấy sẽ không để như thế này mà không cho chút manh mối đâu.

Hải Minh nói. - Nhưng rốt cuộc là ai mới được.

- Thời gian còn dài từ từ mà tìm kiếm. Nhất định sẽ có hy vọng - Nhật Anh.

Tin nhắn gửi đến điện thoại Nhật Anh, anh nhìn màn hình rồi quay sang nói với Hải Minh.

- Bảo Duy và Hạ Vy hôm nay trở về. Cậu có muốn ra đón không?

Hải Minh vui sướng. - Ok. Lâu lắm rồi chưa gặp sư muội, cậu đi không?

Nhật Anh lắc đầu. - Tôi còn có việc khác.

- Vậy hai người nói chuyện đi. Tôi đi đây.

Nói rồi Hải Minh nhảy tưng tưng rồi chạy đi, con người kì lạ.

Giờ trong nhà chỉ còn hai người. Anh cảm thấy bất tiện nên đứng dậy.

- Anh cũng phải về đây.

My vội vàng nói. - Nhật Anh. Đã có chuyện gì mà anh lạnh nhạt với em như vậy!

Anh quay lại nhìn cô rồi cười nhạt.

- Em muốn biết sao?

- Khi ở đảo, sống cuộc sống nhàn hạ, yên bình anh đã ngộ ra nhiều điều. Anh nhìn thấu con người em, nếu yêu anh thì em đã không đùa cợt anh như vậy. Đã không phản bội anh như vậy. Nên từ giờ anh sẽ từ bỏ, anh sẽ không như thằng ngốc mà suốt ngày chạy theo em nữa.

My trả lời. - Em không như vậy. Không như anh nghĩ.

- Vậy thì em nói thật cho anh. Trong lòng em bây giờ có ai? Anh hay Bảo Duy?

Cô ấp úng, lại một lần nữa rơi vào tình huống khó xử. Thật lòng thì hai người đều rất quan trọng, cô không thể chọn lựa.

- Em...Em....!

Anh cười nhạt. - Đấy. Anh đã nói mà, khi nào đã chắc chắn trong lòng em chỉ có anh thì hãy đến tìm anh. Còn bây giờ coi như chúng ta chỉ là quan hệ xã giao.

Anh quay người định bước đi, nhưng lại bị cô gọi lại.

- Anh đợi đã. Nếu đã như vậy thì...!

Cô bước đến, cầm tay anh rồi ngửa lên gỡ những ngón tay ra rồi đặt dây chuyền lên đó.

- Cái này là anh tặng em. Tượng trưng cho tình yêu của mình, nhưng bây giờ đã như vậy thì em sẽ trả lại anh. Khi em có thể chọn lựa giữa anh và Bảo Duy nếu em có đến tìm anh thì hãy đưa cho em. Còn nếu em không đến, anh hãy đưa nó cho người mà anh yêu thương sau này.!

Cô bước đi, trong lòng cực kì khó chịu.

Sân bay quốc tế Nội Bài

Kết thúc chuyến bay về 15 tiếng, Bảo Duy và Hạ Vy đã về đến Việt Nam. Từ đằng xa anh nhìn thấy trợ lý của mình và một người kì lạ đang dùng tấm bìa trắng đón người, che mặt đi.

- Ai đây? - Hạ Vy khó hiểu chỉ trở, cô cố len lỏi từng khe hở để xem người kì lạ đó là ai?

Tấm bìa trắng dần dần hạ xuống, gương mặt quen thuộc đã có chút lạ lẫm hiện ra. Khiến cho cả hai người không khỏi ngỡ ngàng.

- AAAA - Hạ Vy mừng rỡ hét lên rồi âm thầm lấy Hải Minh không rời, như là bị chịu uất ức.

Hải Minh bật cười. - Xem em kìa. Cứ như là bị bắt nạt ầm ức lắm đó.

- Thì đúng là vậy mà. Anh ta, chứ em, khiến em phải bỏ đi. Ở đây em còn bị lạc, còn xảy ra tai nạn nữa.

Hải Minh suýt xoa, thương tâm. Anh quay sang lườm Bảo Duy.

- Sao cậu bắt nạt sư muội tôi như vậy. Muốn chết hả?

Bảo Duy ra về vô tội, nhìn sang hành động của Hạ Vy vẫn chưa rời, cái ôm dài nhất lịch sử.

- 8 năm không gặp có khác. Sốt mướt ghê.

Hạ Vy quay ra nhìn anh bĩu môi. - Em thân với anh ấy nhất mà.

- Trở về rồi. Thì đến nhà tôi ăn mừng một bữa đi.

Bảo Duy đáp. - Ok. Nhưng phải đến một nơi. Không biết mẹ My như thế nào rồi.

Hải Minh buồn rầu, trong lòng có chút day dứt nói.

- Bác ấy mất rồi. Tính đến nay đã gần 2 tuần. Người ở ngoài nước không thể biết được.

Câu nói sét đánh đó khiến cả hai vô cùng ngạc nhiên, sững sờ. Bảo Duy còn kích động hơn. Anh chẳng nói chẳng giằng chạy đi, bỏ lại Hạ Vy và Hải Minh.

Hạ Vy cũng định đi theo nhưng Hải Minh kéo cô lại.

- Bây giờ nên để từng người đến một. Với tính cách Bảo Duy bây giờ nhất định sẽ bị đuổi về nhanh thôi.

Hạ Vy đáp. - Vậy để hôm khác đến nhà anh nha. Em muốn về nhà nghỉ ngơi.

Cô bước đi, bước chân có đôi chút hụt hẫng. Cô không biết mình buồn vì điều gì, hay ích kỷ vì điều gì chỉ là cảm thấy trong lòng khó chịu, bồi hồi.

Hải Minh buồn bã nhìn theo cô. Anh không ngờ gặp lại hai người sau 8 năm chia cách lại có một kết cục buồn thế này, mỗi người một hướng một tâm sự

Elly rạng rỡ, vừa hát vừa lau nhà chăm chỉ, yêu đời. Đường như bây giờ trong cuộc sống cô toàn màu hồng.

“Cạch” Cửa mở, Elly mừng rỡ bước đến.

- Hải Minh anh về rồi. Cả sáng tôi ở nhà một mình buồn lắm.

Hải Minh lẳng lặng ngồi xuống ghế Sofa, anh ngả người ra phía sau mệt mỏi. Elly lo lắng, ngồi xuống kế bên hỏi han.

- Anh sao vậy? Đau ở đâu sao?

Cô đưa tay lên trán, sờ thử. - Có sốt đâu nhỉ?

Hải Minh tức giận túm lấy tay cô, đe dọa.

- Để tôi yên. Bằng không tôi sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

Đã thế anh còn hất tay cô đi, Elly nắm lấy cổ tay đau đớn. Cô nhăn nhó.

- Gì mà hung dữ thế. Tôi chỉ quan tâm anh thôi mà.

Hải Minh đáp. - Ai khiến cô quan tâm tôi. Cô chỉ khiến tôi bức tức thôi, cô có biết người thân, bạn bè cô đang khó khăn, ai cũng buồn bã mà cô vẫn ung dung tự tại được, điều đó khiến tôi không ưa.

Elly sợ hãi ngồi xuống nền nhà, ôm lấy đầu gối, ngồi khóc một mình.

- Tôi không nhớ gì cả, tôi không biết họ đang gặp khó khăn gì. Anh không cho tôi nhớ lại sao lại mắng tôi chứ?

Hải Minh lẳng người, câu nói yếu ớt tủi thân khiến anh mềm lòng, anh đi đến ngồi xuống lau nước mắt cho cô.

- Xin lỗi. Tôi hơi nóng.

Elly sợ sệt, trốn tránh vội vàng đứng dậy, chạy vào phòng đóng cửa lại.

“Cộc cộc” My mệt mỏi bước ra mở cửa.

Bảo Duy vừa nhìn thấy cô, không khỏi bất ngờ. Nét mặt tiêu tụy, xanh xao, có phần gầy đi, đôi mắt vô hồn trông như thiếu sức sống, nhìn cô như vậy anh rất đau lòng

- Sao em thành ra như thế này. Lại quyết định chịu đựng đau khổ một mình thế.

My cố gượng cười, chứng minh mình vẫn còn rất ổn, cũng bởi vì cô không muốn ai lo lắng, thương hại đến cô

- Không sao đâu, em ổn mà. Em đã nói rất nhiều là em ổn. Anh hãy như những người còn lại, cứ bỏ mặc em, không quan tâm. Em nghĩ em sẽ tốt hơn.

Bảo Duy đáp. -Mấy người đó không ai quan tâm em sao?

- Không thể trách họ được, là em có lỗi mà.

Anh ôm lấy cô, thực ra bây giờ anh rất buồn, một nỗi buồn không thể tả. Và cũng không thể không ám ức việc Nhật Anh bỏ rơi cô ấy, trong khi anh ta vẫn mạnh miệng rằng sẽ tranh giành.

- Dù cả thế giới bỏ rơi em. Thì anh vẫn sẽ bảo vệ em.

My lặng lẽ trả lời. - Cảm ơn anh.

108. Chương Thông Báo Đổi Tên Truyện

Để tránh gây tranh cãi về vấn đề tên truyện và nội dung tác giả sẽ quyết định đổi tên truyện trong thời gian tới. Và còn một lưu ý, cái kết chuyện chưa quyết định, các bạn cùng đừng đoán già đoán non, yêu cầu này nọ gây ác lực ình. Qua cuộc khảo sát mình thấy các bạn đều có ý kiến trái chiều tương đương nhau.

Các độc giả hãy tin tưởng vào tôi, dù cái kết có như thế nào các bạn hãy vui vẻ chấp nhận.

Tên truyện sắp tới.

“Đổi lấy em bằng cả cuộc đời anh”

Việc đổi tên có thể khiến các bạn không thoải mái, nhưng hãy thông cảm ình.

109. Chương 101: Duyên Phận Đưa Ta Đến Với Nhau

Hạ Vy hôm nay xin nghỉ phép, vì lý do stress nhưng đó chẳng phải lý do chính, cô cảm thấy bản thân dạo này có chút kì lạ. Có cảm giác với Bảo Duy, nhưng cô không muốn xảy ra chuyện như trước kia, cô sợ sẽ rơi vào tình tay ba, phải tranh giành với người mà cô không muốn nhất.

Vì vậy nên mỗi lần gặp Duy cô thấy áp lực, khó xử, không thoải mái, nên cô cũng xin chuyển bộ phận làm việc luôn. Nhưng anh lại thăng tay giao cho cô công việc còn khó, và gánh nặng hơn nhiều. Công việc giám đốc Marketing cần sự sáng tạo, thông minh, nhanh trí những thứ đó cô đều có, nhưng cô sợ mình sẽ làm không tốt, bị chê cười.

- Cái tên dở người đáng ghét. Giao cho em công việc lớn lao như vậy, mới làm có 1 tuần mà em sắp gục rồi.

Cô thở dài, nhăn nhó nhìn bàn thịt nướng trước mặt. Có rượu thịt nhưng ngồi một mình ăn cũng thật nhàm chán. Cô miễn cưỡng, nhét một miếng vào miệng, nuốt xuống khó khăn. Rồi uống một hơi rượu thật dài.

- Rượu Soju này sao lại khó uống như vậy. Chẳng hợp với người Việt chút nào.

Hết chê bai lại nhìn sang đồng hồ bên cạnh mình. Cô lại thở dài lần nữa, cũng vì để giảm stress mà ra sức mua sắm, lần tiêu tiền này đã tốn mất bao nhiêu tài sản, có lẽ tháng này lại phải ăn tiết kiệm lại rồi.

- Nhiều đồ như vậy làm sao vác về?

Than vãn xong, cô lấy ví tiền, lục lọi. Thở dài, hôm nay không biết cô đã thở dài bao nhiêu lần, cô mệt mỏi như muốn chết đi.

- Tiền ít quá. Nhưng có lẽ vẫn đủ trả. À không, mình thành ra thế này là do cái tên Boss chết tiệt của mình, phải gọi anh ta đến thanh toán.

Cô mở điện thoại ra, bấm rồi lại bấm. Không gọi được cô lại tiếp tục gọi. Cuối cùng vẫn phải nghe máy.

- Em gọi làm gì lắm vậy? Anh đang bận mà. Nghỉ phép thì nghỉ ngơi đi, bao giờ thoải mái thì về làm việc.

Hạ Vy gắt, cô đã khó chịu rồi lại còn bị anh dội cho gáo nước lạnh. Thật là ê buốt toàn thân, từ đầu tới chân không có chỗ nào là không nóng hừng hực, có vẻ nước lạnh của anh không hạ nhiệt được cho cô.

- Bận gì mà bận chứ? Em hết tiền rồi, ở đây gọi rất nhiều đồ ăn em không ăn hết nhưng vẫn phải tính tiền. Anh trả giúp

em đi.

Duy vừa nghe xong, ngơ luân. Anh không thể tin nổi, để cho nhân viên nghỉ phép không phải dưỡng bệnh mà ăn chơi xa xỉ đến nỗi hết tiền rồi gọi giám đốc thanh toán.

Thấy không trả lời, Hạ Vy càng gấp gấp.

- Boss của em. Anh lúc nào cũng ăn mòn sức lao động của em, em thật sự đã cống hiến rất nhiều rồi. Không thể giúp một lần sao? Xin anh đó.

Duy đáp. - Được rồi. Em đọc địa chỉ đi, anh sẽ cho người đến thanh toán hộ.

Hạ Vy không nhéo, cô có vẻ vẫn chưa hài lòng vẫn muốn trả thù nhiều hơn.

- Gì vậy chứ? Anh không đến à. Em cũng có rất nhiều đồ, em nghèo lại không có xe, đã hết tiền rồi còn muốn em tốn tiền taxi sao?

Anh bực tức, quát lớn, mặc dù nghe điện thoại cũng cảm nhận được rõ sự tức giận của anh.

- Lâm Hạ Vy. Em quá đáng rồi đấy, em muốn chơi xỏ anh à.

Hạ Vy cũng sắp muốn đập nát cái điện thoại rồi " Quát gì mà quát, không phải tại anh mà tôi khổ sao" Cô thầm nghĩ.

- Anh không thể thương cô bé này sao?

Duy đáp ngắn gọn. - Được rồi. Anh để tài xế đến đón em.

Nói xong, tắt máy luôn. Anh không để Hạ Vy tiếp tục bắt nạt mình nữa.

Hạ Vy nhìn màn hình điện thoại buồn bã.

- Tắt máy rồi. Anh thật là khôn quá đi.

.

Tài xế riêng của Bảo Duy, 30 phút sau thật là đã đỗ xe ngay trước quán, còn vào thanh toán số tiền xa xỉ mà cô vừa vung vãi không thương tiếc.

Hạ Vy ngược lên nhìn, vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

- Tiểu thư à? Cô không định về sao? Nếu cô không về giám đốc sẽ tức giận lắm đó.

Hạ Vy quát, rồi chỉ sang đồng hồ của mình.

- Anh không nhìn thấy tôi nhiều đồ vậy à? Tôi làm sao xách nổi?

Lát sau, cô đã được ngồi thoải mái trên chiếc xe xa hoa. Đã bắt nạt boss rồi còn bắt nạt luôn cả tài xế của anh, bắt một mình xách hết đồ cho cô.

Đi được một nửa đoạn đường, cô đổi ý.

- Tôi không về nữa. Đưa tôi đến công ty, rồi mang đồ về nhà cho tôi.

Anh tài xế đáng thương buồn bã.

- Về nhà rồi mới đến công ty được không?

Hạ Vy trợn mắt, trả lời một cách nguy hiểm.

- Không được. Làm như tôi nói.

Nhà Nhật Anh

Hải Minh chán nản bước vào. Vừa đến anh đã thả người nằm xuống ghế Sofa.

- Đạo này tôi làm việc đầy đủ, nên được nghỉ một ngày vậy mà cậu không tha cho tôi sao?

Nhật Anh dán mắt vào máy tính làm việc rất tập trung.

- Uống gì cậu tự đi lấy nhé. À mà cậu tìm được manh mối nào chưa?

Hải Minh, cười đau khổ, cũng không tin nổi vào Nhật Anh.

- Vụ án đó bị dập tắt 5 năm rồi đó. Cậu nghĩ dễ dàng vậy à? Nhân chứng thì không cho tôi để cô ấy lấy lại kí ức, thích đi

đường vòng cơ.

- Nhưng mà không phải cậu bảo không quan tâm đến chuyện của My sao?

Nhật Anh không trả lời. Hải Minh cũng chẳng có gì lạ, bởi vì là bạn thân bao nhiêu năm tính cách của Nhật Anh hiểu rất rõ, chắc chắn đã bị anh nói trúng tim đen rồi. Hải Minh thích thú nằm xuống.

- Nhưng mà đạo này tôi thấy My buồn bã lắm, không có tinh thần làm việc. Nhiều lúc tôi hỏi cô ấy toàn nghĩ đi đâu.

Nhật Anh đang để tay lên bàn phím máy tính soạn tài liệu bỗng nhiên dừng lại.

- Không liên quan đến tôi. Cậu kể làm gì?

Hải Minh đứng dưng đáp. - Không thích nghe thì thôi vậy.

- À mà sắp đến valentine cậu định trải qua ngày đặc biệt đó một mình sao? Hay là rủ My đi chơi.

Nhật Anh quay ra lườm Hải Minh, đôi mắt anh như bắn ra tia laze khiến người bên cạnh lạnh sống lưng. Hải Minh đang nói liền im bặt.

- Đừng nhắc đến cô ấy với tôi.

Hải Minh lăm bằm. - Cậu đúng là động vật máu lạnh.

General

Tan làm, My trở về nhà, như cũ đã có Minh Quý làm tài xế cho cô. Nhưng cô vẫn luôn đề phòng con người này, bởi vì có điểm gì đó kì lạ mà cô muốn khám phá.

Bước ra khỏi cổng công ty, cô gặp một người khiến cô không khỏi ngạc nhiên và ngỡ ngàng.

- Mr. Kay. Tại sao ông lại ở đây?

Người đàn ông trung niên trước mặt cô nở nụ cười hiền hậu pha đậm nét phương tây. Cảm giác khi gặp lại cô học trò cũ mà ông đã huấn luyện rồi trở thành nhà thiết kế hàng đầu.

- Tôi đến gặp cô học trò cũ của mình, và còn giải quyết một số chuyện.

.

Quán cafe gần đó.

- Hôm nay gặp ông cháu rất vui đó. Cháu nghĩ năm đó rời khỏi Fashion Star ông đã giận cháu không bao giờ muốn gặp

lại.

Mr. Kay bật cười, xua tay.

- Không hề. Nếu năm đó cháu không rời khỏi thì sao sự nghiệp cháu lại nâng cao thêm chứ. Với lại ta không có quyền giữ cháu ở lại mà.

My mỉm cười. - Hôm nay may mắn gặp lại ông, cháu muốn nói một lời cảm ơn chân thành. Nhờ có ông mà cháu được như này.

Mr. Kay đáp.

- 5 năm trước, cháu là học trò của ta, ta đã coi cháu như cháu gái ruột của mình rồi. Nhưng về việc sự nghiệp của cháu như thế này, là do cháu cố gắng ta thôi, và còn nhờ một người nữa.

My ngạc nhiên. - Ai vậy ạ?

- Chính là tổng giám đốc General, Nhật Anh đó. Thằng bé này đã hy sinh vì cháu rất nhiều. Khi cháu mới đến Mỹ, nó đã đến cầu xin ta giúp đỡ, cho cháu một chỗ đứng trong Fashion Star. Nói thật, khi nghe được chuyện của cháu, ta rất buồn, cháu đã chịu nhiều bất hạnh nên ta đồng ý giúp đỡ. Nó còn để General chịu tổn thất, để công ty ta trèo lên bậc cao nhất, giúp cho danh tiếng của cháu ở Mỹ đó.

My thật sự không tin nổi trước tất cả sự việc. - Tại sao cháu lại không biết gì? Còn nữa quan hệ giữa ông và Nhật Anh là gì?

- Ta và Nhật Anh quen biết do, sự hợp tác lâu dài của General và Fashion Star, ta thấy cậu ấy là người có tài nên rất tin tưởng. Còn về việc cháu không biết gì, là do nó bảo ta giữ bí mật, và trước khi ba cháu mất cậu ấy đã được ba cháu nhờ vả giao cháu lại cho Nhật Anh. Khi biết hai đứa kết hôn ta rất mừng, nhưng mấy chuyện gần đây, ta cảm thấy có sự hiểu lầm nên không thể ngồi yên được nữa, nên bây giờ mới đem tất cả nói với cháu.

My ngồi như vô hồn, cô không tin được người giúp đỡ cô âm thầm suốt 5 năm lại là Nhật Anh, người gần cô như vậy cô lại không biết. Tình cảm của anh sâu nặng, chân thật như vậy mà cô luôn lừa gạt nó. Cô thật sự rất hối hận.

Mr.Kay nhìn đồng hồ, buồn bã nói.

- Ta có việc phải đi rồi. Chúc cháu sau này thành công hơn nhé.

Sau khi ông Kay đi khuất dần, My mới lấy lại được bình tĩnh, cô rút điện thoại ra gọi cho Hải Minh.

- Anh nói cho tôi biết. Học trò còn lại của ba tôi có phải Nhật Anh không?

Hải Minh kì lạ với thái độ không rõ ràng đó của My.

- Có chuyện gì với em vậy?

My gào to. - Anh trả lời đi.

- Ừ đúng là như vậy.

My buông thông tay, điện thoại cô rơi xuống đất.

Dream Star

Bảo Duy họp xong cũng đã tối muộn, anh ăn tối qua loa rồi về làm việc tiếp. Đi qua bộ phận Marketing anh thấy đèn vẫn bật.

- Muộn thế này mà vẫn có người tăng ca sao?

Anh đẩy cửa đi vào, người đang ngồi làm việc càng khiến anh ngạc nhiên.

- Hạ Vy. Không phải em nghỉ phép à? Sao lại ở đây?

Hạ Vy đáp. - Đến làm việc trả khoản tiền vừa nãy của anh.

- Anh cũng nghe qua rồi. Em không cần vì khoản tiền đó mà áy náy đâu.

Cô cặm cụi làm việc, vừa làm vừa nói.

- Đối với người nhà giàu các anh chuyện đó là bình thường. Nhưng đối với những người như em thì lòng tự trọng cao lắm.

Bảo Duy ngửi thấy mùi rượu quanh đây, anh đi lòng vòng đến chỗ Hạ Vy thì thấy mùi nồng hơn. Anh cúi sát mặt cô. Thăm vấn.

- Em uống rượu sao?

Hạ Vy ngược lên đáp. - Có gì không được sao? Em nhờ anh đến đón em thì không đón. Anh chỉ thích chạy đến bên chị My rồi bận bịu với em.

Bảo Duy nhú mày. - Tại sao em quan tâm mấy chuyện này chứ?

Hạ Vy giật mình, cô nhìn thẳng vào mắt anh, tìm trong lồng ngực như sắp bắn ra. Đột nhiên, khoảng cách gần hơn, cô chủ động tiến vào hôn lên môi anh.

- Có thể coi là thích anh không?

Bảo Duy đáp. - Hạ Vy, việc này không nên đâu.

Hạ Vy nói to.

- Tại sao không được? Chị My có yêu anh à? tại sao phải khổ cực đeo bám làm gì?

Anh tựa vào bàn, hai tay đút túi quần có chút đắn đo.

- Cô ấy không yêu anh nhưng anh vẫn mong một hy vọng. Xin lỗi Hạ Vy, em đừng như thế được không?

Cô cười nhạt. - Em biết mọi chuyện sẽ thành ra như thế này, nhưng không sao cả. Em hiểu mà.

Nhà Nhật Anh

“Bộp, Bộp” Đã gần nửa đêm tiếng đập cửa, tiếng người làm phiền cứ vang lên không hồi kết, may thay đây là khu ít dân cư và ở ngõ nên ít người bị làm phiền.

- Nhật Anh. Ra đây cho em, đừng trốn mãi thế. - My gào lên trong mê man cơn say.

Cả chiều cô đã nghĩ đủ hàng trăm thứ, cô nghĩ đến nỗi đau óc muốn rối tung. Cô tìm đến rượu, đã rất lâu không say như thế này, trong bộ dạng nhếch nhác đi tìm anh.

Nhật Anh bị khuất phục trước sự ngang bướng của cô, vả lại anh cũng không nỡ bắt cô đứng đập cửa mãi ngoài trời lạnh.

- Sao mặc ít áo thế này? Không lạnh sao?

Anh mang áo khoác từ trong nhà ra cho cô, cả người cô trong trạng thái không đứng vững. Vừa thấy anh cô đã mừng rỡ.

- Anh là đồ lừa đảo. Sao không nói với em, lại âm thầm giấu kín suốt 5 năm như vậy chứ !!! Anh có biết là em đã hối hận thế nào không?

Nhật Anh đáp. - Em biết hết rồi à.

My cười nhạt, tay không ngừng đập vào lồng ngực mình, nước mắt ứa ra từng dòng rất đáng thương.

- Khi biết chuyện này em cảm thấy bản thân mình tệ lắm, day dứt lắm anh hiểu không? Nếu nói rõ ra từ đầu có phải em đã không phản bội anh như thế.

Nhật Anh giữ hai tay cô đang khua loạn xạ, nhìn thẳng vào mắt cô nghiêm nghị.

- Em say rồi. Nên về nghỉ ngơi đi.

My gạt tay anh ra, lắc đầu lia lịa. - Em không say. Em vẫn rất tỉnh táo nên mới đến đây gặp anh.

- À. Còn nhớ chuyện em đã nói với anh chứ? Nếu em đến tìm anh thì hãy đưa lại em sợi dây chuyền đó. Nó như là tín vật định tình của hai ta. Đưa nó cho em, giờ em đã rất chắc chắn về tình cảm của mình.

Nhật Anh không chịu nổi, quát lớn. - Em say rồi. Đừng nói linh tinh nữa.

Cô bật cười, tiến gần đến anh, vòng tay lên cổ anh, đưa đôi mắt nhìn thẳng vào anh.

- Anh tức giận rồi. Anh biết không mỗi lần anh tức giận đối với em không đáng sợ chút nào. Em cảm thấy như là anh đang thăm quan tâm mình vậy.

Anh túm lấy hai cổ tay cô, cố gỡ ra. - Buông ra.

Cô lắc đầu, rồi dụi dụi đầu vào lồng ngực anh, ôm anh chặt hơn.

- Không buông. Không bao giờ buông nữa đâu.

Nhật Anh thở dài, nói chuyện nghiêm túc với cô. - Bao giờ em tỉnh táo lại thì hãy nói chuyện.

Cô mơ màng ngược lên nhìn anh, nhẩn nhé.

- Anh dám cự tuyện em.

Bỗng dưng, cô kiễng chân lên tự mình chủ động hôn anh. Nụ hôn ngọt ngào đã từ rất lâu rồi. Nhật Anh có hơi bất ngờ, nhưng cũng dần dần bị đắm chìm, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn sâu hơn, nụ hôn có pha mùi rượu nồng.

.

Sáng hôm sau

My mơ màng tỉnh dậy, đầu cô đau nhức ghê rợn. Không nhớ gì về hôm qua, chỉ nhớ là mình đã uống say. Còn chiếc giường cô đang nằm, căn nhà cô đang ở cô chút quen thuộc.

“Cạch” Cửa phòng bật mở, Nhật Anh từ ngoài bưng bát chào vào. Nhìn thấy anh cô có chút hoảng sợ, đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra tối qua. Mặt đã đỏ ửng.

Anh nhìn rõ ràng được thái độ của cô bây giờ, trong lòng có chút đắc ý vì biết cô nhớ rõ chuyện tối qua.

- Tỉnh rồi. Ăn cháo đi, rồi uống thuốc giải rượu. Con gái gì mà uống say khướt rồi chạy đến nhà người ta làm loạn chứ.

Cô xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng mặt lên, đành lấy hai tay che mặt lại.

- Chuyện tối qua em nói là thật chứ?

My đều nhớ rõ nhưng vẫn cố tình giả vờ. - Chuyện gì?

- Người nào đã nói chắc chắn.....!!!

Cô lao đến chặn câu nói sau của anh, cô không muốn nhắc lại chuyện xấu hổ như vậy.

- Đương nhiên là thật.

Trong giây phút không đề phòng, cô bị anh đẩy ngã nằm xuống giường, cả thân hình to lớn của anh đè lên cô, miệng phát ra câu nói mỉa mai.

- Em khó thoát rồi.

Cô sợ hãi nhắm chặt mắt lại, đã lâu hai người không thân mật và có khoảng cách gần như vậy, có chút sợ hãi. Bỗng dưng cô cảm giác được thứ gì đó đã rời khỏi mình, trong lòng có chút nhẹ nhõm hơn. Từ từ mở mắt ra, đã thấy anh ngồi ở đầu giường, khóe miệng khẽ nhếch lên tự mãn.

- Không phải sợ. Anh sẽ không thừa nước đục thả câu mà ĂN em đâu.

Cô bấu môi không phục, trong lòng giận dữ. Anh nghiêng đầu nhìn bộ mặt cô bây giờ, khiến anh không nhịn cười nổi.

Anh lấy từ đằng sau, một sợi dây chuyền đưa ra trước mặt cô.

- Nếu em đã chắc chắn thì anh đưa lại cho em, và không bao giờ được tái phạm nữa nhé. Không thì anh sẽ không tha thứ cho em đâu.

Cô mỉm cười, đưa tay đón tay. Trong lòng cũng rất vui khi đã hiểu rõ trái tim mình có ai.

110. Chương 102: Buông Bỏ Quá Khứ Để Sống Hạnh Phúc

Giữa không gian tĩnh mịch yên bình của quán cafe, Bảo Duy chăm chú nhìn nét mặt của My, có vẻ cô ấy đã tốt lên rất nhiều, không còn buồn như trước. Điều đó khiến anh vui không thể tả nổi.

My nhìn anh như vậy cũng thấy đắn đo một chút về việc mình chuẩn bị nói ra. Cô nhẹ nhàng nâng tách cafe lên đưa dần về phía miệng, uống một hơi rồi thở dài.

- Bảo Duy hôm nay hẹn anh ra đây là em có chuyện muốn nói. Nhưng khi nghe xong dù bất kể như thế nào anh cũng không được kích động nhé.

Duy khẽ gật đầu, hai tay chống cằm nhìn cô đắm chiêu vui vẻ lắng nghe.

- Em đã quyết định ở bên Nhật Anh rồi, em cảm thấy mình nợ anh ấy quá nhiều. Và giờ là lúc để bù đắp. Còn về tình cảm của anh em xin lỗi, không thể nhận.

Bảo Duy cứng đờ người, không tin nổi chuyện My vừa nói. Hiện tại lòng anh khẽ nhói lên một tia đau đớn. Anh nắm lấy một tay cô.

- Em cũng biết anh vì em mà chờ đợi lâu như vậy, vì em mà anh có thể từ bỏ tất cả. Anh ta làm được điều gì thì anh sẽ làm như thế. Nhưng xin em đừng bỏ mặc anh.

My lưỡng lự, rút tay lại, cô cố gắng xoa dịu sự kích động của anh.

- Bảo Duy. Nghe em, em có sự lựa chọn của mình, mong anh hãy tôn trọng. Sau này anh sẽ dần từ bỏ được em thôi, người như anh tìm một cô gái tốt không phải khó.

Bảo Duy rũ xuống một tia vô vọng. - Anh đã nói là anh chỉ cần em, em không hiểu sao? Đời này kiếp này anh chỉ cần em.

My thấy tình hình như lúc này không hề ổn, trở nên lạnh lùng hơn để cứu vãn tình huống.

- Mặc kệ anh cần ai. Em đã nói vậy là từ giờ sẽ không quan tâm nữa. Nếu anh vẫn kiên quyết thì chỉ có thể chịu khổ thôi. Chào anh

Lời nói lạnh ngắt phát ra từ cửa miệng cô, khiến lòng anh như tan nát, anh không muốn mọi chuyện trở nên như thế này. Rốt cuộc anh đã sai từ bước nào?

Cô nhìn thoáng qua anh một lúc rồi đứng phắt dậy, bước đi không để tâm. Đi được một đoạn khỏi quán cafe cô rút điện thoại ra gọi cho Hạ Vy.

- Hôm nay em giúp chị đi theo Bảo Duy. Chị sợ anh ấy sẽ làm điều không hay, gây sự đánh nhau gì đó.

Cô quay đầu nhìn lại, anh mắt chứa đầy sự nuối tiếc, buồn bã.

- Bảo Duy. Xin lỗi anh.

Duy ngồi lại trong quán, vẫn chưa chấp nhận nỗi sự thật

- Cuối cùng em không chọn anh.

9 giờ tối

My trở về nhà với bộ dạng đầy mệt mỏi, cô mở cửa đi vào thì phát hiện cửa không khóa. Chắc chắn rằng đã có ai vào nhà mình.

Cô tiến vào thì thấy Nhật Anh ngồi đó, vừa nhìn thấy cô đã không vui.

- Em đi đâu mà cả chiều nay anh không thấy em? Tối còn về muộn nữa?

My lặng lẽ ngồi xuống Sofa bên cạnh anh.

- Chiều em đi gặp Bảo Duy. Rồi về công ty giải quyết một số công việc.

Nhật Anh vút quyển sách trên tay xuống, túm chặt lấy hai vai cô.

- Sao em dám đi gặp Duy? không phải định phản bội anh đấy chứ?

My đau đớn cố gạt hai tay anh xuống.

- Bỏ ra anh làm em đau đấy. Em chỉ đi gặp anh ấy để nói rõ tình cảm của mình thôi, bảo anh ấy nên từ bỏ.

Nhật Anh giờ mới từ từ hạ tay xuống, hạ người tựa vào ghế lòng nhẹ nhõm hơn.

My ôm lấy hông anh, đầu dụi vào lồng ngực, cảm giác cực kì ấm áp.

- Anh yên tâm. Em sẽ không động lòng vì anh ấy nữa đâu. Em sẽ chỉ bên anh. Mãi mãi.

Nhật Anh vòng tay qua vai cô, ôm cô vào chặt hơn.

- Em phải giữ lời đó.

Cô mỉm cười, rồi sực nhớ ra gì đó, vội nhìn đồng hồ.

- muộn rồi mà anh không về sao?

Nhật Anh nhìn cô, anh mắt nguy hiểm. Xăm soi từ đầu đến chân.

- Bạn trai qua đêm nhà bạn gái không được sao Mà chúng ta đã từng là vợ chồng.

Cô lắc đầu lia lịa, mặt nhan nhợt phản đối. - Không được. Em không thể ở cùng một người nguy hiểm.

Anh tiến sát vào mặt cô, đe dọa. - Em dám nói anh nguy hiểm? Anh sẽ cho em biết thế nào là nguy hiểm ngay.

Anh đẩy cô ngã xuống, một tay đỡ lấy đầu, một tay thì ôm chặt eo cô. Mặt anh tiến sát lại, cô cố tránh đi.

- Dừng lại đi.

Nhật Anh khề nhếch môi. - Thế nào? Đã phục chưa?

Cô bấu môi, chỉnh lại quần áo sộc sịch.

- Anh đúng là dã man. Đêm nay cho anh ngủ ngoài sofa.

Nhật Anh đáp. - Em biết là anh có ý định ở lại hay không à? trong đầu em rốt cuộc chứa cái gì?

Cô xấu hổ, mặt đỏ ửng.

- Không.

Nhật Anh nhìn bộ dạng lúng túng, anh bật cười. Rồi cầm áo khoác tiến về phía cửa.

- Anh về đây. Sáng mai qua đón em đi làm.

Sau khi bóng dáng anh rời khỏi, cô uất ức nói.

- Đúng là đồ điên, dám đùa với em.

Bảo Duy từ khi từ quán cafe ra, anh chán nản tìm đến bar, đúng theo dự đoán của My, anh uống say rồi gây sự đánh nhau. May nhờ có đám người của Hạ Vy ra can ngăn. Đến bây giờ anh vẫn lảng vảng ngoài đường,

Hạ Vy đã đi theo anh từ chiều đến giờ, người cô mệt mỏi rũ rượi. Đã thế trời còn vô tình hơn, trút ngay một cơn mưa lớn xuống hai người.

Cô vội vã chạy vào cửa hàng mua một chiếc ô. Nhưng sau khi ra ngoài lại mất dấu anh.

Bảo Duy ngược lên nhìn những hạt mưa nặng hạt rơi xuống, có hạt xối thẳng vào mắt khiến đôi mắt đau đớn. Anh cười chua chát, không cảm xúc.

Hạ Vy chạy hối hả tìm anh, thì thấy anh vẫn lang thang không tìm chỗ trú mưa. Cô tức giận lắm, nhưng vẫn nhanh chóng tiến về phía anh, che ô cho anh.

- Này. Anh định như thế này đến bao giờ? Người ta rời xa anh rồi tội gì anh phải sống dở chết dở như thế này.

Bảo Duy quay lại cố nhìn rõ người phía trước, anh cười hả hê chỉ tay vào mặt cô. - Ô hạ Vy, em ở đây à? Tốt quá, bỏ ô xuống rồi thử cảm giác tắm mưa đi. Vui lắm

Anh hất chiếc ô xuống, Hạ Vy sững sờ, quay ra nhìn thẳng vào anh, cô thấy anh vẫn ung dung nên tức giận tát anh một cái.

Duy ngỡ ngàng, anh vừa bị cô tát, lòng tự trọng đã tụt xuống mức thấp nhất.

- Lâm Hạ Vy. Em dám tát anh? Em có điên không?

Hạ Vy cười nhạt. - Đúng thế. Tát anh để anh tỉnh, không phải giờ anh rất tỉnh sao?

Duy nói thẳng vào mặt cô. Rất giận dữ.

- Anh có như thế nào cần em quan tâm à? Em không cần đi lo chuyện của anh. Em rút đi cho anh nhờ, đừng ở đây mà làm phiền anh nữa.

Hạ Vy cắn chặt môi, uất ức quay người bước đi nhưng đi được một đoạn thì vẫn quay lại.

Cô đưa tay ôm lấy anh, trong lòng đã vứt xuống cái thể diện của mình rồi.

- Anh đừng như thế. Anh nghĩ cho bản thân đi, không phải còn em bên anh sao? Em có thể thay chị ấy bên anh mà.

Duy ngập ngừng, không nói được lời nào bỗng ngắt đi. Ngắt trên vai Hạ Vy.

Cô cũng giật mình vì anh bỗng nhiên bị như thế. Cô dùng tay áo mình lau hết nước mưa trên mặt anh. Rồi cảm thấy trán anh nóng bừng, cô vội vã bắt taxi đưa anh về nhà mình.

Về tới nhà, cô thả anh nằm xuống giường rồi, bắt đấm dấm cởi lớp áo ẩm ướt bên ngoài. Cởi đồ cho anh, cô nhắm tịt mắt lại, một chút cũng không dám mở.

Xong xuôi, cô mới tìm cách hạ sốt cho anh. Mà không để ý đến mình. Đắp khăn lên trán anh xong, cô mới để ý bỏ đồ ướt của mình chưa thay ra.

Nhà Hải Minh

Mấy ngày nay, Elly trốn tránh Hải Minh suốt vì vẫn còn sợ buổi tối hôm đó anh quát cô. Hải Minh cũng hối hận lắm, lúc đó anh quên cô không còn là cô gái mạnh mẽ, yếu ớt rất cần người bảo vệ mà anh lỡ phát ra lời nói không hay.

- Băng Hy. Tôi rất đói. Em có thể nấu cho tôi thứ gì không?

Elly không trả lời, chỉ bước vào bếp, cặm cụi làm. Bỗng nhiên.

- AAAA. - Cô lỡ cắt vào tay, hét lên đau đớn.

Hải minh vội vàng chạy vào, vừa thấy cô bị thương anh nhanh chóng kéo cô đi băng bó.

- Xin lỗi. Đáng ra tôi không nên bảo em đi làm.

Elly mấp máy môi. - Không sao, chỉ là do tôi không cẩn thận.

- Em bị thương, mấy ngày nay không được động vào việc gì. Thế này đi, anh sẽ giúp em làm.

Cô nhăn nhó, đang định từ chối thì bị anh ngăn ngay.

- Này. Em không được nói gì hết. Tôi đã nói là tôi sẽ làm. Và lúc tôi đi làm nếu cảm thấy chán thì có thể sử dụng máy

tính của tôi.

Elly ngỡ ngàng, cũng thấy không quen lắm vì Hải Minh đột nhiên tốt với mình.

Hải Minh cũng cảm thấy mình kì lạ, Cảm giác bây giờ rất khác, ở với cô đã lâu không lẽ lại phải lòng Elly rồi.

Sáng hôm sau

Bảo Duy tỉnh lại, anh mê mẩn đầu đau như búa bổ. Anh nhìn xung quanh phòng, trên kệ bên cạnh giường có một bát

cháo và một mảnh giấy.

- Ăn cháo rồi nghỉ ngơi. Đến trưa nếu đói thì có thể ăn đồ mà em đã nấu sẵn. Thời gian này, em đã xin nghỉ phép hộ anh, anh có thể ở lại nhà em hoặc rời đi. Còn nữa, nếu tối em không về thì anh ở nhà một mình nhé.

Anh bưng bát cháo lên, trong lòng có chút khó hiểu. Chuyện tối qua anh vẫn nhớ. Nhưng có một cảm xúc khó tả không nói thành lời.

- Hạ Vy cảm ơn em.

.

Lúc này ở công ty

Hạ Vy đã xin nghỉ phép cho giám đốc nên bây giờ cô cũng là người có địa vị ở công ty. Nên phải đứng ra giải quyết hết công việc trong thời gian tới.

Sáng ra cô đã đi làm từ rất sớm, các nhân viên đều kinh ngạc. Hơn thế nữa cô cầm đầu cầm cổ vào làm việc, bữa sáng chỉ qua la bằng một ly sữa thôi.

Làm xong đồng tài liệu, cô mới được nghỉ ngơi một lúc. Từ sáng đến giờ cô cảm thấy trong mình khó chịu, nóng ran lên, đầu thì nhức nhối. Nhưng vẫn cố làm việc, kết quả vừa dừng lại thì ngất lịm đi.

Các nhân viên hoảng hốt đưa cô đến bệnh viện. Cuối cùng thì được kết luận, do sốt cao làm việc quá sức nên ngất đi.

Khi tỉnh lại thì cô thấy mình ở bệnh viện, cô vội vàng trèo xuống giường thì bị một nhân viên chạy vào ngăn cản.

- Giám đốc à, cô nghỉ ngơi đi. lát nữa tôi sẽ thông báo với tổng giám đốc cho cô nghỉ.

Hạ Vy vừa nghe được ba từ tổng giám đốc, cô vội vàng nói.

- Đừng nói cho anh ấy. Tổng giám đốc vẫn đang nghỉ phép đừng làm kinh động đến chỉ vì một nhân viên.

Cô nhân viên đó khề gật đầu, khó hiểu.

Hạ Vy lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Duy. “Tối nay em sẽ không về”

Ở nhà cô thì Duy đã ở lại, anh quyết định đợi cô về để nói câu xin lỗi, hay là có ý định khác.

” Sáng mai anh đợi em về ” -Duy

hạ Vy đặt điện thoại xuống an tâm hơn.

- Thì ra vẫn đợi mình ở nhà.

General.

Giờ nghỉ trưa, My rón rén từng bước tiến lên tầng cao, văn phòng tổng giám đốc.

Vừa bước vào nhìn thấy hình dáng anh đứng bên cửa sổ, một tay đút túi quần, một tay cầm ly cafe nhìn hoàn hảo vô

cùng.

Cô bước đến, vòng tay ôm anh từ đằng sau, đầu tựa vào lưng anh tìm kiếm sự ấm áp.

Anh nhận ra rõ mùi hương của cô, trong lòng vui mừng khôn siết. Xem ra lần này anh đã nắm chắc cô trong tay rồi.

- Sao giờ lại tự động đến tìm anh.

My ngượng ngịu nói. - Người ta nhớ anh mà.

- Nhưng chuyện của chúng ta chắc sẽ làm ảnh hưởng tới cả công ty.

Cô vừa nghe xong, có chút chạnh lòng, giận dỗi quay đi.

- Có phải không muốn ở bên em nữa không?

Anh quay người cô lại, đặt lên trán một nụ hôn.

- Thôi nào bảo bối, anh chỉ đùa thôi.

- Mà em cùng anh đến một nơi. Nhưng em phải hứa không được kích động.

My khó hiểu. - Chuyện gì vậy?

- Đi rồi sẽ biết.

.

Lát sau

Anh đưa cô đến nhà Hải Minh, mục đích là để cô biết sự thật. Đúng lúc đó, Elly bước ra, trên tay là một túi rác. Trên mặt cô luôn nở nụ cười, mặc dù làm công việc gì ở hiện tại.

My thật sự rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Elly, cô muốn chạy đến bên cạnh Elly ngay. Thì bị Nhật Anh kéo lại.

- Có chuyện gì thế? Kia có phải chị em không?

Anh khẽ gật đầu. My thì có hơi kích động.

- Anh đã biết tất cả. Nhưng lại giấu em. Có phải từ khi trở về từ đảo anh đã biết rồi.

Nhật Anh đáp. - Anh định không để em biết để cho cô ấy an toàn, nhưng giờ nghĩ lại để em biết vẫn tốt hơn.

- Em nhìn xem, không phải cô ấy đang sống rất tốt sao? Buông bỏ quá khứ, cô ấy sống hạnh phúc biết bao. Từ trước tới giờ em có thấy cô ấy vui vẻ như vậy không?

My cảm thấy có chút có lí, cô buông xuống tức giận. Từ từ quay người bước đi.

111. Chương 103: Manh Mối Đầu Tiên

Hạ Vy về nhà sau một ngày nằm bệnh viện, thấy mặt mũi mình phờ phạc cô tìm cách trang điểm đậm để che hết khuyết điểm nên anh chẳng phát hiện được là cô bị sốt cao.

Vừa mở cửa đi vào cô cũng thấy bất ngờ lắm, Duy vẫn đang nằm ngủ ở Sofa. Cô bước vào lỡ gây tiếng động mạnh nên đánh thức anh.

- Em về rồi sao? Công ty có việc gì không?

Hạ Vy lắc đầu, cố gượng cười. - Không...không sao cả. Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, mà sao không vào phòng ngủ?

Duy đáp. - Anh tưởng đêm qua em sẽ về nên nằm đây đợi

Cô ngồi xuống cạnh anh, nhìn anh có vẻ nuối tiếc.

- Xin lỗi hôm qua nhốt anh trong nhà cả ngày. Chỉ là em sợ anh lại đi lung tung rồi ốm thêm, uống công em chăm sóc lắm.

Anh mỉm cười. - Không sao. Anh hiểu hết, nhưng xin lỗi em tối hôm đó đã mắng em.

Hạ Vy đáp.

- Mà hôm nay anh trở về nhà được rồi. Em sẽ gọi tài xế của anh đến.

Khi Hạ Vy định rút điện thoại ra gọi thì anh giữ lại.

- Không. Anh không muốn về, em có thể cho anh ở đây một thời gian không? Anh không muốn mẹ nhìn thấy bộ dạng này của mình, bà đã đủ suy sụp rồi.

Hạ Vy gật đầu, ngậm hiểu cho nỗi khổ của anh.

- Dù sao cũng đến trưa rồi, để em đi nấu cơm. Hai ta cũng nên cùng ăn một bữa chứ nhỉ?

Cô đứng dậy, đi về phía nhà bếp, đeo tạp dề vào bắt tay vào chuẩn bị đồ ăn, trông giống một nội trợ thực thụ.

Cô nấu cơm, nên để điện thoại ở ghế, khi tin nhắn đến cô không biết gì cả. Chỉ có mỗi anh biết.

Duy mở tin nhắn lên xem " Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau. Tôi nhớ em. Alie " - Alex

Đã thế anh còn kéo lên trên đọc trộm phần tin nhắn cũ, anh lầm bầm.

- Đã phát triển đến mức này rồi sao?

Tiện tay anh xóa luôn tin nhắn Alex vừa gửi không để cho cô biết, chả với mục đích gì.

Lát sau, Hạ Vy bước đến cầm điện thoại lên hiểu kỳ.

- Ô. rõ ràng là nghe thấy tiếng báo tin nhắn mà.

Duy giật bắn, vội đánh trống lảng. - Chắc là em nghe nhầm rồi, anh ngồi đây có thấy gì đâu.

- À chắc vậy rồi. - Cô cười trừ.

Duy thấy tò mò nên hỏi thêm.

- Mà em với Alex vẫn liên lạc sao?

Cô gật đầu. - Ừm. Bọn em thường hay nói chuyện, em thấy tình cảm anh ấy dành mình không ít...!

Duy vội vàng, quát. - Em định yêu một người nước ngoài sao? Không được.

Hạ Vy nhìn anh khó hiểu.

- Em có nói là sẽ yêu Alex đâu? Nhưng yêu một người nước ngoài không phải tốt sao, khi có con sẽ mang cả nét phương tây, rất xinh đẹp nữa, có gì mà không được chứ?

Cô vừa nói vừa ôm điện thoại mơ mộng. Anh nhú mày.

- Nói chung là không tốt

Nhà Nhật Anh

Hôm nay là ngày nghỉ nên Mỹ đã sang nhà anh chơi đùa từ sáng. Vừa dùng xong bữa trưa, cô đã bê từ trong bếp ra một đĩa trái cây, vừa đi vừa xoay vài vòng rồi ngồi vào lòng anh.

Anh nhìn đĩa trái cây đầy đủ kia, nét mặt không vui cho lắm.

- Loại trái cây mà em ăn lượng đường quá nhiều, không tốt cho sức khỏe.

Nói rồi anh cầm đĩa trái cây trên tay cô, để xuống bàn.

- Ở này ăn một chút có gì mà không tốt chứ?

Cô nhăn nhó nhìn anh. - Ăn một chút thôi có gì mà không được chứ?

Mỹ đưa tay cổ với lấy nhưng bị anh giữ tay lại.

- Anh nói không ăn là không ăn, ăn mấy thứ này chỉ béo ra. Mà béo ra thì sẽ không xinh nữa,

- Em là phu nhân tương lai của tổng giám đốc General chắc chắn sẽ hay đi gặp đối tác cùng anh. Nên anh phải nuôi em khỏe đẹp lên để người khác thấy ghen tị với anh chứ.

Cô bĩu môi, không vừa lòng chút nào.

- Sao anh phải quan tâm đến đẹp hay không làm gì cơ chứ? Bên anh có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn em, có người còn là minh tinh nổi tiếng sao anh không lấy họ đi.

Nhật Anh dỗ ngọt. - Bảo bối à ! Anh làm vậy để mấy người theo đuổi anh đó thấy khó mà lui, để em không còn tình địch mà.

Cô không nói gì nữa, chỉ bị thuần phục dưới tay nghề của anh thôi.

- Lát nữa, anh sẽ gọi Hải Minh đến để bàn bạc, có lẽ cậu ấy đã tìm ra được gì rồi.

Cô lắc đầu. - Không em muốn đến nhà anh ấy cơ.

- Em muốn đến vì Elly phải không? Thôi được rồi, nhưng em không được gọi cho cô ấy nhớ chuyện ba em là do cô ấy có liên quan, nếu nhớ lại chắc hẳn sẽ thấy dằn vặt. Chuyện cô ấy không thể nhớ lại được chắc cũng là do quá đau khổ nên không muốn bản thân nhớ tới.

Cô thở dài rồi gật đầu, ngoan ngoãn nghe theo.

Biệt thự Hoàng Chấn Phong.

Bên trong căn biệt thự xa hoa đó vang lên tiếng cãi vã không ngớt.

- Con không muốn, ba gửi con đến Mỹ du học vì ba ghét con đúng không? Nhưng ba nên biết con cũng chẳng yêu quý gì ba, vì ba mà mẹ vào tù, con 12 tuổi rồi, trong mắt ba có lẽ con vẫn còn ngu ngơ nhưng ba không biết ở tuổi này con biết được ba là người ác độc như thế nào rồi.

Bác quản gia vội vã ngăn cậu bé lại. - Tiểu thiếu gia, chủ tịch đang tức giận cậu đừng nói nữa.

Cậu bé càng tức giận, ai có thể nghĩ cậu bé Chan của hồi trước ngây thơ, ngoan ngoãn như thế nào giờ lại trở thành người ngang bướng như thế này.

- Kệ cháu, hôm nay cháu nhất quyết sẽ không nghe theo ông ta, đi Mỹ du học. Ông ta là bố cháu nhưng còn ác hơn một quỷ.

Hoàng Chấn Phong tức giận. Tất cậu bé một cái nhó đời.

- Mày là thằng mất dạy, mày nên nhớ từ bé đến lớn tất cả những thứ mày được hưởng là tao ày, đừng tạo phản. Mày đừng như mẹ mày, Khánh Ngân đó mà mất tính mất nét nữa.

Chan gào lên. - Tôi không cho phép ông nói mẹ tôi như thế, ông thì có khác gì đâu? Bà ấy chỉ làm sai việc đó, đời người ai chả có lúc sai, ông chắc chắn không sai lần nào à?

Vừa thét, cậu bé vừa khóc thảm thương. Hoàng Chấn Phong trợn trừng mắt.

- Mang roi da ra tây, hôm nay ta phải dạy bảo nó.

Quản gia cố gắng ngăn cản. - Chủ tịch, ông tha cho thiếu gia một lần đi. Cậu ấy do nhớ mẹ nên nhất thời kích động vậy thôi.

Chan gạt tay. - Chủ kệ ông ta đi, hôm nay ông đã đánh chết cháu cũng được.

- Quản gia, chú gia ngoài đóng cửa lại đi.

Sau khi ra ngoài, bác quản gia vẫn nghe thấy bên trong là tiếng chào thét đau đớn của cậu bé, lòng ông càng day dứt.

Đúng lúc, Nhật Linh trở về, cô hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

Bác quản gia đáp. - Tiểu thư cô vào nhanh lên, không thì thiếu gia bị đánh đến chết mất.

Nhật Linh vội vã đẩy cửa xông vào, cô lao đến ôm ghì lấy Chan, không may bị Hoàng Chấn Phong chưa dừng kịp tay đánh một vệt dài trên lưng.

Hoàng Chấn Phong hoảng hốt. - Con gái, sao con lại đỡ chứ? Có đau không?

Nhật Linh, nhìn nét mặt em trai mình đầy mồ hôi, cộng thêm nhiều vết bầm tím lòng cô đau xót, rồi nghĩ lại quá khứ, mình và anh trai cũng đã từng bị thế. Nên cô quyết định sẽ không để chuyện này xảy ra với em trai nữa.

Nhật Linh đỡ Chan đang run bần bật đứng dậy, rồi cô chửi thẳng vào mặt ba mình.

- Ba đừng có ác độc như vậy được không? Ngày xưa ba đã hành hạ hai đứa con của mình rồi bây giờ vẫn muốn tiếp diễn sao? Chỉ vì mẹ và dì gây ra lỗi nên bọn con phải chịu sao? Con không phải đứa trẻ ngu ngơ ngày trước để ba đánh, còn Chan em ấy rất dũng cảm chống lại ba, đây là điều tốt.

- Nhưng ba nghĩ xem, hai người đàn bà đã chung sống với ba nhiều năm, một người bị ba ép đến phải tự tử, một người thì ba đưa vào tù. Lúc đó con và anh đều rất nhỏ và Nhật Nam bây giờ cũng vậy, ba đã nghĩ cho bọn con chưa? Hay là chỉ có đánh đập thôi.

Hoàng Chấn Phong đáp. - Nhật Linh, con đừng lôi chuyện quá khứ nữa, ta rất ân hận nhưng Nhật Nam hôm nay phải dạy bảo nó, không nó sẽ trở thành mối họa.

Nhật Linh cười nhạt.

- Con nói cho ba biết, nếu ba còn đánh em ấy nữa thì con chắc chắn rằng khi ba chết sẽ không có ai rơi một giọt nước mắt nào đâu.

Nói rồi cô kéo Nhật Nam ra ngoài.

- Bọn mày đều phản lại ba hết rồi à?

Nhật Linh đưa cậu bé về phòng, rồi tự tay xem vết thương cho em trai.

- Nhật Nam. Em rất dũng cảm đó, không gì phải sợ ông ấy. Cũng chỉ vì ông ấy nghĩ đã cho chúng ta ăn ngon mặc đẹp là hoàn thành trách nhiệm nên có thể tùy ý, nhưng ông ta không nghĩ chúng ta còn thừa kế General giới hơn nữa, nên em phải cố gắng nhé.

Chan đáp. - Chị đừng gọi em là Nhật Nam, em ghê tởm cái tên ông ta đặt cho em.

Cô khẽ gật đầu.

- Được rồi. Chị sẽ gọi em là Chan. Chị không yên tâm để em ở đây, mai chuyển về nhà chị sống, ông ấy sẽ không đánh em nữa.

Nhà Hải Minh.

My vừa đến là đã lao vào nói chuyện với Elly, gọi cho cô về chuyện hai người là chị em, mặc dù Nhật Anh không cho phép nhưng nhìn Elly vẫn thoải mái nên cô an tâm hơn.

- Em được lắm. Dám làm trái ý anh, không thèm nói chuyện với em nữa.

My đáp. - Em đâu có nói về chuyện đó.

Hải Minh khó chịu nhìn hai người trước mặt anh không vui vẻ tí nào.

- Xem kia, mới hôm nào còn ghét nhau vậy mà bây giờ đã gương vỡ lại lành. Bái phục.

Cô khẽ cười.

- Nhưng mà anh đã tìm ra được gì chưa?

Hải Minh đáp. - Anh thấy có một điểm đáng ngờ.

- Trong hồ sơ về vụ án, kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy trong người bác có men say. Còn về hiện vật thì chiếc xe không có hư hỏng gì.

My bàng hoàng.

- Sao có thể thế được. Hoàn toàn ngược lại, ba em không hề uống rượu với chủ tịch Minh Đức. Còn về chiếc xe thì khi em mang đi sửa, người sửa xe bảo đứt phanh.

Hải Minh đập tẹt giấy trên tay xuống.

- Trời ạ, sao không nói với anh sớm. Nếu em nói trước thì bây giờ anh đã tìm ra được mấu chốt rồi.

Nhật Anh ngồi suy nghĩ một lúc rồi bây giờ mới lên tiếng.

- Hai người có thấy được điểm kì lạ chưa?

Cả hai đều lắc đầu.

- Ở đây kết quả điều tra đều trái với sự thật, với thể lực của Hàn Kim Trạch cũng không thể thay đổi được, nhưng về nghi phạm Elly để chúng ta tự tìm vì điều đó dễ dàng. Từ hai điểm trên, người có khả năng thay đổi bằng chứng là ai?

Hải Minh sớm phát hiện ra. - Tôi biết rồi, chỉ có thể là người trong cục cảnh sát.

Nhật Anh khẽ gật đầu, tán thưởng. My thì vui mừng khôn siết.

- Đúng là dễ dàng tìm ra thật. Nhưng ai là người đã thực hiện.

Hải Minh đáp. - Về việc này, hai người đợi đi, tôi sẽ tìm được ngay thôi và tôi chắc chắn người đó làm chung một sở cảnh sát với tôi, vì chỉ có vậy tôi mới không tìm được gì trong vụ án đó

Dream Star

- Giám đốc hôm nay sẽ có nhân sự từ Mỹ chuyển về vào vị trí giám đốc phòng kế hoạch. Nghe nói là người Anh.

Hạ Vy khẽ gật đầu, cô không quan tâm cho lắm việc nhân viên mới chỉ lo đến công việc mình cần làm thôi.

Đột nhiên, tiếng hò reo bên phòng nhân sự vang lên, vì cả hai tổ chỉ cách nhau một tấm kính nên nghe rõ được. Đã thế, nhân viên bên tổ marketing của cô cũng trầm trồ khen ngợi người mới đến.

Hiếu kỳ nên cô cũng bước ra xem, người mới đến làm mưa làm gió. Nhìn bóng lưng người đó, cao ráo quen thuộc, mái tóc vàng mang đậm chất phương tây, nước da trắng của người Châu Âu, vóc dáng cao ráo, nhưng có điểm nào đó quen thuộc.

- Chào cậu, tôi là giám đốc marketing Hạ Vy, sau này cần giúp đỡ nhiều rồi.

Người đó từ từ quay lại, khiến Hạ Vy càng ngỡ ngàng.

- Ô. Alex

Alex vừa gặp, chào hỏi đã ôm trầm lấy cô.

- Alie. Đã lâu không gặp.

Hạ Vy đứng hình luôn, cô không biết là người mới lại là Alex. Nhưng hành động thân mật này khiến tất cả nhân viên đều bất ngờ, Hạ Vy cũng thấy có phần hơi ngại nên đành gọi Alex ra quán cafe công ty.

- Tại sao lại đến đây vậy? Tiếng việt lại còn giỏi như thế?

Alex mỉm cười. - Sao em bất ngờ vậy? Không phải anh đã gửi tin nhắn thông báo chúng ta sẽ sớm gặp lại sao?

Hạ Vy bỗng nhiên giật mình, rõ ràng là không có tin nhắn nào mà Alex lại nói như vậy. Khiến cô nhớ tới buổi tối hôm đó, hành động của Duy cũng rất kì cục, cô vội kiểm tra lại điện thoại thì phát hiện rằng tin nhắn bị xóa.

- À. Chắc do bận rộn quá nên em không để ý. Nhưng tiếng việt của anh?

Alex đáp. - Việc này không có gì kì lạ. Bởi vì anh đã làm việc 3 năm ở Việt Nam, lần đó về Anh cũng là để giải quyết một số việc, không ngờ gặp em.

Hạ Vy bật cười.

- Vậy sao? Lần này gặp anh cũng là bất ngờ lớn với em.

.

Lát sau

Cô phi thăng lên phòng tổng giám đốc hỏi về lý do xóa tin nhắn.

- Tại sao anh lại xóa tin nhắn của Alex?

Duy giật bắn mình, bị nói trúng tim đen.

- Ở đâu có? Anh làm gì biết tin nhắn nào?

Hạ Vy dơ điện thoại ra trước mặt anh. - Vậy sao điện thoại Alex có mà điện thoại em không có? Anh giải thích đi.

Duy ấp a ấp úng đáp.

- Chỉ là anh lỡ tay xóa thôi.

Cô nghi ngờ, xăm soi hành động kì lạ của anh. - Thật là chỉ lỡ tay?

Duy gật đầu, khẳng định rõ ràng.

- Đúng thế. Thôi em đừng hỏi nhiều nữa về làm việc đi, Dream Star trả lương không phải để em lên chất vấn tổng giám đốc.

Vừa nói anh vừa đẩy Hạ Vy ra khỏi cửa.

Anh nói lỏng cà vạt thả dài, xoa bù đầu, cũng chả biết sao anh lại làm như vậy.

112. Chương 104: Valentine Ngọt Ngào

Biệt thự Hàn Kim Trạch.

Đặng Minh Quý vừa vào đã vội vã cúi chào ông.

- Jessi. Cô ta đã tìm được manh mối nghi phạm có trong sổ cảnh sát rồi. Có lẽ việc tìm ra người thật sự sẽ là vấn đề thời gian.

Hàn Kim Trạch có hơi nhú mày, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

- Cô ta đúng là cứng đầu, muốn đi đến bước đường này. Elly đã chết rồi, không ngờ cô ta vẫn mò ra được. Ta đành phải hành động thôi.

Đặng Minh Quý có thấy hơi lạ, tò mò bèn hỏi. - Ngài định làm thế nào?

Hàn Kim Trạch cười nhạt, gian xảo.

- Cậu chỉ cần lo đến đây thôi. Được rồi về đi.

Minh Quý bối rối bước ra khỏi cửa thì gặp San San, cô gái thấy bộ dạng kì lạ của anh, hỏi.

- Có chuyện gì sao?

Anh không ngần ngại trả lời. - Jessi đã tìm được manh mối về nghi phạm, ba em sắp xử lý cô ta rồi.

San San bắt đầu hoảng hốt.

- Vậy ba em định xử lý như thế nào?

Minh Quý bắt lực lắc đầu. - Anh không biết, ba em không cho anh tham dự vào.

San San bồn chồn lo lắng.

- Em thật là không muốn chuyện thành ra thế này, tại sao Jessi lại cố chấp vậy chứ? Lần này có lẽ ba em sẽ giết cô ta mất.

Dream Star

Bảo Duy từ khi hết thời gian nghỉ phép anh trở về công ty làm việc chăm chỉ, cũng không quan tâm đến chuyện của My

nữa, hễ nhắc đến cô là anh tức giận, có lẽ là do quá đau lòng.

Anh nghĩ trong thời gian anh không ở công ty, thì công việc sẽ rất loạn. Ai ngờ Hạ Vy đã thay anh giải quyết hết tất cả, quả là không nên xem thường cô ấy.

Thư ký của anh bước vào, đặt một tệp tài liệu xuống.

- Trong thời gian tôi nghỉ, mọi công việc Hạ Vy xử lý hết sao?

Cô thư ký gật đầu. - Vâng đúng thế ạ. Cô ấy làm việc đến nỗi sốt cao còn không biết, may các nhân viên đưa cô ấy đi

viện kịp thời.

Bảo Duy sững sốt. - Bị sốt sao?

- Tổng giám đốc không biết cũng là vì cô ấy cần dặn phải giữ bí mật với anh.

Anh nhớ lại tối hôm đó, lúc đang trong mê man cơn say rượu, trời mưa to anh đã hất ô của cô xuống, có lẽ vì thế mà nước mưa ngấm vào cơ thể, mà đêm đó anh cũng đã sốt, nhưng sáng hôm sau đỡ đi rất nhiều, chắc hẳn cô đã thức cả đêm để chăm sóc mình. Vào ngày cô nói phải tăng ca đến sáng hôm sau mới về thì có lẽ cô đã ở bệnh viện.

Anh vừa biết được hết liền vội vàng đứng dậy, bước xuống văn phòng Marketing. Nhưng nhìn quanh chẳng thấy Hạ Vy đâu.

- Giám đốc đâu rồi?

Một nhân viên trả lời. - Cô ấy làm xong việc rồi nên đang ở dưới quán cafe nghỉ ngơi.

chẳng nói chẳng rằng anh chạy luôn xuống đó, nhưng một cảnh tượng đập vào mắt. Hạ Vy lại còn ngồi cùng cái tên Alex mới đến đó khiến anh có hơi tức.

- Này Lâm Hạ Vy. Tại sao không làm việc lại ngồi đây cùng với...!

Hạ Vy chen ngang luôn.

- Làm xong rồi. Bọn em đang bàn công việc mà cũng phải báo cáo với anh à?

Duy đáp. - Sao không bàn trên phòng làm việc?

- Ở trên đó nhân viên làm việc ồn ào không có không gian nên không thảo luận được. Anh là tổng giám đốc còn lo việc

này nữa à?

Duy không cãi nổi Hạ Vy nên quay ra nói với Alex

- excuse me! But.....!

Alex đáp. - Anh có thể nói tiếng Việt.

- Cậu là người mới về nên phải tuân thủ quy định của công ty không được lơ là công việc.

Alex chọc ngoáy. - bàn công việc với tổ khác cũng bị coi là lơ là công việc sao?

Duy á khẩu không nói được gì, tức giận trở về phòng làm việc.

Biệt thự Hoàng Chấn Phong.

Hôm nay My được gọi đến không vì lý do gì, vừa đến cô đã thấy ông u sầu, buồn bã, đúng là rất hiếm khi nhìn thấy ông như vậy.

- Chào bác, con đến rồi.

Hoàng Chấn Phong đáp. - Con ngồi đi.

My ngó nghiêng xung quanh thấy nhà tĩnh lặng đến lạ thường chỉ có bóng dáng của người giúp việc.

- Nhật Nam, Nhật Linh đâu rồi bác?

Ông khẽ thở dài. - Bọn nó bỏ đi hết rồi.

- Bỏ đi? - My ngạc nhiên.

Ông gật đầu phiến muộn.

- Mấy ngày trước vì Nhật Nam nó cãi lời ta nên ta đã ra tay đánh nó. Nó còn nói là nó hận ta vì đã đưa Khánh Ngân vào tù. Và những lời nói của Nhật Linh cũng làm ta ngộ ra nhiều điều, ta luôn hận những người đàn bà cạnh ta. Nhật Linh còn nói khi ta chết sẽ không có ai rơi một giọt nước mắt, có lẽ những lời đó là sự thật,

My dường như hiểu được sự việc, con người Hoàng Chấn Phong mang tiếng là ác độc ai ngờ cũng có ngày như vậy, con cái đều trở mặt hết.

- Con hiểu. Chính là do bọn họ đều tận mắt chứng kiến kết cục bi thảm của mẹ, mà người làm ra việc đó lại chính là bác

nên họ có cái nhìn khác về bác, họ luôn có ám ảnh, không chấp nhận nổi sự thật về bác.

Hoàng Chấn Phong đáp. - Vậy con nói xem ta phải làm như thế nào? Ta biết con là người hay tiếp xúc và hiểu 3 đứa nhất nên ta mới gọi con đến đây.

My thở dài.

- Bác hãy bỏ qua cho dì Khánh Ngân điều này có thể làm ặc cảm trong lòng Nhật Nam đối với Bác được xoa dịu. Con về Nhật Anh, Nhật Linh thì bác hãy tìm cơ hội nói chuyện, và xin lỗi họ, mặc dù việc này liên quan đến lòng tự trọng của bác nhưng chỉ có thế mọi chuyện mới bình thường trở lại.

.

Sau một hồi khuyên can, Cô cũng cảm hóa được Hoàng Chấn Phong, rồi trở về nhà.

Vừa ra khỏi cửa, cô gặp Nhật nam và Nhật Linh. Cậu bé vừa thấy cô đã vội vã quỳ xuống, khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

- Em làm gì vậy Nhật Nam?

Cậu bé luôn cúi mặt xuống trả lời cô. - Mẹ em dặn khi gặp chị phải thay mẹ xin lỗi chị, mẹ nói mẹ đã có lỗi quá nhiều với chị. Nhưng em mong chị hãy tha lỗi ẹ, em xin chị đấy.

My vội vã kéo Nhật Nam đứng dậy.

- Em đứng dậy rồi nói.

- Mẹ em không có lỗi gì cả, nhưng gì mẹ em nợ chị mẹ em đã sớm trả hết rồi.

Nhật Nam nhìn cô trả lời, anh mắt kiên định.

- Có phải khi mẹ em vào tù là trả hết phải không? Và chị mong muốn như vậy.

Nhật Linh thấy thái độ em trai thay đổi cô vội vàng nói,

- Em bình tĩnh đi Nhật Nam, đừng vô lễ với chị ấy.

My đáp. - Không phải thế đâu. Chị không muốn mẹ em vào tù, mà là chị muốn mẹ em không tiếp tục làm điều có lỗi với General, em cũng biết đó là công sức của ba em mà.

Cậu bé bật cười, nụ cười chua chát.

- Chỉ vì tập đoàn mà mẹ em phải chịu hình phạt này sao?

Nhật Linh đang bình tĩnh bỗng lên tiếng. - Em biết mẹ em đã làm gì không? Mẹ em tiếp tay cho chị Elly phá hoại General và cũng có một phần trong vụ án của ba chị My.

Nhật Nam nghe như sét đánh ngang tai cậu bé hoảng sợ lùi lại.

- Không phải, không phải thế, các chị lừa em.

Vừa hét cậu bé vừa chạy đi.

- Sao em lại nói ra, với tâm lý của trẻ con sẽ rất dễ bị kích động.

Nhật Linh đáp. - Em không thể để em ấy hiểu lầm chị được.

2 ngày sau. 14-2

Hôm nay là valentine này hai tập đoàn General và Dream star rộn ràng hơn mọi khi, ai cũng tấp nập mua socola, bận rộn xin về sớm để đón valentine với người mình yêu.

Đối với My, cô chưa từng được trải qua một ngày valentine hạnh phúc, 6 năm qua valentine đối với cô chỉ nhạt như một cốc nước lọc, không màu, không mùi, không vị cô không quan tâm lắm đến tình yêu, chỉ muốn mau chóng báo thù.

Nhưng ngày hôm nay đã khác, cô được đón cái valentine đầu tiên với người mình đã xác định sẽ ở bên cả đời.

Vì có một sự bất ngờ nào đó nên anh đã yêu cầu cô bịt mắt lại và bước vào nhà.

Khi mở mắt ra, cô lại bị khung cảnh lãng mạn mà nền đem lại mê hoặc, trước mặt cô còn có socola tình yêu, hộp socola đầu tiên có ý nghĩa quý giá với cô..

- Cảm ơn anh, đây đúng là valentine đầu tiên có ý nghĩa nhất với em.

Nhật Anh đáp. - Đây là việc đáng ra anh phải làm cho em lâu rồi. Xin lỗi em.

Cô theo phản xạ tiến lại gần hơn, từ từ kiễng chân đặt lên môi anh một nụ hôn, rồi trở về vị trí ban đầu. Theo đó mà Nhật Anh được cơ hội ôm lấy cô, hôn mãnh liệt, ai bảo cô dại mà đi khiêu khích sói.

Valentine chỉ duy nhất một người cô đơn trong đêm tối, Bảo Duy. Vì cô đơn nên anh đã phá bỏ quy tắc cao thượng của bản thân, tự tay mình đặt loại socola ngon nhất, đem đến cho Hạ Vy.

Nhưng vừa đến, anh ra sức bấm chuông, chẳng có ai mở cửa. Anh đành phải ngồi đợi, giữa thời tiết giá rét.

Lúc này Hạ Vy lại cực kì vui vẻ khi ra phố đón valentine cùng Alex. Ai nhìn cùng thấy họ giống một đôi thực sự, sáng nay cũng là do cô lỡ hứa với Alex nên tối phải đi cùng cậu ấy. Nếu không thì cô đã ở nhà mà đắp chăn ngủ rồi.

Nhưng khi đi rồi mới thấy, Alex cũng vui vẻ lắm. Cậu ấy tặng socola cỡ lớn cho cô, lại còn đưa cô đi chơi đủ mọi chỗ, tham gia sự kiện valentine được tổ chức ở khu mua sắm và giành quà về cho cô.

Đã thế, hai người còn ra sức đập phá, ăn đủ mọi thứ, rồi mới trở về nhà với cái bụng no căng.

Hạ Vy cảm thấy có hơi tự ti, vì Alex là người London, cô là người Việt Nam vậy mà Alex lại thông thuộc đường phố hơn cả cô. Có lẽ trước khi đến đây anh đã học thuộc bản đồ rồi.

Bảo Duy ngồi giữa trời lạnh suốt mấy tiếng đồng hồ, khi Hạ Vy trở về thì tay trong tay với Alex tại sao lại khiến anh bức tức.

Anh ngồi đợi cô để đón valentine, thế mà cô lại ở bên người đàn ông khác suốt buổi tối. Đã thế chào tạm biệt lại còn ôm chặt nhau nữa chứ.

Cô còn chẳng để ý là anh xuất hiện trước cửa nhà mình đến khi anh lên tiếng gọi thì mới biết.

- Hạ Vy.

Cô quay lại có hơi bất ngờ. - Ồ Bảo Duy anh cũng ở đây sao?

Alex thấy mình đã làm hết việc nên tự động rút lui.

- Tạm biệt Alie. i love you

Hạ Vy bật cười trước sự đáng yêu đó. Rồi quay ra nhìn Duy đang nhăn nhó không vui.

- Sao? Đến tìm em có việc gì?

Anh không trả lời, lại đúng lúc cô nhìn thấy hôm socola mà anh giấu đằng sau lưng, cô vội vàng giật.

- Nếu đã đến đây thì chắc chắn cho em rồi.

Bảo Duy không đưa, anh cố gắng cướp lại.

- Em lấy làm gì chứ? Em nhận socola của người khác rồi, đừng tham lam.

Hạ Vy thả tay ra bĩu môi. - Anh thật là kiệt sĩ. Em nhận socola chứ có tặng cho cậu ấy đâu.

Duy tự dưng lại thấy vui sướng.

- Không tặng cho cậu ấy? Thế còn anh?

Cô mỉm cười, rút tay vào túi áo rồi lấy ra vật gì đó nhỏ nhỏ. Một viên socola hình trái tim, Duy có hơi thất vọng.

- Đây sao?

Hạ Vy đáp. - Không lấy thì thôi em cất đi.

Duy vội vàng đưa tay đón lấy, rồi ném hộp socola sang cho cô.

- Mà em không định mời anh vào nhà sao, anh đợi em lâu rồi. Áo anh cũng thấm đủ sương rồi.

Hạ Vy bật cười. - Được rồi. Cung nghênh đại thiếu gia.

Bên nhà Hải Minh.

Ngược lại với không khí rộn ràng lại im ắng, tĩnh mịch đến lạ thường. ti vi tắt, đĩa hoa quả trước mắt để ngấm.

hải Minh ngồi lâu đã thấy buồn chán nên anh viện cớ để đứng lên.

- Em ngồi đây nhé tôi vào phòng lấy chút đồ.

Ngay khi anh vừa đứng dậy, Elly cũng rón rén vào phòng lấy thứ gì đó.

Một lát sau, không hẹn mà gặp đúng thời điểm. Cả hai đều trong trạng thái giấu thứ gì đó sau lưng.

- Em cầm gì thế?

Elly không nói chỉ hỏi thêm. - Vậy anh cầm gì?

- Đồ vật. - Anh đáp

- Vậy em cũng đồ vật.

Hải Minh khó chịu nói. - Thôi nào có gì phải bí mật đâu.

- Thế đếm 1, 2 ,3 cả hai đều đưa ra.

- Ok

1 , 2, 3

Cả hai đều dơ ra trước mặt socola, nhưng đều khiến cả hai ngạc nhiên, thật sự quá trùng hợp.

Chiều nay Elly đã đi tìm mọi cửa hàng loại socola tốt nhất. Hải Minh cũng vậy, đặt trước một tuần socola.

Cả hai ngại ngừng nói.

- Tặng anh. - Elly.

- Tặng em - Hải Minh.

Cả hai người vội vàng đưa tay nhận lấy, rồi quay lưng lại trầm trồ vui sướng.

113. Chương 105:

My từ trong giấc mộng đẹp từ từ thoát khỏi, cô khẽ rung hàng mi cong vút chưa mở mắt đã ngưng lại, vì có hơi thở mạnh phả vào mặt mình. Cô cũng có chút do dự, nhưng vẫn từ từ mở mắt ra.

Nhật Anh đang nhìn chăm chú cô lùi lại, trở về tư thế ngồi. My chống hai tay ngồi dậy.

- Anh đến sớm vậy? Ngày nghỉ cũng phải để em thoải mái chứ.

Anh có hơi nhú mày rồi quay ra cốc đầu cô.

- Em đúng là con sâu lười, đã 9 giờ rồi đấy. Muốn làm phu nhân của anh thì phải rèn luyện chứ.

Cô bĩu môi, rồi lại vùi người vào trong chăn ngủ tiếp. Miệng còn lẩm bẩm.

- Ai muốn làm phu nhân của anh chứ?

Nhật Anh nghiêng đầu nghe rõ hết. Nhưng vẫn cố tình hỏi.

- Em nói gì cơ?

My luống cuống đáp. - À...không có gì. Em chỉ bảo trời hôm nay lạnh nên em muốn nằm một chút nữa thôi.

Anh bật cười, đã đoán trúng tim đen của cô. Rồi dơ tay ra trước mặt nhìn đồng hồ.

- Dậy thôi. Chiều này anh có lịch trình làm việc nên không thể ở cùng em được, ít nhất phải để sáng nay bù vào chứ.

Cô từ trong chăn chui ra, ngạc nhiên.

- Ngày nghỉ mà cũng phải làm việc ư?

Anh mỉm cười gật đầu. - Đúng thế. Đáng nhẽ anh phải làm việc cả ngày, nhưng sáng nay đã hủy hết để ở bên em đó.

Nói xong, anh kéo cô xuống giường. Một mực đẩy vào phòng tắm, làm vệ sinh cá nhân. Đến giờ còn hết mực yêu

thương, đánh răng, rửa mặt cũng tự anh làm cho. Làm xong rồi cô mới cần nhân.

- Này em đâu phải trẻ con chứ?

Nhật Anh nheo mắt đáp. -Đối với anh thì em là vợ, mà đã là vợ thì cần được chồng chăm sóc.

Cô đánh nhẹ vào cánh tay anh.

- Thôi đi. Anh sến súa quá đấy.

Anh đưa tay ra khoác vai cô lôi đi.

- Được rồi. Đi ăn sáng, em trả tiền, phải phạt em vì tội dấy muộn bắt bạn trai đợi.

Cô bĩu môi không bằng lòng. - Anh là bạn trai kiểu gì thế. Chẳng cool tẹo nào!!!

- Em bị anh tóm rồi cần gì anh phải cool nữa. Vợ chồng phải hiểu ý nhau chứ.

Cô không thèm trả lời nữa, cái tính tự phụ kia khiến cô phát ngán rồi.

Dream Star

Hạ Vy cầm ly capuchino bước vào phòng tổng giám đốc. Anh vừa đi họp về liền quăng tập tài liệu xuống, nói lỏng cà vạt,

đưa tay lên vò đầu bứt tóc, rồi thở dài. Cô bước đến đặt tay lên vai anh.

- Có chuyện gì thế?

Duy đáp. - chiếc ghế chủ tịch trống đã lâu. Nên họ đã mở cuộc họp hội đồng quản trị rồi.

Hạ Vy nghiêng đầu.

- Vậy không phải là anh chỉ cần thay vào vị trí đó là ổn sao?

Duy mệt mỏi, anh đứng dậy đi đến chỗ ghế sofa nằm xuống.

- Nếu như vậy thì anh đã không như thế này. Một số người trong hội đồng quản trị đã lăm le chiếc ghế chủ tịch đó rồi. Bây giờ cổ phiếu của ba anh đã chuyển sang cho anh và phần cổ phiếu của anh là 10%, tổng cộng chỉ có 40%. Không đủ để giữ vị trí đó.

Hạ Vy ngạc nhiên. - Nếu số cổ phiếu còn lại của các cổ đông đã được phân chia, nếu có người được tiến cử hay mua lại thì anh sẽ mất công ty, mất đi tâm huyết của ba anh.

Anh bối rối, đang không biết xoay sở thế nào. Hạ Vy liền nói chắc như đinh đóng cột.

- Em nhất định sẽ giúp anh. Công ty không thể mất được.

Anh đứng lên tiến về phía cô, ấn cô ngồi xuống.

- Việc này không đơn giản như em nghĩ đâu, rất nguy hiểm đó. Cũng không biết được thủ đoạn của người ở hội đồng quản trị như thế nào? Anh không muốn em thành tâm điểm để người ta chú ý.

Hạ Vy đáp. - Anh yên tâm. Không sao đâu.

- Anh nói rồi. Không được giúp, không thì anh sẽ không tha cho em đâu. Dù sao thì anh cũng coi em như một người em

gái, làm sao có thể để em mạo hiểm chứ?

Cô cười nhạt, có hơi bỡ ngỡ, bàng hoàng.

- Em gái?

Duy mỉm cười nhìn cô. - Vậy thì em nghĩ em là gì?

- Sau bao nhiêu chuyện thì ra vẫn là em gái. - Hạ Vy cười chua chát.

Khiến Duy thêm lúng túng.

- Hạ Vy. Có lẽ em hiểu lầm rồi, mọi chuyện đó chỉ là để khiến em vui, chứ anh chưa có suy nghĩ tư tưởng đến em.

Hạ Vy đáp. - Muốn em vui, không phải là quan tâm em sao?

Duy gật đầu, phủ định.

- Đúng thế. Anh quan tâm em như một người em gái.

Cô đứng dậy, trợn trừng mắt rồi chỉ thẳng vào tim anh.

- Được rồi, nếu anh cứ khẳng khẳng vậy thì cứ nhìn nhận em là em gái đi. Đợi khi anh suy nghĩ tích cực rồi thì xem mọi

chuyện anh đối với em có như em gái không?

Sở cảnh sát

- Đây là tài liệu về vụ án Trần Nguyên Hùng. Có cả danh sách cảnh sát phụ trách đo. Nhưng sao cậu cần tìm cái này, Hải

Minh? - Đồng nghiệp vừa nói vừa đưa một tệp hồ sơ cho anh, trong lòng lại không khỏi hoài nghi.

Hải Minh cười qua loa. - Có một vài chỗ cần tìm hiểu.

- Cậu định lật lại vụ án này à. Điều này rất tốt, nhưng mà vụ án này đã bị dừng lại khoảng gần 4 năm rồi sao cậu vẫn ngoan cố, chứng cứ không còn gì cả.

Hải Minh đáp.

- Chúng ta là cảnh sát phải lấy việc tốt đặt lên hàng đầu, dù khó thế nào cũng không được lùi bước.

Anh cảnh sát đứng trước mặt, chấp tay lạy Hải Minh.

- Tôi phục cậu rồi.

Hải Minh cúi đầu dở tập hồ sơ xem qua, và tập lý lịch của cảnh sát tham gia điều tra. Đột nhiên anh như vừa nhìn thấy thứ gì đó đập vào mắt, anh vội vàng dở hồ sơ lý lịch của một cảnh sát ra.

“Trần Lương” Quê quán: Quảng Tây - Trung Quốc. phụ trách điều tra, khám nghiệm hiện trường vụ án.

- Trần Lượng, cậu ta ở bộ phận nào mà tôi không thấy qua nhỉ?

Bạn đồng nghiệp trả lời. - À. Lúc cậu không ở đây, cậu ấy đã bị tai nạn giao thông chết cách đây 3 năm rồi. Đời thật trớ trêu, khiến cậu ta chết nơi đất khách quê người.

- Chết rồi. Có chắc chắn là một vụ tai nạn. - Hải Minh ngạc nhiên.

Anh bạn kia gật đầu.

- Chắc chắn, vụ này là đích thân cảnh sát trưởng điều tra mà.

Hải Minh không nói gì, đứng bật dậy chạy đi tìm hồ sơ.

“Trần Lượng, cảnh sát đội điều tra chết do tai nạn, nguyên nhân vụ tai nạn xe mất lái, không điều chỉnh được tốc độ dẫn tới lao xuống vực, nơi phát hiện thi thể dưới vách núi, phát hiện trong tình trạng đã chết vùng đầu bị tổn thương nghiêm trọng, tử vong do va đập mạnh.”

Hải Minh bỗng buông thông tập hồ sơ xuống, anh không tin được sự hy vọng cuối cùng mà không cần nhờ đến Elly đã biến mất rất lâu rồi.

Anh rút điện thoại ra bấm số My, nhưng ngập ngừng không dám gọi, vì sợ cô thất vọng vì đã đặt hết niềm tin, hy vọng để vụ án sáng tỏ, ai ngờ lại thành ra như vậy.

- Nhất định sẽ có cách. - Anh tự dặn lòng phải kiên nhẫn, bình tĩnh lại.

Sân bay quốc tế nội bài.

Diệp Thảo khí thế đầy người của một ngôi sao bước ra, với cách ăn mặc phong cách khuôn mặt xinh xắn, nên đi đâu cô cũng nổi bật. Thời gian gần đây quay lại showbiz lượng fan tuy đã giảm nhưng chỉ hoạt động vài tháng lại đông hơn gấp mấy lần trước kia.

Vì dư án phim Hollywood mà cô phải đi Mỹ làm việc, giờ hoàn thành nên mới có thời gian về nước.

Vừa về đến nơi lịch làm việc đã lại kín. Quản lý của cô đọc lịch làm việc.

- Diệp Thảo. Lát nữa 7 giờ tối nay có hẹn tại khách sạn Sofitel Plaza, nghe nói đây là một bộ phim rất nổi tiếng.

Cô thở dài. - Em biết rồi, giờ em đi thăm bạn em được chưa?

- Chưa được đâu bảo bối, anh biết em nóng lòng muốn gặp Jessi nhưng bây giờ còn việc quan trọng hơn. Em hãy quay về nhà sửa soạn xinh đẹp đi, bây giờ em đã nổi tiếng hơn trước nên phải cẩn thận.

Cô cáu gắt. - Được rồi. Em biết rồi, ah nói nhiều quá đi.

Nói rồi cô ném túi xách sang cho quản lý cầm, bỗng nhiên phía trước một nhóm phóng viên chạy về phía cô. Diệp Thảo quay sang thì thầm với quản lý.

- Không phải việc em về nước sẽ được giữ bí mật sao phóng viên nhiều thế?

Anh quản lý lắc đầu. - Anh sao biết được, chắc do thông tin bị dò rỉ.

Cô bất đắc dĩ đành quay ra mỉm cười trước ống kính.

- Diệp Thảo, nghe nói cô vừa hoàn thành xong dự án phim Hollywood, cô có thể cho chúng tôi biết quay phim có được thuận lợi không?

- Diệp Thảo, quá trình quay phim có diễn ra tốt không?

- Nghe nói lần này cô về nước sẽ tham gia bộ phim mới. Rất nhiều công ty đã mời gọi. Cô có dự định gì chưa?

Diệp Thảo huých nhẹ vào người quản lý. Anh quản lý nhăn nhó từ chối.

- Xin lỗi. Diệp Thảo của chúng tôi vừa về nước có hơi mệt mỏi, nên mọi câu hỏi mọi người hãy để dành hạp báo nhé!

Phá vòng vây của phóng viên cô từ từ bước lên chiếc xe xa hoa trở về nhà.

Vừa về nghỉ ngơi được 1 tiếng, đã phải dậy sửa soạn đi gặp nhà sản xuất phim, cô thấy mệt mỏi vô cùng.

Ngay khi trang điểm chọn quần áo cũng gần như sắp gục.

.

1 tiếng sau

Khách sạn Sofitel Plaza

Diệp Thảo từ xe bước xuống thoải mái, mọi người xung quanh bận rộn nên cũng không ai để ý cô.

- Anh về trước đi, một mình em cũng sẽ ổn thỏa thôi. Chơi thỏa thích nhé.

Một mình cô bước vào khách sạn to lớn, tiến vào phòng ăn của khách sạn khang trang.

Nhưng giữa bàn tiệc thịnh soạn, phòng ăn lớn lại không có lấy một người.

- Là ai mà dám bắt tôi đợi.

Cô bực dọc ngồi xuống, dự là khi tên đó đến cô sẽ dạy hẳn một bài học và không chấp nhận hợp đồng phim.

“Cạch” Phòng ăn lại bật mở, bên ngoài một chàng tra tuần tú cao ráo bước vào, khiến cô hết sức ngỡ ngàng.

- Nhật Anh? Sao anh lại ở đây?

Anh cũng không khỏi bàng hoàng khi đối mặt ngay với Diệp Thảo.

- Anh đến gặp người mẫu đại diện cho thời trang mùa này của công ty. Sao lại là em?

Diệp Thảo đáp. - Em đến là ký hợp đồng đóng phim chứ có phải người mẫu đâu.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa hét lớn.

- Tôi đã thấy Diệp Thảo vào trong này mà, còn có cả một người con trai nữa.

Diệp Thảo sợ hãi. - Chết rồi, ngoài đó chắc có rất nhiều phóng viên nên mới ồn ào như vậy..

Nhật Anh suy đoán.

- Chắc chắn là chúng ta đã bị lừa, tin nhắn về lịch làm việc là giả, có ai đó đã gửi để đưa hai ta vào đây. Nhất định là gây

Scandal cho em với anh.

Diệp Thảo nóng lòng đi đi lại lại.

- Bây giờ phải làm sao?

Cô rút điện thoại ra gọi quản lý.

- Anh đến đây ngay, bên ngoài có rất nhiều phóng viên.

.

Lát sau.

Quản lý của Diệp Thảo vừa đến thì thư ký của anh cũng đến. Cả hai cố gắng chen lấn đi vào.

- Sao hai người vào được.

Quản lý của cô trả lời.- Do đông qua nên chen lấn vào được thôi. Nhưng sao lại như vậy.

- Không có nhà làm phim nào hết. Tất cả đều là sắp đặt.

Nhật Anh nói.

- Bây giờ chỉ có thể đối mặt thôi. Diệp Thảo và quản lý của em ra trước đi, nếu anh ra trước thì họ vẫn sẽ đứng ở đây

không chịu đi đâu.

Cô gạt đầu rồi dừng cảm bước ra. Giữa làn sóng phóng viên và fan đông như kiến. Quản lý của cô biện hộ.

- Mọi người dừng chụp nữa. Diệp Thảo chỉ là đến đây kí hợp đồng đóng phim thôi

Sáng hôm sau

Tin mới nhất:” Nữ diễn viên có giá nhất show biz Việt, Diệp Thảo tối ngày hôm qua đã bị bắt gặp vào khách sạn S hẹn hò với tổng giám đốc quản lý chi nhánh công ty thời trang hàng đầu của tập đoàn General. Nữ diễn viên dự định sẽ là người mẫu cho bạn trai tin đồn”

Diệp Thảo tức giận ném tờ báo xuống. Quát mắng quản lý.

- Anh xem đi. Hôm nay em được lên trang nhất rồi, làm việc kiểu gì mà nhận được tin nặc danh, khiến phóng viên hôm

qua chụp rõ mặt em. Giờ phải thế nào? Anh nói đi

Vừa nói cô vừa kéo tóc quản lý đáng thương của mình.

- Bảo bối à em bình tĩnh đã. Đây là do sai sót của anh, lần sau không thế nữa, anh lập tức đi hủy.

Diệp Thảo đáp. - Bây giờ đã tràn ngập trên mạng rồi. Hủy đi còn có tác dụng gì. Chi bằng đợi Nhật Anh giải quyết.

.

General

My gấp rút chạy vào với khuôn mặt lo lắng chất vấn Nhật Anh.

- Chuyện này là thế nào? Sao lại có tin đồn hẹn hò.

Nhật Anh thở dài, kéo cô ngồi xuống. - Em tin anh đi. Giữa anh và cô ấy không có gì cả, hôm qua do bị lừa cả thôi.

- Em biết là hai người không có gì. Nhưng chuyện này ảnh hưởng rất lớn tới Diệp Thảo, huống chi bây giờ cô ấy đã là ngôi sao Hollywood.

Anh miễn cưỡng trả lời.

- Anh biết, anh đang cố tìm cách giải quyết. Sáng nay bên anh cũng rối lắm, công ty thời trang của General luôn đứng đầu nên các tổng công ty khác nhân cơ hội này chiếm lấy vị trí đầu.

Cô nắm lấy tay anh đặt lên tay mình. - Không sao. Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết. Em sẽ nghĩ cách giúp anh.

Đột nhiên, Hạ Vy từ ngoài bước vào.

- Em đến đây làm gì hả Hạ Vy? - Anh hỏi.

Hạ Vy đáp. - Duy bảo em đến xem có giúp được anh gì không. Đạo này em cũng bận rộn chạy đôn chạy đáo để tìm cách giúp Bảo Duy giữ lại Dream Star.

My thắc mắc.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Hạ Vy rầu rĩ. - Hội đồng quản trị, có người muốn c hiếm lấy ghế chủ tịch bị trống.

- Nhưng thôi nói sang vấn đề của anh đi. Em đã biết là do tin nặc danh nên hai người mới cùng xuất hiện. Nhưng dư luận đang lấn áp sự nghiệp của Diệp Thảo, nên bây giờ chỉ còn cách công khai tin đồn tình cảm

giả thôi, để Diệp Thảo làm người phát ngôn cho Fashion General, một mặt có thể giúp anh doanh thu nhờ sự nổi tiếng của chị ấy, còn Diệp Thảo

thì sẽ nhờ đó mà nổi tiếng hơn.

Hạ Vy vừa góp ý hai người liền im phăng phắc, cô cảm nhận được tình hình không ổn vội vã nói.

- Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của em thôi, không bắt buộc.

My mỉm cười. - Cách này tốt, anh làm như vậy đi.

Anh day dứt nhìn cô mà không nói.

- Vậy còn em?

My đáp. - Em không sao hết, không phải chỉ là giả thôi sao? Quan hệ của hai ta không ảnh hưởng gì đâu mà.

Vài ngày sau

Tin đồn hẹn hò của Diệp Thảo ngày càng trở thành chủ đề nóng và nhiều người tìm kiếm. Vài ngày gần đây để có thể công khai tình cảm Nhật Anh luôn xuất hiện cùng Diệp Thảo mỗi khi rảnh, còn My thì bị bỏ mặc lại một chỗ.

Một mình cô dạo phố, cô đơn không kể xiết. Trong khi đó bạn trai của mình lại phải ở cùng bạn thân, điều này không thể khiến cô không khó chịu chỉ là trong lòng không nói ra. Cô rút điện thoại ra gọi cho anh hỏi han.

- Hôm nay anh có thể đi cùng em không?

Nhật Anh đáp, từ bên kia điện thoại có thể nghe thấy sự nuối tiếc ẩn sâu trong lời nói của anh.

- Xin lỗi em. Hôm nay Diệp Thảo sẽ mở họp báo công khai tình cảm nên không thể đi được, sau này anh sẽ bù đắp cho em nhé.

My lặng lẽ cúp máy, cô không muốn càng nghe càng buồn. Một mình lại bước tiếp về phía trước, đến một ngõ nhỏ có một người bật mặt kéo cô vào trong ngõ vắng người, cô theo phản xạ kháng cự, đánh đập tên đó khi vừa bị dẫn vào, nhưng mọi chuyện không đơn giản thế. Một đám khác lại bước ra về mặt gian xảo, cầm vũ khí tiến về phía cô.

Ban đầu, cô có xử lý nhanh gọn, nhưng rồi bọn chúng lại đứng lên đánh tiếp khiến cô kiệt sức. Một mình cô là con gái mà phải đối mặt với một đám ác nhân điều này có thể là rất khó.

“Bụp” Một thứ gì đó cứng, nặng đánh vào sau gáy cô, sau đó cô thấy mọi thứ tối đen rồi không biết gì nữa, cũng không biết bị đưa đi đâu.

.

Lúc này

Nhật Anh không hề biết gì, anh đã đến họp báo công khai tình cảm cùng với Diệp Thảo.

Sau khi trở về anh mới vội vã gọi cho cô không nghe máy, lát sau chỉ có một tin nhắn đến.

“Nhật Anh, dạo này em hơi mệt nên muốn đi một mình đâu đó anh hãy để em yên tĩnh, đừng tìm em”

- Em làm gì mà kì lạ thế. Không phải giận vì chuyện này chứ? Khi về phải phạt em.

Biệt thự Hàn Kim Trạch.

Minh Quý gấp rút đi tìm San San, vẻ mặt lo lắng hồi hã của anh khiến cô cảm giác được nguy hiểm.

- My, cô ta bị ba em bắt rồi. Có vẻ lần này sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

San San sợ hãi. - Chị ấy ở đâu? Ba em đã đưa đi đâu?

Minh Quý lắc đầu bất lực.

- Anh không biết. Ba em không nói cho anh.

San San đáp. - Em phải đi hỏi ông ấy.

Cô đẩy cửa tiến vào phòng ba, nhìn vẻ mặt thần nhiên của ông biết được mọi chuyện đã thuận lợi.

- Nghe nói ba đã bắt được Huyền My. Hiện giờ cô ta thế nào?

Hàn Kim Trạch bật cười. - Con gái đừng lo, nhất định cô ta sẽ được xử lý ổn thỏa.

San San vội vã hỏi.

- Ba định xử lý như thế nào?

Hàn Kim Trạch ánh mắt đăm chiêu như muốn nuốt trọn con mồi.

- Vì sự cố chấp của nó, ta sẽ khiến nó đau đớn sống không bằng chết rồi mới từ từ xử lý nó. Nhưng con đừng hỏi nữa

ta sẽ có cách giải quyết của riêng mình.

San San đáp. - Con muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô ta, nên ba có thể để con gặp không?

- Có thể.

Hàn Kim Trạch liếc mắt nhìn bộ dạng lo lắng của San San ông đã sớm nhìn rõ ý đồ của con gái mình, chỉ là không ai đoán được ông ta sẽ làm gì.

114. Chương 106: Nguy Hiểm Cận Kề

My mê man mở mắt ra, cô thấy lạ lẫm với không gian đáng sợ, hơi hám. Mà hiện giờ toàn thân cô tuy không có vết thương nhưng lại đau ê ẩm đến mức muốn chết đi. Cơn đau đớn khiến trán cô đầm mồ hôi, mắt cô nhìn không được rõ ràng, lúc rõ lúc mờ ảo, cảm giác toàn thân đang rất bất ổn.

Cánh cổng kia bật mở, nỗi sợ chôn giấu kia lại ùa về. Đây là lần thứ 3 trong cuộc đời cô bị bắt cóc, lần nào cũng vậy, mặc dù tỏ ra không hề hấn gì nhưng trong lòng đang rất hỗn loạn.

Người bước vào không ai khác chính là Hàn Kim Trạch, bên cạnh còn có San San, mặc dù nhìn không rõ mặt nhưng hình dáng quen thuộc cùng giọng nói xảo quyệt khiến cô không thể quên được.

San San đã nghĩ hiện giờ My phải thương tích đầy mình lê lét không nổi nhưng hiện giờ My lại đang rất ổn. Dẫu thế trong lòng Hạ Vy vẫn có sự hoài nghi và lo lắng bởi vì dù có trở mặt với nhau nhưng cô làm sao quên được những ngày tháng My giúp đỡ cô, khi phản bội Hạ Vy cũng day dứt lắm, nhưng để giảm bớt nguy hiểm cho My, cô đành phải làm vậy, vì hiểu rõ tính cách của người ba ác quỷ.

- Ba không định xử lý cô ta sao?

Hàn Kim Trạch đưa mắt nhìn gian xảo, một con người mưu sâu kế hiểm như ông, làm sao có thể dễ dàng để My an toàn như bây giờ chứ.

- Ta đã tiêm cho cô ta một loại thuốc kích thích, loại thuốc đó gây ra đau đớn tột cùng chỉ với một liều nhỏ, cũng có thể gây ảo giác, nhìn mọi thứ xung quanh không rõ ràng. Đánh đập không thể bằng thứ thuốc này đâu

Hạ Vy sững sờ, cô không ngờ ba mình lại nham hiểm, ác độc đến mức độ này, cô không muốn chuyện thành ra như thế, trong lòng như là đang bị dày xéo, một là đau buồn vì người cô coi là chị gái ruột suốt mấy năm, nhưng bây giờ cô đã không còn xứng đáng khi nghĩ thế rồi. Hai là phận làm con đau buồn khi thấy ba mình như vậy.

- San nhi tại sao không nói gì vậy?

San San giật mình ngơ ngác quay ra nhìn ông.

- Chỉ là trong lòng con đang vui sướng khi thấy cô ta như vậy.

My trong cơn mê man vẫn nghe được tiếng nói chuyện của hai ba con, cô cười chua chát. Cô không bị trói và muốn đứng ngay dậy để đánh chết hai ba con kia nhưng làm sao mà cả người cô tê liệt chân tay bủn rủn không đứng nổi. Chỉ có thể nói thôi.

- Hàn Kim Trạch ông có giỏi thì giết tôi đi đừng hành hạ tôi như vậy trong khi ông đã có ý định giết tôi rồi.

- Còn cô, Hàn Linh San điều nuôi tiếc nhất trong cuộc đời tôi là đã giúp đỡ nhầm người.

San San chạnh lòng, cô gái này đâu muốn như vậy, bản tính bên ngoài chỉ là che đậy để ba cô không nghi ngờ.

- San nhi con muốn đánh đập cô ta thế nào cũng được, giờ cô ta không khác gì người tàn phế không thể làm gì con được đâu.

San San trong lòng càng sợ hơn, tay cô đã run hơn.

- Không lẽ thuốc này khiến cô ta tàn phế cả đời sao?

Hàn Kim Trạch đáp. - Không thể. Khi hết tác dụng thì sẽ trở lại bình thường đó là điều ta tiếc nhất, nhưng sao con phải lo về chuyện đó vì chắc chắn ta sẽ giết nó.

Dream Star

Hiện tại đã diễn ra cuộc họp hội đồng quản trị, tranh ghế chủ tịch, bảo Duy trong tuần vừa qua đã làm hết công việc hết sức mình mong có thể giữ lại tâm huyết của ba mình, hôm nay có hoặc mất đều dựa vào may mắn.

- Bây giờ là bỏ phiếu chính thức bắt đầu. Hai người được tiến cử nhiều nhất là tổng giám đốc Hoàng Bảo Duy, và giám đốc ban hội đồng quản trị Lâm.

Thời khắc quan trọng chính thức bắt đầu, khiến tim người ta muốn bắn ra ngoài, lần lượt từng người từng người một bước lên. Và cuối cùng công bố.

- Giám đốc Hoàng có 45% cổ phiếu. Giám đốc Lâm có.....!

Bảo Duy như ngừng thở, nếu lần này thất bại thì anh rất hổ thẹn với ba, cả tuần xoay chuyển mãi mới lấy được 5% cổ phiếu, còn 1 cơ hội cuối cùng 10% cổ phiếu của một cổ đông đã mất đi đâu.

- 45% cổ phiếu. Hiện tại đang có một cổ đông chưa bỏ phiếu, xin mời người đó bước vào.

Cạch. Cửa đẩy ra, gót chân mê hồn bước qua cánh cửa, cổ đông cuối cùng một cô gái mà ai cũng không thể ngờ.

- Tôi Lâm hạ Vy cổ đông cuối cùng sở hữu 10% cổ phiếu sẽ bầu cho tổng giám đốc Hoàng.

Cô thư ký phụ trách nhanh chóng thông báo.

- Cuối cùng chủ tịch Dream Star mới sẽ là tổng giám đốc Hoàng Bảo Duy.

.

Cuộc họp cổ đông kết thúc. Một phần tức giận, một phần lại vui mừng. Riêng Hạ Vy lặng lẽ rời khỏi như để tránh ai đó. Duy để ý không thấy cô đâu nên mới vội vã đi tìm.

- Hạ Vy. Nói cho anh biết chuyện này là sao? Không phải anh đã bảo em không được tham gia à?

Hạ Vy trả lời, trong lòng có chút bức xúc, tên này không định cảm ơn thì thôi lại trách móc. Anh cũng đâu biết vì chuyện này mà cô đã bỏ ra những gì.

- Em làm chuyện này rất an toàn. Nhưng không phải anh đã là chủ tịch rồi à, phải cảm ơn em đấy.

Duy mỉm cười, xoa đầu cô rồi gạt tóc sang một bên.

- Được rồi cảm ơn em đã mạo hiểm vì anh. Để trả ơn anh có thể đến nhà em nấu cho em một bữa không?

Hạ Vy vừa nghe đã vội vàng từ chối. - không. Đến nhà em không tiện lắm.

Bảo Duy bật cười.

- Đây. Không phải em rất mong anh đến nhà em chơi sao bây giờ lại như vậy rồi.

Hạ Vy trả lời nhanh gọn rồi rời đi.

- Chỉ là không thích thôi.

Cô trở về phòng làm việc, vắt tay lên trán suy nghĩ, cô không biết sao mình lại như vậy, tại sao phải bỏ ra giá đắt như thế? Có một sự thật không thể chối bỏ, để mua được 10% cổ phiếu còn lại cô đã phải bán nhà, và dùng hết tài sản trong tài khoản mới mua được. Đó cũng là lý do cô từ chối mời anh đến nhà. Bây giờ tiền không có cô không biết thời gian nữa sống làm sao, đến tìm My thì không hề có ở nhà, cô bất lực vắt mặt đến khu quán Bar ở tạm nơi căn bã đó, nếu nói cho Duy chắc chắn cô sẽ bị chửi, vì đã tự gây ra phiền phức cho chính mình trước lời cản trở của anh.

.

Phòng làm việc chủ tịch.

Vừa mới lên chức nên ngồi vào ghế chủ tịch có chút không quen, nhưng anh cũng vô cùng hài lòng vì lần này đều là công sức của Hạ Vy.

Trợ lý nam cũng là tài xế riêng của anh bước vào, tươi cười rạng rỡ.

- Chúc mừng anh đã lên chức viên mãn.

Duy gạt gạt đầu hài lòng.

- Nghe nói Hạ Vy là cổ đông cuối cùng. Cô ấy thật giỏi.

Duy trả lời vui vẻ. - Cô ấy giỏi hơn tôi nghĩ.

- Nhưng dạo này tôi thấy cô ấy mỗi khi tan làm đều không trở về nhà, đều đi về hướng ngược lại hình như là đến bar. Và hôm qua cô ấy còn xin ứng lương trước, hình như kinh tế đang gặp khó khăn.

“Ding dong, ding dong, ding dong” tiếng chuông cửa nhà Nhật Anh bị một vị khách nào đó làm phiền liên hồi và không hồi kết, đến khi quản gia mở cửa chưa kịp nói năng gì cô đã xông vào, vừa chạy vào đến phòng khách liền gặp ba người, Nhật Anh, Hải Minh và bất ngờ hơn là Elly. Cô không nói nên lời chỉ trở.

- Chị...chị...không phải đã chết rồi sao?

Nhật Anh đứng dậy cố xoay người San San đi để tránh cho cô nhìn thấy Elly.

- Cô nhìn nhầm rồi, ra ngoài đi.

Cô miễn cưỡng, nhìn Nhật Anh khó chịu.

- Mặc kệ sống hết chết, hôm nay đến tôi có việc khác.

Hải Minh ngơ ngác nhìn San San lạ mặt, anh chưa từng gặp lần nào nhưng nhìn tính khí chả khác gì Hạ Vy, được cái khuôn mặt hiền hơn Hạ Vy thôi.

- Cô ấy là ai?

Nhật Anh đáp, giọng lạnh băng. - Con gái Hàn Kim Trạch, không chung một bầu trời với chúng ta.

Hải Minh cũng có vài phần bất ngờ, nhưng cũng không đến nỗi kích động.

- Được rồi, nếu cô ấy đã tìm đến đây có việc thì có lẽ là muốn chúng ta giúp việc gì đó?

San San gấp gáp gật đầu

- Đúng đúng, mặc dù tôi không biết anh là ai nhưng cũng cảm ơn anh đã chịu nghe tôi. Hôm nay mọi người phải đi cứu chị My ngay, không thì sau 4 ngày nữa chị ấy sẽ không còn sống đâu, hôm nay là ngày thứ 3 chị ấy bị tiêm loại thuốc kích thích đó, để đến ngày cuối cùng sẽ không chịu nổi đau đớn mà chết.

Nhật Anh hoảng hốt, bám chặt vai Hạ Vy tra hỏi kĩ càng.

- Cô đừng hòng lừa bọn tôi. Rõ ràng My nhắn tin lại đi du lịch để giải tỏa tâm trạng mà.

Hạ Vy lắc đầu, thở mạnh khó xử. - Đó chỉ là ba tôi lừa các người thôi. Bây giờ chị ấy đang phải chịu đau đớn, mỗi ngày loại thuốc kích thích đó lại tăng thêm một phần đau nữa, để qua ngày thứ 7 có thể đứt mạch máu mà chết.

Hải Minh đáp.

- Cô đang nói đến có thể là loại thuốc đã được cấm, trước tôi cũng đã phá một vụ án thủ phạm có sử dụng loại thuốc đó với nạn nhân. Mà theo tôi được biết thuốc đó gây ảo giác, cảm giác đau, tê liệt tay chân.

San San gật đầu đồng ý, Nhật Anh vừa nghe xong đã không còn tâm trí nào mà bình tĩnh. Bóp chặt hai tay San San

- Nói nhanh, cô ấy ở đâu?

San San nhăn nhó đau đớn.

- Đến tối tôi sẽ dẫn anh đi, ban ngày sẽ rất nguy hiểm.

Nhật Anh quát lớn. - Mặc kệ nguy hiểm, tôi đâu biết được đến tối cô sẽ giữ trò gì.

San San nhìn thẳng anh, ánh mắt quyết tâm không chút bối rối.

- Tôi không muốn chị ấy chết, cũng không muốn ba tôi gây thêm tội ác nên chắc chắn sẽ cứu chị ấy.

Hải Minh quay ra nhìn San San nói chuyện.

- cảm ơn cô, có lẽ cô không xấu xa như ba cô, chúng tôi tin cô. Nhưng về chuyện Elly còn sống mong cô giữ bí mật.

San San đồng ý. Còn một chuyện cô đắn đo từ nãy đến giờ mới nói.

- Tôi còn mong ba tôi sớm hối cải, và muốn ông ấy có thể nhận sự trừng phạt để đền bù cho linh hồn những người đã chết.

Hải Minh vỗ vai cô động viên, còn đưa tay quạt giọt nước mắt lăn trên má San San.

- Nếu cô đã có ý muốn như vậy tôi sẽ giúp, tôi là cảnh sát. Nhưng cô đừng trách tôi là được.

San San mỉm cười, lắc nhẹ đầu. - Không đâu.

Bar.

Hạ Vy ở trong căn nhà cũ của My ở trong dãy Bar đó, nhưng không được yên tĩnh suốt ngày bị làm phiền, đánh nhau, chửi bới vang lên không ngớt. Tuy nhiên cô không còn được nhúng tay vào xử lý nữa, bởi dãy bar này cô cũng đã bán, cô cảm thấy có lỗi với My, khi cả khu này My đã giao cho cô mà cô không biết giữ gìn, vì Bảo Duy mà bán đi, cô thậm chí cười nhạt.

- Cái giá để được anh quan tâm đắt vậy sao?

Bây giờ công việc làm thêm buổi tối của cô là làm phục vụ bar, tất cả nhân viên ở đây đều quen thuộc cô, nhưng mấy ai vui vì cô đã không còn là chủ, hạ Vy đã bỏ mọi người giờ quay lại làm việc khiến mọi người thêm khinh bỉ.

Bây giờ bị khách quán bar ép rượu hay bắt nạt cô cũng chẳng thể đánh trả mà chỉ có thể im lặng.

Cô vừa bê khay rượu đến trước mặt một ông khách, ông ta liền ôm lấy eo cô kéo vào lòng, muốn hôn cô, Hạ Vy ghê tởm đẩy ra, cô không được phép đánh người mà chỉ có thể chống trả.

“Bộp” Ly rượu vỡ choang trên đầu ông ta, một người đã giúp cô xử lý, rồi anh kéo cô đi. Bảo Duy.

Anh cởi áo khoác vest ra choàng lên người cô, rồi nhìn khuôn mặt đầm mồ hôi, đang khóc lóc.

- Đã dám làm ra nhiều chuyện vậy rồi còn dám khóc à? - Duy chửi cô.

Hạ Vy mạnh mẽ, giờ đã tui thân, bị phơi ra con người thật. Cô không dám nói gì.

- Chỗ này cũng bán rồi mà dám đến làm việc nữa à? Sao không nói với anh.

Cô lắc đầu, không dám ngẩng mặt lên. Duy lại hỏi tiếp.

- Giờ em ở lại căn nhà gần Bar hả? Nhưng chỗ đó cũng đã bán rồi mà.

HẠ Vy đáp. - Là em xin ở lại mấy ngày để tìm chỗ mới mai phải chuyển đi rồi, nhưng chưa tìm được chỗ nào.

Duy thở dài.

- Vì gì mà em phải thảm hại như vậy hả?

Hạ Vy nói, giọng nhỏ tí. - Không phải vì anh sao?

- Số tiền mua cổ phiếu đó là bao nhiêu?

Cô không trả lời, im bặt. Duy rút từ trong ví ra một chiếc thẻ bạch kim.

- Em cầm lấy đi, xem số tiền đó đủ chưa? Cầm lấy tiền rồi đừng vì anh mà làm chuyện như thế nữa.

Cô bỗng dưng tát anh một cái, ánh mắt đầy thù hận.

- Hoàng Bảo Duy em nói cho anh biết bây giờ em nghèo chứ không hèn. Em không xa xỉ đến nỗi bỏ ra rồi lại lấy lại gấp đôi.

Cô quay lưng lại bước đi, sao chưa lần nào cô thấy mình bị sỉ nhục như thế, cô đã vì anh mà làm nhiều chuyện như thế sao anh

không hiểu tấm lòng của cô. Và bây giờ cũng thế khi cô quay người bước đi rồi sao anh không đuổi theo, cô lại đang tự nhủ, nếu anh không đuổi theo thì chắc chắn cô sẽ không mơ mộng về anh, chấm dứt hẳn.

Hạ Vy đã rời đi, một tiếng, cô không biết mình đi đâu về đâu chỉ là trong lòng nặng trĩu buồn bã mà thôi. Đã thế, trời lại đổ mưa xuống, như trút giận lên đầu cô, nước mắt hòa lẫn mưa như giăng xéo con tim thành trăm mảnh. Cô cười chua chát, ngược lên bầu trời, giây phút này cô phải quyết định từ bỏ thôi, bỏ ra một cái giá quá đắt để rồi không còn lại gì, người như cô thật là quá khờ.

Người ướt sũng, nước mưa vô tình xối thẳng vào người, thì có ai đó bước đến bên cô che mưa cho cô. Hạ Vy xoay người lại, đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn người bên cạnh, lòng càng buồn hơn, tại sao giây phút quyết định từ bỏ anh lại đến, hay anh đến là xem cô thảm hại không còn lại gì.

- Anh cút đi! Em đã giúp anh, anh không cần phải áy náy, sau này đừng đến tìm em mà đưa mấy thứ như vậy.

Phút chốc, hạ Vy bị anh kéo vào lòng mình, anh cúi xuống mạnh mẽ hôn cô, nụ hôn ngọt ngào như có phần trách móc, anh như muốn trút giận lên cánh môi mỏng manh kia, không dung thứ.

Giây phút cô bỏ đi, nhìn bóng dáng lưng thất vọng, anh đã muốn ngay lập tức kéo cô lại nhưng lòng tự trọng lại giữ chân anh, nhưng đến hiện tại anh vẫn lựa chọn ở bên cô.

Elly buồn chán ngồi nhà một mình, trong lòng cô luôn cảm thấy bất an, một là lo lắng cho Hải Minh hai là lo lắng cho My, mặc dù không thể nhớ My là ai nhưng trong lòng Elly thấy My là người tốt và đáng mến.

Để xua tan sự lo lắng đó, cô đành phải bật tivi xem. Vừa ấn chuyển kênh lần thứ nhất, một cảnh tượng trong bộ phim hiện ra trước mặt cô. Một cô gái bị truy đuổi ráo riết, đằng sau là một đám người bịt kín mặt, vừa bị dồn đến vách đá, trước mặt là đám người hung han, sau cô là biển cả rộng lớn, cô gái đó không đắn đo nhảy xuống, rồi chìm dần.

Elly sợ hãi tắt tivi đi, không biết vì sao cô lại có cảm giác đó, dù sao cũng chỉ là một bộ phim. Trấn tĩnh lại cô suy nghĩ sâu hơn, nhớ lại từng chi tiết. Bỗng nhiên cơn đau đầu ập đến, đau đến tột cùng, cô chỉ biết la hét trong căn nhà nhỏ. Một giọt nước mắt rơi xuống nền nhà, lòng cô nặng trĩu, trái tim đau đớn bị giằng xé, cô nhớ lại hết, nhớ đến đêm đó cô đã nhảy xuống biển. Và cả nỗi dằn vặt về vụ án của ba, cô cũng đã hiểu tại sao Nhật Anh và Hải Minh không cho cô nhớ lại. Nhưng cái quá khứ đau buồn ấy thật sự đã muốn vứt bỏ, tại sao ông trời lại cho cô nhớ lại tại sao lại nhìn thấy cảnh tượng đó.

Lúc này ở một nơi khác

Nhật Anh, Hải Minh và San San đã phá được vòng vây bên ngoài, My được giam ở một chỗ kín đáo xung quanh có rất nhiều vách tường bao phủ, có thể nói nơi đây rất hoang vắng.

San San bước lên mở cửa thì thấy bên trong bị khóa, theo phản xạ Hải Minh tiến lại đập cửa xông vào.

Nhưng bên trong không có My, chỉ có Đặng Minh Quý bị ngất đi nằm dưới đất, sau gáy có một vết thâm.

San San vội vàng chạy tới đỡ Minh Quý dậy, cố gắng gọi.

- Tỉnh lại đi.

Nhật Anh không đứng nhìn, anh đã ra ngoài tìm nước rồi hắt thẳng vào mặt Đặng Minh Quý c ho hắt tỉnh lại rồi quay ra chất vấn San San.

- Không phải cô nói My bị nhốt ở đây sao?

San San cố gắng giải thích. - Đúng vậy là ở đây, tôi còn đến rồi mà. Nhưng không biết tại sao lại không ở chỗ này nữa.

Minh Quý xoa tay sau gáy rồi cố ngồi dậy trả lời.

- San San nói đúng đấy. Vừa nãy ba cô ấy đã chuyển Huyền My đi rồi.

Hải Minh. - Đi đâu?

Minh Quý bắt lực lắc đầu.

- Tôi không biết. Khi cô ấy bị đưa đi tôi cũng ở đây nhưng mà sau đó Hàn Kim Trạch liền đánh tôi ngất đi.

San San chột dạ.

- Có lẽ là ông ấy đã biết em và anh liên kết để cứu chị ấy rồi. Hải Minh anh có thể phát lệnh truy nã ba tôi không? Thủ phạm đứng sau vụ án Trần Nguyên Hùng. Tôi sẽ khai hết.

Hải Minh buồn bã. - Không được đâu. Người có thể làm chứng chỉ có Elly, nhưng bây giờ cô ấy mất trí nhớ rồi.

- Tôi nhất định phải tìm ra cô ấy - Nhật Anh nói rồi giùng giàng bỏ đi trong sự tức giận.

San San trở về nhà trong lòng cô buồn hơn bao giờ hết, cứ nghĩ là sẽ giúp được nhưng ai ngờ lại để sơ hở cho ba phát hiện ra. Cô vừa về liền thấy ba mình đã ngồi đó, nét mặt không vui nhìn cô.

- Con có lẽ đã được mấy thằng nhãi kia đến đó.

San San quay người lại trả lời. - Đúng thế.

Hàn Kim Trạch nhếch mép.

- Ta đã sớm biết là con sẽ mềm lòng và Đặng Minh Quý sẽ giúp con nên ta đã dàn xếp mọi việc rồi

San San nét mặt không chút cảm xúc nhìn ba mình, cô đâu nghĩ được ông lại thành ra như vậy.

- Quả nhiên con gái không qau được mắt ba.

Nói rồi cô giùng giàng bỏ đi, bước lên đến tầng hai, cô đi vào hành lang bên phòng mình, rồi chợt đứng khựng lại quay đầu lại nhìn hành lang đối diện, cô rón rén đi ra nhìn ba mình hiện tại, ông đang định rời đi đâu đó. Rồi cô nhẹ nhàng di chuyển rồi mở cửa phòng ba cũng nhanh thoăn thoắt, cô đẩy cửa đi vào. Rồi lấy trong túi áo ra một túi chip điện tử bé như con kiến.

- May là Minh Quý đưa ỉnh cái này.

Cô lặng lẽ mở tủ quần áo, giày dép gắn lên đồ mà ba hay dùng nhất, vừa làm lòng cô luôn lo lắng, bồn chồn không yên. Cũng may là ba cô đã đi không thì hôm nay đã bị phát hiện.

Hải Minh về nhà thì thấy nhà Elly ngồi một mình ở Sofa, đôi mắt đỏ hoe nét mặt trở nên vô hồn như người chết. Anh vội vã chạy đến cạnh cô

- Sao vậy Băng Hy

Elly ôm chầm lấy anh, nước mắt dần giụa vào chiếc áo sơ mi.

- Hồi này mắt điện nên tôi sợ.

Anh xoa đầu cô mỉm cười. - không sao. Mọi thứ đã ổn rồi.

- My thế nào rồi? Tìm thấy cô ấy chưa?

Hải Minh ngồi xuống ghế thở dài. - Hàn Kim Trạch đã đưa cô ấy đi chỗ khác. Nếu ông ta bị truy nã thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn. Nhưng không có cách nào lật lại vụ án.

Elly đáp.

- Không có một chút chứng cứ nào sao?

Hải Minh lắc đầu. - Không có. Bây giờ chỉ có nhân chứng mới làm được, nhưng cảnh sát đó đã chết, người còn lại là em nhưng em lại mất đi ký ức.

Elly im bật, cô không dám nói ra sự thật là mình đã nhớ lại, vì cô sợ sẽ phải rời xa Hải Minh. Nhưng nghĩ đến My, đã mất tích 3 ngày, ngày mai sẽ là ngày thứ 4 nếu cô không làm thì My sẽ chết. Mọi chuyện đều có một phần lỗi của Elly, nên hiện tại trong lòng cô cực kỳ bối rối.

Cô nhìn Hải Minh đang tựa vào sau ghế Sofa mệt mỏi, mà lòng nặng trĩu.

” Hải Minh, đây có lẽ là chuyện em không mong muốn nhất. Nhưng giờ em không thể trốn tránh nữa rồi, lần này em phải đối mặt với Hàn Kim Trạch thôi.” - Cô thầm nói

115. Chương 107:

Giữa phố đông lạnh lẽo, một mình đi lòng vòng cô đơn biết bao. Elly đang khóc rùng trên phố, không ai biết được cô gái về ngoài vô lo vô nghĩ này lại có một quá khứ đau buồn như vậy. Từ bé đến lớn chưa lúc nào là sung sướng.

Sáng nay, cô đã nói dối Hải Minh và một mình đến đồn cảnh sát khai báo về việc của Hàn Kim Trạch, cô biết là một khi chính miệng cô nói ra sự thật thì lúc đó cũng là lúc cô phải đối mặt với nguy hiểm.

Giờ đây không biết cô còn hối tiếc điều gì? Minh đã từng làm ra những gì thì bản thân hải có trách nhiệm, cô đã giúp Hàn Kim Trạch thì giờ phải khiến ông ta nhận lỗi. Cô chỉ tiếc những giây phút ở bên cạnh Hải

Minh thật quá ngán ngủi, cô ước mình biết sự thật sớm hơn để không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo nhưng nếu không có những chuyện đó thì cô cũng chẳng gặp được anh. Số trời đã an bài, mọi thứ đều có sự liên kết chặt chẽ.

Chiếc xe ô tô màu đen lặng lẽ lướt qua cô, Hàn Kim Trạch trong chiếc xe đó đưa mắt nhìn qua cửa sổ có thể thấy thấp thoáng khuôn mặt, hình dáng Elly, ông ta giật mình, vội vã kêu tài xế dừng xe, rồi bước ra khỏi xe ngoảnh lại đằng sau nhìn.

Elly đứng khựng lại, hình như cô đã nhìn thấy Hàn Kim Trạch ở phía xa, hiện tại cô có chút bối rối, cô thở mạnh rồi lấy hết can đảm đi về phía trước. Lướt qua Hàn Kim Trạch một cách tự nhiên như người xa lạ. ”Đúng rồi nên làm như thế. Ông ta luôn tin rằng mình đã chết mà”

Hàn Kim Trạch nhíu mày, nhìn kĩ càng ông cất giọng hỏi.

- Elly. Cô vẫn còn sống?

Elly chôn chân tại chỗ, rồi quay đầu lại, mỉm cười nhìn ông. Rồi trả lời bằng giọng nói khác.

- Xin lỗi. Ông hình như nhận nhầm người rồi. Tôi là...là Thảo Mai chứ không phải Elly gì mà ông nhắc đến.

Hàn Kim Trạch có chút nghi hoặc. “Nhìn khí sắc, nét mặt, thì đúng là giống nhau nhưng Elly không thể hiền lành và ngây thơ như này được, Và giọng nói cũng khác nữa. Có lẽ là nhầm người thật rồi”

- À. Thật ngại quá. Tại cô giống một người quen cũ của tôi.

Elly cười nhẹ, - Không sao, đôi khi ta vẫn gặp phải người giống nhau mà.

Hàn Kim Trạch lặng lẽ bước lên xe rời khỏi, trong lòng có chút an tâm.

Elly thở một hơi dài, cả người nhẹ nhõm hẳn như vừa tránh được tử thần.

“Ting, ting, ting” Chuông điện thoại vang lên ngay lúc đó. “San San đang gọi” Cô bắt máy.

- Tôi đã tìm được chỗ của chị My rồi, nhưng tôi không liên lạc được với Nhật Anh và Hải Minh.

Elly đáp. - Chỗ nào?

- Gặp rồi nói. Tôi đang đứng trước cửa nhà Hải Minh - San San đáp.

Nghe vậy Elly liền vội vã bắt taxi trở về nhà nhanh nhất có thể.

San San đang đứng trước cửa nhà đợi cô, bộ dạng rất gấp gáp lo lắng.

- San San, ở chỗ nào?

San San mừng rỡ khi nhìn thấy cô. - Là ở một nhà kho cũ ở ngoại thành. Từ đây đến đó sẽ mất khoảng 1 tiếng đồng hồ.

Elly không ngần ngại trả lời.

- Vậy thì đi thôi. Đưa chìa khóa xe đây.

San San thắc mắc. - Chúng ta không phải nên đến chỗ Nhật Anh, Hải Minh trước à.

Elly gấp rút, vừa nói vừa bước lên xe

- Không có thời gian đâu. Ba cô sẽ sớm biết mình đã bị truy nã nên nơi đầu tiên ông ta đến sẽ là chỗ My.

San San kinh ngạc. - Chị đã nhớ lại hết và đi khai báo.

Elly không trả lời lại, tập trung lái xe ra phía đường cao tốc nhanh nhất có thể.

- Về đám người của ba cô. Thì cô hãy xử lý đi, tôi chỉ quyết một sống một còn với ông ta thôi.

San San đột nhiên lo lắng. - Đương nhiên là tôi sẽ lo. Nhưng đừng để thương vong, đừng ai chết.

Biệt thự Hàn gia

Cổng chính và cửa lớn đều đóng kín mít, bên ngoài là cảnh sát vừa bao vây vừa cảnh cáo, nhưng mà tất cả đều vô ích hiện tại Hàn Kim Trạch không có ở nhà. Người thân cận của ông ta cũng đã sớm gọi điện thông báo để ông trốn đi rồi.

Hàn Kim Trạch vẫn còn thoải mái, mọi chuyện không có gì áp lực, có lẽ ông ta đã quyết định ngày mà mọi chuyện bại lộ

ông sẽ kéo theo My chết.

Ông nghĩ lại người vừa gặp lúc này, khẳng định chắc chắn.

- Cô ta đích thực là Elly. Thật sự là rất biết diễn kịch.

Hàn Kim Trạch cười một cái gian xảo, rồi trợn trừng mắt. Nhìn kĩ xuống đôi giày của mình. Lấy từ đó ra một thứ gì đó

nhỏ tí. Rồi tức giận ném xuống dẫm nát.

- Con bé San San này, ta càng cấm con càng muốn lao vào.

Ông rút điện thoại ra gọi cho San San.

- Con gái à . Ta biết con đang muốn cứu My, nhưng nếu con cứu cô ta là đang đối đầu với chính ba mình đó. Bây giờ ba không còn gì cả, đã bị truy nã rồi chẳng nhẽ còn can tâm sao?

Đầu dây bên kia, trả lời có chút buồn bã.

- Ba à. Con đã chấp nhận ba lần nữa, bởi vì con yêu ba con không muốn ba càng đi càng sai

Nói rồi San San tắt ngay điện thoại đi, cô cầm nín nuốt nước bọt, rồi nhẹ nhàng lau nước mắt.

Elly nhìn thái độ của San San dò hỏi.

- Sao? Hối hận rồi à?

San San lắc đầu gượng cười. - Đã đi đến đây rồi thì muốn hối hận cũng không được.

Elly đáp.

- Gọi điện báo cho Hải Minh, Nhật Anh và Bảo Duy nữa, vào thời khắc nguy hiểm nhất có lẽ họ sẽ đến kịp.

San San kì lạ hỏi. - Sao không gọi ngay từ đầu.

- Nếu gọi ngay từ đầu họ sẽ gặp nguy hiểm, việc này họ đều vô tội không ai đáng để chịu thiệt cả.

Cổng Dream Star

Hạ Vy ra sức níu tay Bảo Duy lại không nhẽo.

- Anh nếu đi thì cho em đi với không thì đừng hòng ra khỏi đây. Em tất cả là vì lo lắng cho anh mà.

Bảo Duy nhú mày, cố gạt tay Hạ Vy ra dứt khoát.

- Em ở nhà an toàn hơn. Nên đừng đi theo.

Cô bĩu môi. - Em biết đánh nhau mà. Dù sao chị My cũng như chị gái ruột của em.

Anh không nói gì nữa, vội vã bước lên xe. Hạ Vy theo đó mà tiến lên. Anh rú ga thật mạnh lao đi vun vút.

- Nếu em nhất quyết đòi theo thì phải cẩn thận.

Cô gạt đầu.

Loa trong ô tô vang lên bản tin mới nhất trong ngày. " Nghị sĩ Hàn Kim Trạch đã được chắc chắn là kẻ chủ mưu vụ án của 5 năm về trước do nhân chứng đã kịp thời xuất hiện tố cáo. Hiện nghị sĩ Hàn đang bị truy nã vẫn chưa có tung tích gì. Nhưng kẻ ác sẽ sớm chịu hậu quả"

- Mọi thứ đã sáng tỏ. Nhưng chỉ có Elly mới có thể tố cáo, mà Elly lại chết rồi ai đã làm việc đó?

Duy tập trung lái xe không để ý câu hỏi vẫn vợ của Hạ Vy. Hiện giờ anh không lo lắng cho My, mà anh lo lắng lỗi lầm của ba mình đã vào tù sẽ nặng hơn.

Căn nhà phía ngoại thành.

Elly và San San vừa đến đã vội vàng chạy đi, đến một công xưởng, nhà máy đã cũ, nơi này tối tăm dột nát, vì trước kia đã có vụ hỏa hoạn xảy ra làm chết khá nhiều người, nhưng sâu bên trong đó là một căn phòng bí mật không ai ngờ tới.

Hai người nấp sau một bức tường theo dõi đám vệ sĩ đông đảo đang canh gác, mà trong lòng không bình tĩnh nổi. San San gắt.

- Em sẽ lên xử hết, chị hãy vào cứu nhé.

Elly thấy San San đang định tiến lên thì kéo lại, lắc đầu.

- Bây giờ đánh nhau không phải cách tốt. Đám người kia của ba cô đào tạo rất bài bản và tôi chắc chắn họ không ít như vậy, một khi cô đã gây rối việc cứu người sẽ khó khăn hơn.

San San đáp. - Vậy thì giờ phải làm sao?

Elly nhìn ngó xung quanh.

- Chắc chắn sẽ có một lối đi khác mà không ai ngờ tới.

Nói rồi cô đi men theo vách tường, đến một bụi cỏ rậm rạp, dường như không thể bước qua được, cô bám vào thành tường đẩy mảnh sành khuất sau đám người kia rồi nhảy qua đám cỏ rậm rạp đó, rồi một lối đi nhoè xuất hiện, đi hết đường là tới căn phòng bí mật, nhưng đã được che chắn bởi hàng rào thủy tinh.

Elly bất chấp chèo qua mặc kệ hai tay đang chảy máu và đau đớn đến mức nào, San San cũng theo đó mà đi theo cũng bị thương nhưng cô cẩn thận hơn Elly rất nhiều.

Vào được bằng cửa sau, quả thật trong phòng giam chả có ai, bởi vì lực lượng đã được cho ra ngoài cổng chính hết rồi.

Thấy My đang nằm vật vã dưới đất, khắp người toàn vết thương, chỉ dãy dựa rồi rên rỉ vì tác dụng đau đớn của thuốc, khiến hai người càng lo lắng.

San San lúc này cầm mũi tiêm, tiêm vào cơ thể My một loại thuốc gì đó.

- Cô làm gì thể San San?

San San đáp. - Chị đừng lo lắng. Đây là loại thuốc để áp chế thuốc mà ba em tiêm vào cơ thể chị My. Nhưng lượng thuốc mấy ngày nay tiêm vào quá nhiều chỉ có thể hồi phục được 1 nửa.

Elly hỏi dồn dập.

- Thế sao không tiêm thêm nữa?

San San bắt đầu dĩ trả lời. - Nếu tiêm thêm thì cơ thể chị ấy sẽ không chịu nổi gây sốc thuốc mà chết.

My tỉnh dậy trong cơn mê man đau đớn, đôi mắt dường như không nhìn thấy gì của cô đang rõ lên, chân tay có thể cử động nhưng vẫn đau ê ẩm, vừa tỉnh dậy trước mắt cô là Elly và San San. Cô cố gắng bò dậy, dùng hơi thở yếu ớt của mình cố gắng gọi.

- Elly. San San tôi nghĩ mình sẽ chết mà không ai biết.

San San tiến lại gần lo lắng. - Chị yên tâm hôm nay em sẽ cứu chị mặc kệ ba em có làm gì.

Lát sau, cánh cửa kia bật mở, mắt My đã rõ hơn nên nhìn được ánh sáng từ bên ngoài dội vào, không ngờ lúc này nó lại đẹp đến thế.

Hàn Kim Trạch nhìn bộ dạng thảm thương của cô bật cười.

- Tao tưởng San San đã đến cứu mày, hóa ra bọn nó vẫn chậm hơn tao một bước,

Lúc này San San và Elly đứng núp sau vách tường, nghe được hết những lời nói ấy, cả hai chỉ muốn lao ra cứu My ra ngoài nhưng Hàn Kim Trạch lại đến ngay lúc này.

My nhếch môi lạnh toát.

- Ông muốn làm gì thì làm đi, hà tất phải để tôi chịu khổ.

Hàn Kim Trạch đáp. - Hôm nay tao đã mất tất cả, vụ án mày khó khăn tìm chứng cứ đã được buông xuống. Và tao đã dự đoán hôm nay nhất định đám người Nhật Anh, Bảo Duy sẽ đến cứu mày nên quanh tòa nhà này chất đầy xăng, chỉ cần có lửa cả tòa nhà này sẽ bốc cháy, hơn là vụ cháy nhiều năm về trước. Tao sẽ chôn sống tất cả.

San San ngơ ngàng, đứng không vững, nên chân đạp phải một hòn đá lăn xuống gây ra tiếng động.

Hàn Kim Trạch phản ứng nhanh, đã nghe thấy rõ.

- Ai? Bước ra đây.

Elly và San San từ trong bức tường kia bước ra. Hàn Kim Trạch vừa nhìn thấy đã bật cười.

- Ta tưởng con chậm hơn ta. Hóa ra đã đến đây trước rồi.

Một đám người khác xông vào nét mặt hung tợn.

- San San con lại đây. Con không liên quan, hôm nay hãy để ta dạy dỗ hai chị em này.

San San đứng chắn trước Elly và My.

- Con không để ba làm hại họ đâu.

Hàn Kim Trạch nói lớn. -Xông lên. Nhưng không được đánh San San.

Đám người đó theo chỉ thị mà xông lên, San San cũng phòng thủ, tấn công, đánh tất cả gục xuống. Hàn Kim Trạch đã thay đổi nét mặt.

- Con đừng ngoan cố nữa.

Hàn Kim Trạch rút ra một cây súng, hướng thẳng sang San San.

- Nếu con không tránh ra ta sẽ bắn.

Đặng Minh Quý cũng từ ngoài chạy vào ngăn cản.

- Ngài dừng lại đi dù sao San San cũng là con gái ngài.

San San đáp. - Minh Quý anh mặc kệ ông ta. Hôm nay em sẽ quyết sống chết.

Hàn Kim Trạch tức giận đến nỗi không còn nhân tính.

- Hôm nay ta sẽ bắn tàn phế một tay hoặc một chân của con để cho con nhớ rõ ngày hôm nay.

Ông từ từ bấm cò, không còn một chút tình thương

” Pằng ” Đặng Minh Quý phút chốc đã nằm dưới đất, San San mở to mắt bất lực không ngăn nổi anh.

“Bộp” Tiếng đạp cửa xông vào mạnh như vũ bão. Nhật Anh, Hải Minh và Bảo Duy đã đến kịp lúc. Hàn Kim Trạch nhìn cả 3 như muốn giết sạch.

- Đến đúng lúc lắm càng đông người chết cùng ta càng vui.

Nhật Anh và Bảo Duy nhanh chóng dồn ánh mắt lo lắng sang My, cô vẫn đang vật vã đau đớn dưới đất mặc dù đã giảm được đáng kể nhưng vì liều thuốc quá mạnh nên vẫn còn tác dụng.

Còn Hải Minh lườm thẳng Elly, không chút nhân nhượng. Cô đã nhớ lại tất cả mà không thèm nói với anh, lại một mình

đi làm việc nguy hiểm.

Đột nhiên phía bên ngoài, vang lên tiếng xe cảnh sát. Hàn Kim Trạch vội vàng sai đám người của mình ra ngăn cản.

- Mấy người đứng mừng vội. Đám cảnh sát đó không vào được đây đâu.

Nhật Anh càng nhìn bộ dạng thảm thiết của người con gái mình yêu thì càng đau xót. Anh tiến lên phía trước hung hăng định đánh Hàn Kim Trạch thì vệ sĩ thân cận nhất của ông cản lại. Anh không ngần ngại đánh thẳng, nhưng đã là vệ sĩ thân cận thì không để cho anh có cơ hội hạ gục, nên liên tục phản công.

“Phụt” một đám lửa bốc lên phía góc tường. Khiến ai cũng ngờ ngàng.

- Đã đến lúc rồi. Chúng mày sẽ chết chung cùng ta. Sẽ không một ai thoát khỏi đây.

Tất cả mọi người trong mớ hỗn loạn chạy gom về một chỗ, San San đang ôm Minh Quý trong đây đưa mắt nhìn người cha đang cười một cách gian xảo, cô càng tức giận.

- Ông ta điên rồi. Nhưng theo tôi biết đường đi trong công xưởng cũ như một mê cung, bởi vậy ông ta mới giam giữ chị ở cho này. Trước khi lửa cháy lan to hơn chúng ta phải mau tìm đường ra.

Mọi người theo phản xạ đều tản ra đi tìm theo cặp, hành động ai cũng vội vàng hơn.

Còn Nhật Anh thì không thể bỏ lại My, nên cố theo. Hàn Kim Trạch vẫn thản nhiên không ngăn cản ai cả.

Chỗ San San và Minh Quý cũng khó khăn với cánh tay bị thương.

- San San. Theo anh thấy thì ngọn lửa vừa này là do vệ sĩ của ba em đã dẫm lên thứ gì đó, nên lửa mới bùng cháy. Cho nên em cẩn thận cả đường đi nữa.

Cô khẽ gật đầu, cẩn trọng hơn.

- Anh đừng sử dụng tay quá nhiều. CỐ chịu đựng khi ra khỏi đây.

.

Hải Minh và Elly khác xa với dáng vẻ thường ngày cũng đã hóa thân thành những cảnh sát chuyên nghiệp, cũng thận trọng, họ vừa đi vừa để ý bước chân như đã phát hiện ra sơ hở.

Từ đằng xa, một người nép sau góc tường, cầm súng ngắm bắn cận kề. Hàn Kim Trạch, nhếch mép rồi từ từ bấm cò.

” Pằng pằng ” Hai phát súng liên tiếp đều trúng vào chỗ nguy hiểm đến tính mạng. Lý do ông cô kỹ thuật bắn súng tốt là vì đã lường trước được điều này nên đã học từ lâu.

Elly vết đạn xuyên qua lồng ngực và cánh tay phải, cô ôm vết thương ngã xuống, máu chảy ròng ròng. Hải Minh vội vàng chạy lại.

- Hy. Em không sao chứ?

Elly lắc đầu nhẹ, mỉm cười như thiên thần.

- Không sao cả. Nếu được chết trong vòng tay anh em đã mãn nguyện rồi.

.

Nhật Anh và My, anh dìu cô từng bước ân cần, quan tâm lo lắng từng chút mặc dù vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm.

Bỗng nhiên, My cảm thấy như mình dẫm phải thứ gì đó vội vàng rút chân lại, thì chỗ đó đột nhiên bùng cháy. Anh vừa sợ vừa lo không an tâm.

- Em đừng đi nữa. Ngồi tạm ở đây, cẩn thận.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, cũng chỉ vì toàn thân mệt mỏi đuối sức. Để cho Nhật Anh một mình tìm đường.

Cũng như Elly đã chịu, Hàn Kim Trạch lại lặng lẽ xuất hiện, nấp góc tường phía sau anh không biết chút gì. Nhưng My mặc dù ngồi góc khuất nhưng vẫn thấy Hàn Kim Trạch, mặc dù ông ta không nhìn thấy My. Cô cố gắng đứng dậy đi vòng đường sau, bước đến gần Hàn Kim Trạch dốc toàn sức lực, đập cây súng trên tay ông ta xuống và đá đi thật xa.

Nhật Anh nghe thấy tiếng vội vàng quay lại thì đã thấy hai người xảy ra ẩu đả, anh nhanh chóng chạy đến ngăn cản Hàn Kim Trạch đánh My, Nhưng Hàn Kim Trạch bắn súng giở, lại đánh võ cũng rất cừ, mặc dù đã ở tuổi cao.

Bảo Duy đi đường vòng nên cũng vừa đến, thấy đánh nhau nên anh cũng chạy lại, không chế Hàn Kim Trạch. Mặc dù võ ngang với Nhật Anh nhưng hai người này hợp lại thì thua chắc. Nhật Anh theo đó mà đánh ngất Hàn Kim Trạch.

Bỗng nhiên lửa bốn góc bùng lên dữ dội hơn.

- Chỗ này có nhiều bẫy như vậy chắc chắn sắp đến cửa rồi. Cậu mau đi tìm đi.

Đám người Hải Minh, Elly, Minh Quý và San San đi đường lung tung nhưng vẫn đi đến chỗ này.

- Chị Elly. Sao vậy? - San San hỏi

Hải Minh lặng người. Rồi nhìn sang cánh tay bị thương của Minh Quý.

- Còn cậu? Sao bị thương thêm

San San đáp. - Cũng tại em. đâm lung tung, gây chảy vì cứu em nên đã bồng.

Nhật Anh suy nghĩ một hồi rồi cũng nghĩ ra.

- Thì ra chỗ này không phức tạp như tưởng tượng, dù nhiều đường vòng nhưng đích đến vẫn chỉ là nơi này. Nên Hàn Kim Trạch mới vội vàng giết từng người như thế.

Bảo Duy hối hả chạy lại. Cùng với cảnh sát.

- Cảnh sát không vào được là vì đã khóa trong, nhưng đã mở rồi.

Đội cứu hộ vội vàng chạy tới, chuyển người bị thương

Đền phòng cấp cứu vụt tắt, tìm mọi người đứng ngoài như nghẹt thở, lo lắng cho người thân. Bác sĩ bước ra không lo

âu.

- Người nhà của bệnh nhân Trần Huyền My.

Nhật Anh nhanh chóng bước lên.

- Hiện giờ chúng tôi đã hồi sức cho bệnh nhân rồi, cũng may là có người kịp thời tiêm thuốc kháng cho cô ấy không thì đã chết trước rồi. Cần phải điều trị một thời gian nữa để cho độc thuốc tan hết rồi mới được xuất viện.

- Còn người nhà của Trần Băng Hy?

Hải Minh cũng theo đó mà bước đến gần bác sĩ.

- Đạn cũng may là không vào tim, nhưng cũng bị trúng vào vị trí nguy hiểm. Chúng tôi có thể giữ lại tính mạng nhưng bệnh nhân còn gặp phải chấn động về tinh thần nên không biết bao giờ mới tỉnh lại.

Hải Minh lay người bác sĩ. - Vậy cô ấy sẽ sống như người thực vật sao

Bác sĩ không trả lời, buồn bã gạt tay anh xuống. Hải Minh đâm mạnh vào tường, đau khổ

Nhật Anh không nhìn được nên cố gắng trấn an.

- Hải Minh. Không sao, mọi chuyện sẽ có kì tích mà.

Hải Minh lắc đầu. - Tôi không sao cậu vào thăm My đi, cô ấy đang cần cậu

Anh vỗ vai Hải Minh rồi lặng lẽ quay đi, My đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Nhìn cô nằm trên giường bệnh, vẫn còn sống ở đó, nhưng sao anh lại không thấy vui mà lại tự trách mình, đã không quan tâm lo lắng cho cô ấy nhiều hơn, khiến cô ấy phải chịu đau khổ như vậy, dù Hàn Kim Trạch đang trong thời gian xét xử, có bị phán tử hình cũng không đền bù lại cho My được, con người này đã gây ra quá nhiều bất công cho những người vô tội.

116. Chương 108:

aaa

Bệnh viện

My đang ngồi trên giường với bàn ăn đầy áp trước mặt khiến cô phát ngát. Từ khi tỉnh lại Nhật Anh toàn bắt cô ăn nhiều đồ để bồi bổ cơ thể mà không thêm nghĩ đến cảm giác của cô.

Hiện giờ cô vẫn đang nhớ từ lúc anh mang đồ ăn vào. Anh ngồi khoanh tay trước ngực nhú mào, cô biết vậy đành phải chậm rãi nhét đồng đồ ăn kia vào mồm rồi miễn cưỡng nuốt xuống.

Từ trên khóe môi kia anh nở một nụ cười tuyệt đẹp, đã bao lâu kể từ khi sóng gió ập tới, chia cắt, hy sinh, hiểu lầm rồi lại tranh chấp đã gây ra bao nhiêu ưu phiền. Giờ mọi thứ đã qua đi cũng nên sống thoải mái bớt dè dặt đi một chút.

Vừa thấy cô ăn xong anh liền cầm tờ giấy ăn lên, nhẹ nhàng lau những thứ còn sót lại xung quanh miệng cô một cách ân cần. Rồi đứng dậy dọn bàn ăn.

- Em muốn uống nước. - Cô được cơ hội, nũng nịu, sai khiến anh.

Anh lặng lẽ lấy nước cho cô, rồi cho cô uống nước, chăm sóc như một đứa trẻ.

Làm xong hết mọi việc anh ngồi lại một chỗ rồi lấy tài liệu ra đọc. Cô có hơi chán nản, ngồi ngắm anh làm việc rồi chăm sóc cô. Cô dứt lấy tập tài liệu giấu đi. Mặt anh nghiêm nghị.

- Đưa đây.

Cô nhớ, buồn bã đưa ra mà trong lòng không muốn tí nào. Rồi giận dỗi nằm xuống, đắp chăn ngủ. Quay lưng về phía anh, miệng lẩm bẩm " Người ta chỉ muốn chơi thôi mà "

Hạ Vy và Bảo Duy bước vào với giỏ hoa quả và một bó hoa. Vừa vào thấy không khí im lặng trong phòng cô bật cười.

- Gì mà nghiêm túc vậy? Bác sĩ có yêu cầu không được nói chuyện đâu.

My mừng rỡ quay lại.- Hạ Vy. Em đến đúng lúc lắm chị chán muốn chết rồi.

Hạ Vy đáp.

- Đại thiếu gia anh xem kìa. Làm gì mà bức người ta đến nổi thế.

Nhật Anh mỉm cười, lờ đi.

- Bảo Duy. Hàn Kim Trạch thế nào rồi?

Bảo Duy trả lời. - Hình như là đã phán quyết tù chung thân. Đối với một người già, tù chung thân không khác gì tử hình.

- Vậy là ổn thỏa rồi. Nhưng còn Huy Nam với San San cả hai đều rất áy náy, họ không dám vào thăm My. Chỉ dám đặt đồ ở ngoài rồi lặng lẽ đi.

My ngạc nhiên. - Sao anh không nói cho em biết?

- Thì em có quan tâm đâu. - Anh trả lời

Cô thở dài, hơi rầu rĩ.

- Bọn họ không có lỗi. Có sao phải như vậy?

Hạ Vy nhìn đồng hồ rồi vội vàng đứng dậy. - Hôm nay em phải đi tiễn Alex. Mọi người ở lại nói chuyện nhé.

My nháy mắt sầm soi.

- Alex? Chân mệnh thiên tử của em phải không?

Duy có chút bực tức trả lời. - Chân mệnh thiên tử cái con khỉ gì.

- Sao tức giận với em - My nhăn nhó.

Duy kéo tay Hạ Vy đi giùng giàng.

- Anh đưa em đi

Sở cảnh sát.

Cánh cửa nhà tù mở ra. Hàn Kim Trạch tiêu tụy đi rất nhiều, vừa ra ngoài nhìn thấy Huy Nam và San San, ông có hơi cúi mặt xuống, tội lỗi. Chậm rãi đi về phía bàn. Giờ khoảng cách tuy gần nhưng ông chỉ có thể thấy hai đứa con của mình qua tấm kính ngăn cách, nhưng sao nhìn cả hai đều hơi hợt quá.

- Với hình phạt này ông đã hối hận chưa? Đã suy nghĩ nhưng việc làm sai trái của mình chưa? - San San lạnh lùng.

Hàn Kim Trạch, rầu rĩ, đưa tay lên, quạt nước mắt bằng tay áo. Cả đời làm chuyện xấu, đến gần nửa đời còn lại phải chịu sự giằng buộc trong ngục giam và cả sự ghét bỏ của tất cả mọi người.

- Dù bây giờ ta có hối hận thì có làm được gì chứ? Đây là kết quả mà ai cũng muốn. Chẳng phải tất cả đều vừa lòng sao?

Huy Nam cười nhạt một cái trong lòng cực kì khó chịu. - Đến cuối cùng mà ông vẫn như vậy. Ngày hôm nay chúng tôi đến đây mất công rồi.

San San và Huy Nam đứng dậy khỏi bàn, bóng lưng lạnh lẽo phớt ra trước mặt Hàn Kim Trạch. Đến giờ ông mới hiểu được cảm giác người thân đều ruồng bỏ mình nó khó chịu đến mức nào, và chuyện độc ác mà ông đã gây ra ột gia đình hoàn chỉnh có giá đắt đến mức nào, dù ông có ở trong tù cũng không thể nào bù đắp được lỗi lầm mà mình đã gây ra.

- Đợi đã. Ta muốn nhớ hai con một việc cuối cùng. Hãy chuyển đến My một câu xin lỗi giúp ta. Mặc dù hai từ đó đối với con bé là rất bẩn thỉu nhưng ta không thể xấu xa đến nỗi mà đến cuối cùng cũng không hối hận được.

- Và còn nữa, hai con từ nay về sau đừng đến đây nữa. Cứ coi như đây là lần cuối ta gặp mặt, nếu trong lòng các con còn thù hận người cha không có tính người này thì hãy lãng quên ta đi. Hãy để ta sống quãng đời còn lại tại nơi này.

Ngay tại lúc này, Cả hai đều muốn quay lại, nhưng oán hận, day dứt, dày xéo nội tâm mỗi người. San San nén khóc, thở

một hơi dài cương quyết bước đi tiếp, Huy Nam ít ra vẫn còn nhìn lại một cái đầy căm ghét rồi mới đi.

Bỗng chốc, Hàn Kim Trạch mỉm cười, trong lòng ông thoải mái hơn chút, vì trước mỗi chuyện thế, đến cuối cùng con trai ông vẫn nhìn mặt ông lần cuối.

Sân bay quốc tế.

Hạ Vy chạy một mạch từ cổng sân bay đến chỗ Alex. Nét mặt hối tiếc, buồn bã như một đứa trẻ muốn nín kéo ai đó ở lại.

- Alex. Cậu đúng là kì lạ, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Cậu biết như vậy đối với tôi là rất khó chịu không?

Alex mỉm cười rất tây. - Tại sao khó chịu?

Hạ Vy ú ớ.

- À ờ thì bởi vì cậu đối với tôi.....!

Alex vặn vẹo. - Là gì?

- Là một người bạn mà tôi trân trọng.

Alex trong lòng có chút hụt hẫng, đưa tay ra ôm lấy Hạ Vy vào lòng mình. Phía đằng kia, một người nào đó định chạy đến gạt cả hai ra rồi.

Giọng nói khàn khàn, nói những từ tiếng Việt thật mượt như người bản xứ, rất rõ ràng và rành mạch.

- Cảm ơn em. Hạ Vy, đến cuối cùng khi tôi ra đi cũng không làm tôi thất vọng. Nếu một ngày nào đó người kia ruồng bỏ em, thì em hãy tìm đến tôi. Tôi luôn sẵn sàng chào đón em.

Hạ Vy bị ôm bất ngờ nên hơi lúng túng.

- What?

Alex buông cô ra, cười lại một lần nữa rồi quay ra nhìn Bảo Duy.

- Đây anh bạn chăm sóc tốt cho Hạ Vy nhé.

Nói xong, Alex vẫy tay chào tạm biệt rồi bước đi.

Hạ Vy buồn bã, đứng nhìn mà lòng không nở. Đúng lúc đó, Bảo Duy lại bước đến cạnh cô.

2 tháng sau

" Pùm, pùm, chúu chúu" Âm thanh chói tai phát ra từ máy điện tử. Lăn cả tiếng hò hét, cười đùa như những đứa trẻ. Ngần vịn lần cũng không nghĩ đến, Hạ Vy đành hanh cùng thiếu gia đào hoa lại chuyển nghề. Hạ Vy thành ăn bám tổng giám đốc đẹp trai, Còn duy lại thành đàn ông kiểu mẫu nuông chiều bạn gái. Cả ngày làm việc quần quật, tối về Hạ Vy chờ cơm sẵn, sống chung như hai vợ chồng thật sự. Hạ Vy cô gái giản dị, tiết kiệm ngày nào, được thiếu gia chiều chuộng. "Quẹt thẻ" mua đủ đồ nên đã dần thành thói quen.

- AAAAA. Em lại thua rồi. Không chơi nữa.

Hạ Vy chán nản, bỏ đi ra ghế sofa. Vừa ôm gối vừa phơi bộ mặt rầu rĩ. Đã khiến thiếu gia đau lòng rồi.

- Bảo bối. Em đòi chơi bằng được giờ đã kêu chán là sao?

Hạ Vy đáp. - Tính em thế đó. Ai bảo anh nuông chiều quá mức, em đang dần xấu tính đi rồi.

- Anh làm thế cho em, em không dùng nên anh đành phải như vậy.

Hạ Vy quay ra trợn trừng mắt nhìn anh, khó hiểu.

- Có phải anh đã quá xa xỉ không? Tiêu tiền mà không nhìn giá mà được sao?

Duy khoác vai cô, ôm cô kéo vào lòng mình.

- Chỉ cần em thích là được. Vả lại anh đã hứa với Alex sẽ thay cậu ta chăm sóc em còn gì?

Anh im lặng một lúc rồi nói về vấn đề chính cực kì nghiêm túc.

- Hạ Vy em muốn kết hôn chứ?

Hạ Vy có chút buồn bã, đẩy anh ra.

- Em nghĩ chưa phải lúc. Vẫn còn quá sớm. Chi bằng hãy đợi ba anh được mãn hạn tù rồi tính đến chuyện đó sau.

Duy buồn bực. - Em chỉ là đang kiếm cớ vì không muốn lấy anh đúng không?

- Không phải thế. Mà chúng ta quen nhau được có 2 tháng, kết hôn bây giờ là quá sớm. Như vậy chúng ta không có đủ thời gian để tìm hiểu kỹ về nhau, hôn nhân sẽ không thuận lợi....!

Duy thở dài, rồi mỉm cười với Hạ Vy.

- Được rồi. ANh hiểu rồi, cứ làm như em nói đi. Chờ đợi.

Nhận thấy được cái không đành lòng trên mặt Duy. Hạ Vy khôn khéo, nhanh chóng hôn nhẹ lên môi anh.

Khu chung cư - Hà Nội

Tầng cao nhất.

Đã qua được cái mùa đông lạnh lẽo kia, trở về với mùa hè nóng bức. My đứng ra ngoài ban công, tại nơi cao nhất đón gió mát mùa hè. Mọi thứ đã trôi qua như viên mãn tã cả. Giờ đây chỉ còn hạnh phúc chờ đợi.

Nhật Anh, giản dị với bộ dạng nhân nhả bước ra, khác hẳn với một giám đốc cấp cao, mà chỉ giống một cậu thanh niên mới lớn. Vẫn còn ham chơi.

- Anh có biết tại sao em lại thích ở nơi cao nhất không?

Nhật Anh khẽ lắc đầu, nghiêng đầu khó hiểu nhìn cô.

My đưa mắt nhìn xuống thành phố đầy lung linh.

- Đó là vì ở nơi cao nhất em có thể nhìn thấy mọi thứ một cách dễ dàng. Và ở nơi cao nhất không ai có thể làm gì em, em có thể làm mọi việc mình muốn.

Nhật Anh đưa tay lên vuốt tóc cô, bật cười.

- Thì ra qua bao năm tâm hồn em vẫn như vậy.

My gương cười. - Nhưng em nhận ra. Em cũng mất đi rất nhiều. Ở nơi cao nhất em bị cô lập, em còn lại một mình không ai tiếp xúc. Một mình phải đấu tranh với nhiều nguy hiểm, điều đó khiến em mệt mỏi.

- Giờ mọi chuyện đã qua rồi. Không phải sao? - Nhật Anh

My mỉm cười, thở một hơi.

- Đúng vậy. Mọi chuyện đều đã qua, nhưng hậu quả vẫn còn. Elly là một điển hình, chị ấy vẫn chưa tỉnh lại. Khiến em càng áy náy với Hải Minh.

Nhật Anh bỗng nhiên đưa ra một quyết định bất ngờ.

- Chúng ta kết hôn đi.

My ngạc nhiên. - Tại sao?

Anh thở dài, đặt hai tay lên lan can.

- Thật ra. General dạo gần đây đang có biến động, tập đoàn chỉ còn anh. Nên anh phải đi Mỹ giải quyết mọi việc. Có thể là rất lâu.

My đáp. - Bao lâu em cũng chờ. Anh đi đi.

- Ít nhất là 3 năm. Em đợi được chứ. Có lẽ trong 3 năm đó chúng ta sẽ rất khó để gặp được nhau.

My có hơi chạnh lòng. Nhưng vẫn mỉm cười.

- Được. Cứ coi như lần này là thử thách cho hai ta. Nếu vượt qua được thì chứng tỏ hai ta có thể sống bên nhau mãi mãi, nếu không vượt qua được thì không còn lý do gì để ở bên nhau.

- Yêu là dùng trái tim để cảm nhận chứ không cần phải cứ gặp mặt nhau là yêu.

Nhật Anh đáp. Có chút không nở rời ra cô.

- Vậy trong 3 năm đó em sẽ làm gì?

Cô hơi do dự, rồi nói. - Em sẽ đến làm giảng viên chuyên ngành thiết kế tại một trường đại học danh tiếng ở Úc. Họ đã mời em vào chiều nay, em định từ chối nhưng khi biết được việc của anh em quyết định sẽ đi.

- Hãy để thời gian cho trái tim một câu trả lời đúng nhé!

117. Chương Thông Báo

Trong thời gian này mình cần có thời gian ôn thi nên tạm thời sẽ không ra chap mới. Mong các bạn thông cảm

Và mình xin bật mí một điều. Chap tiếp theo sẽ là chap cuối cùng, mình sẽ ọi người một cái kết đẹp. Xin cảm ơn

118. Chương Thông Báo

Trong thời gian này mình cần có thời gian ôn thi nên tạm thời sẽ không ra chap mới. Mong các bạn thông cảm

Và mình xin bật mí một điều. Chap tiếp theo sẽ là chap cuối cùng, mình sẽ ọi người một cái kết đẹp. Xin cảm ơn

119. Chương 109: Kết Thúc (1)

3 năm sau

Bản tin mới nhất. Cập nhập

- Xin chào các bạn. Hôm nay chúng ta đến với cuộc phỏng vấn với tổng giám đốc của General, tập đoàn hàng đầu trong nước.

Sau khi giới thiệu xong, MC quay sang chỗ Nhật Anh. Mỉm cười.

- Chào anh. Rất vui được gặp anh trong ngày hôm nay. Theo thông tin thì hôm qua anh mới về nước sau 3 năm hoạt động tại chi nhánh General tại Mỹ. Vậy trong 3 năm đó anh đã gặp khó khăn gì không?

Nhật Anh quay ra nhìn thẳng vào máy quay, thẳng thắn trả lời.

- Trong 3 năm đó, là thời kì General gặp khủng hoảng lớn nhất. Điều đó khiến cho tôi phải cật lực làm việc, làm mọi cách, dồn mọi tâm huyết để cứu tập đoàn. Và kết quả được như ngày hôm nay.

Cô MC tiếp tục nói.

- Quả thực anh là một tổng giám đốc tài ba như mọi người đã nói. Có thể đưa General đứng đầu trên mọi lĩnh vực. Theo tôi biết thì anh đã quản lý công ty từ khi còn rất trẻ cho đến lúc này, đã thành người toàn diện về mọi mặt. Nhưng cho tôi mạo muội được hỏi, tại sao anh không nghĩ đến việc yêu ai đó?

Anh bật cười.

- Đâu phải trong khoảng thời gian trước đây tôi chưa từng yêu ai.

Cô MC ngạc nhiên, chột nhên ra điều gì.

- À. Trước đó anh đã từng có một gia đình với nhà thiết kế trẻ, xinh đẹp Jessi. Nhưng lại có tin đồn cuộc hôn nhân của hai người lại là một cuộc giao dịch, không có tình cảm từ hai phía nên đã ly hôn trong khi vừa kết hết không được bao lâu. Nghi vấn đó vẫn chưa được chắc chắn.

Anh nghiêm nghị trước máy quay.

- Cũng có thể coi là một cuộc giao dịch, nhưng không phải không có tình cảm như mọi người đã nói. Bản thân tôi, đã yêu cô ấy một cách thâm lặng.....!

Anh ngồi nói một hồi rồi bất chợt im lặng. Vì đang trực tiếp nên MC nhanh chóng nhận ra vấn đề rồi chuyển sang cái khác.

- Vậy thời gian gần đây. Tại sao anh không nghĩ đến tìm người khác? Một người như anh đều là ước mơ của mọi cô gái không phải sao?

Anh thẳng thắn trả lời.

- Dù là trước đây hay bây giờ tôi vẫn chỉ yêu duy nhất một người.

MC ồ lên bàng hoàng, gián đoạn trường quay với một câu nói sét đánh.

- Woah...Anh thật là một người chung tình, rất đáng khâm phục. Và theo nguồn tin mới nhất, thì Jessi đang giảng dạy tại một trường đại học danh tiếng ở Úc chuyên ngành thời trang. Và gần đây, General đã bỏ ra một khoản kinh phí hỗ trợ cho trường đại học đó. Nguyên nhân có phải là vì Jessi không ạ?

Anh lắc đầu, mỉm cười.

- Không hề. Chắc hẳn mọi người đã biết về học viện General, tôi đầu tư là vì, General và Đại học K có liên kết. Những học viên trong General nếu có tài năng sẽ được gửi đến đó du học, và cũng là lý do tôi đầu tư.

.

Hạ Vy và Bảo Duy ngồi trước màn hình tivi xem bản tin. Ai cũng bất ngờ hết, Duy thì ngồi thất thần như nghĩ việc gì đó.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Duy đáp. - Anh đang nghĩ sự lựa chọn của mình trước kia là hoàn toàn đúng. Vì điều đó đã không khiến anh thất vọng.

Hạ Vy có hơi chạnh lòng.

- Anh vẫn còn tình cảm với chị ấy ư?

Anh gõ nhẹ vào đầu cô. - Tiểu nha đầu lại nghĩ linh tinh rồi. Trong lòng anh giờ chỉ có em thôi.

- Và còn một chuyện nữa em không được từ chối.

Hạ Vy tò mò. - Gì vậy?

- Chúng ta kết hôn đi. - Bảo Duy đáp

Cô sững sờ, vội xua tay từ chối.

- Không. Em vẫn còn trẻ mà, kết hôn sớm làm gì?

Anh nhìn cô, ánh mắt gợi lên vẻ khát khao chiếm đoạt.

- Trước kia em đã nói, đợi ba anh về rồi sẽ kết hôn. Giờ đến rồi thì lại từ chối à? Hay là anh khiến em có một baby rồi mới chịu kết hôn hả?

Vừa nói anh vừa tiến sát lại gần cô, hai tay anh từ lâu đã kìm chặt hai cổ tay cô, ánh mắt xăm xoi như muốn nuốt trọn tất cả.

Hạ Vy nuốt nước bọt, cố gắng trốn tránh nhưng không có đường lui. Trong nguy hiểm, cô đành phải cắn răng đồng ý.

- Được rồi. Kết hôn

Duy nhếch môi rồi ngồi dậy. - Phải dọa em như vậy em mới ngoan ngoãn được.

Hạ Vy tức giận phụng phịu.

- Anh là đồ điên. Đầu óc đen tối

Anh đáp. - Nhưng em không thấy có một baby như Huy Nam và Yến Nhi rất đáng yêu sao?

- Đúng là đáng yêu. Nhưng công đoạn làm ra....!

Duy dò hỏi. - Làm sao?

Hạ Vy đỏ mặt đứng phắt dậy. - không thèm nói chuyện với anh

Đại học K - Úc

Trường đại học rộng lớn, sinh viên đông nghìn nghịt, có người vội vã chuẩn bị tiết học, có người lại hết tiết trở về nhà. Riêng My, giảng viên nho nhã từ tốn vừa hết tiết học cũng đang trở về. Mấy năm nay, cô nàng bận rộn giảng dạy tại Úc cũng không quên chăm lo tới khuôn mặt và sức khỏe. Điều đó càng khiến cô xinh đẹp và có thêm phần mặn mà mang nét phương tây hơn. Mặc dù đã lớn thêm 3 tuổi nhưng dường như cô đang trẻ ra chứ không phải là già đi theo tuổi. Nhìn cô chỉ giống một du học sinh thôi. Và điều đặc sắc là một giảng viên có thể làm tan chảy trái tim của những sinh viên nam.

- Jessi. wait wait

Một sinh viên nam người úc, hối hả chạy đến cạnh cô với bó hoa to lớn trên tay.

- Happy birthday. My angel

My bật cười, vắn vẹo. - Chris. Stop it . We are teachers and students. (Thôi đi. Chúng ta là cô trò)

Cậu sinh viên nhún vai hí hửng.

- So what? (Tại sao vậy)

Cô có chút khó chịu, trả lại hoa. - I don't accept (Tôi không nhận.)

- Sorry. However she should still receive my heart

(Xin lỗi. Dẫu sao cô vẫn nên nhận tấm lòng của em.)

Một người nào đó đứng đằng sau My, mạnh mẽ cầm lấy bó hoa rồi đưa thẳng cho Chris.

- She don't accept. I was her boyfriend. I will decide. (Cô ấy không thể nhận. Tôi là bạn trai của cô ấy tôi có quyền quyết định.)

Nói rồi, anh vội vã kéo cô đi. Nhưng đi được một đoạn thì cô hất tay anh ra.

- Anh có quyền gì mà lôi em đi chứ? Cuộc sống em, em tự quyết định.

Cô khoanh tay trước ngực bất mãn.

- Mới có 3 năm mà em đã như vậy rồi sao? Anh đã làm gì mà em tức giận như thế?

My trả lời, ghen ứa đầy nước mắt.

- Là ai trong suốt 3 năm đã không đến thăm em, lại còn lười giữ liên lạc, mỗi năm đến sinh nhật chỉ tặng quà và kèm lời nhắn rồi không để tâm nữa. Anh nói xem là ai chứ?

Anh xoay người cô lại.

- Được rồi. Em đừng khóc nữa, người ta đang nhìn kìa.

My gào lên. - Nhìn kệ họ chứ. Đây là nước Úc, Úc còn tốt hơn anh nữa kìa. Bad guy!!!

Anh bàng hoàng, sững sốt với thái độ này của cô. Đã lâu ngày mới gặp mà đã phải dỗ dành bạn gái rồi.

- Sao lại nói anh như vậy. Được rồi mà, anh xin lỗi.

My đáp. - Một câu xin lỗi là xong sao? 3 năm sống như người dưng, em đã quen rồi. Giờ không có anh cũng chẳng sao.

- Chắc chết vì em mất. Không phải có người đã nói là để 3 năm này như là thử thách tình cảm cho cả hai sao?

Cô chợt nhớ ra lời nói trước đó, trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ vừa đau lòng. Tự mình gây ra, vậy mà tự mình lại dày vò suốt 3 năm trời.

.

Màn đẹp ở Úc buông xuống, thả trôi lòng người vào giữa khung cảnh huyền bí thơ mộng của đất nước tươi đẹp này. Đứng ngoài ban công, ngắm nhìn bãi biển sydney, giữa kì nghỉ.

- Tại sao em lại chọn nơi này? Em không thích nước, không thích biển mà.

My cười trừ, nụ cười như muốn xóa tan cái điểm yếu đó. Cô cũng chẳng biết từ bao giờ mà mình lại từ bỏ được thứ đó, hiện giờ cô yêu biển.

- Trước thì đúng là như vậy. Nhưng kì nghỉ hè của ba năm trước, em đã thử tìm đến nơi này. Em tưởng nó sẽ nhàm chán, ai ngờ nó lại thú vị như vậy. Nên em đã quyết định chuyển đây đến.

Anh nghiêng đầu hơi khó hiểu, người con gái của anh tính khí thất thường muốn hiểu được thì mất rất nhiều thời gian.

- Thú vị?

My quay ra, đưa tay lên ôm lấy cổ anh. Mặt phụng phịu.

- Là tại khi em đến đất nước này, một mình em, em cảm thấy cô đơn lắm. Mặc dù trước đây, em còn phải ở Mỹ lâu hơn. Chắc là tại, em quen được ở với anh rồi. Vì vậy khi đến với biển em mới tìm thấy sự yên bình, xóa tan đi sự cô đơn đó. Nó khiến lòng em thoải mái hơn.

Anh vòng tay ra sau, đỡ lấy cổ cô. Rồi đặt lên trán cô một nụ hôn, như một lời xin lỗi.

- Không ngờ lại như vậy. Xin lỗi em, khiến em chịu khổ rồi.

Cô buông tay ra, quay người nhìn về hướng biển, từng cơn gió biển mát khoan khoái, tạt vào người cô, xua tan cái nóng vốn có của mùa hè. Tiếng nước biển đập dồn nghe thì thật vui tai.

- 5 năm sống ở Mỹ, em luôn tự dối bản thân mình rằng mình đã trưởng thành, nhưng khi về Việt Nam phải trải qua nhiều khó khăn em mới thấy suy nghĩ đó là sai. Tất cả đều có anh giúp đỡ âm thầm. Nhưng vì sao, lúc đó em lạnh nhạt với anh như vậy mà anh vẫn giúp em.

Nhật Anh xoa đầu cô, khẽ đáp.

- Từ lần đầu tiên gặp lại em ở Việt Nam, lần đầu tiên em gặp Hàn Kim Trạch. Anh đã thấy được sự lo lắng của em rồi, mặc dù bề ngoài em vẫn khoác lên vẻ mạnh mẽ, trưởng thành nhưng biểu hiện nhỏ nhất của em anh vẫn nhận ra. Lúc đó anh cũng đã nghĩ rất nhiều, đắn đo không biết nên giúp em hay không? Nhưng mà cuối cùng kết quả vẫn như vậy. Anh nghĩ do duyên số, ông trời bắt anh phải giúp em.

Cô cười nhẹ, mừng thầm. Trong lòng thì cảm thấy ấm áp và vui sướng hơn bao giờ hết, ít nhất cô cũng đã tìm được người mình muốn bên.

Anh nhìn biểu hiện của cô, rồi rút trong túi ra một hộp nhẫn, lặng lẽ rút nhẫn ra, quỳ một bên gối xuống, tư thế cầu hôn.

- Em đồng ý tái hôn với anh chứ?

Cô bàng hoàng, có chút rung động, cánh môi run run không nói nên lời. Đôi mắt bắt đầu lấp lánh nước mắt.

- Anh biết là trước đến em đã khổ nhiều. Nên sau này anh sẽ bù đắp lại tất cả cho em. Nếu em ốm, mặc kệ là có chuyện gì anh sẽ chăm sóc em cho đến khi em khỏe lại. Nếu anh khiến em đau lòng, anh nguyện cho em tự ý trừng phạt. Nếu sau này em già yếu...!

Không để cho anh nói nữa, cô nhanh chóng cầm lấy nhẫn, tự đeo vào tay. Rồi vừa lúc anh đứng lên, cô đã ôm cô anh, rồi tự động hôn anh, Từng cái chạm môi dồn dập, cô hôn ngắt quãng, và gấp rút như muốn khiêu khích. Hôn xong 3 lần, cô dừng lại nhìn anh mỉm cười.

- Không cần hứa nhiều như vậy. Chỉ cần yêu em là đủ.

Anh mỉm cười, trả lời nhẹ nhàng. - Anh sẽ chỉ yêu mình em.

Nói rồi, anh tìm lấy cánh môi cô, hôn lên, mạnh mẽ, ngọt ngào, chan chứa đầy yêu thương như bù đắp sự thiếu thốn trong suốt 3 năm dài đằng đẳng

2 tuần sau

Sân bay quốc tế - Nội bài

Mỹ bước từng bước mệt mỏi rời khỏi cổng. Rồi cô vươn vai hít một hơi thật sâu, ngẩng mặt lên trời, hưởng thụ bầu không khí của Việt Nam. Cô đã gần như quên cái không khí trong lành này rồi, bây giờ được nhớ lại thật thoải mái.

Tài xế riêng của Nhật Anh nhanh gọn bước đến xếp hành lý lên xe riêng. đã 3 năm rồi mà vẫn là anh tài xế đó, cô cảm thấy anh ta . thật sự là một người tốt nên mới được Nhật Anh giữ lại lâu như thế này. Có vẻ anh ta cũng rất có cảm tình với cô, vừa nhìn thấy cô trở về đã tươi cười rạng rỡ. Nhưng có lẽ là cậu ấy vui vì cậu chủ mình có tình yêu đích thực.

- Em định đi đâu?

Mỹ đáp. - Cho em đến khách sạn L. Em đã đặt phòng ở đấy rồi.

Anh có hơi nhúm mày, không thoải mái, nên không trả lời lại cô. Một mình giùng giàng bước lên xe.

Mỹ bặm môi đáng yêu rồi theo anh lên xe, cô cầm lấy cánh tay anh, còn đầu cô thì áp xuống vai. Nhưng anh lại khó chịu hất ra. Một mình quay sang một bên.

Cô bắt mắt, vung tay tức giận.

- Em đã làm gì mà anh cự tuyệt em như vậy chứ?

Anh trả lời lại lạnh ngắt. - Sao em có thể một mình quyết định việc đặt phòng khách sạn chứ? Sao không hỏi qua anh?

Mỹ rầu rĩ đáp.

- Thì em nghĩ chuyện đó không quan trọng mà.

Anh thở dài. - Anh làm sao yên tâm được khi để em vào ở khách sạn chứ?

Cô mỉm cười, cầm tay anh, nũng nịu.

- Không sao. Em biết đánh nhau mà.

Anh cốc vào đầu cô một cái đau tê tái. - Nhưng em cũng là con gái, mặc dù biết đánh nhau cũng không thắng nổi mấy tên chuyên nghiệp đâu.

Cô ôm đầu đau đớn, bức xúc quay đi, không thèm nói lời nào nữa, cô đau đến nỗi muốn khóc rồi đây.

Anh nhận ra rằng mình đã quá tay nên vội vàng quay lại dỗ dành.

- Xin lỗi. Đau lắm sao?

Giờ lại đến lượt cô giận dữ, lần này cô cự tuyệt hẳn, mặc kệ anh có xin xỏ thế nào.

- Cậu cho tôi đến bệnh viện nhé.

Nhật Anh hỏi. - Em đến bệnh viện thăm Elly à?

Cô vẫn còn tức lắm nên chẳng thèm nói lại câu nào, cứ thế quay đầu đi. Lại còn đeo tai phone vào nghe nhạc, mặc kệ anh.

Lát sau

Bệnh viện thành phố.

My lặng lẽ bước vào phòng chăm sóc đặc biệt, vừa bước vào cô lặng người nhìn Elly đang nằm trên giường bất động, xung quanh là vô số dây chằng chịt. Nhưng nét mặt của Elly vẫn vậy, không ốm đi gì cả, có lẽ Hải Minh đã chăm sóc chị cô rất tốt.

Khi hết giờ làm Hải Minh thường đến đây chăm sóc Elly, không ai có thể nghĩ anh lại là một người chung tình vậy. Bây giờ, Hải Minh đang ngồi ngay bên cạnh Elly, nhẹ nhàng nâng tay cô lên, cầm khăn ướt lau qua, rồi lại đặt xuống. My nhìn vậy mà buồn bã, một người em gái như cô không ở lại chăm sóc cho chị gái mà lại giao ột người khác, cô cảm thấy mình vô dụng và bất lực hơn bao giờ.

Nhìn thấy My thất thần, Nhật Anh đã hiểu ngay được tâm trạng của cô. Nhanh chóng gọi chuyện.

- Ngày Hải Minh. My về rồi này.

Hải Minh lúc này mới biết đến sự xuất hiện của Nhật Anh và My, thực sự thì anh bất ngờ lắm, vừa thấy cô anh vội vàng bước tới với bộ dạng hết sức bất ngờ.

- Em về rồi.

My có chút áy náy trả lời, giọng nói bé hăn đi.

- Vâng. Nhưng đã lâu vậy rồi sao chị em vẫn chưa tỉnh.

Hải Minh khẽ thở dài rồi lắc đầu lực bất tòng tâm.

- Về cái này thì anh không biết. Bác sĩ nói phải phụ thuộc vào cô ấy. Nhưng có lẽ cô ấy đợi em trở về rồi mới tỉnh đó.

Vừa nghe xong, lòng cô nặng trĩu, đột nhiên lại khóc, nước mắt xúc động tuôn rơi.

Hải Minh lúng túng, anh không biết mình đã nói sai đoạn nào mà khiến My khóc.

- O. Anh xin lỗi, anh không biết là mình sai sót ở điểm nào?

My gượng cười, quệt nước mắt, hít một hơi thật sâu.

- Không đâu. Là tại em cảm thấy mình vô dụng vì không chăm sóc được chị gái, cộng thêm cả việc em rất áy náy với anh, bao năm qua tại sao anh không yêu người khác mà vẫn là chị em.

Hải Minh mỉm cười, nhìn Elly, nét mặt cô như đang ngủ say giống y hệt một thiên thần.

- Anh không biết, anh có cảm giác mình không muốn rời xa cô ấy, anh thấy mình đã nợ Băng Hy quá nhiều nên giờ phải trả lại. Dù phải đợi đến bao giờ thì anh vẫn sẽ đợi.

- Thực sự khi mới quen, là hoàn cảnh cô ấy đang mất trí nhớ, thật sự lúc đó như mới là con người thật của chính cô ấy đã chôn giấu. Trong sáng, thuần khiết nhưng vì cuộc đời đưa đẩy cô ấy mới phải như vậy. Băng Hy đã từng nói với anh, cô ấy quý em lắm, quý em từ khi em còn bé rồi vì em là em gái duy nhất của cô ấy, nhưng vì muốn trả thù ẹ nên cô ấy phải cự tuyệt em, thật ra Băng Hy không đành lòng đâu.

Hải Minh càng nói càng khiến My xúc động, không ngờ lại có một người khác hiểu rõ chị gái cô hơn cả cô. My đáp

- Em đã không biết đến điều này. Nhưng nếu, em chỉ nói thôi nếu chị ấy không tỉnh lại thì sao?

Hải Minh lắc đầu. - Không có chuyện đó đâu, em là em gái phải tin vào cô ấy chứ. Nhất định sẽ tỉnh lại, còn nếu rơi vào trường hợp xấu như em vừa nói thì anh sẽ chăm sóc cô ấy tại đây cả đời, và chết cùng cô ấy.

My cười nhẹ. - Anh yêu chị em như vậy sao?

Hải Minh cúi xuống, hai ngón tay đan vào nhau cười trừ.

- Hình như là vậy. Anh không biết từ bao giờ mình lại trở nên như thế này. Anh yêu cô ấy rất nhiều, nhiều hơn cả bản thân anh. Nhưng lúc cô ấy còn khỏe anh vẫn chưa nói được, đó là nỗi tiếc lớn nhất của anh.

- Anh ước Bằng Hy có thể nghe và hiểu cho tình cảm của anh thì anh có chết cũng không còn gì hối tiếc.

Hải Minh vừa kết thúc câu nói, cả ba người đều im bật, để lại không gian tĩnh mịch. Elly nằm trên giường, hình như đều nghe được hết, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô mà không ai để ý, Elly đã nghe và đã hiểu được tình cảm của Hải Minh.

Hải Minh lúc này mới để ý đến Nhật Anh, ngồi như tượng ở bên cạnh My, nhưng anh rất hiểu cậu bạn thân của mình, mặc dù lạnh lùng ít nói nhưng cũng không thể như thế này được.

- Này Nhật Anh. Cậu làm sao mà im bật vậy?

Nghe anh thở dài. - Dù tôi nói thì cũng chẳng ai nghe. Có người nào đó vừa mới về nước đã cự tuyệt tôi rồi.

Hải Minh bật cười.

- Đúng là chỉ có người đó mới khiến cậu như người mất hồn.

- Còn lễ đính hôn của Bảo Duy và Hạ Vy. Tại sao không về? Hai người họ giận lắm đó.

Nghe anh đáp. - Do công việc của My, lúc đó chưa giải quyết xong nên chưa về được.

My không lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, cô đang chăm chú vào thứ gì đó rồi đột nhiên đứng lên đi về phía giường bệnh. Đưa tay lên chạm vào mặt Elly, cô ngạc nhiên.

- Nước mắt? Chị ấy khóc rồi.

Vừa lắm nhắm xong cô nhảy lên sung sướng.

- Chị ấy khóc rồi. - Lần này thì nói to hơn.

Hải Minh khó hiểu. - Em nói gì? Anh nghe không rõ.

My đưa tay chỉ chỉ.

- Chị ấy rơi nước mắt rồi. Có lẽ chị ấy nghe được những lời anh nói đó.

Hải Minh vội vàng đứng dậy rồi đi về phía giường bệnh. Anh cười vui sướng rồi chạy đi tìm bác sĩ kiểm tra cho Elly

.....

Lưu ý: Đây mới chỉ là 1 nửa của chương kết. Mình đăng 1 nửa trước vì các bạn đã đợi lâu, còn một nửa nữa bao giờ mình thi xong mình sẽ đăng nốt. Cảm ơn mọi người

120. Chương 110: Kết Thúc (2)

aa

Trong căn phòng kín đáo. Một mùi không khí nặng nề, bí mật mà chưa từng ai có thể biết đến.

Hoàng Chấn Phong, người bố ác độc cũng rất tàn nhẫn nhưng hết mực quan tâm tới con cái, nhưng chẳng ai để ý đến tấm lòng người bố. Cũng là do ông đã nhận ra sai lầm quá muộn.

- Cháu không định từ bỏ sao?

Người bên cạnh cúi gằm mặt xuống buồn bã, không ai khác chính là My.

- Cháu không có lý do gì để từ bỏ anh ấy.

Hoàng Chấn Phong cười nhạt. - Trước đây ta đã cho cháu một cơ hội vào làm dâu nhà ta. Nhưng chính cháu từ bỏ nó, và đó cũng là cơ hội cuối cùng cho cháu. Ta đã phá vỡ quy tắc của mình để cho cháu cơ hội, chẳng lẽ cháu không biết tại sao ta không muốn cháu ở bên Nhật Anh.

My ngẩng mặt lên thẳng thắn. - Cháu không tham những đồng tiền của General.

- Ta biết. Cháu không tham, bởi vì với danh tiếng của cháu, cháu có thể tự kiếm ra nhiều hơn thế. Nhưng cái lý do chính ở đây là do mẹ cháu. Và ta phải nói thật cháu được sinh ra là một sai lầm. Cháu nghĩ bố mẹ cháu thật sự có tình cảm với nhau sao?"

My bám chặt vào ghế, cố gắng kìm nén cảm xúc.

- Tại sao cháu lại là một sai lầm?

Hoàng Chấn Phong bật cười. - Cháu là đứa thông minh nhưng sao trong tình huống này lại chậm hiểu vậy? Mẹ cháu Trịnh Vân Khuê và ta đều có tình cảm với nhau. Nhưng trước đó mẹ cháu chỉ tư tưởng đến Trần Nguyên Hùng nhưng ông ta đâu có đếm xỉa gì đến bà ấy, ông ta chỉ quan tâm đến mẹ của Elly. Nhưng sau đó, khi không còn hy vọng, Vân Khuê mới tìm đến ta, như một người tâm tình thật sự. Tình cảm cứ lớn dần lên, và đó chính là lý do mẹ đẻ của Nhật Anh tự sát.

- Lúc Vân Khuê yêu ta, đã định ly hôn với Trần Nguyên Hùng để tiếp tục với ta. Nhưng không may, bà ấy lại có thai, và đứa bé đó chính là cháu. Vân Khuê đã định bỏ đứa bé này, nhưng ta lại không nỡ nên đã khuyên răn giữ lại. Đó lại là sai lầm của ta, khi đứa bé sinh ra Vân Khuê hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Vân Khuê lúc đó chỉ yêu thương hết mực đứa bé không quan tâm cái gì khác. Nhưng Trần Nguyên Hùng ông ta không hề bế đứa con gái này, coi đó là thứ rác rưởi.....!

My gào lên.

- ÔNG IM ĐI. TÔI KHÔNG TIN.!

- ba mẹ đều yêu thương tôi. Không phải vậy. Ông dùng nhiều lời.

Hoàng Chấn Phong đáp, đầy kiêu ngạo.

- Tính cách cháu rất giống mẹ. Ta rất thích có đứa con dâu như cháu. Nhưng nghĩ mà xem, nếu Nhật Anh hiểu được hết chuyện này thì nó sẽ hận mẹ cháu như thế nào. Đúng là trước kia nó đã trả thù, nhưng đây là nó chưa biết hết mà thôi.

- Nếu không có cháu. Elly đã sống sung sướng chứ không phải ở bệnh viện kia. Mẹ cháu, ba cháu đã không phải chết. Và mẹ Nhật Anh đã không phải tự tử, bà ta đã được một nửa tài sản và con trai bà ta đã lên thừa kế mà không gặp trở ngại.

My cười chua chát, quệt nước mắt trên mặt, lườm Hoàng Chấn Phong sắc sảo.

- Ý ông là muốn tôi chết đi sao?

Ông lắc đầu. - Cháu chết đi thì có giải quyết được gì. Cháu chỉ cần từ bỏ Nhật Anh thôi. Vậy nên cháu quyết định đi.

- Cơ mà thật sự cảm ơn cháu về việc 3 năm trước ta bắt cháu đi Úc, không nói nửa lời với Nhật Anh. Và cháu cũng thật cao thượng, trước khi đi còn chấp nhận việc gỡ bỏ án tù chung thân cho Hàn Kim Trạch.

My đáp, giọng lạnh băng.

- Đó là vì ông ta không phạm phải lỗi quá lớn. Một mạng của ba tôi rất đáng quý. Nhưng tôi không đành lòng nhìn gia đình đó suy sụp, không muốn nhìn cháu ông ta ra đời mà không gặp mặt ông ta lần nào, có suy nghĩ xấu về ông nội mình.

- Và ông nghĩ rời xa tôi con trai ông sẽ hạnh phúc ư? Thứ gì cũng mua được bằng tiền nhưng tình cảm thì không.

Hoàng Chấn Phong biến sắc.

- Mặt cũng dày gớm. Bản thân như một kẻ giết người gián tiếp, cướp đi hạnh phúc vốn có của người khác mà vẫn không cảm thấy có lỗi à?

Cô đứng phắt dậy, ném ánh mắt lạnh băng nhìn Hàn Kim Trạch, trong lòng không chút sợ hãi.

- Ông không cần công kích tôi sẽ suy nghĩ. Nhưng bản thân ông thì tốt đẹp hơn ai, người bỏ mất nhân tính. Ông phải nghĩ xem tại sao con cái ông không ai yêu quý ông chứ.

Biệt thự Bảo Duy

Hôm nay ở đây diễn ra buổi party lồng lộng, ai nhìn cũng biết là buổi sinh nhật. Và đặc biệt hơn nữa là do thiếu gia Bảo Duy chuẩn bị cho vị hôn phu của mình. Nhưng lại vắng người.

- Sao em không mời nhiều người? Đối tác làm ăn chẳng hạn.

Hạ Vy đáp. - Họ không cần thiết. Những người đó chỉ là dụng cụ kiếm tiền chứ không phải người bạn em.

Câu nói sét đánh, quả quyết khiến Bảo Duy đứng người.

Từ phía cửa, Nhật Anh và My bước vào, cả hai đều rạng rỡ như ăn mất nhân vật chính.

- Chúc mừng sinh nhật em. Hạ Vy.

Rồi cô đưa ra một hộp quà lớn.

- Chị không biết tặng gì. Chị đành mặt dày tặng em bộ trang phục chị thiết kế.

Hạ Vy ngạc nhiên. - Đây là bộ trang phục mới bày bán tại nước Mỹ, trong nước không có. Em rất thích, cảm ơn chị.

Còn Nhật Anh thì tặng cho Hạ Vy một túi sách hàng hiệu chưa nhập khẩu về nước.

- Anh là con trai nên chọn quà kém. Quà này cũng là do My chọn cho em đó.

Hạ Vy bật cười. - Hai người thật quá xa xỉ rồi. Mua đồ cho em hàng hiệu được rồi chứ không cần quý giá đến mức này đâu.

- Đồ này là chị phải nhờ một người bạn ở Mỹ mua. Chị định mang về dùng nhưng biết em thích cái này nên chị nhường em luôn đó.

Hạ Vy sung sướng.

- Chị đúng là tốt nhất. Còn hơn một người nào đó không tặng em cái gì.

Bỗng dưng, từ bên ngoài, Hải Minh đang đẩy xe lăn đi vào. Ngồi trên đó là Elly, cô đã rạng rỡ hơn sau một tháng điều trị. Và nhìn cô còn hiền lành hơn xưa nữa, có lẽ đây chính là con người thật của cô.

- Chúc mừng sinh nhật Hạ Vy. Đây là nhẫn đôi thương hiệu của Michel. Nó tượng trưng cho sự vĩnh cửu và tình yêu lâu bền. Chị đã rất khó để liên hệ với cô ấy đó. Và trong đó còn quà của Hải Minh nữa, em sẽ rất bất ngờ đấy.

Hạ Vy suýt xoa, có chút không vui.

- Chắc là đắt lắm. Chị vừa mới ra viện đã mất số tiền lớn để mua quà cho em, sau này chị phải thế nào.

Elly mỉm cười. - Không sao đâu. Số tiền này là tài sản của ba chị, từ trước đến giờ chị chưa đụng đến. Bây giờ mới lấy ra để dùng. Nhưng số tài sản này là của ba chị cho My, chị sẽ chuyển lại cho em sau nhé, My

Elly nói vậy khiến có nhớ đến những lời Hoàng Chấn Phong nói, đáng nhẽ ra những tài sản đó không phải của cô. Nó đã sớm là của Elly, và mãi mãi là như vậy, cô có quyền gì mà lấy lại chứ.

- Em có tiền mà. Chị cứ giữ lấy, những thứ đó vốn dĩ là của chị. Em không có tư cách lấy.

Hạ Vy nói. - Hôm nay sinh nhật em mọi người đừng bàn chuyện gia đình nữa.

Số người đã đến đông đủ. Ai ai cũng nhanh chóng nhập tiệc. My quanh quẩn tại một chỗ, còn Nhật Anh thì đi nói chuyện với Bảo Duy.

Một bé gái xinh xắn tầm 3 tuổi lững thững chạy đến bên cạnh My. Cô bé ngược lên nhìn My ánh mắt trong sáng.

My mỉm cười, cô đoán ngay được đó là con gái của Huy Nam.

- Chào con. Con tên là gì? (Lưu ý: Cuộc đối thoại này là tiếng nhật nhé)

Cô bé đáp, giọng nói trong veo.

- Con tên là Suki. Tên tiếng trung là Hàn Tử Di ạ.

My ngồi xồm véo má cô bé.

- Đáng yêu quá. Nhưng con có biết cô là ai không?

Suki nhìn My đáp. - Là bạn của bố và mẹ ạ.

- Thế con có sống hạnh phúc không? Bố mẹ có yêu thương con không?

Cô bé trả lời. - Có ạ. Bố mẹ yêu Suki, ông bà nội cũng yêu suki, và bà ngoại cũng yêu suki.

My mỉm cười, nụ cười có phần chua xót. Cô thầm nghĩ :” Thật may là con không phải sống trong tình yêu thương giả tạo như cô.”

- Con thật sung sướng.

Suki bỗng dừng nhãn nhó. - Nhưng Suki có ông bà nội, có cả bà ngoại nữa nhưng không thấy ông ngoại đâu. Bố mẹ thì bảo ông ngoại đã bị nhốt ở một nơi không thể ra được nữa.

San San và Yến Nhi vội vã chạy đến. Yến Nhi thì kéo con ra.

- Suki nói linh tinh gì thế? Mẹ đã bảo là không được nói chuyện đó cơ mà.

My đáp. - Đừng trách con bé. Nó còn là trẻ con mà.

Nói rồi cô kéo San San đi ra một chỗ nào đó như có việc quan trọng.

- Sao mấy năm nay em trốn tránh chị. Em đã chứng minh là em không có lỗi rồi, sao còn làm thế?

San San rầu rĩ đáp. - Làm sao mà không cảm thấy áy náy được cơ chứ?

- Thôi bỏ đi. Chị muốn nói với em chuyện này, có lẽ em và Huy Nam nên biết rồi. Và hãy đi gặp ba em đi, 3 năm không có ai đi thăm chắc hẳn cô đơn lắm.

San San tò mò. - Chuyện gì?

- 3 năm trước. Trước khi chị đi Úc, chị đã nhờ luật sư xin giảm án cho ba em. Xuống còn 10 năm tù. Và chuyện đó không ai biết được ngoài chị.

San San ngạc nhiên. - Sao chị lại làm thế? Chị không phải rất hận ba em sao?

My đáp. - Hận thì làm được gì chứ? Ba em không phải có lỗi hoàn toàn. Mà một nửa ở ba chị, nếu ông ấy không gây ra chuyện thì đã không phải chết. Và chị cũng không muốn em và Huy Nam buồn cũng không muốn Suki không có ông ngoại ở bên.

San San có phần hơi xúc động, rồi ôm chầm lấy cô sung sướng.

- Em cảm ơn chị. Cuối cùng chị vẫn là người tốt nhất.

My nhắc nhở. - Nhưng 7 năm sau, khi ra tù em phải đưa ông ấy vào con đường đúng đắn nhé.

Ở một chỗ khác.

Bảo Duy đang nói chuyện với Nhật Anh một cách nghiêm túc

- Anh có chắc chắn rằng mình đã làm cho My hạnh phúc chưa?

Nhật Anh cười nhạt. - Đương nhiên rồi. Tôi không hề làm gì có lỗi với cô ấy.

- Vậy mà hôm nọ tôi gặp cô ấy khóc một mình trên phố. Tôi đã bám theo cô ấy mấy tiếng đồng hồ, cô ấy còn đến bar uống rượu một mình. Lúc đó anh ở đâu?

Nhật Anh bàng hoàng. - Sao cậu biết những thứ đó? Sao cậu quan tâm tới bạn gái tôi.

Bảo Duy hất tay anh ra.

- Tôi đang kìm chế vì anh là anh trai tôi. Nhưng tôi không nói sẽ không quan tâm cô ấy nữa, tôi chỉ lặng lẽ theo dõi cô ấy. Bất kì lúc nào cô ấy phải đau khổ vì anh tôi sẽ không tha cho anh.

Nhật Anh trả lời lạnh băng.

- Cậu đừng làm tổn thương Hạ Vy.

Bảo Duy đáp. - Tôi không có làm tổn thương cô ấy. Hạ Vy là người tôi yêu hiện tại, còn My là người tôi yêu trong quá khứ và bảo vệ âm thầm ở hiện tại.

Anh không biết rằng, đằng sau bức tường kia. Hạ Vy đã nghe thấy tất cả, lúc này trái tim cô đau như cắt. Tình yêu 3 năm mặc dù bền vững, nhưng không ngờ tình cảm anh vẫn là như vậy. Anh có yêu cô, nhưng trái tim anh luôn tồn tại hình bóng của người con gái khác.

Cô lặng lẽ ngồi xuống, bầu vú vào đầu gối, cắn môi thật chặt để ngăn nước mắt. Và giữ lại bình tĩnh.

”Mình thật ngốc nghếch. Họ đã yêu và chờ đợi nhau hơn 5 năm và còn hơn thế nữa. Thứ tình cảm nhỏ bé của mình sao có thể cướp đi hoàn toàn anh ấy chứ? Mà ngốc lắm. Hạ Vy”

.

Party không biết thế nào mà My say khướt làm loạn lung tung, khiến anh có phần hơi bẽ mặt. Nhưng anh vẫn quan tâm tới sức khỏe cô hơn, nên đã đưa cô về nhà.

Về đến nhà, anh cũng không khấn lăm mới đưa cô lên phòng tại chân tay cô cứ vung loạn xạ. Anh vừa đặt cô xuống giường, cô đã bước bình ôm lấy cổ anh, phụng phịu.

- Xem này. Nhật Anh của em thật là đẹp trai, lại còn chung thủy nữa. Em yêu anh chết đi được. Nhưng biết làm thế nào đây, em phải bên anh thế nào khi chuyện đó xảy ra chứ? Anh không ngại nhưng em ngại lắm. Tất cả đều là lỗi của em mà.

Nhật Anh khó hiểu, không biết cô đang nói chuyện gì mà lạ lùng thế.

- Chuyện gì mà lại là lỗi của em.

Cô nhìn anh cười hả hê, rồi lại lắc đầu.

- Không nói được.

Anh gỡ hai tay cô ra, rồi đặt cổ định xuống giường, xoay người cô lại ngay ngắn.

- Em say quá rồi.

Xong xuôi anh định đi ra để cho cô ngủ thì cô giữ tay anh lại.

- Đừng bỏ em đi, nốt hôm nay thôi. Em không muốn ngày cuối cùng lại nuối tiếc.

- Cuộc đời em, em đã cố gắng làm người tốt. Ngay cả Hàn Kim Trạch em cũng chấp nhận giảm án tù nhưng sao ông trời bất công như vậy chứ? Em ước mình không được sinh ra, thì đã không xảy ra tất cả mọi chuyện.

Anh cúi sát xuống mặt cô để nghe rõ hơn.

- Sao em nói lại xem nào?

Cô cười rồi ôm cổ anh, kéo sát anh vào mặt cô, nhẹ nhàng hôn anh, nụ hôn không tỉnh táo.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại cắt ngang, anh buông cô ra để cô nằm ngủ. Nhưng chuông đó lại là của cô và người gọi đến cho cô là Hoàng Chấn Phong.

- Ông ta gọi làm gì cơ chứ?

Anh bắt máy hộ cô, anh không thừa chỉ im lặng nghe ông nói.

- Thế nào Huyền My? 1 tuần hết rồi có phải cô cũng nên quyết định rời khỏi con trai tôi không?

Anh tiếp tục im lặng. Hoàng Chấn Phong không biết gì tiếp tục nói.

- Bây giờ giở trò im lặng để trốn tránh à? Cô đáng nhẽ ra phải thấy có lỗi chứ?

Anh giờ đây dường như đã hiểu tất cả mọi chuyện cô vừa nói trong lúc say, thì ra có liên quan đến ba anh.

- Cô ấy chẳng có lý do gì để rời bỏ tôi.

Câu nói chắc như đinh đóng cột phát ra khiến ai cũng phải rùng mình. Còn Hoàng Chấn Phong có hơi mất bình tĩnh khi nghe thấy giọng con trai.

- Nhật Anh. Sao con lại nghe điện thoại. My đâu?

Anh lạnh lùng đáp. - Cô ấy say rồi. Nên tôi nghe hộ. Ông ở nhà đợi tôi về.

“Tút tut” Nói xong anh tắt luôn điện thoại, trong lòng đang cực kì căm phẫn.

Anh ngồi xuống bên cạnh giường cô, lấy tay vén lọn tóc trên mặt cô, nhìn cô rồi cười.

- Em không việc gì phải rời xa tôi.

.

Phía bên Hoàng Chấn Phong

Ông vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh sau khi nói chuyện với con trai. Mọi chuyện bại lộ coi như tình cảm hàn gắn giữa hai người con như hết.

Nhật Linh từ bên ngoài bước vào, cô nhìn ba mình với ánh mắt sắc lạnh.

- Hoàng Chấn Phong. Đến cuối cùng ông vẫn không hiểu anh trai tôi thích gì sao?

Hoàng Chấn Phong cố giải thích. - Nhật Linh không phải như con nghĩ đâu

Nhật Linh cười nhạt, chưa xót cho cuộc đời cô vì đã có một người ba tàn nhẫn.

- Cuộc nói chuyện giữa ông và chị My tôi đã nghe hết rồi. Ân oán đời trước thì có liên quan gì đến bây giờ chứ? Cứ sao ông phải nói ra sự thật tàn khốc ấy cho chị. Ông yêu Trịnh Vân Khuê rồi làm khổ mẹ tôi khiến bà ấy phải tự tử, giờ muốn làm khổ cả anh trai tôi à?

Hoàng Chấn Phong kích động mạnh.

- Con nói cho tử tế. Ta không ép mà là bà ta tự tìm đến cái chết.

Nhật Linh quát lớn. - Tôi không cho phép ông nói như vậy. Mẹ tôi yêu ông như vậy, ông lại vì một người phụ nữ mà luôn dày vò mẹ. Đến khi tôi 6 tuổi, tôi đã phải trải qua nỗi đau mất mẹ. Từ lúc đó tôi đã hận ông thấu xương rồi.

Nghe thấy tiếng cãi vã lớn, Khánh Ngân và Nhật Nam chạy vào can ngăn.

- Nhật Linh con bình tĩnh đi. Có chuyện gì cũng không nên cãi ba như vậy.

Nhật Linh chỉ vào mặt Hoàng Chấn Phong lạnh lẽo nói.

- ÔNG ẤY KHÔNG PHẢI BA TÔI.

Nói rồi cô chạy thật nhanh về phòng mình, đóng cửa lại. Khánh Ngân vào ngay sau đó.

- Sao vậy có thể nói với dì.

Nhật Linh cố gắng nén khóc.

- Ông ấy sỉ nhục mẹ con.

Khánh Ngân đáp. - Nhưng con cũng không nên như vậy. Con hiểu tính ba mà.

- Chẳng lẽ ông ta khiến dì phải vào tù dì không hận ông ta sao? Khánh Ngân ngồi xuống bên cạnh Nhật Linh cười trừ.

- Hận thì làm được gì chứ? Vì Nhật Nam đến ghét gì còn không dám. Cuộc đời gì đã sớm bất hạnh rồi, 25 tuổi phải gả cho ông ta, rồi sinh con trai cho ông ta. Nhưng dì chẳng được gì cả, rồi phản bội General bị Hoàng Chấn Phong bỏ tù 3 năm trời. Ông ta không có tình yêu thương.

Nhật Linh đáp.

- Tại sao dì không từ chối?

Khánh Ngân cười chua chát. - Từ chối? Con nghĩ có thể sao? Ông ta hứa sẽ chữa bệnh ẹ của dì, điều kiện là phải lấy ông ta. Con biết đây nhà ngoại dì rất nghèo, đều làm nông dân cả. Thế nên dì mới phải lên thành phố kiếm sống, không may mới gặp Hoàng Chấn Phong.

Đang nói chuyện thì cô giúp việc vào nói.

- Thưa phu nhân, tiểu thư. Thiếu gia Nhật Anh về rồi.

Bên trong phòng sách.

Sau khi Nhật Linh bỏ đi, Hoàng Chấn Phong bị sốc nặng, may Nhật Nam ở đó lấy thuốc cho ông.

- Con bé này thật giống như anh trai đó. Bướng bỉnh

Nhật Nam cười nhạt. - Hai người họ đều là người tốt. Nhưng vì ông nên họ mới như vậy.

- Trong 3 đứa ta thấy con là người ổn nhất.

Nhật Nam đáp.

- Buồn cười. 3 năm trước ông đâu có nghĩ vậy? Nếu có thể tôi ước tôi không phải con ông cho rồi.

Hoàng Chấn Phong trừng mắt nhìn Nhật Anh.

- Mày còn nói nữa thì sau này số tài sản và General sẽ không có phần của mày.

Nhật Nam càng nghe càng thấy căm ghét ông ta.

- Ông nghĩ tôi cần à?

Nhật Anh từ ngoài bước vào, sát khí đầy người. Anh nhìn ba mình với ánh mắt như muốn ăn thịt.

- Nhật Nam. Em đi ra. Anh muốn nói chuyện với ông ấy.

Nhật Nam nghe lời, nhanh chóng bước ra ngoài.

- Tôi vừa nghe Nhật Linh kể hết rồi. Ông thật sự là chủ tịch rồi việc. Ông với mẹ cô ấy có quan hệ với nhau thì liên quan gì đến cô

ấy mà bắt cô ấy phải rời xa tôi. Cô ấy không phải người có lỗi, mà chính là ông. Ông khiến mẹ tôi chết, người tôi nên hận là ông

chứ không phải mẹ cô ấy.

- Tôi nói cho ông biết. Nếu ông còn dám động vào cô ấy thì người thừa kế General và người đưa tiền cũng không có đâu

Sáng hôm sau.

My tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, cô ngơ ngàng nhìn xung quanh rồi phát hiện ra đây là nhà của anh. Hôm qua có lỡ uống quá chén nên say mất.

Vừa lúc đó có cuộc gọi đến.

- Dậy rồi à. Còn mệt không? Tớ cô giúp việc mang thứ gì vào là phải ăn hết đấy. Lát anh về ngay.

My đáp. - Em muốn về nhà.

- Em ở yên đấy. Anh đã bảo người cấm cửa em rồi, anh còn chưa xử lý việc em giấu anh đâu.

Cô giật mình như bị nói trúng tim đen. - Giấu gì cơ?

- Chuyện ba anh nói với em. Em đừng quan tâm cũng đừng nghĩ nhiều, và nhất quyết không được rời xa anh biết chưa?

Cô ấp a ắp úng không nói nên lời.

- Nhưng mà....!

Anh không để cho cô nói hết đã vội chen ngang. - Không nhưng nhị gì hết. Đợi anh về rồi nói.

.

Hạ Vy mệt mỏi buồn bã vác mặt về nhà. Ngày hôm qua, trong sinh nhật cô, cô bỗng dưng bỏ đi không nói lời nào. Khiến Bảo Duy phải chạy thực mạng đi tìm mà không thấy.

Vừa bước vào nhà đã bắt gặp ngay nét mặt không vui của anh. Cô chẳng thém nói lời nào cứ thế là bước đi.

- Em cũng biết về rồi à? Sao đêm không về nhà. Người lại toàn mùi rượu thế kia.

Cô cũng chẳng để ý mình đã uống bao nhiêu, cô chỉ biết mình đã uống và ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau dậy vẫn ở chỗ cũ.

- Không cần anh quan tâm.

Duy có chút tức giận. - Em bỏ ngay cái thái độ vô lý ấy đi nhé.

- Em thái độ vô lý còn hơn kẻ nặng tình như anh.

Anh đột nhiên bật cười. - Thì ra em đã nghe thấy hết.

Hạ Vy cười chua chát.

- Giờ đã biết rồi thì không cần giải thích nữa phải không? Lát nữa em sẽ ra khỏi nhà và trả lại nhẵn đĩnh hồn.

Giọng Duy bỗng nhiên trầm xuống, có vẻ trong lòng anh hiện tại đang rất buồn, trái tim như bị giằng xé.

- Tình cảm của chúng ta trong 3 năm qua không thể chứng minh điều gì sao?

Hạ Vy thẳng thắn. - Một câu nói đó của anh đã nói lên tất cả rồi. Anh vẫn yêu chị ấy.

Duy cười nhạt, ngồi xuống ghế, như bất lực lắm rồi. Mặc kệ cô có làm gì, cô có bỏ đi anh cũng không muốn quan tâm. Thứ anh trân trọng nhất đó là lòng tin. Một khi đối phương không chấp nhận tin tưởng thì có yêu đến mấy cũng là vứt đi.

Hạ Vy thu dọn hành lý, đồ đạc xong, cô quay lại ngồi trước mặt anh. Rồi rút chiếc nhẫn từ ngón tay vô danh đặt xuống.

- Đây là tín vật tình yêu của chúng ta. Nhưng em nghĩ giờ không cần thiết nữa rồi. Cứ coi như tình cảm chấm dứt tại đây, và thứ này cũng nên hủy nó đi rồi.

Anh nghiêm nghị nhìn Hạ Vy, giọng nói lạnh băng che giấu nỗi buồn sâu thẳm lúc này.

- Em có cần nghĩ lại không?

Cô đáp. - Không.

Một câu hỏi chan chứa bao hy vọng, bao tình cảm vậy mà như vừa bị cô hắt một gáo nước lạnh lên. Khiến anh lạnh buốt, chỉ biết lặng lẽ nhìn theo bóng đang cô đang rời khỏi.

- Thiếu gia thế quà của Hạ Vy? - Cận vệ anh hỏi

Duy đáp. - Vứt đi

” Cuối cùng em vẫn không tin anh. Hạ Vy. Nhưng chắc chắn rằng nếu một ngày nào đó em còn yêu anh thì em sẽ quay trở lại”

Hạ Vy ẩn trong sự lạnh lùng kiên quyết ấy, giờ cô lại mềm yếu hơn lúc nào. Cô khóc và chỉ khóc. “Tại sao anh không giữ em lại. Chỉ một câu nói em dừng đi khó đến vậy sao?” Cô thầm nghĩ rồi tự nhủ, bước tiếp một mình.

.

Đồn cảnh sát

Từ bên ngoài, một gia đình ba người lặng lẽ đặt chân vào sở cảnh sát. Cô bé lai xinh xắn hào hứng, khi đi gặp một người nào đó. Khác hẳn với bố mẹ đang trầm lặng, lo lắng.

- Hàn Kim Trạch có người đến thăm.

Ông bước từ trong nhà giam ra, nét mặt gầy gò hơn trước, tiều tụy hơn trước. Nhưng lại mang nét khỏe khoắn, vững chắc hơn. Vừa nhìn thấy Huy Nam ông dường như mừng đến phát khóc.

Đã 3 năm rồi, 3 năm bị người thân ghẻ lạnh bỏ mặc, không đến thăm. Ông đã hối hận rất nhiều. Nhưng vừa gặp nhau hơn bố con cứ im lặng, chỉ nhìn mặt nhau.

Bé Suki đứng bên cạnh nhìn ông mà không biết là ai? Cô bé không nghĩ người đó là ông nội mà mình hằng ngày vẫn thường xuyên nhắc đến và muốn gặp.

Yến Nhi vội vã xóa tan không khí ngột ngạt.

- Bố. Mấy năm nay bố thế nào?

Hàn Kim Trạch cười, nụ cười vui hơn bao giờ hết.

- Ta khỏe. Ta cảm thấy trong này tốt hơn nhiều.

Bé Suki hỏi. - Mẹ. Đây là ai vậy ạ?

- Đây là ông nội con đấy.

Suki dán sát vào lớp kính để nhìn rõ hơn.

- Thì ra là ông. Con thật sự muốn chạm vào ông. Muốn ông bế con.

Yến Nhi mỉm cười nhìn con gái. - Không được đâu. Con chỉ có thể nhìn ông thôi.

Hàn Kim Trạch ngỡ ngàng.

- Đây là....!

Yến Nhi đáp. - Đây là cháu nội của bố đấy. Bố xem xem có phải rất giống Huy Nam không?

Hàn Kim Trạch nhìn Suki mà lòng đau xót, xấu hổ đến tột cùng. ông hối hận vì đã để cháu gái thấy bộ dạng này của mình.

Tiếng chuông điện thoại của Yến Nhi vang lên. Cô lặng lẽ bước ra ngoài nghe điện thoại.

- Cháu tên là gì?

Suki lễ phép. - Suki ạ. Tên tiếng trung là Hàn Tử Di ạ.

- Tại sao lại là Hàn Tử Di.

Suki đáp.- Tại vì bố mẹ nói ông nội thích tên này.

Bàn tay nhỏ nhắn của Suki đặt lên tấm kính ngăn cách, ngây thơ nhìn ông nội. Hàn Kim Trạch cũng đặt tay lên theo, cười nhân hậu nhìn cháu gái.

Yến Nhi sau khi nghe điện thoại xong liền bước vào, nét mặt thì hết sức bất ngờ.

- My vừa gọi điện. Cô ấy nói 3 năm trước đã giảm án tù cho bố xuống còn 10 năm. Hiện tại bố chỉ còn 7 năm ở đây thôi.

Câu nói động trời khiến ai cũng bất ngờ.

- Cô ấy nói vậy thật sao? - Huy nam từ nãy đến giờ mới lên tiếng.

My làm thế càng khiến Hàn Kim Trạch xấu hổ hơn.

- Ngày hôm qua My đã đến gặp ta. Con bé nói những điều lạ lùng, có vẻ vẫn còn hận ta lắm. Nó còn nói sau này ta phải ra ngoài kia làm người tốt. Ta đã cảm thấy rất kì lạ rồi. Tại sao ta đã làm như vậy mà con bé vẫn tha thứ cho ta.

Cảnh sát bỗng nhiên đi vào thông báo. - Đã hết giờ thăm.

3 tháng sau

Đám cưới

Lễ đường trang hoa lộng lẫy tổ đạo 2 màu hồng - trắng. Chú rể lịch lãm, sang trọng, đẹp trai đứng trên bục. Cô dâu từ phía ngoài bước đến, lộng lẫy xinh đẹp như một đóa hoa. Nhìn ai cũng muốn chiếm đoạt.

Đức cha mỉm cười nhìn cặp vợ chồng xứng đôi. Người đang định cất tiếng nói thì Elly đến đưa cho Cha một tờ giấy.

My bỗng dừng bật cười, ngập ngừng cúi xuống.

Đức Cha hơi nhàu mày, bối rối khi nhìn tờ giấy Và đọc lên một cách khó khăn.

- Hoàng Nhật Anh con có đồng ý lấy Trần Huyền My làm vợ dù sau này cô ấy có ngang bướng, lười biếng thì vẫn yêu thương cô ấy chứ? Còn nữa, sau này mỗi ngày ít nhất phải 3 buổi vào bếp nấu cơm cho cô ấy, ngày nào cũng như này nào dù nắng dù mưa cũng phải về nhà ai cơm cùng vợ, một tháng ít nhất phải đi mua sắm cùng vợ 5 lần. Không được quá coi trọng công việc, không được lạnh lùng, ít nói, và phải luôn nhớ Vợ là nhất!

Vừa đọc xong Đức Cha ho sặc sụa rồi đứng hình luôn. Tất cả mọi người đều ồ lên một tiếng rồi cười rất to. Nhật Anh ngơ ngàng nhìn cô vợ thâm hiểm, đúng là được voi đòi tiên mà. Anh nói nhỏ.

- Em được lắm?

Cô trừng mắt nhìn anh. - Không đồng ý à?

- Được rồi. Con đồng ý, mặc kệ cô ấy có già yếu hay xấu xí vẫn yêu thương cô ấy.

Đức Cha gật đầu mỉm cười, gơ like cho anh. - Con đúng là người hoàn hảo.

- Trần Huyền My con có đồng ý...!

Không để cho Đức Cha nói tiếp My đã nhanh chóng chen vào.

- Con đồng ý. Tất nhiên là đồng ý rồi. Người như này tìm ở đâu được nữa chứ?

Đức Cha mặt mày nở dài rồi tuyên bố. - Hai con có thể trao nhẫn cho nhau. Và rồi các con chính thức là vợ chồng.

Vừa đeo nhẫn cho cô xong, anh đã nhanh chóng đặt lên trán cô một nụ hôn.

Cô mỉm cười, kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh. Khiến tất cả mọi người đều bất ngờ. Nhưng thay vào đó là vui mừng khôn siết.

.

Lúc này. Ở một nơi khác

Một chàng trai đứng từ phía cửa kính phòng làm việc nhìn xuống thành phố. Anh đứng đây một mình, cũng chả đi đến đám cưới.

Từ phía cửa, được đẩy nhẹ nhàng, Hạ Vy bước vào nét mặt ăn năn, buồn rười rượi. Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc cô tiến tới ôm hông anh. mặt áp sát vào lưng anh, để nước mắt thấm ướt áo anh.

- Em xin lỗi.

Anh mỉm cười, quay lại nhìn cô.

- Em đã quay lại.

Hạ Vy đáp. - Em xin lỗi vì đã không tin anh. Nếu không nhìn thấy hộp quà đó thì em đã không nhận ra.

- Những bức ảnh, những dòng chữ đó của anh và My em đã xử lý hết chưa?

Hạ Vy cười nhẹ. - Em đã cất chúng tại căn nhà ở London. Mỗi người đều có một khoảng kí ức đẹp. Em không muốn mình xóa bỏ kí ức đó của anh, vì em biết nó rất quan trọng và chẳng ai quên được đâu. Khi anh muốn nhớ lại thì cứ lấy ra xem.

Duy bật cười.

- Em không sợ anh sẽ lại yêu cô ấy à?

Hạ Vy bĩu môi. - Yêu thì sao chứ? Cũ thì vẫn là cũ, chị ấy còn có một người hoàn hảo ở bên nữa. Em lo gì mất anh.

Anh cốc nhẹ vào đầu cô, rồi ôm lấy cô vào lồng ngực.

“Ai cũng là người đáng nhận được hạnh phúc. Quan trọng là bạn cảm nhận nó như thế nào!”

——The End——

Vẫn sẽ có ngoại truyện nhé!!!

121. Chương Ngoại Truyện (1)

3 tháng sau đám cưới

Ngày nào cũng như ngày nào, My đã trở thành người vô công, ăn không ngồi rồi. Nhật Anh thì cả ngày bận rộn quản lý tập đoàn, cũng không cho vợ đến công ty, sợ cô làm việc quá vất vả. Trong phòng làm việc.

Anh đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính xem tài liệu, anh có hơi nhúu mày, căng thẳng.

My cầm tách cafe đặt lên bàn cho anh. Cô nhìn qua, rồi tiến đến vòng tay qua cổ anh đang ngồi trên ghế.

- Hôm nay đến ngày đi mua sắm cùng em rồi.

Anh ngạc nhiên. Quay ra nhìn cô.

- Là hôm nay sao?

Cô nhăn nhó, bĩu môi. - Anh lại quên rồi sao? Những ngày đầu thì nhớ dăm dắp, bây giờ toàn để em phải nhắc.

- Không phải anh quên. Mà vì anh sắp phải đi công tác.

My rầu rĩ. - Lại đi. Sao không nói với em sớm hơn? Anh coi em là gì đây?

Anh kéo cô ngồi xuống đùi, nhìn cô với ánh mắt yêu thương.

- Anh cũng vừa mới biết. Xin lỗi em nhé. Đợi khi anh về sẽ đi bù.

Cô ỉu xiu, buồn chán. - Ngày nào cũng phải ở nhà, đợi anh về chơi cùng em. Bây giờ anh đi rồi thì em chơi với ai.

- San San, Hạ Vy?

My đáp, có chút bất mãn. - Hai người họ đều có bạn trai, Bảo Duy và Minh Quý có bỏ mặc bạn gái bao giờ đâu. Ai như anh suốt ngày công tác. Còn không cho em đi làm nữa. Em chắc sẽ tự tử mất.

Anh nhìn cô nham hiểm, đùa cợt.

- Sinh lấy một đứa để chơi cùng em!

Cô bắt đầu gắt. - Anh đừng đùa nữa. Không phải đã nói sau 1 năm mới sinh con sao?

Anh nhìn đồng hồ, rồi nhắc cô đứng dậy.

- Anh phải đi chuẩn bị đồ đây.

My vội vã đi trước anh. - Để em. Chọn quần áo không được đẹp quá, anh đẹp như này rồi đẹp thêm nữa người khác dòm

ngó. Khó chịu lắm.

- Em trẻ con quá đấy. Vợ à.

Cô đáp. - Không phải trẻ con mà em đang giữ chồng mình mà.

Sắp xếp đồ xong, thì cũng đúng lúc anh thay xong quần áo.

- Thắt cà vạt giúp anh.

Cô bước đến, nhẹ nhàng tiến hành từng bước, chăm chú tỉ mỉ. Giờ đây đã giống một người vợ thực sự.

Anh mỉm cười, ôm lấy eo cô kéo sát vào người mình. My có hơi bất ngờ.

- Lại gì nữa đây.

Anh trả lời. - Trước khi đi phải làm thủ tục chứ.

Nói rồi anh cúi xuống hôn lên môi cô, một cách mãnh liệt.

“Ting Ting” Tiếng điện thoại vang lên gián đoạn cả bầu không khí thân mật. Cô đang định bước đến lấy điện thoại thì anh nhắc bồng cô lên rồi bế đi.

- Em không cần bước đi.

Cô chun mũi, hôn nhẹ vào má anh. Rồi quay ra nghe điện thoại.

- Alo. Diệp Thảo.

Đầu dây bên kia có vẻ đã khó chịu rồi.

- Cậu làm gì mà để ngôi sao Châu Á đợi lâu vậy?

My lúng túng. - À ờ thì có chút việc.

- Thôi kệ. Tổ mới về nước, không có việc gì làm, buồn chán đến mức tự tử rồi. Nên cậu có muốn đi Shopping không phụ nhân.

Vừa nghe thấy từ “Shopping” trong đầu My lóe lên một tia sáng vui sướng.

- Ok.

Diệp Thảo đáp. - Vậy thì tỷ cậu đến đón nhé. Tổ đi bằng xe riêng không tiện. Sẽ bị để ý đó.

Cô nhanh chóng tắt điện thoại, rồi đi sửa soạn, con gái mặc dù có chồng thì ra ngoài lúc nào cũng phải thật đẹp.

Nhật Anh nhú mày.

- Em làm gì mà lại trang điểm, mặc đồ đẹp vậy?

My hồn nhiên đáp. - Shopping với Diệp Thảo.

- Đi cũng được nhưng em nên mang theo vệ sĩ.

Cô nhăn mặt, cầm cánh tay anh lắc lắc.

- Không muốn đâu. Có theo vệ sĩ thì còn gì là vui nữa. Bọn em còn lâu lắm mới gặp nữa.

Anh thở dài, rồi cuối cùng vẫn phải chiều theo ý vợ mặc dù trong lòng có chút bất an.

.

Lát sau trước cổng nhà Diệp Thảo.

Xe BMW sang trọng dừng lại, Diệp Thảo kín mít đi ra ngoài vì sợ phát hiện.

- Cậu định làm mafia à?

Diệp Thảo đáp. - Đúng thế. Tớ vừa mới đóng xong phim của Mafia!

- Liên quan thật.

My bất mãn vì bạn nói sai chủ đề.

- À mà không định hẹn hò sao ngôi sao Asia.

Diệp Thảo bật cười, lại bắt đầu tính tự tin.

- Người như tớ thì chưa cần kết hôn sớm. Phải làm việc 10 năm nữa, lúc đó mới tính đến.

Trò chuyện rồi lại trò chuyện. Thoắt cái đã đến cổng khu mua sắm.

Hai người vừa bước xuống xe đi được một đoạn thì một đám fan từ đâu chạy đến bao vây Diệp Thảo. Giữa dòng người đông nghịt, My bị xô ngã xuống đất, nhưng chẳng ai để ý đến cô, nên dẫm lên người cô còn không hay biết gì.

Sân bay quốc tế.

Nhật Anh đang chuẩn bị xuất cảnh thì có một cuộc gọi đến.

- Tổng giám đốc.....!

.

Bệnh viện thành phố

Vừa vội vã rời khỏi từ sân bay anh đi thẳng đến đây. Suốt cả chặng đường anh lo lắng không thôi, còn cả muốn dậy dỗ

cô vợ ngang bướng một bài học nữa.

Vào đến phòng bệnh, nhìn thấy My chân tay tím bầm, sưng sứt mà anh đau lòng, trách Diệp Thảo.

- Em là ngôi sao châu Á ra ngoài mà không cẩn thận vậy à? Xem xem hậu quả mà em gây ra này.

Diệp Thảo bực tức.

- Cáo gì mà cáo. Có phải tại em đâu. Em cũng lo lắng chứ.

Đã tức rồi, lại còn thêm cả đám phóng viên lăm chuyen ở ngoài cửa nữa, Diệp Thảo đã không còn kìm chế.

- Chụp gì mà chụp. Mấy người rảnh quá nhỉ.

Người quản lý của Diệp Thảo vội vàng ngăn lại.

- Bảo bối. Bớt nóng giận đi.

- Mọi người có chuyện gì thì ra khỏi đây có thể liên lạc với Diệp Thảo.

Mỹ ngồi trên giường bệnh, nhìn anh rồi nói đỡ cho Thảo.

- Không phải tại cô ấy đâu. Là tại em không cẩn thận bị ngã

.Nhật Anh đáp. - Không phải tại cô ấy quá nổi tiếng sao? Lần sau không có anh em không được phép ra ngoài. Nhất là

Diệp Thảo

Diệp Thảo vừa nghe được, trong lòng bức xúc dâng trào. Hai người là bạn thân mà dựa vào đâu để anh cấm đoán chứ?

- Này. Anh cũng vừa vừa phải phải thôi nhé. Đừng nghĩ em không nói gì mà đổ hết lỗi cho em. Em đã cố gắng về nước kín đáo rồi, nhưng không biết sao họ vẫn biết. Thế là lỗi của em à?

Nhật Anh trả lời. - Đúng thế. Tại đám fan của em đấy. Giờ nhìn cô ấy xem, bầm tím hết rồi.

- Thế giờ anh muốn em phải làm gì? Muốn em từ bỏ nghề nghiệp này rồi mới được tiếp xúc với Mỹ à. Anh quá đáng lắm rồi đấy.

Nhật Anh cố gắng giải thích. - Không phải như vậy.! Ý anh là lần sau ra ngoài nên cẩn thận.

Diệp Thảo vung tay, rồi hăm hực bước đi.

- Gặp lại cậu sau. Tổ không chịu nổi loại người này.

Mỹ nắm cánh tay anh. - Em không sao mà!

- Thế này không ổn. Đi công tác cùng anh, anh tự tay chăm sóc em.

Mỹ ngần ngại. - Nhưng. Diệp Thảo về nước là để chơi với em.

Elly từ cửa bước vào, xót xa.

- Sao em ra nông nổi này?

Nhật Anh mặc kệ vẫn nói tiếp.- Anh đã nói đi Mỹ là đi Mỹ. Không nhưng nhị gì cả.

Mỹ quay sang nhìn Elly cầu cứu.

- Cậu nên để Mỹ ở nhà tốt hơn. Bác sĩ với người làm chăm sóc cô ấy cẩn thận. Chỉ cần đảm bảo là cô ấy không ra ngoài là được. Nếu Diệp Thảo muốn chơi cùng cô ấy thì đến nhà cậu chơi.

Nhật Anh gật đầu.- Vậy cũng được.

122. Chương Ngoại Truyện (2)

Căn hộ 36

Hạ Vy từ trong bếp đem ra một tách cafe nhìn vị khách trong nhà có chút bất mãn.

- Sao anh suốt ngày đến nhà em vậy? Chuẩn bị kết hôn đáng ra không nên gặp nhau nhiều.

Bảo Duy đáp. - Là vì nhớ em mà. Với lại ở cạnh thư ký làm việc sẽ dễ dàng hơn.

Hạ Vy bĩu môi. - Chỉ được cái lấy lý do là giỏi.

Anh cầm cùi đọc đồng hồ tài liệu, rồi suy nghĩ cẩn thận, từng chút một.

- Trang sức mùa này phải chọn loại nào để làm chủ đạo cho các mẫu sản phẩm mới bây giờ?

Hạ Vy bước đến, cô cầm qua bản thảo, lật từng trang xem xét.

- Theo em thấy tiêu đề lần này là “Sweet love” thì nên chọn mẫu này.

Cô đặt bản vẽ, bộ trang sức kim cương màu trắng pha chút hồng phấn, có thể nhìn thấy từ trong bức vẽ một sự ấm áp ngọt ngào khó tả.

- Mặc dù nó khá đơn giản. Nhưng nếu lấy ra làm chủ đề là hợp nhất.

Bảo Duy mỉm cười. - Không hổ danh là phu nhân tương lai của Hoàng Bảo Duy.

- Trang sức lần này cho em phối hợp với nhà thiết kế chính. Và người mẫu là Diệp Thảo.

Hạ Vy bật cười. - Anh định mời ngôi sao Châu Á ư? Làm gì dễ dàng thế, với lại cô ấy siêu “CHẢNH”. Làm sao mời nổi chứ?

- Đương nhiên là anh có chuẩn bị sẵn rồi. Và Diệp Thảo cũng đã đồng ý!

Hạ Vy tò mò. - Làm kiểu gì?

Đang nói chuyện dở chừng thì Bảo Duy nhận được tin nhắn, vừa đọc xong anh đã vội vã chạy xuống dưới.

Vừa xuống đến, My và một cận vệ đang đợi anh ở đó.

My vừa nhìn thấy Bảo Duy, cô mỉm cười đưa anh chiếc hộp lớn mình đang cầm.

- Đây nhé. Đúng lời hứa.

Bảo Duy gật đầu. - Cảm ơn!..Chị...dâu.

Hai chữ này nói có hơi ngượng ngịu đối với hai người từng thuộc về nhau.

- Chị đã phải thỏa thuận với Lori rất khó khăn đó. Đến mức mà chị phải lấy ý tưởng mới nghĩ ra trao đổi với Lori. Đến bây giờ phải nghĩ lại từ đầu rồi.

Bảo Duy có chút áy náy. - Vậy chị muốn gì? Em sẽ đáp ứng hết.

My mỉm cười.

- Không cần phải đáp ứng gì cả. Chỉ cần hai người sống hạnh phúc bên nhau là được rồi. Hãy trân trọng mọi thứ và nhìn nhận từ 2 phía nhé!

- Chị nói thế thôi. Chị về đây. Tự lo mọi việc nhé, chị chỉ đến dự đám cưới nữa thôi.

Sau khi My bước vào xe và đi thẳng. Bảo Duy mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“Đã xưng hô thoải mái như vậy. Chúng tôi đã quên hết được quá khứ. Sống hạnh phúc nhé.”

Một suy nghĩ đi ngang qua đầu anh như một cơn gió, nhanh chóng thổi bay tất cả.

My cũng thấy bất ngờ vì bản thân cô đã tự nhiên được như thế. Vốn dĩ điều đó là rất khó khăn, nhưng cả hai đều làm được, giữ được mối quan hệ chị dâu và em chồng một cách dễ dàng. Cuộc sống sau này sẽ chẳng còn trắc trở gì nữa mà chỉ còn hạnh phúc và không lo toan mà thôi.

Bảo Duy cầm theo hộp rồi mở cửa vào nhà. Hạ Vy có chút khó hiểu.

- Gì vậy?

Anh đưa cho cô. - Em tự mở ra xem.

Hạ Vy nhanh chóng mở ra, thứ trong hộp hoàn toàn khiến cô bất ngờ. Không nói nên lời.

- Đây là bộ váy cưới của Lori, váy cưới mà bao người mơ ước.

- Nhưng sao anh có được thế? Rất nhiều tài phiệt đã bỏ ra số tiền lớn nhưng đều không làm được mà.

Bảo Duy đáp. - Anh đã nhờ “Chị dâu” chúng ta giúp đó. Lori và chị dâu có mối quan hệ tốt mà.

Hạ Vy thần thờ nhìn anh, mà trong lòng một niềm vui sướng không thể tả.

- Anh cũng đã buông bỏ quá khứ rồi. Trong anh và chị ấy không còn tồn tại thứ gì nữa rồi.

Anh gật đầu. - Ừm. Bây giờ trong lòng anh chỉ có em mà thôi.

Cô ôm lấy cổ anh vui sướng.

- Em yêu anh đến chết mất thôi.

Vừa hay, anh ôm luôn eo cô nhấc lên và đi đến đâu đó.

- Ô thả em ra.

Bảo Duy cười nham hiểm. - Là em khiêu khích đấy nhé!

123. Chương Ngoại Truyện (3)

My nằm gọn trong chiếc chăn bông ấm áp, xung quanh là những bản vẽ thiết kế thời trang tuyệt đẹp. Lúc ngủ ngoan ngoan như này trông công như nàng công chúa từ trong cổ tích bước ra vậy.

Nhật Anh vừa mở cửa phòng ra nhìn thấy cô đang ngủ lịm lịm đi từng bước nhẹ. Rồi thu gọn đồng hồ báo thức trên giường. Anh chỉnh chăn lại ngay ngắn cho cô. Rồi bước đến phòng kế bên làm việc. Vừa đi công tác nước ngoài về, anh đã lao vào làm như con sâu việc.

Thoảng phát 1 tiếng đồng hồ trôi qua. My thức giấc, mệt mỏi ngồi dậy, cô nửa tỉnh nửa mơ nhìn qua lớp tường kính sang phòng làm việc ở kế bên. Rồi vội vã chạy đến đó.

- Anh về rồi.

Lúc này anh mới dẹp công việc lại, mỉm cười nói chuyện với cô. Anh nhìn xuống bên dưới rồi nhú mồm. Đôi chân trần của cô đập ngay vào mắt anh.

- Trời lạnh tại sao lại không đi dép?

Cô đang cười vui vẻ bỗng nhiên bị anh làm mất hứng.

- Người ta vừa thấy anh vui quá nên chạy đến luôn mà. Làm gì mà khó chịu thế.

Nhật Anh đáp. - Không phải khó chịu mà cô giúp việc nói em bị ốm mấy ngày nay rồi. Nên anh mới không cho phép em đi chân trần.

Nói rồi anh nhấc bổng cô lên, sang phòng ngủ rồi đặt cô ngồi lên giường.

- Hôm trước đám cưới của Bảo Duy và Hạ Vy. Em đã phải đến một mình. Anh có biết là em đã xấu hổ đến mức nào không?

Anh trả lời ngắn gọn, nhưng chất chứa bao tình cảm.

- Anh xin lỗi.

My nhìn bộ dạng đó của anh trong lòng không thể giận được.

- Không sao đâu mà. Mới về nhà đã mang bộ mặt rầu rĩ như vậy là sao?

Đang nói chuyện thì anh có điện thoại.

Nghe xong anh đã tỏ vẻ không thoải mái, rồi quay ra dặn dò cô.

- Anh lại phải đến công ty giải quyết việc rồi. Em đợi anh nhé.

Cô bức xúc hơn bao giờ hết. Người nào đó vừa về đã không chịu chơi với cô rồi lại suốt ngày công việc. Cô thật sự muốn anh vứt bỏ cái thừa kế đó lắm.

.

Buổi tối hôm đó.

Anh trở về nhà sau bữa cơm. Lại còn mất công cô chờ cơm ở nhà, trong khi đó anh đã ra ngoài ăn với đối tác.

Đến khi lên giường ngủ, cô vẫn hậm hực khi có một mình. Rồi tự lẩm bẩm. Chửi rửa.

Anh bước từ phòng tắm ra. Với mái tóc ướt nhèm.

- Sấy tóc cho anh.

Cô đáp. - Anh đi mà sấy. Thân ai người ấy lo.

Nghe vậy anh cũng chẳng miễn cưỡng nữa. Bản thân tự mình đi sấy khô tóc, rồi mới đi ngủ.

Anh nằm xuống, rồi ôm cô vào lòng. Nhưng cô lại tỏ vẻ khó chịu.

- Buông ra.

Nhật Anh đáp. - Em định làm loạn giữa đêm khuya à?

- Kệ em. Còn hơn người không giữ lời hứa, không đối tốt với em.

Anh ngạc nhiên. - Anh có sai ở chỗ nào à?

My bất mãn.

- Sai rất nhiều.....!

Rồi cô kể ra hết một câu chuyện dài.

Nghe xong, anh bật cười. - À. Thế thì anh sai rồi. Xin lỗi vợ.

- Hôm nay anh đã xử lý xong hết việc. Mai sẽ đưa em đi nghỉ mát.

Cô sung sướng. - Thật á?

Anh gật đầu, rồi vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Nhưng anh hứa với em một điều.

- Điều gì? - Anh hỏi

Cô ngập ngừng nói ra. - Trong lần nghỉ mát này cố gắng sinh 1 đứa.

- Em ham muốn vậy sao?

Mặt cô đỏ ửng, không biết chui chỗ nào.

- Không phải thế. Mà là em thấy Yến Nhi có một đứa con như vậy. Em cũng thấy ngưỡng mộ.

Anh hỏi vặn. - Thế sao em không muốn một cuộc sống yên bình như San San và Minh Quý. Hai người họ kết hôn 2 năm rồi đã có ý định sinh con đâu.

Cô buồn bã .

- Em cũng định vậy nhưng mà. Em rất thèm muốn một baby.

Anh cười gian xảo hỏi cô. - Em muốn có con như thế nào?

Cô bắt đầu tưởng tượng.

- Có con không cần giống em chỉ cần thông minh như anh là được rồi. Còn con gái thì nhất định phải giống em. Còn nữa....!

Chưa để cô kịp nói hết anh đã nhanh chóng gìm chặt cô trong cơ thể mình. Mạnh mẽ chiếm lấy, rồi cởi từng nút áo. Cô sững sờ.

- Anh làm gì vậy?

Anh đáp. - Cần gì phải đến hôm nghỉ mát. Thực hiện ngay hôm nay đi.

My lúng túng. - Em chưa chuẩn bị.

- Sao? Giờ định lâm trận rồi bỏ chạy à?

Cô không trả lời lại. Anh càng dã man hơn, khóa chặt môi cô rồi hôn lên đánh dấu trên cổ cho đến vai. Ngay cả nội y lúc này cũng bị anh xé ra từng mảnh rồi. Bây giờ muốn chạy cũng không được nữa.!

(Đoạn sau sẽ để không gian cho người đọc tưởng tượng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dinh-chi-se-phai-yeu-toi>